ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Δέκατος Τέταρτος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με

σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

Η ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ.

Μετά την αγέλια ζωή με βάση την οικογένεια, ανεξάρτητα απ τη μορφή του γάμου: Ζευγαρωτός, μονογαμία η πολυγαμία κλπ, μέσω της Τοπικής Αυτοδιοίκησης διαμορφώθηκαν εκείνες οι κοινωνικό-οικονομικές δομές και οι αντίστοιχοι κοινωνικοί θεσμοί πάνω στους οποίους θα στηριχθεί η μελλοντική ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων σε ολόκληρο σχεδόν τον πλανήτη.

Η Αυτοδιοίκηση, που αποτελεί θεσμό πρωτογενούς Λαϊκής εξουσίας, δεν μπορεί να ποδηγητείται ούτε να χειραγωγείται. Ειναι ένας θεσμός βαθύτατα πολιτικός, αλλα αυτοτελής και αναμφισβήτητα αυτοδιοικούμενος. Ενας τέτοιος ΘΕΣΜΟΣ δεν μπορεί να υφίσταται καθημερινά την αυθαίρετη κηδεμονία και επικυριαρχία των οικονομικά και πολιτικά ισχυρών.

Ο θεσμός της Αυτοδιοίκησης έρχεται από πολύ μακριά και είναι γνωστός ο ρόλος που έχει παίξει στην διαμόρφωση, τη συνοχή και την εύρυθμη λειτουργία της κοινωνίας. Ειναι ο πρώτος συμμετοχικός Δημοκρατικός κοινωνικός θεσμός. Ειναι ο Θεσμός που διατήρησε ζωντανό τον ελληνισμό στα 400 και πλέον χρόνια σκλαβιάς.

Εκτιμώντας σωστά την συνεκτική και δημοκρατική αξία αυτού του θεσμού οι αγωνιστές του 21, την συγκρότησης του ελληνικού κράτους την στήριξαν στην τοπική Αυτοδιοίκηση. Για να εδραιωθεί σε συμμετοχική και δημοκρατική βάση το νέο κράτος στις πρώτες εκλογές που έγιναν για την τοπική Αυτοδιοίκηση η κυβέρνηση διέθεσε τα ποιο έμπειρα, μορφωμένα, ικανά και καταξιωμένα στελέχη. Το ίδιο έκανε και το ΕΑΜ με την ψήφιση του Κώδικα για την τοπική Αυτοδιοίκηση και τη λαϊκή εξουσία. Στη θέση του παλιού διοικητικού συστήματος επανέφερε στη ζωή την Αυτοδιοίκηση.

Πρέπει να γίνει κάποτε κατανοητό, οτι Αυτοδιοίκηση σημαίνει διοίκηση-εξουσία του χωριού, της πόλης, των Περιφερειών ή διαμερισμάτων. Εξουσία που ασκείται μόνο απ τους πολίτες του χωρίου, της πόλης των Περιφερειών η διαμερισμάτων και από ΚΑΝΕΝΑ άλλο. Θα πρέπει να είχε γίνει ήδη συνείδηση πλέον, οτι Αυτοδιοίκηση σημαίνει τοπική κυβέρνηση. Κυβέρνηση που την κυβερνάει ο λαός και οχι να κυβερνείται. Μια κυβέρνηση που κατοχυρώνει τη λαϊκή κυριαρχία. Συνεπώς ας αφήσουμε τις τοπικές κοινωνίες να έχουν το δικαίωμα να επιλέγουν ακηδεμόνευτα τους εκπροσώπους με αντικειμενικά και αξιοκρατικά κριτήρια: όπως τιμιότητα, εντιμότητα, ικανότητα, κοινωνική καταξίωση, εργατικότητα κλπ

Δεδομένα και στοιχεία καθοριστικής σημασίας, αλλα και εγγύηση για μια δημιουργική και αποτελεσματική Αυτοδιοίκηση. Κάθε τόπος όσο μικρός και αν είναι, διαθέτει το αντίστοιχο ανθρώπινο δυναμικό αρκεί να αφήσουν την τοπική κοινωνία ανεπηρέαστη στα αποφάσεις και ελεύθερη στην εκλογή και κυρίως να σεβαστή την θέλησή τους.

Και ενω Αυτοδιοίκηση σημαίνει τοπική κυβέρνηση, η μεταφορά και στον αυτοδιοικητικό χώρο του εκλογικού καλπονοθευτικού νόμου που ισχύει στις εθνικές εκλογές. Ενα νόμο που μετετρέπει τις κάθε φορά μειοψηφίες σε πλειοψηφίες και που επιχειρεί η Ν.Δ. να τον επιβάλει με τη «θέσπιση της διάταξης του 42% για την εκλογή δημάρχων και νομαρχών», την οποία πρόταση στήριξε και ο Πρωθυπουργός Κ Καραμανλής, λέγοντας: «πιστεύω οτι οφελεί τον τόπο αυτή η πρόταση». Και οτι «δεν πρέπει να βλέπουμε αυτό που μας βολεύει, αλλα αυτό που ωφελεί τον τόπο». Και αναρωτιέται ο καθένας με ποιόν τρόπο θα «ωφεληθεί ο τόπος» όταν οριστικοποιθεί η ΟΜΗΡΙΑ και της Αυτοδιοίκηση στο δικομματισμό και παραπεμθούν στις καλένδες τα μεγάλα θεσμικά και οικονομικά θέματα της Αυτοδιοίκησης;

Η πολιτική είναι μάχη για την εξουσία. Δεν ίναι διαγωνισμός ηθικής. Το ζητούμενο δεν είναι η αλήθεια, το σωστό και το δίκαιο. Γι αυτήν ακριβώς την πλειοψηφία γίνεται η παρέμβαση του 42%. Η Ν.Δ είναι μακριά απ την αντίληψη που θέλει ανόθευτη και αφαλκίδευτη την έκφραση της λαϊκής κυριαρχίας και ειδικά στην Αυτοδιοίκηση.

Στη χώρας μας υπάρχει μια μακρόχρονη, αν οχι μακραίωνη παθογένεια. Η παθογένεια αυτή πηγάζει απ το γεγονός οτι το κατεστημένο οχι απλώς φοβάται αλλά απεχθάνετε την αποκέντρωση και ειδικά την αυτονομία στην Αυτοδιοίκηση. Και όμως αν θέλουμε την αμέριστη συμμετοχή του λαού στο πολιτικό-κοινωνικό και οικονομικό γίγνεσθαι της χώρας η αυτονομία πρέπει να γίνει σεβαστή σε Εθνικό και κοινοτικό επίπεδο, αλλά και να αναγνωρίζεται ρητά σε κάθε Συνταγματική τροποποίηση στο μέλλον.

Τα όποια επίπεδα της Αυτοδιοίκηση, δεν οδηγούν στη διάλυση του κράτους, ούτε στον κατακερματισμό του, όπως νομίζουν μερικοί ή φοβούνται κάποιοι, αλλά αποτελούν ένα σύγχρονο τρόπο λειτουργίας του ίδιου του κράτους. Ενός κράτους, ικανού να παρακολουθεί τις σύγχρονες εξελίξεις στα διεθνή γεγονότα την στο χώρο της διπλωματίας, της Επιστήμης, της τέχνης να προσαρμόζει τα δεδομένα της ζωής του

λαού στους αντίστοιχους ρυθμούς ανάπτυξης της Ευρωπαϊκής Ενωσης, να προασπίζεται την κοινωνικό-οικονομική συνοχή και τη διαδικασία της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Να διαμορφωθεί ένα επιτελικό κράτος-Στρατηγείο απαλλαγμένο απ τη μιζέρια, τις τριβές και τις πιέσεις της Γραφειοκρατίας και τα μικρό συμφέροντα που δεν θέλουν αποκεντρωμένη Αυτοδιοίκηση, διαφάνεια και δημοκρατικό έλεγχο. Ενα κράτος με υποδομή την άμεση κατά το δυνατόν Δημοκρατία.

Μια άλλη παθογένεια που κατατρίβει η χώρα μας είναι το γεγονός, οτι εκτός από εξαιρετικές περιπτώσει η εξουσία παρά την προεκλογική κάθε φορά ΒΑΒΟΥΡΑ πάντα με το 39, 40 ή 45% κυβερνάται. Αφού λοιπόν, η κεντρική εξουσία ασκείται με αυτά τα ποσοστά εύλογα ο κ Μεϊμαράκης, αναρωτιέται «γιατί δεν μπορεί να κυβερνηθεί η τοπική Αυτοδιοίκηση με τα ίδια ποσοστά»; Επειτα για ποιο λόγω ανακαλύφθηκε η **Πριμοδότηση** και η **Πλασματική** τακτοποίηση αν οχι για τις περιπτώσεις αυτές;

Η παρέμβαση είτε με νόμους «διευθέτησης» του εκλογικού δικαιώματος του λαού, είτε με προεπιλογές και χρίσματα προσώπων, χειραγωγεί και μπλοκάρει εκ των προτέρων τις ελεύθερες πρωτοβουλίες των τοπικών κοινωνιών.

Ειναι πλέον φανερό οτι, με το 42% του νόμου για την τοπική Αυτοδιοίκηση, το σύστημα θέλει να επεκτείνει τον ρόλο του δικομματισμού και στο χώρο της Αυτοδιοίκησης, με σκοπό να παγιωθεί ο απόλυτος δικομματικός έλεγχος του κοινωνικό-πολιτικού ΣΤΑΤΟΥΣ σε ολόκληρη την ελληνική κοινωνία.

Σαν να μην έφτανε το πολιτικό διπολικό κυβερνητικό σύστημα καλλιεργήσαμε και δυστυχώς αποδεχθήκαμε αδιαμαρτύρητα και το πρωθυπουργικό σύστημα, διακυβέρνησης. Ετσι ο εκάστοτε Πρωθυπουργός με άνεση καταργεί το υπουργικό συμβούλιο και εν μέρει τη Βουλή και η Βουλή το... Μετά τον πλήρη διπολισμό της κάθετης εξουσία ήρθε η ώρα με το 42% της εκλογής Δημάρχων και Νομαρχών, δημοτικών και νομαρχιακών συμβουλίων να αλλωθεί και η οριζόντια εξουσία. Να δικομματικοποιηθεί και η τοπική Αυτοδιοίκηση και σε συνέχεια στα καφενεία στις μικρές κοινωνίες.

Και η μεν Ν.Δ ξέρει τη θέλει, ξέρει που πάει και πώς θα πάει εκεί που θέλει. Η Αριστερά εκτός του οτι αγωνίζεται για την καθιέρωση και του τρίτου βαθμού Αυτοδιοίκηση, τάχθηκε όπως πάντα με την απλής και άδολης αναλογικής που είναι το μόνο εκλογικό σύστημα, που μπορεί κάτω από προϋποθέσεις πλήρους ελευθερίας, να εκφράσει-καταγράψει αδιατάρακτα την θέληση και τους πόθους των εκλογέων. Και οι πόθοι των εκλογέων είναι να εκλέξει ο κάθε τόπο τους πιο άξιους, ικανούς, σεμνούς και ακέραιου χαρακτήρα άρχοντες. Εκείνο που δεν μας είπε τίποτε ακόμη είναι τη θέλει και που πάει είναι το ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό και δεν αντιλαμβάννομαι τη στάση του απέναντι στη συγκεκριμένη πρόταση του 42%. Θα δεχθεί-αρκεστεί το ΠΑΣΟΚ να εξανεμίσει το πολιτικό και το ηθικό του ανάστημα πίσω απ τις μέχρι τώρα τακτικές κινήσεις και τη φτηνή πολεμική;

Ενώ ο τόπος έχει ανάγκη από μια γεναία θεσμική τομή αποκέντρωσης με ανόθευτη και αλφακίδευτη την έκφραση της λαϊκή κυριαρχίας, προκειμένου η χώρα να καλύψει την τεράστια απόσταση που την χωρίζει απ τις απαιτήσεις των καιρών, αλλα και από τις εδραιωμένες εδώ και χρόνια κατακτήσεις των χωρών της Ε.Ε, όπου η τοπική και περιφερειακή Αυτοδιοίκηση είναι ισότιμος εταίρος με την κεντρική διοίκηση. Σε αντίθεση με τις απαιτήσεις των καιρών η κυβέρνηση με το 42% προσπαθεί να επιβάλει καθεστώς επικυριαρχίας. Με αυτόν τον τρόπο όμως δεν μπορεί να γίνει λόγος για πλουραλιστική δημοκρατία στο χώρο της Αυτοδιοίκησης.

Αν υπάρχει κάτι το σεβαστό και αξιοθαύμαστο στην τοπική Αυτοδιοίκηση και την δημοκρατία αυτό συνίσταται στην υπεράσπιση των μειονοτήτων και του διαφορετικού. Επιτέλους ας μείνει και κάτι όρθιο, έτσι ώστε να έχει έστω και συμβολικά κάποια αξία η ΨΗΦΟΣ.

Βέροια 16/8/2005 Κόγιας Νίκος.

ΤΑ ΚΥΡΙΑΡΧΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Στη διαχρονική περίοδο της μακραίωνης ιστορίας του, το καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, διαχρονικά σταθερά παραμένουν πάντοτε και τα δομικά στοιχεία της ύπαρξης και διατήρησής του, συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενων αγαθών Το μεμονωμένο άτομα ο «υπήκοος» ή και η ομάδα αντιμέτωπος με την εκδικητικότητα της ιδιοκτησίας, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει με λόγω ή με πράξη, την «καθεστηκυϊα τάξη».

Αμφισβήτηση που, σύμφωνα με τη λογική της εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν έχει αυτή, συνιστά κολάσιμο «καθεστωτικό έγκλημα». Και οχι μόνο κατά των πρωτεργατών και το άμεσο οικογενειακό, συγγένικο και φιλικό περιβάλλον, και αυτών που συμμαχούν, αλλά και κατά των «συνοδοιπόρων». Ολοι αυτοί θα καταδικαστούν σαν «εχθροί» του καθεστώτος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας απ την οποία απορρέει η εξουσία.

Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς δουλοκτησία που ήταν το πρώτο ταξικά σύστημα κοινωνικής παραγωγής και ατομικής ιδιωτικής κατανομής αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, κατά πολέμησε τη συλλογικότητα, την άμιλλας, τη συνεργασία και της αλληλεγγύη, και τη θέση του πήρε το άτομο ο ανταγωνισμός και το κέρδος. Απ το συλλογικό η κοινωνία πέρασε στο ατομικό και απ το ατομικό στην υποδούλωση και την εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Ηταν φυσικό το συλλογικό καθώς ηταν καθεστώς, να αντιδράσει στο ατομικό και ειδικά στην ατομική ιδιοποίηση του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Η ιδιοκτησία για να υπερνικήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρει, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ήθη και έθιμα και κυρίως μύθους, που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και αποδεκτή η δουλεία και εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος. Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψήγματος, χωρίς να υποστεί ανεπανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδώσει θεϊκές ιδιότητες.(όχι βέβαια με την έννοια που του αποδίδει τώρα η Θρησκεία) Ετσι, με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίαστη, αλλά και αιώνια, όπως αιώνιος είναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα όμως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή, που οι δούλοι και οι ανιδιοκτήτες έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που είναι μεγάλος, παντοδύναμος πολυεύσπλαχνος και δίκαιος και πανταχού παρών όπως λένε και λέτε: γιατί δίνει και προστατεύει μόνο μερικούς ελάχιστους ανθρώπους;

Με το ερώτημα αυτό, έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Σε αυτούς ακριβώς τους αμφισβητίες δούλους και προλετάριους απευθυνόμενος ο Μάρξ είπε «όλων των χωρών ενωθείτε, ότι δεν έχετε, να χάσετε τίποτε παρά μόνο τις αλυσίδες σας και με την ένωση να κερδίστε-απαλλαγείται εκτός απ την δουλεία και την εκμετάλλευση κερδίζοντα εκτός απ τη λευτεριά και τον κόσμο. Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδυασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ, και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του. Και κυρίως να συναισθάνεται ο άνθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιο σίγουρο, ασφαλή και διαχρονικό.

Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει, αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικό-πολιτικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστάτευαν εσωτερικά, κρατητήρια για να κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας.

Και λέω κυρίως αυτούς, γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες είναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι είναι πολλοί είναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο έχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη περίπτωση των αμφισβητιών και των ανατρεπτικά σκεπτόμενων την επιβάλλει με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο, όπως συναίβει με την περίπτωση των Αντιστασιακών στη χώρα μας

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Στη διαχρονική περίοδο της μακραίωνης ιστορίας του, το καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, διαχρονικά σταθερά παραμένουν πάντοτε και τα δομικά στοιχεία της ύπαρξης και διατήρησής του. Συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενων αγαθών Το μεμονωμένο άτομα ο «υπήκοος» ή και η ομάδα αντιμέτωπος με την εκδικητικότητα της ιδιοκτησίας, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει με λόγω ή με πράξη, την «καθεστηκυϊα τάξη». Αμφισβήτηση που, σύμφωνα με τη λογική της εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν έχει αυτή, συνιστά κολάσιμο «καθεστωτικό έγκλημα». Και οχι μόνο κατά των πρωτεργατών και το άμεσο οικογενειακό, συγγενικό και φιλικό περιβάλλον, και αυτών που συμμαχούν, αλλά και κατά των «συνοδοιπόρων». Ολοι αυτοί θα καταδικαστούν σαν «εχθροί» του καθεστώτος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας απ την οποία απορρέει η εξουσία.

Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η ιδιοκτησία έφερε μαζί της στη θέση, της συλλογικότητας, της άμιλλας, της συνεργασίας και της αλληλεγγύης, το άτομο τον ανταγωνισμό και το κέρδος. Απ το συλλογικό η κοινωνία πέρασε στο ατομικό και απ το ατομικό στην υποδούλωση και την εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Ηταν φυσικό το συλλογικό καθώς ηταν καθεστώς, να αντιδράσει στο ατομικό και ειδικά στην ατομική ιδιοποίηση του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Η ιδιοκτησία για να υπερνικήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρει, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ήθη και έθιμα και κυρίως μύθους, που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και αποδεκτή η δουλεία και εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος.

Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψήγματος, χωρίς να υποστεί ανεπανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδώσει θεϊκές ιδιότητες.(όχι βέβαια με την έννοια που του αποδίδει τώρα η Θρησκεία) Ετσι, με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίαστη, αλλά και αιώνια, όπως αιώνιος είναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα όμως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή, που οι

δούλοι και οι ανιδιοκτήτες έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που είναι μεγάλος, παντοδύναμος πολυεύσπλαχνος και δίκαιος οπως λένε και λέτε, γιατί δίνει και προστατεύει μόνο μερικούς ανθρώπους;

Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Σε αυτούς ακριβώς τους αμφισβητίες δούλους και προλετάριους απευθυνόμενος ο Μάρξ είπε «όλων των χωρών ενωθείτε, ότι δεν έχετε, να χάσετε τίποτε παρά μόνο τις αλυσίδες σας και με την ένωση να κερδίστε-απαλλαγείτε εκτός απ την δουλεία και την εκμετάλλευση κερδίζοντα εκτός απ τη λευτεριά και τον κόσμο. Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδυασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ, και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του. Και κυρίως να συναισθάνεται ο άνθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιο σίγουρο, ασφαλή και διαχρονικό.

Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει, αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικό-πολιτικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για να κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες είναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι είναι πολλοί είναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο έχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη περίπτωση των αμφισβητιών και των ανατρεπτικά σκεπτόμενων την επέβαλλει με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο, όπως συναίβει με την περίπτωση των Αντιστασιακών στη χώρα μας

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Στη διαχρονική περίοδο της μακραίωνης ιστορίας του, το καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, διαχρονικά σταθερά παραμένουν πάντοτε και τα δομικά στοιχεία της ύπαρξης και διατήρησής του. Συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενων αγαθών Το μεμονομένο άτομα ο «υπήκοος» ή και η ομάδα αντιμέτωτοπος με την εκδικητικότητα της ιδιοκτησίας, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει με λόγω ή με πράξη, την «καθεστηκυϊα τάξη». Αμφισβήτηση που, σύμφωνα με τη λογική της εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν εχει αυτή, συνιστά κολάσιμο «καθεστωτικό έγκλημα». Και οχι μόνο κατά των πρωτεργατών και το άμεσο οικογενειακό, συγγένικο και φιλικό περιβάλλον, και αυτών που συμμαχούν, αλλά και κατά των «συνοδοιπόρων». Ολοι αυτοί θα καταδικαστούν σαν «εχθροί» του καθεστώτος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας απ την οποία απορρέει η εξουσία.

Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η ιδιοκτησία έφερε μαζί της στη θέση, της συλλογικότητας, της άμιλας,

της συνεργασίας και της αλληλεγγύης, το άτομο τον ανταγωνισμό και το κέρδος. Απ το συλλογικό η κοινωνία πέρασε στο ατομικό και απ το ατομικό στην υποδούλωση και την εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Ηταν φυσικό το συλλογικό καθώς ηταν καθεστώς, να αντιδράσει στο ατομικό και ειδικά στην ατομική ιδιοποίηση του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Η ιδιοκτησία για να υπερνικήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρει, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ήθη και έθιμα και κυρίως μύθους, που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και αποδεκτή η δουλεία και εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος. Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψήγματος, χωρίς να υποστεί ανεπανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδώσει θεϊκές ιδιότητες.(όχι βέβαια με την έννοια που του αποδίδει τώρα η Θρησκεία) Ετσι, με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίαστη, αλλά και αιώνια, οπως αιώνιος ειναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα ομως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή, που οι δούλοι και οι ανιδιοκτήτες έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που ειναι μεγάλος, παντοδύναμος πολυεύσπλαχνος και δίκαιος οπως λένε και λέτε, γιατί δίνει και προστατεύει μόνο μερικούς ανθρώπους;

Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Σε αυτούς ακριβώς τους αμφισβητίες δούλους και προλετάριους απευθυνόμενος ο Μάρξ είπε «όλων των χωρών ενωθείτε, ότι δεν έχετε, να χάσετε τίποτε παρά μόνο τις αλυσίδες σας και με την ένωση να κερδίστε-απαλλαγήτε εκτός απ την δουλεία και την εκμετάλλευση κερδίζοντα εκτός απ τη λευτεριά και τον κόσμο. Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδυασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ, και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του. Και κυρίως να συναισθάνεται ο άνθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιο σίγουρο, ασφαλή και διαχρονικό.

Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει, αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικό-πολιτικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για να κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες ειναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι ειναι πολλοί ειναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο εχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη περίπτωση των αμφισβητιών κααι των ανατρεπτικά σκεπτόμενων την επέβαλλει με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο, όπως συναίβει με την περίπτωση των Αντιστασιακών στη χώρα μας

Δεν νομίζω πως υπάρχει Ελληνας, που βίωση την Αγγλό-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο, την κατοχή, τον εμφύλιο, τα τριαντάχρονα έκτακτα μέτρα και την εφτάχρονη δικτατορία 1967-74, που να μην έζησε σε όλο του το μεγαλείο αυτά τα δυο τρίπτυχα και τις συνέπειες από την πιστή εφαρμογή τους.
Και με σύνθημα:«Ο κομμουνισμός απειλεί σ' όλο τον κόσμο η καθεστηκυία τάξη τίμησε εκείνους που «αγωνίστηκαν» μέχρις εσχάτων για τη σωτηρία της πατρίδας, που «αγωνίζονταν» σαν καταδότες και κουκουλοφόροι μέσα στις πόλεις και τα χωριά για τις «αιώνιες φασιστικές αξίες», χωρίς τις οποίες δεν θα υπάρχει ούτε κοινωνία ούτε πατρίδα. Τίμησε εκείνους που, έστω κι αν ηττήθηκαν προσωρινά από την ανθρώπινη κομμουνιστική «ανοησία», δεν έχασαν την πίστη τους στον τελικό θρίαμβο της αλήθειας».
Ενώ ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών (ας με συγχωρέσουν οι οικείοι και οι απόγονοί δεν θυμάμαι το όνομά του), δεν πήγε να καλοσορίσει μετά την κατάληψη της Αθήνας τον Γερμανό Διοικητή της Αθήνας και αρνήθηκε να συμμετάσχει στη δοξολογία για την κατάληψη της Αθήνας, λέγοντας στο Γερμανό Διοικητή για την Απελευθέρωση δοξολογούμε οι Ελληνες και όχι την κατοχή. Ο Αρχιεπίσκοπος Παπανδρέου κατά κόσμο Δαμασκηνός, που χρήστηκε ελέω Τσορτσιλ χρήστηκε αντιβασιλέας: σαν αρχηγός του κράτους, των Γενικών Επιτελείων στρατού: ξηράς, αέρος και θάλασσας και των σωμάτων ασφαλείας, οι κακές γλώσσες λένε πως αναφώνησε: «Παρά το θλιβερό αποτέλεσμα αυτής της μεγάλης εθνικής-θέλησης απόφαση του λαού για το τι ακριβώς θέλει και ποθεί, η αγωνιστική γνωμοδότησή του, μας «επιτρέπει να διακηρύξουμε στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα και συμφέροντα τη νίκη του χρηστικού-βασιλιά. Στο εξής ό,τι και αν συμβεί στην Εκκλησία ανήκει η νίκη, στην Εκκλησία η βασιλεία, στην Εκκλησία η παγκόσμια κυριαρχία».
Σε αντίθεση με τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό που στήριξε τα πάντα στους Αγγλους και τα όπλα τους, τη συντήρηση τον αναλφαβητισμό, που ακολούθησε τη νίκη του νέο Ιμπεριαλισμού και όχι της Ελλάδας, ο Οτβίλ Χαούζ όταν διάβασε το Βιβλίο Οι Αθλιοι του Βίκτωρς Ουγκό το 1862 ,που στήριζε το μέλλον της Ανθρωπότητας στη μόρφωση και τη δημοκρατία λέγοντας πως: «Οσο θα υπάρχει, εξαιτίας των νόμων και των ηθών, κοινωνική αδικία, που δημιουργεί τεχνητά κόλαση, την ώρα που ο πολιτισμός εξελίσσεται, ο πλούτος σωρεύεται και μπερδεύει το Θείο προορισμό του Ανθρώπου με τη φθαρτή μοίρα, όσο θα μένουν άλυτα τα τρία προβλήματα του αιώνα μας: ο εξεφτελισμός του άνδρα από τη φτώχεια, η ηθική κατάπτωση της γυναίκας από την πείνα, το μαράζωμα του παιδιού από το σκοτάδι, όσο ο λαός ειναι καταδικασμένος να πεθαίνει από κοινωνική ασφυξία, γιατί τον μαστίζει η φτώχεια και η αμορφωσιά, βιβλία σαν αυτό δεν είναι ίσως ανώφελα»
Και ο ίδιος ο συγγραφέας ανάμεσα στα αλλα γράφει: «...Οι Αθλιοι γράφηκαν για όλα τα έθνη. Δεν ξέρω αν θα διαβαστούν απ όλους, ομως εγώ, για ολους το έγραψα...» Οπου ο άνθρωπος ζει αμόρφωτος και απελπισμένος, όπου η γυναίκα πουλάει το κορμί της για μια μπουκιά ψωμί, όπου το παιδί υποφέρει από αγραμματοσύνη και από έλλειψη παιδείας, το βιβλίο των Αθλίων χτυπά την πόρτα φωνάζοντας δυνατά: ανοίξτε μου! Ερχομαι για Σας!
Στο σκοτεινό σημείο που βρίσκεται ο σημερινός πολιτισμός, ο άθλιος ονομάζεται ΑΝΘΡΩΠΟΣ, που αγωνιά κάτω απ όλα τα κλίματα και τα καθεστώτα, που στενάζει σ όλες τις γλώσσες». Ε! λοιπόν για αυτές τις ακατάλυτες αρχές και αξίες
Βέροια Κόγιας Νίκος

ΤΗΝ 27Η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941 ΚΑΤΑΚΤΗΘΗΚΕ Η ΑΘΗΝΑ

ΑΠΌ ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ

Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήφθηκε στις 27/4/1941 και οι πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα να έστειλαν επειγόντως τηλεγράφημα να αναγγείλουν την κατοχή της:

«Προς τον Φύρερ και Καγκελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μάη.

Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο, κάτι το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός. Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο γεγονός ή την ώρα που θα τσούγκριζε με τους άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής είχε ήδη κατέβει απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαούς του κόσμου, οτι οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

Και τότε ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια. Χρόνια σκληρών αγώνων, εθνικών περιπετειών και ανείπωτων θυσιών. Οπως ο λαϊκός αγώνας του 21 οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να μην μοιραστεί η απελευθερωμένη τούρκικη Γη στους Ραγιάδες και να μην παρεκλίνει η Επανάσταση από τους αρχικούς της στόχους. Ετσι και τα Δεκεμβριανά έγιναν για να μην συμμετάσχει μετά την απελευθέρωση και ο λαό στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις οδήγησαν στον εμφύλιο. Τα Δεκεμβριανά σηματοδότησαν την ανώμαλη πορεία της πολιτικής ζωής της χώρας. Και ακολούθησε ο τετράχρονος εμφύλιος σπαραγμός, ενώ τα μίση και τα πάθη που χώρισαν για δεκαετίες τους Ελληνες, οχι μόνο σκοτείνιασαν τον εθνικό ορίζοντα, αλλα ξέσπασε η καταιγίδα που έβαλε φραγμό στο μεταπολεμικό μέλλον της χώρας.

Γέμισαν οι φυλακές από αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού. Τα έκτακτα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βύθισαν στο πένθος χιλιάδες οικογένειες. Περίσεψαν οι πίκρες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις, ενώ οι αμφιβολίες και τα ερωτηματικά κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν, κλονίζοντας τις βεβαιότητες και τις σταθερές της ζωής. Στη συνέχεια ήρθε η εφτάχρονη χουντική δικτατορία. Ο βιασμός της δημοκρατίας, αλώθηκαν και τα λίγα ψήγματα της ελευθερίας. Η Ελλάδα στο «γύψο» ο Παπαδόπουλος πρωθυπουργός και οι αγωνιστές ξανά στις φυλακές και στα στρατόπεδα της Γυάρου και της Λέρου.

Στο διεθνή χώρο ακολούθησε η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και μαζί η κάμψη των σοσιαλιστικών οραμάτων. Οράματα, που φλόγισαν τις καρδιές και ξεσήκωσαν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε φυλής, γλώσσας, Θρησκείας και χρώματος στον πλανήτη.

Αναμφισβήτητα επρόκειτο για ένα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας. Ενα γεγονός, που συνοδεύτηκε από τη δραματική διάψευση πολύχρονων προσδοκιών και ελπίδων, και τη βαθιά κρίση οραμάτων, ιδεών και αξιών. Με απλά λόγια, μιλούμε για πενήντα και πλέον χρόνια εθνικών περιπετειών και κοσμογονικών αλλαγών στον πλανήτη, που προκάλεσαν και προκαλούν σεισμούς και αναστατώσεις στον τρόπο ζωής και στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στις συμπεριφορές και γενικότερα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Ηθικές αξίες, ιδέες, οράματα και ιδανικά, όλα εκείνα τα στοιχεία που σε άλλους καιρούς ενέπνεαν και φλόγιζαν τις καρδιές των αγωνιστών και των απλών ανθρώπων, ανατράπηκαν και τη θέση τους πήρα τα κάθε λογής εγωϊστικά και ταπεινά υλικά ενδιαφέρονταν και ατομικά και μόνο συμφέροντα. Αντί για αξίες, ιδέες, ιδανικά και οράματα στη θέση ολων αυτών μπήκαν τα σκανδαλοθηρικά έντυπα και οι αντίστοιχες τηλεοπτικές εκπομπές με ό,τι ερεθίζει τα ένστιχτα και συσκοτίζει το πνεύμα. Στα έντυπα αυτά και τις εκπομπές πλεονάζουν συνήθως τα εγκλήματα, σκηνές και εικόνες μιας ζωής έκλυτης και ανώμαλης.

Ληστείες, προδοσίες και φόνοι. Οι μοιχείες και τα κάθε είδους σεξουαλικά εγκλήματα και ανωμαλίες. Συνειδητά μάχονται τα ευγενικά συναισθήματα των νέων που ομορφαίνουν τη ζωή. Ενα πρότυπο ζωής που απολιτικοποιεί και αποπροσανατολίζει τους νέους από τα προβλήματα και την ίδια τη ζωή.

Οι έννοιες των πραγμάτων παραμορφώθηκαν και παραποιήθηκαν Τα ιδεολογικά, πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και αλλα διακριτικά γνωρίσματα, ξεθώριασαν σε μεγάλο βαθμό και βάθος. Το ίδιο και η ιστορία έχασε τις πραγματικές της πήγες σε βαθμό, που οι Γερμανό τσολιάδες, για παράδειγμα, να βαφτίζονται «αντιστασιακοί»! Οι δωσίλογοι να αναζητούν πιστοποιητικά πατριωτισμού. Οι απόντες του αγώνα να ανακηρύσσονται «αγωνιστές». Και οι πραγματικοί αγωνιστές, όσοι δεν στάλθηκαν στην

εξορία, δεν κλείστηκαν στις φυλακές και δεν εκτελέστηκαν, να παραμένουν στα αζήτητα, όπως και οι αγωνιστές του 21, ταπεινοί και λησμονημένοι!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της ειναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα από την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία, είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα από τα δρώμενα της ιστορίας, Με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην αποδεχθούν-υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν». Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όλα αυτά «είναι ξεπερασμένα, και η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμολία αλλα οδεύουν παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, όπως τα Δέλτα των ποταμών, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως η Αλβανία... Βουλγαρία κλπ.

Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε ολα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, όλα μπορεί να είναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απογοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόρητες απόψεις και μάλιστα από τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς τους ώμους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, ένα ιδανικό και μια ελπίδα.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας, ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ένα απλό φιλότιμο! Ούτε στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας της μικρής και το ανεπανάληπτο της ζωής, κανένας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Οι ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου και τα ξερονήσια της χώρας μας-των φυλακών, μα και πάνω απ όλα σε εκείνες που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μεν, αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλακές παλιά και επί χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συγκριθούν. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις μεσαιωνικές φυλακές χάριν παιδιάς!

Οσοι περάσαμε από τη Γυάρο και τη Μακρόνησο-άνδρες, και γυναίκες μετά από το Τρίκερι και νέοι, από το Βίδο και στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα άνυδρα νησιά. Σε όλους είναι γνωστό οτι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο αλλα όλοι, μα όλοι βασανίστηκαν σωματικά αλλα και ψυχικά . Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, ειναι πιο φρικτό και από το πιο άγριο ξύλο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ένας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, να πάθει ο κρατούμενος ψυχικό τραλαλά και για πολλούς ανεπανόρθωτη κατάθλιψη.

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιρα, να «κάνουν μια δήλωση μετανοίας» και σε συνέχεια να «συμμορφωθούν και με όλες τις άλλες υποδείξεις», για τους άλλους όμως, τους πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί βασικός και σκοπός οι δοτές με τα Αγγλικά όπλα κυβερνήσεις ηταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση. Και τα αναμορφωτήρια και

ειδικά της Μακρονήσου που η λειτουργία άρχισε μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου σχεδιάστηκαν και παίξουν αυτόν ακριβώς το σκοπό...

Οσον αφορά όμως, τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγω βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους! Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορετό και εύκολό. Αρκούσε μια υπογραφή...

Ομως, αντίθετα απ ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ηταν εκείνοι, οχι μόνο στο Μακρονήσι, αλλά σ όλους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία. Κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του γολγοθά! Γιατί άραγε; Από πού και από τι κινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν οχι από το χρέος! προς τον εαυτό τους να μείνουν όρθιοι, λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους.

Βέβαια ο δωσιλογισμός ένστολος, πολιτικός και οικονομικός από όπου μας προέκυψαν τα μετά πολεμικά Τζάκια, είπε οτι ήμασταν «μιάσματα» και κινούμενα της Μόσχας, γι' αυτό και σκότωναν αδιάκριτα τους Αντιστασιακούς, ακόμα και τα Αετόπουλα, τους αξιοθαύμαστους σύγχρονους Γαβριάδες του αγώνα. Τα παιδιά που προβλημάτισαν τους κατακτητές και ειδικά τους Γερμανούς με τους ιδιόμορφους αυτοσχεδιασμούς δράσης και κυρίως το θάρρος.

Και επειδή ο λόγος για βία από τις 12/4/1945, την επόμενη της υπογραφής της Βάρκιζας έως στις 14/11/45, δηλαδή μέσα σε 10 μήνες είχαμε: 780 δολοφονίες, 5.671 τραυματισμούς, 28.450 βασανισμούς και 70,528 συλλήψεις από το ενθρονισμένο στην εξουσία με τα αγγλικά όπλα κεντρό-δεξιό κατεστημένο. Αυτά τα επίσημα καταγεγραμμένα νούμερα μας δίνουν μια γεύση για το τι ακολούθησε τα επόμενα χρόνια, που το παρακράτος έγινε κράτος!

Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες, όταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου με επίγνωση οτι η ανάκληση της δήλωσης, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής τις αναιρούσαν πριν ακόμα αρχίσει η δίκη. Μα και αυτοί που απολύθηκαν στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να ειναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν από τους πρώτους τις γραμμές της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ!). και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί και ελευθερία χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες των λαών, τοπικά και παγκόσμια θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία έχουμε; Οτι είναι αυτοί που στέριωσαν στον τόπο η δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής;

Η πραγματικότητα, όμως σκληρή και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η Νεοφιλελεύθερη ιδεολογία των ΗΠΑ και της Θάτσερ, που κυριάρχησαν μετά την πτώση του «υπαρκτού», δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν στους λαούς του κόσμου, δεν άλλαξαν τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο πιο ζοφερή και οι οικονομικές κρίσεις διαδέχεται η μια την άλλη πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι-ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το σοσιαλιστικό όραμα, το καθιστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία οσονούπο θα αρχίσουν.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνέει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί όλου του κόσμου ολοένα και πιο αποφασιστικά αποδεμεύονται από τις αυταπάτες της νέας τάξης πραγμάτων και με ανανεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων, για ένα καλύτερο κόσμο, για να κόσμο που να μας χωράει όλους.

Βέροια 9/3/ 1992 Κόγιας Νίκος

ΤΗΝ 27Η ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1941 ΚΑΤΑΚΤΗΘΗΚΕ Η ΑΘΗΝΑ

ΑΠΌ ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ

Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήφθηκε στις 27/4/1941 και οι πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα να έστειλαν επειγόντως τηλεγράφημα να αναγγείλουν την κατοχή της: «Προς τον Φύρερ και Καγκελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μάη.

Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο, κάτι το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός. Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο γεγονός ή την ώρα που θα τσούγκριζε με τους άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής είχε ήδη κατέβει απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαούς του κόσμου, οτι οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.

Και τότε ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια. Χρόνια σκληρών αγώνων, εθνικών περιπετειών και ανείπωτων θυσιών. Οπως ο λαϊκός αγώνας του 21 οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να μην μοιραστεί η απελευθερωμένη τούρκικη Γη στους Ραγιάδες και να μην παρεκλίνει η Επανάσταση από τους αρχικούς της στόχους. Ετσι και τα Δεκεμβριανά έγιναν για να μην συμμετάσχει μετά την απελευθέρωση και ο λαό στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις οδήγησαν στον εμφύλιο. Τα Δεκεμβριανά σηματοδότησαν την ανώμαλη πορεία της πολιτικής ζωής της χώρας. Και ακολούθησε ο τετράχρονος εμφύλιος σπαραγμός, ενώ τα μίση και τα πάθη που χώρισαν για δεκαετίες τους Ελληνες, οχι μόνο σκοτείνιασαν τον εθνικό ορίζοντα, αλλα ξέσπασε η καταιγίδα που έβαλε φραγμό στο μεταπολεμικό μέλλον της χώρας.

Γέμισαν οι φυλακές από αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού. Τα έκτακτα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βύθισαν στο πένθος χιλιάδες οικογένειες. Περίσεψαν οι πίκρες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις, ενώ οι αμφιβολίες και τα ερωτηματικά κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν, κλονίζοντας τις βεβαιότητες και τις σταθερές της ζωής. Στη συνέχεια ήρθε η εφτάχρονη χουντική δικτατορία. Ο βιασμός της δημοκρατίας, αλώθηκαν και τα λίγα ψήγματα της ελευθερίας. Η Ελλάδα στο «γύψο» ο Παπαδόπουλος πρωθυπουργός και οι αγωνιστές ξανά στις φυλακές και στα στρατόπεδα της Γυάρου και της Λέρου.

Στο διεθνή χώρο ακολούθησε η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και μαζί η κάμψη των σοσιαλιστικών οραμάτων. Οράματα, που φλόγισαν τις καρδιές και ξεσήκωσαν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε φυλής, γλώσσας, Θρησκείας και χρώματος στον πλανήτη.

Αναμφισβήτητα επρόκειτο για ένα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας. Ενα γεγονός, που συνοδεύτηκε από τη δραματική διάψευση πολύχρονων προσδοκιών και ελπίδων, και τη βαθιά κρίση οραμάτων, ιδεών και αξιών. Με απλά λόγια, μιλούμε για πενήντα και πλέον χρόνια εθνικών περιπετειών και κοσμογονικών αλλαγών στον πλανήτη, που προκάλεσαν και προκαλούν σεισμούς και αναστατώσεις στον τρόπο ζωής και στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στις συμπεριφορές και γενικότερα στις ανθρώπινες σχέσεις.

Ηθικές αξίες, ιδέες, οράματα και ιδανικά, όλα εκείνα τα στοιχεία που σε άλλους καιρούς ενέπνεαν και φλόγιζαν τις καρδιές των αγωνιστών και των απλών ανθρώπων, ανατράπηκαν και τη θέση τους πήρα τα

κάθε λογής εγωϊστικά και ταπεινά υλικά ενδιαφέρονταν και ατομικά και μόνο συμφέροντα. Αντί για αξίες, ιδέες, ιδανικά και οράματα στη θέση ολων αυτών μπήκαν τα σκανδαλοθηρικά έντυπα και οι αντίστοιχες τηλεοπτικές εκπομπές με ό,τι ερεθίζει τα ένστιχτα και συσκοτίζει το πνεύμα. Στα έντυπα αυτά και τις εκπομπές πλεονάζουν συνήθως τα εγκλήματα, σκηνές και εικόνες μιας ζωής έκλυτης και ανώμαλης.

Ληστείες, προδοσίες και φόνοι. Οι μοιχείες και τα κάθε είδους σεξουαλικά εγκλήματα και ανωμαλίες. Συνειδητά μάχονται τα ευγενικά συναισθήματα των νέων που ομορφαίνουν τη ζωή. Ενα πρότυπο ζωής που απολιτικοποιεί και αποπροσανατολίζει τους νέους από τα προβλήματα και την ίδια τη ζωή.

Οι έννοιες των πραγμάτων παραμορφώθηκαν και παραποιήθηκαν Τα ιδεολογικά, πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και αλλα διακριτικά γνωρίσματα, ξεθώριασαν σε μεγάλο βαθμό και βάθος. Το ίδιο και η ιστορία έχασε τις πραγματικές της πήγες σε βαθμό, που οι Γερμανό τσολιάδες, για παράδειγμα, να βαφτίζονται «αντιστασιακοί»! Οι δωσίλογοι να αναζητούν πιστοποιητικά πατριωτισμού. Οι απόντες του αγώνα να ανακηρύσσονται «αγωνιστές». Και οι πραγματικοί αγωνιστές, όσοι δεν στάλθηκαν στην εξορία, δεν κλείστηκαν στις φυλακές και δεν εκτελέστηκαν, να παραμένουν στα αζήτητα, όπως και οι αγωνιστές του 21, ταπεινοί και λησμονημένοι!

Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της ειναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα από την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία, είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα από τα δρώμενα της ιστορίας, Με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην αποδεχθούν-υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν». Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όλα αυτά «είναι ξεπερασμένα, και η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμολία αλλα οδεύουν παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείτε μόνο με την υπέρθεση αγώνων, όπως τα Δέλτα των ποταμών, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως η Αλβανία... Βουλγαρία κλπ.

Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε ολα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, όλα μπορεί να είναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απογοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόρητες απόψεις και μάλιστα από τα χείλη...Δηλαδή ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς τους ώμους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, ένα ιδανικό και μια ελπίδα.

Για χάρη συνεπώς της ιστορίας, ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ένα απλό φιλότιμο! Ούτε στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας της μικρής και το ανεπανάληπτο της ζωής, κανένας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη!

Οι ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου και τα ξερονήσια της χώρας μας-των φυλακών, μα και πάνω απ όλα σε εκείνες που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μεν, αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλακές παλιά και επί χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συγκριθούν. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις μεσαιωνικές φυλακές χάριν παιδιάς!

Οσοι περάσαμε από τη Γυάρο και τη Μακρόνησο-άνδρες, και γυναίκες μετά από το Τρίκερι και νέοι, από το Βίδο και στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα άνυδρα νησιά. Σε όλους είναι γνωστό οτι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο αλλα όλοι, μα όλοι βασανίστηκαν σωματικά αλλα και ψυχικά . Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, ειναι πιο φρικτό και από το πιο άγριο ξύλο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ένας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, να πάθει ο κρατούμενος ψυχικό τραλαλά και για πολλούς ανεπανόρθωτη κατάθλιψη.

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιρα, να «κάνουν μια δήλωση μετανοίας» και σε συνέχεια να «συμμορφωθούν και με όλες τις άλλες υποδείξεις», για τους άλλους όμως, τους πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί βασικός και σκοπός οι δοτές με τα Αγγλικά όπλα κυβερνήσεις ηταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση. Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου που η λειτουργία άρχισε μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου σχεδιάστηκαν και παίξουν αυτόν ακριβώς το σκοπό...

Οσον αφορά όμως, τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγω βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους! Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορετό και εύκολό. Αρκούσε μια υπογραφή...

Ομως, αντίθετα απ ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ηταν εκείνοι, οχι μόνο στο Μακρονήσι, αλλά σ όλους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία. Κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του γολγοθά! Γιατί άραγε; Από πού και από τι κινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν οχι από το χρέος! προς τον εαυτό τους να μείνουν όρθιοι, λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους.

Βέβαια ο δωσιλογισμός ένστολος, πολιτικός και οικονομικός από όπου μας προέκυψαν τα μετά πολεμικά Τζάκια, είπε οτι ήμασταν «μιάσματα» και κινούμενα της Μόσχας, γι' αυτό και σκότωναν αδιάκριτα τους Αντιστασιακούς, ακόμα και τα Αετόπουλα, τους αξιοθαύμαστους σύγχρονους Γαβριάδες του αγώνα. Τα παιδιά που προβλημάτισαν τους κατακτητές και ειδικά τους Γερμανούς με τους ιδιόμορφους αυτοσχεδιασμούς δράσης και κυρίως το θάρρος.

Και επειδή ο λόγος για βία από τις 12/4/1945, την επόμενη της υπογραφής της Βάρκιζας έως στις 14/11/45, δηλαδή μέσα σε 10 μήνες είχαμε: 780 δολοφονίες, 5.671 τραυματισμούς, 28.450 βασανισμούς και 70,528 συλλήψεις από το ενθρονισμένο στην εξουσία με τα αγγλικά όπλα κεντρό-δεξιό κατεστημένο. Αυτά τα επίσημα καταγεγραμμένα νούμερα μας δίνουν μια γεύση για το τι ακολούθησε τα επόμενα χρόνια, που το παρακράτος έγινε κράτος!

Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες, όταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου με επίγνωση οτι η ανάκληση της δήλωσης, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής τις αναιρούσαν πριν ακόμα αρχίσει η δίκη. Μα και αυτοί που απολύθηκαν στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να ειναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν από τους πρώτους τις γραμμές της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς (ΕΔΑ!). και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί και ελευθερία χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες των λαών, τοπικά και παγκόσμια θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία έχουμε; Οτι είναι αυτοί που στέριωσαν στον τόπο η δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής;

Η πραγματικότητα, όμως σκληρή και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η Νεοφιλελεύθερη ιδεολογία των ΗΠΑ και της Θάτσερ, που κυριάρχησαν μετά την πτώση του «υπαρκτού», δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν στους λαούς του κόσμου, δεν άλλαξαν τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο πιο ζοφερή και οι οικονομικές κρίσεις διαδέχεται η μια την άλλη πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι-ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το σοσιαλιστικό όραμα, το καθιστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία οσονούπο θα αρχίσουν.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνέει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί όλου του κόσμου ολοένα και πιο αποφασιστικά αποδεμεύονται από τις αυταπάτες της νέας τάξης πραγμάτων και με ανανεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων, για ένα καλύτερο κόσμο, για να κόσμο που να μας χωράει όλους.

Βέροια 9/3/ 1992 Κόγιας Νίκος

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΝ ΟΧΙ Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΠΥΛΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η βιολογία του έθνους είναι η Γλώσσα. Η ***Δημώδη*** *Γλώσσα και η* ***Μνήμη*** *του. Αν τα κύτταρα της μνήμης και η δομή της γλώσσας αποσυνδεθούν, το σώμα του έθνους καταρρέει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου στο κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας.*

Χωρίς τη μνήμη οι όποιες ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες. Και σαν άγνωστες, δεν βοηθούν την επικοινωνία του έθνους με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς τη μνήμη μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας, στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες, παρελθόν, αλλα και το ίδιο το μέλλον ατόμων και λαών.

Χωρίς τη μνήμη του ***ΕΜΕΙΣ-ΟΛΟΙ,*** *εύκολα θα φτάσουμε στο* ***Εγώ****-ο* ***ΕΝΑΣ****. Και ακόμα πιο εύκολα θα φτάσουμε στο «Και ωκοδόμησεν εις υψηλά παλάτια το Αγιαστήριον αυτού...Και Σου είναι οι Ουρανοί και Σου η Γη...Διότι μέγας είσαι και κάνεις θαύματα... Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ. Και τότε χωρίς μνήμη και ιδανικά αλί και τρισαλί, στο λαό που έχασε τη μνήμη και συμβιβάστηκε εκποιώντας τα ιδανικά: της αξιοπρέπειας, της Ελευθερία, της Εθνικής Ανεξαρτησία, της Δημοκρατίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης. Ομως η Δεξιά τόσο στη διάρκεια της Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, άλλο τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ δε περισσότερο μετά την απελευθέρωση και ειδικά μετά την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, έλεγχε μέσω του παρακράτους και το κράτος.*

Ενα παρακράτος που ως διά μαγείας, από συνεργάτες πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα, καταδότες κουκουλοφόροι, μετατράπηκαν σε «εθνικόφρονες». Κάθε μέρα που περνούσε χωρίς σταθερή κυβέρνηση και έλεγχο, το παρακράτος αύξανε την επιρροή του στον κρατικό μηχανισμό και την κοινωνικό-οικονομική καταξίωσή τους. Οι συνεργάτες και οι Μαυραγορήτες ενώ ηταν, η νέα μορφή του προδότη στη διάρκεια της κατοχή διαμόρφωσαν, και τελικά συγκρότησαν, αρκετά μετά απελευθερωτικά ***Νέα αστικά Ζτάκια*** *στη χώρα και ειδικά οι συμμετέχοντες στις ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, οι υψηλά ιστάμενοι για δικό τους και μόνο όφελος τους ενέταξαν την μεταλλευτική, την πολεμική βιομηχανία και τις μεγάλες εμπορικές επιχειρήσεις στην πολεμική μηχανή του άξονα.*

Η δικαιοσύνη μπροστά σε αυτήν την παράλυση των θεσμών, την λευκή τρομοκρατία, σε αυτόν ζόφο, που και αυτός ακόμα ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ Λίλαντ Στόουν, μετέδωσε οτι η «Αθήνα ειναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης». Αν δεχθούμε οτι εκτός απ το κομμάτι της δικαιοσύνη που έφυγε με αυτούς που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα και γύρισαν μαζί με την κυβέρνηση της

Εθνικής Ενότητας απ το Κάϊρο, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), η κυβέρνηση του βουνού με 5 ή 6 υπουργούς, το σύνολο του δικαστικού σώματος ζούσε από κοντά, ίσως πιο κοντά απ τον καθένα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στη χώρα, τόσο κατά την μεταξική περίοδο άλλο τόσο και στην κατοχή.

Και όταν η Αθήνα είναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα, ο καθέναν αντιλαμβάνεται τι συναίβενε στην Υπαιθρο. Αντί λοιπόν, η δικαιοσύνη μπροστά σε αυτή την τραγική για τη χώρα κατάσταση να ενεργοποιήσει, αυτεπάγγελτα αντιστάσεις. Αντιστάσεις που θα ανάγκαζαν και την κυβέρνηση να κινητοποιήσει και αυτή δυνάμεις για να αντιμετωπίσει τη λαίλαπα του εκχυδαϊσμού του δημόσιου βίου και τη διάλυση των πάντων, τόσο η κυβέρνηση άλλο τόσο και η δικαιοσύνη (με εξαιρέσεις) ταύτισαν απόψεις και συμφέροντά της, με αυτά νεκραναστημένης Δεξιάς. Σφυχτά αγκαλιάστηκαν με την Μεταξική και κατοχική Ελλάδα. Εγινε όργανο της μετά κατοχικής με τα γνωστά επακόλουθα για το λαό και τη χώρα.

Μια Ελλάδα που ηταν συνδεδεμένη με χίλιους δεσμούς και δομές και εξαρτήσεις με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, και άλλες τόσες με το γερμανικό φασισμό, πριν απ την επιβολή της δικτατορία. Μια Ελλάδα, που επί 4 και πλέον χρόνια επέβαλε με διατάγματα τα φασιστικά ιδεώδη. Μια Ελλάδα που οχι μόνο διατήρησε και εξέφρασε έμπρακτα την αντί κομμουνιστική εμπάθεια, αλλα και την επέκτεινε, χαρακτηρίζοντας συλίβδην τον λαό εχθρό, συνεργαζόμενη με τους κατακτητές γεγονός, που την κατέστησε ανίκανη να εκμεταλλευθεί-αξιοποιήσει την διπλή εθνική Εποποιεία, ακυρόντας με αντεθνικές πράξεις την συμβολή της χώρας στην ήττα του άξονα, την αντιφασιστική Νίκη και την απελευθέρωση της χώρας.

Ταυτιζόμενη και η Δικαιοσύνη (εξαιρέσεις) με τους συνεργάτες πρώτα και σε συνέχεια με την επανακάμψασα κλίκα του Μεταξά. Μια 4η Αυγούστου εμπλουτισμένη και με τους κατοχικούς πολιτικούς και ένοπλους συνεργάτες. Με αυτούς που διάρκεια της κατοχής, στις κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, κατέχοντας τις ποιο κέραιες θέσεις κλειδιά. Θέσεις από τις οποίες με διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, (υποδομή της Μαύρης αγορά) εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα.

*Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας, τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα. Αλήθεια όλα αυτά δεν τα έβλεπε η δικαιοσύνη; Και αφού τα έβλεπε και τα ήξερε, γιατί συντάχθηκε μαζί τους και τις δυο φορές; Και κυρίως όταν έστω μερικοί από αυτούς στιγερούς εθνοπροδότες έφτασαν στη δικαιοσύνη, οι δικαστές γιατί ζητούσαν η πράξη συνεργασίας να είναι οχι μόνο «**εκούσια**» αλλα και «**συνειδητή**»;*

Οπως γράφει και ο Εισαγγελέας κ Δελαπόρτας: οι μόνοι που μπορούσαν να καταγγίλουν κάποιο για συνεργάτη ηταν οι παθόντες και κατά κύριο λόγω ο Αριστερός, που ο συνεργάτης τον κατέδωσε στους κατακτητές. Ο Αντιστασιακός που συνέλλαβαν μέλος της οικογενείας του, που κούρεψαν ή βίασαν την γυναίκα και την αδερφή του ή κακοποίησαν τη Μάνα του. Αυτός μόνο είχε λόγο να μύνηση τον έλληνα συνεργάτη στη Δικαιοσύνη.

Κάτω όμως υπό τις τραγικές για τη χώρα συνθήκες, και ειδικά για τον Αντιστασιακό παθόντα, πως να πάει στην ασφάλεια να καταγγείλει τον συνεργάτη καταδότη, τη στιγμή που φεύγοντας απ το σπίτι δεν ήξερε αν θα γυρίσει σώος; Επειδή ηταν τόσες πολλές οι πράξεις κατάδοσης, βιασμών, κακοποίησης και ειδικά στα χωριά τα θέματα αυτά ηταν καυτά και καθημερινά.

Ο παθόν συναντούσε τον καταδότη στο δρόμο, γι' αυτό και υπήρξαν εκατοτοντάδες καταγγελίες καταδοτών, που οι συγγενείς του Αντιστασιακού οδηγήθηκα στο στρατόπεδο, την Γερμανία ή και στο εκτελεστικό απόσπασμα. Ομως και όταν κάποιος τολμούσε να πάει στην ασφάλεια για να καταγγείλει ή τον συνελλάμβαναν καθ' οδόν ή μόλις έβγαινε απ την ασφάλεια ή του έλεγαν οτι πρέπει να «προσέχει» στο εξής, γιατί δεν αρκεί η μόνο να τον καταγγείλει, αλλά πρέπει και να αποδείξει με στοιχεία οτι η πράξη αυτή ηταν σε γνώση του καταδότη οτι ηταν «αντεθνική»! Αυτά όσον αφορά τους δωσίλογους και τους καταδότες.

Ενώ για τους Αντιστασιακούς αρκούσε και ένα νεύμα του καταδότη για να βρεθεί ο Αντιστασιακός στην ασφάλεια. Και μετά με την κατάθεση του μάρτυρα κατηγορίας, που τον είδε για πρώτη φορά έξω απ την πόρτα του στρατοδικείο η καταδίκη του ήταν αναμφισβήτητα σίγουρη. Την ώρα της δίκης κάποιος απ την έδρα του στρατοδικείου ρωτάει τον μάρτυρα;

-τον ήξερες τον κατηγορούμενο;

- Οχι καλά. Δύο-τρεις φορές τον είδα στο κελί που τον είχαν;. Κεφάλι αγύριστο.

Ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε -φυσικά-σε θάνατο και εκτελέστηκε...

Αυτοί ήθελαν να παραταθεί η κατοχή. Στα μέτωπα όμως η ήττα του άξονα είχε ήδη διαγραφεί. Και επειδή, και κυρίως γι' αυτό, η Δεξιά που εκπροσωπούσαν και η Δικαιοσύνη κάλυψαν «νομικά», ηταν ατόφια η 4η Αυγούστου, εμπλουτισμένη και στη φασιστική πράξη και δράση στη διάρκεια της δικτατορία και την κατοχή, δεν είχε, ούτε εθνικό, μα ούτε-κοινωνικό πρόγραμμα για την μεταπολεμική Ελλάδα, σε αντίθεση με το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) που είχε ένα άρτια τεκμηριωμένο πρόγραμμα.

Ενα πρόγραμμα, που το επεξεργάστηκε το Εθνικό Συμβούλιο, που αποτελούνταν από 296 βουλευτές εκλεγμένοι από τις εκλογές που έγιναν τον Απρίλη του 1944 σε όλη την Ελλάδα (αρκετοί ήταν από την προηγούμενη βουλή που διέλυσε Μεταξάς) και ενέκρινε η κυβέρνηση του βουνού: Στηριγμένο σε αυτές τις βάσεις το εκλεγμένο από τον σύνολο του λαού Εθνικό Συμβούλιο, ύψωσε την κυρίαρχη φωνή του αγωνιζόμενου Εθνους, πήγε στο Κάϊρο για διαπραγματεύσεις, με τις δυνάμεις που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα για να επιτευφθεί η πολυπόθητη Εθνική Ενότητα.

Αντί για ενότητα οι αντιπρόσωποι της κυβέρνησης του Βουνού βρέθηκαν σε ένα εχθρικό περιβάλλον. που στόχευε στο να «Ελληνοποιήσουν» τα Αγγλικά σχέδια επέμβασης και να εμποδίσουν τον ελληνικό λαό να γευτεί τους καρπούς των αγώνων και των θυσιών.

Ενεργόντας, σαν υποχείρια του Τσώτρσιλ, που όμως τους υποσχέθηκε οτι και αν ακόμα χρειασθεί να επ'εμβει έστω και ένοπλα, δεν θα δίσταζε να το κάνει.

Το πρόγραμμα που είχε επιξεργασθεί και ανακοινώσει στο λαό : «...θα άνοιγε το δρόμο τις καινούργιες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των Εθνικών της δικαίων, προ την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό όλων των ενωμένων εθνών...»

Παραγωγός της Γλώσσας και στοκάρισμα της μνήμης είναι ο λαός. Για την απαράκλητη διαφύλαξη και επέκταση αυτών των δομικών στοιχείων της κοινωνίας, μέσω των εκλογών κάνει την επιλογή-προτίμηση σε κάποια πρόσωπα σαν τα καταλληλότερα για ένα αξίωμα.

Η εκλογή είναι μια ιδιαίτερη πράξη, η στιγμή της βούλησης, που διακρίνεται από άλλες πράξεις, όπως την απόφαση που προηγείται και η εκτέλεση που ακολουθεί. Ακόμα διακρίνεται από την απλή επιθυμία, γιατί αυτή αναφέρεται στον σκοπό, ενώ η εκλογή στα μέσα. Μέσω λοιπόν, των εκλογών ο λαός εκλέγει τους αντιπροσώπους για την κυβέρνηση της χώρας, και οι αντιπρόσωποι την κυβέρνηση. Συνεπώς η Πολιτειακή εξουσία με τους θεσμούς και ειδικά το θεσμό της ***Δικαιοσύνης,*** *είναι αυτή που πρέπει να είναι ο Θεματοφύλακας άγγελος προστάτης, οχι μόνο της* ***Γλώσσας*** *και τα κύτταρα της* ***μνήμης,*** *αλλα και των όποιων φυσικών και κοινωνικών ατομικών* ***δικαιωμάτων.***

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγω στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που είχε με κάποιον συνομιληρή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ' ουδ εις αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος καν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς είναι το έργο, κυρίαρχο έργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία.

Τα Συντάγματα, όλα σχεδόν τα ελληνικά Συντάγματα καθιερώνουν οτι α) «Θεμέλιο του πολιτεύματος είναι η λαϊκή κυριαρχία» β) Ολες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του έθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα. Η εργασία και σεβασμός και η προστασία της ζωής και αξίας του Ανθρώπου αποτελούν την κυρίαρχη υποχρέωση της πολιτείας Η δοτή από το λαό εξουσία, δεν είναι λάφυρο

που προσφέρεται για να βουλεύονται οι τυχαίοι, οι τυχάρπαστοι και οι μοιραίοι, αλλα να διαχειρίζονται μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος, τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα.

Το ίδιο ίσχυε και για την δικαιοσύνη αυτόν τον βασικό, αν οχι κυρίαρχο πυλώνα του δικαίου, η οποία δυστυχώς, δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Δεν θέλησε να υψώσει το ανάστημά της, να δει και να δεχθεί το λαό σαν σύνολο, την κατοχή στις πραγματικές της διαστάσεις και κυρίως να δει την Αντίσταση πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και διαφορές. Να πάρει υπόψη της οτι ο υπόδουλος λαός, χρειάστηκε να κινητοποιήσει και το τελευταίο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του πατριωτισμού για να ηττηθεί ο φασισμός και να απελευθερωθεί η χώρα.

Η δικαιοσύνη, πριν πάρει τη μια ή την άλλη θέση, έπρεπε να αξιολογήσει την πορεία του γίγνεσθαι στη χώρα και της Εθνικής Αντίστασης, που ξεκίνησε από το ΤΙΠΟΤΑ και με το ΤΙΠΟΤΑ.. Αν την αξιολογούσε θα διαπίστωνε οτι άρχισε με την παθητική Αντίσταση, οτι πέρασε στο Σαμποτάζ και σε συνέχεια στην ένοπλη σύγκρουση με τους κατακτητές. Και κυρίως να κρίνει και να συγκρίνει τα ευεργετικά για τη χώρα στοιχεία της Αντίστασης για τη χώρα, σε σχέση με τις καταστροφικές και την εθνική προδοσία των συνεργατών. Κρίνοντας θα διαπίστωνε, οτι η μεγαλύτερη δυσκολία για την Αντίσταση, δεν ήταν ο Χίτλερ και ο Μουσουλίνι και τα στρατεύματά τους, αλλά οι εγχώριοι συνεργάτες, οι διάφοροι Κούϊσλιγκ, τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πλειάδα των εθνοϊσμών.

*Χωρίς την αξιολόγηση και αβασάνιστα και για πολλούς, ελαφρά τη συνείδηση ενώ καταδίκαζε των Αντιστασικό σε θάνατο. Αθώωνε, και όταν ακόμα **ήξερε**, και **αποδεδειγμένα** οτι διέπαξαν: α) Σχημάτισαν ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, β) δημιούργησαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και την πλειάδα των εθνοϊσμών γ) Βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τα όποια αποθέματα τροφίμων και να αποστραγγίσουν την αναιμική ελληνική οικονομία δ) οργάνωσαν σε συνεργασία με τους κατακτητές την **Μαύρη** αγορά. Μια πράξη ενσυνείδητη εγκληματική, αφού οι συνέπειές της οδήγησε σε 300,000 νεκρούς από την πείνα και όποια αλλα εγκλήματα, αλλα και πράξεις εξ ίσου εν «συνείδητη» εθνική προδοσία: όπως η ένταξη της ελληνική βιομηχανίας και τις εμπορικές επιχειρήσεις και κυρίως τη μεταλλευτική στην πολεμική μηχανή του άξονα.*

Και ενώ αθώωνε τους πιο πάνω δοσίλογους καταδίκαζε σε βαριές ποινές αυτούς που θαύμασε το σύνολο της Οικουμένης, και τους ύμνησαν τα ποιο επίσημα χείλη της τότε εποχής: Οπως Ο Πρόερδος Ρούσβέλτ, ο Ανζενχάουερ, ο Ντε Γκώλ και αυτός ακόμα ο Τσιώρτσιλ, με την παράφραση «οι ήρωες πολεμούν σαν Ελληνες». Αυτούς που αργότερα, τους αποκαλούσε Γκάνγκστερ και τους σκότωνε βάσει σχεδίου σαν τα σκυλία.

Οταν οι αστοί που ηταν ηγέτες της επανάστασης, άρχισαν να εγκαταλείπουν κομμάτι το κομμάτι το ριζοσπαστισμό τους και την οδηγούσαν προς τον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζά-πασίαδες και τον Κλήρο. Και κυρίως όταν δέχθηκαν την Μοναρχία, ο Σολωμός είπε σε κάποιο φίλο του που τον ρώτησε, προς τα πού πάει η επανάσταση με αυτά που συμβαίνουν του απάντησε: «Ειδες να μαδούν την κότα, κι ο αέρας να συνεπαίρνει τα πούπουλα; Ετσι πάει το έθνος...». Και όταν τον ρώτησε και τα ψέματα που λένε στο λαό του είπε: «Το Εθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί Εθνικό ό,τι είναι αλήθεινο». Αυτό ακριβώς συνέβαινε στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα

Και η εξουσία της 4ης αυγούστου, που επανήλθε από το Κάϊρο και το Λονδίνο, δεν ηταν μόνο ανεύθυνη και τυραννική, αλλά ηταν αυτή που συνειδητά έχτιζε κομμάτι το κομμάτι ένα φασιστικό καθεστώς στα πρότυπα του εθνικό-σοσιαλισμού του Γ! Ράϊχ, Αυτήν ακριβώς τη μνήμη του λαού ήθελε να αμβλύνει πρώτα, να κλονίσει μετά και να σκοτώσει σε συνέχεια η 4τράχρονη αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία. Και ό,τι δεν κατόρθωσε να κάνει η 4η αυγούστου, παρά τις άοκνες πρασπάθειες δεν τα κατάφερε. Αυτό το ανέλαβαν να το κάνουν τα εσωτερικά φασιστικά στηρίγματα και κυρίως οι «πρόθυμοι» σε συνεργασία με τους κατακτητές. Μα ούτε και αυτοί μπόρεσαν να πετύχουν το σκοπό τους.

*Και δεν μπόρεσαν γιατί, μετά την κατάρρευση του μετώπου και ειδικά μετά τον σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης των στρατηγών Κούϊσλιγκ, οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια και Εθελοντικά πλέον μετέτρεψαν το **Εγώ** σε **Εμείς** και το **Εμείς** σε κοινό **αγώνα**. Εναν αγώνα ζωής και θανάτου, αλλα ικανό να συγκρατήσει την ήδη υπάρχουσα μνήμη, να την επεκτείνει και να βαθύνει τη συνοχή των κοινωνικών κυττάρων.*

*Δικαιοσύνη σημαίνει **Δικαίωμα.** Δικαίωμα όμως χωρίς προσφορά δεν υπάρχει. Η προσφόρο προηγείται του δικαιώματος. Και κάτι ακόμα: το δικαίωμα πρέπει να είναι σύμφωνο και με τον «ηθικό Νόμο», τους κοινωνικούς κανόνες, το Νόμιμο, και το σωστό. Ακόμα σημαίνει το σύνολο των κανόνων και πράξεων ή και παραλλήψεων, που ρυθμίζουν αναγκαστηκά την κοινωνική συμβίωση.*

Η κήρυξη της δικτατορίας και η κατάλυση των Συνταγματικών εγγυήσεων ως ένα βαθμό κλόνισαν τη μνήμη του λαού στις αρχές, τις αξίες και τα δημοκρατικά ιδεώδη, τα οποία ιδεώδη, η κλίκα της 4η Αυγούστου τα αντικαταστούσε διαδοχικά με τα φασιστικά ιδεώδη: τους μελανοχίτωνες της ΕΟΝ και τον Χιτλερικό χαιρετισμό. Και την κλόνισαν, γιατί μέσα σε μια νύχτα, οχι μόνο κατέλυσε όλους τους κοινωνικούς θεσμούς και δημοκρατικές δομές και δημοκρατικούς φορείς: Σύνταγμα, ανθρώπινα δικαιώματα αλλά, και διέλυσε κόμματα, συνδικαλιστικές και συναιτεριστικής οργανώσεις, πολιτιστικές, φιλολογικές, νεολαιϊστικες όργανώσεις και αυτό τον προσκοπισμό ακόμα. Φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία.

Και όπως είναι γνωστό: όποιος καίει βιβλία στις Πλατείες, αργότερα κόβει κεφάλια. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία, και χωρίς δίκη στη φυλακή εκατοντάδες δημοκράτες και αντιφασίστες αθώους πολίτες. Κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές οικοκυρές. Εκανε φυλητική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα. Επληξε θανάσιμα τον κοινωνικό Ιστό της χώρας. Διαμέλησε τη συνοχή των κυττάρων και τη συνοχή των θεσμών..

Και το πιο τραγικό για το λαό ηταν οτι δολοφόνησε την εθνικό-κοινωνική υποδομή του μεσοπολέμου, που για πρώτη φορά προσπαθούσε, με τα την ολοκλήρωση του εθνικού γεωγραφικού ορίζοντα.. γεγονός που ως ένα βαθμό άμβυνε τις έριδες, τους διχασμού και τις αλλεπάλληλες στρατιωτικές και κοινοβουλευτικές δικτατορίες. Μια εποχή που γίνονταν προσπάθειες να διαμορφωθεί μια νέα εθνική στρατηγική ανάπτυξης και εθνικής σύμπνοιας. Μια στρατηγική που θα μετέτρεπε την Ελλάδα από το «ψωροκώσταινα» και από το «Ελια ελιά και Κώστο Βασιλιά» σε μια δύναμη, σύγχρονων δομών, θεσμών και αξιών.

Ομως παρά τους όποιους διωγμούς και ταλαιπωρίες, μπορεί η δικτατορία να προσπάθησε και ως ένα βαθμό να κλόνισε την εθνική συνοχή, ο λαός όμως δεν έχασε τη μνήμη και την πίστη του στα δημοκρατικά ιδεώδη.και την πατρογονικήκληρονομια Και δεν την έχασε γιατί ο λαός μισούσε θανάσιμα τον φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά. Γι' αυτό όταν την 28η του Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να τον αποκρούσει.

Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός από την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους έφτασε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Το 1940 εκτός από την Αγγλία, το σύνολο σχεδόν της Ευρώπη είναι ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Κανένα φως. Φόβος παντού. Και μέσα σ αυτή την οικουμενική σιωπή ακούγονται οι πρώτες ντουφικές στα βουνά της Αλβανίας. Οι Ελληνες πάνω στα Αλβανικά βουνά διεξήγαγε τις πρώτες νίκες κατά του άξονα διαψεύδοντας τις φήμες για το αήττητο τους άξονα.

Και ενώ ο λαός πιστεύει, πως η δικαιοσύνη είναι ο κάτ' εξοχήν πυλώνας εξουσίας που λειτουργεί χωρίς διακρίσεις γενικά και ειδικά, όταν πρόκειται να καταδικάσει αγωνιστές και να δικάσει προδότες, όταν ήρθε η ώρα να δει στην πράξη αυτήν την πεποίθησή του βλέποντας τον τρόπο που λειτουργούσε, οχι μόνο απογοητεύτηκε αλλά έχασε και την εδραιωμένη εμπιστωσινη του στη δικαιοσύνη.

Και την έχασε γιατί από την ώρα που ένας αδρά πληρωμένος καταδότης, ένας εξ ίσου πληρωμένος χαφιές ή ένας προσωπικός εχθρός του ΕΑΜιτή, ΕΛΑ.ίτη, ΕΛΑΝίτη και ΕΠΟΝίτη, οδηγούνταν στην ασφάλεια για τα περεταίρω, η οικογένεια, το χωριό και μεγάλο μέρος της κοινωνία, δεν πίστευε πως όταν φτάσει στη δικαιοσύνη, θα κριθεί αμερόληπτα και με βάσει το«έγκλημα», αλλα για τα πολικό-κοινωνικά του πιστεύω. Και το κυριότερο οχι μόνο δεν θα παρθεί υπόψη η προσφορά του στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση, αλλα αυτή ακριβώς η συμμετοχή του στην Αντίσταση θα αποτελέσει το τεκμήριο της καταδίκης.

Και η αμφισβήτηση έγινε πεποίθηση, όταν άρχισαν οι συλλήψεις. Κα το μέγα ερωτημα είνι κα το έθετε ο καθένα είναι : Γιατί στις δίκες των δοσίλογων απαιτούσε η έδρα δράση τους για να είναι αξιόπεμτη! Επρεπε οπωσδήποτε, να είναι αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλα και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαρειές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις; Γιατί η δικαιοσύνη αυτό το καταφύγειο των φτωχών και των αδυνάτων δέχθηκε να

μετατρέψει αυτό το καταφύγειο οχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη», αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, ειναι σα να ζητάς το λόγω απ το χιόνι γιατί είναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί ειναι μαύρη.

Οπως είναι γνωστό ο θεσμός της δικαιοσύνης είναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Ειναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η νομοθετική εξουσία, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Ειναι με δυο λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυο άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης είναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό έχει να ικανοποιεί τα προσβαλόμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την Ενομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκησει των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους. Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Και για να είναι ανεπηρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα άλλο ενα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει είνναι. Αφού και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ανυπάρχουν, το Συντάγματος και νόμους λειτουργούσαν ;

Είχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική «Νομιμότητα» οι ελληνικές κυβερνήσει μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Είχε πράγματι, όπως ισχυρίζονταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλαδή οτι στηρίζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίθχηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλαδή στην de facto νομική τους φύση».

Με αυστηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει οχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλα και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να είναι και κολάσιμες.

Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχνώντας ή παραβλέποντας, οτι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση.

Αλλωστε και η επίκληση της αρχής της «salus partiae» υπόκειται σε αρχές και κριτήρια που σχετίζονται με την νομιμότητα αυτών που επικαλούνται. Στο 9ο άρθρο της Συμφωνίας της Βάρκιζας λέει «...θα επακολουθήσουν δε ως τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτησιν του Νέου Συντάγματος της χώρας...» Αν υπήρχε εν ισχύ το Σύνταγμα του 1911, όπως ισχυρίζονται γιατί προέκυπτε άμεση η ανάγκη κατάρτησης Συντάγματος;

Με δυο λόγια δεν δίστασαν επικαλούμενη την «Σωτηρία της πατρίδας» στην ουσία ό,τι έκαναν το έκαναν για τη κατάκτηση της εξουσίας πρώτα και τη σωτηρία των κατεχόντων την κυβερνητική εξουσία στη συνέχεια. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι οι όποιοι έστω θεσμοί, τέθηκαν σε ισχύ με τη συναίνεση όλου του πολιτικού-κοινωνικού φάσματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση που εκπροσωπούσε την συντριπτική πλειοψηφία, ό,τι ίσχυει μέχρι την ημέρα εκείνη έπαψε πλέον να ισχύει.

Η Συντακτική εξουσία επιβάλλεται και καθιερώνεται από μόνη της, αυτοδύναμα, χωρίς εξάρτηση από τον προηγούμενο κανόνα εξουσίας. Διαφορετικά δεν είναι πρωτογενής και η συντακτική εξουσία είτε υπάρχει ως πρωτογενής είτε δεν υπάρχει. Και αυτό γιατί η συντακτική εξουσία μόνον σαν ενιαία και αδιαίρετη μπορεί να νοηθεί. Συνεπώς, μέχρι την ημέρα που συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση η συντακτική εξουσία ηταν πρωτογενής γιατί στη συντακτική εξουσία συμμετείχε το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων.

Η Συνταγματική αυτονομία δεν καταργείται ούτε μπορεί να θιγεί με αναθεωρήσεις του Συντάγματος, πολύ περισσότερο δεν μπορεί το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος να γνωμοδοτήσουν για Συνταγματικές διατάξεις που δεν ειχαν ακόμα ψηφιστεί.

Ομως τέτοια εξουσία, έστω γνωμοδοτική δεν είχαν. Και αφού δεν ειχαν δεν μπορούσαν να γνωμοδοτήσουν για τον απλούστατο λόγω: Οτι αν οι δικαστές αποφανθούν για τη συνταγματικότητα μιας διάταξης πριν ψηφιστεί, χάνουν την αμεροληψία τους να αποφανθούν μετά, οταν θα δικάζουν τις συγκεκριμένες υποθέσεις, δηλαδή όταν, ακριβώς, τους υπορχεώνει το Σύνταγμα να το πράξουν.

Οταν όμως οι δικαστές και μάλιστα σκόπιμα παρερμήνευσαν την εξουσία τους, όπως συνέβει την επόμενη της αποχώρησης του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, και «Νομιμοποίησαν» κυβερνήσεις ελαχίστης μειοψηφίας. Κυβερνήσεις στηριγμένες στα ξένα όπλα και τις δικτατορικές διατάξεις.

Ιστορικά έχει αποδειχθεί οτι χωρίς να είναι άσχετοι και να αποκλείει την συνεργασία ή τη συμμετοχή, οι βασικοί κοινωνικοί θεσμοί είναι έτσι διαμορφωμένοι, που οταν το καθεστώς ή και το κατεστημένο ακόμα διατρέξει τον παραμικρό κίνδυνο, ο στρατός να οδηγηθεί στη μοναρχία, οι διοικητικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί στη δικτατορία, η Θρησκεία στη εθναρχία ή την αντιβασιλεία και η πολιτική-πολιτικοί σε πρόεδροι της δημοκρατίας, όταν καταλαγιάσουν τα πνεύματα.

Οι θεσμοί και οι δομές έχουν διαμορφωθεί έτσι και διασφαλισμένοι με τόσα στεγανά, ώστε να αποκλείεται εκ προοιμίου η συμμετοχή και η διατύπωση διαφορετικής άποψης απ τα στρώματα εκείνα του λαού που πιστεύουν πως οι σημερινές παραγωγικές δυνάμεις είναι σε αντιστοιχία με τις κοινωνικές σχέσεις και ως εκ τούτου αμφισβητούν συνολικά ή και εν μέρει τις αρχές και τις αξίες πάνω στις οποίες οικοδομήθηκε και στηρίζεται ο σημερινός κόσμος και ο πολιτισμός του.

Βέβαια, δεν μπορεί με σιγουριά να πει κανείς αν η Κίρκη είναι αυτή που κεντρίζει την αμέτρητη φιλοδοξία, ή αντιστρόφος τα πάθη, στα οποία παρασύρει η προτάσσει φιλοδοξίες είναι εκείνα που τροφοδοτούν τις μεθόδους της Κίρκης. Βέβαιο, όμως είναι πως, απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγή και κυρίως απ τους Ομηρικούς ακόμα χρόνους η αρετή της προσπάθειας «αιέν αριστεύειν» συνδέθηκε αναπόσπαστα με το πάθος για υπεροχή απέναντι των άλλων: «και υπείροχον έμμεναι άλλων». Πάθος που δεν γνωρίζει αναστολές, ντροπή και αυτοσεβασμό. Το ίδιο πάθος όμως στις Ομηρικές περιγραφές αναφέρεται και σαν την κύρια αιτία συλλογικής αποτυχίας και των δεινών της κοινοτικής ζωής.

Αυτό ακριβώς το πάθος της εξουσίας εμφανίστηκε και εκφράστκε υπερβολικό στη διάρκεια του μεσοπολέμου, στην δικτατορία, την κατοχή και κυρίως στην μετά απελευθερωτική περίοδο στο χώρο του δικαστικού σώματος. Ελάχιστοι ηταν μα και είναι οι δικαστές που έχουν συνείδηση της ουσίας του έργου που έχουν κληθεί να επιτελέσουν: να απονέμουν δικαιοσύνη, πάνω στη στέρεη βάση της νομιμότητας και της αρχής της αμεσότητας, και της θεμελιακής συνταγματικής αρχής.

Με τη βεβαιότητα οτι η ύπαρξη και λειτουργία του κράτους, δεν είναι αυτοσκοπός, αλλα οτι η πολιτεία έχει σαν προταρχική αποστολή να διασφαλίζει το σεβασμό και την προστασία του ανθρώπου, όπως αυτή με σαφήνεια εξειδικεύεται με τα εκάστοτε θεμελιακά ανθρώπινα δικαιώματα. Κάτι που πειθαναγκάζει στην πιό πέρα παραδοχή οτι κύρια αποστολή του δικαστή είναι η διασφάλιση αυτών ακριβώς των θεμελιακών δικαιωμάτων του εξατομικευμένου ανθρώπου απέναντι στο κράτος.

Ειναι γεγονός πως αυτή η άποψη-παρατήση για τον τρόπο που λειτούργησε η δικαιοσύνη στο μεσοπόλεμο, την κατοχή και κυρίως στην μετά απελευθερωτική εποχή, για αρκετούς θα είναι οχι μόνο ενοχλητική αλλα και υβριστική ακόμα, καθώς συγχέουν την εύλογη ευαισθησία τους για τη δικαιοσύνη με την αυτονόητη εξουσιαστική θέση της δικαιοσύνης στον χώρο της απονομής της δικαιοσύνης. Οταν και σήμερα ακόμα δίπλα στα λαμπρά δείγματα, κραυγάζουν παράφωνα πολλά κρούσματα διοικητικών δικαστών. Δικαστών που ταυτίζονται με το διάδικο κράτος και τις δικές τους αυθαιρεσίες.

Οταν λοιπόν, και σήμερα ακόμα συμβαίνουν αυτά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό, αντιλαμβάνεται ο καθένας τότε που τα πάντα εξαρτιόταν απ την ερμηνεία, που θα έδιναν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αριος Πάγος, όσον αφορά με το αν θα ισχύσει το Σύνταγμα, που ο ίδιος ο Βασιλιάς κατάργησε την 4η Αυγούστου του 1936 κηρύσσοντας τη βασιλό-μεταξική δικτατορία.

Ειναι γνωστό οτι με τη συμφωνία του Λιβάνου συμμετείχε και τον ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, γεγονός που σήμαινε οτι ολόκληρο το έθνος ηταν σύμφωνο να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία

το Σύνταγμα. Συνεπώς, δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίρηση από κανέναν και ούτε μπήκε πρόβλημα νομικής κάλυψης. Αφού λοιπόν, ολόκληρο το έθνος ηταν ομόφωνο και σύμφωνο να «παρανομήσει» δεν συνέτρεχε λόγος καμιάς άλλης νομικής κάλυψης.

Μετά όμως την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, αυτονόητα και άμεσα μπήκε το πρόβλημα, αν η κυβέρνηση της πλατείας συντάγματος που η ύπαρξή της οφειλόταν στην «Ελέω Θεού» Τσόρτσιλ, και η παραμονή της στην «εξουσία» στηρίζονταν αποκλειστικά στη ωμή και απροκάλυπτη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, εξακολουθούσε να είναι εθνικά και ηθικά νόμιμη. Ο ίδιος ο Τσώρτσιλ, είχε πεί στους Αμερικανού όταν ρωτήθηκε γιατί δεν έχει ακόμα κλείσει το «θέμα Ελλάδα» τους είπε επί λέξη: «Ομολογώ ειλικρινά οτι δεν γνώριζα οτι το ΕΑΜ είχε τόσο μεγάλη επιρροή και δύναμη».

Θα κανείς ότι η πρώτη και μεγαλύτερη παθογένεια του τρόπου λειτουργίας της δικαιοσύνης στη χώρας μας σε τους όποιους αλλους θεσμούς, δομές και φορείς, πηγάζει από το γεγονός οτι το σύνολο της εξουσίας είναι συγκεντρωμένη στην εκτελεστική εξουσία. Αντί λοιπόν, η δικαστική εξουσία να ελέγχει την εκτελεστική, που είναι άλλωστε και η βασική της αποστολή η δικαιοσύνη ελέγχεται από την εκτελεστική.

Αφού δίκαζαν και καταδίκαζαν κατ' εντολή στην περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, στη διάρκεια του Ιταλό-ελληνικού πολέμου και σε ολόκληρη τη διάρκεια της κατοχής. Ετσι ένα μεγάλο μέρος να είχε εθιστεί στην Defakto αποδοχή των εντολών. Όπως και αρκετοί θεσμοί έτσι και η δικαιοσύνη έχει τις δικές της παθογένειες.

Η πρώτη και μεγαλύτερη παθογένεια είναι οτι η ηγεσία της δικαιοσύνης, ούτε αγωνίστηκε και ούτε αγωνίζεται για αποκτήση της δική της δομική, ελεύθερη και ανεξάρτητη άσκηση της εξουσία. Η ηγεσία της δικαιοσύνη δεν εκλέγεται από το δικαστικό σώμα, γεγονός που θα της έδινε την δυνατότητα, γεγονός που θα την περιέβαλε με την αίγλη της ψήφου, θα θωράκιζε τη θεσμική της ανεξαρτησία γεγονός, που θα σήμαινε εκτός από την εκλογή των αρίστων ανάμεσα στους αρίστους η δικαστική εξουσία θα ηταν πραγματικά ανεξάρτητη, από την εκτελεστική, την οποία Νομοθετικά πρέπει να ελέγχει

Δυστυχώς, αντί για αυτό διορίζεται από την εκάστοτε κυβέρνηση, γεγονός που γίνετε αποδεκτή, οχι μόνο η χειραγώγηση αλλά και η πειθαρχική δίωξη. Μπορεί αλήθεια η κυβέρνηση, η όποια κυβέρνηση να ισχυρίζεται οτι δεν χειραγωγεί την δικαιοσύνη, όταν η ίδια την διορίζει; Αφού η κυβέρνηση, η όποια κυβέρνηση δεν μπαίνει στον πειρασμό της χειραγώγησης, γιατί δεν προχωρεί το κατεστημένο στην θεσμική ανεξαρτησία της, να μην δίνει την δυνατότητα αμφισβήτησης για την…

Σε μια περίοδο διάχυτης αναξιοπιστίας των θεσμών, όπου η εξόντωση και η καταδίκη ηταν το ζητούμενο είχε εμπεδωθεί η καχυποψία στο λαό για όλεςς τις δομές, τους θεσμούς και τους φορείς της πολιτείας που επικαλούνταν στο όνομα της οποίας δολοφονούσαν σωματικά και ψυχικά έναν ολόκληρο λαϊκό κίνημα. Από την «κυβέρνηση» μέχρι τη δικαιοσύνη και τα ΜΜΕ, που τότε λόγω των πολέμων του 1887, του 1912, το 1922, τη δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο, όλοι οι θεσμοί, δεν ασχολούνταν παρά μόνο με τους στρατηγούς, τις προαγωγές με μάχες, τοπονυμίες και τους ήρωες.

«Και κείος ο λόγος ο κρυφός-της λευτεριάς ο λόγος αντίς φτερά βγάζει σπαθιά και σκίζει τους αέρες»!

Υστερα από μια τετράχρονη φασιστική δικτατορία μέχρι το 1940 που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάδνεινα από τον εσωτερικό φασισμό. Μια τετράρχονη βάρβαρη και απάνθρωπη κατοχή και εναν τρίχρονο εμφύλιο πόλεμο Ενώ υπήρχε σωρεία δοσίλογων σε μια αξιοθαύμαστη ιεραρχική κλίμακα και κλιμάκια της προμεταξική περιόδου, της ματαξικής, της κατοχικής και της μετά απελευθερωτική περιόδου

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Οπως κα να προσεγγίσει κανείς τον εκ πεποιθήσεως παραβάτη του Νόμου σε σχέση με τον «νόμο-διάταγμα», δεν μπορεί να μην συνεκτιμήσει τη συνείδηση αληθείας και δικαίου και την αίσθηση του εσωτερικού καθήκοντος, που διέπει την πράξη του Δικαστή

Το ειλικρινές και δεδηλωμένο ηθικό κίνητρο βιώνετε από τον ίδιο τον δικαστή σαν βίωση μιας δική του υποχρέωσης, ενός χρέους προσωπικής τιμής. Στα φοβερά ψυχοκτόνο παραλλήρηματα που προκαλεί η σύγκρουση αξιών ή και καθηκόντων, δεν είναι εύκολο να απαντάμε με το ψυχρό γράμμα του ενός «Νόμου-διάταγμα»

Σε αυτές τις οριακές καταστάσεις σαν τη μετά απελευθερωτική του ίδιου του δικαίου η Δικαιοσύνη πρέπει να κατανοεί και να συγχωρεί και οχι να βλέπει την τραγική ηθική σαν έγκλημα και τον

«παραβάτη σαν κοινό εγκληματία» και κυρίως να τον εκδικήτε. Αυτή είναι και έτσι λειτούργησε η μετά απελευθερωτική δικαιοσύνη.
Αν δεχθούμε, οτι σε ένα Δημοκρατικό πολίτευμα, ο θεσμός της Δικαιοσύνης είναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Και αν δεχθούμε οτι η δικαιοσύνη είναι η εξουσία, που ερμηνεύει Νόμους και ελέγχει, αν η Νομοθετική εξουσία λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους Νόμους, που κάθε φορά για να λειτουργήσει εύρυθμα η Πολιτεία χρειάζεται και ψηφίζει η Νομοθετική εξουσία.
Η Δικαιοσύνη είναι με δυο λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις άλλες δύο : Την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία. Η Δικαιοσύνη είναι το οχυρό της Δημοκρατίας. Και η καταφυγή των αδυνάτων. Με δυο λόγια είναι η εξουσία αυτή, που δεν επιτρέπει στους δυνατούς να πάρουν από τους αδυνάτους όσα τους επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορούν να υπερασπιστούν οι αδύνατοι. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε, και πίστευε ό λαός ότι αν υπάρχει η Δικαιοσύνη, υπάρχει για να προστατεύει τους αδυνάτους και τις μειοψηφίες. Οι πολλοί και η δυνατοί αυτό προστατεύονταικαι ως εκ τούτου δεν έχουν ανάγκη τη δικαιοσύνη.
Σκοπός της Δικαιοσύνης είναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα φυσικά και κοινωνικά του Δικαιώματα. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της Ελευθερίας, της Δικαιοσύνης, δημοκρατίας και της Ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της Πολιτείας, η οποία σκοπό έχει να ικανοποιεί τα προσβαλώμενα Δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την «ένομη τάξη» στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων: Μια πολιτεία και μια δικαιοσύνη που δεν τιμωρεί τους φαύλους αδικεί του τίμιους.
Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγρατούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους νόμους. Το Σύνταγμα στα δημοκρατικά καθεστώτα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Επίσης για να είναι ανεπηρρέαστη στο έργο της η δικαιοσύνη, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κατά τη συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο.
Για να έχουμε όμως μια σαφή εικόνα για το πως λειτουργεί η Δικαιοσύνη σαν θεσμός του κράτους και φορέας της Δικαιοσύνης, πρέπει πρώτα να δούμε-ξέρουμε ποιο είναι και πως λειτουργεί το κράτος του οποίου θεσμός-φορέας είναι και η Δικαιοσύνη.
Το κράτος είναι η προσωποποίηση της ωμής εξουσίας. Οργανο κοινωνικού-οικονομικού ελέγχου. Για τον Ησίοδο, το κράτος και η βία αναφέρονται σαν τέκνα της Στυγός και του Πάλαντος. Αυτοί οι δυο έδεσαν τον Προμηθέα στον Καύκασο.
Αλλα και μια πιο σύγχρονη-ξεχασμένη-άποψη για τη φύση του κράτους, λέει πως το κράτος δεν είναι παρά ένας μηχανισμός προστασίας των συμφερόντων αυτών που ηγούνται της κοινωνίας, και φυσικά ένας μηχανισμός αυτοπροστασίας του και αυτοπροστασίας τους.
Σκοπός του κρατικού μηχανισμού δεν είναι η διευθέτηση των αντικροουμένων κοινωνικών συμφερόντων, αλλα η αυτοπροστασία του. Θα πρέπει να είμαστε πολύ αφελείς, για να πιστέψουμε πως αυτή η αυτοπροστασία αποβλέπει στην προστασία μόνο μιας Ελίτ, που εξ υπηρετεί συγκεκριμένα συμφέροντα.
Από τη φύση του το κράτος σαν μηχανισμός δύναμης και διανομής αξιών στην κοινωνική πραγματικότητα. Ειναι αυτό που προσδιορίζει τη λειτουργία των θεσμών και στις σχέσεις διαμόρφωσης και συνδιαμόρφωσης κάθε φορά αυτών των δομών, των θεσμών και των συμφερόντων που περιέχουν και κατανέμουν αυτοί. Για να υπάρχει μια λεπτή ισορροπία, που αν δεν τηρηθεί, εύκολα η Δημοκρατία καταντά Κοινοβουλευτική Απολυταρχία, που την θέση του απόλυτου Αρχοντα την παίρνει ο ίδιος ο μηχανισμός και οι υπάλληλοί του...
Αυτή ακριβώς η ισορροπία είναι η ουσία του ζητήματος. Και η ουσία είνα πως η Δημοκρατία-κάθε Δημοκρατία-κινδυνεύει εξ' ίσουν από την παραβίαση των θεσμών της και από τους ίδιους τους θεσμούς της, απ τους ίδιους τους μηχανισμούς της, «Οι μεγάλες παγίδες της δημοκρατίας (αν δεν προσέξουμε) είναι οι φίλιες δυνάμεις». Και η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι ο θεσμός της Δικαιοσύνη για να εξυπηρετήσει αυτά ακριβώς τα συγκεκριμένα συμφέροντα, δύο τουλάχιστο φορές μετά της δημιουργίας της κρατικής ελληνικής οντότητας έπαιξε τον ποιο τραγικό ρόλο για το λαό, τη χώρα και τη δημοκρατία.
Και θα καγχάσουν ίσως μερικοί αν πω, οτι το μεγαλύτερο έγκλημα που διέπραξε η Δικαιοσύνη από τα σκιρτήματα της Παλιγγενεσίας πριν ακόμα ορθοποδήσει γιατί για έγκλημα πρόκειται, ηταν τότε που ενώ η καθαγιασμένη Νεογέννητη Ελλάδα του 21 ψυχοραγούσε, η δικαιοσύνη συνεργαζόμενη με τους ξένους (Αγγλους) και τις συντηρητικές, σκοτεινές δυνάμεις του τόπου, έσερνε στα δικαστήρια τον Τερτσέτη και

τον Πολυζωίδη, γιατί αρνήθηκαν να υπόγραφαν την εις θάνατο καταδίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα.
Μια θανατική καταδίκη που πάρθηκε οχι μόνο με την ανάμιξη, αλλά και την παρουσία του Υπουργού Δικαιοσύνης και τη βίαιη απ τους λογχοφόρους χωροφύλακες, προσαγωγή τους στην αίθουσα του Δικαστηρίου. Μια καταδίκη που ουσιαστικά, δεν θ σκότωνε τον Κολοκοτρώνη και τον Πραπούτα, αλλά την Νεοσύστατη Ελλάδα. Αν δεν την δολοφόνησε, έκτοτε είναι ανάπηρη, μα και δεν ανήκει στον εαυτό της
Με την τροπή που πήραν τα πράγματα από μέλη του Δικαστηρίου, μετατράπηκαν σε κατηγορούμενους: «Αι Δικασταί (λέει ο συγγραφέας) είναι εις τας έδρας των, ο Επίτροπος εις το βήμα του Δημοσίου κατηγόρου, ο Υπουργός της Δικαιοσύνης, παρά τα Νενομισμένα παρίσταται προς ενίσχυσιν φαίνεται των αποδειλιασάντων της πλειοψηφίας των τριών, εντός πλήθους λαγχοφορούντων χωροφυλάκων επρομήνυε κακούς προμελετημένους σκοπούς.
»Τέσσερες τούτων ίστανται όπισθεν των καθισμάτων των δύο μή υπογραφόντων την απόφαση των Δικαστών, έχοντες τας λόγχας υπέρ την κεφαλήν και κεκλιμένας προς τους κροτάφους αυτών. Ο Πρόεδρος ολος κατηφής, κρατεί τας χείρας στους οφθαλμούς και κλειστούς τους οφθαλμούς, εντούτω αναγιγνώσκει την απόφασιν του Δικαστηρίου ο Γραμματεύς, αλλα μόλις ακούεται η λέξις θάνατος, το πλήθος με αγανάκτηση διαμαρτύρεται δια αυτήν την αδικία κλπ...»
Πριν ομως οδηγησούν στην αίθουσα του Δικαστηρίου τον Τερτσέτη, τον ειχαν απομονώσει στο σπίτι του Υπουργού «εις ένα έρημο Οντά» όπου ο Επίτροπος, ο αστυνόμος και ο Υπουργός τον πίεζαν «δια να μαρτυρήσει ποιο μου έκανε την απόφασιν». Αν οι φοβέρες, οι λόγχες και οι κάνες των όπλων στον κρόταφο του Τερτσέτη, όταν αρνήθηκε να υπογράψει δήλωση (μετανοίας). Αν ο τρόπος της ανάκρισης για το σχηματισμό κατηγορητηρίου στον (Οντά) και ο εμπαιγμός του στην αίθουσα του Δικαστηρίου από τα πιο επίσημα χείλη: τον Πρόεδρο, τον Επίτροπο και τον ίδιο τον Υπουργό Δικαιοσύνης, έδινε το προσδοκόμενο...
Αν η αποκάλυψη αυτών που ήθελαν την καταδίκη του, (ξένοι-Αγγλοι και οι συνεργαζόμενοι με αυτούς). Οταν αυτά που συνέβησαν σε ένα ανώτατο δικαστικό λειτουργό σαν τον Τερτσέτη, δεν θα προκαλούσαν κάποιους συνειρμούς, αλλα και παραλληρισμούς ακόμα με τους αγωνιστές του 21, που και αυτοί πρώτοι είχαν υποστεί τα πάνδεινα και είχαν την ίδια με τους Αντιστασιακούς τύχη. Τότε που είναι η διαφορά που πολλοί θα προβάλουν σε αυτόν τον παραληρισμό;
Οπως το 21, έτσι και μετά απελευθερωτικά το δικαστικό σώμα και ειδικά η ηγεσία του, προκειμένου να λειτουργήσει απερίσπαστη, αφού έστειλε στα σπίτια τους υπερβολικά ευαίσθητους Εισαγγελείς και Δικαστές και αφού, έθαψε στην κυριολεξία σε επαρχιακές θέσεις αυτούς που θα είχαν άποψη και θέση, απαλλαγμένη πλέον από Νομικές ευαισθησίες, ερμήνευσε και έθεσε σε λειτουργία το καταργημένο από τη Αγγλό-Βασιλικό-Μεταξική δικτατορία «Σύνταγμα», οπως ακριβώς συνέφερε και εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των ξένων και τις προοπτικές του υπό διαμόρφωση με τη δικαιολογία του κομμουνιστικό κίνδυνο ένα κράτος, με προοπτική τον εμφύλιο.
Αυτή η άποψη-παρατήρηση για τον τρόπο που λειτουργούσε η Δικαιοσύνη στον μεσοπόλεμο την περίοδο της Αγγλ-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, την κατοχή και κυρίως την μετά απελευθερωτική εποχή, για αρκετούς θα είναι οχι μόνο ενοχλητική, αλλα και ιβριστική ακόμα, καθώς πολλοί σκόπιμα συγχέουν την εύλογη ευαισθησία τους για τη Δικαιοσύνη, με την αυτονόητη εξουσιαστική θέση της Δικαιοσύνης στο χώρο της απονομής της Δικαιοσύνης. Μια δικαιοσύνη που τιμωρεί βάση αμοιβόμενων καταδοτών αλόγιστά ή με στοιχεία που αποσπάστηκα μέσω βασαναστηρίων δεν μπορεί να θεωρείται ελεύθερη δικαιοσύνη
Ο καπετάν Νενέκος το 21,πέρασε με το μέρος του Ιμπραϊμ. Και ο Ιμπραϊμ τον έκανε βοεβόδα του Μοριά. Σε αντάλλαγμα ο Νενέκος, πίεζε αφόρητα τα χωριά να προσκυνήσουν. Για αυτούς ο Κολοκοτρώνης είχε πει: «Στήστε φούρκα και παλούκι». Το ίδιο έκαναν και οι σύγχρονοι Νενέκοι στη διάρκεια της κατοχής συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές και τον μέλλοντα Νεοδυνάστη, τις αντιδραστικές και σκοτεινές κατοχικές και μετά απελευθερωτικές δυνάμεις της χώρας. Αυτούς για τους οποίους ο Κολοκοτρώνης ζητούσε να στήσουν «Φούρκα και Παλούκι».
Η μετά απελευθερωτική δικαιοσύνη στάθηκε θανάσιμα πιστή στον εαυτό της στέλνοντας τους «άμωμους και αμόλυντους» στη σχολή ευέλπιδων και στις θεσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού. Οταν και σήμερα ακόμη δίπλα στα λαμπρά δείγματα, κραυγάζουν παράφωνα πολλά κρούσματα διαφθοράς και διαπλοκής δικαστών. Δικαστών που ταυτίζονται με το διαδικό κράτος και τις δικές τους προσωπικές αυθαιρεσίες και τις όποιες προοπτικές...

Οταν λοιπόν, και σήμερα ακόμη σε περίοδο δημοκρατίας, συμβαίνουν αυτά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό, αντιλαμβάνεται ο καθένας τι συνέβαινε τότε, που η χώρα έβγαινε καθαγιασμένη μεν από την προσφορά στο απελευθερωτικό γίγνεσθαι της χώρας, βαριά όμως πληγωμένη από τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και δια βίου αναπήρους και τα πάντα σωρευμένα σε ερείπια;
Επειδή από ό,τι φαίνεται τα παντός είδους σκάνδαλα και διαπλοκές στη δικαιοσύνη δεν συνέβαιναν μόνο στη Βασιλό-μεταξική δικτατορία, την κατοχή, την εμφυλιοπολεμική περίοδο, που ίσχυαν τα έκτακτα μέτρα και το ασύδοτο παρακράτος. Το παρακράτος, που οχι μόνο δέσποζε κυρίαρχο στις θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού, διαπλεκόμενο με όλους τους θεσμούς, φορείς και δομές του κράτους, αλλά υπαγόρευε τη θέλησή του και μετά την μεταπολίτευση, αλλα και τώρα και μάλιστα αρκετά και σε μεγάλη έκταση.
Την εποχή εκείνη όπως η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, έκανε το καθήκον της Ον ταξικά ετάχθει, χαρακτήρισε συλίβδην τους προδευτικούς και ειδικά τους κομμουνιστές «άθεους»έτσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης με τις αντίστοιχες εξαιρέσεις, δεν παρεξέκλινε και αυτή από το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες μέσω της συνεργασίας και της υποταγής, να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα από το ξένο-κίνητο καθεστώς τις θέσεις Προέδρων του Αρίου Πάγου, το Συμβούλιο Επικρατείας, υπηρεσιακοί υπουργοί και Πρωθυπουργοί ακόμα στις κατά καιρούς δικτατορίες- Κόλλιας κλπ το 1967.
Μετά την Απριλιανή δικτατορία η διαπλοκή και οι συναλλαγές διεύρυνα το εύρος των ήδη υπαρχόντων συναλλαγών και στα πιο αμηλά στρώματα της κοινωνίας που ήθελα να εγκλωβίσει. Με αποκορύφωμα, η πρωτόγνωρη συναλλαγή το ξεπούλημα της μισής Κύπρου.
Το ταξικό της καθήκον, τα δικά της πιστεύω και κυρίως τις μελλοντικές βλέψεις και φιλοδοξίες της, η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης, ταυτιζόμενη με τις επιδιώξεις των Αγγλων και τις κρατούσες τότε αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις: τις εξέφρασε με την άποψη, οτι την επόμενη της απελευθέρωσης παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, ίσχυε και έπρεπε να «επανέλθει» σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο «Νομική» κάλυψη και τη δυνατότητα στους Αγγλους, οχι μόνο να δολοφονήσουν ένα λαογένητο προοδευτικό κίνημα και να ξαναγίνουν οι ρυθμιστές της ζωής του λαού και της χώρας, αλλά και το πράσινο φως στις αντιδραστικές δυνάμεις του τόπου με τις ευλογίες της δικαιοσύνης να θεσμοθετήσουν «διευρυμένη κατάσταση πολιορκίας».
Να θεσμοθετήσουν μέτρα καταστολής, έκτακτα μέτρα, τον χωρίς επιείκεια και απανθρωπιά δολοφόνο νόμο 509, και το Γ' ψήφισμα, την φίμωση του τύπου κλπ. Να καταργηθεί το τεκμήριο της αθωότητας και θεσπίστηκε το αμάχητο τεκμήριο ενοχής και η ποινή του θανάτου χωρίς δίκη. Ξεχαστηκε το δεδομένο «Καλύτερα 100 εγκληματίες εκτός φυλακής παρά ένας αθώος μέσα».Τα δεδομένα αυτά διαμόρφωσαν το «νόμο» του σερίφη, που μόνος του και με το όπλο στο χέρι δίκαζε, καταδίκαζε και εκτελούσε την ποινή του θανάτου που αυτός επέβαλε.
Νόμοι και μέτρα που αποκτούσαν «νομική ισχύ» με βασιλικά διατάγματα. Νόμοι και μέτρα που μονιμοποίησε το αναίτιο και ατιμώρητο φόνο κάθε Αντιστασιακού. Μέτρα που επέτρεψαν στις δυνάμεις αυτές να ιδιοποιηθούν πρώτα την εξουσία, να την προσωποιήσουν μετά, και να προσδέσουν και τη νομοθετική και την δικαστική λειτουργία στην εκτελεστική. Στο βαθμό που, με τις ευλογίες των ξένων οι εγκάθεκτες κυβερνήσεις λειτουργούσαν αναξιόπιστα, παράσερνε στην αναξιοπιστία και τη δικαιοσύνη. Μια δικαιοσύνη που είχε κληθεί να εξυπηρετήσει με όλα τα γνωστά τραγικά επακόλουθα και σε συνέχεια να καλύψουν «νομικά» την υποτιθέμενη κυβέρνηση του Καΐρου.
Μια κυβέρνηση, που ηταν αυτή καθ' εαυτή, αυτούσια η 4ο Αυγουστιανή κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που στις πιο κρίσιμες για τη χώρα στιγμές, εγκατάλειψε λαό και χώρα έρμαια στη διάθεση των κατακτητών και μετά απελευθερωτικά στη διάθεση των νεοκατακτητών Αγγλων, που ήρθα να «απελευθερώσουν» ένοπλα την Ελλάδα από τους Ελληνες.
Την στιγμή μάλιστα που γνώριζαν, οτι η κυβέρνηση αυτή στη διάρκεια της παραμονής της στο Κάϊρο, λειτουργούσε σαν ένα άμισθο υπαλληλικό προσωπικό του Φόρεϊν Οφφίς. Ουσιαστικά ηταν «κυβέρνηση» εκτέλεσης εντολών οχι βέβαια ελληνικών αποφάσεων. Αν είχε επανέλθει κάτι μαζί με την κυβέρνηση αυτή από το ΚάΪρο μετά απελευθερωτικά, από αυτό που εννοούμε : Σύνταγμα, Νομοθετική και Εκτελεστική εξουσία, αυτό ηταν αυτούσιο το καθεστώς της επάρατης 4ης Αυγούστου και τις εντολές του Τσώρτσιλ για το πώς θα οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο. Μια «κυβέρνηση» που πανηγυρικά είχε καταργήσει το Σύνταγμα τον Αυγουστο του 1936. Τον ΙΔΕΑ που βοήθησαν τους Αγγλους να δολοφόνησαν τα όποια δημοκρατικά στοιχεία υπήρχαν στο στρατό της Μέσης Ανατολής.

Ετσι, με τη συμμετοχή της δικαιοσύνης στην «κονιοτροποίηση» έτσιενώ ο στρατιωτικός νόμος δεν έμπαινε ρητά σε εφαρμογή, η δικαστική Ιεραρχία-εξουσία έδωσε το πράσινο φως στις δυνάμεις του εμφυλίου, να αναστήλουν τις κυριότερες εγγυήσεις και ατομικές ελευθερίες για τις οποίες ο λαός πολέμησε στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο και στη διάρκεια της κατοχής και αμέσως μετά τα δεκεμβριανά, να τα παρατείνουν μέχρι τις 27/7/74 οι παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου και σε συνέχεια κάλυψε, Νομικά τις συμμορίες των Σούρλιδων, των Βουρλάκιδων, τα έκτακτα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γιούρας, την χουντική δικτατορία, τα εγκλήματα κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου.
Το δυστύχημα ηταν, οτι το δικαστικό σώμα, αντί να αντιδράσει στην τέτοια εξέλιξη των πραγμάτων, αντί σαν εκπρόσωπος του θεσμού της δικαιοσύνης, να ορθρώσει το ανάστημα του, να φορέσει την πανοπλία που της αντιστοιχούσε, σαν ελεκτικός θεσμός της εκτελεστικής εξουσία, πέταξε την τήβεννο και φόρεσε πηλήκιο και χρυσέ επωμίδες. Τότε οχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της αντί κομμουνιστικής υστερίας, κάλυψε και «νομιμοποίησε Συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντί συνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις. Κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο. Το ίδιο αυθαίρετα «νομομοποίησε» και κάλυψε τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου κράτους.
Τις παραμονές του Δημοψηφίσματος μπαίνει στη Λάρισα ο Γρηγ Σούρλας με την κουστοδεία του και θρονιάζεται στο Γραφείο του Β! Σώματος Στρατού. Ο Διοικητής θυμώνει και τον διατάζει να φύγει. Ο Σούρλας όμως δεν υπακούει. Το εγκαταλείπει μόνο μετά από «σύσταση» του Αγγλου συνδέσμου στο Σώμα. Ανέχθηκε και το οργανωμένο, ασύδοτο και ατιμώρητο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτόνες συμμορίες. Και το ακόμα πιο αξιοκατάκριτο τα δικαστήρια πρώτα και τα στρατοδικεία μετά αντιμετώπιζαν με μια ανεξήγητη εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που είχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου.
Χωρίς να λείπει η εξαίρεση, ηταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών εναντίον μας, που δεν μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τις ελάχιστες, τις πολύ σπάνιες φορές που ψευδομάρτυρες τόλμησαν να παρουσιαστούν στο στρατοδικείο, καθώς και τις βρισιές των απόντων μαρτύρων κατηγορίας και τις μυθοπλασίες τους, για τα δήθεν φοβερά κακουργήματα. Οταν σηκωνόμασταν για να καταγγείλουμε τις επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων συνέβαλαν στο να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο. Των ανθρώπων, που έπρεπε να βρίσκονται στη δική μας θέση, (που λόγω συγκυρίας δεν βρέθηκαν) μας αφαιρούσαν το λόγω. Αν επιμέναμε μας απαγγέλανε κατηγορία για ασέβεια προς το δικαστήριο. Την ίδια προκατάληψη συναντούσαν και οι συνήγοροι υπεράσπισης.
Με ελαφριά τη συνείδηση το μετά δεκεμβριανό δικαστικό κατεστημένο, στελεχωμένο και γαλουχημένο από τις αλλεπάλληλες δικτατορίες και ειδικά την Μεταξική και τα κατοχικά ιδεώδη, ταυτισμένοι με την προοπτική του εμφυλίου πολέμου λειτούργησαν με τον γνωστό τρόπο...Η συνέχεια είναι γνωστή... Η ατιμωρησία εξέθρεψε την θρασύτητα και αυτή τη διαπλοκή και τη διαφθορά. Τη διαφθορά που λόγω της δομής και της έκτασης διατήρησε τη δυναμική της και τώρα υπονομεύει τα θεμέλια και της μετά δικτατορικής δημοκρατίας .
Οπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο τις τόσες δικτατορίες, έτσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάλυψε «Νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου. Βέβαια δεν λέω και η Αντίσταση έκανε λάθη, θέλω να πιστεύω όμως και αν ακόμα δεν έκανε κανένα λάθος την ίδια εξέλιξη θα είχαμε, αφού τα πάντα είχαν δρομολογηθεί με το σχέδιο ΜΑΝΝΑ, που εκπόνησε ο Τσόρτσιλ από το 1943, οταν πληροφορήθηκε το μέγεθος της απήχησης που είχε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) στο λαό.
Μακάρι να είχαμε και εμείς δικαστές σαν τον Τερτσέτη και τον Πολυζωϊδη και αρκετούς Δελαπόρτηδες, που θα τολμούσαν τουλάχιστο, έστω να εξιστορήσουν τον λόγω για τον οποίο γίνονταν οι συλλήψεις, τον τρόπο που γίνονταν οι ανακρίσεις, τον τρόπο που λειτουργούσαν τα έκτακτα μέτρα και τα στρατοδικεία. Την συμπεριφορά της έδρας και κυρίως τις προαποφασισμένες βαριές και χωρίς δίκη ποινές. Να εξ ιστορίσουν με πόση άνεση και ευκολία η έδρα, χωρίς την παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με μόνη την έκθεση του επαγγελματία χαφιέ, του καταδότη ή του ανεξέλεκτου και ασύδοτου χωροφύλακα, έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα ή ισόβια στα μεσαιωνικά κάτεργα και όταν ακόμα συνέβαινε να αθωώθεί κάποιος, αντί για το σπίτι τον έστελαν (οπως τον αδερφό μου Αντώνη) επ αόριστο στα ξερονήσια του Αιγαίου και τη Μακρόνησο.

Οταν ο Δικαστής Τερτσέτης, στην αίθουσα του Δικαστηρίου δέχονταν τις κοντακές και τις λογχές των στρατιωτών μπροστά στο ακροατήριο φώναζε ομως: «Το σώμα μου μπορείται να το κάμετε όπως θέλετε, μα το στόμα μου, τη συνείδησή μου ποτέ δεν θα μπορέσετε να την παραβιάσετε...». Με τα λόγια αυτά μπροστά στο ακροατήριο ήθελε να αποδείξει, οχι μόνο την αθωότητά του, αλλα τον άδικο και εγκληματικό τρόπο με τον οποίο λειτούργησαν την Δικαιοσύνη οι κρατούντες. Την σκοπιμότητα της δίκης, την προαποφασισμένη καταδίκη, τον τρόπο που τον μεταχειρίστηκαν, όντας βασικό παράγοντα της δίκης στη διάρκεια των ανακρίσεων και κυρίως την ανάμειξη των ξένων και ειδικά της φιλτάτης Αγγλίας τον τρόπο που λειτουργούσε η δικαιοσύνη. Αυτό τον πυλώνα της δημοκρατίας και των στήριγμα των φτωχών και αδυνάτων.

Αν δεχθούμε οτι η «Δικαιοσύνη αποτελεί το τελευταίο και πιό αξιόπιστο καταφύγειο των αδυνάτων και των αδικημένων», θα πρέπει το ίδιο να δεχθούμε οτι η μεταπελευθερωτική Δικαιοσύνη, για αρκετές δεκαετίες δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων, και ούτε η ίδια σεβάστηκε το ρόλο και κυρίως τον εαυτό της. Ενεργώντας καθώς ενήργησε η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, δίνοντας έστω «τυπονομική» κάλυψη στις μεταπολεμικές κυβερνήσεις και στο παρακράτος και κυρίως δεχόμενη να λειτουργήσει με βάση την επιθυμία και η εντολή του Τιώρτσιλ : «ενεργήστε σα να βρίσκεσθε σε καταχόμενη χώρα» : αυτουπονομεύτηκε, αυτοανεραίθηκε, αυτοκαταργήθηκε.

Οπως είναι γνωστό οι συνειρμοί ανακαλούν την μνήμη. Ετσι από την πρώτη στιγμή που άκουσα για την πολύμορφη διαπλοκή στη Δικαιοσύνη με τους διάφορους θεσμούς: την εκτελεστική εξουσία, την Εκκλησία, τα Μ.Μ,Ε κλπ, ο Νους μου έτρεξε στη διαδρομή του χρόνου και ειδικά στα αμέσως μετά την απελευθέρωση χρόνια. Τα χρόνια που με πρωτεργάτη τη Δικαιοσύνη να δολοφονείται η μεταπολεμική Δημοκρατία. Τη Δημοκρατία για την οποία ο λαός πολέμησε με νύχια και με δόντια τους φασίστες Ιταλούς, έδωσε μάχες με τους Ούνους στα Μακεδονικά οχυρά και επί τέσσερα σχεδόν χρόνια με του τρείς κατακτητές.

Η ελληνική δικαιοσύνη για την οποία η αρχαία ελληνική μυθολογία αναφέρει, οτι και οι θεοί του Ολύμπου ακόμα, κατέβαιναν να δικαστούν στα δικαστήρια της αρχαίας Αθήνας. Αυτό γινόταν για να ξανάρθει στο ύψος στο οποίο έπρεπε να βρίσκεται τα αρχαία ελληνικά δικαστήρια. Σε αντίθεση με την αρχαία δικαιοσύνη, η δικαιοσύνη στο κοινωνικό γίγνεσθαι και σε αυτό το 21 δεν ξεκίνησε ελεύθερη, αλλά σε συνεργασία με τους ξένους (κυρίως Αγγλους) έβαλε σε κίνδυνο την Νεοσύστατη κρατική οντότητα, καταδικάζοντας σε θάνατο τους πρωταγωνιστές της λευτεριά : Κολοκοτρώνη, Πλαπούτα κλπ.

Θα έλεγε κανείς ότι η Ελληνική δικαιοσύνη στα διακόσια περίπου χρόνια μετά την απελευθέρωση, αν εξαιράση κανείς την περίοδο πριν το διωγμό και τη σύλληψη των αγωνιστών που δεν συμφωνούσαν με την παρέκκλιση που πήρε η Επανασραση από τους αρχικούς σκοπούς και στόχους και την πρόσδεση της στο Αγλικό Γεωστρατηγικό άρμα πότε δεν λειτούργησε αφ' εαυτού της. Ακόμα και στις δίκες των κλεφτών με πολιτικά και παραγοντικά κριτήρια δικάστηκαν

Και επειδή οι δικαστές Τερτσέτης και Πολυζωϊδης σαν παράγοντες της δίκης αρνήθηκαν να υπογράψουν την εις θάνατο καταδίκη τους, τους έσερνε υπό την απειλή των όπλων η ίδια η «δικαιοσύνη» στα δικαστήρια να τους καταδικάσουν, ακριβώς γιατί αρνήθηκαν με την υπογραψή τους για να ολοκληρώσουν το έγκλημα που είχαν προαποφασίσει στον έρημο Οντά του Υπουργού της δικαιοσύνης και οι Αγγλοι, που συντόνιζαν και τον πίεζαν να υπογράφει.

Κατά τον ίδιο τρόπο λειτούργησε στη διάρκεια της μεταξικής περιόδου, την κατοχή και ειδικά στην μεταπελευθερωτική περίοδο. Πέταξε την τίβεννο, φόρεσε πηλήκιο και χρυσές επωμίδες και συγκρότησε δικαστήρια σκοπιμότητας. Δικαστήρια, τα οποία λειτουργούσαν επί 24ωρο σαν εργοστάσια που δεν έσβυναν τις μηχανές και έβγαζαν τυποποιημένες αποφάσεις, κατά προτίμηση δις και τρις σε θάνατο και άλλες βαριές ποινές. Κακοποιώντας και δολοφονώντας τους αγωνιστές ουσιαστικά κακοποιούσαν και δολοφονούσαν την μεταπελευθερωτική Δημοκρατία. Κηλίδωσε και αυτή, όπως οι Ηρόστρατοι και οι Φιλισταίοι ιστορικοί και λογοτέχνες, αυτό το εθνικό κεφάλαιο που ακούει στο όνομα Εθνική Αντίσταση και Νέες σελίδες δόξας.

Για τους Φιλισταίους ιστορικούς και τους λογοτέχνες σαν «το Ελένη» και πολλών άλλων παρομοίων έργων, (που τα περισσότερα έχουν πολτοποιηθεί και ας ηταν πολλά βραβευμένα από την Ακαδημία) μια μόνο απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους τους «ιστοριοδίφες» που ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο ιστορικό παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση του κόσμου και μόνο. Οσο για τους δικαστικούς που συμμετείχαν σε αυτό το προαποφασισμένο εν ψυχρώ έγκλημα, το μόνο που μπορεί να πει κανείς είναι:

Οτι δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί είναι Ασπρο και από το σκοτάδι γιατί είναι Μαύρο.
Βέροια 10 Φλερβάρη 2007 Κόγιας Νίκος.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Ο ΤΡΙΤΟΣ ΒΑΣΙΚΟΣ ΑΝ ΟΧΙ Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΠΥΛΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

*Η βιολογία του έθνους είναι η Γλώσσα. Η **Δημώδη** Γλώσσα και η **Μνήμη** του. Αν τα κύτταρα της μνήμης και η δομή της γλώσσας αποσυνδεθούν, το σώμα του έθνους καταρρέει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου στο κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας.*

Χωρίς τη μνήμη οι όποιες ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες. Και σαν άγνωστες, δεν βοηθούν την επικοινωνία του έθνους με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς τη μνήμη μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας, στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες, παρελθόν, αλλα και το ίδιο το μέλλον ατόμων και λαών.

*Χωρίς τη μνήμη του **ΕΜΕΙΣ-ΟΛΟΙ,** εύκολα θα φτάσουμε στο **Εγώ**-ο **ΕΝΑΣ**. Και ακόμα πιο εύκολα θα φτάσουμε στο «Και ωκοδόμησεν εις υψηλά παλάτια το Αγιαστήριον αυτού...Και Σου είναι οι Ουρανοί και Σου η Γη...Διότι μέγας είσαι και κάνεις θαύματα... Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΤ. Και τότε χωρίς μνήμη και ιδανικά αλί και τρισαλί, στο λαό που έχασε τη μνήμη και συμβιβάστηκε εκποιώντας τα ιδανικά: της αξιοπρέπειας, της Ελευθερία, της Εθνικής Ανεξαρτησία, της Δημοκρατίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης. Ομως η Δεξιά τόσο στη διάρκεια της Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, άλλο τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ δε περισσότερο μετά την απελευθέρωση και ειδικά μετά την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, έλεγχε μέσω του παρακράτους και το κράτος.*

*Ενα παρακράτος που ως διά μαγείας, από συνεργάτες πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα, καταδότες κουκουλοφόροι, μετατράπηκαν σε «εθνικόφρονες». Κάθε μέρα που περνούσε χωρίς σταθερή κυβέρνηση και έλεγχο, το παρακράτος αύξανε την επιρροή του στον κρατικό μηχανισμό και την κοινωνικό-οικονομική καταξίωσή τους. Οι συνεργάτες και οι Μαυραγορήτες ενώ ηταν, η νέα μορφή του προδότη στη διάρκεια της κατοχή διαμόρφωσαν, και τελικά συγκρότησαν, αρκετά μετά απελευθερωτικά **Νέα αστικά Ζτάκια** στη χώρα και ειδικά οι συμμετέχοντες στις ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, οι υψηλά ιστάμενοι για δικό τους και μόνο όφελος τους ενέταξαν την μεταλλευτική, την πολεμική βιομηχανία και τις μεγάλες εμπορικές επιχειρήσεις στην πολεμική μηχανή του άξονα.*

Η δικαιοσύνη μπροστά σε αυτήν την παράλυση των θεσμών, την λευκή τρομοκρατία, σε αυτόν ζόφο, που και αυτός ακόμα ο Αμερικανός ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» κ Λίλαντ Στόουν, μετέδωσε οτι η «Αθήνα ειναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης». Αν δεχθούμε οτι εκτός απ το κομμάτι της δικαιοσύνη που έφυγε με αυτούς που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα και γύρισαν μαζί με την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας απ το Κάϊρο, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), η κυβέρνηση του βουνού με 5 ή 6 υπουργούς, το σύνολο του δικαστικού σώματος ζούσε από κοντά, ίσως πιο κοντά απ τον καθένα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στη χώρα, τόσο κατά την μεταξική περίοδο άλλο τόσο και στην κατοχή.

Και όταν η Αθήνα είναι η πιο θλιβερή πρωτεύουσα, ο καθέναν αντιλαμβάνεται τι συναίβενε στην Υπαιθρο. Αντί λοιπόν, η δικαιοσύνη μπροστά σε αυτή την τραγική για τη χώρα κατάσταση να ενεργοποιήσει, αυτεπάγγελτα αντιστάσεις. Αντιστάσεις που θα ανάγκαζαν και την κυβέρνηση να κινητοποιήσει και αυτή δυνάμεις για να αντιμετωπίσει τη λαίλαπα του εκχυδαϊσμού του δημόσιου βίου και τη διάλυση των πάντων, τόσο η κυβέρνηση άλλο τόσο και η δικαιοσύνη (με εξαιρέσεις) ταύτισαν απόψεις και συμφέροντά της, με αυτά νεκραναστημένης Δεξιάς. Σφυχτά αγκαλιάστηκαν με την Μεταξική και κατοχική Ελλάδα. Εγινε όργανο της μετά κατοχικής με τα γνωστά επακόλουθα για το λαό και τη χώρα.

Μια Ελλάδα που ηταν συνδεδεμένη με χίλιους δεσμούς και δομές και εξαρτήσεις με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, και άλλες τόσες με το γερμανικό φασισμό, πριν απ την επιβολή της δικτατορία. Μια Ελλάδα, που επί 4 και πλέον χρόνια επέβαλε με διατάγματα τα φασιστικά ιδεώδη. Μια Ελλάδα που οχι μόνο διατήρησε και εξέφρασε έμπρακτα την αντί κομμουνιστική εμπάθεια, αλλα και την επέκτεινε, χαρακτηρίζοντας συλίβδην τον λαό εχθρό, συνεργαζόμενη με τους κατακτητές γεγονός, που την κατέστησε

ανίκανη να εκμεταλλευθεί-αξιοποιήσει την διπλή εθνική Εποποιεία, ακυρώνοντας με αντεθνικές πράξεις την συμβολή της χώρας στην ήττα του άξονα, την αντιφασιστική Νίκη και την απελευθέρωση της χώρας.

Ταυτιζόμενη και η Δικαιοσύνη (εξαιρέσεις) με τους συνεργάτες πρώτα και σε συνέχεια με την επανακάμψασα κλίκα του Μεταξά. Μια 4η Αυγούστου εμπλουτισμένη και με τους κατοχικούς πολιτικούς και ένοπλους συνεργάτες. Με αυτούς που διάρκεια της κατοχής, στις κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, κατέχοντας τις ποιο κέραιες θέσεις κλειδιά. Θέσεις από τις οποίες με διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, (υποδομή της Μαύρης αγορά) εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα.

*Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας, τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα. Αλήθεια όλα αυτά δεν τα έβλεπε η δικαιοσύνη; Και αφού τα έβλεπε και τα ήξερε, γιατί συντάχθηκε μαζί τους και τις δυο φορές; Και κυρίως όταν έστω μερικοί από αυτούς στιγερούς εθνοπροδότες έφτασαν στη δικαιοσύνη, οι δικαστές γιατί ζητούσαν η πράξη συνεργασίας να είναι οχι μόνο «**εκούσια**» αλλα και «**συνειδητή**»;*

Οπως γράφει και ο Εισαγγελέας κ Δελαπόρτας: οι μόνοι που μπορούσαν να καταγγίλουν κάποιο για συνεργάτη ηταν οι παθόντες και κατά κύριο λόγω ο Αριστερός, που ο συνεργάτης τον κατέδωσε στους κατακτητές. Ο Αντιστασιακός που συνέλλαβαν μέλος της οικογενείας του, που κούρεψαν ή βίασαν την γυναίκα και την αδερφή του ή κακοποίησαν τη Μάνα του. Αυτός μόνο είχε λόγο να μύνηση τον έλληνα συνεργάτη στη Δικαιοσύνη.

Κάτω όμως υπό τις τραγικές για τη χώρα συνθήκες, και ειδικά για τον Αντιστασιακό παθόντα, πως να πάει στην ασφάλεια να καταγγείλει τον συνεργάτη καταδότη, τη στιγμή που φεύγοντας απ το σπίτι δεν ήξερε αν θα γυρίσει σώος; Επειδή ηταν τόσες πολλές οι πράξεις κατάδοσης, βιασμών, κακοποίησης και ειδικά στα χωριά τα θέματα αυτά ηταν καυτά και καθημερινά.

Ο παθόν συναντούσε τον καταδότη στο δρόμο, γι' αυτό και υπήρξαν εκατοτοντάδες καταγγελίες καταδοτών, που οι συγγενείς του Αντιστασιακού οδηγήθηκα στο στρατόπεδο, την Γερμανία ή και στο εκτελεστικό απόσπασμα. Ομως και όταν κάποιος τολμούσε να πάει στην ασφάλεια για να καταγγείλει ή τον συνελλάμβαναν καθ' οδόν ή μόλις έβγαινε απ την ασφάλεια ή του έλεγαν οτι πρέπει να «προσέχει» στο εξής, γιατί δεν αρκεί η μόνο να τον καταγγείλει, αλλά πρέπει και να αποδείξει με στοιχεία οτι η πράξη αυτή ηταν σε γνώση του καταδότη οτι ηταν «αντεθνική»! Αυτά όσον αφορά τους δωσίλογους και τους καταδότες.

Ενώ για τους Αντιστασιακούς αρκούσε και ένα νεύμα του καταδότη για να βρεθεί ο Αντιστασιακός στην ασφάλεια. Και μετά με την κατάθεση του μάρτυρα κατηγορίας, που τον είδε για πρώτη φορά έξω απ την πόρτα του στρατοδικείο η καταδίκη του ήταν αναμφισβήτητα σίγουρη. Την ώρα της δίκης κάποιος απ την έδρα του στρατοδικείου ρωτάει τον μάρτυρα;

-τον ήξερες τον κατηγορούμενο;

- Οχι καλά. Δύο-τρεις φορές τον είδα στο κελί που τον είχαν;. Κεφάλι αγύριστο.

Ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε -φυσικά-σε θάνατο και εκτελέστηκε...

Αυτοί ήθελαν να παραταθεί η κατοχή. Στα μέτωπα όμως η ήττα του άξονα είχε ήδη διαγραφεί. Και επειδή, και κυρίως γι' αυτό, η Δεξιά που εκπροσωπούσαν και η Δικαιοσύνη κάλυψαν «νομικά», ηταν ατόφια η 4η Αυγούστου, εμπλουτισμένη και στη φασιστική πράξη και δράση στη διάρκεια της δικτατορία και την κατοχή, δεν είχε, ούτε εθνικό, μα ούτε-κοινωνικό πρόγραμμα για την μεταπολεμική Ελλάδα, σε αντίθεση με το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) που είχε ένα άρτια τεκμηριωμένο πρόγραμμα.

Ενα πρόγραμμα, που το επεξεργάστηκε το Εθνικό Συμβούλιο, που αποτελούνταν από 296 βουλευτές εκλεγμένοι από τις εκλογές που έγιναν τον Απρίλη του 1944 σε όλη την Ελλάδα (αρκετοί ήταν από την προηγούμενη βουλή που διέλυσε Μεταξάς) και ενέκρινε η κυβέρνηση του βουνού: Στηριγμένο σε αυτές τις βάσεις το εκλεγμένο από τον σύνολο του λαού Εθνικό Συμβούλιο, ύψωσε την κυρίαρχη φωνή του αγωνιζόμενου Εθνους, πήγε στο Κάϊρο για διαπραγματεύσεις, με τις δυνάμεις που εγκατάλλειψαν λαό και χώρα για να επιτευφθεί η πολυπόθητη Εθνική Ενότητα.

Αντί για ενότητα οι αντιπρόσωποι της κυβέρνησης του Βουνού βρέθηκαν σε ένα εχθρικό περιβάλλον. που στόχευε στο να «Ελληνοποιήσουν» τα Αγγλικά σχέδια επέμβασης και να εμποδίσουν τον ελληνικό λαό να γευτεί τους καρπούς των αγώνων και των θυσιών.

Ενεργόντας, σαν υποχείρια του Τσώτρσιλ, που όμως τους υποσχέθηκε οτι και αν ακόμα χρειασθεί να επ'εμβει έστω και ένοπλα, δεν θα δίσταζε να το κάνει.

Το πρόγραμμα που είχε επιξεργασθεί και ανακοινώσει στο λαό : «...θα άνοιγε το δρόμο τις καινούργιες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των Εθνικών της δικαίων, προ την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλα επίσης και στο πλευρό όλων των ενωμένων εθνών...»

Παραγωγός της Γλώσσας και στοκάρισμα της μνήμης είναι ο λαός. Για την απαράκλητη διαφύλαξη και επέκταση αυτών των δομικών στοιχείων της κοινωνίας, μέσω των εκλογών κάνει την επιλογή-προτίμηση σε κάποια πρόσωπα σαν τα καταλληλότερα για ένα αξίωμα.

Η εκλογή είναι μια ιδιαίτερη πράξη, η στιγμή της βούλησης, που διακρίνεται από άλλες πράξεις, όπως την απόφαση που προηγείται και η εκτέλεση που ακολουθεί. Ακόμα διακρίνεται από την απλή επιθυμία, γιατί αυτή αναφέρεται στον σκοπό, ενώ η εκλογή στα μέσα. Μέσω λοιπόν, των εκλογών ο λαός εκλέγει τους αντιπροσώπους για την κυβέρνηση της χώρας, και οι αντιπρόσωποι την κυβέρνηση. Συνεπώς η Πολιτειακή εξουσία με τους θεσμούς και ειδικά το θεσμό της ***Δικαιοσύνης,*** *είναι αυτή που πρέπει να είναι ο Θεματοφύλακας άγγελος προστάτης, οχι μόνο της* ***Γλώσσας*** *και τα κύτταρα της* ***μνήμης,*** *αλλα και των όποιων φυσικών και κοινωνικών ατομικών* ***δικαιωμάτων.***

Και επειδή ο λόγος για την εξουσία και τον τρόπο που κάθε φορά λειτουργεί, θα δώσω το λόγω στον Αδαμάντιο Κοραή. Ο Κοραής μιλώντας για το πώς λειτουργεί η εξουσία, σε διάλογο που είχε με κάποιον συνομιληρή που τον ρωτάει: «Πόσους ευρήκες εμπιστευθέντας εξουσίαν ανυπεύθυνον, χωρίς να την μεταβάλουσιν εις δυναστείαν;- Τόσον ολίγους, ωστ' ουδ εις αυτόν τον Σωκράτην ήθελα τολμήσει να εμπιστευτώ την εξουσίαν ανυθεύθυνον, φοβούμενος καν μην τον βάλω εις πειρασμόν τυραννίας». Αυτό ακριβώς είναι το έργο, κυρίαρχο έργο της δικαιοσύνης. Να μην επιτρέψει στην εξουσία να οδηγηθεί στην τυραννία.

Τα Συντάγματα, όλα σχεδόν τα ελληνικά Συντάγματα καθιερώνουν οτι α) «Θεμέλιο του πολιτεύματος είναι η λαϊκή κυριαρχία» β) Ολες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του έθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα. Η εργασία και σεβασμός και η προστασία της ζωής και αξίας του Ανθρώπου αποτελούν την κυρίαρχη υποχρέωση της πολιτείας Η δοτή από το λαό εξουσία, δεν είναι λάφυρο που προσφέρεται για να βουλεύονται οι τυχαίοι, οι τυχάρπαστοι και οι μοιραίοι, αλλα να διαχειρίζονται μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος, τα όποια προβλήματα απασχολούν το λαό και τη χώρα.

Το ίδιο ίσχυε και για την δικαιοσύνη αυτόν τον βασικό, αν οχι κυρίαρχο πυλώνα του δικαίου, η οποία δυστυχώς, δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Δεν θέλησε να υψώσει το ανάστημά της, να δει και να δεχθεί το λαό σαν σύνολο, την κατοχή στις πραγματικές της διαστάσεις και κυρίως να δει την Αντίσταση πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και διαφορές. Να πάρει υπόψη της οτι ο υπόδουλος λαός, χρειάστηκε να κινητοποιήσει και το τελευταίο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του πατριωτισμού για να ηττηθεί ο φασισμός και να απελευθερωθεί η χώρα.

Η δικαιοσύνη, πριν πάρει τη μια ή την άλλη θέση, έπρεπε να αξιολογήσει την πορεία του γίγνεσθαι στη χώρα και της Εθνικής Αντίστασης, που ξεκίνησε από το ΤΙΠΟΤΑ και με το ΤΙΠΟΤΑ.. Αν την αξιολογούσε θα διαπίστωνε οτι άρχισε με την παθητική Αντίσταση, οτι πέρασε στο Σαμποτάζ και σε συνέχεια στην ένοπλη σύγκρουση με τους κατακτητές. Και κυρίως να κρίνει και να συγκρίνει τα ευεργετικά για τη χώρα στοιχεία της Αντίστασης για τη χώρα, σε σχέση με τις καταστροφικές και την εθνική προδοσία των συνεργατών. Κρίνοντας θα διαπίστωνε, οτι η μεγαλύτερη δυσκολία για την Αντίσταση, δεν ήταν ο Χίτλερ και

ο Μουσουλίνι και τα στρατεύματά τους, αλλά οι εγχώριοι συνεργάτες, οι διάφοροι Κούϊσλιγκ, τα «Τάγματα Ασφαλείας» και οι πλειάδα των εθνοϊσμών.

*Χωρίς την αξιολόγηση και αβασάνιστα και για πολλούς, ελαφρά τη συνείδηση ενώ καταδίκαζε των Αντιστασικό σε θάνατο. Αθώωνε, και όταν ακόμα **ήξερε**, και **αποδεδειγμένα** οτι διέπαξαν: α) Σχημάτισαν ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, β) δημιούργησαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και την πλειάδα των εθνοϊσμών γ) Βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τα όποια αποθέματα τροφίμων και να αποστραγγίσουν την αναιμική ελληνική οικονομία δ) οργάνωσαν σε συνεργασία με τους κατακτητές την **Μαύρη** αγορά. Μια πράξη ενσυνείδητη εγκληματική, αφού οι συνέπειές της οδήγησε σε 300,000 νεκρούς από την πείνα και όποια αλλα εγκλήματα, αλλα και πράξεις εξ ίσου εν «συνείδητη» εθνική προδοσία: όπως η ένταξη της ελληνική βιομηχανίας και τις εμπορικές επιχειρήσεις και κυρίως τη μεταλλευτική στην πολεμική μηχανή του άξονα.*

Και ενώ αθώωνε τους πιο πάνω δοσίλογους καταδίκαζε σε βαριές ποινές αυτούς που θαύμασε το σύνολο της Οικουμένης, και τους ύμνησαν τα ποιο επίσημα χείλη της τότε εποχής: Οπως Ο Πρόερδος Ρούσβέλτ, ο Ανζενχάουερ, ο Ντε Γκώλ και αυτός ακόμα ο Τσιώρτσιλ, με την παράφραση «οι ήρωες πολεμούν σαν Ελληνες». Αυτούς που αργότερα, τους αποκαλούσε Γκάνγκστερ και τους σκότωνε βάσει σχεδίου σαν τα σκυλία.

Οταν οι αστοί που ηταν ηγέτες της επανάστασης, άρχισαν να εγκαταλείπουν κομμάτι το κομμάτι το ριζοσπαστισμό τους και την οδηγούσαν προς τον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζά-πασίαδες και τον Κλήρο. Και κυρίως όταν δέχθηκαν την Μοναρχία, ο Σολωμός είπε σε κάποιο φίλο του που τον ρώτησε, προς τα πού πάει η επανάσταση με αυτά που συμβαίνουν του απάντησε: «Ειδες να μαδούν την κότα, κι ο αέρας να συνεπαίρνει τα πούπουλα; Ετσι πάει το έθνος...». Και όταν τον ρώτησε και τα ψέματα που λένε στο λαό του είπε: «Το Εθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί Εθνικό ό,τι είναι αλήθεινο». Αυτό ακριβώς συνέβαινε στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα

Και η εξουσία της 4ης αυγούστου, που επανήλθε από το Κάϊρο και το Λονδίνο, δεν ηταν μόνο ανεύθυνη και τυραννική, αλλά ηταν αυτή που συνειδητά έχτιζε κομμάτι το κομμάτι ένα φασιστικό καθεστώς στα πρότυπα του εθνικό-σοσιαλισμού του Γ! Ράϊχ, Αυτήν ακριβώς τη μνήμη του λαού ήθελε να αμβλύνει πρώτα, να κλονίσει μετά και να σκοτώσει σε συνέχεια η 4τράχρονη αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία. Και ό,τι δεν κατόρθωσε να κάνει η 4η αυγούστου, παρά τις άοκνες πρασπάθειες δεν τα κατάφερε. Αυτό το ανέλαβαν να το κάνουν τα εσωτερικά φασιστικά στηρίγματα και κυρίως οι «πρόθυμοι» σε συνεργασία με τους κατακτητές. Μα ούτε και αυτοί μπόρεσαν να πετύχουν το σκοπό τους.

*Και δεν μπόρεσαν γιατί, μετά την κατάρρευση του μετώπου και ειδικά μετά τον σχηματισμό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης των στρατηγών Κούϊσλιγκ, οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια και Εθελοντικά πλέον μετέτρεψαν το **Εγώ** σε **Εμείς** και το **Εμείς** σε κοινό **αγώνα**. Εναν αγώνα ζωής και θανάτου, αλλα ικανό να συγκρατήσει την ήδη υπάρχουσα μνήμη, να την επεκτείνει και να βαθύνει τη συνοχή των κοινωνικών κυττάρων.*

*Δικαιοσύνη σημαίνει **Δικαίωμα.** Δικαίωμα όμως χωρίς προσφορά δεν υπάρχει. Η προσφορά προηγείται του δικαιώματος. Και κάτι ακόμα: το δικαίωμα πρέπει να είναι σύμφωνο και με τον «ηθικό Νόμο», τους κοινωνικούς κανόνες, το Νόμιμο, και το σωστό. Ακόμα σημαίνει το σύνολο των κανόνων και πράξεων ή και παραλήψεων, που ρυθμίζουν αναγκαστικά την κοινωνική συμβίωση.*

Η κήρυξη της δικτατορίας και η κατάλυση των Συνταγματικών εγγυήσεων ως ένα βαθμό κλόνισαν τη μνήμη του λαού στις αρχές, τις αξίες και τα δημοκρατικά ιδεώδη, τα οποία ιδεώδη, η κλίκα της 4η Αυγούστου τα αντικαταστούσε διαδοχικά με τα φασιστικά ιδεώδη: τους μελανοχίτωνες της ΕΟΝ και τον Χιτλερικό χαιρετισμό. Και την κλόνισαν, γιατί μέσα σε μια νύχτα, οχι μόνο κατέλυσε όλους τους κοινωνικούς θεσμούς και δημοκρατικές δομές και δημοκρατικούς φορείς: Σύνταγμα, ανθρώπινα δικαιώματα αλλά, και διέλυσε κόμματα, συνδικαλιστικές και συνεταιριστικής οργανώσεις, πολιτιστικές, φιλολογικές, νέο-λαιϊστικες οργανώσεις και αυτό τον προσκοπισμό ακόμα. Φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία.

Και όπως είναι γνωστό: όποιος καίει βιβλία στις Πλατείες, αργότερα κόβει κεφάλια. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία, και χωρίς δίκη στη φυλακή εκατοντάδες δημοκράτες και αντιφασίστες αθώους πολίτες. Κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές οικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση

απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα. Επληξε θανάσιμα τον κοινωνικό Ιστό της χώρας. Διαμέλισε τη συνοχή των κυττάρων και τη συνοχή των θεσμών..

Και το πιο τραγικό για το λαό ηταν οτι δολοφόνησε την εθνικό-κοινωνική υποδομή του μεσοπολέμου, που για πρώτη φορά προσπαθούσε, με τα την ολοκλήρωση του εθνικού γεωγραφικού ορίζοντα.. γεγονός που ως ένα βαθμό άμβυνε τις έριδες, τους διχασμού και τις αλλεπάλληλες στρατιωτικές και κοινοβουλευτικές δικτατορίες. Μια εποχή που γίνονταν προσπάθειες να διαμορφωθεί μια νέα εθνική στρατηγική ανάπτυξης και εθνικής σύμπνοιας. Μια στρατηγική που θα μετέτρεπε την Ελλάδα από το «ψωροκώσταινα» και από το «Ελια ελιά και Κώστο Βασιλιά» σε μια δύναμη, σύγχρονων δομών, θεσμών και αξιών.

Όμως, παρά τους όποιους διωγμούς και ταλαιπωρίες, μπορεί η δικτατορία να προσπάθησε και ως ένα βαθμό να κλόνισε την εθνική συνοχή, ο λαός όμως δεν έχασε τη μνήμη και την πίστη του στα δημοκρατικά ιδεώδη.και την πατρογονικήκληρονομια Και δεν την έχασε γιατί ο λαός μισούσε θανάσιμα τον φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά. Γι' αυτό όταν την 28η του Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να τον αποκρούσει.

Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός από την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους έφτασε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Το 1940 εκτός από την Αγγλία, το σύνολο σχεδόν της Ευρώπη είναι ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Κανένα φως. Φόβος παντού. Και μέσα σ αυτή την οικουμενική σιωπή ακούγονται οι πρώτες ντουφικές στα βουνά της Αλβανίας. Οι Ελληνες πάνω στα Αλβανικά βουνά διεξήγαγε τις πρώτες νίκες κατά του άξονα διαψεύδοντας τις φήμες για το αήττητο τους άξονα.

Και ενώ ο λαός πιστεύει, πως η δικαιοσύνη είναι ο κάτ' εξοχήν πυλώνας εξουσίας που λειτουργεί χωρίς διακρίσεις γενικά και ειδικά, όταν πρόκειται να καταδικάσει αγωνιστές και να δικάσει προδότες, όταν ήρθε η ώρα να δει στην πράξη αυτήν την πεποίθησή του βλέποντας τον τρόπο που λειτουργούσε, οχι μόνο απογοητεύτηκε αλλά έχασε και την εδραιωμένη εμπιστωσινη του στη δικαιοσύνη.

Και την έχασε γιατί από την ώρα που ένας αδρά πληρωμένος καταδότης, ένας εξ ίσου πληρωμένος χαφιές ή ένας προσωπικός εχθρός του ΕΑΜιτή, ΕΛΑ.ίτη, ΕΛΑΝίτη και ΕΠΟΝίτη, οδηγούνταν στην ασφάλεια για τα περεταίρω, η οικογένεια, το χωριό και μεγάλο μέρος της κοινωνία, δεν πίστευε πως όταν φτάσει στη δικαιοσύνη, θα κριθεί αμερόληπτα και με βάσει το«έγκλημα», αλλα για τα πολικό-κοινωνικά του πιστεύω. Και το κυριότερο οχι μόνο δεν θα παρθεί υπόψη η προσφορά του στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση, αλλα αυτή ακριβώς η συμμετοχή του στην Αντίσταση θα αποτελέσει το τεκμήριο της καταδίκης.

Και η αμφισβήτηση έγινε πεποίθηση, όταν άρχισαν οι συλλήψεις. Κα το μέγα ερώτημα είναι κα το έθετε ο καθένα είναι : Γιατί στις δίκες των δοσίλογων απαιτούσε η έδρα δράση τους για να είναι αξιόπεμτη! Επρεπε οπωσδήποτε, να είναι αποδεδειγμένα οχι μόνο «εκούσια», αλλα και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαριές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις; Γιατί η δικαιοσύνη αυτό το καταφύγιο των φτωχών και των αδυνάτων δέχθηκε να μετατρέψει αυτό το καταφύγιο οχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη», αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μετά Δεκεμβριανή δικαιοσύνη, είναι σα να ζητάς το λόγω απ το χιόνι γιατί είναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Οπως είναι γνωστό, ο θεσμός της δικαιοσύνης είναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Ειναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η νομοθετική εξουσία, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Ειναι με δυο λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυο άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης είναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλλοτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Ειναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό έχει να ικανοποιεί τα προσβαλλόμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την Ενομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς

δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους.

Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Και για να είναι ανεπηρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα άλλο ένα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει είναι. Αφού και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ενυπάρχουν, το Συντάγματος και νόμους λειτουργούσαν ;

Είχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική «Νομιμότητα» οι ελληνικές κυβερνήσει μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Είχε πράγματι, όπως ισχυρίζονταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλαδή οτι στηρίζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίθχηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλαδή στην de facto νομική τους φύση».

Με αυστηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει οχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλα και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να είναι και κολάσιμες.

Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχνώντας ή παραβλέποντας, οτι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην de facto» νομική τους φύση.

Αλλωστε και η επίκληση της αρχής της «salus partiae» υπόκειται σε αρχές και κριτήρια που σχετίζονται με την νομιμότητα αυτών που επικαλούνται. Στο 9ο άρθρο της Συμφωνίας της Βάρκιζας λέει «...θα επακολουθήσουν δε ως τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτισιν του Νέου Συντάγματος της χώρας...» Αν υπήρχε εν ισχύ το Σύνταγμα του 1911, όπως ισχυρίζονται γιατί προέκυπτε άμεση η ανάγκη κατάρτισης Συντάγματος;

Με δυο λόγια δεν δίστασαν επικαλούμενη την «Σωτηρία της πατρίδας» στην ουσία ό,τι έκαναν το έκαναν για τη κατάκτηση της εξουσίας πρώτα και τη σωτηρία των κατεχόντων την κυβερνητική εξουσία στη συνέχεια. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι οι όποιοι έστω θεσμοί, τέθηκαν σε ισχύ με τη συναίνεση όλου του πολιτικού-κοινωνικού φάσματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση που εκπροσωπούσε την συντριπτική πλειοψηφία, ό,τι ίσχυει μέχρι την ημέρα εκείνη έπαψε πλέον να ισχύει.

Η Συντακτική εξουσία επιβάλλεται και καθιερώνεται από μόνη της, αυτοδύναμα, χωρίς εξάρτηση από τον προηγούμενο κανόνα εξουσίας. Διαφορετικά δεν είναι πρωτογενής και η συντακτική εξουσία είτε υπάρχει ως πρωτογενής είτε δεν υπάρχει. Και αυτό γιατί η συντακτική εξουσία μόνον σαν ενιαία και αδιαίρετη μπορεί να νοηθεί. Συνεπώς, μέχρι την ημέρα που συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση η συντακτική εξουσία ηταν πρωτογενής γιατί στη συντακτική εξουσία συμμετείχε το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων.

Η Συνταγματική αυτονομία δεν καταργείται ούτε μπορεί να θιγεί με αναθεωρήσεις του Συντάγματος, πολύ περισσότερο δεν μπορεί το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος να γνωμοδοτήσουν για Συνταγματικές διατάξεις που δεν είχαν ακόμα ψηφιστεί.

Ομως τέτοια εξουσία, έστω γνωμοδοτική δεν είχαν. Και αφού δεν είχαν δεν μπορούσαν να γνωμοδοτήσουν για τον απλούστατο λόγω: Οτι αν οι δικαστές αποφανθούν για τη συνταγματικότητα μιας διάταξης πριν ψηφιστεί, χάνουν την αμεροληψία τους να αποφανθούν μετά, όταν θα δικάζουν τις συγκεκριμένες υποθέσεις, δηλαδή όταν, ακριβώς, τους υποχρεώνει το Σύνταγμα να το πράξουν.

Οταν όμως, οι δικαστές και μάλιστα σκόπιμα παρερμήνευσαν την εξουσία τους, όπως συνέβει την επόμενη της αποχώρησης του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, και «Νομιμοποίησαν» κυβερνήσεις ελάχιστης μειοψηφίας. Κυβερνήσεις στηριγμένες στα ξένα όπλα και τις δικτατορικές διατάξεις.

Ιστορικά έχει αποδειχθεί οτι χωρίς να είναι άσχετοι και να αποκλείει την συνεργασία ή τη συμμετοχή, οι βασικοί κοινωνικοί θεσμοί είναι έτσι διαμορφωμένοι, που όταν το καθεστώς ή και το κατεστημένο ακόμα

διατρέξει τον παραμικρό κίνδυνο, ο στρατός να οδηγηθεί στη μοναρχία, οι διοικητικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί στη δικτατορία, η Θρησκεία στη εθναρχία ή την αντιβασιλεία και η πολιτική-πολιτικοί σε πρόεδροι της δημοκρατίας, όταν καταλαγιάσουν τα πνεύματα.

Οι θεσμοί και οι δομές έχουν διαμορφωθεί έτσι και διασφαλισμένοι με τόσα στεγανά, ώστε να αποκλείεται εκ προοιμίου η συμμετοχή και η διατύπωση διαφορετικής άποψης απ τα στρώματα εκείνα του λαού που πιστεύουν πως οι σημερινές παραγωγικές δυνάμεις είναι σε αντιστοιχία με τις κοινωνικές σχέσεις και ως εκ τούτου αμφισβητούν συνολικά ή και εν μέρει τις αρχές και τις αξίες πάνω στις οποίες ανοικοδομήθηκε και στηρίζεται ο σημερινός κόσμος και ο πολιτισμός του.

Βέβαια, δεν μπορεί με σιγουριά να πει κανείς αν η Κίρκη είναι αυτή που κεντρίζει την αμέτρητη φιλοδοξία, ή αντιστρόφως τα πάθη, στα οποία παρασύρει η προτάσσει φιλοδοξίες είναι εκείνα που τροφοδοτούν τις μεθόδους της Κίρκης. Βέβαιο, όμως είναι πως, απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγή και κυρίως απ τους Ομηρικούς ακόμα χρόνους η αρετή της προσπάθειας «αιέν αριστεύειν» συνδέθηκε αναπόσπαστα με το πάθος για υπεροχή απέναντι των άλλων: «και υπέροχον έμμεναι άλλων». Πάθος που δεν γνωρίζει αναστολές, ντροπή και αυτοσεβασμό. Το ίδιο πάθος όμως στις Ομηρικές περιγραφές αναφέρεται και σαν την κύρια αιτία συλλογικής αποτυχίας και των δεινών της κοινοτικής ζωής.

Αυτό ακριβώς το πάθος της εξουσίας εμφανίστηκε και εκφράστηκε υπερβολικό στη διάρκεια του μεσοπολέμου, στην δικτατορία, την κατοχή και κυρίως στην μετά απελευθερωτική περίοδο στο χώρο του δικαστικού σώματος. Ελάχιστοι ηταν μα και είναι οι δικαστές που έχουν συνείδηση της ουσίας του έργου που έχουν κληθεί να επιτελέσουν: να απονέμουν δικαιοσύνη, πάνω στη στέρεη βάση της νομιμότητας και της αρχής της αμεσότητας, και της θεμελιακής συνταγματικής αρχής.

Με τη βεβαιότητα οτι η ύπαρξη και λειτουργία του κράτους, δεν είναι αυτοσκοπός, αλλα οτι η πολιτεία έχει σαν προταρχική αποστολή να διασφαλίζει το σεβασμό και την προστασία του ανθρώπου, όπως αυτή με σαφήνεια εξειδικεύεται με τα εκάστοτε θεμελιακά ανθρώπινα δικαιώματα. Κάτι που πειθαναγκάζει στην πιο πέρα παραδοχή οτι κύρια αποστολή του δικαστή είναι η διασφάλιση αθώων ακριβώς των θεμελιακών δικαιωμάτων του εξατομικευμένου ανθρώπου απέναντι στο κράτος.

Ειναι γεγονός πως αυτή η άποψη-παράταση για τον τρόπο που λειτούργησε η δικαιοσύνη στο μεσοπόλεμο, την κατοχή και κυρίως στην μετά απελευθερωτική εποχή, για αρκετούς θα είναι οχι μόνο ενοχλητική αλλα και υβριστική ακόμα, καθώς συγχέουν την εύλογη ευαισθησία τους για τη δικαιοσύνη με την αυτονόητη εξουσιαστική θέση της δικαιοσύνης στον χώρο της απονομής της δικαιοσύνης. Οταν και σήμερα ακόμα δίπλα στα λαμπρά δείγματα, κραυγάζουν παράφωνα πολλά κρούσματα διοικητικών δικαστών. Δικαστών που ταυτίζονται με το διάδικο κράτος και τις δικές τους αυθαιρεσίες.

Οταν λοιπόν, και σήμερα ακόμα συμβαίνουν αυτά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό, αντιλαμβάνεται ο καθένας τότε που τα πάντα εξαρτιόταν απ την ερμηνεία, που θα έδιναν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αριος Πάγος, όσον αφορά με το αν θα ισχύσει το Σύνταγμα, που ο ίδιος ο Βασιλιάς κατάργησε την 4η Αυγούστου του 1936 κηρύσσοντας τη βασιλό-μεταξική δικτατορία.

Ειναι γνωστό οτι με τη συμφωνία του Λιβάνου συμμετείχε και τον ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, γεγονός που σήμαινε οτι ολόκληρο το έθνος ηταν σύμφωνο να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία το Σύνταγμα. Συνεπώς, δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίρηση από κανέναν και ούτε μπήκε πρόβλημα νομικής κάλυψης. Αφού λοιπόν, ολόκληρο το έθνος ηταν ομόφωνο και σύμφωνο να «παρανομήσει» δεν συνέτρεχε λόγος καμιάς άλλης νομικής κάλυψης.

Μετά όμως την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, αυτονόητα και άμεσα μπήκε το πρόβλημα, αν η κυβέρνηση της πλατείας συντάγματος που η ύπαρξή της οφειλόταν στην «Ελέω Θεού» Τσόρτσιλ, και η παραμονή της στην «εξουσία» στηρίζονταν αποκλειστικά στη ωμή και απροκάλυπτη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, εξακολουθούσε να είναι εθνικά και ηθικά νόμιμη. Ο ίδιος ο Τσώρτσιλ, είχε πεί στους Αμερικανού όταν ρωτήθηκε γιατί δεν έχει ακόμα κλείσει το «θέμα Ελλάδα» τους είπε επί λέξη: «Ομολογώ ειλικρινά οτι δεν γνώριζα οτι το ΕΑΜ είχε τόσο μεγάλη επιρροή και δύναμη».

Θα κανείς ότι η πρώτη και μεγαλύτερη παθογένεια του τρόπου λειτουργίας της δικαιοσύνης στη χώρας μας σε τους όποιους άλλους θεσμούς, δομές και φορείς, πηγάζει από το γεγονός οτι το σύνολο της εξουσίας είναι συγκεντρωμένη στην εκτελεστική εξουσία. Αντί λοιπόν, η δικαστική εξουσία να ελέγχει

την εκτελεστική, που είναι άλλωστε και η βασική της αποστολή η δικαιοσύνη ελέγχεται από την εκτελεστική.
Αφού δίκαζαν και καταδίκαζαν κατ' εντολή στην περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, στη διάρκεια του Ιταλό-ελληνικού πολέμου και σε ολόκληρη τη διάρκεια της κατοχής. Ετσι, ένα μεγάλο μέρος να είχε εθιστεί στην Defakto αποδοχή των εντολών. Όπως και αρκετοί θεσμοί έτσι και η δικαιοσύνη έχει τις δικές της παθογένειες.
Η πρώτη και μεγαλύτερη παθογένεια είναι οτι η ηγεσία της δικαιοσύνης, ούτε αγωνίστηκε και ούτε αγωνίζεται για αποκτήση της δική της δομική, ελεύθερη και ανεξάρτητη άσκηση της εξουσία. Η ηγεσία της δικαιοσύνη δεν εκλέγεται από το δικαστικό σώμα, γεγονός που θα της έδινε την δυνατότητα, γεγονός που θα την περιέβαλε με την αίγλη της ψήφου, θα θωράκιζε τη θεσμική της ανεξαρτησία γεγονός, που θα σήμαινε εκτός από την εκλογή των αρίστων ανάμεσα στους αρίστους η δικαστική εξουσία θα ηταν πραγματικά ανεξάρτητη, από την εκτελεστική, την οποία Νομοθετικά πρέπει να ελέγχει
Δυστυχώς, αντί για αυτό διορίζεται από την εκάστοτε κυβέρνηση, γεγονός που γίνετε αποδεκτή, οχι μόνο η χειραγώγηση αλλά και η πειθαρχική δίωξη. Μπορεί αλήθεια η κυβέρνηση, η όποια κυβέρνηση να ισχυρίζεται οτι δεν χειραγωγεί την δικαιοσύνη, όταν η ίδια την διορίζει; Αφού η κυβέρνηση, η όποια κυβέρνηση δεν μπαίνει στον πειρασμό της χειραγώγησης, γιατί δεν προχωρεί το κατεστημένο στην θεσμική ανεξαρτησία της, να μην δίνει την δυνατότητα αμφισβήτησης για την…
Σε μια περίοδο διάχυτης αναξιοπιστίας των θεσμών, όπου η εξόντωση και η καταδίκη ηταν το ζητούμενο είχε εμπεδωθεί η καχυποψία στο λαό για όλες τις δομές, τους θεσμούς και τους φορείς της πολιτείας που επικαλούνταν στο όνομα της οποίας δολοφονούσαν σωματικά και ψυχικά έναν ολόκληρο λαϊκό κίνημα. Από την «κυβέρνηση» μέχρι τη δικαιοσύνη και τα ΜΜΕ, που τότε λόγω των πολέμων του 1887, του 1912, το 1922, τη δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και τον εμφύλιο, όλοι οι θεσμοί, δεν ασχολούνταν παρά μόνο με τους στρατηγούς, τις προαγωγές με μάχες, τοπωνυμίες και τους ήρωες.
«Και κείος ο λόγος ο κρυφός-της λευτεριάς ο λόγος, αντίς φτερά βγάζει σπαθιά και σκίζει τους αέρες»!

Υστερα, από μια τετράχρονη φασιστική δικτατορία μέχρι το 1940 που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάδνεινα από τον εσωτερικό φασισμό. Μια τετράχρονη βάρβαρη και απάνθρωπη κατοχή και έναν τρίχρονο εμφύλιο πόλεμο Ενώ υπήρχε σωρεία δοσίλογων σε μια αξιοθαύμαστη ιεραρχική κλίμακα και κλιμάκια της προ μεταξική περιόδου, της ματαξικής, της κατοχικής και της μετά απελευθερωτική περιόδου

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΕΙΔΑΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΪΑ ΓΥΜΝΗ ΝΑ ΤΗ ΧΑΪΔΕΥΕΙ Ο ΔΙΟΛΟΣ
Σ' ΑΓΑΠΩ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ Α ΠΩ ΠΙΟ ΤΡΑΝΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ
Σ' Αγαπώ καλή μου,. Τώρα πια αυτή η λέξη τα λέει όλα. Γιατί γέμισε
την κοινή μας βίωση με όλες, και πολλές εξάρσεις και συγκινήσεις, τις ηδονές τις μεγάλες και μικρές χαρές που ανακαλύψαμε και ζήσαμε μαζί. Σκοπός της ζωή μου, δικαίωση της ζωής μου είσαι **ΕΣΥ** και τα παιδιά. Το όποιο έργο μου-μας αν είναι να συνεχιστεί, θα είναι κάτι ελευθερωμένο από όλες τις ματαιότητες που το συνόδευαν άλλοτε, δηλαδή μια πράξη που δεν έχει άλλο σκοπό, παρά την ικανοποίηση μιας ανάγκης ζωής-της κοινής για πάντα ζωής..
ΕΙΔΑΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΥΜΝΗ ΝΑ ΤΗ ΧΑΪΔΕΥΕΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ
Τότε ήμουν νέος. Τώρα πια από απόσταση του χρόνου και την μερική έστω γνώση του χώρου και του χρόνου μπορώ, να αποτολμήσω την επιστροφή στην όμορφη Νιότη και να θυμιθώ την θετική επίδραση που είχες στη ζωή μου η συμμετοχή στην Αντίσταση, καθώς και τις συνέπειες της συμμετοχής.
Προφανώς ανήκω σε μια γενιά που διαβάζοντας αυτό κείμενο ίσως κάποιος, να αναρωτηθεί: Ενας άνθρωπος που έζησε έφηβος την 4χρονη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία, στις σκληρές συνθήκες της κατοχής, που πήρε μέρος στην Αντίσταση, που έχει υποστεί διώξεις, έχει πολλαπλά βασανιστεί, που περάσει έκτακτο στρατοδικείο και καταδικασθεί σε 20ετή φυλάκιση και παρέμεινε τα 16,5 στη φυλακή, και μετά την αποφυλάκιση και αφού έζησε σε ένα ανελεύθερο καθεστώς διώξεων και πριν καλά-καλά προλάβει να οργανώσει την ζωή, ξανά συλλαμβάνεται την Αυγή της 21^{η} του Απρίλη του 1967. Που έζησε αλλα 3χρόνια εξορία. Και όλα αυτά χωρίς καν ενδείξεις για το διαπραχθέν «έγκλημα» της 16,5 φυλάκισης ή της 3χρονης εξορίας παρά μόνο με πολιτικό-ιδεολογικά κριτήρια: πώς βίωσε στη διάρκεια την 20σάχρονη τότε πραγματικότητα που του επιφύλαξε η ελληνική πολιτεία. Και ίσως για περιέργεια τον υπόλοιπο χρονικό της ζωής

Στα μέσα του Φλεβάρη του 1942 οργανώθηκα στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Το σύνθημα του ΕΑΜ-Νέων ηταν ΕΝΑ και ο χαρακτήρα του μαζικός: «ο φασισμός δεν θα περάσει» και σε συνέχεια το Φλεβάρη του 1943 πέρασα στην ΕΠΟΝ. Με την ίδρυση της ΕΠΟΝ Ενας Νέος Ζωογόνος άνεμος έπνεε από άκρου σ άκρου στην Ελλάδα. Ο ουρανός για μια περίπου βδομάδα παρέμεινε καταγάλανος πάνω από τη Βέροια. Ηταν οι αλκυονίδες μέρες. Κάθε μέρα ο ήλιος έδυε πιο αργά και κάθε πρωϊ μας χάριζε την εξαίσια ομορφιά του.

Οι δρόμοι γέμισαν με Νιάτα και Ζωή. Το αγωνιστικό περιεχόμενο της ΕΠΟΝ περικλείονταν στο σύνθημα : Λευτεριά, Ζωή και Φως, Μόρφωση, Πολιτισμός. Και τον Μάρτη του 1944 εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ στο πρώτο τάγμα του 16^{ο} Σύνταγμα Βεροίας, που μαζί με το 30^{ο} Εδέσης, και το 50^{ο} Κατερίνη συγκροτούσαν την Χ Μεραρχία του Θρυλικού ΕΛΑΣ.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων. Και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνεε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

???????Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου**.** Οταν ξαφνικά ξαναέρχεται μπροστά σου ένα μεγάλο κομμάτι από τη ζωή σου και μάλιστα τόσο σημαντικό, που είναι αδύνατο να χωρέσει στα όρια ενός κειμένου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μη μπορείς να τα αποφύγεις. Σαράντα σχεδόν χρόνια έμειναν στα συρτάρια του ΝΩΥ. Ενώ εγώ έχω αλλάξει πλησιάζω τα 65, εκεί στα συρτάρια του Νου δεν έχει αλλάξει τίποτε. Και πώς να αλλάξει; Για να αλλάξει πρέπει να ξεχάσεις πρότυτα και στάση Ζωής και συμπεριφοράς Ανθρώπων, σαν του Μανώλη Γλέζουν, του Μίμη Δεσποτίδη, του Ηλία Στάβερη, του Λεωνίδα Κύρκου, του Κώστα Φιλίνι και εκατοντάδες άλλους αξιοθαύμαστους ΕΠΟΝίτες, ΕΑΜίτες και κομμουνιστές, που δεν έκαναν τίποτε για τον εαυτό τους, ασχολούνταν με τους άλλους και έχτιζαν Ανθρώπους.

Για να αλλάξει κάτι, πρέπει να ξεχάσεις πέντε βασικούς περιόδους της ελληνικής ιστορίας, όπου το στίγμα της Αριστεράς χαράχτηκε έντονα και ιστορικά ανεξίτηλο α) : τη συμμετοχή του ΚΚΕ στο κοινοβούλιο, την περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, β) της Αντίστασης, γ) του εμφυλίου πολέμου δ) εκείνη της δεκαετίας του 60. ε) την επτάχρονη δικτατορία των συνταγματαρχών σε συνδυασμό πάντα με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μια γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, όπως πολύ θα το ήθελαν.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και την ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι ανθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο τον οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναΐϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία**.**

«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ένα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλλαγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο ένα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, είναι και υποχρεωμένος να ανταποδώσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να είναι μεγαλύτερη, ώστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά.

Ο σύνδεσμος είναι ο Ιμάντας Στον ΕΛΑΣ σαν σύνδεσμος δεν πήρα μέρος σε μετωπικές μάχες. Με τον καιρό διαπιστώνω πως δεν μπορώ να σκοτώσω. Συμμετείχα όμως χωρίς να είμαι σε θέση μάχης. Και όμως στην προσπάθεια να μεταφέρω διαταγές η να συνδέσω εν ώρα μάχης κάποιες από τις ομάδες που είχαν ξεκοπεί από τη μονάδα τους τραυματίστηκα.

Η γενιά μας και ειδικά η γενιά της ΕΠΟΝ, με τη ζωή και τους αγώνες άφησε πίσω της μια φωτεινή γραμμή. Μια γραμμή που σηματοδότησε το πέρασμά της με το ήθος, το θάρρος, την πάλη, με την πέννα και το όπλο και κυρίως των ιδεολογικών συγκρούσεων, με κύριο μέλημα να ανοίξει ο δρόμος της παιδείας των πολιτών και παιδαγωγικός χαρακτήρας του κράτους, έτσι ώστε να ξεφύγουμε από την καθιερωμένη και αποστεωμένη αντίληψη: οτι ο λαός πρέπει πάντοτε να παραμένει ανήλικος και συνεπώς, ψίχουλο το ψίχουλο, πρέπει να του προσφέρεται το ψωμί της Παιδείας, Επιστήμης, της Κουλτούρας και της Ελευθερίας.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνευσε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.

Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μια γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, όπως πολύ θα το ήθελαν.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι ανθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο τον οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναίϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και τη**ν εξουσία**.

Κάθε εποχή έχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες απ τη δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως, είχε οχι απλώς περισσότερα, αλλα και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40 δεν είχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου.οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα ατσάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο.

Ενα άλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που είχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ηταν οτι ο λαός επί τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω από ένα φρικτό και στυγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που είχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό σε ενα τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που οχι μόνο είχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλα με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις είχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Ομως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, οχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να έχει για να αντιμετωπίσει, κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλα και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας είχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ηταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιο δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα πράγματα απ τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νου μου, είναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «έχει ο Θεός». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει ποιο γρήγορα απ τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να είναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδοτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πολούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτιόνται.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών-πατριωτών απ την ανατολική Μακεδονία, υπήρξε στην περιοχής μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ένας δημιουργικός οργασμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Οσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαιϊστικο ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις κατ'ησυχαστικές διαβεβαιώσεις οτι τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Και όταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) οι Νέοι οχι μόνο ένιωσαν ανακούφιση αλλα, και εντάχθηκε εθελοντικά στις γραμμές της. Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χιλιάδες είναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ ειναι η εποχή που η ιστορία γράφεται με το τουφέκι και το τραγούδι «...η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγούδια, στην κεφαλί λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετριέται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετριέτε και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό απελευθεροτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα ηταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Ειναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν στο γκρέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων».

Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ. Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ηταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ηταν απ τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαιϊστικές οργανώσει και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεό λαιϊστικες οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γεννήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας από την

απογοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την είχε φλομώσει, το κατηχητικό ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες. Με πρώτο σύνθημα:« Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαίϊστικές οργανώσεις το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σποπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει.

Η κατοχική περίοδο ηταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ηταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ηταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθεια διαμόρφωναν ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μια στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ηταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος.

Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συν ευθύνης για όσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να είσαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σαν Ελογο Ον. Αυτή ακριβώς η προσπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λέει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το έχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ' ότι όμως παιδιά εναντίον μας είχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί όλοι οι εθνοϊσμοί καταδότες, ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ' ότι όμως παιδιά κάθε πρωϊ «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό μας.

Μέσα σ ένα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και κορίτσα, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές, εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής. Με την εθελοντική συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά πέφτουν ένα, ένα τα Ταμπού και τα κλεισιέ, μέσα στα οποία ηταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποίηση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ένα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Οι ΕΠΟΝίτες, ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων των καιρών, όπως ηταν φυσικό, δεν αποστρατεύτηκαν, δεν παροπλίστηκαν και κυρίως δεν πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους, μετά τη λήξη του εμφυλίου! Αδιόρθωτοι, ονειροπόλοι και οραματιστές μαχητές μιας «καινούριας Ζωής», συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρών μέσα στις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων. Των αγώνων της δεκαετίας του1960, με το 114, τη Νομική και το πολυτεχνείο, φέρνοντας μαζί τους πολύτιμες εμπειρίες και μια αστείρευτη αγωνιστική διάθεση.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφορά που αξίζει να υπογραμμιστεί, είναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φώς, Μόρφωση Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ένα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί από αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ. Ανθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ηταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν, έτσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου!

Η ιστορία της ΕΠΟΝ, δεν τελείωσε στις 27 Δεκέμβρη με τη ψήφιση του Ν, 509 η κυβέρνηση Σοφούλη, που διέλυσε όλες τις αριστερές οργανώσει: ΕΑΜ-ΚΚΕ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ κλπ. Και δεν τελείωσε γιατί παρόμοια οργάνωση σε μαζικότητα και δράση, ιδίως στις πόλεις, δεν υπήρξε σε καμιά κατεχόμενη χώρα της Ευρώπης. Εξακόσιες χιλιάδες Νέοι όρθωσαν το ανάστημά τους ενάντια στο φασισμό και τριαντα δύο χιλιάδες ΕΠΟΝίτες μαχητές πολέμησαν απ τις γραμμές του μονίμου και του εφεδρικού ΕΛΑΣ, απ τους οποίους οι 1,330 έπεσαν στη μάχη. Το ίδιο και η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν τελείωσε ακόμη. Οι ιστορικοί καλούνται να μελετήσουν αυτό το φαινόμενο και οι ΕΠΟΝίτες και ΕΛΑΣίτες να δώσουν τη δική τους απάντηση.

Το πιο δύσκολο πράγμα, είναι να χτίσεις μια γέφυρα ανάμεσα στην παλιά και την καινούρια ζωή. Και το ακόμα ποιο βαρύ και δύσκολο, είναι να βρεις εκείνες τις κατάλληλες πέτρες-λέξεις με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν από μισό και πλέον αιώνα αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα. Δύσκολο αλλά και όμορφο, γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου, τους συναγωνιστές, τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους, που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπό γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά.

Τους Ανθρώπους που μετά από έξη μήνες ξαναβρέθηκαν μποστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλλημμα ηταν πιο τραγικό. Η απάντηση ειναι γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Επος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπερ πάντων αγώνα, ειχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Ο αγώνας του λαού μας συνεχίζεται με αμείωτο πάθος και ορμή κατά της ναζιστικής Γερμανίας με την ίδρυση στις 27/9/41, του Ενθικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό (ΕΑΜ) και όλων των άλλων Αντιστασιακών οργανώσεων ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΕΑΝ και διάφορων άλλων ομαδικών και μεμονωμένων ατόμων ακόμα. Ετσι το Επος του 40, δένεται άρηκτα με την εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης και η Αντίσταση με την Ελλάδα.

Η απόφαση του λαού να αναμετρηθεί και με τον άξονα γίνεται παράδειγμα προς μίμηση. Αναγνωρίζεται και εξυμνείται από εχθρούς και φίλους. Ειναι αγώνας που γίνεται από απλούς Ανθρώπους- αγωνιστές της καθημερινής ζωής. Από Ανθρώπους που βάζουν πάνω από όλες τις αξίες την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που δεν μπορείς να την έχεις χωρίς ελεύθερη την πατρίδα και κυρίως χωρίς την ελευθερία του διπλανού σου. Ετσι ο αγώνας από προσωπικός γίνεται εθνικός και από εθνικός, γίνεται αγώνας για τον συνάνθρωπο. Γίνεται οικουμενικός και αυτήν ακριβώς την οικουμενικότητα του αγώνα τόσο το 21 με το στόμα του Ρήγα και του 1940, οσο και την Αντίστασης του 1941-44, ειναι που η οικουμένη θαύμασε, αναγνώρισε και απένημε περγαμηνές.
Βέροια 27/4/1971 Κόγιας Νίκος

ΕΛΛΑΔΑΑΑΑΑΑΑ

Το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός να αγγίξουμε το παρελθόν

Αγαπητέ Αναγνώστη
τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή
Οσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.
Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την

κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.
Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν
Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν. Ας μη χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι τη φράση Κασσάνδρα.
Η Κασάνδανα, η κόρη του Πριάμου και της Εκάβης, ιέρεια του Απόλλωνα, η Μάγισσα, δεν είχε διαψευστεί ποτέ. Προφήτευε τα πάντα με ακρίβεια και επιβεβαιωνόταν απολύτως . Είχε προειδοποιήσει για τα δεινά που θα φέρει ο Πάρις στη Τροία, από την γέννηση του ακόμα. Επρεπε να διώξουν τη Ελενή για να γλυτώσουν τη χώρα τους. Γι' αυό και Φώναζε να μη βάλλουν μέσα στο κάστρο τον Δούριο Ιππο.
Είχε προβλέψει τον φρικτό θάνατο του Αγαμέμνωνα, αλλά και της ίδιας στις Μυκίνες. Φαίνεται πως έσερνε την κατάρα του Απόλλωνα (επειδή δεν του έκατσε!), να μην την πιστεύει κανείς, Γι' αυτό και οι νικητές δεν τολμούν να γίνει η συζήτηση: Για την Βασιλο-Μεταξκή δικτατορία, τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο, την κατοχική περίοδο, τον εμφύλιο και τα 40 πέτρινα χρόνια και να μην έρθουν οι Αγγλοι μετά πολεμικά στην Ελλάδα.
Βέβαια, « Η (…) λογοτεχνία θεωρεί τον εαυτό της παραγγειλία μελλοντικής συνείδησης και επομένως και όχι αλληγορική παράσταση, ενός άχρονου σταθερού, και παγίου (…)ανέκφραστου δεδομένου.
Εκείνο που καθιστά αμφίβολη την δυνατότητα ικανοποίησης του αιτήματος για «προσέγγιση της πραγματικότητας», είναι η απορρέουσα από το αίτημα αυτό αποσύνδεσης της λογοτεχνία από την πραγματικότητα. Οι προ ιδιασμένοι άνθρωποι, πιστεύουμε κα επιδιώκουμε το αντίστροφο. Ψιλά γράμματα, ειδικά όταν η πραγματικότητα διαφέρει από το εαυτό της και δεν συμφέρει στους καριερίστες
Βέβαια ο λαός δεν κλείνει τα μάτια στα λάθη και τις παραλήψεις, αναγνωρίζει όμως με κάποια συμπάθεια η μεγάλη προσπάθεια που καταβάλει ενας αγράμματος φυλακισμένος να καταγράψει λίγα από τα βιώματα που είδε, έζησε και έχει υποστεί
Τα γράμματα αφού, δεν είχαμε μολύβι και χαρτί τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: «ότι η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσεις» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας.
Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.
Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σείρα και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν είναι νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση. Γι'αυτό και ζητώ συγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις θα υπάρξουν

ΕΝΑ ΑΞΙΟΛΟΓΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΜΕ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΦΩΚΑ

Αξιότιμε κ Διευθυντά Καλημέρα.Στην Εφημερίδα «ΒΕΡΟΙΑ», την Πέμπτη 12 Ιουλίου 07 φιλοξενήσατε στις στήλες της και στη θέση «Αρθα» ο κ Φωκάς έκανε μια αξιόλογη ιστορικά τεκμεριωμένη κριτική σε ένα κείμενο δικό μου που γράφτηκε το 1965. Ενα κείμενο που αν το έγραφα τώρα άλλη θα ηταν δομή και το περιεχόμενό του.

Αξιότιμε κύριε Φωκά, Σας ευχαριστώ βαθύτατα και από καρδιάς για την ξεχωριστή προσοχή με την οποία τιμήσατε το άρθρο μου με θέμα: «Η Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώβρης του 1917» και ειδικά την ανεξάντλητη υπομονή που κάνατε, προκειμένου να ολοκληρωθεί αυτό το μακροσκελέστατο κείμενο. Ενα κείμενο γραμμένο, όπως θα διαπιστώσατε για ειδικούς λόγους το 1965. Αφού λοιπόν, το αντίγραφο παρά τις αλλεπάλληλες έρευνες που έγιναν «σώθηκε όπως γράφω στη γωνιά στη μικρή μας τότε Βιβλιοθήκη. Γι' αυτό έκρινα σκόπιμο να το δημοσιεύσω, αφού από τότε ακόμα, έμμεσα πλην σαφώς εντόπιζε μερικά απ τα δεδομένα, που δυσκόλευαν την ομαλή πορεία προς το γίγνεσθαι του «Σοσιαλισμού». Και ηταν αυτά ακριβώς που το 1989, ύστερα από 72 χρόνια οδηγήθηκε στην πτώση του ο επί 72 χρόνια «Υπαρκτός Σοσιαλισμό» η ελπίδα των όπου Γης κολασμένων για έναν καλύτερο κόσμο.

Μια προσπάθεια για έναν κόσμο, που θα ακυρώσει τις συγκεκριμένες δομές του κέρδους. Μια προσπάθεια εντίμων και ηθικών ανθρώπων, όπου η προσπάθεια για το κέρδος θα ηταν περιθωριακή επιδίωξη, και αργότερα με την εμβάθυνση και επέκταση της ηθικής σε έναν κόσμο, χωρίς εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Να ξεφύγει επιτέλους ο άνθρωπος, απ το καθιερωμένο «νομικά» και ένοπλα περιχαρακωμένο τρίπτυχο.

Ενα τρίπτυχο, που του επιτρέπει ένα ελάχιστο πλαίσιο αξιών και περιεχόμενο ζωής το σημερινό δημοκρατικό σύστημα και, αυτό προδιαγραμμένο για πως α) να Γεννιέται με ευθύνη του και ιδία δαπάνη ό άνθρωπος, ενώ η προσφορά του είναι κοινωνική β) πως να εργάζεται και να μη «λαλεί», αρκούμενος στα όσα του επιτρέπει ελεγχόμενη απ την οικονομία αστική δημοκρατία και γ) πως να πεθάνει φτωχός μεν, αλλα αξιοπρεπώς χωρίς την παράλειψη των όποιων καθιερωμένων Ταμπού ηθών και εθίμων.

Εκείνο δε, που οχι απλώς με συγκίνησε, αλλα κυριολεκτικά με συγκλόνισε είναι φιλότιμη προσπάθεια που κάνατε να ανατρέξετε σε πηγές για να συγκεντρώσετε τα ιστορικά εκείνα στοιχεία, που θεωρήσατε απαραίτητα προκειμένου να αποδειχθεί ιστορικά για το πως το κομμουνιστικό κόμμα της Ρωσίας με επικεφαλής τον Λένιν, οδήγησαν το Ρώσικο λαό στη δικτατορία του προλεταριάτου. Ετσι ώστε οι αναγνώστες της «Βέροιας», να έχουν μια πλήρη εικόνα, για το πώς ιστορικά επιβλήθηκε, πως λειτούργησε και πως τελικά κατάρρευσε. Σας ευχαριστώ που συμπληρώσατε το κενό.

Οπως πολύ σωστά γράφετε, η επικράτηση-επιβολή-της δικτατορίας του προλεταριάτου επηρέασε και συνεχίζει να επηρεάζει «κι εμάς», μα και γενικότερα την παγκόσμια κοινή γνώμη. Και την επηρεάζει γιατί εκείνο, που χάθηκε δεν ηταν τόσο ο υπαρκτός, όσο η ελπίδα οτι υπήρχε, η δυνατότητα να μεταρρυθμιστεί και να αναγεννηθεί ο σοσιαλισμός. Δεδομένου οτι η κατάρρευση δεν εξηγείται με οικονομικές αιτίες, αλλα ούτε και ταξικές. Δεν πρόκειται για ήττα μετά από μετωπική σύγκρουση, με το αντίπαλο σύστημα, αλλα ούτε και για ανατροπή με εξέγερση των λαϊκών τάξεων από τα «κάτω».

Δεν υπήρχαν δηλαδή εκείνοι οι επαναστατικοί όροι που α) οι από «απάνω» δεν μπορούσαν πια να κυβερνήσουν όπως πριν, β) οτι οι από «κάτω» δεν ανέχονται να κυβερνηθούν όπως ήθελαν οι από «πάνω» και γ) οτι οι από «κάτω» μπορούσαν και δεν το έκαναν να γκρεμίσουν τους από πάνω.

Από ό,τι έχει αποδειχθεί οι ανατολικές οικονομίες είχαν αξιόλογες οικονομικές επιδόσεις και πάντως δεν είναι ακριβές, οτι ηταν μη ανταγωνιστικές και ούτε μη-βιώσιμες. Αν υπήρχε κάτι το μεμπτό. Είναι γεγονός οτι ενώ η λαϊκή δυσαρέσκεια ηταν σοβαρή, και δυτική προπαγάνδα επίμονη, τα μέσα πολλά και επέμβαση ωμή, βάρβαρη και απροκάλυπτη. Ομως παρά την ύπαρξή της δυσαρέσκεια, αυτή η δυσαρέσκεια πότε δεν αποπειράθηκε να ανατρέψει το σύστημα για οικονομικούς και πολιτικούς ακόμα λόγους. Μπορεί αργότερα να αποδειχθεί οτι ίσως εθνικοί να ηταν οι λόγοι της πτώσης του.

Μπορεί ακόμα να αποδεχθεί πειστική η εξήγηση με βάση τα πολιτικά αίτια, δηλ αιτήματα για περισσότερη ελευθερία, που ένα μεγάλο μέρος των πολιτών, που είχαν εξασφαλίσει περισσότερα οικονομικά εφόδια να την αποζητούσαν, χωρίς ομως να θέσουν υπό αμφισβήτηση τα καθεστώς. Ομως όποια εξήγηση και αν δώσει κανείς, υπάρχει μπροστά μας εκείνη η λύση της ίδιας της ιστορίας, που έχει ήδη δοθεί «εκ του αποτελέσματος».

Αξιότιμε κ Φωκά, ελπίζω να συμφωνείτε οτι «η 17 του Οκτώβρη» οχι μόνο συγκλόνισε τον κόσμο, αλλα έβαλλε στο τραπέζι του παγκόσμιου κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι και την ύπαρξη-γέννηση και ενός άλλου κοινωνικό οικονομικοί και τρόπο ζωής, παραγωγής και και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου προϊόντος: το κομμουνιστικό σύστημα και για πρώτη φορά, ότι η λέξη:Κομμούν σημαίνει οικογένεια, μα και η ύπαρξή του Σοσιαλισμού πυροδότησε όπως και το 1798 στη Γαλλία, μια σειρά εξελίξεις: κοινωνικό-οικονομικές, πολιτικές, πολιτισμικές κλπ. Εξελίξεις που άλλαξαν τον Ρου της ιστορίας. Μα και αυτή η κατάρρευσή των σοσιαλιστικών καθεστώτων το 1989, συνεχίζει να αλλάζει τον ρυθμό της ιστορία και τον Ρου του σκέπτεστε του κόσμου.

Κάθε κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης έχει τα θετικά και τα αρνητικά του. Κανένα δεν το λειτουργούν οι άγγελοι. Αν θυμάμαι καλά σε μια συνέντευξη που έδωσε σε κάποιο Γάλλο δημοσιογράφο ο Τολστόι, μίλησε μαζί του οχι μόνο για τη λογοτεχνία, αλλα και για θέματα κοινωνικά. Οταν ο δημοσιογράφος τον ρώτησε να πει την άποψή του για τις Κολλικτιβιστικές θεωρίες του Μάρξ, ο Τολλστόι απάντησε: «Σε μια κολλεκτιβίστικη κοινωνία, οι πάντες θα είναι δημόσιοι υπάλληλοι. Για να υλοποιηθεί το Μαρξιστικό ιδανικό, θα πρέπει αυτοί οι δημόσιοι υπάλληλοι να είναι άγγελοι». Και αυτό ηταν των αδυνάτων αδύνατο να γίνει μέσα στα 72 χρόνια, κάτω απ τις γνωστές συνθήκες, μα και τον τρόπο με τον οποίο η ηγεσία της ΕΣΣΔ ερμήνευσε και εφάρμοσε στην πράξη την Σοσιαλιστική θεωρία του Μάρξ.

Και ηταν αδύνατο, γιατί όπως είναι γνωστό, η προλεταριακή επανάσταση επιβλήθηκε σε μια μεγάλη μεν φεουδαρχική και καθυστερημένη από κάθε άποψη χώρα. Αν σε αυτό προστεθεί οτι την επόμενη της επιβολής, η διεθνής του κεφαλαίου διαπιστώνοντας τον **Κίνδυνο** του εγχειρήματος, εκτός του οτι δολοφόνησαν τον Λένιν, τον ηγέτη της επανάστασης και τον ενορχηστρωμένο ιδεολοκό-πολιτικό και οικονομικό πόλεμο, οργάνωσε εσωτερικές εξεγέρσεις «Λευκοφρουρούς Κοζάκους κλπ» και ένοπλη εξωτερική επέμβαση. Στην επέμβαση συμμετείχε και η χώρα μας.
Βέβαια, δεν σκοπεύω να κάνω ιστορική αναδρομή. Οταν όμως κρίνουμε το παρελθόν οφείλουμε να εκτιμάμε με τα δεδομένα εκείνης της χρονικής στιγμής και κυρίως τις εναλλακτικές λύσεις που είχε στην διάθεσή της ηγεσία
Μια λοιπόν, που αναφερθήκατε στην Αστική δημοκρατία και τα όποια πλεονεκτήματα «των ελευθέρων δημοκρατικών λαών, και φυσικά στη δική μας χώρα» αναρωτιέται ο καθένας, αν πράγματι λειτούργησε ποτέ οχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην ίδια τη Γαλλία αυτή η **Αστική Δημοκρατία,** ουσία και περιεχόμενο. Γιατί από ό,τι έχω υπόψη μου, μια απ τις πρώτες **διακηρύξεις** της γαλλικής αστική τάξης, προκειμένου να έχει την συναίνεση και την συμπαράσταση του λαού, για να την πάρει απ τον Κλήρο, (που κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της Γης), τους φεουδάρχες και τους ευγενείς ηταν η **Εθνικοποίηση της Γής:** και το μοιρασμά της στους αγρότες., που την δούλευαν
Οταν όμως πήρε την εξουσία και κυρίως, όταν διαπίστωσε οτι αν υλοποιούσε αυτή την **διακήρυξη,** θα άνοιγε το δρόμο προς την κοινωνικοποίηση της Γης, οχι μόνο την ανακάλεσε, αλλα έβγαλε απ την μέση και τους ηγέτες, που αγωνίζονταν να γίνει πράξη αυτή η διακήρυξη. Και με την πάροδο του χρόνου πέρασε και σε άλλες πιο αντιδραστικές θέσεις: αμφισβήτησε στην αρχή και απέρριψε μετά τις επιστημονικές θεωρίες που σχετίζονται με την εξέλιξη, αλλα και τον διαφωτισμό, που τον είχε σημαία της όταν διεκδικούσε την εξουσία, απ τον χιόχρονο Φεουδαρχισμό και την Φεουδαλική Αριστοκρατία.
Οταν εδραιώθηκε στην εξουσία, αυτόν τον λαό που στήριξε την αστική τάξη να πάρει την εξουσία, τον έντυσε στο χακί έκανε **Ινδαλμά** της, την **εξαγωγή** της επανάστασης και περιεχόμενο τον Ιμπεριαλισμό. Και αργότερα όταν ήρθαν τα δύσκολα και ειδικά μετά το 1848, σε αντιπαράθεση με τον διεθνισμό της αριστεράς, ευαγγελίστηκε τον Κοσμοπολιτισμό και τώρα την παγκοσμιοποίηση.
Ο κοσμό-πολιτισμός ηταν από γεννησιμιού του, μια δεξιά αντίληψη θεώρησης του κόσμου. Μια ατομικίστικη αντίληψη για τη ζωή, που διέκρινε μια πλευρά της αστικής τάξης-όταν όλα πήγαιναν καλά. Ομως η ίδια τάξη, όταν ηταν στα ζόρια της, άφηνε πάντα αυτές τις πολυτέλειες για τους... και η ίδια καταφεύγει στον εθνικισμό, αιχμαλωτίζοντας με τον τρόπο αυτό τους κάθε φορά σκοπούς της ο,τι πιο καθυστεριμένο εχει να της προσφέρει ένα μεγάλο πάντα μέρος του λαού, που πάντα κρατά πνευματικά υπανάπτυκτους για να το επηρεάζει.
Ο εθνικισμός τότε και τώρα, δεν είναι παρά μια ρετσινιά απέναντι στους πατριώτες και τους διεθνιστές, που προσπαθούν να αντισταθούν στην πολιτική του σύγχρονου Νεοφιλελευθερισμού. Και αυτό γιατί αυτός ο **Κυρίαρχος Πολιτισμός** της νέας τάξης πραγμάτων στη Δύση, που δεν επιδέχεται «εναλλακτική λύση» τα τελευταία χρόνια, όλη αυτή η ρητορική, δεν οδήγησε παρά σε εθνοκαθάρσεις, σε ικανοποίησει σκληρών εθνικιστικών αιτημάτων, αλλα έχει οδηγήσει τον πλανήτη πίσω στις αρχές του 20ου αιώνα. Αλέθοντας μειονότητες, κατασκευάζοντας κράτη, διαλύοντας λαούς και έθνη.
Και σε συνέχεια αντί σαν προοδευτική τάξη, να επεκτείνει τις επιστημονικές θεωρίες, που είχαν ήδη αποδείξει: α) οτι η αλλαγή και η εξέλιξη των ειδών οφείλεται σε υλικό μηχανισμό (έστω του Δαρβίνο) και οχι σε «Θεϊκη παρέμβαση» και β), οτι η διαφορά των ανθρώπων απ τα άλλα Οντα, είναι ποιοτική και οχι οντολογική. Καταρρίπτοντας έτσι την επικρατούσα τότε αντίληψη-πεποίθηση για την ξεχωριστή θέση του ανθρώπου στον μηχανισμό του γίγνεσθαι. Αντί λοιπόν, σαν τάξη προοδευτική, να αποδεχθεί την επιστημονική επιβεβαίωση, οτι η προέλευση του έμβιου κόσμου στηρίζεται στην υλική εξέλιξη, απ την θεωρία αυτή πήρε μόνο και εφάρμοσε στην κοινωνική πράξη:
Μόνο το Νόμο της **Βιολογικής αλυσίδας** : «το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό», αγνοώντας ή παραβλέποντας οτι και στην βιολογική αλυσίδα κανένα είδος, δεν επιβιώνει εις βάρος του είδους του, οπως συμβαίνει με το πως λειτουργεί σήμερα η περιβόητη αστική δημοκρατία το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Και αναρωτιέται ο καθένας αν εν έτη 2007, υπάρχουν έστω και ψήγματα από την πάλαι ποτέ Μακαρίτισα αστική.. .
Μιμούμενη και η Ελληνική Αστική τάξη την γαλλική **ανάκληση,** στο πρώτο κιόλας ελληνικό Σύνταγμα αν θυμάμαι καλά, οι βασικές διατάξεις του πρώτου πολιτεύματος της επαναστατημένης Ελλάδας, καθιέρωνε την πολιτική Ι σ ό τ η τ α και την Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α, διατάξεις, που ηταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη». Μέσα σε λίγες μέρες

όμως, με τις αντίστοιχες παρεμβάσεις και συγκεκριμένα την πρωτοχρονιά του 1822, η συνέλευση των αντιπροσώπων διακήρυξε:

Εν Ονόματι της Αγίας και αδιαιρέτου Τριάδος, Το Ελληνικόν Εθνος...Οπως οι Γάλλοι έτσι και οι Ελληνες αστοί, που ηταν οι πρωταγωνιστές της Επανάστασης ανακάλεσαν μια απ τις βασικότερες διακηρύξεις: **Την Ανεξιθρησκεια**.

Αυτή ηταν η πρώτη **Ανάκληση**-αναίρεση. Και επειδή τρώγοντας ανοίγει η όρεξη, φτάσαμε οχι μόνο στην **επίφασή** της, αλλά και σε μια καθ' ολα ραφινάτη και εξ ίσου καλά διανθισμένη κοινοβουλευτική δικτατορία, όπου με βάση το κέντρο-πρωθυπουργικό σύστημα καταργεί το υπουργικό Συμβούλιο και αυτό σε συνέχεια καταργεί με έναν ιδιόμορφο τρόπο το κοινοβούλιο. Και όαν δεν μπορούμε να ελέξουμε τα πράγματα μέσω του κοινοβουλίου, τότε κάνουμε μια γνήσια δικτατορία όπως αυτή του Μεταξά κα μια ένοπλη πλέον στρατιωτική δικτατορία, όπως αυτή της 21ης Απριλίου του 1967, για να μην αναφέρουμε τις προηγούμενες: Πάγκαλου, Κονδύλη και Μεταξά.

Οσο για το πώς σχηματίζεται και διασφαλίζεται η περιβόητη κυβερνώσα κάθε φορά πλειοψηφία στην αστική ελεύθερη δημοκρατία, είναι κάθε φορά το ζητούμενο και κυρίως αν τελικά εμπεριέχει ψήγματα απ την Αστική Δημοκρατία. Π.Χ ο Πρωθυπουργός μας κ Κ Κώστας Καραμανλής, έκανε υπουργικό συμβούλιο, Miracolo-Mıracolo. Για 4η ή 5η φορά στα 3,5 χρόνια. Το προηγούμενο είχε γίνει τον Νοέμβρη του 2006. Περίπου 1,5 υπουργικό συμβούλιο το χρόνο.

Ιστορικά η γαλλική επανάσταση της 14ης Ιουλίου του 1789, ηταν μια εξέγερση κατά της Φεουδαλικής εξουσία και οχι κατά του καθεστώτος. Δεν ηταν όπως αυτή του 1917. Δεν ηταν παρά μια αντίδραση των Δικαστών. Την αφορμή αποτέλεσε το δικαστικό Παρλαμέντο με δικαστικά θέματα. Αν το 89, δεν στηρίζονταν απ το μεγαλείο του 91, (αυτή η παρέμβηση-στήριξη ήταν και η πρώτη παράμβαση στο «Μανιφέστο»), την κομμούνα του Παρισίου, ίσως άλη να ηταν η εξέλιξη, και αυτό γιατί, η Αστική μπουρζουαζία, δεν είχε συγκροτημένη ταξική οργάνωση ικανή να ανατρέψει την χιλιόχρονη Φεουδαρχία. Ειναι γεγονός οτι με τη Γαλλική επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη εποχή: Ο χιλιόχρονος-και- πλέον-φεουδαλισμό για πρώτη φορά καταλύεται, σε ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι Ιδέες της προσωπικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν πρώτα στις ΗΠΑ. Διαδόθηκαν στην Ευρώπη και ενέπνευσαν τη φιλελεύθερη μπουρτζουαζία του 18ου αιώνα. Απ την αρχή δεν μπορούσε να αμφισβητήση τη νομιμότητα του παλιού καθεστώτος.

Συνεπώς δεν «ανέτρεψε ο,τι ως τότε θεωρούνταν αιώνιο, ιερό και απαραβιάστο».Απλώς στην ήδη υπάρχουσα κοινωνικό-οικονομική υποδομή, προσάρμοσε το δικό της κοινωνικό-οικονομικό εποικοδόμημα, ανοίγοντας έτσι για την ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας και προόδου.

Αυτές οι μεγάλες μέρες της αλλαγής κατά τον Ανατόλ Φράνς, «απηχούν και ζωντανεύουν με όλες τις εξάρσεις και τις μικρότητές τους». Αν το 1917 συναίβει κάτι παρόμοιο με αυτά που συνέβησαν στη Γαλλία, για να γίνει αλλαγή οχι μόνο του εποικοδομήματος, αλλα και της βάσης-υποδομής γιατί οι ιστορικοί της Δύσης, ενώ τα μειώνουν και τα υποτιμούν για να δικαιολογήσουν την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, υπερβάλουν υπέρμερτα αυτά που έγιναν το 1917;

Το 1917 όπως είναι γνωστό ανεξάρτητα απ την κατάληξη, ηταν μια προσπάθεια ριζικής αλλαγής των μέχρι τότε καθιερωμένων, και οχι μόνο του τρόπου λειτουργίας του αστικού εποικοδομήματος, αλλα αλλαγή και της ίδιας της υποδομής, πάνω στην οποία στηρίζετε και λειτουργεί το εποικοδόμημα.

Γιατί χωρίς αλλαγή της υποδομής...η αρπαγή, το κέρδος και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο ευημερούν, εντύνονται, επεκτείνονται και τελικά οδηγούν: στις ασύδοτες τυραννικές δομές των πολυεθνικών εταιρειών, που προ πολλού ήδη δρουν όπως τα αρπαχτικά με θήραμα τις μικρότερες.

Διαβάζοντας κανείς προσεκτικά τον Ανατόλ Φράνς, αντιαλαμβάνετε, οχι μόνο το μέγεθος της βαρβαρότητας και το κόστος σε αίμα, που χρειάστηκε να χυθεί προκειμένου να επιβληθεί το νέο κοινωνικό-οικονομικό εποικοδόμημα μόνο πάνω στην ήδη υπάρχουσα υποδομή. Σε αυτήν την «Αιώνια, Ιερή και απαραβίαστη» υποδομή, που και για την αστική τάξη, οχι μόνο δεδομένη αλλα και αποδεκτή. Σε αντίθεση με την απόρριψη στη Επανάσταση του 17. Τα ίδια περίπου λέει και ο Γάλλος ιστορικός Ζώρζ Λεφέβρ και κυρίως στην «εξέγερση των χωρικών στην επαναστατημένη Γαλλία» (1974-1959) και στο «Οι αγρότες του Βορρά κατά τη γαλλική Επανάσταση» 1924 και βιβλίο του ο «μεγάλος φόβος» του 1789. Βιβλία που τα έχει ενσωματώσει στο από 909 σελίδων βιβλίο του μα τίτλο «**η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ**». Εκδοση μορφωτικό ίδρυμα εθνικής τραπέζης.

Η Γαλλική επανάσταση δεν ηταν κοινωνική επανάσταση. Ηταν ταξική. Η Γαλλική δεν ηταν όπως αυτή του 1917. Δεν ηταν βέβαια, όπως η Αγγλική αστικο-Τσιφλικάδικη. Και ούτε διατήρησε τον θεσμό της

μοναρχίας σαν εγγύηση του συμβιβασμού, με τους φεουδάρχες και ειδικά με τη Θρησκεία, όπως έκανε η Αγγλική αστική τάξη, δυστυχώς και στη δική μας. Δεν ηταν όμως μια προσπάθεια ριζικής αλλαγής των αποδεκτά καθιερωμένων, όπως ηταν αυτή του 1917.
Δεν ξερίζωσε και δεν ανάτρεψε συθέμελα το παλιό για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο και κυρίως δεν έκανε καμιά προσπάθεια, όπως έκανε το 17, να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ την **Ιδικτησία** στην **Εργασία, την αποκαθήλωση της Μοναχρίας. έ**τσι ώστε να αρχίσει η διαμόρφωση του εκμεταλλευτή και άρπαγα σε «άγγελο», κατά τον Τολστόϊ. «Δεν ανέτρεψε και ούτε εκμηδένισε ό,τι ως τότε θεωρούνταν «αιώνιο, Ιερό και απαραβίαστο» όπως γράφει ο Ανατόλ Φράνς στο έργο του «Οι Θεοί διψούν». Ούτε ξεκίνησαν όπως οι προλετάριοι με οδηγό ένα θεωρητικό βιβλίο να τα αλλάξουν όλα. Να αλλήξουν τον κόσμο. Επειτα ας μην ξεχνάμε την επανάσταση του 17, την έκαναν οι Μουζίκοι και οι Χαχώλοι.αμόρφωτοι Η Γαλλική αστική τάξη τα βρήκε όλα έτοιμα και ως ένα μεγάλο βαθμό οι Φεουδάρχες συντάχτηκαν με τους μπουρτζουάδες. Ταύτισαν τα συμφέροντά τους και συν κυβέρνησαν μαζί του
Τώρα όσον αφορά τους Γάλλους ιστορικούς που περιγράφουν, για το πόσο «ανυπόφορη», «αβάστακτη» και «πολυαίμακτη» ηταν η «Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώμβρης του 1917», αν την συγκρίνει κανείς με τη Αστική στη Γαλλία, που την κατέστησε Παγκόσμιο σύστημα, ας μην μπούμε στην ουσία του θέματος. Και αυτό γιατί και η αστική επανάσταση παρ' όλο που δεν ηταν κοινωνική. Δεν άλλαξε την υποδομή του Ιδιοκτησιακού συστήματος, απλώς προσάρμοσε στην ήδη υπάρχουσα κοινωνικό-οικονομική υποδομή, το δικό της ταξικό θεωρητικό εποικοδόμημα.
Με δυο λόγια η αστική επανάσταση ηταν μια εξάγερση κατά της φεουδαλικής εξουσίας και οχι του καθεστώτος. Και όμως είχε και αυτή τις νύχτες του Βαρθολομαίου, παρόμοια με αυτήν της «Κόκκινης κυριακής» του 1905.
Εκείνο δε που αξίζει να τονιστεί, η καθόλα έντεχνη προσπάθεια που καταβάλει ο Ανατόλ Φράνς και κυρίως ο τρόπος που χρησιμοποιεί τους πιο πάνω όρους, προκειμένου να δικαιολογήσει τις όποιες υπερβάσεις και εκτροπές. Ενώ παράλληλα για λογαριασμό της αστικής τάξης αποδέχεται, οτι η ατομική ιδιοκτησία είναι και θα παραμείνει «αιώνια, Ιερή και απαραβίαστη», μα και Θεϊκή, όπως την δόξαζε και προσκηνούσε η φεουδαρχία που στο όνομά της και με τη δύναμής κυβέρνησε χίλια και πλέον χρόνια, αλλα με τα ίδια πιστεύω συμμετείχε στην συν κυβέρνηση.
Αρα αφού και το αστικό καθεστώς, εδραιωμένο πάνω στην ίδια υποδομή της ιδιοκτησίας, θα είναι και αυτό «Αιώνιο, Ιερό και απαραβίαστο». Αλλωστε αυτό μας το θυμίζουν καθημερινά με χίλιους δυο τρόπους οι πνευματικές και οικονομκό-κοινωνικές Ελίτ του ιδιοκτησιακού κατεστημένου.
Συνεπώς, και οι Αστοί οχι μόνο δεν είναι άμοιροι για το κόστος σε βαρβαρότητα και αίμα να επιβληθεί και να διατηρηθεί, αλλά και η αστική Δύση σαν σύνολο που θρηνεί, κόπτετε και τυρβάζει για τους άλλους, καλά θα κάνει πριν ανοίξει το στόμα για να πετάξει τον **Λίθο** του αναθέματος για τους άλλους, ας αναλογιστεί, πως κατακτήθηκε η ίδια η Αμερική απ τους Αγγλους, πως κατακτήθηκαν και διατηρήθηκαν οι αποικίες σχέσεις επί δύο και τρις και πέντε μερικές φορές αιώνες αλλά και πως έγινε η διαμόρφωση της ομόφρονης αποικιακής Ελίτ, που συνεχίζει να κυβερνά με τους ίδιους τραγικούς όρους ο σύγχρονος αποικισμός από τις Μητροπόλεις, που πρώωτο τις κατέκτησαν
Μια Ελίτ, αντίστοιχη με τα πιστεύω των κατακτητών, καθώς και η διαδοχή της εξουσίας στις αποικίες απ τις οποίες υποτίθεται οτι οι κατακτητές «αποχώρησαν...» Τις επιπτώσεις που είχε, οχι μόνο στους αποικιακούς λαούς, που σε πολλές πρώην αποικιακές χώρες πεθαίνουν σαν τις μύγες. Αλλά και τους ίδιους τους Ευρωπαϊκούς λαούς, οι οποίοι δεν είναι και αυτοί άμοιροι ευθυνών. Για τους λαούς της Ευρώπης και της Αμερικής ισχύει το ρητό: Για να δεχθεί ένας λαός να έχει **Δούλους,** σημαίνει οτι έχει αποδεχθεί πρώτα ο ίδιος να είναι και να βιώνει υπ'ο **Δουλεία.**
Τους λαούς, που παρά τον τεράστιο πλούτο που επί αιώνες λήστεψαν και αλόγιστα σπατάλησαν οι ελάχιστοι, το 35% εξακολουθούν να ζουν εν έτη του 07 κάτω απ τα όρια της φτώχιας, και η αμερικάνικη κοινωνία, να προσπαθεί να αποδείξει οτι είναι «αταξική» μέσα στην αυθονία της κατανάλωσής, «παρουσιάζει στο υπόλοιπο της ανθρωπότητας» με τον Νεοφιλευθερισμό και την ομοιογενοποίηση την εικόνα που αυτή επιφυλάσει για το μέλλοντος της Ανθρωπότητας. Αν βέβαια η ανθρωπότητα σαν σύνολο το επιτρέψει.
Ηδη από καιρό τώρα, η φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, δίπλα στους τόσους άλλους ακρωτηριασμούς, έχει αρχίσει να εφαρμόζει έναν νέο Τριδιάστατο Αυτό-ακρωτηριασμό της. α) Περιορισμό στο μη περαιτέρω των όποιων Δημοσίων Δαπανών (πολλές από τι πλημμύρες οφείλονται στη μη συντήρηση των φ ραγμάτων)β) Τον Περιορισμό σε μεγάλο βαθμό του κοινωνικού κράτους, που ποτέ βεβαία δεν

λειτούργησε Αστικό-δημοκρατικά και γ) Τον Περιορισμό της ίδιας της Δημοκρατίας στην ουσία και το περιεχόμενό της. Και το πιο τραγικό, από τον Σεπτέμβρη του 2001 και μετά, με έναν απροκάληπτο πλέον τρόπο μπήκε το πρόβλημα για να έχουμε «Ασφάλεια», πρέπει να θυσιασθούν και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα δημοκρατίας.

Ετσι φτάσαμε στο σημείο στην σημερινή αστική δημοκρατία, τη δημοκρατία του Βολτέρου, που σε μια φράση συμπύκνωσε το νόημά της λέγοντας: «θα υπερασπίζομαι τη γνώμη μου μέχρι θανάτου, αλλα θα έδινα και τη ζωή μου ακόμη για να μπορείτε να υπερασπίζεστε ελεύθερα τη δικά σας». Αν δεχθούμε οτι σκοπός της δημοκρατίας είναι τα άτομα να μπορούν να αποφασίζουν τα ίδια για τη ζωή τους και τις πολιτικές επιλογές που τα αφορούν.

Στο σημείο που έχει φτάσει σήμερα η δημοκρατία, μπορείς μεν ακόμα μόνο να μιλάς, (βέβαια σε γράφουν) οχι όμως και να διεκδικείς (σε δέρνουν) ή να κάνεις κάτι για να βελτιώσεις τη ζωή και την ποιότητα της δημοκρατίας. Την ποιότητα, το μέγεθος και το βάθεμα της Δημοκρατίας, που αποτελεί προϋπόθεση της ύπαρξής της. Συνεπώς για ποια δημοκρατία μιλάμε. Γι' αυτήν που επιβάλουν ή αυτήν που εξαγοράζουν για να την «λειτουργήσουν» και όταν διασωθεί την επόμενη της διάσωσης ξεχνά όχι μόνο τον εαυτό της, αλλά και την ύπαρξη.

Αξιότιμε κύριε Φωκά, αν ο αναστοχασμός της ιστορικής στιγμής του λεγόμενου πραγματικού Σοσιαλισμού, είχε πραγματοποιηθεί πριν απ την κατάρρευσή του, διαφορετικά θα είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα. Γιατί εκείνο που χάθηκε δεν ηταν τόσο ο υπαρκτός σοσιαλισμός, όσο η ελπίδα οτι υπήρχε η δυνατότητα ίσως να μεταρρυθμιστεί και να αναγεννηθεί αυτός ο Δημοκρατικός σοσιαλισμός.

Πρέπει όμως να δεχθούμε οτι οι άνθρωποι του υπαρκτού έζησαν στην πράξη και, συνειδητά ή ασυνείδητα την αλήθεια του. Και την αλήθεια αυτή την ενστερνίστηκαν όλοι οι πολίτες των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ακόμα και αυτοί που ανήκαν στους αντί φρονούντες. Συνεπώς εκτός απ την έκδοση μερικών βιβλίων, όπως του Πάστερνακ.

Και μια που ό λόγος για τον Πάστερνάκ, παρά την επιθετικότητα μπορεί να συμπεριληφθεί μεταξύ των πρώτων που όχι μόνο διαμαρτυρήθηκε χωρίς δεν υπήρξαν εκδηλώσεις που να δείχνουν τη δυσαρέσκεια αλλά για όποιο τον έχει διαβάσει θα διαπιστώσει ότι, ότι έλεγε το έλεγε για τον εκ συγχρονισμό του ώστε να μη φτάσει στην πτώση :Οταν όμως κάτι σε ενοχλεί, είτε σύστημα διακυβέρνησης είναι αυτό, είτε άνθρωπος, είτε τίγρης και μύγα ακόμα αντιδράς.

Και τέτοια αντίδραση δεν υπήρξε. Και οχι μόνο δεν υπήρξε, αλλα με την αναζωπύρωση των ανατολικών εθνικισμών, επανήλθαμε πάλι στα «Φαντάσματα να πλανόνται» πάνω απ τα ερείπια των επαναστάσεων του 19ου και του 20ου αιώνα. Αυτή η φράση των Βρετανών «Ιακωβίων» της μετά Ναπολιώντιας εποχής με την οποία ξεκινά το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού κόμματος των Μάρξ και Ενγκελς, αποκτά ξανά μια παράξενη επικαιρότητα απέναντι στο μονόλογο της πολιτικής ηγεμονίας του Νέο φιλεθευθερισμού, στο ξέσπασμα της «Βαβέλ-Φόρουμ» της «αντί-παγκοσμιοποίησης»που έγινε…

Πρόκειται για είνα φαινόμενο στην Ιστορία, που σηματοδοτεί ίσως την απαρχή μιας πραγματικής Ανθρώπινης Διεθνούς. Αυτή η περί φαντασμάτων φράση, γίνεται ακόμα πιο δραματική, όταν αναφέρεται στις κατακτήσεις και τους αγώνες της Αριστεράς. Βέβαια δεν αμφισβητεί κανένας οτι έγιναν οχι μόνο έκτροπα αλλα και εγκλήματα. Αν όμως δεχθούμε πως αν πράγματι υπήρξαν στην έκταση που τα περιγράφουν, τότε για ποιόν ακριβώς λόγο οι ανατροπές του 1989 υπήρξαν Βελούδινες;

Υστερα από αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός οτι και οι ανατροπές του 1989, 200 χρόνια ακριβώς μετά τη γαλλική επανάσταση, 72 απ τον Οκτώβρη των Μπολσεβίκων, 68 απ την έναρξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της Αντίστασης κατά του φασισμού, 51 απ το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, 30 από την άνοιξη της Πράγας και από το Μάη, η αντί-επαναστάσεις υπήρξαν «Βελούδινες», αφού, ευτυχώς, δεν συνοδεύτηκαν από εμφυλίους πολέμους, όπως μάλλον θα περίμεναν και πολλοί το ήθελαν οι ορθολογιστές, ιστορικοί και φιλόσοφοι του καιρού μας, όπως ο κ Φουκουγιάμα κλπ. Και απ την άποψη αυτή και μόνον να δει κανείς το «1989», οφείλουμε να παραδεχθούμε οτι αυτό υπήρξε πράγματι «Annus Mirabilis, αρκεί να ερμηνεύσει κανείς σωστά την κατάρρευση.

Ομως, ορισμένοι ιστορικοί και φιλόσοφοι του καιρού μας περί άλλα τυρβάζουν. Θεωρούν λ,χ υπόθεση σοβαρή το να σχολιάζουν σε βάθος τις απόψεις του Φουκουγιάμα για το τέλους της ιστορίας. Και αναρωτιέται ο καθένας, τελείωσε Ναι ή Οχι η ιστορία το 1989; και μαζί με το τέλος της ιστορίας, και το κοινωνικό-οικονομικό φαινόμενο ο Σοσιαλίσμός; Πάντως, όσοι παίρνουν μέρος στη συζήτηση που άνοιξε ο κ Φουκουγιάμα, είτε συμφωνούν είτε διαφωνούν μαζί του, εμμέσως πλην σαφώς παραδέχονται οτι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα μεγάλο και σοβαρό ερώτημα, του οποίου, μάλιστα η απάντηση επείγει.

Η πολιτική η ηγεσία της Δύσης, διά στόματος της κυρίας Θάτσερ, όταν επισκεύφθηκε τις ΗΠΑ, αμέσως μετά την επανεκλογή της στην Πρωθυπουργία της Αγγλίας, με δήλωσή της απάντησε στο ερώτημα: «Δεν υπάρχει εναλλακτική», **λύση.** Ο φιλεύθερος καπιταλισμός είναι αναπόφεκτος και οχι μόνο, αλλα μια από τις πιθανές μορφές που μπορεί να λάβει η «Παγκοσμιοποίηση, με απώτερο στόχο την παγκόσμια οικονομική ενοποίηση του πλανήτη προς όφελος του κεφαλαίου».

Για τους λαούς του κόσμου όμως, η κατάρρευση του υπαρκτού το 1989, κατά ένα παράδοξο τρόπο θεωρούν την κατάρρευση ισοδύναμη με Νίκη του Σοσιαλισμού. Και αυτό γιατί ο Σοσιαλισμός (η κάθε οικογένεια το ξέρει) εμπλέκει-επιβάλει τον δημοκρατικό έλεγχο της παραγωγής, των συναλλαγών αλλά και όποιων άλλων διαστάσεων της Ανθρώπινης Υπαρξης. Ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» με την πτώση του άφησε πίσω του την νηπιακή του ηλικία.

Αξιότιμε κ Φωκά, έχουμε δυο ιστορικούς λαούς, που πάντα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο λειτούργησαν σε αντιπαράθεση. Σε κάποια ιστορική φάση ο Ρώσικος λαός, με επικεφαλής τους κομμουνιστές και αρχηγό τον Λένιν και τον Τρότσικι, σαν ορθόδοξοι μαρξιστές εκτίμησαν οτι σε μια καθυστεριμένη χώρα, όπως η Ρωσία της εποχής τους, δεν μπορούσε να περάσει αμέσως στο Σοσιαλισμό χωρίς να περάσει προυγούμενα σε φάση βιομηχανοποίησης: θέλησαν Επαναστατικό δικαίω, από το φεουδαρχικό σύστημα και με ελεγχόμενο **κρατικά το αστικό σύστημα**, να περάσει στο από καιρό διαγραφόμενο στον ιστορικό ορίζοντα κοινωνικό-οικονομικό **Γίνεσθαι**: Σοσιαλιστικό σύστημα παραγωγής και κατανάλωσης. Ενα σύστημα ιστορικά διάδοχο του καπιταλιστικού.

Ομως ενώ η επανάσταση στηρίχθηκε στα Σοβιέτ, τα εργατικά συμβούλια και τους όποιους άλλους δημοκρατικούς θεσμούς είχαν στο μεταξύ διαμορφώσει, όταν άρχισε στην πράξη, η φάση της βιομηχανοποίησης οι πρώτοι θεσμοί, για να πετύχει η εκβιομηχάνιση, έπρεπε αν οχι να καταργηθούν, να ατονίσουν και συνέχεια να χειραγωγηθούν, ηταν ακριβώς αυτές οι νέες δομές: Τα Σοβιέτ και τα εργατικά συμβούλια, που στο όνομά τους έγινε και στηρίχθηκε η σοσιαλιστική Επανάσταση.

Οπως η αστική ανακάλεσε το σύνθημα: εθνικοποίηση της Γης και μοίρασμα στους Αγρότες, έτσι και Σοσιαλιστική πρώτο πράγμα που ανακάλεσαν μετά την δολοφονία του Λένιν οι ηγέτες ηταν η Επαναστατική-δημοκρατική λειτουργία των ίδιων των Σοβιέτ. Αυτή ακριβώς η ατόνηση και σε συνέχεια η χειραγώγηση των Σοβιέτ και των Συνδικάτων, ηταν η χειρότερη απ τις κινήσεις που μπορούσαν να κάνουν ενάντια στο Σοσιαλισμό.

Τα Σοβιέτ ηταν αυτά που θα διεύρυναν τη δημοκρατία σε βαθμό, που θα έλεγχαν τα μέσα παραγωγής και συναλλαγής, θα συμμετείχαν οχι μόνο στη λειτουργία, αλλα και θα είχαν ενεργό ρόλο στη διαμόρφωση του γενικότερου πλαισίου της ζωής τους, οπότε μέσω των Σοβιέτ θα γίνονταν εφικτό το σταδιακό πέρασμα απ τον φεουδαρχισμό στην ελεγχόμενη απ το κράτος αστική βιομηχανοποίηση και σε συνέχεια στον Σοσιαλισμό του Μάρξ-Εγκέλς.

Μετά την κατάρρευση, δόθηκε άμεσα η απάντηση της «Παγκοσμιοποίησης», δηλ της προοδευτικής ενσωμάτωσης των περιοχών αυτών στη ζώνη επιχειρήσεων του παγκοσμίου κεφαλαίου με την επέκταση της ασύδοτης κυριαρχίας των αγορών, χωρίς ρυθμίσεις και κανόνες. Η κατάρρευση της ΕΣΣΔ αποχαλύνωσε τις πιο επιθετικές δυνάμεις του κεφαλαίου. Ακόμα και αυτή η Σοσιαλ-δημοκρατία που σ την αρχή συμμετείχε στο Επαναστατικό γίγνεσθαι όταν έπεισαν τον αναθεωρητή Μπρεστάϊν από δύναμη αντίστασης στο νεοφιλελεύθερο πρότυπο έγινε προαγωγός της. Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνονται. Και αυτό γιατί στη θέση της γραφειοκρατίας και της ανελευθερίας μπήκε μια άλλη «Ψευτό ελευθερία» αυτή του άγριου καπιταλισμού, που με την παχυλή προπαγάνδα αποπροσανατόλισε ανθρώπους και χώρες τη στιγμή που επανεξέταζαν την ιστορία, στην επίσημη εκδοχή της.

Το παρελθόν θα ηταν οριστικά ξεπερασμένο, αν είχε σήμερα βρεθεί ένας νέος και πετυχημένος τρόπος διαχείρισης των οικονομικών προβλημάτων. Ομως η σημερινή κατάσταση πολύ απέχει από το να έχει σταθεροποιήσει κάποιο Νέο πρότυπο τετυχημένης δημοσιονομικής «εξυγίασης», είτε στο εθνικό επίπεδο είτε σε παγκόσμιο. Ίσως κάποτε να γίνει δεκτό οτι η κατάρρευση του 1989, για τον υπαρκτό «σοσιαλισμό» ηταν μέρος μιας ευρύτερης διαδικασίας. Μια διαδικασία που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, με την προϊούσα αμηχανία του κόσμου που έχει έκτοτε επικρατήσει. Με την αλαζονεία των νικητών, η νίκη του 1989, αντί να έχει ανοίξει νέους ορίζονται για το κεφάλαιο, έχει σήμερα μετατραπεί σε έλλειμμα ορατότητας για τους οικονομικούς συντελεστές και το ίδιο το σύστημα.

Η σημερινή σε ολοένα μεγαλύτερο βαθμό συσσώρευση των κεφαλαίων στο χώρο του χρήματος, των χρηματιστηρίων και της κερδοσκοπίας, είτε το θέλουμε είτε οχι, σηματοδοτεί οχι την ισχύ της σημερινής δυτικής καπιταλιστικής οικονομίας, αλλα την αδυναμία της και το έλλειμμα προοπτικών της. Ίσως τελικά

αποδεχθεί οτι το αδιέδοξο του 1989, δεν αφορούσε μόνο τον ένα πόλο του διπολισμού αλλα, με κάποια χρονική απόσταση και τους **Δυο.**

Μια λοιπόν, που ανατρέξατε στην Γαλλική βιβλιογραφία, της οποίας ένα μεγάλο μέρος της συμμετέχει στην προσπάθεια των ΗΠΑ, για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα και ειδικά όσον αφορά την ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Το ξανά γράψιμο της ιστορίας είναι επιλογή των ΗΠΑ, έτσι ώστε να δικαιολογούνται αυτές οι τάσεις. Τάσεις που δεν θα καταγράψουν προαποφασισμένα εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας, θα απαλύνουν την βαρβαρότητα. Πολλά θα χαρακτηριστούν τυχαία και συμπτωματικά. Και όταν και αφού γίνει η κάθαρση θα προσαρμοστούν... Κάτι παρόμοιο θα γίνει και στη χώρα μας κατ' υπαγόρευση των επικυρίαρχων βέβαια, αλλα και για δικούς λόγους...

Ομως τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου Πολέμου είναι μια ζωντανή ιστορία. Τα γεγονότα όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες (όπως αυτή των ΗΠΑ και γενικότερα) θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι. Ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και οχι όπως θα θέλαμε να είχαν γίνει.

Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι για τους εντολοδόχους του κόσμου. Ούτε είναι αυτή που σπέρνει τα μίση, τον διχασμό και τις συμφορές. Ειναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θελληματική η αθέλητη αλλοίωση και διαστρεύλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισό λόγα, οι ψευτιές και η ασύστολη προπαγάνδα. Ειναι τα εγκλήματα, μικρά ή μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφείλει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά.

Από ό,τι αποδείχθηκε με την μονομερή προπαγάνδα, θέλουν να εναρμονίσουν την ύπαρξή τους με το τέλος της ιστορίας, (Φουκουγιάμα κλπ), έτσι ώστε από μόνοι τους πλέον, σαν εντολοδόχοι να κυβερνήσουν απερίσπαστοι εις τους αιώνες των αιώνων τον κόσμο. Γι' αυτό και θέλουν να αλλάξουν την ιστορία. Η ιστορία όμως όπως και τα γεγονότα έχουν ένα μεγάλο αξεπέραστο και ακατανίκητο άλλοθι: Ειναι γραμμένη. Και σαν γραμμένη δεν αλλάζει. Και δεν αλλάζει γιατί είναι γραμμένη με το αίμα των Νεκρών και των συντελεστών του αγώνα-αγωνιστών της, αραιωμένο με τα δάκρυα των Μανάδων που έδωσαν το αίμα των παιδιών τους για να γραφεί.

Όπως: Εσείς, έτσι και εγώ, θα επικαλεστώ τον μεγάλο Γάλλο ιστορικό Alexis de Tocgueville, ο πρώτος που μελέτησε σε βάθος και διατύπωσε οχι μόνο την άποψη, μα και την πρόβλεψη του ιστορικά πρόσφατο αμερικανικού φαινόμενου. Για τον Γάλλο ιστορικό Alexis de Tocgueville, υπάρχουν δυο μεγάλοι συνεκτικού λαοί. Ερμηνεύοντας λοιπόν, τον διαφορετικό τρόπο που οι δυο αυτοί μεγάλοι λαοί: Σλάβοι-Ρώσοι και Σάξωνες Αγγλό-Αμερικανοί, που για λόγους ειδικούς ο κάθε λαός ερμήνευσε και εφάρμοσε διαφορετικά τον ευρωπαϊκό διαφωτισμό και την Αναγέννηση στη χώρα του ο Alexis, λέει: «Δυο είναι σήμερα οι μεγάλοι λαοί σε ολόκληρη τη Γη οι οποίοι, μολονότι ξεκινούν από διαφορετικά σημεία, φαίνεται οτι κατευθύνονται τελικά προς τον ίδιο στόχο: Χωρίς βέβαια αυτό να είναι και οριστικό…

Αυτοί οι λαοί είναι οι Ρώσοι και οι Αγγλό-Αμερικάνοι...Το σημείο της εκκίνησής τους είναι διαφορετικό και η γραμμή της πορείας τους δεν είναι η ίδια. Ο καθένας τους ωστόσο φαίνεται οτι έχει λάβει το χρίσμα, σύμφωνα με τις ανεξιχνίαστες βουλές της Θείας πρόνοιας, να πάρει στα χέρια του μια μέρα τις τύχες από το μισό της Ανθρωπότητας.

Αγαπητέ κύριε Φωκά Θα μου επιτρέψεις να διατυπώσω μια προσωπική άποψη σε σχέση με την Χριστιανική κατανομή που έκανε ο Γάλλος ιστορικός AIexs De για τους δυο μεγάλους λαούς ότι είναι, μια καθαρά ταξική κατανομή, με την προϋπόθεση ότι η Δύση τον έχει ήδη Κηρυγμένο, το ΝΑΤΟ υπό τον απόλυτο έλεγχο (Κάτι αντίστοιχο με το Τουρκικά Κάζους Μπέλλι με την Ελλάδα) εξασφαλίσει τα αντίστοιχα όπλα και τους αντίστοιχους «προθύμους» τον τρόπο που κηρύσουν ένα διαρκή πόλεμο το είδαμε Πέρ Χάρμπορ και της τρμοκρατίας που άρχισε με τους Πύργους και έγινε όχι μόνο παγκόσμιος αλλά και διαχρονικός

Βέβαια, η μοιρασιά αυτή είναι ταξική και έχει γίνει κατά τέτοιο τρόπο που και αν ακόμα το συμφωνούσαν οι Ηγεσίες δεν α συμφωνούσαν οι λαοί. Αφού οι δυο λαοί θα ξεκινήσουν από διαφορετικές αφετηρίες : Πως η μισή ανθροπότητα θα δεχθεί να είναι… (Δε λα Δεμοκράτιε εν Αμερικέ (1835-1840, εκδ Ξ.Π. Μαυερ, 1951) τ,λ σ 431). Ανεξάρτητα λοιπόν, από την κατάληξη που είχε το 1989, ηταν και παραμένει, μια πρόβλεψη που επαληθεύτηκε απ την εξέλιξη των γεγονότων που την ακολούθησαν.

Αξιότιμε κ Φωκά, κλείνοντας θέλω να πιστεύω, πως θα συμφωνείτε μαζί μου, οτι ο διάλογος, η κριτική και η αμφισβήτηση ακόμα, είναι η διαλεκτική αναζήτηση αναζήτηση της αλήθειας. Οταν δε όλα αυτά είναι καλοπροαίρετα είναι γνώση, είναι ιστορία, είναι πολιτισμός. Σας ευχαριστώ για την ευκαιρία που μου δώσατε να ανταλλάξουμε σκέψεις. Με όλη μου την εκτίμηση.
Βέροια 18 Ιουλίου 07 Κόγιας Νίκος

ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΡΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ειναι γεγονός πλέον οτι το διαρκές Συνέδριο του Συνασπισμού, αρχίζει την ερχόμενη Παρασκευή 13 Φεβρουαρίου 2009. Τα κείμενα και οι θέσεις έχουν προ πολλού δει το φως της δημοσιότητας. Η ανάγνωση του πολύ σέλιδου κειμένου της προγραμματική πρότασης, και η παρακολούθηση των εργασιών του συνεδρίου του ΣΥΝ, οχι μόνο αξίζει τον κόπο, αλλα όποιος το παρακολουθήσει έχει να ωφεληθεί πολλά.

Μπορεί σε μερικά σημεία να είναι φλύαρο, γενικά όμως είναι πολύ σφυχτό, σαφή και γάργαρο σε αυτά, που έχει και θέλει να πει στα μέλη, τους οπαδούς, τους συμπαθούντες και τους φίλους, μα και γενικότερα στους Ελληνες.

Ειναι γεγονός οτι προσπερνάει κάποια θέματα που είναι αμφιλεγόμενα, ακόμα μπορεί να μην είναι αρκετά τεχνοκρατικό, πολλά μπορεί να λείπουν είναι, όμως ένα κείμενο γλαφυρό, συνεκτικό, σαφή και διάφανο στό τι ΕΙΝΑΙ, τη ΛΕΕΙ και ΘΕΛΕΙ ο Συν σαν κόμμα. Και κυρίως εύλεπτο στην ανάγνωση από κάθε Αριστερό, που βίωσε τα σαράντα και πλέον πριν απ τη χούντα «πέτρινα χρόνια», μα και αυτών της δεκαετίας του 90, τις ατελείωτες υπαρξιακές αγωνίες μιας αριστεράς, που φάνηκε προς στιγμήν να μείνει, αν οχι στο χρονοντούλαπο της ιστορίας αλλα στο περιθώριο.

Ξεχωριστής σημασίας γεγονός είναι οτι αυτά, που συνθέτουν και συγκροτουν τις καταστατικές αρχές της Νέας σύγχρονης Αριστεράς, οχι μόνο εδώ στην Ελλάδα, αλλα και Διεθνώς, οτι αυτές οι αρχές απέπνεαν και συνέθεταν ο Ευρωκομμουνισμός πρώτα και τα «θεωρητικά εργαστήρια» του Πόρτο Αλέγκρε, αυτή η νέα στρατηγική, που με τόση μαεστρίας σχημάτισε η αριστερα, πρώτα από όλα στη Λατινική Αμερική, ενστερνίστηκε και το πλούτισε η Ευρωαριστερά και αυτές ακριβώς οι ιδέες είναι, που διαπερνούν και αρδεύουν το πρόγραμμα που προτείνεται στο πρόγραμμά του ο ΣΥΝ. Αξίζει ένα μεγάλο εύγε τους συντάκτες του κειμένου.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε οτι αυτή η αριστερά αποτέλεσε τον ποιο αξιόμαχο κριτικό του Νεοφιλελευθερισμού. Το αιχμηρό δόρι που τρύπησε τη σαρκώδη δορά-δέρμα του Νεοφιλελευθερισμού και κυρίως οτι αυτή η κριτική σκέψη, δεν ξεκίνησε και ούτε αναπτύχθηκε από τη σκοπιά μιας εσχατολογικής σκέψης ένα κρατικό μονοπωλειακό σοσιαλισμό ή μια εθνικής αναδίπλωσης σε μια «σοσιαλιστική νησίδα ή έστω μιας περιοχής», αλλά επανέφερε στο προσκήνιο τις καλύτερα εδραιωμένες παραδόσεις της αριστερά, σαν κριτικής, ριζοσπαστικής δύναμης εντός του ίδιου του καπιταλισμού.

Αυτή η αριστερά αναβίωσε, συνέθεσε και ανάπτυξε τις καλύτερες παραδόσεις της κοινωνικής οικονομίας, της οικονομικής δημοκρατίας, της συνεταιριστικής οικονομίας, της αυτοδιαχείρης, της αποσυγκεντρωμένης ανάπτυξης, της δημοκρατικής δομής του κράτους, της σχέσης του καθολικού με το μερικό, το εθνικό με το διεθνές.

Αυτές οι αξίες και ιδέες διαπερνούν το ιδεολογικό και κοινωνικό-οικονομικό πρόγραμμα του ΣΥΝ που στηρίζεται σε τρις βασικούς πυλώνες.

Με πρώτο την ανάπτυξη ενός «τρίτου τομέα» με νέες μορφές ιδιοκτησία, συνεταιριστικής κάθε είδους και μορφής, αυτοδιαχειριζόμενης, δημοτικής, τοπικής, προπάντον σε μια πληθώρα οικονομικών κλάδων και δραστηριοτήτων. Από την αγροτική οικονομία μέχρι τις τράπεζες, τον τουρισμό, τις μεταφορές και την ενέργεια, συμβατών με μια κοινωνία προσανατολισμένη στις κοινωνικές ανάγκες και την αειφόρου ανάπτυξης.

Με δεύτερο την μεταρρύθμιση του δημοσίου τομέα με αιχμή και έμφαση στην αποκέντρωση, τη διαφάνεια, τη δημοκρατική συμμετοχή και με αυξημένο λόγω των τελικών χρηστών των δημοσίων αγαθών και υπηρεσιών. Τη διάλυση των μηχανισμών που συμβάλουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Στονένα ή στον άλλο βαθμό στην κατασπατάληση των πόρων. Πόρων που θα μπορούσαν να επενδυθούν στην παραγωγή και τον πολιτισμό.

Ενας άλλος εξ ίσου βασικός τομέας είναι η ρύθμιση του ιδιωτικού τόμεα από το κράτος με έμφαση στην ρύθμιση κοινωνικών (εργασιακών, μισθωλογικών και συνταξιολογικών συνθηκών) και συνθηκών περιβαλλογικών συνθηκών και κανόνων.
Βασική αιχμή του προγράμματος είναι φυσικά η διεύρυνση των συλλογικών αγαθών. Μόνο που το αίτημα αυτό θα ηταν ημιτελές, αν δεν συνδυάζεται και από από ιδέες και με προτάσεις για τον τρόπο παραγωγής αυτών των αγαθών. Πχ η απάντηση σε μια ιδιωτική ΔΕΗ δεν είναι η κρατική ΔΕΗ. Και οι δύο απόψεις είναι μάλλον αποδεδειγμένα απόλυτα καταστροφικές για το περιβάλλον.
Ο ΣΥΝ θέλει αλλαγή στον τρόπο παραγωγής (και κατανάλωσης) της ενέργειας, θέλει αποκεντρωμένες δομές, τοπικές εταιρείες δημοσίου συμφέροντος, θέλει, αγωνίζεται και θα αγωνιστεί για ένα άλλο πλέγμα της πράσινης οικονομίας, που θα αναπτυχθεί δομούμενη γύρω απ τις βασικές ανάγκες του Ανθρώπου και οχι του κέρδους.
Το πρόγραμμα τηρεί και αποδέχεται τον στοιχειώδη σεβασμό στις ιστορικές δομές της ελληνικής οικονομίας. Αλλά, εκτιμά, και σωστά οτι η σημερινή κρίση ανοίγει δρόμους για ιστορικές τομές και ρήξεις με κληροδοτημένες δομές.
Η Αριστερά εδώ και δυο αιώνες απόλυτα ταυτισμένη με την ιδέα του Σοσιαλισμού, κάποιας μορφής και είδους, όσο ασαφής και ηταν αυτή. Αυτό όμως δεν απέτρεψε το εργατικό κίνημα να δώσει αγώνες και να έχει δραστικές και αξιόλογες κατακτήσεις. Σε αυτές ακριβώς τις κατακτήσεις, επιτέθηκε με μανία και απανθρωπιά ο καπιταλισμός και ο άρπαγας νεοφιλελευθερισμός.
Και επειδή οι λάτρες του καπιταλισμού, μιλάνε για την αιωνιότητά του και για την Σοσιαλιστική ουτοπία. Κάποιος πρέπει να τους θυμίσει οτι και ο καπιταλισμός σαν κοινωνικό-οικονομικό σύστημα παραγωγής είναι και αυτός έα κοινωνικό φαινόμενο, όπως τα τόσα αλλα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα, που προηγήθηκαν του καπιταλισμού. Κάθε κοινωνικό φαινόμενο ιστορικά επιβεβαιωμένο έχει αρχή και τέλος.
Οπως λοιπόν, ο καπιταλισμός, γεννήθηκε και αναπτύχθηκε μέσα στη μήτρα και δαπάνες του Φεουδαρχισμού και αργότερα τον αμφισβήτησε και σε συνέχεια διαδέχθηκε τον Φεουδαρχισμό, έτσι ο Σοσιαλισμός γεννιέται μέσα στον καπιταλισμό, έλεγε σε όλους τους τόνους ο Μάρξ στον τρίτο τόμο του κεφαλαίου, πριν οι ρήσεις αυτές χαθούν στον 20ο αιώνα, σε ένα «Μαρξισμό» μιας προσμέτρησης συσχετισμών και πολιτικών συγκυριών. Μόνο που σήμερα η Αριστερά φαίνεται να ξανά έχει πιάσει το νήμα εκεί, που αυτό χάθηκε, κάπου στην ξεχασμένη δεκαετία του 30.

Η ανανεωτική αριστερά, ξανά έπιασε το οχι μόνο το ΝΗΜΑ, αλλά και τις θεμελειώδεις αρχές για μια κοινωνικό-οικονομικής, αυτοδιαχειριζόμενης, αποσυγκεντρωμένης συνεταιριστικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας και του αποκεντρωμένου κράτους, που θα είναι ο σεβασμός της θέλησης και της ετυμηγορίας του κυρίαρχου λαού. Αυτό σημαίνει οτι οι ιδέες και οι πάνω θεσμοί θα βρίσκονται συνεχώς υπό την κρίση του, στην οποία οφείλει να υποτάσσεται αυτό το Σοσιαλιστικό καθεστώς...
Η πρακτική θα αποτελεί τον στίβο της διαρκούς δοκιμασίας της θεωρίας, στην αναμέτρηση και τη σύγκρουση με τις αντίθετες ιδέες. Και δεν θα είναι μυστικό όπως παλιά οτι το αποτέλεσμα από τη σοσιαλιστική πρακτική δεν ηταν καθόλου ενθαρρυντικό. Που τότε δημιούργησε οχι μόνο εντυπώσεις διάψευσης, αλλα και την εντύπωση καρακμής μιας θεωρίας, προτού προλάβει να ακμάσει. Η ανανεωτική Αριστερά αξιοποιώντας, τα όποια θετικά σε αγώνες και προσφορά των λαών του πρώην υπαρκτούς και την οριστική αποβολλεί των όποιων δογματικών υπολειμμάτων, θα επανασυνδεθεί με τις καταλυτικές ιδέες και αρχές του επιστημονικού Σοσιαλισμού.,
Η επανασύνδεση με την ιδέα και τις αρχές του «Σοσιαλισμού με ελευθερία, δημοκρατία και Ανθρώπινο πρόσωπο» ως στρατηγικό του κόμματος της Ανανεωτικής Αριστεράς, δεν διολεσθαίνει στη συνήθη μαγειρική του παρελθόντος, πολύ περισσότερο του μέλλοντος, αλλα τοποθετείται αποφασιστικά και με σαφήνεια σε αυτή του παρόντος και συμμετέχει των ριζοσπαστικών ρήξεων, αλλαγών, μεταρρυθμίσεων που συμβάλουν στην πρόοδο και την πολιτιστική ανάπτυξη της χώρας.
Η εποχή είναι συγκρουσιακή. Μια σύγκρουση που σκοπό έχει τη διαμόρφωση νέων πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών. Μια σύγκρουση, για να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για νέα συναίνεση γύρω από ένα πρόγραμμα που θα ικανοποιεί τις ανάγκες των πολιτών, όπου τα κέρδη δεν θα είναι πάνω απ τη ζωή των πολιτών, που τα δημόσια αγαθά θα είναι προσβάσιμα σε όλους τους πολίτες, που οι κεντρικές λειτουργίες, όπως το χρηματοπιστωτικό σύστημα, η ενέργεια και οι τηλεπικοινωνίες, θα τελούν υπό τον δημόσιο έλεγχο, που ο κοινωνικός μετασχηματισμός θα είναι ταυτόχρονα και οικολογικός.
Αυτό το μήνυμα των καιρών που εδράζεται στην ανάγκη οι κοινωνικοί αγώνες να συνδιαμορφωθούν με τις δυνάμεις της Αριστεράς τον προγραμματικό ορίζοντα για διέξοδο από την κρίση, που προβάλλεται

και στο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ. Ενα μήνυμα εγρήγορσης και ελπίδας. Ενα μήνα άμυνας μπροστά στην πιο μεγάλη παγκόσμια κρίση, αλλα και επίθεση για το μέλλον. Με ορίζοντα τον Σοσιαλισμό, Ελευθερία και Ανθρώπινο Πρόσωπο. Μέσα από την κρίση η Αριστερά αναζητεί το Νέο πρόσωπό της στον 21^{ο} Αιώνα.
Βέροια 10 Φεβρουαρίου 2009 Κόγιας Νίκος

ΖΑΜΠΟΥΝΗΣ ΚΩΣΤΑ
Ο ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΜΠΟΥΝΗΣ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

Προχθές πέρμπτη 15 Απριλίου 2010, έφυγε από κοντά μας σε ηλικία 82 χρόνων ο γνωστό Καδριολόγος και πρώην Δημμαρχος Βεροίας Κωστας Ζαμπούνης. Ο Γιατρός Κωστας Ζαμπούνης, εκτός του οτι ήταν Ενας ξεχωριστός και χαρισματικός Ανθρωπος διακρίθηκε τόσο στην επαγγελματική του σταδιοδρομία, Άλλο τόσο και στην κοινωνική του δραστηριότητα, με αποκορυφαία στιγμή την ανάδειξή του σε Δήμαρχο Βεροίας το 1978 σαν κοινός υποψήφιος της «Δημοκρατικής συνεργασίας» (ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ και ΚΚΕ ες)
Οσοι είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε από κοντά ξέρουμε οτι ο Κώστας Ζαμπούνης, εκτός από τις δημοκρατικές του πεποιθήσεις ηταν ενας Ανθρωπος αξιοθαύμαστος και η μεγάλη καρδιά του τον κράτησε μέχρι τα 82 χρόνια όρθιο και δραστήριο. Ενας Ανθρωπος ζεστός και χαρούμενος.

Η διάθεση για προσφορά και το χιούμορ του, εκτός από πηγαίο, ηταν και αστείρευτο. Τα δυο αυτά χαρίσματα, αποτελούσαν τα κύρια χαρακτηριστικά ενός Ανθρώπου, που παρ' που γνώρισε προσωπική και κοινωνική καταξίωση, σεμνός και απέριττος, ποτέ δεν ταυτίστηκε με Αξιώματα και Τίτλους.. Ηταν Ανθρωπος του διαλόγου πρόσχαρος και ειλικρινής.

Είχε έναν δικό του ξεχωριστό τρόπο να δημιουργεί φιλίες και δεσμούς με ανθρώπους που τον εκτιμούσαν και τον αγαπούσαν γι' αυτήν ακριβώς την προσφορά, τον ξεχωριστό και αξιαγάπητο χαρακτήρα του.

Γνωρίσαμε τον Κώστα και την οικογένεια του. Σαν Ιατρικός επισκέπτης διδάχθηκα πολλά στη δουλεία μου τόσο από τον ίδιο, άλλο τόσο και από την Παιδίατρο σύζυγό του Πέπη.

Τον Κώστα, όσοι σε γνωρίσαμε δεν θα σε ξεχάσουμε πότε. Και ειδικά η σύζυγός μου και εγώ, που μαζί με την αξιοθαύμαστη σύντροφό του παιδίατρο Πέπη και τον μακαρίτη φίλο Αντώνη Κατσαμάκα και αρκετοί άλλοι Γιατροί, στα δύσκολα χρόνια της τρίχρονης εξορία μου στη Γυούρα και το Παρθένι της Λέρου, είχατε αναλάβει οικιοθελώς και αδάπανα την Ιατρική και την Φαρμακευτική φροντίδα της οικογένειάς μου.
Οι λίγες αυτές γραμμές ας είναι θύμιση και μνημόσυνο στο πλούσιο έργο και προσφοράς, που άφησε πίσω του φεύγοντας στο διάβα της ογδοντό διάχρονη, μα αξιόλογη και πλούσια σε προσφορά ζωή του. Σαν Γιατρό και Δήμαρχος της όμορφης Βέροιας.
Η Τέφρα σου Κώστα, ας αποτελέσει το Σπόρο για την καθιέρωση Νομικά πλέον του Θεσμού της Καύσης των Νεκρών και στη Χώρα Μας.
Η οικογένειά μας εκφράζει τα πιο θερμά και βαθύτατα συλληπητήρια στην οικογένεια του αξέχαστου Κώστα Ζαμπούνη. Αιώνια θα είναι η ΜΝΗΜΗ του.
Η Οικογένεια Νίκου Κόγια και τα παιδιά τους Πόπη και Γεώργος.

Η ΕΛΑΔΑ ΤΩΡΑ
ΟΠΟΙΑ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΛΕΣ Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΟΡΘΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Η οικονομική και εποπτική κατοχή, που προσπαθούν να μας επιβάλουν εκ νέου οι Γερμανοί, ήταν δεδομένη το 1941. Ομως η κατοχή ηταν μια εποχή που η συνείδηση του Ελληνα προσπαθούσε να θεμελιώσει, αν οχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου απελευθέρωση ή τουλάχιστον την συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξή και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών.

Ο κάθε Ελληνας μετά την κατοχή για την διαφθέντευση του τόπου, σαν αυτή που θέλουν να μας επιβάλουν τελικά την Τετάρτη 28^{η} 29^{η} Νοεμβρίου, έπρεπε να διαλέξει ένα συγκεκριμένο δρόμο, Ενα

δρόμο που να οδηγεί από είνα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, το κατοχικό έφ' όρου οικονομικό σήμερα, σε ένα μάχιμο σήμερα για ένα Ελεύθερο αύριο. Ενα αύριο που να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες. Ενα αύριο που να ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα, που είναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων. Το ίδιο και όταν κατακτήθηκε η χώρα στις 21 Απριλίου του 1941

Βέβαια, οι Γερμανοί όπως τότε έτσι, και τώρα είχαν και έχουν πολύτιμους συνεργάτες και «προθύμους» τόσο στο εξωτερικό όσο και στο εσωτερικό της χώρας. Μάλιστα δεν έλειψαν και αυτοί που έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα παλιά επί τι διάσωση του Χίτλερ, από τη βόμβα που του έβαλαν οι αντί φασίστες Γερμανοί αγωνιστές και τώρα επιστολές αποδοχής των όποιων απαιτήσεων προβάλουν οι Γερμανοί. Εχοντας την στήριξη των συνεργατών και των «προθύμων» στις 6/4/41, ενώ ο πόλεμος με την Ιταλία συνέχιζε και οι Ιταλοί θα κολυμπούσαν στο Ιόνιο πέλαγος. Η Γερμανία μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Το μέτωπο κατάρρευσε και η χώρα κατακτήθηκε. Ο λαός μας, μες τους λαούς, λαός αγωνιστής, δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια όπως και τώρα δεν θα μείνει.

Ετσι, πριν καλά-καλά ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας, το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, εκτός του οτι σηματοδοτούσε, οτι λαός μας άρχισε ήδη την Αντίσταση. Η πράξη αυτή έπρεπε να: θυμίσει στους αγέροχους και αήττητους μέχρι τότε Γερμανούς, αυτό που είπε Θουκύδίδης στους Πέρσες οτι Οι Ελληνες: «Ουδ εκλογίσασθαι πώποτε προς οίους υμίν Αθηναίους όντας...Αυθίς δε οι μέν παρά δύναμιν τολμάται και παρά γνώμην κινδυνευταί και εν τοις δεινοίς ευέλπιδες».

Το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, εκτός του ότι επιβεβαίωνε ότι ο αγώνας συνεχίζετε. Και ότι οι Νεοέλληνες με την πράξη αυτή θύμισαν στους Γερμανούς, αυτό που δεν σκέφτηκαν πριν μας κηρύξουν τον πόλεμο. Την επόμενη της κατοχή οι Νεοέλληνες με συγκεκριμένες πράξεις, **ΤΟΥΣ** θυμίσαμε αυτό που οι πρόγονοί μας μέσω του Θουκυδίδη είπαν «... στους Πέρσες…» Και τώρα με το κατέβασμα της Βάστικας και την ίδρυση του (ΕΑΜ) «...Τους θέσαμε και τους θέτουμε σαν ΛΑΟΣ ΩΜΑ το ερώτημα: Αλήθεια «...Ποτέ σας δεν καταλάβατε τι λογής άνθρωποι είναι οι Ελληνες τους οποίους κατακτήσατε προκειμένου να σώστε από τη βέβαιη ήττα τον συνεταίρο σας τότε και τώρα τους άρπαγες και αχόρταγους κεφαλαιούχους και τις τράπεζες που δεν είναι παρά τα μαγαζιά τους;

Αλήθεια οι Γερμανοί, πριν μας κηρύξουν τον πόλεμο στην Ελλάδα δεν είχαν διαβάσει καθόλου την ιστορία και τον πολιτισμός της χώρας από την οποία άρδευσαν: Επιστήμη και πολιτισμό και τουλάχιστο το 35% των λέξεων για να ολοκληρώσουν τη γλώσσα με την οποία λειτουργούν έκτοτε;

Είμαι βέβαιος, πως αν την είχα διαβάσει μετά την ένοπλα κατάληψη της χώρας και τώρα οικονομικά, θα ήξεραν «ότι οι Ελληνες είναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους και ότι μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και η μέσα » άλλη θα ήταν η συμπεριφορά τους και στην κατοχή και τώρα. Γιατί θα ήξεραν: «οτι οι Ελληνες είναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους και ότι μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και μέσα στα δεινά αγωνιζόμενοι κρατούν την ελπίδα». Και το απέδιδαν στην κατοχή.

Επειδή συμμετείχα στην Αντίσταση θα θυμίσω στους απογόνους, ότι σε καμιά άλλη κατακτημένη χώρα, οι αγέροχοι τότε πρόγονοι κι πολλών γονείς, προκειμένου να προστατεύσουν τη ζωή τους, δεν χρειάστηκε να καταφύγουν-χρησιμοποιήσουν την δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ και ούτε τα αντίποινα για το θάνατο κάθε Γερμανού στρατιώτη, που φρουρούσε την συνέχιση της κατοχής αντιστοιχούσε με ένα προς 10 και όταν ήρθαν τα δύσκολα- αγώνα για τη Λευτεριά 1 προς 20, 50, 100 και 200 την πρωτομαγιά του 1944.

Επειδή το κείμενο αυτό μπορεί να το διαβάσει κάποιος Γερμανός που ζει στην Ελλάδα, ή κάποιος τουρίστας διευκρινίζω ότι ήταν: Ένα πρόσθετο προστατευτικό όπλο για τους κατακτητές Γερμανούς και ένα δολοφονικό όπλο-εργαλείο που σκοπό είχε να προστατεύσει τους Γερμανούς και γενικότερα τους κατακτητές και να δολοφονεί ομαδικά τους Ελληνες Αντιστασιακούς και μη.

Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν- Τσέ, όταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο αναφέρει οτι «...Αι ημέτεραι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μιαν αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπό συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοπαι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών-γεφυρών ...εντυπωσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και

επιθέσεις εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες, που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας». Η καταφυγή στην κλούβα κρίθηκε αναγκαία

Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμάτων κατοχής, ηταν ένα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατουμένους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση απ τη μηχανή, με ένα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση συνδεδεμένο με το μηχανοστάσιο και τον μηχανισμό πυροδότησης με τη φρουρά του τρένου. Σε περίπτωση του το τρένο κτυπηθεί από τους ΕΛΑΣίτες ή ανατιναχτεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι.

Την ίδια μέθοδο της κλούβας εφάρμοζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Επειδή από την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις. Για να περιορίσουν κατά το δυνατόν τα χτυπήματα εφάρμοζαν ευρύτατα τη μέθοδο της κλούβας. Το σκεπτικό ήταν οτι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις.

Ηταν τόσος ο φόβος τους από τις ενέδρες, που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που από το Σεπτέμβρη του 1943, υποχρέωσαν τον κόσμο που είχε χωράφια κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανάσπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και απ τις δύο πλευρές της γραμμής απ την Εδεσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη ώστε να έχουν την ανάλογη ορατότητα.

Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές . Μπροστά απ τη φάλαγγα των αυτοκινήτων, έβαζαν ένα αυτοκίνητο γεμάτο με σιδηροδέσμιους κρατουμένους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα απ τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ηταν στημένα τα πολυβόλα, έτσι ώστε σε περίπτωση που θα απομακρυνθεί περισσότερο απ το κανονικό ή γίνει κάποια συμπλοκή, οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ηταν οι κρατούμενοι απ τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε.

Βέβαια, οι κατακτητές ήταν προστάτευαν το πολύτιμο σαρκίο του, Δυστυχώς αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός απ το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκυρία ή κάποιος χαφιές ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν απ τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος, καταδικάστηκε εκ των προτέρων στον πιο φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι' αυτόν ακριβώς και μόνο σκοπό.

Την εποχή που γεννώνται οι ήρωες και οι ημίθεοι, ξεπετιώνται και οι προδότες. Ο Λεωνίδας συνοδεύονταν από τον Εφιάλτη, οι Σουλιώτες απ τον Πήλιο Γούση και οι Γερμανοί από την πέμπτη φάλαγγα που τους προετοίμασαν οι ντόπιοι Νενέκοι. Και ούτε ήταν οι τελευταίοι. Οσο εντείνονταν ο αγώνας, και ο λαός πύκνωνε της γραμμές της Αντίστασης και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε το εύρος της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ και το δρόμο της φυγής για τους αγέροχους Φρίτς, σιγά σιγά έκλεινε, ενώ παράλληλα καθάριζε την Πατρίδα απ τη σύγχρονη κόπρο του Αυγείου-απ την φασιστική χολέρα που μας έφεραν και την πολλαπλασιάσατε με τον ερχομό σας την ήδη υπάρχουσα στη χώρα μας, σε βαθμό που πολλοί πίστευαν ότι ο Εθνικό-σοσιαλισμός ήταν το καλύτερο σύστημα διακυβέρνησης στη μεταπολεμική Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας που είχε προηγηθεί από την φασιστική Μεταξική δικτατορία άρα είχε και την υποδομή, αφού επί 4 και πλέον χρόνια αντί για καλημέρα με τον τρόπο που χαιρετούσε ο Χίτλερ και οι νέοι φορούσαν φασιστική στολή!!!

Ακόμα ήξεραν ότι εκτός από την ιστορία και τον πολιτισμό οι Ελληνες ήταν οι κληρονόμοι των αρχαίων προγόνων και αυτών του 21. Αυτών που την ανάστησαν από τις στάχτες, και των σύγχρονων πατεράδων, που διεύρυναν τα γεωγραφικό της ορίζοντα, ότι δεν ήταν δυνατόν μετά την εισβολή και το τέλος της ηρωϊκής μάχης της Κρήτης: να μην πολεμήσουν, να μείνουν σε εθνική νάρκη και εθελόδουλοι στους Γερμανούς;. Και η ελπίδα δεν άργησε ν'άρθει. Μα ούτε και τώρα σαν λαός θα μείνει αδρανής, δεχόμενος τους κατάπτυστους και ταπεινωτικούς, όρους που υπαγορεύει η όποια εσωτερική και εξωτερική Τρόϊκα.

Κι' αυτό γιατί ξέρει πόσο είναι το πραγματικό χρέος και πόσο το πλασματικό καθώς και τον τρόπος που εχουν συμφωνηθεί, με τους άφωνους τους ανήκουμε εις στην «ΔΥΣΗ» όπου χάσαμε τον εαυτό μας, ποιοι τα σφετερίστηκαν, μα και τον τρόπο που διέφυγαν στο εξωτερικό τα δάνεια, τα οποία τώρα ζητούν να πληρώσει ο λαός!!!

Στις 12 του Οκτώβρη του 1944, η Αθήνα Απελευθερώθηκε. Και η ηγεσία της Γερμανίας οδηγήθηκε στο Διεθνές Δικαστήριο της Νυρεμβέργης και στην αγχόνη. Και αν δεν ειχε εφευρεθεί απ τους **ΔΥΤΙΚΟΥΣ** συμμάχους το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΗΚΗΜΑ**» με σκοπό και στόχο να σώσουν οσο το δυνατόν περισσότερους φασιστικό-Ναζί για τον Γ! Παγκόσμιο πόλεμο, που διαμόρφωναν στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και ειδικά μετά την τελειοποίηση της Ατομικής βόμβας πριν την άνεφ, όρων παράδοση της Γερμανίας και την απειλή ενάντια στη ΕΣΣΔ.

Αν δεν συνέτρεχε αυτός ο ΛΟΓΟΣ, πολλοί από αυτούς που αποφασίζουν σήμερα για την λαό της Ελλάδας και την Ελλάδα, βάσει του Διεθνούς Δικαίου της διεξαγωγής του πολέμου και ειδικά τον τρόπο που τον άσκησαν στη χώρα μας, θα είχαν απαγχονισθεί ή θα βρίσκονταν στις φυλακές, ώστε η σημερινές ηγεσίες της Ευρώπης δεν θα είχαν «ΞΑΧΑΣΕΙ» τόσο γρήγορα την προσφορά του ελληνικού λαού και ούτε θα είχε «ΣΒΗΣΕΙ» απ τη μνήμη της γερμανικής ηγεσίας και ειδικά της κ Μέρκεν και του κ Σόϊμπλε, που μας κουνούν το δάχτυλο και αφήνουν την Εφημερίδα «Φόκους» να ασχημονεί εις βάρος της Ελλάδας και του περήφανου λαού της;

Στην Ελλάδα οι Γερμανοί ήρθαν τον Απρίλιο του 1941 και έμειναν μέχρι το φθινόπωρο του 1944. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι Ελλήνες Αντιστάθηκαν- όμως για κάθε επίθεση των Ανταρτών οι Γερμανοί σκότωναν αμάχους. Στη 4χρονη και πλέον παραμονή στην Ελλάδα πέρα απ τις μεμονωμένε και ομαδικές δολοφονίες προκάλεσαν 53 ολοκαυτώματα. Στο χωρίο Δίστομο μια ομάδα των SS εκτέλεσε 218 ανθρώπους, ανάμεσά τους Γέρους, γυναίκες, παιδιά και βρέφη για να εκδικηθούν για το θάνατο τριών (3) Γερμανών στρατιωτών. Ο θάνατος ενός τόσο μεγάλου αριθμού αμάχων για το θάνατο τριών στρατιωτών ισοδυναμεί με τέτοιων «Ενεργειών αντίποινων», λαμβανομένου υπόψη και τον τρόπο που έγιναν τα «αντίποινα» εκτιμάται σε πάνω από 1.000 και εκείνος των Ανταρτών μέχρι και 130.000

Ένα λαό που τον μεταχειρίστηκαν τόσο βάναυσα και εκδικητικά, οσο κανένα άλλο κατακτημένο λαό της Ευρώπης, που στη χώρα του λαδιού τα Ελληνόπουλα πέθαιναν με πρησμένες τις κοιλιές και την πείνα. Τριακόσιες και πλέον χιλιάδες πέθαναν το χειμώνα του 1941-42, χωριστά οι Γέροι που οι Γκαουλάϊτερ με τα Μάρκα που ενώ ήταν υποχρεωτικά, η αξία ήταν τόση όση τους χαρτιού, της μελάνης και τα καύσιμα της μηχανής.

Κι όμως με αυτά απογύμνωσαν το λαό για να θρέψουν τις στρατιές του Ρόμελ στην Αφρική, το στρατό κατοχής και μέρος τους γερμανικού λαού με τα ταχυδρομικά δέματα που έστελναν στα σπίτια τους οι Γερμανοί στρατιώτες. Στα ταχυδρομεία της Ελλάδας υπάρχουν καταγραμμένες οι αποδείξεις των δεμάτων και στους σιδηροδρομικούς σταθμούς τα ειδικά τραίνα έμφορτα και μακροβάγονα κλειστά με προορισμό το Βερολίνο. Τραίνα που δεν έκοβαν ούτε ταχύτητα στους σταθμούς.

Ένα λαό που με το πιστόλι στον κρόταφο του άρπαξαν με τη μορφή ανεπίστρεφτου ακόμα δανείου 3,5 δις δολάρια αξίας του 1938. Τις καθημερινές επιτάξεις και τις όποιες αφθερεσίες αρπάζοντα όχι μόνο το βιός, αλλα και με τα μηχανάκια κοπής Μάρκων, αποστράγγισαν την οικονομία της χώρας. Που του άρπαξαν τα αρχαία και όποιον άλλο πλούτο ειχε σωρεύσει η Ελλάδα, μα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια ακόμα, όπως πολύ παραστατικά το διαπίστωσε και το διατύπωσε κατάμουτρα στους Γερμανούς ο Μουσουλίνι.

Εκδίκηση, Πείνα και γενοκτονία και όμως «Ούτε ένας Γερμανός δεν καταδικάστηκε στην Ομοσπονδιακή δημοκρατία της Γερμανίας για εγκλήματα τα οποία έκαναν στην Ελλάδα». Και αυτούς ακόμα που πιάστηκαν στη χώρα μας που πραγματικά γνωστοί για τα εγκλήματα που διέπραξαν: όπως ο Μέρτες και πολλοί άλλοι…Την τέτοια βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά του ο κατακτητής, την δικαιολογούσε με το σκεπτικό: «οτι αφού η χώρα κατακτήθηκε, τα όπλα παραδόθηκαν και η πολιτεία σχημάτισε κυβέρνηση, έστω Κούϊσλιγκς **ΕΣΥ** ανθρωπάκι μου, γιατί δεν πειθάρχησες στις αρχές και τους νόμους, αν οχι στους δικούς μας νόμους και αρχές, τουλάχιστο της δική σας «κυβέρνησης» όπως πειθάρχησαν οι υπόλοιποι συμπολίτες σου;

Ποιος είσαι **ΕΣΥ**, που οχι μόνο αγνόησες νόμους και διατάξεις της κυβέρνησης της χώρας σου, και μια κατοχή σαν τη γερμανική οχι μόνο δεν πειθάρχησες, αλλα και τόλμησες να σηκώσεις όπλο ενάντια στη θέληση του Φίρερ; Δεν σκέφθηκες οτι παίρνοντας το όπλο θα είχες να αντιμετωπίσεις ένα στρατό που μέσα σε λίγο χρόνο υπέταξε ολόκληρη την Ευρώπη και σε λίγο η σβάστικα θα κυματίζει στο Κρεμλίνο»;

Και τώρα δυστυχώς πολλοί είναι αυτοί που λιμπίζονται, εκτός απ τα νησιά, τις150.000 χιλιόμετρα δαντελωτές παραλίες μας και την Ακρόπολη. Αυτό το παγκόσμιο Σύμβολο που το βρώμισαν ευτυχώς για λίγο με την σβάστικα!!! Και την Αθήνα και τις μεγάλες ελληνικές πόλεις, που κάποτε είχαν πολλά πολυκαταστήματα όπως: Τα Κατράντζο Σπόρ, τα Μινιόν κλπ για να αρκεστώ μόνο σε αυτά…

Η Γερμανία μετά την Ενωση σε ενιαίο κράτος, μπήκε αχόρταγη για την κατάκτηση αποικιών και οδήγησε την Ανθρωπότητα στον Πρώτο παγκόσμιο Πόλεμο και για το ξανά μοίρασμα του κόσμου στον Δεύτερο, να υλοποιήσει την υπόσχεση του είχε δώσει ο εθνικό-σοσιαλισμός του Χίτλερ στο διεθνές κεφάλαιο και τα Γερμανικά μονοπώλιο «να ξεριζώσει τον Μαρξισμό απ τη Γερμανία και τα Σοβιέτ». Οι σύγχρονοι ηγέτες της Γερμανίας ξέχασαν το παρελθόν και τις συνέπεια που εχει στους λαούς, μα και στο δικό τους λαό και κυρίως τα φρικαλέα εγκλήματα, καρπός του Ευρωπαϊκού μηδενισμού κατά τον Καμύ και πολλούς άλλους μα και τον δικό μα Παναγιώτη Κανελόπουλο, που σε αντίθεση με τον Σοσιαλισμό-κομμουνισμό.

Δυστυχώς επαναλαμβάνουν τα ίδια λάθη του παρελθόντος κινδυνεύουν να βρεθούν εκ νέου στην ίδια άθλια με την τότε κατάσταση, στην οποία όπως τότε έσπρωχναν τους λαού της Ευρώπης στο φασισμό δημιουργώντας την υποδομή των λαθών υποδούλωσαν τις χώρες του Νότου. και την Ελλάδα ξανά ζούμε σε καθεστώς Γερμανικής **ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ** του Γ!, γνωστή σε Μας τους υπερήλικες και τώρα του Δ! Ράϊχ που σχεδιάζουν και οι ηγέτες σύγχρονης Γερμανικής ηγεσίας. Ετσι, ο,τι δεν κατόρθωσε ο φασιστό-Ναζισμός του Χίτλερ, να κρατήσει την Ελλάδα Γεωργό-Κτηνοτροφική Πολιτεία του Γ! ΡάΪχ το προσπαθούν τώρα οι απόγονοι του. Αμ Δε!

Θυμούνται φαίνεται μόνο την εκδίκηση των νικητών των δυο πολέμων, που η ίδια προκάλεσε και ξέχασαν τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης του 1929-33 και πως τα ξένα και γερμανικά μονοπώλια και οι τράπεζες χρηματοδότησαν τον Χίτλερ, αφού τους υποσχέθηκε ότι «θα ξεριζώσει τον Μαρξισμό απ τη Γερμανία και τον κόσμο…και εννοούσε την ΕΣΣΔ» και σε συνέχεια ο Πρόεδρος Χίντερμπουρκ διόρισε τον Χίτλερ Καγκελάριο ή συνέχεια ήταν ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος. Τη συγκρότηση της αντί Φασιστικής συμμαχίας. Την αφ' όρων παράδοση της Γερμανία και το Δικαστήριο της Νυρεμβέργης.

Το Δικαστήριο δυστυχώς και τη φορά αυτή δεν παραπέμψει το σύνολο των εμπλεκόμενων στο χτίσιμο του φασιστικό-Ναζισμού, τους οργανωτές και αυτούς που διεξήγαγαν αυτόν τον φρικτό πόλεμο. Έναν απάνθρωπο πόλεμο, που οι Αγγλό-Γάλλοι που τόσο τον ποθούσαν ως προς τον σκοπό έτριβαν τα χέρια τους, αντί να πάρουν τα αντίστοιχα μέτρα. Ένα πόλεμο που για να αρχίσει, εκτός του ότι έγραψε στα παλιά των υποδημάτων τις όποιες Διεθνείς συνθήκες υπήρχαν, αλλά και τιμώντας υπέρμετρα τη ζωής του Γερμανού στρατιώτη έτσι, που να αντιστοιχεί με αυτό που εφαρμόστηκε στην Πράξη στο χωριό Δίστομα, συνδεδεμένο με την αλληλέγγυα ευθύνη άλεσαν καταγραμμένους 55 εκατομμύρια Νεκρούς.

Το Δικαστήριο της Νυρεμβέργης, παρέπεμψε μόνο 23 να δικαστούν για έναν πόλεμο που προκάλεσαν και διεξήγαγαν με τον πιο απάνθρωπο και ειδεχθή τρόπο. Υστερα από πολύ καιρό εξέδωσε την εξής απόφαση: Από τις εκατοντάδες χιλιάδες Φασιστικό-Ναζί που ίδρυσαν το κόμμα και έδρασαν από κέραιες θέσεις κλειδιά, για τη δημιουργία, τη στήριξη του Γ! Ράϊχ, την διεξαγωγή αυτού κατ' εξοχήν εγκληματικού και απάνθρωπου πολέμου. Ετσι, αντί για εκατοντάδες Ναζί στο εκτελεστικό και πολλές χιλιάδες στη φυλακή σαν εγκληματίες πολέμου. Ενός πολέμου που προκάλεσαν και επέβαλαν.

Εναν πόλεμο που άλεσε 55 εκατομμύρια νεκρούς, τριπλάσιους τραυματίες και προξένησε τεράστιες υλικές καταστροφές, καταδικάστηκαν μόνο (13) εις θάνατο δια απαγχονισμού, σε ισόβια (3), δύο (2) σε είκοσι χρόνια φυλακή, ενα (1) σε δεκαπέντε ενα (1)σε δέκα και αθώωσε τρις(3) απ τους είκοσι (20). Εν Ολω!...

Τα εγκλήματα για τα οποία οδηγήθηκε στο Διεθνές Δικαστήριο της Νυρεμβέργης ηταν εγκλήματα που στρέφονταν: α) εναντίον της ειρήνης β) παραβιάσεις του δικαίου του πολέμου γ) για εγκλήματα στρεφόμενα εναντίον της Ανθρωπότητας. Και: α) Για εγκλήματα πολέμου που διέπραξαν στις κατεχόμενες χώρες οι φασιστικό Ναζί. β) Για τις εγκληματικές μεθόδους που χρησιμοποίησαν στα

κατεχόμενα εδάφη γ) Για παράβαση των Νόμων του Διεθνούς Δικαίου στις κατεχόμενες χώρες: και ειδικά στην Ελλάδα και Γιουγκοσλαβία και δ) για την εξόντωση εκατομμυρίων Εβραίων, Αθιγγάνους και Σλάβων στους Φούρνους και κάθε είδους ταπεινωτικά πειράματα και εξεφτετελισμούς της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Πολλοί θα ειχαν απαγχονιστεί η θα βρίσκονταν αν ζούσαν ακόμα στη φυλακή, με βασικό κατηγορητήριο τα απάνθρωπα εγκλήματα που διέπραξαν ειδικά στην Ελλάδα της φρίκης:

Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου Πολέμου ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια Πατρίδα Ελεύθερη και Δίκαιη μέσα σε έναν κόσμο Ελευθερίας και κοινωνικής Δικαιοσύνης. Και όμως παρά τα πολλά εκατομμύρια θύματα και τα ερείπια που προξένησε, η μετά πολεμική εικόνα και Λόγω του «ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ» και όχι του «ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΑΔ|ΚΗΜΑΤΟΣ» που θα αναζητούσε και θα τιμωρούσε παραδειγματικά τους υπεύθυνους της ανθρωποσφαγής ήταν αναμφισβήτητα ΖΟΦΕΡΗ. Και από ό,τι φαίνεται με αυτά που ετοιμάζουν οι σημερινοί ηγέτες της Γερμανία με την συμπαράσταση αυτών που στήριξαν τότε τον Εθνικό σοσιαλισμό του Χίτλερ η υποδούλωση των λαών της Ευρώπης και κατ' επέκταση του κόσμου θα είναι τραγική. Και θα είναι γιατί η ένοπλη κατοχή όπως το 1941-44 ήταν άμεση και σαν άμεση αισθητή ενώ η οικονομική σαν έμμεση γίνεται πιο δύσκολα αισθητή-αντιληπτή, αφού οι επιπτώσεις δεν είναι ισομερείς στο σύνολο του λαού όπως είναι η άμεση, άρα και η οργάνωση για την Απελευθέρωση όπως έγινε στην ένοπλη κατοχή.

Και το πρώτο μέγα πελώριο ερώτημα που γενιέται; Γιατί μόνο οι πρωταίτιοι ενώ η συνευθύνη ήταν όχι μόνο δεδομένη, αλλά και την εφάρμοζαν με συνέπεια και θρησκευτική ευλάβεια στους κατακτημένους λαούς και ειδικά στη χώρα μας. Ένα τέτοιο γεγονός ότι εγκλήματα αυτής της έκτασης και αυτής της βαρβαρότητας, δεν ηταν δυνατόν να γίνουν απ αυτούς τους λίγους; Το Δεύτερο γιατί οι νικητές τη φορά αυτή ήταν τόσο επιοικείς σε σχέση με την τιμωρία στις Βερσαλίες; Και το τρίτο ποιοι ωφελήθηκαν καθώς και οι λόγοι για τους οποίους έφαρμόστηκε: Το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΗΚΗΜΑ»** και γιατί να μην ειναι **ΔΙΕΡΚΕΣ** ένα τέτοια **ΑΔΗΚΗΜΑ;** Που αφορούσε την ανθρωπότητα και τη δικαίωση των 55 εκατομμυρίων **ΝΕΚΡΩΝ** και δια βίου αναπήρων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στην αλληλοσφαγή. Αυτή αλληλοσφαγή δεν θα ειχε κανένα νόημα, αν δεν ειχε σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο ΛΟΡΩ του φασισμού η θυσία αυτών των Ανθρώπων δεν θα ειχε κανένα μα κανένα απολύτως νόημα;

Το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ**» ήταν Αγγλο-Αμερικανικής έμπνευσης και κοπής. Παρά τη διαμαρτυρία των Ρώσων λόγω της, κατ' αναλογία ψήφων υπερίσχυσε η άποψη των Δυτικών. Το αγγλό-αμερικάνικο κατεστημένο με το σύνθημα να: «σώσουμε οσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί, και ειδικά τους τεχνοκράτες και τους διοικητικούς». Σαν νομικό πλέον μέσω, που θα τους έδινε αυτή τη δυνατότητα διαμόρφωσαν και εφάρμοσαν το «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΗΚΗΜΑ**». Ετσι με την εφεύρεση του «**ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ**» έσωσαν α) αυτούς που συνέβαλαν (διασωθέντες...) τα μέγιστα στην ανάπτυξη της αμερικάνικης τεχνολογίας και ειδικά στον πυροβολικό και πυρηνικό-ατομικό χώρο. Με την εφεύρεση του «Στιγμαίου» έσωσαν ακόμα αυτούς που συνέβαλαν (διασωθέντες...) Φον Μπράουν, Βέρνερ κλπ). Και οι διοικητικοί δικτατορίσκοι που με την πείρα και τα εγκλήματα που είχαν διαπράξει στις κατεχόμενες χώρες, έκαναν το Μεξικό και την κεντρική Αμερική την αυλή των ΗΠΑ και την Λατινική Αμερική οικόπεδό τους...

Ενα οικόπεδο μέσα στο οποίο, υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ, άνθισαν οι παντώς είδους δικτατορίες. Δικτατορίες, που τσαλαπάτηναν τους λαούς της Λατινική Αμερικής για μισό και πλέον αιώνα. Μα και σήμερα ακόμα παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες που καταβάλουν οι λαοί αυτοί, δεν μπορούν να απαλλαγούν απ τους απογόνους των εκεί Ναζί, που έχουν κολλήσει σαν στρύδι στο σώμα της Λατινικής Αμερικής Αργεντινή Νικαράουγα κλπ

Το «ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑ» έδωσε τη δυνατότητα, όλοι οι άλλοι, οι χιλιάδες κατηγορούμενοι ισχυρίστηκαν (με περισή υποκρισία ...) «οτι ο Χίτλερ έπαιρνε **Μόνος** του τις όποιες αποφάσεις αφορούσαν τον πόλεμο και την διεξαγωγή του πολέμου. Αυτοί δεν ηταν παρά θαυμαστές…και πιστοί συνεργάτες του Χίτλερ...». Κάτι παρόμοιο συνέβει και στη χώρα μας μετά την πτώση της Χούντας του 1974 στη δίκη των δικών μας στρατοκρατών, που και αυτοί δικάστηκαν και καταδικάστηκαν με βάσει το **«ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑ»** Αντί να παραπέμψουν όσοι ευθύνονταν για την επιβολή της δικτατορίας και απ τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, όχι μόνο εφάρμοζαν πιστά τις εντολές και μερικοί…

Και τι ειρωνεία! Πριν από λίγο πέθανε σε ηλικία 93 ετών ο βαρόνος Μπέρντ Φρέιταγκ φον Λοβινγκόβεν. Ο τελευταίος επιζών από τους επιτελείς του Χίτλερ. Ο Λόρινγκόβεν με άδεια-υπόδειξη του Χίτλερ

διέφυγε. Πέρασε στις γραμμές των σοβιετικών και παραδόθηκε στους συμμάχους, λες και οι σοβιετικοί δεν ηταν σύμμαχοι την εποχή εκείνη. Απ' τη θέση που κατείχε οι πληροφορίες που έδωσε στους Αμερικάνους θεωρήθηκαν πολύτιμες. Και χάρις στο «**ΣΤΙΓΜΑΙΟ**» δεν δικάστηκε ποτέ για εγκλήματα πολέμου. Αντιθέτως, επανήλθε στις τάξεις του γερμανικού στρατού, υπηρέτησε στο ΝΑΤΟ και την Ουάσιγκτον και αποστρατεύτηκε με τον βαθμό του αντιστρατήγου, όπως και χιλιάδες άλλοι εγκληματίες πολέμου: Κούρτ Βάλ Χάϊμ κλπ κλπ, που για 10 χρόνια διατέλεσε Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ.

Μα επιτέλους τα λίγα χρήματα που τους χαρίστηκαν από τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, και αυτά που εισέρρευσαν για τη ν διεξαγωγή του δεύτερου, την μη πληρωμή των 3,5 δίς δολ **ΔΑΝΕΙΟΥ** αξίας του 1938, τη μη πληρωμή ακόμα των πολεμικών επανορθώσεων και τα θύματα των ολοκαυτωμάτων παρά τις τελεσίδικες αποφάσεις των ελληνικών Δικαστηρίων. Αυτός ο πλούτος και η εργασία βέβαια, του γερμανικού λαού, έδωσε την δυνατότητα στην κ Καγγελάριο Μέρκεν και τον κ Σόϊμπερ, να μας κουνάν το δάκτυλο και να εκπονήσουν για μας και χωρίς εμάς τη συνταγή της καταστροφής…Και της αυτοκαταστροφής της Ε.Ε και της Ευρωζώνης;

Ακόμα πρέπει πριν αποφασίσουν να αφαιρέσουν από την Ελλάδα την Εθνική της κυριαρχία, να θυμιθούν οτι η Ελλάδα ειχε ξανά υποστεί αυτού του είδους τις κακοποιήσεις και ταπεινώσεις, και ως εκ τούτου να είναι σίγουροι ότι λαοί, σαν τους Ελληνες με μακραίωνες ρίζες στο παρελθόν και μια τεράστια προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό οικονομικό γίγνεσθαι, δεν χάνονται και δεν εξαφανίζονται από χρεοκοπίες. Οι Ελληνες αγανακτούν και εξοργίζονται για αυτό το άθλιο σύστημα διακυβέρνησης τόσο της χώρα, όσο και της Ε. Ε και ειδικά της Ευρωζώνης, μα και τον τρόπο και το σκοπό που ακόμα η Ευρώπη, αντί για Ευρώπη Ενωση και Ευρώπη των λαών, εξακολουθεί να παραμένει ΕΟΚ, όπως την είχαν σχεδιάσει και δρομολογήσει για δικούς λόγους και μόνο οι ΗΠΑ. Οσο για την Αγγλία ακολουθεί και τώρα ακόμα την άποψη του Τσώρτσιλ που είπε όταν συγκροτήθηκε η ΕΟΚ : «Είμαστε στο πλευρό Σας αλλα όχι δικοί Σας».

Σαν σκεπτόμενος Άνθρωπος και στρατιώτης στης γραμμές της Εθνικής μας Αντίστασης, μερικά πράγματα αν δεν τα είχα ξεχάσει, τα δικαιολογούσα σαν πολεμικά δεδομένα τα όσα είχαμε υποστεί. Όταν όμως διάβασα τις δηλώσεις του κ Στόϊμπλε, ότι η Γερμανία "δεν μπορεί να πληρώσει τα δημοσιονομικά προβλήματα της Ελλάδας…» το πρώτο πράγμα που ήρθε στο Νου μου ηταν ότι η γερμανική ηγεσία στερείται ΜΝΗΜΗΣ; Και αναρωτήθηκα γιατί; Αν δεν με απατά η μνήμη η Γερμανία, αντίθετα απ την «προβληματική» Ελλάδα που την «ζημιώνει..», γνώρισε τρις (τουλάχιστον) περιόδους οικονομική ευημερίας.
Η α): ηταν η «άφεση αμαρτιών» που της έκανε οι Δυτικό-Ευρωπαίοι με τη διαγραφή των χρεών της Συνθήκης των Βερσαλιών. Η β): ηταν ο Χίτλερ διαβεβαίωσε τους Δυτικούς ότι «είμαστε το προπύργιο κατά του Κομμουνιστικού κινδύνου»! Μετά τη δήλωση αυτή έρρευσαν γενναίες οι εισροές όχι μόνο απ τα δικά σας μονοπώλιο αλλά και τα διεθνή που συνέβαλαν στην οικονομική ανάκαμψη της Πατρίδα σας και τον εξοπλισμό της κ Σόιμπλε. Και γ):όταν ο Τρούμαν-Τώρτσιλ είχα βάλει στα σκαριά, ένα ατομικό πόλεμο κατά της Ρωσίας, Η Γερμανία ήταν αυτή που εισέπρατε τις ειδροές από την Ουάσιγκτον (όπως και πριν τον Β! παγκόσμιο Πόλεμο για να εξοπλιστεί) και αν τον κόσμο κεφάλαιο για προστρέξει στην προσπάθεια αυτή…

ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΝΗΜΗ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Και το λέω αυτό γιατί αν πράγματι υπήρχε, έστω και ελάχιστη μνήμη, η γερμανική ηγεσία και οι εκάστοτε Υπουργοί των οικονομικών της Γερμανίας και ειδικά ο σημερινός κ wolfgahg Schaeuble, δεν θα μπορούσε να πει αυτές την προσβλητικές για τη χώρα μας φράσεις, όπως αυτή οτι: «Η Ελλάδα για χρόνια ζούσε πέρα από τα όριά της» σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Bild για συμπληρώσει στη συνέχεια ότι η « Γερμανία δεν μπορεί να πληρώσει τα δημοσιονομικά προβλήματα της Ελλάδας»…Με τη δήλωση αυτή δείχνει εκτός από αγνωμοσύνη και άγνοια ιστορικών γεγονότων:
Ότι Εμείς οι Ελληνες όταν οι πρόγονοί τους διαμόρφωναν την αυτοκρατορία του Γ! Ράϊχ, κάτω απ την απειλή των όπλων, πλήρωνε για την κατοχή τρέφοντας τις χιλιάδες του στρατό κατοχής και τον Ρόμελ στην Αφρική, μα και τον Γερμανικό Λαό με τις συχνό-πυκνές άδειες με τις Βαλίστες και τις τσάντες γεμάτες με ότι πολύτιμο και ακριβό «αγόραζαν» με τα μάρκα που έκοβαν τα μηχανάκια του συνόδευαν τις μονάδες και τα είδη διατροφής που τα έστελναν με το στρατιωτικό ταχυδρομείο οι στρατιώτες στα σπίτια τους.
Παρά ταύτα, οι ελληνική οι κυβερνήσεις παλιά μα και η τωρινή, που ενώ προαποφασίζεται τον μέλλον της χώρας και η ζωή των Ελλήνων: κόφευαν και κοφεύουν και κάνουν πως δεν γνωρίζουν απολύτως

τίποτε από τα μεγαλουργήματα του λαού...Ξέχασαν τη σημαίνει Ελλάδα. Αφού ξέρουν γιατί φεύγουν σαν λεοντάρια και γυρίζουν σαν άφωνα κουτάβια. Δεν θυμίθηκαν ποτέ στη διάρκεια που οι Αγγλό-Αμερικάνοι και Γαλλό-Γερμανοί κατακεραύνωναν την Ελλάδα και θύμωναν όταν οι απλοί Ελληνες διαμαρτύρονταν στις συσκέψεις, δεν θυμίθηκαν το «**ΜΟΝΟΝ ΛΑΒΕ»,** το **«ΩΣ ΠΟΤΕ ΠΑΛΙΚΑΡΙΑ ΘΑ ΖΟΥΜΕ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ» ΚΑΙ «ΤΟ ΠΑΙΔΙΑ ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΡΕΣ ΜΕ ΟΠΛΑ ΣΟΥΣ ΩΜΟΥΣ…»** που για τους τυχόν ζώντες το τραγούδι αυτό στο άκουσμα και μόνο θυμίζει **ΕΛΛΑΔΑ** όχι μόνο στους Γερμανού, τους Ιταλούς και τους Αγγλό-Αμερικάνους ακόμα Ελλάδα;

ΟΙ Ελληνες εδώ και καιρό βρίσκονται στους δρόμους, διαμαρτύρονται, οργανώνουν και από κοινού προβάλουν και κοινοποιούν τις θέσεις των αντί-νεοφιλελευθέρων και αντιμνημιακών δυνάμεων, καθώς και τις προτάσεις διεξόδου από τη σημερινή πολύπλευρή κρίση που μαστίζει το λαό και χώρα. Ας το έχουν υπόψη τους αυτό οι Ευρωπαίοι και ειδικά οι Γερμανοί, που θέλουν να μας βάλουν στην Κλίνη του Προκρούστη. Ο δε συμπατριώτες κ Σαρκοζί, προκειμένου να τα πάρει νοιώθει Ελληνας, ας θυμιθεί λίγο τον στρατηγό Ντε Γκώλ. Και τον Πρωθυπουργό της Αγγλίας κ Καμερόν να θυμιθεί τον καταχθόνιο ρόλο που έχει παίξει εις βάρος της Ελλάδας και του Λαού της από το 21, την απρόκλητη ένοπλη επέμβαση του Δεκέμβρη του 44 δήλωση του Τώρτσιλ για τη σημασία που ειχε για τον αγγλικό στρατό στην Αφρική και πρόσφατα στην Κύπρο, μα και στις ΗΠΑ που εκτός απ τα τόσα μύρια που εχει υποστεί ο λαός με αποκορύφωμα την 7χρονη δικτατορία, με σκοπό να κάνουν την Ελληνική Κύπρο Ελληνο-Τουρκική, για να εχουν υπό τον έλεγχό τους αυτό το αβύθιστο Αεροπλανοφόρο.

Οσο για τον κ Ομπάμα καίτι οι προκατοχοί του, μαζί με τους επόπτες τύπου Γρέϊντυ, Πιούρι ΦόΪ και τον στρατηγό Βάν Φλίτ με τις Βόμβες Ναπάλμ, που έκαιγαν εκτός απ τους μαχητές του Δ,Σ. Ελλαδας και ότι άλλο έμψυχο υπήρχε γύρω του χιλιόμετρα, να μη στενοχωριέται αυτός, ούτε η Γώλ Στρίτ. Ο Πρωθυπουργός αυτής της μακραίωνης χώρας, γέννημα και θρέμμα των ΗΠΑ και πολλοί Αμερικανό-τραφείς όχι μόνο στις επίσημες τελετές και στη Βουλή ακόμα αντί, για Ελληνικά ευχαριστεί με τα χέρι στην καρδιά, στρεφόμενος νοερά πάντα προς τις ΗΠΑ.

Και για να μη παραξηγηθώ, τέτοιους ΗΠΑτραφείς, Αγγλό-τραφείς και Γερμανό-τραφείς πρωθυπουργούς, Υπουργούς και πολιτικούς, που σκέπτονταν, συμπεριφέρονταν, ενεργούσαν χαιρετούσαν αλλά Ιγκλάντ, Σέρ και Τζέντελμαν και με Αγγλικό φλέγμα, είχαμε και έχουμε πολλούς όχι μόνο στην πολιτική…Το ίδιο δεν μας έλειψαν και αυτοί που αντί για καλημέρα έλεγαν Χάϊ Χίτλερ. Μάλιστα αυτού του Φυράματος ήθελαν να το καθιερώσουμε σαν καθεστώς διακυβέρνησης της χώρας. Από όλα Είχαμε…

Μόνο Ελλάδα Ελεύθερη και ευημερούσα δεν έχουμε παρά τις προϋποθέσεις που διαθέτει. Και το πιο τραγικό και ολέθριο για τη χώρα και τους Περήφανους Ελληνες, εκτός του ότι βρεθήκαμε στο λάκκο των Λεόντων, γίναμε από ανικανότητα των ηγετών μας κλοτσοσκούφι των Λαών και το πτυελοδοχείο της Ευρώπης.

Βέροια Νοεμβρίου 2011 Κόγιας Νίκος

Η ΛΕΟΦΟΡΟΣ ΠΟΥ ΑΝΟΙΞΕ Ο ΟΚΤΩΒΡΗΣ ΤΟΥ 1917

Το κείμενο που ακολουθεί, παρά τις τόσες έρευνες που έγιναν στο σπίτι μας μετά την κήρυξη της Δικτατορίας της 21^{η} Απριλίου του 11967 διασώθηκε στην Κόχη της μικρής μας τότε βιβλιοθήκης μας.
Μερικούς μήνες μετά την αποφυλάκισή μου το 1963, μέχρι την εκ νέου σύλληψή μου την αυγή της 21ης Απριλίου, για τρία και πλέον χρόνια διατέλεσα επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ Νομού Ημαθίας και αναπληρωματικό μέλος της Επιτροπής Κεντρικής Μακεδονία και Θράκης. Στα μέσα του 1965, τότε που το ΚΚΕ έβαλε το πρόβλημα της νομιμοποίησης του, Μου ζητήθηκε απ το Γραφείο περιοχής Μακεδονία-Θράκης να κάνω μια συνοπτική έκθεση για το πώς βλέπω την πορεία, τις επιδώσεις και την εξέλιξη του σοσιαλισμού σε σχέση με τον καπιταλισμό.
Εγραφα λοιπόν: οτι αναμφισβήτητα η 7 του Νοέμβρη του 1917, είναι μια μεγάλη ιστορική ημερομηνία. Μια ημερομηνία που συντάραξε τον κόσμο. Η ημερομηνία αυτή σημαδεύει την πιο μεγάλη στροφή στην παγκόσμια ιστορία: Την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού σε μια μεγάλη χώρα. Η ημερομηνία αυτή ανοίγει το δρόμο σε μια νέα ιστορική εποχή. Την εποχή του περάσματος από τον καπιταλισμό και τα εκμεταλλευτικά καθεστώτα στον Σοσιαλισμό και, οτι με την

πάροδο του χρόνου και αφού δημιουργηθούν όλες εκείνες απαραίτητες κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις στην αταξική κομμουνιστική κοινωνία στο απώτερο μέλλον.
Η προλεταριακή επανάσταση νίκησε το 1917 στην τσαρική Ρωσία, σε μια καθυστερημένη αυτοκρατορική χώρα, όπου επιβίωναν, πλάϊ στις καπιταλιστικές, φεουδαρχικές, ακόμα και προ φεουδαρχικές σχέσεις παραγωγής και οχι σε μια αναπτυγμένη καπιταλιστική χώρα, όπως είχανε προβλέψει ο Μάρξ και ο Εγγκελς. Αυτό επιτέφθηκε χάρη στο οτι, το κόμμα των μπολσεβίκων (της πλειοψηφίας), με επικεφαλής τον Λένιν, εφαρμόζοντας δημιουργικά τη μαρξιστική μέθοδο κατανόησε τις νέες συνθήκες που δημιούργησε το πέρασμα του καπιταλισμού από το στάδιο της μανιφατούρας στο στάδιο του ιμπεριαλισμού, με την κήρυξη του Α! Παγκοσμίου Πολέμου.
Εκτίμησε σωστά τις οξυμένες αντιφάσεις του καπιταλισμού και κυρίως του τσαρικού καθεστώτος. Αντιφάσεις που εντάθηκαν στο έπακρο με την εμπλοκή της Ρωσίας στον ιμπεριαλιστικό Α! Παγκόσμιο πόλεμο και την ήττα της Ρωσίας. Παρά λοιπόν, την αντίθετη άποψη της σοσιαλδημοκρατίας που έμεινε κολλημένη στο γράμμα του μαρξισμού, ο Λένιν είδε τη δυνατότητα οτι μπορεί να νικήσει και να επικρατήσει η σοσιαλιστική επανάσταση σ αυτή τη μεγάλη χώρα και με τόλμη και αποφασιστικότητα που τον διέκρινε, μετέτρεψε τη δυνατότητα αυτή σε πραγματικότητα ανοίγοντας ετσι την εποχή των σοσιαλιστικών επαναστάσεων που βοήθησε και στη διάλυση της αποικοκρατίας.
Ο «άθλος» αυτός έγινε δυνατός, γιατί το κόμμα των μπολσεβίκων διαμόρφωσε και σφυρηλάτησε μια οργάνωση ικανή, έτσι ώστε κάτω από όλες τις συνθήκες να κρατάει τους δεσμούς της με την εργατική τάξη, την πρωτοπόρα τάξη της σύγχρονης κοινωνίας, και όλους τους εργαζόμενους. Γιατί, σε όλη την περίοδο της υποχώρησης του εργατικού κινήματος της Ρωσίας μετά την ήττα της επανάστασης του 1905, εργάστηκε με υπομονή και επιμονή για την ωρίμανση της Επαναστατικής συνείδησης των εργαζομένων μαζών οδηγώντας τες, με βάση την ίδια τους την πείρα, μέσα απ τους αγώνες για τα καθημερινά οικονομικά και πολιτικά αιτήματα στις επαναστατικές θέσεις.
Με τη μεγάλη Οκτωβριανή Σοσιαλιστική Επανάσταση αρχίζει μια επαναστατική περίοδο σε όλον τον κόσμο. Το ηρωϊκό έργο του προλεταριάτου της Ρωσίας, εμψυχώνει τους εργαζόμενους σ όλες τις χώρες του κόσμο στον αγώνα τους για την αποτίναξη της καπιταλιστικής σκλαβιάς. Ξυπνά συνειδήσεις και εξεγέρσεις σε πολλές χώρες. Τα εργατικά κινήματα, από κινήματα διεκδίκησης μετατρέπονται σε κινήματα αμφισβήτησης. Σε ορισμένες από αυτές εγκαθιδρύεται προσωρινά σοβιετική εξουσία. Ιδρύονται παντού κομμουνιστικά κόμματα που εμπνέονται από τις ιδέες του Μαρξισμού-Λενινισμού που ενσάρκωσε την πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση.
Στη χώρα μας υπό την επίδραση της Οκτωβριανής επανάστασης, το εργατικό κίνημα προσανατολίζεται στον επαναστατικό δρόμο. Το Νοέμβρη του 1918 ιδρύεται το Σοσιαλιστικό Κόμμα της Ελλάδας και σε συνέχεια μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό. Η Οκτωβριανή Επανάσταση οχι μόνο έδωσε δυνατή ώθηση στην ανάπτυξη του εργατικού κινήματος σε όλο τον κόσμο, αλλα δέχθηκε και η ίδια τη θερμή υποστήριξη της διεθνούς προλεταριακής αλληλεγγύης. Μια αλληλεγγύη που στάθηκε σημαντικός παράγοντας για τη απόκρουση και την συντριβή της ξένης ευρύτατης ένοπλης ιμπεριαλιστικής επέμβασης, για τη νίκη και τη στερέωση της νεαρής σοβιετικής τότε εξουσίας.
Με βάση την κοσμοθεωρία του Σοσιαλισμού και τις τόσες επιτυχίες στο χώρο της Επιστήμης και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, οι Ελληνες κομμουνιστές και όποιοι άλλοι προοδευτικοί άνθρωποι πιστεύαμε πως οχι μόνο έχει επικρατήσει, αλλα οτι και νέες επαναστατικές διαδικασία θα ακολουθήσουν στο άμεσο μέλλον. Και αυτό γιατί οι όροι της ζωής των λαών των χωρών του καπιταλιστικού κόσμου και οι νόμοι που διέπουν το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής, καθώς και οτι η παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής έχουν ήδη έρθει προ πολλού σε σύγκρουση με τις νέες κοινωνικές σχέσεις. Σχέσεις που θα δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις εκείνες που ο Λένιν, συμπύκνωσε σε τρις φράσεις α) όταν οι απάνω δεν μπορούν πια να κυβερνήσουν όπως πριν β) όταν οι από κάτω δεν ανέχονται να κυβερνηθούν όπως πριν και γ) όταν οι από κάτω μπορούν να γκρεμίσουν τους από πάνω τότε η επαναστατική αλλαγή είναι αν οχι δεδομένη έχει μπει ήδη σε τροχιά της υλοποίησης.
Οπως είναι γνωστό η κοινωνία των Ανθρώπων, στο διάβα των αιώνων της ύπαρξής της, πέρασε από πολλά στάδια κοινωνικό-οικονομικής συγκρότησης και μορφές κοινωνικό-οικογενειακής ζωής και έζησε δυο μεγάλες κοινωνικό-οικονομικές Επαναστάσεις. Η πρώτη μεγάλη κοινωνικό-οικονομική Επανάσταση που άλλαξε εξ ολοκλήρου τη δομή του υπάρχοντος κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Ηταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα της ζωής των Ανθρώπων από το σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής του πρωτόγονου κοινοτικού συστήματος στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα τότε μέσα παραγωγής.

Στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης ο μόνος, βασικός και κυρίαρχος ΑΞΟΝΑΣ της ζωής των Ανθρώπων ηταν η Εργασία, η Συνεργασία, η Αμιλλα, η Αλληλεγγύη και η Ισηγορία. Η κοινοκτημοσύνη όπως και ο Σοσιαλισμός είναι το σύστημα ζωής που χωράνε ΟΛΟΙ, που έχει ΘΕΣΗ για ΟΛΟΥΣ αφού, ο κάθε Ανθρωπος μπορεί να προσφέρει ΕΡΓΑΣΙΑ και να ζει από την Εργασία.

Στο πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα δεν υπήρχε σπατάλη εργασίας και εμπράγματου κεφαλαίου. Το σύστημα απασχολούσε στο σύνολο την μυϊκή και την πνευματική δύναμη που καθημερινά παράγει μέσω της τροφής το ανθρώπινο σώμα. Αυτόν τον μοναδικό πλούτο, θυσαυρό και ιδιοκτησία-περιουσία που έχει ο Ανθρωπος, ο κάθε άνθρωπος. Και ενώ όλα κυλούσαν ομαλά, με την πάροδο του χρόνου η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, **εργαλεία** έφερε σε αντίθεση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις κοινωνικές σχέσεις. Το σύστημα της κοινοκτημοσύνης με την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, έγινε συντηρητικό και σε συνέχεια αντιδραστικό. Τώρα πλέον η σύγκρουση ηταν αναπόφευκτη. Αποτέλεσμα της σύγκρουση των παραγωγικών δυνάμεων με τις κοινωνικές σχέσεις ηταν η μετακίνηση του ΑΞΟΝΑ της Ζωής από την ΕΡΓΑΣΙΑ στην ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ.

Η μετακίνηση αυτή, απελευθέρωσε τεράστιες κοινωνικές δυνάμεις. Δυνάμεις που ηταν εγκλωβισμένες στις συντηρητικές αντιλήψεις και σε συνέχεια στις αντί επαναστατικές δυνάμεις. Τις δυνάμεις που αντιδρούσαν στην πρόοδο και την παραπέρα ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και τη διαμόρφωση των νέων κοινωνικών σχέσεων. Αυτές οι νέες σχέσεις παραγωγής είχαν σαν βάση την ιδιοκτησία του κυρίου επάνω στα μέσα παραγωγής και επάνω στους δούλους τους οποίους μπορούσε να πουλήσει αλλα και να σκοτώσει ο δουλοκτήτης. Το δουλοκτητικό σύστημα ήταν το πρώτο ταξικό σύστημα παραγωγής

Αυτές οι σχέσεις παραγωγής αντανακλούσαν το επίπεδο των παραγωγικών δυνάμεων αυτής της εποχής που, συγκρινόμενο με το επίπεδο του πρωτόγονου κοινοτικού συστήματος, βρίσκεται σε ψηλότερη κλίμακα και άνοιξε διάπλατα νέους και πλατιούς τους ορίζοντες στην παρά πέρα ανάπτυξη της κοινωνίας των ανθρώπων και των μέσων παραγωγής..

Η δουλοκτητική κοινωνία είναι η πρώτη ταξική κοινωνία και σαν ταξική ηταν η πρώτη ανταγωνιστική κοινωνία που γεννήθηκε πάνω στα ερείπια του πρωτόγονου κοινοτικού συστήματος. Το Πέρασμα της κοινωνίας της κοινοκτημοσύνης η ηγεσία της το θεωρούσε αιώνιο, ιερό απαραβίαστο και αμετάκλητο και θεϊκό ακόμα με τα τότε δεδομένα στο καθεστώς της δουλείας, το καθεστώς της δουλείας που θα οδηγούσε στο καθεστώς της δουλοκτητικού καθεστώτος στα τότε μέσα παραγωγής λειτούργησε πως οι μεγάλοι κυκλώνες στην τυφλή τους μανία δεν αφήνουν τίποτε όρθιο. Σαν κοινωνικό-οικονομική Επανάσταση ισοπέδωνε το έδαφος. Ήταν τόσο σκληρή και μακρόχρονη η σύγκρουση.

Μια σύγκρουση σκληρή και ανελέητη προκειμένου να ξεριζώσουν και να ανατρέψουν συθέμελα ότι είχε σχέση με το παλιό για να κτίσουν στη θέση του το καινούριο. Ένα καινούριο που για να επιβληθεί, να εδραιωθεί έπρεπε να εξαφανίσει ό,τι είχε σχέση και θύμιζε το παλιό, αφού το καινούριο δεν ήταν επέκταση του ήδη υπάρχοντος, αλλά εντελώς διαφορετικό και σε πλήρη αντίθεση με το παλιό. Στο παλιό ο καθέναν συμμετείχε με την μυϊκή και την πνευματική του ΕΡΓΑΣΙΑ, ενώ το Καινούριο με το (ΕΧΕΙ) ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ του. Και το ΕΧΕΙ του μόνο με την κλοπή του ήδη υπάρχοντος στοκαρισμένου σε αντικείμενα και γνώση μπορούσε να εξασφαλιστεί και την εκμετάλλευση του Ανθρώπου την μυϊκή και πνευματική γνώση μπορούσε να αναδειχθεί διαφορετικός από τους άλλους,

Η δουλοκτητική Επανάσταση ήταν η πρώτη κοινωνικό-οικονομική Επανάσταση. Παρ' όλο που δεν ήταν συναινετική-εθελοντική αλλά καταναγκαστική, υποτακτική και βάρβαρη στη λειτουργία της σαν σύστημα και τρόπο ζωής σε σχέση με το προηγούμενο, ήταν η Πρώτη ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Το παλιό σύστημα ενώ στην αρχή ήταν προοδευτικό: Εσωσε τη ζωή και εξανθρώπισε τον άνθρωπο, δημιούργησε την οικογένεια και συγκρότησε την κοινωνία και σαν κοινωνία έπαιξε τον ιστορικό της ρόλο, σιγα-σιγά έχασε την δυναμική και έγινε αντιδραστικό, αφού σαν σύστημα δεν είχε στο πρόγραμμα να λύση άλλους στόχους.

Την τότε κοινωνία των ανθρώπων στην προσπάθεια της συγκρότησή της την απασχολούσαν πολλά , μα πάρα πολλά πράγματα, Πχ από ανατέλλει και που δύει ο ήλιος, γιατί βρέχει και πότε βρέχει, για τι χιονίζει και πότε χιονίζει, γιατί φυσάει ο Αέρας, πότε βγάζουν φύλλα και πότε λουλούδια και καρπούς τα δέντρα και μια σειρά αλλα καθοριστικής σημασία ερωτήματα;

Ιδιοκτησία δεν έγιναν πρώτα τα αντικείμενα και ιδιοκτήτες έγιναν αυτοί, που όταν η ομάδα η κάθε ομάδα περίσσεψε μια μερίδα ψωμί-τροφή ανέθεσε σε κάποιον ή κάποιους, να παρατηρούν τα ποιο πάνα φυσικά φαινόμενα που επαναλαμβάνονταν σε τακτικά χρονικά διαστήματα.

Αυτή τη γνώση που απέκτησαν τρεφόμενοι από την ομάδα της κοινοκτημοσύνης, που έδινε το πρώτο περίσσευμα της ομάδας-κοινωνίας ήταν αυτό που οικειοποιήθηκαν ατομικά τα άτομα αυτά' Ήταν η γνώση κα όχι τα όποια αντικείμενα. Αυτοί ήταν οι πρώτες Πνευματικές Ελίτ και συνασπισμένοι ήταν αυτοί που οδήγησαν την πρωτόγονη στην πρόοδο της κοινωνίας δια της δουλοκτησία, των ανθρώπων και όχι των αντικειμένων

Μέσω της γνώσης έγιναν οι προηγούμενες κοινωνικό-οικονομικές αλλαγές και όχι μετά τα όπλα. Οι διανοητές της κοινωνίας των ανθρώπων: της πανανθρώπινης οικογένειας, ακριβώς αυτό γνώριζαν: Ότι οι κοινωνικό κοινωνικές αλλαγές έγιναν με τη γνώση και όχι τα όπλα. Γι' αυτό και στο πρώτο τραγούδι που σύνθεσαν, με σαφήνεια προσδιόριζε, μα και απεικόνιζε παραστατικά τον τρόπο με τον οποίο γίνονται οι κοινωνικές αλλαγές και ποιος είναι ο βασικός συντελεσής της Αλλάγης, δεν ήταν άλλο: «Από τι τα θέλουμε τα όπλα, τα κανόνια και τα σπαθιά. Να τα κάνουμε δερπάνια να δουλεύει η εργατιά».

Αλήθεια πόσο μεγαλείο έκλειναν μέσα του οι διανοητές και ιδεολογικά εκφραστές της κοινωνίας των Ανθρώπων πόσο σκληροί και ανελέητοι θα είναι οι εξουσιαστές στη υπεράσπιση των προνομίων και του πλούτο που δεν έχουν παράγει με τα ίδια τους τα χέρια

Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος ότι οι Ελίτ και γενικότερα οι άνθρωποι της γνώσης ζώντας αυτό το τίποτα με υποδομή και υποθήκη την ίδια τη ζωή, εκτός των ταξικά πορωμένων δεν νοιώθουν ευχάριστα, βλέποντας ότι ο θάνατος του ενός πολλών να συμβάλουν τη ζωή του άλλου και ειδικά αυτών χωρίς συμμετοχή και κόπο, όχι μόνο εξασφαλισμένη, αλλά και άνετη ζωή.

Και αναρωτιέται ο καθένας. Τι Σόϊ ελεύθερη κοινωνία και τι είδους δημοκρατία έχουμε; Που ενώ βοά η αδικία, ή αρπαγή, η συναλλαγή και το έγκλημα ακόμα, και οι διανοούμενοι και όποιοι άλλοι μπορούν να συμβάλουν, δεν τολμούν να πουν τα πράγματα με το όνομά τους; Αλήθεια τι άλλο πρέπει να συμβεί ακόμα για να ψελίσουν κάτι;

Οι Διανοούμενοι ξέρουν πολύ καλά, πώς στη γλώσσα Φωλιάζει η Εξουσία. Με λέξεις ασκείται και με λέξεις συντάσσονται προσταγές, διαταγές, υποσχέσεις, κάθε είδους απαγορεύσεις και στερήσεις, και αυτού του λόγου και της σκέψης ακόμα.

Με λέξεις υλοποιείται η φίμωση της γλώσσας, του τύπου και της σκέψης και με αυτές κατευθύνονται τα ΜΜΕ. Ας το ανοίξουν λοιπόν, το στόμα αν δεν θέλουν να χάσει το όποιο νόημα της η Ελίτ σαν κοινωνική δομή και το περιεχόμενό της αυτή τη μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτης ζωής, που ο κάθε πράκτορας της ΣΙΑ-ΜΙΑ και δεν σημαζεύεται και ο κάθε αστυνομικός μπορεί αβασάνιστα και κυρίως ατιμώρητα να συλλάβει, να φυλακίσει και να την αφαιρεί ακόμα, αφού ξέρει-εγγυηθεί ότι όχι μόνο δεν θα τιμωρηθεί αλλά και θα επιβραβευθεί και ότι κάποια οδός η Πλατεία κάποιας Πόλης θα φέρει το όνομά τους

Βέροια Ιούνιος 2009 Κόγιας Νίκος

Μετά εμφάνιση της δουλοκτητικής κοινωνία γεννιέται και αναπτύσσεται το κράτος, σα όργανο καταπίεσης της μειοψηφίας των δουλοκτητών πάνω στο σύνολο σχεδόν των Ανθρώπων. Η δουλεία υπήρξε ένα στάδιο αναγκαίο για την παραπέρα ανάπτυξη και πρόοδο της κοινωνίας. Χρησίμευσε σαν πλαίσιο σε μια γρήγορη ανάπτυξη και εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων, των τεχνών, της επιστήμης και του πολιτισμού.

Η δουλεία φτάνει στην ανώτερη μορφή της στην Αρχαία Ελλάδα και στη Ρώμη, όπου ο δούλος γίνεται η βασική-καθοριστική παραγωγική δύναμη της κοινωνίας, και η δουλεία, ο κυρίαρχος τρόπος παραγωγής. Από τη στιγμή όμως που οι παραγωγικές δυνάμεις έφτασαν σε ένα ορισμένο επίπεδο ανάπτυξης, το δουλοκτητικό σύστημα έμπαινε το ίδιο το σύστημα φραγμός στην παραπέρα ανάπτυξη τους και έπρεπε να αντικατασταθεί. Απόρροια της αντίθεσης αυτής ηταν η πτώση του δουλοκτητικού καθεστώτος στη Ρώμη. Την πτώση της δουλουκτητικού τρόπο παραγωγής και εκμετάλλευσης την διαδέχεται μια άλλη μορφή εκμετάλλευσης, η Φεουδαρχία.

Η Φεουδαρχία είναι η δεύτερη μορφή των ταξικών σχηματισμών, που ακολούθησε την πτώση του δουλοκτητικού συστήματος παραγωγής και εκμετάλλευσης και προηγείται του καπιταλισμού, που αποτελεί και την τελευταία ταξική, κοινωνική συγκρότηση που βασίζεται αποκλειστικά πάνω στην εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο.

Οι φεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις έχουν σαν βάση την ιδιοκτησία του φεουδάρχη -κύριου πάνω στη ΓΗ, που αποτελούσε τότε το κύριο μέσω παραγωγής. Τώρα ο δούλος μετατρέπεται σε δουλοπάρικο-απόκληρος και πάλι. Η εκμετάλλευση των δουλοπάρικων-αγροτών από τους φεουδάρχες γινόταν με όλες

τις μορφές γαιοπροσόδου: με προσφορά εργασίας, σε προϊόντα και σε συνέχεια σε χρήμα. Σε κάποιο στάδιο ανάπτυξης κάνει την εμφάνιση στην Οικοτεχνία, η οργανωμένη χειροτεχνία, η Μανιφακτούρα και το εμπόριο. Τα δεδομένα αυτά οχι μόνο έφεραν σε αντιπαράθεση τις φεουδαρχικές παραγωγικές δυνάμεις με τις κοινωνικές σχέσεις, αλλα και αρχίζει να δημιουργείται η πρωταρχική συσσώρευση του κεφαλαίου και η εμφάνιση της τάξης των καπιταλιστών και των μισθωτών εργατών.
Τώρα πάνω απ τη φεουδαρχική βάση, έχει δρομολογηθεί ένα εποικοδόμημα που για ένα ακόμα διάστημα ανταποκρίνεται σε αυτήν: Το φεουδαρχικό κράτος, η Εκκλησία και η θεολογική ιδεολογία. Αυτό το εποικοδόμημα είναι ο στυλοβάτης της κυρίαρχης τάξης και ο υπηρέτης της. Ο υπηρέτης που τη βοηθά να κρατά κάτω απ την εξουσία της τα εκατομμύρια των δουλοπάρικων και των προλετάριων και να πνίγει στο αίμα τους αγώνες τους ενάντια στη φεουδαρχία. Αυτή η ολοένα εντεινόμενη ταξική πάλη των δουλοπάρικων και των προλετάριων με τα φεουδαρχικά υπολείμματα, δίνει τη δυνατότητα και την ευκαιρία στην αναπτυσσόμενη Αστική τάξη να εκμεταλλευτεί και να κατευθύνει τους αγώνες αυτούς, μα και να μεταβάλει σιγά-σιγά τις φεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις και να προωθείται προς την εξουσία.
Και το Αστικό κοινωνικό και πολιτικό καθεστώς που διαδέχθηκε τη φεουδαρχία, έχει σαν βάση την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και την εκμετάλλευση των ημερομίσθιων εργατών, που εκτός απ τη μυϊκή και την πνευματική δύναμη που παράγει το κουφάρι, δεν έχουν δικά τους μέσα (τα λίγα εργαλεία που είχαν μερικοί τεχνίτες και βιοτέχνες γρήγορα το αστικό σύστημα τα ενσωμάτωσε στις μηχανές) παραγωγής και άλλους πόρους ζωής και ως εκ τούτου είναι υποχρεωμένοι να πουλάνε συνεχώς την μυϊκή και πνευματική τους δύναμη στους νέους αφέντες καπιταλιστές.
Η κινητήρια δύναμη της καπιταλιστικής παραγωγής και το βασικό χαρακτηριστικό της, είναι το κέρδος που προέρχεται απ την ιδιοποίηση της υπαραξίας, που την παράγουν η εργαζόμενοι και μόνο αυτοί. Ετσι και στο καπιταλιστικό καθεστώς η βασική αντίφαση του καπιταλισμού ειναι η αντίφαση ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και στην ατομική ιδιοποίηση των προϊόντων αυτής της κοινωνικής παραγωγής. Η καπιταλιστική οικονομία σε αντίθεση με τη δουλοκτητική και τη φεουδαρχική και ειδικά με το σύστημα της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής:
Εχει τρία μεγάλα συμφυή και αξεπέραστα σαν σύστημα παραγωγής μειονεκτήματα α) την αναρχία στην παραγωγή και αυτό γιατί είναι υποταγμένη στους αφθόρμητους και φθοροποιούς αναξέλεκτούς νόμους της καπιταλιστικής ανάπτυξης β) σαν σύστημα που στηρίζεται στο κέρδος και τον δολοφόνο ανταγωνισμό, με αποτέλεσμα να μη μπορεί να αξιοποιήσει το σύνολο την καθημερινά κοινωνικά παραγόμενη μυϊκή και πνευματική δύναμη, όπως την Αξιοποιούσε το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης και γ) ο δεύτερο μετά το κέρδος αυτοκαταστροφικός νόμος της συγκέντρωση και ο τρίτος της συγκεντρωποίηση των μέσων παραγωγής σε ολο και λιγότερα χέρια
Κατά την άποψη των οικονομολόγων, Αντάμ Σμίθ και του Ρικάδρο, στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής, κάθε ατομική οικονομία διαθέτει μια ποσότητα παραγωγικών μέσων (αλήθεια ποια μέσα παραγωγής διαθέτει ο προλετάριος εκτός απ τη μυϊκή και την πνευματική δύναμη που παράγει το κουφάρι του;) εργασίας, έδαφος, κεφάλαιο και έναντι των υπηρεσιών που προσφέρουν τα μέσα αυτά στην παραγωγή, εισπράττει και την αντίστοιχη αμοιβή. Το σύνολο των αμοιβών που εισπράττει κάθε ατομική οικονομία λέγεται ατομικό εισόδημα. Το άρθρισμα δε των ατομικών εισοδημάτων των μελών μιας κοινωνίας λέγεται κοινωνικό εισόδημα.
Τα ατομικά εισοδήματα ανάλογα με την πηγή προέλευσης, διακρίνονται: στα εισοδήματα απ την εργασία (εργατικός μισθός), εισόδημα απ το κεφάλαιο (τόκος, επιτόκια, ενοίκια, προμήθεια κλπ) και εισοδήματα απ τη χρήση του εδάφους (έγγεια πρόσοδος). Αυτή είναι η θεωρητική διατύπωση του κεφαλαιό-κρατικού τρόπου παραγωγής και διανομής κατά τον Σμίθ-Ρικάδρο και τους μέχρι σήμερα οπαδούς τους.
Επειδή όμως υπάρχει και μια αλλη θεωρία αυτή του Μάρξ, που ηταν ο πρώτος πολιτικός στοχαστής που έσκυψε με τόση ευαισθησία και αναλυτική οξυδιάρκεια στο μεγάλο πρόβλημα της εξαθλίωσης των εργατών της εποχής του. Ο οποίος μπορεί μέν ιστορικά να δείχνει οτι έκανε λάθος ως προς το κανονιστικό, κομμάτι της θεωρίας του. Ομως η προσεκτική μελέτη της περιγραφής των συνθηκών της ζωή των προλεταρίων, αλλα και των δρόμων που μπορεί να πάρει μια κοινωνία, που δεν φροντίζει στην πράξη για τα λιγότερο προνομιούχα μέλη της. Μια θεωρία που αποδεικνύει οτι ο μοναδικός συντελεστής και πηγή του κεφαλαίου ειναι η εργασία και μόνο αυτή.
Ας δούμε όμως τί σημαίνει κεφάλαιο και πως αυτό πρωτό-συσσωρεύτηκε και κυρίως πώς η συσσώρευση αυτή, έδωσε τη δύναμη στον ληστή κεφαλαιούχο, οχι μόνο να κρατήσει μέχρι και σήμερα ακόμη τον παραγωγό του κεφαλαίου υπόδουλο, αλλά να διατυπώσει και τη δική του θεωρία. Μια θεωρία που οχι

μόνο «δικαιώνει» την κλοπή, την απάτη και το έγκλημα, αλλα κρατά σε υποδούλωση-εκμετάλλευση, τον μοναδικό συντελεστή του κεφαλαίου.
Παρ' ολο που σε κανένα μέρος της Γής κατά την προϊστορική περίοδο και τώρα ακόμα στους πρωτόγονους λαούς, δεν υπήρχαν άνθρωποι υποκείμενοι στο είδος της ανθρώπινης εκμετάλλευσης. Την εκμετάλλευση, που ονομάστηκε «δουλεία» απ τους πολιτισμένους λαούς. Σε μια εποχή που ο ξένος, ηταν ξένος, «εχθρός», ανάμεσα σε εχθρούς. Στερημένος κάθε δικαιώματος σε περίπτωση αιχμαλωσίας. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες η κατάληξη των συγκρούσεων ανάμεσα στη μια και την άλλη ομάδα ηταν ή να σκοτώσει ο νικητής τον ηττημένο ή να οικειοποιηθεί τον ίδιο και τα όποια υπάρχοντά του προκειμένου να κερδίσει απ την εργασία του στο παρελθόν, και την εργατική δύναμη για το μέλλον κάνοντάς τον δούλο.
Ο νικητής σκότωνε τον αιχμάλωτο μέχρι τη στιγμή που η εργασία κάλυπτε μόνο τις βιοποριστικές του ανάγκες. Οταν η εργασία του αιχμαλώτου άρχισε να καλύπτει εκτός απ τις βιοπορηστικές του ανάγκες, (η αξία να παραχθεί η εργατική δύναμη) να αφήνει εστω και ενα μικρό-ελάχιστο ποσοστό περίσσευμα, (Υπεραξία) τότε ο νικητής γι' αυτό ακριβώς το μικρό-ελάχιστο περίσσευμα, (την υπεραξία) μετέτρεψε τον αιχμάλωτο σκλάβο και σε συνέχεια σε Δούλο και το δουλοκτητικό ταξικό σύστημα. Ένα σύστημα που ο κάθεται και ο δούλος δουλεύει, καθ' υπόδειξη και τον ρυθμός που ο δουλοκτήτης θέλει.
Αφού λοιπόν, η δουλεία ηταν το λιγότερο βάρβαρο απ τα δυο ενδεχόμενα, σημαίνει μια σημαντική πολιτιστική πρόοδο και μάλιστα με διπλή έννοια: α) επέφερε τον περιορισμό ή την κατάπαυση των συνηθισμένων σφαγών των αιχμαλώτων και β) έκανε για πρώτη φορά δυνατή έστω υποτυπώδη συσσώρευση κεφαλαίου. Η οικειοποίηση λοιπόν, της τυχόν πριν απ την αιχμαλωσία εργασία και η υποδούλωση της μελλοντικής εργασίας, ηταν αυτή που επέβαλε τη μετατροπή του αιχμαλώτου σε δούλο με αντικειμενικό σκοπό να ωφεληθεί αυτό ακριβώς το περίσσευμα (η υπέρ αξία ήταν αυτή), που δημιούργησε το εισόδημα χωρίς εργασία. Στο δουλοκτήτη, τον Φεουδάρχη και τον καπιταλιστή Και σαν απόρροια αυτού περισσεύματος: αναπτύχθηκε η τέχνη, η επιστήμη και κάθε άλλη πρόοδο, με αλλα λόγια δόμησε την υποδομή του σημερινού πολιτισμού μας.
Αυτή ακριβώς η κυριότητας ενός ατόμου πάνω σε άτομο ή άτομα ξένης οικογένειας ή φυλής, που επέτρεπε σε αυτόν να ρυθμίζει τη μοίρα και τη ζωή των αιχμαλώτων, να τα θυσιάζει στους «Θεούς» και να τους επιβάλλει την υποχρεωτική εργασία αύξησε τις συγκρούσεις. Αρα, το ζητούμενο είναι η κλοπή της προηγούμενης εργασίας και η αξιοποίηση της μελλοντικής: Συνεπώς, σε ό,τι αφορά το κεφάλαιο αυτό καθ' εαυτό και η συσσώρευσή του, μια και μόνη διαπίστωση υπάρχει: το κεφάλαιο σε όλες τις μορφές και εκφάνσείς του αποτελείται απ την κλοπή της προηγούμενης εργασίας και ο πολλαπλασιασμό του στηρίζεται στην μελλοντική υποδούλωση της εργασίας. Αυτή η τάση για συγκέντρωση οικονομικής και συνέχεια και πολιτικής δύναμης στα χέρια των ολίγων προκαλεί τη μήτρα της βίας και των πολέμων. Και επειδή η ιδιοκτησία δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς εκμετάλλευση και πόλεμο σημαίνει πως τα δύο αυτά δεδομένο είναι συμφυή-συνυπάρχουν με την ιδιοκτησία.
Και εδώ είναι το τραγικό αλλα και το οξύμωρο του γεγονότος: Παρ' όλο που τα κέρδη αυξάνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς, παντού μεγαλώνουν οι στρατιές των φτωχών, των αστέγων και των ανέργων. Η ΑΝΕΡΓΙΑ αποτελεί τον παραλογισμό ενός πολιτισμού, που δεν παύει να επαίρεται και να διαλαλεί σε όλους τους τόνους για τις κατακτήσεις του, ενώ την ίδια στιγμή δίπλα του πεθαίνουν άνθρωποι λόγω Ανεργίας απ την πείνα. Στη Ιστορία της ανθρωπότητα ποτέ άλλοτε τόσα πολλά δεν ελέγχονταν από τόσο λίγους, εις βάρος τόσο των πολλών.
Ο χαρακτήρας κάθε επανάστασης καθορίζεται από τους σκοπούς, τα προβλήματα και τον χαρακτήρα των προβλημάτων που έχει να λύσει, καθώς και τις κοινωνικές δυνάμεις που ενδιαφέρονται άμεσα για την επίτευξη αυτών των σκοπών τη λύσει αυτών των προβλημάτων και που αντικειμενικά αποτελούν τις κινητήριες δυνάμεις της Επανάστασης.
Αυτή ηταν η πρώτη μεγάλη, η μεγαλύτερη θα έλεγα, κοινωνικό-οικονομική Επανάσταση που μετακίνησε τον Αξονα της Ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων από την ΕΡΓΑΣΙΑ στην ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ. Η μετακίνηση αυτή έφερε σε αρμονία τις κοινωνικές, με τις παραγωγικές σχέσεις. Τώρα πλέον ο μόνος, βασικός και κυρίαρχος Αξονας της Ζωής ηταν η Ιδιοκτησία, όπως στο καθεστώς της Κοινοκτημοσύνης ηταν η Εργασία.
Ο,τι λέμε κόσμος, είναι ύλη σε κίνηση. Οπως η ύλη χωρίς κίνηση δεν είναι νοητή ετσι, και η ιδιοκτησία δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς εκμετάλλευση και πόλεμο. Οπως η ουσιαστική ιδιότητα της ύλης ειναι συμφυής με την ύπαρξη της κίνησης, έτσι, και ο πόλεμος ειναι συμφυής-άρρηκτα δεμένος-με την ιδιοκτησία. Η πηγή της εκμετάλλευσης και του πολέμου εδρεύει στον πυρήνα της ιδιοκτησίας.

Η νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση στη Ρωσία, άνοιξε νέα εποχή στην ιστορία του εθνικού απελευθερωτικού κινήματος των αποικιακών και εξαρτημένων λαών του κόσμου, ιδιαίτερα της Ανατολής. Στάθηκε αποφασιστικός παράγοντας για την ανάπτυξη του κινήματος των καταπιεζομένων λαών εναντίον του Ιμπεριαλισμού. Ενα κίνημα που μπήκε μετά τη συντριβή του φασισμού στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο σε καινούρια, ανώτερη φάση, με τη νίκη της επανάστασης στην Κϊνα και οδήγησε τελικά στην κατάρρευση του αποικιακού συστήματος.

Η Σοσιαλιστική επανάσταση, έβγαλε τη Ρωσία απ τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που αποτελούσε το πιο ζωτικό πρόβλημα για τους λαούς της. Ελυσε το αγροτικό πρόβλημα δίνοντας τη γή στους καλλιεργητές της για παντοτινή χρήση. Εδωσε την εθνική λευτεριά στις καταπιεζόμενες εθνότητες της Τσαρικής Ρωσίας. Εθνικοποίησε τις τράπεζες και τη μεγάλη βιομηχανία. Οικοδόμησε ένα νέο τύπου κράτος ανεβάζονταν στην εξουσία τους εργαζόμενους, αποδείχνοντας στην πράξη πως αυτοί μπορούν να κάνουν χωρίς την τάξη των εκμεταλλευτών: να διοικούν, να διευθύνουν την οικονομία, να δημιουργήσουν ένα καινούριο πολιτισμό. Ενα πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής του θα έχει τον Ανθρωπο.

Η Οκτωμβριανή Επανάσταση ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥΣΕ ότι η δουκτητική Επανάσταση για των πρωτόγονο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα. Και σωστά το κεφαλαιό-κρατικό σύστημα προσδιόρισε τον επερχόμενο κίνδυνο. Και προς τιμή του πήρε τα αντίστοιχα μέτρα όχι βέβαια να το αποτρέψει την πτώση του αλλά να παρατείνει τη ζωή του.

Αυτό έκαναν όλα τα προηγούμενα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα. Υπερασπίστηκαν την εξουσία και τα προνόμια που απολάμβαναν Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι τα μέσα με τα οποία που έχει στην διάθεσή του σήμερα οι ιδιοκτησιακό σύστημα είναι όχι μόνο τεράστια άλλα τρομερά.

Παρ' αυτά το νέο να διαδεχθεί-επιβληθεί είναι δικό του δημιούργημα. Σάκα από τη σάρκα του. Τα νέα κοινωνικό-οικονομικά διαδοχής και επιβολής: Δεν είναι υλικό όπως δεν ήτα και τα προηγούμενα για να το εξοντώσεις, Είναι απόρροια της ανάπτυξης των μέσων παραγωγής και της σύγκρουσης των κοινωνικών σχέσεων. Ειναι διατυπωμένα θεωρητικά-πνευματικά δομημένα στο νου και το ΕΙΝΑΙ, οπότε δεν αρά το Νέο δεν μπορεί να εξαλευθεί. ΕΙΤΑΙ το Θέλει ΕΙΤΑΙ όχι θα ΕΠΙΒΛΗΘΕΙ. Μπορεί αργά, αλλα σταθερά θα υλοποιηθεί αματάκλητα.

Με την Οκτωβριανή επανάσταση δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις να μετατραπεί η παλιά τσαρική Ρωσία από καθυστερημένη μισοφεου-δαρχική χώρα μέσα σε σαράντα μόνο χρόνια παρά τις συνέπειες του Α! και του Β: παγκοσμίου πολέμου, τις διεθνείς εσωτερικές επεμβάσεις και τον ανελέητο ιδεολογικό και οικονομικό πόλεμο, τους κάθε είδους αποκλεισμούς στη δεύτερη βιομηχανική δύναμη του κόσμου. Να ανέβει αποφασιστικά το βιοτικό, μορφωτικό και πολιτιστικό επίπεδο του λαού της, που στο παλιό καθεστώς φυτοζωούσαν μέσα σε συνθήκες πολύ χαμηλού βιοτικού επιπέδου και της τρομακτικής πολιτιστικής καθυστέρησης.

Χάρη στον Οκτώβρη η αχανής, αλλά ανήμπορη χώρα μετατράπηκε σε ισχυρό σοσιαλιστικό κράτος, που σήκωσε το κύριο βάρος του πολέμου κατά χιτλερισμού και στάθηκε ο αποφασιστικός παράγοντας της νίκης στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Μετά τη νίκη στο μεγάλο αντιρατσιστικό πόλεμο ο σοσιαλισμός επικράτησε σε μια σειρά άλλες χώρες, δημιουργήθηκε το παγκόσμιο σοσιαλιστικό σύστημα. Αλλαξε ριζικά ο συσχετισμός των δυνάμεων σε παγκόσμια κλίμακα. Αποφασιστικός σταθμός σε αυτήν την πορεία στάθηκε η νίκη της επανάστασης στην Κίνα, την πιο πολυάνθρωπη χώρα του κόσμου.

Το γεγονός, ωστόσο, οτι η σοσιαλιστική επανάσταση νίκησε πρώτα στη μισοφεου-δαρχική Ρωσία, αλλα και σε συνέχεια επίσης επικράτησε σε καθυστερημένες χώρες και ο σοσιαλισμός οικοδομήθηκε μέσα σε συνθήκες που ο ιμπεριαλισμός με ένοπλες επεμβάσεις και οικονομικούς αποκλεισμούς, με υπονομευτική δράση και με ασταμάτητη προπαρασκευή νέων πολέμων προσπαθούσε να ανατρέψει τα σοσιαλιστικά κράτη, συνθήκες που επιβάλανε για ένα ορισμένο διάστημα αυστηρές συγκεντρωτικές μέθοδες διοίκησης, είχε σαν συνέπεια να εμφανιστούν σοβαρές δυσκολίες και αντιφάσεις στην ανάπτυξη των σοσιαλιστικών χωρών. Τα δεδομένα αυτά δημιούργησαν ευνοϊκό έδαφος για την εμφάνιση αρνητικών φαινόμενων στις δομές του κράτους και του κόμματος.

Δυστυχώς, αντί να αξιοποιηθούν οι υποθήκες του Λένιν και γενικότερα η Μαρξιστική θεωρία και μέθοδος για την αντιμετώπιση και υπερνίκηση των φαινόμενων αυτών με τη συμμετοχή όλου του λαού, αντί για αυτό επικράτησε στη θεωρία ο δογματισμός και άρχισαν να αποκρυσταλλώνονται οι πρώτες αντιδημοκρατικές μέθοδες και γραφειοκρατικές παραμορφώσεις. Δεδομένα που δεν επέτρεψαν πλέον να εκδηλωθεί σε όλη την έκταση ο δημοκρατικός χαρακτήρας του σοσιαλισμού.

Ενα γεγονός, που με τη σειρά του είχε σαν αποτέλεσμα όλες τις αρνητικές συνέπειες και επιπτώσεις στην κινητοποίηση, την πρωτοβουλία και αυτενέργεια που αποτελεί τον αποφασιστικό και καθοριστικό παράγοντα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην οικονομική, πολιτική και πολιτιστική ανάπτυξη των σοσιαλιστικών χωρών στις σχέσεις και την ενότητα μεταξύ τους και την ακτινοβολία του σοσιαλισμού στους λαού των καπιταλιστικών χωρών.

Οταν αναφερόμαστε στα προβλήματα και τις δυσκολίες των σοσιαλιστικών χωρών, δεν ξεχνάμε ούτε στιγμή πως οι σοσιαλιστικές χώρες ανεξάρτητα αν αυτές έχουν πραγματοποιήσει κοσμοϊστορικές κατακτήσεις και αποτελούν αποφασιστικό στήριγμα των λαών του κόσμου στην πάλη για τη δημοκρατία και την ειρήνη, την πρόοδο και το σοσιαλισμό. Κανένας παραλληλισμός δεν χωράει με τα φαινόμενα βαθύτατη σήψης που παρουσιάζει ο ιμπεριαλισμό.

Το πρόβλημα για τον σοσιαλισμό, όπως λέει και ο σ Ουϊτζι Λόγκο, «είναι η καθυστέρηση του εποικοδομήματος σε σχέση με τη μεγάλη πορεία της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Την καθυστέρηση αυτή εκμεταλλεύεται ο αντίπαλος για να προβάλλει τις αρνητικές πλευρές του σοσιαλισμού σαν εγγενή χαρακτηριστικά του συστήματος, για να σπείρει την σύγχυση και την απαγοήτευση στο λαό και ιδιαίτερα στη νεολαία που φλέγεται από τα ιδανικά της ελευθερίας, την πρόοδο και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Η πέρ νίκηση αυτής της καθυστέρησης, η αποκατάσταση σχέσεων πραγματικής ισοτιμίας και ανεξαρτησίας σε όλες τις σοσιαλιστικές χώρες και ανάμεσα στα κόμματα, Το ξεπέρασμα των διασπάσεων του σοσιαλιστικού στρατοπέδου αποτελούν ζωτική ανάγκη για το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα. Οι αρνητικές πλευρές και τα σοβαρά αυτά λάθη έχουν από καιρό επισημανθεί, ιδιαίτερα με τη διαδικασία της κριτικής εκτίμησης της πορείας του σοσιαλισμού που άρχισε με το 20ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε το1956. Επί πλέον σήμερα σε τελείως διαφορετικές συνθήκες δημιουργούνται προϋποθέσεις και σε χώρες οικονομικά αναπτυγμένες με δημοκρατικές παραδόσεις να οικοδομηθεί ο σοσιαλισμός με δημοκρατικές μεθοδες και διαδικασίες, αυτός είναι ο ΤΡΙΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ και με ποικίλων μορφών δομή όπως είχε προβλέψει ο Λένιν. Με τον οποίο άρχισε την Επανάσταση αλλά δεν τον άφησαν.

Οικοδομούμενος ο σοσιαλισμός σε κάθε χώρα με βάση τις δικές της εμπειρίες, ανάγκες και ιδιομορφίες και κυρίως με δημοκρατικές διαδικασίες θα δείξει όλες τις δυνατότητες που περικλείει για να αναπτύξει ανεμπόδιστα τις σύγχρονες παραγωγικές δυνάμεις. Να ανεβάσει σε νέα ύψη το βιοτικό και πολιτιστικό επίπεδο του λαού και ταυτόχρονα να προσφέρει σε όλο της το βάθος τη δημοκρατική του διάσταση χτίζονταν, μια εξουσία που δεν θα προέρχεται απλώς από το λαό και δε θα αποβλέπει μόνο στο συμφέρον του λαού αλλα και θα ασκείται για πρώτη φορά απ τον ίδιο το λαό.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες η νίκη της σοσιαλιστική επανάστασης σε μια σειρά προχωρημένες καπιταλιστικά χώρες, που οι καταβολές της βρίσκονται στην Οκτωβριανή επανάσταση, οχι μόνο θα δώσει γενικά ώθηση στο παγκόσμιο σοσιαλιστικό κίνημα, αλλα και θα συμβάλει στην επιτάχυνση της υπερνίκηση των αντιφάσεων και των αρνητικών φαινόμενων που από καιρό τώρα σημειώνονται σε μερικές σοσιαλιστικές χώρες.

Φαινόμενα που αν δεν συνηδειτοποιηθούν και ειδικά αν δεν καταπολεμηθούν με αντίστοιχα λαϊκό-δημοκρατικά μέτρα τα φαινόμενα αυτά θα επεκταθούν και σε συνέχεια θα οδηγήσουν σε εκ νέου συγχύσεις και λήψη αναρθόδοξων μέτρων. Δεδομένα που θα φέρουν σε ακόμα μεγαλύτερη αντίθεση τις σοσιαλιστικές χώρες αλλα και μέσα τις ίδιες τις χώρες. Αρκεί να θυμηθούμε τα γεγονότα της Ουγγαρίας.

Στην εποχή του περάσματος απ το καπιταλισμό στο σοσιαλισμό η επιστημονικό-τεχνολογική επανάσταση θέτει πελώρια σε μέγεθος προβλήματα μπροστά στην ανθρωπότητα και ειδικά στον Σοσιαλισμό. Στη φάση αυτή το πιο κυρίαρχο και επείγον θέμα είναι η σωστή αξιοποίηση των νέων επιστημονικό-τεχνικών ανακαλύψεων. Από ό,τι ξέρουμε από το παρελθόν ο καπιταλισμός θα είναι και πάλη ανίκανος να τα επιλύσει στο σύνολο αυτά τα σύνθετα για την ανθρωπότητα προβλήματα και κυρίως για το συμφέρον του συνόλου της κοινωνίας των ανθρώπων.

Αν από δικό μας σφάλμα η αδυναμία κατανόησης της επερχόμενης επιστημονικό-τεχνικής επανάστασης να την συλλάβη και να τα χειριστεί ο σοσιαλισμός αυτά τα επιτεύματα για λογαριασμό της Ανθρωπότητας. Ο καπιταλισμό ανενόχλητος οπως και μέχρι τώρα θα αρκεστεί να προσαρμόσει μερικά μόνο μέρη από αυτήν την κοσμογονία της επιστήμης και της τεχνολογίας στο καπιταλιστικό σύστημα αφήνοντας, εκτός επιστήμης και τεχνολογίας τους λαούς. Ο σοσιαλισμός σαν γνώμονα που στο κέντρο της προσοχής του εχει τον άνθρωπο, πρέπει έγκαιρα να αξιοποιήσει αυτά τα επιστημονικά και τεχνολογικά επιτεύματα. Επιτεύματα που θα δώσουν νέα ώθηση στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που κάθε φορά βάζει η ζωή.

Θα είναι κρίμα, αν ο σοσιαλισμός που διτείνεται οτι εκφράζει το μέλλον δεν κατορθώσει να αξιοποιήσει αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο επιστημονικό και τεχνικό πλούτο για το σύνολο της Ανθρωπότητα, αφού λέμε αλλα και πιστεύουμε πως μόνο ο σοσιαλισμός είναι σε θέση να δώσει λύση σε αυτά τα παγκόσμιας σημασίας θέματα. Συνεπώς, η πραγματική απάντηση για την σωστή αξιοποίηση αυτού κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, είναι η γρήγορη προσαρμογή των δεδομένων στο δρόμο που άνοιξε ο Οκτώβρης. Ας αγωνιστούμε συνεπώς και κυρίως ας δώσουμε την αντίστοιχη προσοχή στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας ξεπερνώντας τις όποιες δογματικές και γραφειοκρατικές μεθόδους παρεισέφρισαν με δημοκρατικά μέτρα και κυρίως καταφυγεί σε μέτρα που έρχονται σε αντίθεση μα τα σοσιαλιστικά ιδεώδη.

Το σύνθημα προλετάριοι ολων των χωρών ενωθήτε, εκφράζει τους κοινούς πόθους όλων των ανθρώπων, λαών και φυλών. Και αυτό γιατί όπως είναι γνωστό η φυλή αποτελεί διαίσθηση και το σύνορο ψευδαίσθηση. Διαίσθηση σημαίνει κατανόηση με το υποσυνείδητο χωρίς επέμβαση του λογικού. Οσο για την ψευδαίσθηση αποτελεί διαταραχή των αισθήσεων που χαρακτηρίζεται από αντιλήψεις, φαντασιώσεις χωρίς εξωτερικό αίτιο ή αντικείμενο. Συνεπώς για τους λαού του κόσμου ούτε η φυλή, ούτε η γλώσσα, ούτε η Θρησκεία και το χρώμα περιέχουν κάποια αντίθεση στον κοινό αγώνα για το Σοσιαλισμό.

Αυτά σε ό,τι έχει σχέση με το παρελθόν και τις απόψεις που ηταν για τους κομμουνιστές επικρατέστερες τότε. Αν το έγραφα μετά την πτώση του «υπαρκτού» αλλα θα ηταν η δομή του κειμένου. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί είναι το γεγονός, οτι κανένας αγώνας δεν πάει χαμένος. Ο μόνος αγώνας που πάει χαμένος είναι αυτός που δεν έγινε. Και οι λαοί του κόσμου ανεξάρτητα απ το αποτέλεσμα έδωσαν τον αγώνα. Και στη ζωή από ό,τι μπορώ να κρίνω αυτό είναι που μετράει.

Βέροια 4/7/1970 Κόγιας Νίκος

ΑΝΤΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΡΚΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΧΟΥΝ ΡΙΞΕΙ ΛΕΣ ΔΕΝ ΑΡΚΟΥΣΕ Η ΛΑΣΠΗ

ΣΤην Αριστερά γενικά: κλασική και σύγχρονή Ριζοσπαστική και ειδικά ο **ΣΥΝ** πρώτα και ο **ΣΥΡΙΖΑ** από την δημιουργία του δέχθηκε, δέχεται και θα δεχθεί από όλο το πολιτικό φάσμα ποικιλόμορφες προκλήσεις και επιθέσεις. Και τώρα, που το διπολικό πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης και ζωής πλαίει τα λοίσθια, και λόγω της οικονομικής κρίσης και το ίδιο το σύστημα άρχισε να παραπαίει, στηριγμένο, σε «σπερματολογίες» και «ανακυκλώσεις», αφού εξυπηρετεί τα ταξικά και δικομματικά συμφέροντα το δίπολο δέχθηκε, έμμεσα πλην σαφώς, αστόχαστα και χωρίς αιδώ, σαν δεδομένη τη συμμετοχή της Αριστεράς σε πράξεις ασυμβίβαστες με τις αρχές, τις αξίες και το ήθος της!!!

Τώρα που οι αναγενετικές και προοδευτικές δυνάμεις της ανατροπής, που μπορούν να απελευθερωθούν από τη μέγγενη του δικομματικού συστήματος διακυβέρνησης, να εκφραστούν με αυτό το ευρύτερο κίνημα-ασχήμα όπως είναι ο ΣΥΡΙΖΑ: πολιτικής, ηθικής και μορφωτικής αναγέννησης,. Ετσι ώστε να γίνουν εκείνες οι βαθιές τομές στους θεσμούς και τις λειτουργίες του κράτος της διαφθορό-διαπλοκής και τη Δημόσια Διοίκηση. Για να επιβιώσει και τη φορά αυτή το δίπολο θεωρούν, πως είναι η κατάλληλη στιγμή στηριγμένοι στις εκ του άνεφ' όρων συκοφαντίες, να δώσουν τη χαριστική ΒΟΛΗ, προκειμένου να ανακόψουν αυτήν τη χειμαρώδη πορεία των σύγχρονων Ανανεωτικών δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Αν και αυτές τις εκλογές δεν δοθεί από τους ψηφοφόρους γενικά. Και ειδικά από αυτούς που με την εκτεταμένη αποχή τους στις ευρωεκλογές, οχι μόνο έδειξαν, αλλα απέδειξαν με την αποχή την έντονη δυσαρέσκειά τους, για το που πάει η χώρας Αν και σε αυτές τις καθοριστικές για τη χώρα εκλογές ο λαός, δεν δώσει με την ψήφο του, ένα δυνατό, βροντερό και ανελέητο χτύπημα στις δυνάμεις της συντήρησης και του σκότους. Τότε πρέπει να ξέρει, οτι χωρίς αυτό αποφασιστικό χτύπημα, θα διαπραχθεί ένα τεράστιο έγκλημα, εις βάρος της χώρας και του Εαυτού μας. Μα και του κάθε Ελληνα χωριστά.

Και θα είναι μεγάλο γιατί, όποιο από τα δύο κόμμα και αν σχηματίσει, την πολύ πόθετη μονοκομματική κυβέρνηση, από το κομματικό δίπολο, σε λίγο μετά τις εκλογές, χωρίς αυτό το βροντερό όχι και αποφασιστικό χτύπημα, ύστερα από αυτές τις διαμορφωμένες εξαρτήσεις, διαπλοκές και διαφθορά, από και με εξωελλαδικά κέντρα από την Παλιγγενεσία, μετά απελευθερωτικά και την μεταπολίτευση στο διαπλεκόμενο κράτος, θα εξακολουθεί να λειτουργεί με κάποια βέβαια επέκταση της διαφθοράς στους ίδιους ρυθμούς και στόχους.

Αλήθεια αυτούς τους ηγέτες, αυτήν την ποιότητα ζωής και συμπεριφοράς από την πολιτεία και το κράτος αξίζουμε οι Ελληνες; Ο λαός που αναμετρήθηκε με τα φουσάτα του Μουσουλίνι, του Χίτλερ και του Τσιώρτσιλ. και μια εφτάχρονη πρόσφατη δικτατορία και βγήκε **ΝΙΚΗΤΗΣ**, θα είναι άξιος της τύχης του, αν ξανά δώσει αυτοδύναμη κυβέρνηση στα κόμματα και τους ανθρώπους, που τον εξαπατούν ανέκαθεν και ειδικά από την μεταπολίτευση και μετά. Για να μην αναφερθούμε στα πριν της Δικτατορίας τραγικά χρόνια.

Το ταξικό κράτος λάφυρο και εργαλείο, αλλα και επιτηρητής της εκάστοτε κυβέρνησης, που άγαιται και φέρεται από εξωθεσμικά κέντρα και την Αθηναϊκή **ΧΩΑΝΗ,** παρά την διαλαλούμενη στην διαπασόν «ανανέωση» του πολιτικού συστήματος και του πολιτικού κόσμου, θα βρει τρόπο, έτσι ώστε, όπως μέχρι τώρα θα τσακίσει ο,τι ζωντανό, τίμιο και ηθικό θα έχει προκύψει και από αυτές και όποιες άλλες εκλογές . Και όσοι δεν υποκύψουν δεν θα ξαναδούν «Θεού» πρόσωπο. Χωρίς αποφασιστικό και κέραιο εκλογικό χτύπημα, ο δικομματισμός και η οικογενειοκρατία θα μείνουν πάλι αλώβητη!

Γι' αυτό και στο βαθμό που πλησιάζουμε προς το Παραβάν, ο ΣΥΡΙΖΑ δέχεται και θα δεχθεί ακόμα περισσότερες θανατηφόρες, άστοχες όμως βολές, σαν τις «ανά κυκλούμενες» κάθε φορά! Οι τέτοιες βολές όπως είναι γνωστό λειτουργούν, όπως λειτουργεί το ψέμα: «πες το και ας πέσει κάτω»!

Αλήθεια θυμάται κανείς να έχει ή θα ψάξει κάποιος...να βρει αν αυτό που είπε το τάδε Λαμόγιο εις βάρος της Αριστεράς είναι ψέμα; Και αν δεν ψάξει, το ψέμα επιβάλλεται σαν αλήθεια. Αυτό κάνουν στις κρίσιμές στιγμές για το λαό και τη χώρα οι αργυρώνητοι συκοφάντες και οι διαστρευλωτές, οχι μόνο των γεγονότων, αλλα και της ίδιας της ιστορίας.

Η μήπως θυμάται κάποιος να έχει καταλήξει κάποια Εξεταστική Διοικητική Επιτροπη (ΕΔΕ) σε πραγματικά και κυρίως αληθινά συμπεράσματα; Για το ποιος έχει δίκαιο και ποιος άδικο και ποιος ειναι ο συκοφάντης; Και αν τιμωρήθηκε ποτέ κάποιος;

Και όταν και αυτές ακόμα οι ΕΔΕ, συντεταγμένα όργανα του κράτους, μέσω της Βουλής δεν μπορούν να διαψεύσουν ή να επιβεβαιώσουν αν η Τάδε ή Βήτα καταγγελία ή συκοφαντία! Ειναι ψέμα ή αλήθεια, ώστε να τιμωρηθεί ο συκοφάντης ή ο ψέφτης και να δικαιωθεί ο θιγόμενος, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση συμβαίνει με την κατά συκοφάντηση της Ανανεωτικής Αριστερας;

Οταν λοιπόν, η Βουλή που έχει όλα τα μέσα και τους αντίστοιχους μηχανισμούς, δεν μπορεί να το κάνει αυτό που θα έβαζε τον κάθε κατεργάρη στο μπάγκο του.

Ξέρουν πως δεν μπορεί η συκοφαντιμένη και διασυρμένη κάθε φορά Αριστερά, που εκτός από μια εφημερίδα, δεν διαθέτει, αλλα μέσα ΜΜΕ και μηχανισμούς, να αποδείξει: οτι τα όσα τις καταλόγισαν, δε ανταποκρίνονται στην αλήθεια; Αλλα οτι είναι αποκειήματα της φαντασίας, που σκοπό έχουν να διαφθείρουν και να συκοφαντήσουν την Αριστερά. Που καλό μελετημένη πρόθεση και σκοπό, αφού δεν έχουν επιχειρήματα με το ψέμα να αποδώσουν λόγια και πράξεις που δεν ήταν και ούτε θα είναι στις προθέσεις της Αριστεράς Και δυστυχώς όλοι ξέρουμε ότι αυτό δεν συμβαίνει για πρώτη φορά. Εντονότερα και από κοινού πάντα σε κρίσιμες από το δίπολο στιγμές γίνετε ποιο επιθετική και αδίστακτή στη χρήση της συκοφαντίας και του δολοφόνου ψέματος.

Ολο όσα μέχρι τώρα ειπώθηκαν σε σχέση με την Αριστερά και την «εμπλοκή της» σε... σε...και σε...Μου θυμίζουν τα έκτακτα μετά απελευθερωτικά στρατοδικεία. Τα στρατοδικεία, που καταδίκαζαν πολλάκις στην εσχάτη των ποινών, για εγκλήματα χωρίς να υπάρχει πτώμα. Πτώμα που να αποδείχνει το έγκλημα. Και το πιο τραγικό είναι το γεγονός, οτι ούτε υπήρξε κάποιος που να επιβεβαιώνει, πριν από το έγκλημα την εν «ζωή ύπαρξη του θύματος».

Και όμως εκατοντάδες χιλιάδες αν οχι εκατομμύρια Ελληνες, πίστεψαν τη διάπραξη του «εγκλήματος» και ας μην υπήρξε πτώμα. Και πολλοί-λες από τις προηγούμενες και σημερινές γενιές, που δεν έζησαν, είδαν, και άκουσαν και δεν διάβασαν τα γεγονότα, εξακολουθούν να πειστεύουν, οτι και αν ακόμα δεν υπήρξε το πτώμα, που να επιβεβαιώνει το έγκλημα. Το έγκλημα έγινε, αφού το έκτακτο στρατοδικείο με ανύπαρκτα και κατασκευασμένες στοιχεία του πρόσβαρα πληρωμένου χαφιέ τον καταδίκασε και μάλιστα σε βαριά ποινή. Αρα το έγκλημα έγινε και ας μην «υπήρξε πτώμα»!

Μπορεί η Αριστερά, να έκανε λάθη στη διαχείριση της Αντίστασης. Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, όμως, του 1941-44, τη ζηλεύουν όλοι οι λαοί της Ευρώπης, την θυμάται την τιμά η οικουμένη. Και μόνο οι Ελληνικές κυβερνήσεις και ορισμένοι που την εχθρεύονται ύστερα από εξήντα και πλέον χρόνια, όπως και τώρα τριάντα χρόνια μετά την μεταπολίτευση, μα και κάθε φορά που το κυβερνητικό δίπολο αντικρίζει υπαρξιακή αναφορά, για να υπάρξη σαν δίπολο διακυβέρνησης, δεν διστάζει, αν και ανύπαρκτο το «πτώμα» να τα εφευβρίσκει από το πουθενά!

Τα επικαλείται και τα προβάλλει, προκειμένου να πλήξουν την Αριστεράς γενικά και ανθρώπους που ηγήθηκαν του αγώνα στο παρελθόν και ηγείται σήμερα. Λάθη πολιτικά βέβαια τα οποία όμως με παρησία αναγνώρισε ενώπιον του λαού και της Εθνικής Αντιπροσωπείας, αν και η ζωή απόδειξε και η ιστορία επιβεβαίωσε πως και αν ακόμα δεν είχε κάνει ούτε, μα ούτε ένα λάθος το αποτέλεσμα μετά απελευθερωτικά θα ήταν το ίδιο, αφού ήταν προ αποφασισμένο από τις νέες απικοιακές Αγγλό Αμερικανικές δυνάμεις..

Απόδειξη οτι η Αριστερα ποτέ δεν είχε σχέση με την διαπλοκή, τη διαφθορά και όποιες άλλες παρόμοιες συναλλαγές, αποτελεί το γεγονός, οτι από τις δεκάδες χιλιάδες των Αριστερών αγωνιστών που καταδικάστηκαν, σε κανενός το κατηγορητήριο, δεν υπήρχε ή λέξη για «συμμετοχή» του σε διαφθορά ή κάποιου είδούς διαπλοκή.

Επειδή οι εθνικές εκλογές είναι πιο κρίσιμες, από τις ευρωεκλογές για το διπολικό σύστημα διακυβέρνησης. Λόγω της βαθειάς και παρατεταμένης οικονομικής κρίσης για την οποία ευθύνεται και ως εκ τούτου διατρέχει τον ίδιο κίνδυνο. Και επειδή από ό,τι δείχνουν όλα τα Γκάλοπ οτι η Ανανεωτική Αριστερα ο ΣΥΡΙΖΑ είναι η πιο κρίσιμη μάζα.

Η μάζα που θα κρίνει, οχι μόνο το ποιος ποιόν από τα δυο κόμματα, αλλά και το ίδιο το διπολικό σύστημα διακυβέρνησης και ζωής. Γι' αυτό οχι μόνο τον πολεμούν με νύχια και με δόντια, αλλά επιστρατεύουν όπως πάντα, αδιάκριτα και αβασάνιστα τις όποιες συκοφαντίες, ψέματα και διαστρευλώσεις, οχι μόνο των γεγονότων, αλλα και της ίδιας την αλήθεια, και αυτήν ίδια της δικής τους ιστορίας.

Και τώρα το μέγα, το πελώριο ερώτη μα: Ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι κόμμα κυβερνητικό, ωστόσο οχι μόνο έχει πρόγραμμα, αλα και συνδυάζει τα μέτρα κοινωνικής άμυνας προκειμένου να αντιμετωπιστεί η κρίση ή τουλάχιστον, να έχει όσο το δυνατόν μικρότερες επιπτώσεις με τις συκρεκριμένες προτάσεις για την ανάπτυξη.

Και τονίζει οτι η κρίση, αν σωστά πράξουμε, με πρώτο βήμα την σωστή χρήση την ψήφο, η κρίση μπορεί να είναι μια θαυμάσια ευκαιρία για ένα νέο ξεκίνημα και ένα προσανατολισμό της οικονομίας, με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες και με στόχο την διεύρυνση των δημόσιων αγαθών. Ενώ παράλληλα στέλνει μηνύματα οτι στο χέρι μας είναι να αποκρουστούν τα όποια σχέδια του κεφαλαίου και να μην πληρώνουν στο εξής οι εργαζόμενοι το κόστος της κρίσης.

Ο λόγος που ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκετα συνεχώς στο στόχαστρο του κεφαλαίου και του δικομματικού συστήματος διακυβέρνησης ειναι αυτός και παραμένει αυτός. Το έκαναν πολλές φορές στο παρελθόν, το κάνουν τώρα και δεν διστάσουν να το χρησιμοποιήσουν και τη φορά αυτή το ΣΥΡΙΖΑ σαν ΣΩΣΙΒΙΟ για να επιβιώσει το δίπολο.

Στο θέμα αυτό, δεν υπήρξαν στο παρελθόν, δεν υπάρχουν μέχρι την ώρα που γράφονται αυτός οι γραμμές και δε θα υπάρξουν δισταγμοί. Από κοινού θα χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα, θεμιτά και αθέμιτα για να μείνει εκτός Βουλής ο ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η θανατηφόρα για, σωτήρια για το Δίπολο, καταστροφή όμως για το λαό.

Νάτοι τώρα που το δικομματικό σύστημα διακυβέρνησης πλέει τα λοίσθια, προσπαθούν να κλείσουν για άλλη μια φορά το δρόμο προς τη Δημοκρατία. Νάτοι τώρα! Σύσσωμοι οι σύγχρονοι νεκραναστημένοι Κουλουμβάκιδες, προσπαθούν στο όνομα της διάσωσης του δικομματισμού, να σπειλούνουν την Αριστερα γενικά και Ανθρώπους της γενικά.

Ανθρώπους που πάλεψαν με στήθος και γόνι, να αναστήσουν και να μεταλαμπαδεύσουν τα καταχωνιασμένα **ΝΑΜΑΤΑ** της κοινωνικής Ανθρωπιάς. Να κοινωνήσουν οι σύγχρονοι κομμουνιστές, Αριστεροί και δημοκράτες και γενικότερα ο λαός, τους πλούσιους χυμούς της σύγρονης Ανανεωτική κομμουνιστικής Αριστεράς. Αυτούς ακριβώς του χυμούς προσπαθούν να ανακόψουν τη χειμαρώδη πορεία τους.

Το γεγονός αυτό επιβάλει στο ΣΥΡΙΖΑ να διασφαλίσει εκτός από την ενότητα και την πολιτικό-κοινωνική, μα και ιδεολογική συνοχή, που αποτελεί προϋπόθεση και θα δώσει τη δυνατότητα από θέση σύνθεσης και δύναμης. Να περάσει με λυμένα τα εσωκομματικά στην αντεπίθεση και να καλύψει, οχι μόνο τη φθορά των ευρωεκλογών, αλλα και να επανασυνδέσει τις σχέσεις και δεσμούς του με τους ανθρώπους που δικαιολογημένα πόνεσαν, πικράθηκαν από το μπάχαλο που παραρουσιάσε μετεκλογικά η Ανανεωτική Αριστερά.

Ανακούφιση προκάλεσε στους πολίτες γενικά και της Αριστεράς ειδικά, η έξοδος από την πολύμηνη εκκρεμότητα σχετικά με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Η συλλογική ηγεσία με ρόλους σαφείς και διακριτούς σε αρμοδιότητες, αναλαμβάνει να οδηγήσει το διαμορφωμένο ήδη σχήμα στις εκλογές. Το γεγονός αυτό,

αποτελεί λύση, που υπερβαίνει τις διαφωνίες σχετικά με τα πρόσωπα, που θα συντονίζουν τις δυνάμεις στην πολιτική μάχη. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο!
Μπορεί σε αλλα κόμματα να υπάρχει η πολυτέλεια η ή εστεροβουλία σε στελάχη του να βγαίνουν στην εφεδρεία. Στην Αριστερά όμως το ξέρουν όλοι, η συμμετοχή στις εκλογές σημαίνει θέση μάχης. Ειναι η ώρα για πανστρατιά. Δεν είναι ώρα για αποστρατεύσεις, είναι ώρα για ανακλήσεις ακόμα και από την εφεδρεία, όπως συμβαίνει σε κάθε αναμενόμενη ΜΑΧΗ. Και ειδικά όσοι εκλέγονται δημοκρατικά δεν έχουν το δικαίωμα να αποχωρούν εν ώρα μάχης.
Εγινε με τις ευρωεκλογές και τώρα οι εθνικές εκλογές, που οχι μόνο θα καθορίσουν, αλλα και θα ανοίξουν το δρόμο στις δημιουργικές δυνάμεις του τόπου, και μαζί με ό,τι θα έχει μείνει ζωντανό από αυτό το σύμπλεγμα της διαπλοκό-διαφθοράς. Θα απαλλάξει τον τόπο, από αυτόν τον συμπλεγματικό θανάσιμο κυκεώνα, θα ανοίξει επιτέλους το δρόμος της **ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,** το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού από την παλιγγενεσία.
Η ώρα της αλήθειας και της σωστής επιλογής έφτασε. Ο λαός θα πρέπει με ευθύνη και γεναιότητα να διαλέξει το κόμμα και Ανθρώπους, αυτούς που θεωρεί, οτι οχι μόνο θα σταθούν δίπλα του, ώστε να μπει επιτέλους φρένο, στη διαφθορά, τις ασυδοσίες και τη διαπλοκή. Και στο πλευρό του όταν θα διεκδικεί προβλήματα και δικαιώματα, πολιτικά, κοινωνικά και Ανθρώπινα.
Τη φορά αυτή με τη μακρόχρονη σοφία που απέκτησε, για το τι σημαίνει ο τρίχρος ή τερτάχρονος ψήφος. Πως οργανώνονται οι εκλογές, από ποιους και για ποιους, δεν πρέπει να κάνει **ΛΑΘΟΣ** γιατί αν το κάνει θα πληρώσει, όπως τόσες άλλες φορές τις συνέπειες. Και θα ειναι Κρίμα.
Ομπρος μ' Ολόρθ' ατράνταχτη της Ανανέωσης τη **ΔΑΔΑ. Γ**ια να παραφράσω λίγο τον Σικελιανό. Να βγάλουμε τον ήλιο τουλάχιστο τη φορά αυτή από το **ΒΟΥΡΚΟ**.
Και ας μη ξεχνάμε ο λαός είναι η Ελλάδα και η Ελλάδα ο λαός της και ότι έχει ρίζα του την Ελλάδα. Γι' αυτήν ακριβώς τη ρίζα ο Αισχύλος πει στους ανθέλληνες:
Κι'αν ως τη ρίζα με φάς και πάλι θα καρποφορησω,
Οσο χρειάζεται για το κρασί, που θα ρίξω στη θυσία σου ΤΡΑΓΕ.
Βέροια 5 Σεπτέμβρη 2009 Κόγιας Νίκος

Ο ΝΟΜΟΣ ΗΜΑΘΙΑΣ ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΤΟ 21 ΚΑΙ ΤΟ 41 ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

Στο Εθνικό-ιστορικό και κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας, ο Νομός Ημαθίας εχει δύο αξιοθαύμαστες πρωτιές. Οι Τούρκοι δυνάστες, εκτός απ τις τόσες αλλες μορφές καταπιέσεις και τους δυσβάσταχτους όρους σε φόρους και δοσίματα που ειχαν επιβάλλει στους κατακτημένους Ελληνες, ειχαν επιβάλει και μια ιδιόμορφη επιστράτευση νέων Ελλήνων για να ενισχύσουν το σώμα των γενιτσάρων. Το στράτευμα αυτό ανήκε αποκλειστικά στο Σουλτάνο.
Οι γενίτσαροι ηταν ενα ειδικό σώμα αποτελούμενο κυρίως απ εξισλαμισμένα χριστιανόπουλα, που μετά την επιστράτευση αναγκάζονταν να μάθουν την τουρκική γλώσσα, να μυηθούν στον Ισλαμισμό, στα ήθη και τα έθιμα για να χρησιμοποιηθούν σε συνέχεια για τον εξισλαμισμό των χριστιανών. Ηταν ενας πρόσθετος ιδιόμορφος φόρος σε είδος, ενα ιδιόμορφο παιδομάζωμα. Το παιδομάζωμα στάθηκε οχι μόνο για τους Ελληνες αλλα και για τους Χριστιανούς των Βαλκανίων η μεγαλύτερη και σοβαρότερη μάτσιγα
Η επιστράτευση των γενιτσάρων γίνονταν κατά τακτά χρονικά διαστήματα. Τον αριθμό κάθε φορά των επιστρατευμένων για κάθε Πόλη και περιοχή τον προσδιόριζαν οι Τούρκοι κατακτητές. Βρισκόμαστε το 1711 και η Πόλη της Νάουσας, οπως ολες οι αλλες Πόλεις ηταν υποχρεωμένη σε μια συγκεκριμένη μέρα να παραδώσει στους δυνάστες τον καθορισμένο αριθμό ελληνοπαίδων που ειχαν προσδιορίσει οι Τούρκοι για τα σώμα των γενιτσάρων.
Οταν ομως στη συγκεκριμένη ημερομηνία του 1711, η Επιτροπή που πήγε να παραλάβει τα ελληνόπουλα, οι Ναουσαίοι αφού οργάνωσαν καλά την άμυνα της Πόλης αρνήθηκαν να παραδώσουν τα Ελληνόπαιδα. Η άρνηση αυτή ηταν η πρώτη επαναστατική πράξη-αρχή της Επανάστασης του 21, γεγγονός που επιβεβαιώνει οτι στη Μακεδονία η Επανάσταση του 1821, προηγείται κατά εκατό και πλέον χρόνια από αυτήν του Ιασίου και του Μοριά.
Και η δεύτερη πρωτιά, ειναι οι πρώτες τουφεκές που έριξαν απ το Βέρμιο οι πρώτοι Βεροιώτες αντάτρες: Μανωλίδης και Παπαγεωργίου, μερικές εστω στιγμές πριν κατακτηθεί η Βέροια από το νέο να γίνει κατακτητής και δυνάστης του λαού για τέσσερα σχεδόν χρόνια.
Μετά την κατάληψη της Ελλάδας απ τους Γερμανούς. Οι Γερμανοί για δικούς τους γεωστρατηγικός λόγους χώρισαν την Ελλάδα σε τρείς ζώνες: Τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, την Δυτική Θράκη και

την Κεντροδυτική Μακεδονία εκτός απ τα Γρεβενά, την ζώνη αυτή την κράτησαν υπό τη δική τους κατοχή και διοίκηση. Την Ανατολική Μακεδονία την παραχώρησαν στους Βουλγάρους και την υπόλοιπη Ελλάδα μαζί και Γρεβενά την παραχώρησαν στους Ιταλούς.
Η κατοχή του Νομού Ημαθίας ολοκληρώθηκε με την κατάληψη της Βέροιας στις πέντε το απόγευμα στις 11 Απριλίου 1941. Οι Γερμανοί κατακτήτες στη Βέροια μπήκαν απ τη Βόρεια είσοδο της Πόλης, απ τον παλιό φόρο. Πρίν από αρκετή ώρα πάνω απ την Πόλη πετούσαν σμήνη αεροπλάνων και στις πέντε το απόγευμα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαρειά τάνκς στην Πόλη. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαρειά στην Πλατεία Ωρολογίου.
Η Βέροια μπορεί να κατακτήθηκε. Ομως πριν ακόμα καταληφθεί έκαναν την εμφάνισή τους οι δύο πρωτοί Βεροιώτες αντάρτες: ο Μανωλίδης και ο Παγεωργίου, επιστρέφοντας απ τον αλβανικό πόλεμο. Οι δυό Βεροιώτες, αντί για το σπίτι έκαναν λημέρι τις ψηλές κορυφές του ιστορικού Βερμίου. Και πριν ακόμα οι Ούνοι, προλάβουν να σβύσουν τις μηχανές στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και Ωρολογίου, και να κατέβουν απ τις μηχανές του θανάτου για να «Πατήσουν τ Αγιο της Χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί» οι δυό Βεροιώτες αγωνιστές έριξαν τις πρώτες ντουφεκές εναντίον τους.
Οι τουφεκές αυτές ηταν το εγερτήριο σάλπισμα προς το λαό και υπόμνηση προς τους κατακτητές οτι ο ελληνικός λαός παρά τη Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και την κατοχή δεν ειναι ακόμα «ώριμος για σκλαβιά». Τις τουφεκές αυτές που οι πρώτοι Ελληνες αντάρτες, τις έριξαν απ τις κορφές του Βερμίου με τα όπλα που δεν παράδωσαν στους κατακτητές οπως πρόβλεπε η ημηρεσία διαταγή του Τσολάκογλου, Μπάκου SIA.
Αυτοί οι δυό Βεροιώτες, που αντί για το σπίτι έκαναν λιμέρι τις βουνοκορφές του Βερμίου, ηταν ο πρώτος πυρήνας του Βερμίου και των Πιερίων. Αυτό ηταν το πρόζύμι και οι ντουφεκές που έριξαν ηταν η πρώτη σπίθα που σε λίγο λαμπάδιασε το Βέρμιο και φλόγισε απ άκρου σ ακρου την Ελλάδα. Το προζύμι αυτό αυξήθηκε με γεωμετρική πρόοδο. Το μεγάλο άλμα ομως δεν ειχε γίνει ακόμα. Αυτό θα πραγματοποιηθεί τους πρώτους μήνες του 1943, οταν το ΕΑΜ θα εχει απλωθεί και θα αγκαλάσει σχεδόν τους πάντες και ο ΕΛΑΣ με τον ΕΛΑΝ θα ειναι σε θέση να δώσει μάχες. Μάχες που θα εχουν μεγάλο κόστος για τους κατακτητές και θα ειναι πλέον σε θέση να απελευθερώνει Πόλεις με πρώτη την Νάουσα: την ιστορική για την προσφορά της στους εθνό-κοινωνικούς και απελευθερωτικούς αγώνες Νάουσα.
Μια κατάληψη που δημούργησε τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία σε μεγάλη έκταση Ελεύθερη Ελλάδα, οπου αργότερα ειχε έδρα η Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Αντίστασης «ΠΕΕΑ», κυβέρνηση του βουνού και η πρώτη εκλεγμένη απ το σύνολο σχεδό τον ελληνικό λαό βουλή της Ελευθερης Ελλάδας, μα και ο τόπος εφαρμογής των λαογέννητων θεσμών οπως της τοπικής αυτοδιοίκησης, της λαϊκής δικαιοσύνης, της υγείας-πρόνοιας, της λαϊκης επιμόρφωσης κ λ π.
Διοικητής του τμήματος που απελευθέρωσε τη Νάουσα και για αρκετές ώρες ο ΕΛΑΣ, έκανε παρέλαση στους κεντρικούς δρόμους της Πόλης ηταν ο Ναουσαίος Σιαμανίκας. Ακολούθησε η Απελευθέρωση της Καρδίτσας, που ηταν η πρώτη ελεύθερη πόλη της Ευρώπης στα μετώπισθεν του κατακτητή και σε συνέχεια η Ελεύθερη Ελλάδα. Μια Ελεύθερη Ελλάδα που εκτίνονταν απο τον Κορινθιακό κόλπο μέχρι τα Αλβανικά βουνά και απ το Αιγαίο μέχρι το Ιόνιο πέλαγος. Σε ολόκληρη την ιστορία μας, με εξαίρεση το 21, δεν υπάρχουν ίσως ηρωϊκότεροι αγώνες απ αυτούς που έκενε ο λαός μας στη διάρκεια της κατοχής.
Ο Νομός Ημαθιάς ειχε πέντε βασικά πλεονεκτήματα για γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης: α) Η κοινωνική σύνθεση ηταν κατ' εξοχή δημοκρατική.β) Η γεωγραφική θέση δεσπόζουσα και καθ' ολα πρόσφορη για Αντίσταση. γ) Ειχε μεγάλη παραγωγική δυνατότητα, γεωργική και βιομηχανική δ) Η διάρθρωση των μεγάλων Πόλεων, Βέροιας και Νάουσας, με τους (μαχαλάδες) και τις (Απάνξ) επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Το γεγονός αυτό εκτός του οτι διασφάλιζε τις μετακινήσεις των παρανόμων αγωνιστών σε περίπτωση κινδύνου, έκανε πιό εύκολη την ασφάλεια διαφυγής στο βουνό.
Λόγω δε της μεγάλης βιομηχανίας φιλοξενούσε πολλά συνδικαλιστίκα και κομματικά στελέχη του ΚΚΕ. Και ε) λόγω της μεγάλης γεωργικής παραγωγής, ενας μεγάλος αριθμός ανθρώπων της Ανατολικής Μακεδονίας που διώχθηκαν απ τους Βουλγάρους, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στη Βέροια και τον Νόμο γενικότερα. Αρκετοί από αυτούς πήραν μέρος στην Αντίσταση.
Οι προϋποθέσεις υπήρχαν. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν οι άνθρωποι που θα αξιοποιούσαν αυτές τις προϋποθέσεις. Ιστορικά η ζωή επέδειξε οτι με Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα, συνέβει αυτό που συνέβει με τον Σπάρτακο, που ηταν ο υποκινητής και εμψυχωτής της επανάστασης των δούλων το 72

Π.Χ. Ξεκίνησαν λίγοι και έγιναν χιλιάδες. Και οταν οι δυνάστες του, όντας σταυρωμένος αυτός και οι συντροφοί στην Απία οδό τον προκαλούσαν και τον περιέπεζαν λέγοντά του «νά που εισαι μόνος», η απάντηση ηταν «θα γίνουν χιλιάδες».
Κάτι παρόμοιο συναίβει και με την Αντίσταση, που οταν πρωτοακούστηκε η δημιουργία αντάρτικων ομάδων, ολοι οι παράγοντες έλεγαν περίπου τα ίδια λόγια και για τις αντατροομάδες και πολλοι μάλιστα πίστευαν οτι δεν ειναι μακρυά η μέρα που θα έχουν και αυτοί την ίδια με αυτήν του Σπάρτακου τύχη.
ΒΕΡΟΙΑ 1963 Κόγιας Νίκος

ΚΟΓΙΑΣ ΝΙΚΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΕΝΑ

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά. Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1937 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.
Και σε συνέχει μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), που έμειναν στον Αγιο Αντρέα την οδός Ακαταμαχήτου, αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος
Ετστ, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο. Η ψυχολογία της Γενιάς μου και ειδικά στην κατοχή οσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.
Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκε και θα είχανε ενταχθεί στην Οργάνωση Κομμουστική Νεολαίας Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε .

Συνελλήφθει στις αρχές του 1948 και καταδικάστηκε με συνοπτικές διαδικασίες σε 20 χρόνια φυλάκιση, Αποφυλακίστηκε το 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας. Διατέλεσε Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ».

Συνελλήφθει την Αυγή της 21^{η} Απριλίου από την δικτατορία. Μεταφέρθηκε για Τρίτη φορά στη Γυούρα και από εκεί στο Παρθένι της Λέρου. Το Φλεβάρη του 1968 έγινε στο Βουκουρέστι της Ρουμανία η 12^{η} Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ενιαίου ΚΚΕ. Στην Ολομέλεια αυτό το ΚΚΕ διασπάστηκε. Με τη διάσπαση σε δυο ΚΚΕ το ΚΚΕ (εξωτερικού αφού είχε έδρα στο εξωτερικό)και στο ΚΚΕ (εσωτερικού που μετέφερε την έδρα στο εσωτερικό. Εντάχθηκε στο ΚΚΕ Εσωτερικού.

Μετά την απόλυσή τους από το Παρθένι της Λέρου σαν Αρρωστος τον Μάρτη του 1970, συμμετείχε ενεργά στο αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Μετά την πτώση της δικτατορίας εκλέχθηκε Γραμματέας της Νομαρχιακής Οργάνωσης του Ημαθίας και Σεπτέμβρη του 1974 εκλέγεται από την Νομαρχιακή Επιτροπή αντιπρόσωπος μαζί με τον Σωρήτη Μπίσμα και Τασινόπου Δημήτρη για το πρώτο Συνέδριο του ΚΚΕ,ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκη. Μετά την επιστροφή από το Συνέδριο, συνήλθε η Συνέλευση της Νομαρχιακή Επιτροπής από την οποία εκλέγετε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 ήταν Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος Βουλευτής στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Είναι μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις δολαρίων αξίας του 1938 του Πήρε με το πιστόλι στο κρόταφο από την Ελλάδα στη

διάρκεια της κατοχής. Αρθρογραφεί στον τοπικό τύπο και περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ». Και κατά καιρούς στην εφημερίδα «ΑΥΓΗ». Και διάφορα σχόλια σε Βιβλία που του έχουν αφιερώσει.

Στον τοπικό τύπο Δημοσίευσε 673 άρθρα. Και συγκεκριμένα στην Εφημερίδα ΑΛΛΑΓΗ 55, Στη Εφημερίδα ΒΕΡΟΙΑ 256. Στην Εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ 101. Στην Εφημερίδα ΕΠΙΚΑΙΡΑ 57. Στη Εφημερίδα Ημηρεσία 103. Στη Εφημερίδα ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ 91, Στην Εφημερίδα ΛΑΟΣ 8 και μερικά

Μετά σε «εισαγωγικά αναγνώριση της ΕΑΜικής Αντίστασης είναι συνταξιούχος Ανάπηρος και Προέδρος του Πανελλήνιου Συνδέσμου της ΕΑΜικής Αντίστασης 1941-44 και αντιπρόσωπος στο Νομό του Συνδέσμου εξορίστων και φυλακισθέντων του Αντιδικτατορικού Αγώνα 1967-1974.

Ο ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ.

Οπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτο στις 16 Οκτωβρίου, ο λαό της Βέροιας ύστερα από 91 χρόνια μετά το 21, γιόρτασε τα 93 χρόνια την απελευθέρωσή της απ τον τουρκικό ζυγό. Εγινε σημαιοστολισμός, φωταγωγήθηκαν τα δημόσια καταστήματα και οι τράπεζες. Σήμαιναν χαρμόσυνα οι καμπάνες και η φιλαρμονική του Δήμου παιάνησε στους δρόμους της πόλης θούρια και εμβατήρια. Εγινε Δοξολογία στον Ιερό Ναό του Αγίου Αντωνίου χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολήτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανία κ Παντελεήμονα και εκφώνηση του πανηγυρικού της ημέρας. Εγινε δεξίωση στη λέσχη αξιωματικών, επιμνημόσυνη δέηση στον Μνημείο του άγνωστου στρατιώτη. Ακολούθησε η παρέλαση, δεξίωση Δημάρχου στο Δημαρχείο.

Σαν Μακεδόνας και Βεροιώτης, έχω παρακολουθήσει πολλούς πανηγυρικούς για την απελευθέρωση της Μακεδονία γενικά και τη Βέροιας ειδικά. Ο φετινός πανηγυρικός προσπάθησε να προσεγγίσει το θέμα: «Μακεδονικός αγώνας» και απελευθέρωση της Βέροιας, από μια πιο ιστορική σκοπιά αυτόν τον αξιοθαύμαστο τον Μακεδονικό αγώνα.

Πολλοί απ τους πανηγυρικούς που έχουν εκφωνηθεί την ημέρα της απελευθέρωσης της Βέροιας, αδίκησαν τον αγωνιζόμενο λαό της πόλης και ειδικά το κομητάτο της πόλης. Κατά μερικούς ομιλητές όλα, μα όλα τα έκαναν οι σταλμένοι απ την Αθήνα αγωνιστές και ο στρατός.

Οι Μακεδόνες απλώς μάζευαν λουλούδια για να στεφανώσουν τους απελευθερωτές. Αδίκησαν αυτόν τον ξεχωριστό, ιδιόμορφο και ποιο μακρόχρονο αγώνα σε διάρκεια και προσφορά και σε πολλές περιπτώσεις ο πιο αιματηρός αγώνας στην προσπάθεια να κάνει εκείνες τις κοινωνικό-οργανωτικές υποδομές πάνω στις οποίες στηρίχθηκε η προσπάθεια των σταλμένων και του στρατού και σε συνέχεια αυτή η ένθερμη υποδοχή τους στη Βέροια και τις άλλες μακεδονικές πόλεις. Και το λέω αυτό, γιατί η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι : Απελευθερωτικός αγώνας δεν γίνεται χωρίς τη θέληση και τη συμμετοχή του ίδιου του λαού. Χωρίς τη θέληση και κυρίως τη συμμετοχή του λαού στον αγώνα σημαίνει κατάκτηση και η Μακεδονία απελευθερώθηκε και δεν κατακτήθηκε.

Βιαβεβαιώ τούς ομιλητές, τους οποίους βέβαια δεν γνωρίζω, και αυτούς που θα διαβάσουν το κείμενο οτι δεν πάσχω από Μακεδονίτιδα ή Βόριο-Ελλαδίτιδα, πολύ περισσότερο ποτέ δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να σκεφτεί τοπικά ή επιλεκτικά τα θέματα του αγώνα των προγόνων. Υπάρχουν όμως πράγματα που γράφτηκαν, όπως γράφτηκαν και λέγονται που πειράζουν, που πονούν αν δεν πληγώνουν. Και πειράζουν γιατί:

Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείες των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή ή άγαλμα απ τους στρατιωτικούς ή τους εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα, να συμβάλουν στην απελευθέρωση της Μακεδονίας. Το ίδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αυτών των αγωνιστών. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Οπως Καρατάσος, Κασομούλης, Ζαφειράκης, Γκόνος, Γάτσιος κλπ απ το 21 και το 1912, αυτούς που δεν μπορούσαν να αποφύγουν, όλοι οι άλλοι αγωνιστές και ήρωες είναι σχεδόν απ την παλιά Ελλάδα και την Κρήτη.

Ενώ είμαστε ένας λαός, με ένα πεπρωμένο, εύλογα αναρωτιέται κανείς για όποιους ακριβώς ιστορικούς λόγους έγινε αυτή η διάκριση στο τρόπο που γράφτηκε η αγωνιστική ιστορία. Και πως δικαιολογείται εκείνο το «παλιά» Ελλάδα και «νέες χώρες» και κυρίως οι τόσοι...

Και αναρωτιέται ο καθένας. Μα επιτέλους γίνεται λυτρωτικός- απελευθερωτικός αγώνας, μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πηνελόπη Δέλτα, που είναι το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα και του κυρίου Γεωργίου Μόδη; Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές, που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωσή της με την υπόλοιπη Ελλάδα; Οι Μακεδόνες δεν είχαν κάνει καθόλου πριν απ αυτούς κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές, που φιγουράρουν στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους των Μακεδονικών πόλεων ;

Το ίδιο συνέβει και με την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού, τα Ν.Π.Δ.Δ και Ν.Π.Ι.Δ, τράπεζες κλπ, τον Κλήρο και τους αγροφύλακες ακόμα. Αν σε αυτά προστεθεί και εκείνο το «Νές χώρες» και το Βούλγαροι όταν συμβεί να κερδίσει στο ποδόσφαιρο μια βοριολλαδίτικη ομάδα στην Αθήνα.

Ε! τότε, δεν μένει παρά να πει κανείς, οτι η Νεοελληνική ιστορία έχει γραφεί υποκειμενικά, επιλεκτικά, χωροταξικά, ταξικά, τοπικά και ατομικά ακόμα. Η ιστορία αυτή στο παρελθόν ηταν η επίσημη ιδεολογία του κράτους γενικά και του Μακεδονικού αγώνα ειδικά.

Την έχουν κατασκευάσει με διάφορα ιδεολογήματα και μυθοπλασίες. Και αυτό γιατί, ενώ ο Εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας, είναι η λαϊκή ζώσα δύναμη που περνάει απ τους κλασικούς χρόνους στους νεότερους μέσω του μεσαίωνα, σε όλη την ιστορική διαδρομή, αυτή η λαϊκή ζώσα δύναμη, δεν έχει την αντίστοιχη με την προσφορά του θέση γενικά και στο κεφάλαιο ελληνική-ιστορία ειδικά. Για τους Μακεδόνες αγωνιστές η ιστορία δεν περιλαμβάνει προσωπικές μαρτυρίες και αφηγήσεις των πρωταγωνιστών, δεν έχει γράψει κάτι αξιόλογο ή ό,τι έχει γραφεί γράφτηκε κατά τέτοιον τρόπο που να μην τραβά την προσοχή ή να κινεί το ενδιαφέρον να ασχοληθεί κάποιος μαζί της. Και με τον Μακεδονικό αγώνα συναίβει ο,τι συμβαίνει και την ΕΑΜική Αντίσταση.

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει και με το 21. Ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, για τον οποίο δεν βρήκαν μερικές έστω λέξεις για να εξάρουν τη συμμετοχή και την προσφορά του, στην απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης, που είχε μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα του 21. Αυτή η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του οφίλεται στο γεγονός, οτι οι μεν Μοραϊτες και οι Ρουμελιώτες αγωνιζόμενοι, οχι μόνο ελπίζανε, αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση. Πίστευαν στη νίκη.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές αντίθετα. Εχοντας επίγνωση τη γεωστρατηγική και νευραργική θέση που κατείχε η Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, σε σχέση με το Μοριά και τη Ρούμελη, οχι μόνο δεν πιστεύανε, αλλα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση.

Και δεν ελπίζανε, γιατί μια ματιά και μόνο στο χάρτη της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής όπως διαμορφώθηκε Ελλάδα, θα διαπιστώσει κανείς δυο βασικά πράγματα: α) την τεράστια γεωστρατηγική θέση και σημασία της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με αυτήν της Ρούμελης και τον Μοριά. και β) Οτι πρώτα η Τουρκία θα έχανε την υπόλοιπη βορειοδυτική Βαλκανική Χερσόνησο και μετά τη Μακεδονία. Βέβαια σε μια Αυτοκρατορική κατακτητική δύναμη, όπως ηταν η Οθωμανική στον ελλαδικό χώρο, είναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθαμή κατακτημένης γης.

Για να γίνει κατανοητή η θέση και η σχέση της Μακεδονίας με την υπόλοιπη απελευθερωμένη Ελλάδα το 21, μόνο με ένα αφαιρημένο και άσχετο με την πραγματικότητα παράδειγμα, θα μας βοηθούσε να αντιληφθούμε τη διαφορά. Μια σύγκριση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με αυτήν της παλιάς Ελλάδας και ειδικά του Μοριά, θα γινόταν πιο εύκολα κατανοητή, αν παρομοίαζαμε την Οθωμανική Αυτοκρατορία με τον ανθρώπινο οργανισμό.

Ο ανθρώπινος οργανισμός ανάμεσα στα άλλα όργανα, έχει και την σκωλικοειδή απόφυση. Αν λοιπόν, τοποθετήσουμε το Μοριά από γεωστρατηγική άποψη στη θέση της απόφυσης και τη Μακεδονία στη θέση της αορτής, θα έχουμε μεταφορικά μεν, αλλα μια πραγματική εικόνα για το ποια ηταν η θέση, η σχέση και η αξία για την αυτοκρατορία, αυτών των δυο γεωγραφικών περιοχών.

Ενα άλλο γεγονός καθοριστική σημασίας, που καθιστά την Μακεδονία ακόμα πιο πολύτιμη για την Αυτοκρατορία, άρα και την σκληρότητα και το αξιοθαύμαστο του αγώνα Μακεδόνων. Εναν αγώνα χωρίς προοπτική και μέλλον, είναι η γειτνίασή της με την Κωσταντινούπολη.

Μέσω της Μακεδονίας η Οθωμανική Αυτοκρατορία, έλεγχε μέχρι την Τεργέστη και τη Βουδαπέστη και γενικότερα τους υποτακτικούς λαούς των Βαλκανίων. Από την Μακεδονία περνούσαν και οι δυο βασικές σιδηροδρομικές γραμμές και όλες οι οδικές αρτηρίες, που συνέδεαν την πόλη με τα Βαλκάνια και της υπό τουρκική κατοχή χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Αλλο ένα πλεονέκτημα που είχε η Μακεδονία σε σχέση με αυτήν του Μοριά και της Ρούμελης, για την Αυτοκρατορία ηταν οι εκτεταμένες πεδιάδες της. Οι πεδιάδες ηταν αυτές, που τροφοδοτούσαν με σιτάρι, δημητρικά και ζωοτροφές τις στρατιωτικές μονάδες που στάθμευαν βοριοδυτικά της Κωσταντινούπολης. Το γεγονός αυτό απάλλαζε την πύλη απ την υποχρέωση να μεταφέρει τα προϊόντα αυτά από άλλες περιοχές.

Από το Μοριά μέχρι και τη Θεσσαλία ο αγώνας της απελευθέρωσης από τον τουρικό ζυγό ηταν δύσκολος, σκληρός και αιματηρός. Το γεγονός αυτό κανένας δεν το αμφισβητεί, αφού η Λευτεριά δεν χαρίζεται αλλα κατακτιέται.

Ο Μακεδονικός αγώνας όμως, εκτός απ τη γεωστρατηγική θέση που είχε για την Οθωμανική αυτοκρατορία είχε και μια ακόμα ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση και σχέση απ αυτόν του Μοριά, της Ρούμελης και της Θεσσαλία ακόμα. Η ιδιομορφία αυτή συνίσταται στο γεγονός ο Μακεδονικός αγώνας, εκτός από δύσκολος, σκληρός και αιματηρός ηταν και πολύ επίπεδος.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματίζονταν σε τρία μέτωπα και με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς: Ενοπλα τον Τούρκο κατακτητή και τους Ελληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. ‘

Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρις βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με όλα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφού η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών από την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα λόγω δεν ήθελε να μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας και ύπαρξης ηταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Εγιναν τόσοι πόλεμοι: τοπικοί και παγκόσμιοι και η Τουρκία παραμένει ως έχει. Αν έχασε κάποια εδάφη στο διάβα των αιώνων από την Αγγλική κηδεμονία αυτά ήταν οι Πετρελαιοφόρες περιοχές τις οποίες πήρε αδιαμαρτύρητα η ίδια η Αγγλία. Ακόμα και στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο η Τουρκίας με δική της υπόδειξη (αν την χρειαζόταν) η Αγγλία θα της έδινε πεσκέση τα Δωδεκάνησα: Επίσημη δήλωση του τσώρτσιλ. Σε σχέση με την Οθωμανική Αυτοκρατορία παλιά και την Τουρκία σήμερα: για τους Αγγλό-Αμερικάνους ισχύει ότι εδάφη χάνει η Τουρκία είναι σαν να το χάνουν οι ίδιοι και επειδή σε Ελληνικά εδάφη είναι θρονιασμένη η Τουρκία είναι οι ίδιοι που στηρίζουν την ισχύ του «Κάζους Μπέλι», που σημαίνει σε εμπόλεμη κατάσταση!

Για να διατηρηθεί το statoys της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απο το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ, ως το 1827 πάντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο, και απόαυτόν ακόμα τον Μέττερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ηταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαν αντάλληγμα ένα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και οταν διαπίστωσε οτι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση από τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού.

Οι Ελληνες το 21 από ένα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλα με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενώ παλιά και τώρα ενώ είχαμε «εχθρικά» κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη εθνκό-απελευθερωτικός αγώνας για την

απελευθερώση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών από τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά.

Εκείνο όμως που τους τάραζε τον ύπνο ηταν η λέξη μεγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας. Ναι η μεγάλη ΙΔΕΑ που συμπύκνωνε τη θέληση των Ελλήνων να απελευθερώσουν τους υπό κατοχή Ελληνες. Να όμως του βρήκαν τρόπο και ανθρώπους και την έκαψαν…

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε οτι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν ποια τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφ' ύπνυση των Ελλήνων για να μη οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε οχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Ελληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων, ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανόηση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν ο φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, οχι μόνο ευνοούσε αλλα και συμπαραστάθηκε, στους Ελληνες.

Δίπλα στους μεγάλους μας Ελληνες, Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Πούσκιν, ο Σέλλευ, Μύλλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και ο Λόδρος Βύρων που πέθανε στο Μεσολόγγι.

Ενώ το Μοριά και τη Ρούμελη δεν τα διεκδικούσε και κάποιος άλλος εκτός από τους Ελληνες. Την Μακεδονία όμως εκτός απ τους Τούρκους, τους διάφορους Νενέκους-συνεργάτες των κατακτητών τους υποστηρικτές Αγγλούς, την διεκδικούσαν εδαφικά, οι Σέρβοι, οι Βούλγαροι και ενέγραφαν υποθήκες και οι Ρουμάνοι. Στο Μοριά και τη Ρούμελη κάθε πιθαμή γη που απελευθέρωναν οι αγωνιστές, εκτός απ τον κατακτητή δεν το αμφισβητούσε κανείς.

Στον Μακεδονικό αγώνα εκτός απ τους πιο πάνω ερωτευμένοι με την Μακεδονία μνηστήρες, ηταν που και της Αλβιώνας πονούσε-σπάραζε η ψυχή για τα νέα εδάφη που θα έχανε η Τουρκία υπέρ της Ελλάδας, αφού πάγια στρατηγική της ηταν να μην μεγαλώσει η Ελλάδα και Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Γι' αυτό όταν και τη φορά αυτή όπως το 21, δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και στη Μακεδονία του 12 ειδικά κρατούσε το υποδεκάμετρο στα χέρια και μετρούσε πόντο τον πόντο τα νέα σύνορα της Ελλάδας, μην τύχη και χάσει μερικούς πόντους εδάφους η Τουρκία. Παράδειγμα η ιδιόμορφη κλίση που έδωσαν στο Νομό Εβρου για να μην θιγεί η Ανατολική Θράκη και πλησιάσουν οι Ελληνες τα Στενά.

Δυστυχώς, στο όνομα να διατηρηθεί η εδαφική ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η μεγάλη «φίλη και πολλαπλά σύμμαχος» Αλβιώνα, και με την συγκατάθεση βέβαια του κατεστημένου έκαψαν και την Μεγάλη Ιδέα στην Μικρά Ασία το 1922. Την ιδέα που θεωρούσε τους Οθωμανούς κατακτητές στο χώρο της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Το 1945 μόλις eixame βγει από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα όμως απ αυτόν τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ενας λαός ατσαλωμένος και δοκιμασμάνος στη φωτιά και στο σίδερο του Εθνικού και αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαό που για πρώτη φορά ύστερα απ το 21, αποκτούσε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι' αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοίξει με τους ξένους και τους Ντόπιους αφέντες.

Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει η χώρα να ξαναγίνει «Η καϋμένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και την υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη ξένων επικυρίαρχων και Ντόπιων αφεντικών υποχρεώνει ενα λαό να καταφύγει σε αλλη χώρα για να επιζήσει.

Δυστυχώς και πάλι στο όνομα να μην θιγούν τα ερήμην του λαού επικυριαρχικά παραχωρημένα απ το κατεστημένο αγγλικά δικαιώματα στην Ελλάδα, μόλις που πρόλαβε η γενιά αυτή και άγγιξε το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας, Να την και πάλι η Αλβιώνα με τα πολυάριθμα στρατά της το Δεκέμβρη του 1944, να απελευθερώσει μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Να σώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες.

Βέβαια, η Αγγλία εχει επέμβει πολλές φορές και για ποικίλους λόγους στην Ελλαδίτσα μας. Η επέμβαση όμως του Δεκέμβρη ηταν η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη και η πιο βάρβαρη μετά πολεμικά ιμπεριαλιστίκη επέμβαση και ενώ συνεχίζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του Χίτλερ.

Οταν μετά «απελευθερωτικά» με την ξένη επέμβαση όλα αυτά κινδύνευαν, οι καινούριες αυτές δυνάμεις που είχαν βγει στο προσκήνιο της ιστορίας δεν «το έβαλαν κάτω». Ηταν αποφασισμένες παρά την Αγγλική ένοπλη επέμβαση να σφύξουν για άλλη μια φορά τα δόντια και να δώσουν μέσω του Δημοκρατικό στρατού Ελλάδας,όσες ακόμα θυσίες χρειάζονταν για να γίνει το όραμα αυτό πραγματικότητα.

Και όταν η Αλβιώνα κατάλαβε οτι παρά τη δική της ένοπλη επέμβαση και τον άρτιο εξοπλισμό των όποιων δυνάμεων του κατεστημένου και τον ανεφοδιασμό τους σε ένδυση, υπόδεση και διατροφή των δυνάμεων αυτών, οι Αντιστασιακές δυνάμεις ηταν οχι μόνο αποφασισμένες, αλλα και ικανές να κάνουν πράξη τα Αντιστασιακά όνειρα και ιδανικά. Ονειρα και ιδανικά, που βασικό και κυρίαρχο σκοπό και στόχο είχαν: να απαλλαγεί η Ελλαδίτσα μας από τις συμπληγάδες πέτρες της εξάρτησης και την κουλτούρα της υποταγής.

Για να μην έχει και η Αλβιώνα, την ίδια τύχη με αυτήν του Μουσουλίνι και του Χίτλερ στην Ελλάδα, τον Μάρτη του 1947 μας μεταβίβασε, η «φιλτάτη και σύμμαχος ημών» Αλβιώνα σαν να επρόκειτο για κάποιο προσωπικό τους αντικείμενο και οχι για λαό και χώρα στους Νέο ιμπεριαλιστές Αμερικανούς, οι οποίοι αφού πρώτα και με την συγκατάθεση του κατεστημένου εξασφάλισαν εκτός από την επικυριαρχία και την ετεροδικία, ανέλαβαν οχι μόνο την ευθύνη αλλα και την υποχρέωση να εξοντώσουν δια πυρός και σιδήρου αυτό το λαογέννητο λαϊκό Αντιστασιακό κίνημα.

Υστερα από είκοσι οκτώ μήνες Αγγλικής ένοπλης επέμβασης και είκοσι εννέα μήνες Αμερικανικής στις 29-30 Αυγούστου το 1949, ηττήθηκε στρατιωτικά και μόνο, ο μετονομαζόμενος ΕΛΑΣ σε Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας. Τον Δεκέμβρη ο ΕΛΑΣ δεν ηττήθηκε. Παρέδωσε τα όπλα προκειμένου να διασφαλισθεί ειρηνικά η ομαλή και δημοκρατική πορεία της χώρας μεταπολεμικά.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές εκτός από αυτούς τους συγκεκριμένους αντιπάλους είχαν και το 21 και ειδικά μετά το 1908 να αντιμετωπίσουν αρκετούς διεκδικητές της Μακεδονίας, με τα οργανωμένα κομιτάτα καθώς και την σκληρότητα των Τούρκων που ήθελαν μετά το 1908 να μεταμορφώσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία σε Τουρκικό έθνος.

Βέβαια, όπως γράφω και σε άλλο κάθε οργανισμός για να ζήσει χωρίς προβλήματα τα θέλει όλα του τα όργανα. Αποδείχθηκε όμως οτι ο ανθρώπινος οργανισμός, μπορεί να συνεχίσει να ζεί, έξ ίσου καλά και όταν ακόμα του αφαιρεθεί η σκωλικοειδής απόφυση, που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά. Σαν δύναμη κατοχής η Οθωμανική Αυτοκρατορία για τίποτε δεν θα δεχόταν να της αφαιρέσουν, έστω και τη σκωλικοειδή απόφυση που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά.

Τα ιστορικά όμως γεγονότα και η δυναμική της ελληνικής Επανάστασης την υποχρέωσαν να δεχθεί, οχι μόνο να της αφαιρέσουν την σκωλικοειδή απόφυση και αρκετά ψαχνά όπως τη Ρούμελη, αλλα αργότερα την Εύβοια, τη Θεσσαλία και αρκετά Νησιά. Σε καμιά όμως περίπτωση την εποχή εκείνη, με οικονομική ακόμα ευρωστία και τις πολυάριθμες στρατιωτικές δυνάμεις που διέθετε και την αμέριστη συμπαράσταση της Αγγλίας, θα δεχόταν να της αφαιρέσουν την Αορτή. Ακόμα και το 1897 απέτυχε η προσπάθεια για απελευθέρωση της Μακεδονίας. Χρειάστηκαν να περάσουν ενενήντα (90) και πλέον χρόνια από το 21 για να απελευθερωθεί η Μακεδονία.

Αυτά ακριβώς, τα γεωγραφικά, στρατηγικά, οικονομικά κλπ, δεδομένα ζωτικής σημασίας για την Τουρκία τα γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές, γι' αυτό και δεν πίστευαν στην ταυτόχρονη ή σύντομη μετά το 21 απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και όμως συμμετείχαν ολόψυχα στον αγώνα με το σκεπτικό, οτι ο αγώνας είναι κοινός και ενιαίος. Ηταν αγώνας για την Ελλάδα.

Και σαν ενιαίος είχε την ανάγκη της όποιας βοήθειας, που θα μπορούσε να συμβάλει έστω και κατ' ελάχιστο στη νίκη, έστω και μόνο να απελευθερωθεί ο Μοριάς. Να γίνει η αρχή για να αναγεννηθεί η σύγχρονη Ελλάδα. Για να υπάρχει σίγουρη η νίκη, έπρεπε να κινητοποιηθούν όλες οι δυνάμεις όπου Γής των Ελλήνων και αυτό ακριβώς έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές το 1821, με τις πολυάριθμες οργανώσεις και Επαναναστάσεις στον Μακεδονικό χώρο.

Οταν Ιων Δραγούμης ήρθε υπάλληλος στο Προξενείο του Μοναστηρίου το 1902, βρήκε το έδαφος έτοιμο απ τα άτομα της «Νέας Φιλικής» που έγινε στο χωριό Νέβεσκα της Φλώρινας, το σημερινό Νιμφαίο. Η οργάνωση αυτή είχε συγκροτήσει ήδη στις Πόλεις και στα κεφαλοχώρια επιτροπές-κομιτάτα Μακεδονικού αγώνα. Για την οργάνωση αυτή που οργάνωσε την επανάσταση του 1878 που αγκάλιασε σχεδόν ολόκληρη τη Μακεδονία.

Η επανάσταση αυτή που είχε τόσο μεγάλη επιτυχία έγινε με αφορμή τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου τον ίδιο χρόνο μεταξύ Ρωσία και Τουρκίας με την οποία συνθήκη δημιουργήθηκε η Μεγάλη Βουλγαρία δεν αναφέρεται καν στην Ελληνική Ιστορία.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές μέχρι το 1912, δεν είχαν ανοιχτό μέτωπο μόνο με τους Τούρκους στο αγώνα για τη λευτεριά της πανάρχαιας ελληνικής Μακεδονίας, που τους φλόγιζε το Νου και την καρδιά, αλλά και τους Βουλγάρους που διατηρούσαν άσβεστο το όραμα να κατέβουν στο Αιγαίο. Οραμα, που και με τις ευλογίες της Αυστρίας, έσφαζαν και αποδεκάτιζαν τον ντόπιο πληθυσμό, δημιουργώντας και οι Βούλγαροι την εντύπωση στην διεθνή κοινή γνώμη και ιδιαίτερα της Ευρώπης, οτι έχουν και αυτοί δικαιώματα στη Μακεδονία.

Δίπλα στους Σέρβους και τους Βουλγάρους κομιτατζίδες, ηταν και μια δράκα δίγλωσσων Ελλήνων, που προ παγάνδηζαν, οτι και η Ρουμανιά έχει αντίστοιχες διεκδικήσεις στη Μακεδονία. Ολες αυτές τις διεκδικήσεις οχι μόνο τις ευνοούσε η Πύλη, αλλα τις παρότρυνε και όπου δεν υπήρχαν τις δημιουργούσε.

Επειδή και στο κεφάλαιο δίγλωσσοι Ελληνες γενικά και στον Μακεδονικά αγώνα ειδικά, η Νεοελληνική ιστορία, θέλοντα να καλύψει τους τα φαύλα πράξαντες (Ελευθέριο Βενιζέλο κλπ, για να πάρει λέει την ψήφο του Ρουμάνου Πρωθυπουργού), δέχθηκε να χαρακτηριστούν στο σύνολό τους οι δίγλωσσοι Ελληνες Ρουμανική μειονότητα.

Αντί η ελληνική ιστορία να καταδικάσει σαν εθνικό έγκλημα αυτήν την συναλλαγή, για να αποσείσει την ιστορική ευθύνη από τους τα φαύλα πράξαντες εκμεταλλεύτηκε ορισμένες αστόχαστες και άσχετες με την ιστορική πραγματικότητα εκδηλώσεις αυτής της Δράκας των δίγλωσσων Ελλήνων για τους απαλλάξει απ την ευθύνη

Αυτή ακριβώς η αποδοχή, εκτός του οτι αύξησε τον αριθμό της δράκας (το είδαμε στην κατοχή), αν δεν βάλουμε τα πράγματα στις πραγματικές ιστορικές τους διαστάσεις, και αν δεν προσέξουμε, το έγκλημα αυτό θα το βρούμε κάποτε μπροστά μας. Και θα το βρούμε γιατί το πολιτισμικό τμήμα του Στέιντ Ντιπάρτμεν, που στηρίζει την πολιτική του στο «διαίρει και βασίλευε», θέλει παρακάπτοντας την Ευρωπαϊκή Ενωση να ρυθμίζουν οι ΗΠΑ και τα θέματα των Βαλκανίων, θα το φέρει στην κατάλληλη στιγμή στην επιφάνεια αυτό το φασούλι.

Και τότε καμιά ιστορική αλήθεια δεν θα εκφράζει ο πρόλογος του κυρίου Κωσταντίκου Στεφανόπουλο πρώην Προέδρου της δημοκρατίας στο βιβλίο «Ποιοι είναι οι Βάχοι» του κυρίου Αστέρη Κουκούδη:«...Οτι οι Βλάχοι δεν πρέπει να θεωρούνται ως μια εξελληνισμένη ομάδα ή μια ομάδα διχασμένη ανάμεσα στις εθνικές προπαγάνδες των αρχών του 20ου αιώνα, αλλα ως μια γνήσια έκφραση της Ρωμιοσύνης...Και συνεχίζει «...για ό,τι σοβαρό μπορεί να περηφανευθεί ο Ελληνισμός, εκπαίδευση, οικονομική ή επαναστατική δραστηριότητα, τουλάχιστον από τα τέλη του 18ου αιώνα και ως τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οικοδομήθηκε σε ενα ιδιαίτερα καθοριστικό βαθμό με την ουσιαστική αρωγή των Βλάχων...

Ετσι, οι βλάχοι προβάλουν στο νεότερο ιστορικό προσκήνιο ως μια τάξη ευπόρων κτηνοτρόφων και πραματευτάδων, αλλα και ως κλεφοαρματολοί... Από τις τάξεις αυτές προήλθε μεγάλο μέρος των δασκάλων και των πολεμιστών του γένους στη Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Μακεδονία, αλλα και ένα μεγάλο πλήθος από εμποροβιοτέχνες που στελέχωσαν τις ελληνορθόδοξες κοινότητες των αστικών κέντρων σε ολόκληρη τη βαλκανική... Ειναι κατ' εξοχήν αστοί σε ολόκληρη σχεδόν την ηπειρωτική Ελλάδα με τεράστια συνεισφορά στην οικοδόμηση της ελληνικής πατρίδας. Οι μαρτυρίες υπάρχουν από

τα επιβλητικά νεοκλασικά κτίσματα των Αθηνών έως τα εκπαιδευτήρια των Μακεδονικών Κωμοπόλεων, από τον πρώτο Πρωθυπουργό της Ελλάδας Ιωάννη Κωλέτη και τους εθνικούς ευεργέτες...».

Εγώ δίπλα στα όσα λέει ο Πρόεδρος κύριος Στεφανόπουλος, για τη συνεισφορά των Βλάχων, στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της σύγχρονής Ελλάδας, θα πρόσθετα και ένα τεράστιο δίκτυο εμπορικών επιχειρήσεων στην Αύγυπτο, στις Ευρώπαϊκες χώρες και ειδικά στις Βαλκανικές, με δεκάδες υποκαταστήματα και αντίστοιχους πράκτορες η κάθε μια.

Και είναι αυτοί ακριβώς, οι εμπορικοί οίκοι και οι άνθρωποι που τους διεύθυναν, που ήρθαν πρώτοι σε επικοινωνία και επαφή με τις σύγχρονες και επαναστατικές ιδέες της Ευρώπης και του κόσμου και ειδικά με αυτές της Γαλλική Επανάστασης. Και ηταν αυτές ακριβώς οι ιδέες που ανταποκρίνονταν κοινωνικό-οικονομικά τους συμφέροντα γι' αυτό και συμμετείχαν, αν δεν πρωτοστάτησαν στην ίδρυση της «Φιλικής Εταιρείας», ηταν αυτοί που τις μετά λαμπαδεύσαν και αποτελέσαν το εγερτήριο σάλπισμα για την αποτίναξη του Οθωμανικού ζυγού.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι η «Φιλική Εταιρεία» ιδρύθηκε στην Οδυσσό και η Επανάσταση του 1821 κηρύχθηκε στο Ιάσι της Ρουμανίας στις 22 του Φλεβάρη του 1821 και οχι στις 25 Μαρτίου όπως την καταγράφει η Νεοελληνική ιστορία.

Αγώνας των Μακεδόνων απέβλεπε σε τέσσερους βασικούς και καθοριστικής σημασίας στόχους α) Να κάνουν γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη, έντονα και αισθητά, οτι η Μακεδονία ανήκει στην Ελλάδα: Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

β) Να κρατήσει στην Μακεδονία όσο το δυνατόν περισσότερες στρατιωτικές δυνάμεις μπορούσε, που αν δεν υπήρχε επαναστατική εξέγερση στην Μακεδονία, θα ενισχύονταν και με αυτές οι τουρκικές δυνάμεις. Δυνάμεις που θα αντιπαρατάσσονταν στους αγωνιστές του Μοριά και της Ρούμελης και

γ) Να διαμορφώσει ενιαία ελληνική εθνική συνείδηση και να την εμβαθύνσει σε βαθμό ανεξίτηλο και δ) Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα, τους πόθους και τα οράματα για την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, όταν μέσω του αγώνα έρθει το πλήρωμα του χρόνου.

Και όταν ο Μακεδονικός αγώνας έπαιξε με τις τόσες τοπικές εξεγέρσεις και ολοκαυτώματα, τον ρόλο που του αναλογούσε: Η Βέροια, η Νάουσα, το Ελευθεροχώρι, η Χαλκιδική, τα Σέρρας η Σιάτσιστα κλπ, τον ρόλο για τον οποίο ξεκίνησε και η κάθε παραπέρα στρατιωτική δράση, που απέβλεπε στην απασχόληση δυνάμεων του εχθρού, έπαψε να παίζει το ρόλο που έπαιζε αρχικά.

Το Αίμα λένε Είναι η Μελάνη που Γράφει Ανεξίτηλα την Ιστορία. Τότε λοιπόν, αφού έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφ' ύπνηση και σφράγισαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες με το Αίμα, που αποτελούσε οχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση, οτι η Μακεδονία είναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραιώσει της ενιαίας εθνικής συνείδησης, αρκετοί απ τους επιζώντες οπλαρχηγούς: Καρατάσιος, Κασομούλης κλπ, κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους και πολλοί έδωσαν και την ίδια τη ζωή τους για την απελευθέρωση της πολύπαθης Ελλάδας. Γι' αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Το βράχο που συνδέει αμφίδρομα την Ανατολή με τη Δύση και τους πολιτισμούς του κόσμου.

Στο Μοριά ο Κολοκοτρώνης, έκαιγε τα χωριά των προσκηνημένων και έστηνε «φούρκα και παλούκι» για τους Νενέκους του Μοριά. Στην Μακεδονία έγινε ακριβώς το αντίθετο. Οι Μακεδόνες Νενέκοι εκτός του οτι συνεργάστηκαν με τους Τούρκους, τους υπόδειξαν και ένα καταχθόνιο σχέδιο για σύντομη και οριστική εξόντωση των αγωνιστών. Το σχέδιο που πρότειναν πρόβλεπε: την συγκέντρωση των χωρικών στις πόλεις και το κάψιμο όλων των ορεινών χωριών. Η εφαρμογή αυτού του σχεδίου απομόνωσε τους αγωνιστές από την επικοινωνία, την πληροφορία, τη διατροφή και τη στέγη. Δεκάδες είναι τα χωριά που κάηκαν στις πλαγές του ορεινού Βερμίου όπως : Ο Αγιος Γιάννης, το Ντορμάνι, η Αγια Παρασκευή, το Αυγότσι, το Λοζίτσι, η Μαρούσια, το Ντιχαλεύρι κλπ.

Τη Μακεδονία για την οποία ο Παύλος Μελάς, που άφησε την τελευταία του πνοή στη Σιάτσιστα, σε ένα απ τα γράμματα προς τη γυναίκα του έγραφε : «Η Μακεδονία είναι οι πνεύμονες της Ελλάδας, και χωρίς αυτούς η υπόλοιπη Ελλάδα είναι καταδικασμένη». Ο Μακεδονικός αγώνας ηταν μακρόχρονος, σκληρός και αδυσώπητος και όσο πλησίαζε η απελευθέρωση κάθε μέρα γίνονταν πιο σκληρός και απάνθρωπος.

Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που είχε η Μακεδονία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, και η γειτνίαση με την Κωσταντινούπολη, οι στρατιωτικές δυνάμεις που κινητοποίησαν για τον τερματισμό του εξεσηκωμού και το τσάκισμα των αγωνιστών ηταν χωρίς προηγούμενο. Το ίδιο οι σφαγές και οι καταστροφές. Στη Νάουσα, το Μοναστήρι του Πρόδρομου της Βεροίας και σε πολλές άλλες περιοχές, οι Γυναίκες και τα κορίτσα πήδούσαν απ τους γκρεμούς για να μην ατιμαστούν απ τους Τούρκους.

Μια ιστορία, που δεν στηρίζεται σε κοινωνικά και οικονομικά στοιχεία και κυρίως στις μεταβολές των ιδεολογικών ρευμάτων και των σύγχρονων δεδομένων, δεν μπορεί να λέγεται αντικειμενική. Η έλλειψη αυτών των στοιχείων οδηγεί αναπόφεκτα οχι μόνο σε ιστορικές κατασκευές, αλλα και στην κυριαρχία της εξατομίκευσης και την αποθέωση του ιδιωτικού.

Η Νεοελληνική ιστορία είναι σε πολλά σημεία υποκειμενική, επιλεκτική και ταξική ακόμα γιατί, στερούμενη τις κοινωνικό-οικονομικές και ιδεολογικές αναλύσεις, και κοινωνικών προγραμμάτων, που αποτελούν τα βασικά δεδομένο της πολιτικής, δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά και με σαφήνεια την προοπτική και κυρίως ποιόν έχει βασικό και κύριο αντίπαλο στο αγώνα του για τη Λευτεριά.

Ετσι, ενώ ο βασικός εχθρός, ο κύριος πολέμιος του ελληνισμού ηταν η μεγάλη Βρεττανία, οι Νεοέλληνες δυστυχώς θεωρούσαμε και πολλοί θεωρούμε ακόμα μόνο τους Τούρκους. Μα οι Τούρκοι ηταν θέσει κατακτητές και φύσει εχθροί. Αυτό ηταν σαφή και αναμφισβήτητο και στους ίδιους τους Τούρκους. Αυτή ακριβώς η συνειδητοποίηση οτι είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο, τους υποχρέωνε να εξαγοράζουν προστασία υποτασσόμενοι αδιαμαρτύρητα στους σκοπούς και τις προσταγές των Αγγλων, που την πρόσφεραν αφειδώς.

Ειναι χαρακτηριστική μια επιστολή του Υψηλάντη το 21, προς τους Ελληνες αγωνιστές για το πώς σκέπτονταν, έβλεπαν, εκτιμούσαν και αντιδρούσαν οι Αγγλοι στην προσπάθεια των Ελλήνων να απελευθερωθούν καθώς και τις μεθόδους και τα μέσα που χρησιμοποιεί προκειμένου να εμποδίσει πρώτα την έναρξη, να δυσκολέψει μετά και να τον πολεμήσει αργότερα. Να πως εκτιμά τη θέση και την συμπεριφορά των Αγγλων ο Υψηλάντης στην επιστολή του προς τους Ελληνες Πλοιάρχους, μα και προς αυτούς που θεωρούσαν σύμμαχο και συμπαραστάτη την Αγγλία.

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΛΟΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Συμπατριώται! Προς σας αποτείνει η Ελλάς, η δυστυχής ημών μήτηρ και πατρίς τη φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από πάντοια δεινά, εις σας στηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της και από σας μόνον προσμένει μικράν ελάφρινσιν των δυστυχιών της...»

«...Αλλ' ενώ της Ευρώπης όλης αι φιλάνθρωποι διοικήσεις θεωρούσιν την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων ως την μόνην βάσιν της ευδαιμονίας παντώς έθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας, η Αγγλία φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, εις τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος Δύναμις αγωνίζεται με παντοίους τρόπους, οχι μόνον εις τους Ευροούντα δρόμο τω επιτυχιών μας να βάλη εμπόδια, αλλα και εντελή εξολοθρευμόν να μας επιφέρη.

Οι σκοποί της αξιομίσητου ταύτης δυνάμεως είναι να αποκτήσει τελείαν θαλασσοκράτηραν, να αρπάξει της Ευρώπης το εμπόριον όλον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτήν υπεροχή, και ως από θρόνου υψηλού να διατάσση τας τύχας των εθνών.

Προς τούτο δε το τέλος δεν ησχύνθη, μέχρι σημείου να μεταχειριστή και αυτάς τας αισχθότατας αδικίας, καταπάτησε συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς δεσμούς, και, δια να μην μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψτε τινα βλέματα εις την γειτονεύουσαν Επτάνησον, και θέλετε ιδεί εκεί συσσωρευμένα, όσα εις αλλα μέρη μοναδικώς έπραξαν κακά...Αυτή (η Αυτή της Λόντρας)

Η Βρετανία που δέσποζε στα κύματα, προκειμένου να υποτάξει την Οθωμανική αυτοκρατορία στα οικονομικά και γεωστρατηγικά της συμφέροντα, εκμεταλλεύτηκε την ενδόμυχη πεποίθεση των Τούρκων, **οτι είναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο**. Κάθε φορά που οι Τούρκοι έδειχναν σημεία απειθαρχίας στους Αγγλους το Φόρεϊ Οφφίς, τους θύμιζαν οτι ειναι κατακτητές καθώς και τον **διαγραφόμενο κίνδυνο Ανάστασης του ελληνισμού**. Και τους εφιστούσαν την προσοχή, οτι Ανάσταση του ελληνισμού, χωρίς τη δική τους στήριξη και συμπαράσταση, δεν σημαίνει μόνο Κωσταντινούπολη και Μικρά Ασία, το γεγραφικό ευρωϊπαικό κομμάτι της οθωμανικής αυτοκατορίας που αντιπροσωπεύει το 5

η 6% το εδάφους της, αλλα οτι Ανάσταση του ελληνισμού σημαίνει εγκατάλειψει όλων των κατεχόμενων απ τους Τούρκους ελληνικών εδαφών.

Μάλιστα, για να τους θέσει υπό κηδαιμονία τους απαριθμούσαν τα Εκκλησιαστικά, τα κοινοτικά, τα κοινωνικά και τα οικονομικά προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος, προς τις Ορθόδοξες υπηρεσίες.

Προνόμια και υπηρεσίες που επιβιώνουν και διατηρούν την ισχύ τους 400 και πλέον χρόνια. Τα προνόμια αυτά και οι υπηρεσίες που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ από τον Πατισάχ, γεγονός που σημαίνει οτι τα προνόμοια αυτά ειναι παραχώρηση της Οθωμανικής εξουσίας προς το κατακτημένο έθνος. Και οτι οι Ελληνες είναι ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, που παρά την μακραίωνη κατοχή δεν έχει χάσει την υπόστασή του.

Ενα έθνος που υπάρχει και ζει στον φυσιολογικό του χώρο. Στο χώρο που του ανήκει και οτι χωρίς τη στήριξη της αγγλικής συμπαράστασης, δεν είναι μακριά η μέρα, που θα βρεθούν ξανά στα βάθη της Ασίας.

Μια άλλη χώρα, που πάντα επιβουλεύονταν την εδαφική της επέκταση εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής κυριαρχίας ηταν η Ρωσία. Η Ελλάδα λοιπόν, και η Ρωσία ηταν οι δυο χώρες που επιβουλεύονταν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η Ελλάδα δικαιωματικά, απελευθερωτικά και η Ρωσία επεκτατικά με σκοπό και στόχο να μετατρέψει την Κωσταντινούπολη σε Νέα Ρώμη. Η γεωγραφική έκταση και η γεωστρατιγική θέση της αυτοκρατορία που εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, έλεγχε τα στενά του Βοσπόρου και του Γιβλαρτάρ ταυτίζονταν απόλυτα με αυτά της Βρετανίας.

Αυτά ακριβώς τα πολλαπλά και πολύμορφα συμφέροντα καθιστούσαν την Αγγλία ένθερμο υποστηρικτή, φύλακα, άγγελο προστάτη και στυλοβάτη της Τουρκίας, αλλα και άσπονδο, ανελέητο και θανάσιμο εχθρό των Ελλήνων και της Νέας να αναστηθεί Ελλάδα, πριν την Επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και κυρίως μετά την Επανάσταση. Και επειδή με βάση την ιστορία που έγραψαν οι άνθρωποι και οχι ο Θεός, η ανάσταση και τα εδαφικά δικαιώματα της Ελλάδα, αν πράγματι είμαστε απόγονοι άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου ηταν και παραμένουν ιστορικά απαράγραπτα.

Κάθε κατακτητής για να είναι βιώσιμη στο χρόνο η κατάκτηση αναζητεί συνεργάτες και στηρίγματα στο εσωτερικό της κατακτημένης χώρας και εξωτερικές συμμαχίες. Η ταύτιση συμφερόντων όμως προϋπέθεται εγγυήσεις και απ τα δύο μέρη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, οι εγγυήσεις δεν μπορούσαν να είναι ισομερή και αυτό γιατί δεν είχε κάτι δικό της να υποθηκεύσει. Η Τουρκία σαν κατακτητής που ηταν, είχε δυο βασικούς «εχθρούς»: την Ελλάδα και την Ρωσία.

Η Τουρκία λοιπόν, ηταν αυτή που εκτός των όποιων άλλων εχθρών είχε και δυο άλλους δεδηλωμένους εχθρούς : Την επαναστατημένη δικαιωματικά Ελλάδα και αργότερα διεκδικήτρια εδαφών τη Ρωσία. Τα συμφέρονταν αυτών των δύο λαών την εποχή εκείνη για την απόσπαση εδαφών απ την Τουρκία συνέπεπταν.

Συνεπώς η Τουρκία ηταν αυτή που δεν ένοιωθε ασφαλής και ζητούσε εγγυήσεις απ τη Βρετανία για να εξασφαλίσει την εδαφικής ακεραιότητα και την αδιατάρακτη υπαρξιακή της συνέχειας. Και όπως είναι γνωστό στις περιπτώσεις αυτές το τίμημα-αντάλλαγμα μιας τέτοιας ιδιόμορφης συμμαχίας, ηταν και είναι η πλήρης υποθήκη και υποταγή στη θέληση και τους σκοπούς του δανειστή και εγγυητή.

Και ενώ λοιπόν, η Αγγλία πρόσφερε παντώς είδους εγγυήσεις και κοινωνικό-οικονομικές αρωγές στην Τουρκία, οι μετά απελευθερωτικές κυβερνήσεις, χωρίς όραμα και τόλμη προκειμένου να μην δυσαρεστήσουν στους Αγγλους, θυμίζοντας τους πως ένα μεγάλο, το μεγαλύτερο κομμάτι των εδαφών της Οθωμανικής επικράτειας είναι εδάφη ελληνικά και κατοικούνται σε μεγάλο ποσοστό από Ελληνες.

Για διατηρηθούν λοιπόν αυτές οι «καλές» διπλωματικές σχέσεις, με την Αγγλία, έπρεπε οι ελληνικές κυβερνήσεις να μην ενοχλούν με διεκδικήσεις τους Τούρκους. Με την αποδοχή αυτής της αρχής-απαίτηση των Αγγλων, άφηναν τους υπό κατοχή Ελληνες και ειδικά τον λαό της Μακεδονίας στην τύχη τους.

Ετσι λοιπόν, ενώ θεωρούμε τον εαυτό μας απογόνους και κληρονόμους του Βυζαντίου και οτι σαν απόγονοι και κληρονόμοι του Βυζαντίου, άρα ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ο τρόπος που οι ηγεσίες των Νεοελλήνων χειρίστηκαν αυτή την κληρονομιά πείθει οτι τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρχε ποτέ.

Γιατί οι απόγονοι μιας τέτοιας κληρονομιά κάνουν ανά πάσα στιγμή οχι μόνο με λόγια αλλα και με συγκεκριμένες πράξεις την ύπαρξη αυτής της κληρονομιάς, την διεκδικούν και αγωνίζονται για την επανάκτηση των όποιων δικαιωμάτων και δεν μπαίνουν υπό κηδαιμονία στον φύσει «εχθρό» αυτών των δικαιωμάτων. Δεν υποτάσσονται ψυχή τε και σώματι στους Αγγλους αποικιοκράτες και ούτε τους αναθέτουν εν λευκώ να χειρίζονται αυτοί κατά βούληση την δική μας κληρονομιά, που ηταν ο φύσει «εχθρός» της μεγάλης Ιδέας. Ιδέα την οποία δολοφόνησαν παρασυρμένοι οι ίδιοι διά του «εθνάρχου» Βενιζέλου στη Μικρά Ασία απ το 1918 μέχρι το 1922.

Η ήττα ή μάλλον το μετά φανών και λαμπάδων θάψιμο της «Μεγάλης Ιδέας» οδήγησε αργά αλλά σταθερά και όπως τα είχαν υπολογίσει εκείνοι που υπέγραψαν χωρίς καμιά επιφύλαξη τη Συνθήκη της Λωζάνης στο «Δεν διεκδικούμε τίποτε, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτε». Ο κύριος Σ. Μαρκεζίνης στην «ιστορία» του αξιολογώντας την μικρασιατική καταστροφή την κατατάσει σαν την μεγαλύτερη συμφορά που έχει υποστεί ο ελληνισμός και από αυτήν ακόμα της άλωσης της Κωσταντινούπολης.

Ετσι, η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Το όνειρο της «Μεγάλης Ιδέας» και η δημιουργία μιας μεγάλης Ελλάδας. Μιας Ελλάδας που να περιλαμβάνει ένα σημαντικό μέρος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και όλους τους ελληνικούς πληθυσμούς, που βρίσκονταν υπό κατοχή στις τουρκικές επαρχίες που περιβρέχονταν απ το Αιγαίο και την Προποντίδα έσβησε.

Οι Ελληνες της Μικράς Ασίας, προκειμένου να σωθούν απ την εκδικητική μανία των Τούρκων, που αφού τους έσωσαν οι Αγγλοι μέσω της πολιτικής του Βενιζέλου οι Τούρκοι, πρόβαλαν υπερφίαλες αξιώσεις στο θέμα της ανταλλαγής των πληθυσμών

Και το ερώτημα που μπαίνει είναι πώς: εξηγούνται όλα αυτά τα οξύμωρα επιχειρήματα που επικαλείται ο Βενιζέλος, προκειμένου να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα;

Η Ελλάδα εκτός απ την εποχή του Γιάννη Κωλέτη, ποτέ δεν κυβερνήθηκε ελληνικά και απ τους Ελληνες. Ο Κωλέτης αν και γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια, η βασική του αντίθεση ηταν με την πολιτική χαμηλών τόνων, που ακολουθούσε ο Μαυροκορδάτος σαν αρχηγός του κόμματος που στηρίζονταν και εκπροσωπούσε τα Αγγλικά συμφέροντα στη Ελλάδα.

Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η ελληνική κοινωνία να είναι από την γέννησή της ακόμα συγκρουσιακή. Αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της, που ξεκινά απ τα πρώτα ακόμα χρόνια της Παλιγγενεσίας, έβλαψε πολύ το λαό και τη χώρα. Αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα για την παλιγγενεσία, άλλο τόσο στον Μακεδονικό αγώνα και σε όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής. Δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία είναι:

α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Λόγω εξάρτησης ο υποκειμενικός τρόπος καταγραφής της ιστορίας γ) η επιλεκτική μνήμη και χρήση της ιστορίας και γ) Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας σε τρέχοντα πολιτικά θέματα, που την μεταβάλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε ιδεολογικό-πολιτικό όργανο και όργανο μισαλοδοξίας, επικάλυψη και συγκάλυψη σκοτεινών πράξεων διαπλοκής, που πολλές από αυτές δεν απέχουν πολύ από την προδοσία.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του τρόπου χρήσης της ιστορίας είναι οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον παρά των ιδεών, αξιών, αρχών και πεποιθήσεων. Υπολείμματα αυτού του τρόπου καταγραφής και ιδεολογικής χρήσης της ιστορίας, είναι ορατά μέχρι σήμερα, και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική, προκειμένου κάθε επόμενη γενιά να αναπαράγεται καθ' εικόνα και ομοίωση με την προηγούμενη.

Μια κοινωνία όμως στην οποία οι Νέες γενιές δεν αμφισβητούν τις παλιότερες. Και όταν οι Νέοι παπαγαλίζουν τις απόψεις, τις ιδέες και τα πιστεύω των μεσηλίκων η κοινωνία αυτή έχει ήδη γεράσει. Η κοινωνία αυτή δεν ανανεώνεται ιδεολογικά, πολιτικά και πολιτισμικά, αφού η κάθε γενιά της δεν είναι φορέας των δικών της φρέσκων ιδεών, αρχών και αξιών με τις οποίες θα λύσει τα παλιά και νέα χρονίζοντα προβλήματα.

Σε μια κοινωνία που οι Νέοι ζητούν θεϊκή, πατερναλιστική και αστυνομικού χαρακτήρα προστασία και μέτρα για να λύσει παλιά και νέα υπαρκτά κοινωνικά προβλήματα, είναι μια κοινωνία φοβική. Μια κοινωνία στατική χωρίς προοπτική και μέλλον.

Δεν είναι τυχαίο που τρία απ τα αριστουργήματα της Παγκόσμιας λογοτεχνίας : Ο Ειδίπους τύραννος του Σοφοκλή, ο Αμπλετ του Σέσπηρ και οι Αδερφοί Καραμαζόφ του Ντολστογιεφσκη έχουν όλα σαν κεντρικό θέμα τους την πατροκτονία. Και στα τρία αυτά αριστουργήματα κυριαρχεί το Μοτίβο της γεννετήσιας αντιζηλίας που διακατέχει τον καταπιεσμένο Γιό απ τον πατέρα αφέντη.

Το άτομο και η βούλησή του δεν δεσμεύετε από κανενός είδους δογματικές επιταγές. Από τη στιγμή που κάποιος κοιτάξει το μύθο, με τα μάτια του πολίτη η διαδρομή απ το μύθο στη σκέψη και λόγω και απ το λόγω στην πράξη είναι πλέον εύκολη.

Αφού λοιπόν, η Ελλάδα και η Ρωσία ηταν οι δυο βασικοί εχθροί της αυτοκρατορίας, η Αγγλία πλέον σαν εγγυήτρια δύναμη και φύλακας άγγελος προστάτης της οθωμανικής αυτοκρατορίας και των δικών της συμφερόντων, διαμόρφωσε την οικονομική και γεωστρατηγική της πολιτική στο χώρο αυτό με βασικό άξονα α) να μην αφυπνιστούν οι Ελληνες το 21. Την ίδια προσπάθεια έκανε και στην κατοχή με το σύνθημα «κάθε αγώνας είναι άκαρπος» και «υλικές καταστροφές τεράστιες» Ομως η ζωή επιβεβαιώνει πως αν δεν σπάσεις αυγά δεν τρως ομελέτα και β) να μην επεκταθεί η Ελλάδα και η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της αυτοκρατορίας.

Και το κυριότερο, όταν ποτέ αφυπνιστούν οι Ελληνες, να μην μεγαλώσει πολύ εδαφικά η Ελλάδα μετά το 21 και μετά απελευθερωτικά το 1944. Και αυτό γιατί η εδαφική επέκταση της Ελλάδας, θα σήμαινε συρρίκνωση της εδαφικής ακεραιότητας της Τουρκίας. Και αυτό δεν θα το ήθελε ποτέ και για κανένα λόγω η Αγγλία. Τρανή απόδειξη η χωροταξική διαμόρφωση της σημερινής Ελλάδας. Με ένα Νόμο κατά μήκος των βόρειων συνόρων να φυλάγουμε Θερμοπύλες για να μην κατέβουν οι Σλάβοι στο Αιγαίο.

Μπορεί και αλλα κράτη όπως η Ισπανία, η Γαλλία και η Γερμανία προκειμένου να απαλλαγούν απ την αγγλική απειλή, να στήριξαν τις φιλοδοξίες της οθωμανικής αυτοκρατορίας να υποτάξει μέρη της Γηραιάς Ηπείρου. Ομως η Αγγλία ηταν εκείνη που ωφελήθηκε απ την επέκταση της οθωμανικής αυτοκρατορίας στον ευρωπαϊκό χώρο, αφού κατά τη διάρκεια της επέκτασης προς την Ευρώπη, αυτή ηταν που τους αφαιρούσε στις Αφρικανικές και Αραβικές τους περιοχές.

Με την Τουρκία, που ηταν κατακτητής στον ελληδικό χώρο, τα πράγματα για την Αγγλία ηταν εύκολα. Ηταν εύκολα μέχρις ότου οι Ελληνες συνειδητοποιήσουν οτι είναι οι νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου και κυρίως μέχρις ότου δεν είχαν δημιουργήσει τις θεωρητικές και οργανωτικές εκείνες δομές, μέσα απ στις οποίες θα διεκδικούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση, αλλα και να περάσουν απ το γένος στο έθνος και σε συνέχεια να θεμελιώσουν το Νεοελληνικό κράτος.

Οταν όμως οι Ελληνες, άρχισαν να αφυπνίζονται απ την νάρκη της μακραίωνης σκλαβιάς, πρώτα με λόγια «Στοχά σου και αρκεί...», μετά με το «ως πότε παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά...» και σε συνέχεια με το «Ελευθερία ή Θάνατος», μετά τα όπλα πλέον να διεκδικούν την εθνική τους απελευθέρωση τα πράγματα για την Αγγλία άρχισαν να δυσκόλεψαν.

Και δυσκόλεψαν γιατί απελευθέρωση σημαίνει πρώτα απελευθέρωση Ελληνικών εδαφικών υπό κατοχή εκτάσεων της φιλτάτης Οθωμανικής αυτοκρατορίας (Αγγλικό έδαφος). Το γεγονός αυτό οχι μόνο δυσκόλευε τα πράγματα για την Αγγλία που ηταν φύλακας άγγελος προστάτης των Τούρκων, αλλα και θα αποκάλυπτε και τον επαίσχυντο ρόλο που οι Αγγλοι έπαιζαν θα δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο όταν πλέον παρά τις φιλότιμες και άοκνες προσπάθειες που έκανε στα ανακτοβούλια να μη δημιουργηθεί ελεύθερο ελληνικό κράτος. Το κράτος έγινε.

Τώρα έπρεπε να βρει τρόπο, αν οχι να σταματήσει τελείως την Επαναστατική ορμή των Ελλήνων, αλλα να περιορίσει έστω τις εδαφικές διεκδικήσεις που ηταν και το βασικό ζητούμενο του εταιρικού με την Τουρκία.

Και δυσκόλεψαν ακόμα περισσότερο, γιατί είχε μετά την απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης και τη συγκρότηση της μικρής έστω κρατικής οντότητας, ο Γιάννης Κωλέτης, που ηταν ο πρώτος Πρωθυπουργός του Νεοσύστατου ελληνικού κράτους, μετά τον Καποδίστρια έριξε το σύνθημα της μεγάλης ΙΔΕΑΣ.

Και ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να επιτευχθεί αυτός ο στόχος είναι να βρεθούν τα εσωτερικά στηρίγματα. Να βρεθεί εκείνη η αντίστοιχη κλίκα, που θα αναλάμβανε να παίξουν στην εντέλεια το

Παιγνίδι των Αγγλων. Να βρεθούν αυτοί που οχι μόνο θα αποδέχονταν την Ελλάδα της Μελούνας αλλα και θα έκαναν τα πάντα να χάσει τη δυναμική της η Μεγάλη ΙΔΕΑ.

Την εποχή που ο Κωλέτης έριξε το σύνθημα της μεγάλης ιδέας, η παλιά οθωμανική αυτοκρατορία είχε εξαντληθεί απ τις διαδοχικές στρατιωτικές εκστρατείες. Και έχοντας χάσει τις θέσεις της στο Αραβικό κόσμο θεωρούνταν «ο ασθενής της Ευρώπης». Και μεγάλη ΙΔΕΑ για τον εμπνευστή και τους υποστηρικτές της, σήμαινε τα απαράγραπτα δικαιώματα στην κάθ' ημάς Ανατολή. Η πολιτική της μεγάλη ΙΔΕΑΣ ηταν συναφής και συνώνυμη με την Επανάσταση του 1821.

Η μεγάλη ΙΔΕΑ είχε δυο βασικούς και κυρίαρχους στόχους : α) την επανάκτηση των κατακτημένων απ τους Τούρκους κατακτητές Ελληνικών εδαφών και β) την λύτρωση των υπό κατοχή Ελλήνων. Οι Αγγλοι και μόνο στο άκουσμα της λέξης «Μεγάλη Ιδέα», ανησύχισαν-έβγαλαν σπυριά, αλλα προκειμένου να διασφαλίσουν τα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά τους συμφέροντα δεν δίστασαν να την καταδικάσουν και σαν σκέψη ακόμα. Ενώ παράλληλα προβληματίζονταν για το πώς θα αποκλείσουν την υλοποίηση του.

Τα αγγλικά συμφέροντα που ηταν άρρηκτα δεμένα στον Βαλκανικό και Μικρασιατικό χώρο με αυτά της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, γι' αυτό και δεν ακρέστηκαν στο να καταδικάσουν μόνο στα λόγια αλλα πήραν τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα.

Ενώ η μεγάλη ιδέα είχε εύρος και ορίζοντα, οι Αγγλοι για να την υποτιμήσουν ή και για να την μηδενίσουν ακόμα για μελλοντική χρήση, το πρώτο μέτρο που πήρα ηταν η μεζούρα με την οποία θα μετρούσαν αυτοί κάθε φορά πόσους πόντους θα μεγαλώνει χωροταξικά η Ελλάδα.

Με βάση λοιπόν, την Αγγλό-Τουρκική ιερή συμμαχία, να μην μεγαλώσει η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας, κάθε κομμάτι εδάφους που απελευθέρωναν τα Επαναστατικά και Απελευθερωτικά Κινήματα απ την οθωμανική αυτοκρατορία, σε καμιά περίπτωση δεν το αναγνώριζε, αν πρώτα δεν εύρισκε συνεργάτες και συμμάχους-Την Ελίτ-που οχι μόνο θα δεχόταν να εντάξουν πρώτα λαό και χώρα στο δικό της γεωστρατηγικό και πολιτικό Αρμα, αλλα και να υποθηκεύσει την εθνική κυριαρχία της απελευθερωμένης χώρας στα δικά της οικονομικά συμφέροντα.

Και δεν έλλειψαν αυτοί οι έλληνες, που ασπάστηκαν το διάχυτο τότε σύνθημα των μεγάλων δυνάμεων και ειδικά της Αγγλίας «οτι κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του», που ευθυγραμμίστηκαν, συνομολόγησαν, αποδέχθηκαν και από λόγους συμφέροντος κινούμενοι, οχι μόνο αποδέχθηκαν αυτό και όποια αλλα παρόμοια συνθήματα, αλλά και συνέπραξαν στο να ατονίσει πρώτα, να χάσει το περιεχόμενο της μετά και να δολοφονηθεί ακόομά στη Μικρασιατική εκστρατεία.

Φαίνεται πως Αλέξανδρος Υψηλάντης, όταν απευθύνθηκε στις 8 Οκτωβρίου του 1920, προς τους σκλαβωμένους Ελληννες είχε υπόψη του το γεγονός, οτι εν όψη του ξεσηκωμού κυκλοφορούσε ευρύτατα η άποψη οτι «κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του» στην έκκληση του με τίτλο:

ΑΝΔΡΕΣ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΕΣ. Στοιχ Ι. Λ αριθ.55.

Πανιερότατοι και Σεβασμιότατοι Αρχιερείς, Ευγενέστατοι Αρχοντες και Προεστοί, και πάντες οι Προύχοντες του Γένους, οι απανταχού εις την Στερεάν της Ελλάδος και εις τας Νήσους Αρχιπελάγους διατριβόντες.

«Εις τας παρούσας κρισίμους περιστάσεις, ότε τα έθνη ττης Ευρώπης αγωνιζόντα να αποκτήσωσι τα εθνικά αυτών δικαιώματα, και να περιορίσωσι την δύναμιν των τυράννων άρχισε να ανατέλη και το λαμπρότατον άστρον της ευδιαμονίας της Ελλάδος. Η ταχεία και ευτυχής διάδοσις των φώτων εις όλας τας κλάσεις του γένους μας, διέλυσε το σκοτεινόν νέφος, το οποίον μέρχι τούδε κατασκότιζε τα πνευματα των ομογενών μας...»

Και αφού εξάρει την «φιλοπατρία» των Ελλήνων, τις συνέπειες της «σκλαβιάς» και τον «έρωτα για λευτεριά» και θέλοντας να αντικρούσει τη διάχυτη αντίληψη που επικρατούσε έντεχνα οτι κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του, στέλνει την έκκληση αυτή με τον εκπρόσωπό του Δημήτριον Θέμελην, τον οποίο προτρέπει να του έχουν εμπιστοσύνη «...Ακούσατε τους λόγους του και βάλετε τας οδηγίας του εις πράξιν, διότι εξ αυτών κρεμάτε και η κοινή του γένους ημών ευδαιμονία και ενός εκάστου η μερική ευτυχία ας μην δειλιάση τις από τα προβλήματά του»

«Ηξεύρω, οτι εις όλων τας καρδίας ειναι ριζωμένη η μετρία εκείνη πρόβλεψις οτι ποτέ μόνοι μας δεν ημπορούμεν να ελευθερωθώμεν, αλλα πρέπει να προσμένομεν από τους ξένους την σωτηρίαν μας. Εκαστος νουνεχής ημπορεί να γνωρίση πόσον ψευδής είναι η πρόληψις αυτή, αρκεί μόνον να βαθύνη εις τα πράγματα της Πατρίδος μας. Ρίψατε τα βλεματά σας εις τας θάλασσας, και θελετε τας ιδεί κατασκευασμένας από θαλασσοπόρους ομογενείς, ετοίμους να ακολουθήσωσι το παράδειγμα της Σαλαμίνας.

Και κυταξετε εις την ξηράν, και απανταχού βλέπετε Λεωνίδας, οδηγούντας φιλοπάτριδας Σπαρτιάτες...Ναι Αδελφοί ομογενείς! Εχετε πάντοτε προ οφθαλμών, οτι ποτέ ξένος δεν βοηθάει ξένον χωρίς μεγαλότατα κέρδη. Το αίμα, το οποίον θέλουσι χυσει οι ξένοι δι' ημάς, θέλομεν το πληρώνει ακριβώτατα και ουαί εις την Ελλάδα! Οταν συστηματική δεσποτεία ενθρονισθή εις τα σπλάχνα της. Οταν ομως μόνοι μας αποσεισωμεν τον ζυγόν της τυραννίας τότε της Ευρώπης η πολιτική θέλει βιάσει ολας τας ισχυράς Δυνάμεις να κλήσωσι ημάς συμμαχίας και επιμαχίας αδιάλυτους». Το Παρόν μου εσφραγίσθη και εδόθη.

Οπως ηταν ίσως φυσικό στη διάρκεια του εθνικό απελευθερωτικου αγώνα και το 21, μα και τώρα διαμορφώθηκαν τρεις πόλοι δύναμης και εξουσίας. Ο κάθε πόλος δημιούργησε και το πολιτικό του υποκείμενο-κόμμα-βάση του οποίου θα χειριζόταν οχι μόνο τα προβλήματα του αγώνα, αλλα και τα προβλήματα μετά την απελευθέρωση. Το Ρωσικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Κολοκοτρώνης, Το Αγγλικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Μαυροκορδάτος και το Γαλλικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Κώλέτης. Αυτός ηταν ο βασικός καμβά πάνω στον οποίο θα στηρίζονταν η πορεία οχι μόνο του απελευθερωτικού αγώνα, αλλά και η μετά απελευθερωτική πορεία της απελευθερωμένης ποια χώρας.

Και μόνο η ονομασία των κομμάτων πείθει, οτι όποιο κόμμα και αν επικρατούσε η χώρα της οποία το κόμμα έφερε το όνομά της, θα έπαιζε πρωταρχικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής. Αν υπήρχε κάποια διαφορά αυτή θα οφείλονταν στο τρόπο που το κάθε κόμμα αντιλαμβάνονταν τα συμφέροντα της χώρας και κυρίως το θέμα της Εθνικής Ανεξαρτησίας. Ενα άλλο δεδομένο που θα καθόριζε τη θέση και τη σχέση του κάθε κόμματος ηταν α) ποιανού πολιτικό-κοινωνικού οικονομικού στρώματος τα συμφέροντα εξυπηρετούσε το κάθε κόμμα.

Το κόμμα του Μαυκορδάτου στηρίζονταν και αντιπροσώπευε τα συμφέροντα των μεγαλοεφοπλιστών, που συνεργάζονταν με τους Αγγλους, ενώ ο Κωλέτης και ο Κολοκοτρώνης τους καπεταναίους και τα μικροαστικά στοιχεία, αυτούς που θα αποτελούσαν την ραχοκκοκαλιά της Αστικής Επανάστασης και την οριζόντια βάση της ανάπτυξης, του εκσυγχρονισμού και της Εθνικής Ανεξαρτησία. Και β) Η άποψη και η θέση του κάθε κόμματος στο θέμα των σχέσεων με τις υπό επιρροή χώρες, οσον αφορά το θέμα της Εθνική Ανεξαρτησίας.

Του Κολοκοτρώνη είναι σε όλους γνωστός ο τόπος της καταγωγής η δράση και οι απόψεις του, καθώς και τον κυρίαρχο ρόλο που έπαιξε στη διάρκεια του αγώνα. Ηταν Ρωσόφιλος για τρεις βασικούς λόγους. α) σαν ομόθρησκος εμπιστεύονταν περισσότερο τους Ρώσους, β) πίστευε οτι το ξανθό γένος, όπως τους αποκαλούσαν τότε τους Ρώσους, θα βοηθούσαν οχι μόνο λόγω πίστης αλλα και απ το γεγονός οτι και οι Ρώσοι, για δικούς τους λόγους βρίσκονταν σε διαρκή πόλεμο με τους Τούρκους και γ) οτι οι Ρωσό-Τουρκικοί πόλεμοι, οχι μόνο έμμεσα αλλα και άμεσα βοηθούσαν τον Εθνικό απελευθερωτικό αγώνα. Και δεν είχε άδικο αφού και η Ρωσία, σε αντίθεση με την Αγγλία που ηταν σύμμαχός της Τουρκίας οι Ρωσο-Τουρκικοί πόλεμοι αδυνατούσαν στρατιωτικό-οικονομικά την Τουρκία.

Αν και οι προσπάθειες του μεγάλου Πέτρου, τσάρου της Ρωσίας απέτυχαν το 1711 (αυτή τη χρονιά οι Ναουσαίοι προύχοντες αρνήθηκαν να παραδώσουν στους Τούρκους κατακτητές τον συγκεκριμένο αριθμό παιδιών για το σώμα των γενιτσάρων).να κατέβει στα Βαλκάνια, οι Λαοί της Βαλκανικής δεν έπαψαν να πιστεύουν πως οι Ρώσοι είναι αυτοί που θα τους ελευθερώσουν κάποια μέρα απ τον Οθωμανικό ζυγό.

Και οταν στο θρόνο της Ρωσίας το 1725 ανέβηκε η Αικατερίνη Α', ακολουθώντας την πολιτική του μέγα Πέτρου, κήρυξε τον πόλεμο εναντίον της Τουρκίας, το 1770-1774 και το 1787-1792 και το1807, δεν τους ξέχασε τους Ελληνες και ειδικά τους Κληρικούς, που πήγαν στην Πετρούπολη και την παρακάλεσαν να ενδιαφερθεί για τους λαού της βαλκανικής και ειδικά τους Ελληνες λέγοντας της πως:

«Ολοι οι Ελληνες σας θεωρούν σα νόμιμη κυριαρχό τους. Σ αυτούς ασκούσε μεγάλη γοητεία η ρωσική δύναμη, γι' αυτό πρέπει οι Ρώσοι να εκμεταλλευτούν τον ενθουσιασμό τους και τις ελπίδες που έχουν οι Ελληνες στη Ρωσία...». Επειτα η επίκληση της Ρωσία άφηνε να νοηθεί οτι πίσω απ την «Αρχή» και εννοούσαν τη «Φιλική» ηταν η Ρωσία.

Ο Γιάννης Κωλέτης γεννήθηκε στο Σιράκο το 1774. Σπούδασε γιατρός στην Ιταλία. Το 1819 μέσω του Θ. Καϊρη μυήθηκε στη Φιλική. Η Φιλική τον έστειλε σαν Γιατρό στον Αλή Πασά με στόχο να απασχολήσει δυνάμεις του. Διατέλεσε υπουργός των εσωτερικών, στρατιωτικών, Γερουσιαστής και Ηταν ο Πρώτος Πρωθυπουργός της Νέας Ελλάδας. Ο Κωλέτης διαποτισμένος απ τα Νάματα της Γαλλικής Επανάστασης έγινε αρχηγός του γαλλικού κόμματος.

Παρ' όλο που ηταν γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια. Πολέμησε με όλες του τις δυνάμεις τις διακρίσεις που χώριζαν τους Ελληνες σε «αυτόχθονες» και «εταιρόχθόνες». Μια διάκριση που οι συνέπειες της παρά την καταπολέμησή της απ τον Κωλέτη και τα χρόνια που πέρασαν έκτοτε εξακολουθεί να έρπει και να πικραίνει τη ζωή...

Ο Αλεξανδρος Μαυροκορδάτος και το από αγγλοσωξωνικές ιδέες εμφορούμενο κόμμα του, ηταν αυτός που ανέλαβε να παίξει αυτόν τον επαίσχυντο ρόλο να προσδέσει την νέο συσταθήσα ελληνική κρατική οντότητα στο γεωπολικό και γεωστρατηγικό άρμα της τότε μεγάλης Βρετανία. Στη χώρα που τα συμφέροντά της ηταν διαμετρικά αντίθετα με αυτά της Ελλάδας. Να συνδέσει τη Νέα κρατική οντότητα με τον βασικό πολέμιο και τον υπαρ' ένα «εχθρό» της Ελλάδας.

Ενας άλλος πόλος εξουσία στην Ελλάδα, που είχε εξουσίες πριν, κατά τη διάρκεια του Αγώνα και μετά απελευθερωτικά ηταν ο Κλήρος. Οταν μαθεύτηκε η σύληψη του Ρήγα και έγινε γνωστό οτι η «Φιλική Εταιρεία» είναι η οργάνωση του εθνικό απελευθερωτικού αγώνα, οι Πατριαρχικοί και οι Φαναριώτες, οχι μόνο διαχώρισαν την θέση τους απ το Ρήγα, αλλα και καταδίκασαν τις δημοκρατικές και εθνικό απελευθερωτικές ιδέες του Ρήγα και των ομοφρόνων του.

Και αφού συσκεύτηκαν οι συνοδικοί στην οποία σύσκεψη πήραν μέρος ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε! και Πατριάρχης Ιεροσολύμων Ανθιμος και ενώ το αίμα του Ρήγα άχνιζε ακόμα εξέδωσαν και κυκλοφόρησαν ένα φυλάδιο με τον τίτλο «Πατριαρχική Διδασκαλία», στο οποίο φιλάδιο εκτός του οτι κατακεραύνωνε το Ρήγα, στιγμάτιζε τους ομοϊδεάτες του και σε συνέχεια χαρακτήριζε τις δημοκρατικές ιδέες έργο του Σατανά.

Η ιστορία του Κλήρου και κυρίως η δράση των Δεσποτάδων και των καλογέρων στα χρόνια της Τουρκοκρτίας, δε γράφτηκε ακόμα. Ειναι γεγονός οτι ο Παπαρηγόπουλος αναγκάστηκε να πει μερικές αλήθειες, για τη δράση των ανώτερων κληρικών. Το Ράσο άνοιγε τις πόρτες τω φτωχών και των πλουσίων και δεν τραβούσε τις υποψίες των Τούρκων, αφού οι ίδιοι οι Τούρκοι ηταν αυτοί που... Με βάση αυτό το σκεπτικό η «Φιλική» έστειλε τον Παπαφλέσα να ξεσηκώσει τον Μοριά.

Η αστική όμως ιστοριογραφία, δεν μπορεί να αποφύγει όσο και αν το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Και αυτίγιατί, τα επίσημα αρχεία δεν είναι βέβαια πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν έγραφα αστικής κυβέρνησης. Είναι μόνο ο μόνος τρόπος να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτική και αν χρησιμοποιθουν σαν εργαλεία και αποδεκτά στοιχεία κι όχι σαν η τελική «Αλήθεια» μας βοηθούν να καταλάβουμε πολλά.

Πρέπει να σημειωθεί ήδη ο κίνδυνος να παρθούν σαν «τελική Αλήθεια» οπότε κάνουμε μάλλον «ντοκομεντολογία». Αρκετοί από τους συγγραφής έχουν το στοιχείο αυτό που τους ξεχωρίζει, αλλα δεν λείπουν και αυτοί που παραμένουν και παίζουν το ρόλο του απολογητή της ιμπεριαλιστικής πολιτικής.

Πολλοί αντιλαμβάνονται τις δυσκολίες που υπάρχουν από το γεγονός ότι παραμένουν κλειστά τα ελληνικά γενικά του αρχεία του κτάτους τόσο για το 21 άλλο τόσο και την ιστορία τοι μεσοπολέμου και μετά που κάτι αντίστοιχο με αυτήν του 21. Αλλωστε αυτό ήταν το πρότυπο πάνω και με αυτό λειτούργησε, με ελάχιστες παραλλαγές από τον μεσοπόλεμο μέχρι την πτώση της πέμπτης Δικτατορία τον Ιούνη του 1974.

Όμως μετά τον ιστορικό συμβιβασμό αρκετές φορές παραποιώντας την ιστορική αλήθεια εκθειάζει ο Κλήρος τον...εθνικό του ρόλο στα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Το ίδιο ισχύει και για τους Κοτζαμπάσηδες τους«χριστιανούς Πασάδες όπως τους έλεγαν οι αγωνιστές και τα λαϊκά στρώματα» και τους Προεστούς, για τους οποίους ο συν πατριώτης μας Δ. Βικέλας, με μεγάλη αμεροληψία που σπάνια τη βρίσκει κανείς στα γραπτά των αστών μας ιστορικών, καυτηριάζει με τα στουχτερά λόγια γράφοντας για τους πιο πάνω που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, οχι μόνο συνεργάζονταν με τους Τούρκους κατακτητές, αλλά και χτυπούσαν και τον κόδωνα του κινδύνου λέγοντας τους «Αγάδες! Ανοίξτε τα μάτια σας καλά, γιατί οι Ραγιάδες σας θα κάνουν Επανάσταση και θα σας σκοτώσουν» και πολλά αλλα παρόμοια. Φωτάκου και Σπηλιάδης Απομν Σ 40-41.

«...Αλλωστε τα ολέθρια επακόλουθα της μετά των Τούρκων προστριβής δεν εξασκούντο μόνο επί των του κλήρου μόνων. Το κακό βρίσκονταν στη ρίζα του όλου οικοδομήματος ενυπήρχε. Είτε κληρικός, είτε λαϊκός... «Πας ο παρά των Τούρκων παραλαμβάνον την εξουσίαν και επί ονόματι του Τούρκου εξασκών αυτήν εις τα αυτά μέσα προσέφυγεν. Ουδ' αποτελούν πάντοτε εξαίρεσιν και οι προεστώτες αυτοί των κοινοτήτων. Ικανόν τούτου τεκμήριον η επικόλληθείσα εις την λέξην «Κοτζαμπάσης» σημασία αγερώχου τυραννίας».

Αυτό το «Πας.. το βιώσαμε και οι σύγχρονοι» ύστερα από 120 χρόνια για να επιβεβαιώσει, εκτός από την ταύτιση του 1821 με αυτό του !941. Το κατεστημένο συνεργαζόμενο με τους κατακτητές οι ένοπλοι οπαδοί έγραφαν και μοίραζαν προκηρύξεις με τις οποίες απειλούσαν τους αΑντιστασιακούς ακριβώς με τον ίδιο τρόπο και με τα ίδια λόγια: «Πας εγίρων όπλα κατά των Γερμανών δεν είναι Ελλην» Και «εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός τραυματίας».Αντε τώρα να πεις ότι δεν ξαναζούσαμε με την Αντίσταση το Νέο 21.

Ετσι η πλειοδοσία σε εθνικοφροσύνη αποδείχθηκε πάντα αρχής γενομένεις απ το 21 επιζήμια ως καταστροφική. Το τί ανακρίβειες ακούστηκαν και το τί γράφτηκε από διάφορους ιστορικούς και λογοτέχνες δεν περιγράφεται. Οσο κοντή μνήμη και αν εχει κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τα ιδεολογήματα που χρειάστηκε να επιστρατευθούν προκειμένου να δικαιολογηθούν τα αδικαιολογητα δεν περιγράφονται.

Οταν οι αγώνες των Ελλήνων, με τα εθνικά πολεμικά συνθήματα :«Ελευθερία η Θάνατος» και «Εκείθε με τους Αδερφούς, Εδώθε με το Χάρο» διαμόρφωναν τις προϋποθέσεις εκείνες που δεν επιδέχονταν αναβολή ή αναχαίτιση. Τότε με βαριά και ασήκωτη καρδιά, έβαζαν οι επικυρίαρχοι κάτω τη μεζούρα και έκοβαν ένα μικρό-ελάχιστο κάθε φορά κομμάτι (όπως την Εύβοια το 1833, Κρήτη κλπ), απ την αχανή της καθ' ημάς Ανατολής βυζαντινή αυτοκρατορία.

Βέβαιά, η Αγγλία σαν αυτοκρατορική δύναμη, ηταν υποχρεωμένη να υπερασπιστεί τα γεωστρατηγικά της συμφέροντα, μέσα στα οποία συμφέροντα συμπεριελαμβάνονταν και η υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας της υπό την κηδεμονία της Οθωμανική αυτοκρατορία. Το τραγελαφικό όμως στην περίπτωση μας είναι οτι, ενώ η μεγάλη Ιδέα είχε αντικείμενο επανάκτησης των κατακτημένων απ τους Τούρκους εδαφών και την απελευθέρωση των υπόδουλων Ελλήνων, η ελληνική ηγεσία υπό την ηγεσία τον διαβόητου Μαυροκορδάτου, τον διώκτη των μεγάλων αγωνιστών Καραϊσκάκη κλπ και των ανθρώπων της μεγάλης ιδέας, πρόσδεσε το Νεοσύστατο ελληνικό κράτος στο πολιτικό και γεωστρατηγικό άρμα της τότε μεγάλης Βρετανίας. Της Βρετανίας που ηταν φύσει εχθρός της Ελλάδας και θέσει σύμμαχος των Οθωμανών.

Αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέοντα, όλοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίον των εξεγερμένων λαών με σκοπό να εξαφανίσουν κάθε τι που ενέπνευσε η Γαλλική επανάσταση και ό,τι είχε απομείνει απ τα χτυπήματα του Ναπολέοντα, τη δημιουργημένη και επικρατούσα αστική τάξη στη Γαλλία. Στις 26 Σεπτεμβρίου το 1815 ιδρύεται η βάρβαρη Ιερή Συμμαχία με επικεφαλής τον Μέττερνιχ, με σκοπό να στραφούν εναντίον της ελληνικής επανάστασης, οχι μόνο με λόγια και συμβουλές στους Τούρκους, αλλα με έργα να την πνίξουν και να διατηρήσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη.

Τον ποιο σκληρό και απαίσιο ρόλο ξεπερνώντας και αυτόν τον Μέττερνιχ σε ολα τα Συνέδρια και τις Συναντήσεις, απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα και όπου άλλου συνέρχονταν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης απ το 1821, το 1897, το 1912, το 1922 μέχρι το 1947 που μας μεταβίβασε στους Αμερικάνους τον ποιο σκληρό, τον ποιο απαίσιο και κατασταλτικό ρόλο εις βάρος της ελληνικής Επανάστασης και γενικότερα τον διαδραμάτιζε η «σύμμαχος» Αγγλία.

Οι τότε αυτοκρατορίες αφού είχαν μοιράσει τον Ευρωπαϊκό χώρο ανάλογα με τη δύναμη, έκαναν αποδεκτή η μια την άλλη χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπήρχαν αντιθέσεις και προστριβές, η Ελληνική Επανάσταση όμως ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό. Γι' πρώτη φορά προέκυπτε μια προσπάθεια που όχι μόνο θα άλλαζε άρδην.

Η Ελληνική Επανάσταση άνοιγε το δρόμο για τη συγκρότηση εθνικών κρατών και την διάλυση των Αυτοκρατοριών συνεπώς, είχαν δίκαιο να συνασπιστούν και από κοινού να πολεμήσουν την Ελληνική και οποιαδήποτε άλλη κίνηση προς τη γέννηση του Εθνους και τη διάλυση των αυτοκρατοριών.

Ομως παρά τα όποια από κοινού κτυπήματα και τις όποιες δολοπλοκίες το Μεσολόγγι κράτησε δύο πολιορκίες και άντεξε στον Κιουταχή. Δεν υπέκυψε στον Ιμπραήμ,,.αλλα για να πέσει εγκαταλείφθηκε απ την τότε ελληνική κυβέρνηση. Επεσε απ την πείνα που το δίκασαν ανόητα οι ελληνικές κυβερνήσεις. Οι κυβερνήσεις που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους και ειδικά ο Μαυροκορδάτος, τον διώκτη του μεγάλου Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αξιόλογων αγωνιστών που δεν ήθελαν να αλλάξει η Επαναστατική πορεία της Επανάστασης.

Το Μεσολόγγι και ο Δαυλός του Καψάλη, που φώτισε πλαίρια και ολόπλευρα το δίκαιο του ελληνικού αγώνα τους έπεισε όλους και ιδιαίτερα την «σύμμαχο» παμπόνηρη Αγγλία, οτι η Ελλάδα θα Ελευθερώσει και το πρώτο της κομμάτι ελληνικής γης και θα δημιουργήσει την κρατική της οντότητα.

Ετσι, θέλοντας και μή, προκειμένου να μην πετύχει η αστική Επανάσταση και της βγει και ένας ανταγωνιστής το χώρο της Μεσογείου και την Βαλκανική, άλλαξε τακτική και διπρόσωπα με τον Σουλτάνο μεθόδευσε την δική της επικυριαρχία, που την πληρώσαμε πανάκριβα μέχρι το «Δόγμα Τρούμαν» τυπικά και μέχρι σήμερα με τους Αμερικανούς που μας κρατούν υπό την Τουρκική απειλή.

Στον αγώνα για τη λευτεριά, όταν δεν γνωρίζεις ποιόν έχεις απέναντί σου (ποιός είναι ο πραγματικός σου εχθρός), δεν μπορείς να λειτουργήσεις και να ενεργήσεις σωστά. Και ο Ρήγας έλεγε: «Στοχάσου και Αρκεί». Και το ακόμα χειρότερο, όταν τον πραγματικό σου «εχθρό», τον θεωρείς «φίλο», «σύμμαχο» και «συμπαραστάτη», τότε είσαι καμένος απ το ξεκίνημα.

Δυστυχώς, αυτό συνέβει από το 21 και μετά με τις Ελληνικές που ακολούθησαν και με τις μετά απελευθερωτικές ηγεσίες και τη «σύμμαχο» και «συμπαραστάτη» Αγγλία. Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που κατείχε η Τουρκία μετά την κατοχή της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, ο έρωτας των δυτικών ηγεσιών και ειδικά της Αγγλίας με την Οθωμανική αυτοκρατορία, παλιά και με τους Τούρκικη ηγεσία τώρα, έρωτας είναι φλογερός και μακρόχρονος.

Παλιά λοιπόν η Αγγλία, για να ελέγχει τα κοινωνκό-πολιτικά πράγματα στην Ελλάδα, ηταν αυτή που διόριζε τους αρχηγούς των κομμάτων, τους Πρωθυπουργούς και Υπουργούς, και με τις ένοπλες ακόμα επεμβάσεις (όπως τα δάνεια και τους αποκλεισμούς, το Δεκέμβρη του 44), τους αποκλεισμούς των λιμανιών, τον καλοστημένο διχασμό το 1916 κλπ. Και μετά η Αμερική με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «δόγματα Τρούμαν» και το ΝΑΤΟ και τον 6^{ο} στόλο. Το «σωρήριο» ΝΑΤΟ, που θα μας «προστάτευε» απότους Ρώσους και μας άφηνε έρμαιο στη διάθεση του κάθε Τούρκου Πασά, στα γεωστρατηγικά της σχέδια και σε περίπτωση σύγκρουσης την περίοδο του ψυχρού πολέμου, άφηνε ανυπεράσπιστη τη Μακεδονία!

Δεν είναι λίγοι οι συγγραφείς που το γεγονός αυτό το χρησιμοποίησαν σαν τεκμήριο της έναρξης του εμφυλίου πολέμου από την πλευρά του ΚΚΕ-ΕΑΜ, ενώ είναι γνωστό οτι Στις 31 Μαρτίου1946 την ημέρα που γινόταν οι πρώτες μετά απελευθερωτικές εκλογές. Εκλογές στις οποίες τα κόμματα του ΕΑΜ δεν πήραν μέρος, οι καταδιωκόμενοι που συγκρότησαν ομάδες αυτοάμυνας θέλοντας να κάνουν γνωστή την ύπαρξή τους, χτύπησαν τον σταθμό χωροφυλακής στο χωριό Λιτόχωρο που βρίσκεται στους πρόποδες του Ολύμπου. γεγονός που εξέφραζε της εγκατάλειψη της Μακεδονίας

Μα και τώρα η Ευρωπαϊκή Ενωση, που θεωρεί πως «με τις μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες και τις αριθμητικά μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις, η Τουρκία έχει τη δυνατότητα να συμβάλλει σημαντικά στην πολιτική ασφάλειας και άμυνας της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Να αναλάβει το ρόλο του χωροφύλακα της περιοχής».

Ειναι γεγονός οτι η ιστορία, δεν μας παραδίνει πάντοτε το κατεστημένο τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου, που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα έπαιξαν το ρόλο τους, με

αποτέλεσμα να έχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και αξίες του χρόνου και του χώρου ακόμα που μεσολάβησαν τα εθνικής σημασίας γεγονότα, όπως αυτά του Μακεδονικού αγώνα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της εποχής για να αξιολογήσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας.

Στη χώρα μας παρά τον τεράστιο και μακραίωνο ιστορικό πλούτο που έχουμε, οι Ελληνες για λόγους ταξικούς και συμφέροντος, δεν επικοινωνούμε με την ιστορία, που είναι ο ιμάντας μεταφοράς γνώσεων. Η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται χάρις στον τρόπο συγγραφής της μοιάζει να γίνεται ολοένα μεγαλύτερη και βαθύτερη. Και η άγνοια σημαίνει φόβος και ο φόβος υποταγή, αντί για δύναμη και προοπτική.

Οπως σε όλη την Ελλάδα, έτσι και στη Μακεδονία υπήρχαν «Φιλικοί», που προπαγάνδηζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στη Μακεδονίας. Από την εποχή του Ρήγα ακόμα, πολλοί Μακεδόνες που ηταν αγκαταστημένοι στην Ευρώπη και σε όλα τα Βαλκάνια κλπ : Ιδεολόγοι, Οραματιστές και Διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού Διαφωτισμού, του Ουμανισμού και της Αναγέννησης. Απλοί ανθρωποι, αρματωλοί και κλέφτες, διπλωμάτες και αστοί φυσικά και η Εκκλησία, (οχι βέβαια, οι ανόητες θεολογικές έριδες των λογίων και των δογματικών), αλλα η Οσιογραφία (από όπου αντλεί στοιχεία ο αγαπητός φίλος Γέωργος Χιονίδης), που στηρίζεται, περιγράφει και αναγάγει το λαό στη θέση του ιστορικού **υποκειμένου,** συνέβαλαν ο καθένας από τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθωμανικού ζυγού ύστερα από 400 χρόνια σκλαβιάς.

Σε όλους τους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες, ο λαός ηταν και παραμένει εκείνη η συνεχής ζώσα δύναμη, η οποία περνά από τους κλασικούς χρόνους στους Νεότερους, με την έννοια και τη ροή μιας ακατάλυτης ιστορικής συνέχειας και συνέπεια. Ο λαός συνεπώς που τον αγνοούν πολλοί ιστορικοί, είναι η πηγή της ιστορίας, η απαρχή της **Δημώδους Γλώσσας.**

Τη γλώσσα που ο λαός συνενώσει το λόγω, το ρυθμό και το μέλος. Τη γλώσσα που τόσο περιφρόνησαν και πολέμησαν οι καθαρευουσίανοι, είναι η ζωή της κοινωνίας των Ελλήνων και η απαρχή του **Νέου ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.** Του Νέου Ελληνισμού που ξεκίνησε εκατό και πλέον χρόνια πριν απ το 1821, απ τη Μακεδονία, τη Γή της Ημαθίας και συγκεκριμένα απ τη Νάουσα, Οπου οι κάτοικοι της Νάουσας, ύψωσαν πρώτοι το λάβαρο της Επανάστασης κατά του Οθωμανικού ζυγού, αρνούμενοι το 1711 (κατά το πως είθεσθαι) να παραδώσουν πενήντα νέους της πόλης στο σώμα των Γενιτσάρων...Γιανιτσώρον που ήταν η προσωπική φρουρά του κάθε Πατισάχ.

Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα και τον πόθο για λευτεριά. Και η Μακεδονία όπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, είχε προετοιμαστεί εθνικά, ψυχολογικά και ως ένα μεγάλο βαθμό και οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσίας, ήδη απ την Αυγή του 19ου αιώνα και εν μέρει και πολύ πριν...

Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνημονευματογράφοι (πλην ελάαχιστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της Νεοελληνικής ιστορίας, που έχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα όποια ιστορικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνεγερσίας, οχι μόνο δεν συμπεριελαμβάνονται στην Νεοελληνική ιστορία, αλλα και όσα έχουν καταγραφεί, δεν έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνγεσθαι.

Ειναι κατά τέτοιον τρόπο γραμμένα, έτσι ώστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν έχουν κάποια αντίστοιχη θέση, δεν εντυπωσιάζουν όπως των άλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά του Μοριά και της Ρούμελης.

Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα. Γεγονότα σημαντικά και ανεπανάληπτα: όπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσας (13ών κοριτσιών και 7 στον Πρόδρομο Βεροίας και σε πολλά σημεία), όπου είχαμε επανάληψη της θυσία του Ζαλόγγου. Το Μοναστήρι της Δοβράς όπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση. Τις αιματηρές μάχες στη Βέροια, το Ελευθεροχώρι, των Σερρών, της Καστοριάς, της Σιάτσιστας και πολλών άλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δεν έχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα από τους Ελληνες ιστορικούς και Δυτικό Ευρωπαίων εμπνευσμένα από τον ηρωϊσμό και τις θυσίες των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα από τον απελπισμένο και για

τον ηρωϊκό αγώνα των Μακεδόνων, η τραγική μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο Πρόδρομος στη Βέροια, και όπου αλλού, ο οποίος αν δεν αγνοείται δεν αναφέρεται.

Η ιστορία λένε διδάσκει, οτι ο λαός που δεν έχει μνήμη, δεν έχει παρελθόν άρα δεν έχει και μέλλον. Το αντικείμενο της μνήμης δεν είναι αυθύπαρκτο και κατά συνέπεια δεν μπορούμε να ελπίζουμε στην εκκόλαψή της.

Η μνήμη δεν μπορεί να διασώσει το παρελθόν μέσω αναστοχασμού. Η μνήμη είναι γεγονότα. Είναι ο Οδυσέα; Αφού δεν υπάρχει ο Οδυσέας, σαν ξεχωριστή περίπτωση, όπου οι λίγοι πέταξαν έξω από τα σύνορα τους πολλούς. Όπου οι αδύνατοι νίκησαν του δυνατούς, όπου οι νεκροί αναγεννήθηκαν και ξαναγύρισαν στους ζωντανού (21 και κατοχή) εφ' όσον δεν υπάρχει ιστορικό παρελθόν αφ' εαυτού για να διασωθεί ώστε η ιστορία να λειτουργήσει ως προς τους κύκλους με τη με τη ζωή της Πρσεφόνης, όπου ο Αδης και ο απάνω κόσμος να συν υπάρχου στο Διενεκές και το Πάντοτε στο Χρονοχώρο…

Δεν υπάρχει παρελθόν ανεξάρτητο από το παρόν, όπως δεν υπάρχει παρόν ανεξάρτητο από το παρελθόν. Για να αποτελέσει όμως ένας αγώνας μνήμη και μέλλον η καταγραφή της ιστορίας πρέπει να είναι πραγματική-αληθινή, έτσι ώστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πηγή στην οποία κάθε Νέα γενιά να επιστρέφει, να εντρυφήσει και να καθοδηγείται από τη μνήμη του παρελθόντος για το μέλλον. Από τον Χρονοχώρο του Ανέκαθεν.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, θα λέγαμε πόσο σημαντικός ηταν ο Μακεδονικός αγώνας. Στο ερώτημα αυτό δεν μπορεί να δοθεί σαφής απάντηση εφόσον η όποια αποτίμηση αναπόφευκτα υπερβαίνει κάθε παρουσία αφ' εαυτής της ιστορικής μνήμης, την οποία του Μακεδονικού αγώνα δεν καταγράψαμε και αφού δεν καταγράψαμε δεν την αποθανατίσαμε. Ισως γιατί δεν την θέλαμε ή μήπως την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν οι αντίστοιχοι άνθρωποι; Και τότε αναρωτιέται κάποιος:

Αλήθεια γιατί και ποιες υπέρτατες, σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν έναν οι μερικούς ανθρώπους στην εφ' όρου ζωής, αναζήτηση της βαθύτερης ουσίας των πραγμάτων; Τι είναι αυτό που τους εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί και μύστες της γλώσσας; Τι είναι αυτό που τους, τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος που σχηματίστηκε από την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τι αυτός ο ακατανόητος, ψυχοθρόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης και την αναζήτηση της αλήθειας; Πώς, και κάτω από ποιες προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση, η μεταφυσική βεβαιότητα οτι, σαν διαλεγμένος, αγγιγμένοί απ το κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλούνται-καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο δια μεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που είναι, κατά κύριο λόγω ο Ποιητής;

Αν είναι σωστό πως η επικοινωνία μας με τους «άλλους», είναι μια απ τις βασικές προϋποθέσεις για κατανόηση και αποκάλυψη μιας προσωπικής μας αλήθειας, τότε η επικοινωνία με την ποίηση και την ιστορία είναι αυτή που μας βοηθά να φτάσουμε σε καθολικότερες αρχές, αξίες και ιδανικά και να νοιώσουμε καλύτερα πως πρέπει να ζούμε και να πεθάνουμε σωστότερα. Το μόνο υπόδειγμα που υπάρχει αυτό είναι η υπεύθυνη ποίηση και η ιστορία απ την οποία αντλούμε γνώση και δύναμη, σαν λαός κα άτομα.

Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία, χωρίς να του τους έχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του τους, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια του επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγοντας τα. Πάντοτε, όμως, υποτίθεται με ένα σεβόμενος τον εαυτό του/τους και τον τίτλο του συγγραφέας, θα είναι εντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από όλα όσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα:

Από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεοτητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος, μετά απελευθερωτική και μετά δικτατορία), από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του μέχρι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του ποιάσει την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του, για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαράς ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πει κανείς, εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας

αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα με τα συμβάντα, τις καταστάσεις και τα αληθινά βιώματα και γεγονότα.

Οπως ο ποιητής, έτσι και ο λογοτέχνης, μα και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να είναι αντικειμενικός ζει πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας και την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Γιατί ο πόλεμος εκείνος μπορεί Μακεδονικό και κατοχικός, μπορεί να τελείωσε, ποτέ δεν έπαψε, όμως σαν αίσθηση να είναι πάντα παρών, και ο τραυματικός απόηχος του να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενός υπόκωφου πανικού να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά του ήλιου και η γη να σκοτεινιάσει» ξανά που λέει ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής όταν δεν καταγράγονται σωστά, αλληθινά και δίκαια δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού. Όχι βέβαια για τον Μακεδονικό αλλα για τα υπόλοιπα ιστορικά γεγονότα.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βαρύνουν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να έχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστους από πάντως είδους συμφέροντα. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχονικές, τις πονεμένες και καταστραμένες σκέψεις, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο τους.

Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, οι φυλακισμένοι, διωγμένοι και οι παραμελημένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυα τους θα ηταν γόνιμο λίπασμα για τις επόμενες γενιές.

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Αρκούνταν να περιγράφει ανθρώπινες περιπέτειες και δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγω αποσχολούνταν με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολιτικών θεωριών και των αποφάσεων που εκπορεύονταν από αυτούς.

Περιέγραφε την εξουσία και την κοινωνία μαζί με τα υλικά τους θεμέλια, με αλλα λόγια την οικονομία. Κατά συνέπεια τρέφονταν απ την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με νομιμοποιητικά σχήματα, με άλλοθι για συγκάλυψη και με προσχήματα κατά κύριο λόγω, όσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να είναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο.

Οι ιστορικοί στη συγγραφή των δεδομένων ξεχνούσαν σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, έχει ένα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της αστική επανάστασης και κυρίως της Γαλλικής, παρ' όλο που δεν έθιξε την υποδομή, αλλα μόνο το εποικοδόμημα.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, όπως είχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Από αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφύγει και η νεοελληνική ιστορία.

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, όπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ένα είδος που, αν και προ υπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, στις νέες συνθήκες καθοριστηκής σημασίας γεγονός.

Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις, το είδος αυτό θυμίζει μυθ' ιστορηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή και την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγκινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή της πολλούς και ειδικά τους νικητές.

Σε αυτό το υβρίδικό είδος ανήκουν και τα δικά μας τα ποιο πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21, τον Μακεδονικό αγώνα και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων

φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων, σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες.

Εκεί όμως που πολλοί οι συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκεύαζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου γεγονότος.

Αλλωστε, γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν έξω απ τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού. Οι περισσότεροι έχουν βρει τη χρυσή τομή, που τους οδηγεί απ τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου, και απ την άλλη στη στήριξη της πολιτείας-δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω για τον Μακεδονικό αγώνα την κατοχική και την μετά κατοχική ιστορία αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης, αλλα και σε αυτούς που έτυχαν όλων των ειδών τις επαγγελματικές και κοινωνικές διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα, μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ένα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά δεν μετείχαν της επιστήμης της ιστορίας. Σήμερα δεν είναι έτσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλιά, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της που πολλά, τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φως μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μην αποδεχθεί στο σύνολο του το μέγεθος του εγκλήματος που έχει διαπράξει η «ηγεσία» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δοσιλογισμό μετά την απελευθέρωση υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νέο αποικιοκράτες Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά και διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική και δημόσια. Και όμως υπάρχουν πτυχές απ το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη απ τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς συγγραφείς της κατοχικής και μετά κατοχικής ιστορίας.

Ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν να έχουν σκόπιμα ενταφιαστεί απ την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό, είναι οι στιγμές, που λόγω της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφτηκαν με ένα παχή μαύρο πέπλο σιωπής. Και το πιο τραγικό για την ιστορία προσπερνάμε πράξεις αυτοθυσίας, πράξεις δοσιλογισμού και εγκλήματα εθνικά ακόμα με μια απλή αναφορά «την εποχή εκείνη σκοτώθηκαν αρκετοί άνθρωποι η πέθαναν από την πείνα κλπ».

Ενα αδιαπέραστο πέπλο σιωπή καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Από αυτά τα θύματα, δεν επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα στην αδυναμία μας, να τους προσφέρουμε: την ιστορική δικαίωση και τη μνημοσύνη»

Οταν έρθουν στο φως τα αληθινά ντοκουμέντα για τους όποιους αγώνες θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, όταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα Επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγη με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος.

Θα καταλάβουμε, αν θυμιθούμε τους συγγραφείς που έδιναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Μακεδονικού Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Η ιστορία, όπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές ή όποιες άλλες ιδέες, αρχές και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγαλύτερη σημασία από άλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι απ τη μια η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και απ την άλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα

διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50. Η οποία, παρά την «επιβραβευση» από την Ακαδημία Αθηνών, έχουν πάψει ποια να κυριαρχούν εδώ και καιρό και ένα μεγάλο μέρος της έχει ήδη πολτοποιηθεί και ένα ακόμα μεγαλύτερο θα έχει την ίδια τύχη.

Ετσι, βλέπουμε όλο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς απ τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων, αλλα και των νεώτερων χρόνων με πιο προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση για το γνήσιο. Το ιστορικό γεγονός είναι πάντα βιωμένο με προσωπικό τρόπο και δοσμένο σε σχέση με την καθημερινή ζωή του πρωταγωνιστή. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση του αγωνιστή λαό.

Δεν είναι μικρό ή λίγο πράγμα, όταν σκεφθεί κανείς οτι μετά απελευθερωτικά δεν μας έλειψαν οι λογοτέχνες και οι ιστορικοί που μεταχειρίζονταν τη λέξη «αλήθεια» ή τη Λέξη «ελευθερία» με την ίδια ευκολία που λέμε σε έναν άγνωστο άνθρωπο «χάρικα πολύ που σας γνώρισα». Ματώνει και πεθαίνει και πονάει οτι δεν έχει δύναμη στο φως της μέρας να σταθεί…

Οπως η αλήθεια, έτσι και η ουσία των πραγμάτων μοιάζει με τον Πρωτέα και τον Οδυσέα. Ποτέ δεν πιάνεται, γιατί μεταμορφώνεται και χάνεται καθώς την προσεγγίζεις. Μοιάζει και μεταμορφώνεται πριν προλάβεις να τη πειάσεις, με τον αέρα που ενώ είναι πανταχού παρών αλλα δεν κλείνεται σε ένα καλούπι ή σε ενα χώρο, γιατί θα έπαιρνε μορφή που είναι κάτι σταθερό και πάγιο’ μοιάζει με το νερό που πάιρνει τη μορφή του χώρου ή του δοχείου που τα βάζουμε αλλα το ίδιο το νερό μορφή δεν έχει.

Η μορφή είναι ένας θάνατος που καθηλώνει την ουσία σαν τα βαλσαμωμένα έντομα που καρφιστώνονται σε ένα ταμπλώ μουσείου, που ενώ δίνουν ωραίο θέαμα, αλλα δεν είναι ποια τα έντομα που ξέραμε. Η ουσία των πραγματων μορφή δεν έχει, γιατί αν έπαιρνε μορφή θα νέκρωνε. Και όμως ο άνθρωπος τίποτε δεν μπορεί να καταλάβει χωρίς μορφή, χωρίς να μπορεί να το σκοτώνει και να το καθηλώνει σαν το έντομο που βαλσαμώθηκε.

Πρόκειται, δηλαδή, πραγματικά για μια κατάσταση που άφηνε να νοηθεί οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι που σφάγισαν την νεωτερικότητα, ενυπάρχουν ποια με ένα ευρύ αναστοχασμό, με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Βέβαια κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν το τέλος της ιστορίας, το τέλος της έχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν πια το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την πραγμάτευση επίκαιρων φιλισοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων. Οπως σε περιόδους που οι συγγρφείς θεωρούν καθοριστικές στην πορεία προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, όπως συναίβενε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να καταλάβουν πως και για ποιόν ακριβώς λόγω φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί; Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη ιστορία μα και η λογοτεχνίας και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον. Οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά απ τα έργα τους έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου και προσανατολισμού, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις.

Ετσι, προς μεγάλη απαγοήτευση των μεν και συγγρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και τους αγωνιστές σε «προδότες».

Αυτή η ιστορική λογοτεχνία που στήριξε, πρόβαλε με επίταση στην μετά κύλησει ευθυνών αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ένα περιττό αν οχι άχρηστο αξεσουάρ. Και έγινε περιττό, γιατί στην μια περίπτωση έχουμε την πραγματική ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της τετράχρονης Εθνικής

Αντίστασης στην οποία συμμετείχαν εκατομμύρια άνθρωποι στον πόλεμο και εκατοντάδες χιλιάδες στην Αντίσταση. Στην άλλη μια υπόθεση εργασίας η οποία βέβαια στην προέκτασή της, δεν οδηγεί πουθενά άλλου παρά στη θεωρία της συνομωσίας.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, όταν το τελειώσει. Οταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και όταν οι άνθρωποί την γράφουν, οι συγγραφείς αυτοί αφήνουν να εννοηθεί οτι την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα παρά τον αυξημένο όγκο των σχετικών δημοσιευμάτων, η ιστορία της δεκαετίας του 40 παραμένει ημιτελής, καθώς η «νέα» τάση είναι τα αφαιρετικά. Ετσι ο λαϊκός παράγοντας, σαν μυθική, κοινωνιολογική και πολιτική αναφορά, αποσυντίθενται σταδιακά μαζί με κάθε ισχυρό βολονταρισμό που θα αναζητούσε να μετασχηματίσει δραστικά τους όρους του παιχνιδιού της «κοινωνικής εξέλιξης». Μια εξέλιξη καθοδηγούμενη από την βουλησιαρχία που θα συμφωνούσε ακόμα και με τη μοιρολατρική θεωρία του πεπρωμένου και της θεϊκής βούληση

Ο Ιμπεριαλισμός σαν το καθαρό απόστασμα του φασισμού και μετά το τέλος του Α! Παγκοσμίου Πολέμου και την δημιουργία της Κοινωνίας των Εθνών, λόγω της φύσης και του τρόπου λειτουργίας, οχι μόνο δεν μπορούσε να αμβλύνει τις συγκρούσεις αλλα και διαμόρφωσε τις προυποθέσεις εκείνες για την νέα αλληλοσφαγή.

Η Κοινωνία των Εθνών διαμόρφωσε τη θεωρία του «ζωτικού χώρου» και τον μιλιταρισμό στον τρόπο διακυβέρνησης, την «τελείωση» της εκτελεστικής εξουσίας και σε συνέχεια τη δημιουργία του γνωστού φασιστικού άξονα. Εναν άξονα για τη δημιουργία του οποίου σαν αντίβαρο στα Σοβιέτ ήθελαν και συνέβαλαν πολλοί, και που με την ολόθερμη στήριξη και συμπαράσταση της παραδοσιακής γερμανικής Ελίτ και της Αμερικής επιδίωξε να εγκαθιδρύσει μια αιώνια «Γερμανική ειρήνη» στην Ευρώπη.

Μια «ειρήνη» που οδήγησε εκατομμύρια ανθρώπους στα πεδία των μαχών με στους φρικιαστικούς απολογισμούς των 55,000,000 νεκρούς και τις τεράστιες υλικές καταστροφές του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Και είναι αυτούς ακριβώς τους νεκρούς και τις καταστροφές που θέλουν να αποσιωπηθούν πρώτα, να αποθηθούν μετά, και να τους συσχετιστούν με κάποια αλλα και σε συνέχεια να «ξεχαστούν».

Αυτές ακριβώς τις αλήθειες πρέπει να μην θυμούνται οι λαοί της Ευρώπης αλλα και του κόσμου. Κατά τους ισχυρισμούς των Νεο-Δεξιών Γερμανών και Ευρωπαίων νέο φασιστών περί «αυτογνωσίας του έθνους και της Ευρώπης », το μόνο πράγμα που πρέπει να θυμούνται σαν αντιστάθμισμα των εγκληματιών του ναζισμού και τα «δεινά του γερμανικού λαού» είναι και αυτό όχι όνο επιτρέπου αλλα και καταγράφου πολλοί συγραφείς στ έργα τους είναι: οι βομβαρδισμοί της Βρέστης, και η παραμονή για ένα διάστημα των Σοβιετικών στρατευματων στην Ανατολική Γερμανία. Όλα τα αλλα ποιος τα επμνεύστηκε και ποιος τα έπραξε;

Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, διατηρώντας ζωντανό το πνεύμα του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω και του γενικότερου αναθεωρητικού ρεύματος με τις ιδεολογικές αναπαραστάσεις των Δυτικών, απ αφορμή των θεωριών του ολοκληρωτισμού και την ταύτιση του «κόκκινου-μαύρου φασισμού» ταύτισαν τους κομμουνιστές με του Γερμανούς, Ιταλούς και Ιάπωνες μιλιταριστές φασίστες. Και οι εξ επαγγέλματος ιστορικών Γερμανών και πολλών άλλων, την επανεγγραφή της Ιστορίας.

Οι Γερμανοί και όσοι συμφωνούν μαζί τους προσπαθούν να πείσουν οτι: Ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκων ναζί ευθύνονται για όλα!...Επιδίωξη που αξιοποιεί απόψεις συναισθηματικές αλλα επιφανιακές, χωρίς να κάνουν τον κόπο να μπουν στη ουσία του πολέμου, και της Αντίστασης τους λόγους που οδήγησαν σε αυτήν την αλληλοσφαγή και της Ελληνικής αυτό Επιστράτευσης, όπως αυτή του Σπίλμπεργκ στην ταινία «λίστα του Σίντλερ».

Οι Γερμανοί και όποιοι άλλοι συγγραφείς που σαν «παντογράφοι» σε μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια διαμόρφωσαν ένα ιδεολογικό ρεύμα, που αναπτύχθηκε αμέσως μετά την κατοχή και τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, διευρύνθηκε μετά τον εμφύλιο και επεκτείνεται ιδιαίτερα μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού», να αναθεωρήσουν οχι μόνο την εικόνα αλλα και την ιστορία.

Στην προσπάθεια αυτή αλλα με ένα διαφορετικό σκεπτικό και Ευρωπαίοι συγγραφείς επιχειρούν να αναθεωρηθεί η εικόνα του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, που από αντιφαστικός, συμμαχικός που ηταν να τον μετατρέψουν σε ενα επεισόδιο της διαπάλης δύο ολοκληρωτισμών: του κομμουνισμού και του ναζισμού!

Από κοντά και οι δικοί μας να αποκαθηλώσουν την έννοια απελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα του λαού μας και γενικότερα, σαν μια παράμετρο για την μελέτη και τα συμπεράσματα του πολέμου και της Αντίστασης. Μια Αντίσταση χωρίς αγωνίες και αναζητήσεις, χωρίς διαθέσεις και το νόημα του αγώνα, χωρίς ευαισθησία και ειλικρίνεια.

Δεν θέλουν να θυμούνται οι λαοί του κόσμου τις αιτίες και τις συνέπειες του πολέμου και της κατοχής και κυρίως να μνημονεύεται η ήττα του φασισμού. Προσπαθούν να πείσουν οτι η συνεργασία με τις αρχές κατοχής και η εγκληματική δράση των «Ταγμάτων ασφαλείας», οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί και το παρακράτος επαινούνται στα έργα αυτά σαν μια εξ ίσου ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ, το ίδιο ΘΕΜΙΤΗ και ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ στάση με την αντίστοιχη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση.

Και επικαλούμενοι την «κόκκινη βία» προσπαθούν να απενοχοποιήσουν και σε συνέχεια να εξαγνήσουν τη συνεργασία, το δοσιλογισμό, το κατοχικό και μετά κατοχικό παρακράτος, που είχα ήδη καταλάβει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της απελευθέρωσης, βασικές θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, ενσωματωθεί στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας.

Η Ελληνική ιστορία από την επόμενη της Παλιγγενεσίας, βρίσκετε μπροστά σε φαινόμενα διαστρεύλωσης και εκφυλιστικής αλλοίωσης του ιστορικού-κοινωνικού της γίγνεσθαι. Ζητείται συνεπώς διέξοδος από αυτόν τον φαύλο κύκλο της ιστορικής διαπλοκής με τα όποια ταξικά, τοπικά και προσωπικά ακόμα συμφέροντα.

Γι' αυτούς και πολλούς άλλους λόγους η απολογητική ιστοριογραφία που προσπερνά πράξεις δοσιλογισμού και εγκλήματα εθνικά ακόμα με μια αναφορά «την εποχή εκείνη σκοτώθηκαν αρκετοί άνθρωποι ή πέθαναν απ την πείνα» βραβεύεται γενικά και αυτή της συνεργασίας και του δοσιλογισμού ειδικά επιβραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών, ενώ η μελέτη της συνεργασίας, του δοσιλογισμού και του παρακράτους: την έκταση και τις μορφές που πήραν αυτοί οι μηχανισμοί, πως πρακτικά εκφράστηκαν και τις καταστρεπτικές συνέπειες που προκάλεσαν, αποτελεί μέχρι σήμερα ένα θέμα ταμπού για την ελληνική ιστοριογραφία.

Λες και οι εμφύλιες συγκρούσεις της κατοχής, διεξάγονταν ανάμεσα σε δυο χωριά ή χώρες που διεκδικούσαν την εξουσία για μια ανύπαρτη χώρα και κυρίως χωρίς καμιά απολύτως σύνδεση και σχέση με την κοσμογονία του Β! Παγκόσμιου Πολέμου και την κατοχική προσπάθεια για ανάπλαση και ανάπτυξη της χώρας.

Οι Αγγλοι και στην κατοχή ακόμα (ύστερα από 120 χρόνια απ το 21 με εξαίρεση τα λίγα χρόνια του Κωσταντίνου) θεωρούσαν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της αυτοκρατορίας τους. Η Μεσόγειος ηταν η βασική της αρτηρία. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγω η ασφάλεια της Μεσογείου είχε πρωταρχική σημασία για την Αγγλική πολιτική. Μετά την πρόσδεση της οθωμανικής αυτοκρατορίας στο Αγγλικό γεωστρατηγικό άρμα, η Τουρκία στο χώρο της Μεσογείου σε ανταπόδοση της Αγγλικής προστασίας έγινε ο άμισθος τοποτηρητής των αγγλικών συμφερόντων.

Σε όλη τη διάρκεια της κατοχής ο Τσιώρτσιλ και τα στηρίγματα-όργανα της αγγλικής πολιτικής είναι γαντζωμένα σφιχτά στην ιδέα της Βρετανικής αυτοκρατορίας και δεν εννοούν να κάνουν ούτε βήμα πίσω, παρ' όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν στις διασυμμαχικές διασκέψεις για την αυτοδιάθεση των λαών.

Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο και γι' και ο Μακεδονικός αγώνας δικαιώθηκε μετά από 90 χρόνια. Αυτό οι Αγγλοι πολιτικοί την Μεσόγειο την θέλουν ελεγχόμενη από αυτούς. Με την επιβολή της Αγγλό-Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας την 4η Αυγούστο του 1936, συμπεριφέρονταν σαν αφεντικά στη χώρα μας με πρώτη απαίτηση την επόμενη της επιβολής να αυξηθούν κατά 40% τα επιτόκια των αγγλικών δανείων.

Η Αγγλία είχε στην χώρα μας πολλά λαμπρά και λαμπερά εσωτερικά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Για την υλοποίηση του ποιο πάνω σκοπού, πριν απ την αναχώρησή τους πριν συμπληρώσουν ένα μήνα απ την Ελλάδα τέλη Μάρτη του 1941 απ την Ελλάδα, αξιοποιώντας το

κεφάλαιο συνεργάτες άφησαν πίσω τους καλά οργανωμένες και εξοπλισμένες μονάδες κατασκοπείας για τη συγκέντρωση πληροφοριών και για σαμποτάζ έτσι ώστε να είναι αν και μακριά παρούσα στην Ελλάδα. Να μην τυχόν και τις ξεφύγει το αγκιστρωμένο ψάρι. Βασική-κεντρική τους υπηρεσία ηταν η οργάνωση αντίστασης «Προμηθέας» και μερικά αλλα παρακλάδια.

Γι' αυτό και όλα σχεδόν τα αντιστασιακά κινηματογραφικά έργα τουλάχιστον μέχρι σήμερα, έχουν σαν πυρήνα τον «Προμηθέα». Οσο για την ΕΑΜική βάζουν τον Αρη να τρέχει με τα άλογα χωρίς περιεχόμενο Αντίστασης ή το πολύ καμιά επετειακή αφήγηση. Στη αρχή Επικεφαλής του «Προμηθέα» ηταν ο Συνταγματάρχης Μπακιρτζής, οποίος όταν πείστηκε για τον ρόλο που παίζει η Αγγλία και τους σκοπούς που εξυπηρετούσε με τις οργανώσεις αυτές εντάχθηκε στον ΕΛΑΣ.

Ομως ο έλεγχος της Ελλάδας δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί αν έστω το ΕΑΜ κατείχε μεταπολεμικά τη θέση της Αξιωματικής αντιπολίτευσης πόσο μάλλον αν περνούσε η εξουσία στη Αριστερά. Οι Αγγλοι σαν κοσμοκράτηρα τότε δύναμη είχαν συνείδηση αυτού του κινδύνου και γι' αυτό θα έκαναν τα πάντα για να εμποδίσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Φυσικά τα πράγματα δεν ακολούθησαν τις επιδιώξεις και τη λογική των Αγγλων, Η κατοχή με όλη τη συμφορά που έφερε στο λαό και τη χώρα, υποχρέωσε το λαό οχι μόνο να συνειδητοποιήσει τις συνέπειες της εξάρτησης, αλλα και την ανάγκη δημιουργίας ενός ευρύτατου λαϊκού κινήματος. Ενός κινήματος ικανού να αντιπαραταχθεί με την μακραίωνη εξάρτηση και τους συντελεστές της εξάρτησης όποιοι και αν είναι αυτοί.

Η συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος έσπρωξε το λαό σε μια σκληρή αντιπαράθεση με τους κατακτητές και στη δημιουργία ενός λαμπρού κινήματος Αντίστασης, που αντικειμενικά στρέφονταν και ενάντια στα Αγγλικά συμφέροντα, που όπως αποδείχθηκε οι βλέψεις και κυρίως όλες τους οι πράξεις προ υπόθεταν και απόβλεπαν στο να είναι οι μετά απελευθερωτικοί νέο κατακτητές. Το κίνημα Εθνικής Αντίστασης, έτσι όπως εκφράστηκε απο το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, η κύρια Αντιστασιακή οργάνωση της χώρας, έβαζε το θέμα της πλήρους εθνικής Ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας.

Οι Αγγλοι, όπως και οι Γερμανοί προσπαθούσαν να μην δημιουργηθεί κίνημα Εθνικής Αντίστασης. Οταν όμως παρά την προσπάθεια δημιουργήθηκε προσπαθούσαν να το υπονομεύσουν. Αρχικά προσπάθησαν να το προσεταιριστούν ιδεολογικό-πολιτικά όταν δεν το κατόρθωσαν παρά την ένταξη του ΕΛΑΣ στο Συμμαχικό Στρατηγείο οργάνωσαν διαμετρικά αντίθετα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κινήματα τα οποία χρυσοπλήρωνε και ενίσχυε με όλα τα μέσα.

Ετσι στις αρχές του 1943, οι Αγγλοι με τους εδώ ανθρώπους τους έκαναν μια συνδυασμένη προσπάθεια να δημιουργήσουν εντιεαμικές ένοπλες ομάδες: Στην Ανατολική Θεσσαλία με τον Σπαή, στη Δυτική Θεσσαλία με τον Σαράφη και τον Κωστόπουλο, στη Φωκίδα με τον Ψαρρό, στην Αιτολοακαρνανία με τον Παπαϊωάννου και στην Πελοπόννησο που την θεωρούσαν ελεγχόμενη με τους Συνταγματάρχες Γιαννακόπουλο και Παπαδόγκωνα. Στη Μακεδονία με την ΠΑΟ και την πλειάδα των εθνοϊσμών Μιχάλ Αγά, Τσιαούς Αντών, Παπαδόπουλο κλπ.

Ολες οι προσπάθειες απότυχαν, εκτός από εκείνη του Ψαρρού στη Φωκίδα και του Ζέρβα σε ένα κομμάτι της Ηπείρου. Ολες οι ομάδες που βγήκαν δεδηλωμένα και προκλητικά ενάντια στο ΕΑΜ διαλύθηκαν. Και διαλύθηκαν γιατί ηταν αντίθετα με τα συμφέροντα του λαού και της Χώρας. Δεν τις στήριξε ο λαός με τη στοργή και την αγάπη που στήριξε το ΕΑΜ καααααααι τον ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ αργότερα

Ειναι γεγονός οτι η αντιπαράθεση με τους Νενέκους ηταν σκληρή, όπως σκληρές και επιθετικές ηταν και οι δυνάμεις που ήθελαν να στραγγαλίσουν εν τή γεννέσει του τον αφυπνισμένο, τον για πρώτη φορά μετά το 21 επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό.

Το καλοκαίρι του 1943, είχε ναυαγήσει ολόκληρο το σχέδιο των Αγγλων να «κονιορτοποιήσουν το ΕΑΜ». Υστερα από την εμπειρία αυτής της αποτυχίας η παλιά, αδίσταχτη και ξεσχολισμένη αποικιοκρατία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει τούτον τον τόπο-κλείδι για τον εαυτό της αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δυναμικά.

Ετσι, εκτός από όλες τις άλλες προσπάθειες που έκαναν στις αρχές Αυγούστου του 1943, το Αγγλικό Υπουργείο εξωτερικών στέλνει μια επείγουσα εμπιστευτική διαταγή στην εδώ αγγλική αποστολή για το πώς πρέπει να δράσουν στο εξής κατά του ΕΑΜ.

Ο χρυσός οδηγός της «παγκόσμιας Ιστορίας», για το Βυζάντιο γράφει: «Μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η ιδέα μια παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζεί στο Βυζάντιο. Ενα ανακάτεμα της παράδοσης του ελληνικού πολιτισμού και της χριστιανικής Θρησκείας. Απόλυτη εξουσία του Αυτοκράτορα, που εννοεί να κυβερνά κράτος και Εκκλησία (Καισαρο-παπισμός). Το Βυζάντιο είναι ένα Κράτος συγκεντρωτικό και γραφειοκρατικό. Δαπανηρές αυλικές τελετές, εξάπλωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας: Βαλκανική Χερσόνησος, Αίγυπτος, Συρία Μ. Ασία, Β. Μεσοποταμία. Μερικοί ιστορικοί δεν συμφωνούν σε ό,τι αφορά την ύπαρξη και τον τρόπο λειτουργία της βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ενώ άλλοι λένε οτι μέχρι το 661 υπήρχε ιστορικά.

Ακολούθησε τον 10ο-11ο αιώνα η ανόρθωση της βασιλικής Μακεδονικής δυναστείας. Οτι επανέκτησε τη Σιλεσία τη βόρεια Συρία και τα δικαιώματα επί της Ιταλίας. Οτι σημείωσε επιτυχίες εναντίον των Βουλγάρων και Ρώσων. Οτι το 989 κατέστηλε τη μεγάλη εξέγερση των Φεουδαρχών και το 1016 προσάρτησε και τη Βουλγαρία στο Βυζάντιο. Αυτά διάβαζαν οι Τούρκοι και τους θύμιζαν και τους το θύμιζα αδιαλείπτα οι Αγγλοι για να τους υποτάξουν στα δικά τους γεωστρατηγικά και όποια αλλα αγγλική συμφέροντα.

Οτι το Βυζάντιο ηταν ισχυρό στρατιωτικό κράτος. Κράτος συγκεντρωτικό καλοδιοικημένο με αναπτυγμένο το εμπόριο. Οτι υπήρχαν όμως και δυσκολίες με βασικότερη την αλματώδη εξέλιξη της συγκέντρωση της γής στα χέρια των ολίγων και η αγροτική κρίση, απόρροια της οποίας ηταν η κρίση στη στρατολογία αντρών και η προσφυγή στους μισθόρους. Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας. Ακολουθεί η σοβαρή ήτταν των βυζαντινών απ τους Τούρκους στην Αρμενία, η απώλεια της Μ. Ασίας και σε συνέχεια η ήττα στο Μυρικέφαλο (Φρυγία) από τους Τούρκους.

Η νίκη των Τούρκων σε ένα στρατό των σταυροφόρων στη Βάρνα. Αποτυχία της δεύτερης προσπάθεια της Δύσης να σώσει το Βυζάντιο. Ακολουθεί η Αλωση της Κωσταντινούπολης το 1453 απ το σουλτάνο Μουάμεθ. Η κωσταντινούπολη πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορία με το όνομα Ισταμπούλ και τρία χρόνια αργότερα κυριεύουν την Αθήνα.

Με την κατάλειψη και της Αθήνας ολοκληρώνεται το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορία. Η οθωμανική αυτοκρατορία, που διαδέχθηκε τη βυζαντινή, δεν περιόρισε τις φιλοδοξίες να κυριαρχήσει στη Μεσόγειο και την Ευρώπη. Μια προσπάθεια να ολοκληρώσει τις φιλοδοξίες απέτυχε επανειλημένα ιδιαίτερα στο Λεπάντε το 1571. Ομως παρά την αποτυχία αυτή δεν παρετήθηκε από την προσπάθεια να τις ολοκληρώσει και το 1683 πολιόρκησαν τη Βιένη.

Και προκειμένου να αποδείξουμε οτι ήμαστε απόγονοι, άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου, ιστορικά λέμε οτι ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ομως για χίλια χρόνια στο Βυζάντιο η λέξη Ελληνας ηταν συνώνυμο του ειδωλολάτρη και του εθνικού και κανένας δεν διανοήθηκε να την χρησιμοποιήσει. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγω και επικράτησε μέχρι τις μέρες μας το Ρωμιός, που προέρχεται απ το Ρωμαίος. Βέβαια υπάρχει και μια άποψη που αμφισβητεί την ύπαρξη της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και οτι αυτό μας το κόλλησαν οι Φράγκοι, που ήθελαν να βγάλουν από επάνω τους την ονομασία «Ρωμαίοι» και «Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία», που ηταν και το επίσημο όνομα. Μα και ο Αυτοκράτωρ γράφονταν στα λατινικά imperator romanorym. Συνεπώς τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρξε ποτέ και οτι ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμό που επικαλούμαστε δεν ειναι τίποτε άλλο παρά ο τρίτος ελληνικό πολιτισμός, που τον επέβαλε η δικτατορίας του Μεταξά τον Αύγουστο του 1936, και που τον Απρίλιο του 1967 τον επανέφερε η Χούντας των συνταγματαρχών αναβαπρισμένο σε «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Ακόμα και στην επίσημη θρησκεία μας δεν υπάρχει στο όνομά της η λέξη Ελληνας (το greek ortodox προέρχεται απ τη Δύση, και είναι μάλλον επιτιμητικό για μια οικουμενική θρησκεία). Το επίσημο όνομα είναι Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, για αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, πρέπει, είναι υποχρεωμένη να τηρεί τις διατάξεις του Πατριαρχικού Τόμου (1850) και της Συνοδικής πράξης (1928) συνεπώς, δεν είναι και τόσο αυτόνομη και «ελληνική» όπως παρουσιάζεται, γιατί αν δεν εφαρμόσει τις διατάξεις εμπίπτει στην αίρεση του εθνοφυλετισμού.

Στην πολιτική όπως και στη φύση, το κενό είναι σχεδόν απαγορευμένη έννοια και κάθε ανατροπή προκαλεί μια διάδοχη κατάσταση. Η νέα κατάσταση χτίζεται σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις επιθυμίες του ποιο ισχυρού. Εκείνου που στην κατάλληλη στιγμή διαθέτει την οικονομική, ιδεολογική και πολιτική δυνατότητα να επιβληθεί διπλωματικά και σε περίπτωση αντίστασης κατέχει και την ένοπλη δύναμη να επιβληθεί στη θέση του παλιού και να εντάξει το παλιό σύστημα στο νέο.

Ο Βενιζέλος λένε πως ήταν προκήρυξε στις εκλογές της 1ης Νοεμβρίου 1920 είχε πιστέψει οτι θα τις κέδριζε πανηγυρικά και αυτές τις εκλογές, «διότι ο λαός με την ψήφο του θα επιβραύβευσε το έργο του», που δυο μήνες πριν είχε υπογράψει τη Συνθήκη των **Σεβρών** 28/8/1920. Συνθήκη με την οποία η Ελλάδα πήρε την Αν Θράκη (εκτός της Κωσταντινούπολης που παρένεσε υπό τη συμμαχική διοίκηση), τα νησιά **Ιμβο** και **Τένεδο** ενώ επικυρωνόταν η κυριαρχία της και στα αλλα νησιά του Αιγαίου και της παραχωρείτο η διοίκηση της Σμήρνης.

Η Ελλάδα των δυο ηπείρων και των πέντε θαλασσών ηταν ενα γεγονός...Και ξεχνώντας ή παραγνωρίζοντας τα αγγλικό-τουρκικά ταυτόσημα συμφέροντα.

Η Αγγλία, λόγω της ταύτισης των γεωστρατηγικών και μεγάλων οικονομικών συμφερόντων με την Τουρκία, αναζητούσε τρόπους και μέσα να θάψουν οριστικά την ενοχλητική και ασύμφορη αν οχι καταστροφική γι' αυτούς ελληνική πολιτική της «Μεγάλης Ιδέας» και ο Βενιζέλος, με την πολιτική που ακολούθησε στην Μ Ασία, ηταν αυτός που τους έδωσε οχι μόνο τη δυνατότητα, αλλα και τα μέσα να τελειώσουν οριστικά με την ελληνική πολιτική της Μεγάλης Ιδέας.

Δυό δεδομένα συνειγορούν και επιβεβαιώνουν την ευθύνη του Βενιζέλου για την Μικρασιατική καταστροφή και το θάψιμο της Μεγάλης Ιδέας. α) Ενώ η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με την Τουρκία, αυτός ενώ κυβερνούσε τη χώρα και μπορούσε και αν ακόμα είχε λήξει η θητεία της βουλής, επικαλούμενος τον εμπόλεμη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν η χώρα, να τις παρατείνει τουλάχιστο μέχρι τη λήξει του πολέμου τις προκήρυξε δύο μήνες μετά την υπογραφή της Συνθήκης των Σερβών. β) ενώ είχε «λέει εκτιμήσει μάλλον σωστά τις διαθέσεις του εκλογικού σώματος, δεν πρόβλεψε όμως, οτι το εκλογικό σύστημα της ευρείας εκλογικής περιφέρειας και ο ακραίος φανατισμός θα του στερούσε οχι μόνο τη νίκη αλλά και δεν θα εκλέγονταν ούτε και ο ίδιος βουλευτής. Μα επιτέλους που ζούσε ο κ. Βενιζέλος; Δεν ζούσε στην Ελλάδα; Δεν ανέθεσε σε αυτόν ο λαός να κυβερνήσει τη χώρα;

Σαν πολιτικός και κυβερνήτης της χώρας, δεν γνώριζε τον «ακραίο φανατισμό» που επικρατούσε και κυρίως δεν γνώριζε οτι αν έχανε τις εκλογές η ενωμένη αντιπολίτευση που φώναζε «Ελιά, Ελιά και Κώτσο Βασιλιά, οτι μετά τη νίκη θα έφερναν το βασιλιά; και οτι ο βασιλιάς θα διέλυε τη συμμαχία; Και αφού με το εκλογικό σύστημα της ευρείας περιφέρειας, μπορούσε έστω και σαν σκέψη να χάσει τις εκλογές με όλα τα επακόλουθα α) Αφού λοιπόν τα γνώριζε όλα αυτά γιατί τις έκανα; και β) αφού τόσο πολύ αποζητούσε την «επιβράβευση του λαού για το τεράστιο έργο» γιατί δεν ψήφιζε ένα νέο εκλογικό νόμο με τον οποίο οχι μόνο δεν θα έβαζε σε κίνδυνο τις «υποτιθέμενες κατακτήσεις» και λέω υποτιθέμενες γιατί η Ιταλία που πάντα επιβουλεύεται τα εδαφικά συμφέροντα της Ελλάδα με το ζόρι υπέργαψε τη συνθήκη των Σεβρών.

Δύο μέρες μετά τις εκλογές του Νοέμβρη, η Πινελόπη Δέλτα και σύζυγός της Στέφανος, επισκέφθηκαν τον Βενιζέλο ο οποίος τους ανακοίνωνσε, οτι θα «αποσυρθεί από τον πολιτικό βίο και θα φύγει για το Παρίσι», και σε συνέχεια τους είπε: «Επλανήθηκα. Ενόμιζα πως αλήθεια είχα το λαό μαζί μου, πως το μεγάλο αυτό έργο που γίνηκε, με ακολουθούσε ο λαός. Επλανήθηκα, ο λαός κουράστηκε, βαρέθηκε. Δεν κακίζω το λαό, του ζήτησα θυσίες μεγαλύτερες από τι δυνάμεις του. Εγώ δεν υπολόγισα καλά, τον παρέσυρα σε έργο πολύ βαρύ (...). Και ξέρετε: Εχω ταραγμένη τη συνείδησή μου' φέρω βαριά ευθύνη απέναντι της ιστορίας, γιατί το μεγάλο αυτό έργο που επιδίωξα, χρειάζονταν μεγάλες θυσίες, περισσότερες, βαρύτερες από όσες μπορούσε να σηκώσει ο ελληνικός λαός».

Και όπως ηταν φυσικό, ο Βενιζέλος πρόβλεψε και τη συμφορά που ερχόταν για την πατρίδα: «Θα φέρουν πίσω τούτοι τον Κωσταντίνο. Και ο Κωσταντίνος δεν θα έχει την φιλοπατρία να αρνηθεί. Η συνθήκη των Σεβρών δεν θα μας σώσει. Η Ιταλία με το ζόρι υπέγραψε. Η Γαλλία δεν θα μας υποστηρίξει αν φέρουν το βασιλιά Κωσταντίνο». Μόνο η Αγγλία δεν θα επιμείνει ή θα βάλει όρους. Εγώ δεν υπολόγησα ποτέ στις δυνατότητες του στρατού μας για να κρατήσουμε τα σύνορά μας, αλλα στις συμμαχίες και τα γενικά ευρωπαϊκά συμφέροντα.

Η επιστροφή του Κωσταντίνου θα διαλύσει τη συμμαχία». Και όπως είχε προβλέψει οι αντιβενιζελικοί με ένα νόθο δημοψήφισμα στις 22 του Νοέμβρη έφεραν πίσω τον Κωσταντίνο. Αυτή τη συζήτηση τη σημείωσε στο ημερολόγιό της η κ Δέλτα, απ το οποίο ημερολόγιο είναι παρμένο το κείμενο».

Δύο μέρες πριν το δημοψήφισμα οι πρεσβευτές της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας επέδωσαν προς τον Πρωθυπουργό την εξής διακοίνωση: «Αι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρετανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας απέδειξαν σταθερώς το ενδιαφέρον των προς τον Ελληνικόν λαό και ηυνόησαν την πραγματοποίσιν των προαιώνιων πόθων του. Εντεύθεν, κατά μείζονα λόγων, εσθάνθησαν θλιβεράν έκπληξιν εκ των εν Ελλάδι επελθόντων γεγονότων.

Δεν επιθυμούσι να αναμιχθώσι εις τας εσωτερικάς υποθέσεις της Ελλάδος, αλλα είναι υποχρεωμέναι να δηλώδωσι δημοσία οτι η επί του θρόνου της Ελλάδος η επαναφορά βασιλέως Κωσταντίνου, του οποίου η ανελικρινής στάσις και συμπεριφορά έναντι των Συμμάχων και τη διάρκεια του πολέμου επήγαγεν αυταίς μεγάλας δυσχερίας και ζημίας. Δεν δύναται η να θεωρηθή παρ' αυτών ως προς επικύρωσις παρά της Ελλάδος των εχθρικών αυτού πράξεων.

Το γεγονός τούτο ήθελε δημιουργήση δυσμενή κατάστασιν εν ταις σχέσιν μεταξύ Ελλάδος και Συμμάχων, και εντεύθεν αι τρεις κυβερνήσεις δηλούσιν, οτι επιφυλάσσουσιν ευαταίς τελείαν ελευθερίαν ενεργείας εν τω κανονισμώ της ούτω προκυψάσης καταστάσεως».

Η κυβέρνηση αγνόησε τη διακοίνωση των συμμάχων, οι οποίοι απέσυραν την υποστήριξή τους και άνοιξε ο δρόμος για την μικρασιατική καταστροφή. Οι αντιβενιζελικοί, αντίθετα με όσα προεκλογικά υποσχέθηκαν, συνέχισαν τον πόλεμο και μάλιστα με προέλαση στα βάθη της Τουρκίας, που απέβει μοιραία για τον ελληνισμό. Και ηταν μοιραία γιατί εκτός από την καταστροφή του στρατού προκειμένου να κλείσει οριστικά το θέμα της μεγάλης ιδέας, που τόσο πολύ ενοχλούσε τους Αγγλους, μπήκε και το πρόβλημα της απόσυρσης των Ελλήνων από τα πατρογονικά τους εδάφη.

ΜΑΚΙΑΒΕΛΗΣ

«Το πιο εκπληκτικό με τον Μακιαβέλη, στη θεωρία του για τον Νέο Ηγεμόνα που οφείλει να θεμελιώσει τη Νέα Ηγεμονία. Είναι ότι αυτός ο νέος άνθρωπος πρέπει να είναι ένας Ανθρωπος του τίποτα, χωρίς παρελθόν χωρίς τίτλους και φορτία ένας ανώνυμος, μόνος και γυμνός (δηλαδή στην πραγματικότητα ελεύθερος χωρίς προκαθορισμούς που θα βάραιναν επάνω του και θα μπορούσαν να παρακωλύσουν την ελεύθερη άσκηση της Αρετή του). Και όχι μόνον πρέπει να είναι ένα γυμνός άνθρωπος αλλα να εντοπίζει ως πεδίο επέμβασης του ένα μέρος που και το ίδιο είναι ανώνυμο, στερημένο από κάθε κοινωνικό και πολιτικό καθορισμό που θα μπορούσε να παρακωλύσει τη δράση του Ηγεμόνα (…) Από αυτή τη συνάντηση ενός ανθρώπου που από το τίποτα , γυμνού (δηλαδή ελεύθερου στις εσωτερικές και εξωτερικές κινήσεις του) κι ενός κενού χώρου (…) γεννήθηκε η ευκαιρία του και η επιτυχία του»!

Αγαπητέ Νίκο

Αν το αντέγραψα αυτό το κομμάτι από τον Μακιαβέλη είναι γιατί πιστεύω ότι πολλά από αυτά τα στοιχεία συμπύπτουν και συνυπάρχουν στο πρόσωπό του και ότι πολλά από αυτά μπορούμε να επικαλεστούμε σαν στοιχεία στη διάρκεια του αγώνα.

Με αγάπη και εκτίμηση Κόγιας Νίκος

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ
ΕΤΣΙ ΧΩΡΙΣ ΣΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑΞΗ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Το κείμενο αυτό, όπως αλλα τα γραφτά κείμενα έχει την η ιστορία τους, έτσι και αυτό έχει μια δική του. Πολλά κομμάτια από αυτό το κείμενο είναι γραμμένα το 1963 αμέσως μετά την αποφυλάκισή μου. Ενα μεγάλο το μεγαλύτερο κομμάτι αυτού του κειμένου και ένα άλλο κείμενο που αφορούσε μια έκθεσή μου προς το γραφείο Μακεδονία-Θράκης, ευτυχώς παρά την σε βάθος και διάρκεια έρευνα μετά τη σύλληψή μου, που έγινε στο σπίτι μας την ΑΥΓΗ της 21ης Απριλίου. Την ημέρα που οι επίορκοι συνταγματάρχες κήρυξαν την επάρατη επτάχρονη «επανάσταση» έστι την αποκάλεσαν. Μια «επανάσταση» που εκτός του οτι η Ευρωπαϊκή Ενωση πάγωσε τη σύνδεση της χώρας μας γύρισε και ζωή του λαού και τη χώρα πολλά χρόνια πίσω.

Ενα άλλο κομμάτι εξ ίσου μεγάλο γράφτηκε στο τέλος του 1970, λίγους μήνες μετά την απόλυσή μου από το Παρθένι της Λέρου όπου ήμουν εξορισμένος και, λίγα πολύ λίγα κομμάτια προστέθηκαν μετά την πτώση «υπαρκτού» τότε ακόμα σοσιαλισμού.

Από τα «κόκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη τη Γη των προγόνων. Οι πρόγονοί μας συλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους, τη Δημοκρατία. Γι' αυτό Ελλάδα: Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά. Ο,τι λένε και κάνουν οι πρόγονοι, πάει από το παιδί στο αγγόνι. Από όλους τους λαούς οι Ελληνες ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της Ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα.

Συνεπως, Οποιος δεν ξέρει από που ΕΙΝΑΙ, δεν ξέρει ούτε και ποιος ΕΙΝΑΙ.

Το γραπτό αυτό σε καμιά περίπτωση δεν έχει την φιλοδοξία, να απαντήσει σε όλα τα θέματα που απασχολούν την ελληνική κοινωνία, όσον αφορά ττιο ΘΕΜΑ: Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο. Και οπωσδήποτε δεν θα αποτελούν την ιστορική και αναμφισβήτητη αλήθεια. Οι ελλείψεις και τα κενά φαίνονται με γυμνό μάτι. Η ανάγκη όμως για την ηθική αποκατάσταση και η ανάγκη για αναγνώριση και την Νομιμοποίηση του αγώνα μπροστά στην ιστορική αλήθεια και τη συλλογική μνήμη, είναι τα βασικά κίνητρα που παρακινούν αυτούς που συμμετείχαν σε αυτόν τον Τιτάνιο, Εθελοντικό και αναπανάλυπτο αγώνα, να ρίξουν σε κάποιο χαρτί μερικές απόψεις για το πώς άρχισε η Αντίσταση στο καφενείο, στο μαχαλά, τη συνοικία, στο χωριό και την πόλη. Πως και από ποιους οργανώθηκε ο ένοπλος αγώνας και κυρίως κάτω από ποιες συνθήκες πραγματοποιήθηκε, αυτή η σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία» το ΕΑΜ το Νέο 21, μα και τα γεγονότα που ο ίδιος έζησε.

Αλλωστε, η χρονική απόσταση που χωρίζει την κατοχή και τον εμφύλιο από το σήμερα, είναι αρκετά μεγάλη για να αναπολήσει κανείς με ιστορική σειρά τα περασμένα, Γι' αυτό και θα υπάρχουν οπωσδήποτε κενά στην αφήγηση, ίσως κακές συνδέσεις στα επιμέρους θέματα, ασταθείς ή και άσχετες ακόμα σχέσεις μεταξύ τους και πολλά συντακτικά ελαττώματα. Ζητώ συγνώμη από αυτούς που θα τύχη να τα διαβάσουν για όλες αυτές τις ατέλειες. Με πολύ δισταγμό και με γνώση των μικρών δυνατοτήτων και ατελειών που θα παρουσιάσει άρχισα να γράφω. Ηδη περισσότερο από μισός αιώνας μας χωρίζει απ τα γεγονότα της κατοχής και σαράντα από τη λήξη του εμφυλίου πολέμου. Και τα λίγα γράμματα που ξέρω τα άμαθα στη φυλακή

Ο εμφύλιος πόλεμος όμως εξακολουθούσε να βρίσκεται στο προσκήνιο της σύγχρονης Ελλάδας και καθόρισε τη ζωή των Ελλήνων για τριάνατα ολόκληρα ακόμα χρόνια, μα και εξακολουθεί να την καθορίζει. Και την καθορίζει γιατί τόσο οι μεταξικοί και οι κατοχικοί δωσίλογοι και τα σταγονίδια της χούντας των συνταγματαρχών ζουν ανενόχλητοι ανάμεσά μας. Και οχι μόνο ζουν αλλα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στον ένα ή στον άλλο βαθμό, αν δεν κρατούν όπως μέχρι την πτώση της χούντα τις λαβές της εξουσίας στα χέρια τους, τις θέσεις που κατέχουν και τη συναίνεσή τους βάζουν τη σφραγίδα τους στη ζωή του λαού και της χώρας.

Το ερώτημα είναι ένα και απλό. Ποιος είμαι εγώ για να έχω γνώμη και κυρίως να καταπιαστώ με ένα τόσο μεγάλο και πολυσύνθετο ιστορικό έργο. Δεν ξέρω γιατί. Απλώς κάθομαι και γράφω και όποιος το διαβάσει!

Δεν είναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθόν. Αν και με συγγινεί η ανάμνηση των γεγονότων και των προσώπων με τους οποίους έζησα τα πιο δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επέστρεψα εκεί γιατί όλα αυτά τα χρόνια προ υπήρξε μέσα μου ένα ερώτημα. Και το ερώτημα είναι: Πως η Αστική η τάξη που ενώ πριν το 21 και συγκριμένα τον Φλεβάρη πήρε την πρωτοβουλία της παλιγγενεσίας, με εκείνη το φοβερή και συγκλονιστή προκήρυξη του Υψηλάντη καλεί τους αστούς και τους προτρέπει να ηγεθούν του ιερού αγώνα:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

«Εφτασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρό στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνο σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σεις, φίλοι συνεταίροι! εδείξαται, τί ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το Πάν, τί δεν θέλετε πράξει τώρα, οτε ο φαεινός Αστήρ της Ελευθερίας έλαμψε;

Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδράμετε και την τελευτείαν ταύτην, φοράν έκαστος υπέρ την δύναμίν του, εις οπλισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.
Ιάσιον τη 24 Φευρουαρίου 1821 Αλέξανδρος Υψηλάντης Γενικός Επίτροπος της Αρχής.
Και αυτοί με τη σειρά τους; Κάλεσαν των δούλο και ραγιά λαό να συμβάλει στο ξεσκλάβωμά του. Η ηγεσία και λαός απελευθέρωσε ένα προγονικό κομμάτι Εδάφους, δημιούργησε την κρατική οντότητα και την κατοχύρωσε διεθνώς, αντί για συνέχιση του αγώνα συμβιβάστηκε με τις ποιο συντηρητικές, σκοτεινές και τα φαιά φορούντες δυνάμεις.
Η προκήρυξη αυτή και όποιες άλλες διακηρύξεις των φιλικών έγιναν αργότερα βασικός στόχος των σκοτεινών και αντιδραστικών δυνάμεων. Των δυνάμεων που αφόρεσαν τον Υψηλάντη, «αρρώστησαν» τον Αλέξανδρο Σούτσο και δολοφόνησαν τον Καποδίστρια.
Αντί νόμιμο και μετά και ειδικά μετά το 1009 οι Αστοί δημοκράτες ενώ μπορούσαν έστω και μετά το Δεκέμβρη του 1944, και κυρίως μετά την επιβεβαίωση οτι ο Κόκκινος στρατός, δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα, δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα; Ενα κίνημα που το ιδεολογικό, κοινωνικό και πολιτικό του πρόγραμμα, με σαφήνεια και στεντώρια τη φωνή έλεγε, οτι αγωνίζεται για την ολοκλήρωση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Αντί γι' αυτό οχι μόνο στήριξαν τις αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους της Δεξιάς και του Αγγλους, αλλά και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαϊκού κινήματος.
Του λαϊκού κινήματος που πολέμησε οχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας και την εδραίωση επιτέλους της πολύ πόθετης Δημοκρατίας, αλλα και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις του, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία, βοήθησε να ηττηθεί ο άξονας που ηταν η ατμομηχανή του φασισμού.
Το ίδιο συνέβαινε και με τις προκηρύξεις και διακηρύξεις του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου στη διάρκεια της κατοχής. Αν διαβάσει κανείς μόνο τις προκηρύξεις και διακηρύξεις των αγωνιστών του 21 και αυτές του ΕΑΜ και τις αντιστοιχίσει με τις τότε κατοχικές συνθήκες, αβίαστα, οχι μόνο θα καταλάβει αλλα και θα πειστεί οτι το ΕΑΜ ηταν συνέχεια του «αγνού λαϊκισμού του 21 και της δημοκρατικής παράδοσης». Μια προσεκτική ανάγνωση της ιστορίας της Ελληνικής Επανάστασης του 21, αρκεί να τη συνδέσει ιδεολογικά απευθείας με το κίνημα του 21 με αυτό της Αντίστασης και το ΕΑΜ.
Το κράτος όλα αυτά τα χρόνια ηταν σε κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» και η καταδίωξη των Αντιστασιακών-ο όρος ηταν συνήθως πολύ ελαστικός και μπορούσε ανάλογα με τις ανάγκες να συμπεριελάβει ο,τιδήποτε σε κάθε πεδίο δραστηριότητας και έκφρασης- βρίσκονταν συνεχώς στο προσκήνιο, ακόμα και αν δεν ίσχυε ο «στρατιωτικός νόμος». Αυτό που κρατούσε τις συνειδήσεις φυλακισμένες και το στόματα κλειστά, ηταν το νομοθετικό πλαίσιο που μας κληροδότησε η ανύπαρκτη για το κράτος Εθνική Αντίσταση και ο αμνημόνευτος εμφύλιος πόλεμος, με τον περίφημο Νόμο 509/ 1947 και το Γ! ψήφισμα. Το Γ! ψήφισμα που καθόριζαν τι θα πρέπει να θυμούνται και πώς θα πρέπει να τα θυμούνται οι Ελληνες τα γεγονότα της κατοχικής περιόδου, που ρύθμιζαν τα της πολιτικής και κοινωνικής δραστηριότητας των Ελλήνων.
Η Αντίσταση και ο εμφύλιος, παρέμειναν σημεία σκοτεινά, στα οποία κανείς δεν μπορούσε να αναφερθεί κάτω από την απειλή του Ν 509 ,το Γ'ψήφισμα και της προσθήκης του νόμου «Περί αναμοχλεύσεως των πολιτικών παθών». Κυριαρχούσε το αποτέλεσμα χωρίς να υπάρχει αναφορά στην αιτία. Ολοι αυτοί οι νόμοι σκοπό είχαν να ξεθυμάνουν και να ξεθωριάσουν τα μηνύματα της Αντίστασης και τη φυσική ροπή της μεταπολεμικής Νεολαίας για ανυπακοή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας. Ο εμφύλιος με τον τρόπο αυτό ηταν, απανταχού παρών, χωρίς όμως να φαίνεται πουθενά. Για τις γενιές που μεγάλωσαν σε αυτήν την περίοδο, τα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου ηταν το μεγάλο απαγορευμένο μυστικό της ζωής και της ιστορίας.
Εδειχνε να είναι το μεγαλειώδες και απαγορευμένο ζητούμενο, μα και πηγή καθημερινότητας για το λαό και την ιστορία. Ενα φάντασμα στην κυριολεξία, πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα και μέσα στον κόσμο που ζούσαν και μεγάλωναν οι γενιές αυτές χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα να τον γνωρίσουν, πολύ περισσότερο να τον καταχωρήσουν ιστορικά στη μνήμη τους. Και αυτό γιατί το παρελθόν συνδέεται άρρηκτα με το παρόν, που προεκτείνεται και προσδιορίζει το μέλλον.
Η «μνήμη του παρελθόντος» ασφαλώς πρέπει να διατηρηθεί ζωντανή γιατί παραπέμπει σε γεγονότα και καταστάσεις, σε ιστορικές αλήθειες, σε συνειρμούς και σε βιώματα, αλλα κάθε αναφορά μας στο χθες οφείλει να έχει μια νηφάλια εγγραφή, χωρίς να δημιουργεί ψυχώσεις και χαρακώματα και κυρίως να μην διαταραχθεί η ΕΝΟΤΗΤΑ. Γιατί αυτή η ενότητα, είναι που περιέχει τα σπέρματα του γίγνεσθαι και ρίχνει

το φως της στο βαθύ μυστήριο της συνοχής και που κάνει, προ πάντων μερικές μεγάλες εποχές και ώρες ακόμα, που εκατομμύρια λαό να χαίρεται ή να σπαράζει, να αποφασίζει, να μάχεται, να θυσιάζεται, με τον ίδιο παλμό και μέγεθος, σαν ένας άνθρωπος...

Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, ίσως η μεγαλύτερη συμβολή όλων μας, είναι να δώσουμε τη δυνατότητα στις νέες γενιές να νοιώσουν αυτή την αλήθεια. Και πρέπει γιατί εκείνες θα έχουν τις μεγαλύτερες εκφράσεις στη μνήμη του μέλλοντος, που σκοπό θα έχει αυτό το Αέναο γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας και η δεδηλωμένη, τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική και πιο απόλυτη, που πραγματοποιείται προοδευτικά με το ανέβασμα της γνώσης και της συνείδησης. Γιατί όσο ατελέστερη και περιορισμένη-εγκλωβισμένη-παρουσιάζεται η ενότητα των ΜΕΡΩΝ, τόσο χαμηλότερα θα βρίσκεται η στάθμη της Ανθρωπότητας.

Η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων αποτέλεσε την έναρξη, αλλά και την κορύφωση του εμφυλίου. Το τέλος του εμφυλίου πολέμου βρήκε την Ελλάδα στο στρατόπεδο του λεγόμενου «ελευθέρου κόσμου». Το γεγονός αυτό δεν ηταν χωρίς σημασία. Στον ψυχρό πόλεμο, που μόλις άρχιζε, η χώρα βρέθηκε-για Τρίτη φορά στην ιστορία της στη διάρκεια του ταραγμένου 20ου αιώνα, απ την πλευρά των ισχυρών και τελικά των νικητών της αναμέτρησης. Αυτό το γεγονός είχε, εκτός από μακροπρόθεσμες και βραχύχρονες επιπτώσεις. Η μετ΄εμφυλιο-πολεμική κατάσταση που γνώρισε η χώρα μας ηταν διαφορετική από την επαύριο άλλων εμφυλίων συγκρούσεων πχ της Ισπανίας παρά τη χρονική και ιδεολογική τους συγγένεια.

Η νίκη της Δεξιάς. Της κυβερνητικής παράταξης, ηταν σε μια βασική της πτυχή, νίκη των «ισχυρών του τότε» κόσμου. Βέβαια η έκβαση του Εμφυλίου, δεν οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού, ολοκληρωτικού καθεστώτος δικτατορικού τύπου στη χώρα. Δεν έγινε ότι είχε γίνει στην Ισπανία λίγα χρόνια πριν. Μπορεί η νίκη της δεξιάς με την βοήθεια των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά, να μην οδήγησε στην εγκαθίδρυση ενός μονολιθικού δικτατορικού τύπου καθεστώς, οδήγησε όμως στην επιβολή ενός ειδικού καθεστώς που σκοπό είχε:

Να εξοβελίσει το ΚΚΕ και την Αριστερά γενικότερα από την πολιτική ζωή της χώρας. Να πάρει μια ιδιαίτερη, θεσμική και ουσιαστική θέση. ο στρατός τα σώματα ασφαλείας και το Παλάτι στο θεσμικό και πολιτικό προσκήνιο. Να μετατραπεί δίπλα στη χωροφυλακή, η αεροπορία και το ναυτικό και το πεζικό σε προσωποπαγή βασιλικά φέουδα, Να δημιουργηθούν διάφορα παράλληλα κέντρα εξουσίας.

Ενα είδος εποπτικών συμβουλίων αρμόδιων να παρακολουθούν τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στη χώρα και την εφαρμογή των όποιων «εκτάκτων μέτρων». Για την εφαρμογή των εκτάκτων μέτρων οργάνωσε την αστυνομική εξουσία και τις υπηρεσίες ασφαλείας κατά τέτοιον τρόπο που να έχουν το δικαίωμα, να συλλαμβάνουν να βασανίζουν και να κάνουν έρευνα στα σπίτια χωρίς ένταλμα, ενώ παράλληλα απαγορεύτηκε ο έντυπος και περιοδικός τύπος της Αριστεράς και σε συνέχεια τέθηκαν εκτός νόμου το κομμουνιστικό κόμμα και τα κόμματα που συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Την εποχή εκείνη η αστυνομία εν στολή και μυστική, αποτελούσε τον πιο ισχυρό μεταπολεμικό κοινωνικό θεσμό. Οργανωμένες συμμορίες τραμπούκων αποτελούμενες από ανθρώπους χωρίς ηθικές αναστολές αποτελούσαν μια αχαλίνωτη δύναμη. Μια δύναμη, που καθημερινά εξαπέλυε κύματα αλόγιστης βίας. Μια βία που εξελίχθηκε σε καθεστώς τρόμου και με τις προγραφές, οδηγούσε στην απορρύθμιση της κοινωνίας. Η ελληνική κοινωνία την εποχή εκείνη είχε καταντήσει τόσο εξατομικευμένη και οι πολίτες τόσο φοβισμένοι για αντίποινα, που οι μαζικές συλλήψεις δεν ηταν πιά τόσο απαραίτητες. Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε έναν άλλο πόλο εξουσίας, με αποστολή την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών και στρατιωτικών.

Να στρευλώσει την κατοχική, μα και την εμφυλιό-πολεμική ιστορία. Αυτή η Νεοελληνική στρεύλωση, αυτή η ταύτιση του πατριωτισμού με την εθνικοφροσύνη, αυτή η αγνόηση κάθε άλλης αξίας στοιχείωσε δυστυχώς τις Νέες γενιές. Την ζήσαμε εμείς αυτήν τη στρεύλωση, τη ζουν τα παιδιά μας και αν δεν αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, θα την βιώσουν και τα εγγόνιας μας.

Πολλά από τα συμβούλια αυτά, καθώς ήταν ο ουσιαστικός θεσμικός τοποτηρητής και εγγυητής των ελληνικών εξελίξεων βρίσκονταν έξω από τα σύνορα της χώρας. Διεύρυναν τα παρεμβατικά τους δικαιώματα μέχρι και την ανοικτή επέμβαση. Παράλληλα κέντρα με πυρήνα το παρακράτος που εξέθρεψε ο Μεταξάς, πολλαπλασίασε η κατοχή και μεγένθυνε ο εμφύλιος με κύριο στόχο την οργάνωση πραξικοπημάτων πολιτικών με αποκορύφωμα την αποστασία, εκλογικών νόμων τύπου στρατηγού Δόβα και Καρδαμάκη, το σχέδιο «Περικλής» : Δολοφονία του Λαμπράκη κλπ.

Είχαν προηγηθεί τα γεγονότα της 15ης Ιουλίου 1965, καθώς και εκείνα που τα ακολούθησαν και που καθιερώθηκαν ως «Ιουλιανά» μέχρι τις παραμονές της δικτατορίας του 1967-1874. Γεγονότα που η σημασία που καθορίζεται απ τη μεγάλη όξυνση και τη διάρκεια που πήραν οι ενδοαστικές αντιθέσεις,

πάντα σε συνδυασμό την άμεση εμπλοκή του ξένου παράγοντα (ΗΠΑ τώρα) και τους γενικότερους σχεδιασμούς του στην περιοχή (Κυπριακό) και έστρωσαν το δρόμο για την επιβολή της δικτατορίας. Ταυτόχρονα, τα «Ιουλιανά» προσφέρουν επίκαιρα ως προς το ρόλο του λαϊκού παράγοντα εκείνης της περιόδου, απ την άποψη του βαθμού συνειδητοποίησης. Σήμερα ξανά ζούμε ορισμένες πλευρές παρόμοιων γεγονότων.

Και την αναστολή του τρίτου πόλου εξουσίας, του κοινοβουλίου ειδικά μετά την άνοδο της Αριστεράς, αλλά και την ανοικτή δικτατορία 21η Απρλίου 1967, όταν οι πολιτικό-κοινωνικές εξελίξεις που δημιούργησαν τις προϋποθέσεις να εξαντλήσουν την αίγλη και τους όρους που υπαγόρευσε ο Γράμμος.

Για τον Τσολάκογλου, τον Λογοθετόπουλο, τον Ράλλη και την πλουτοκρατική ολιγαρχία, μα και για το μεταπολεμικό κράτος προκειμένου να διαγράψει από την σκέψη του λαού την εθνική μας Αντίσταση, Ελεγαν οτι οι Γερμανοί δεν ήρθαν σαν εχθροί στην Ελλάδα, αλλά απλώς για να επιβάλουν λόγω του πολέμου την διαταραχθείσα τάξη στον κόσμο. Ενα παραμύθι που ο λαός ουδέποτε το πίστεψε και ας του έκαναν καθημερινά και επί πολλά χρόνια πλύση εγκεφάλου. Αντίθετα οργανώθηκε, βοήθησε τους αντάρτες, αλλά την πλήρωσε. Με τα τρομακτικά αντίποινα, τις μαζικές εκτελέσεις αδιάκριτα από φύλο και ηλικία, με τον αφανισμό ολοκλήρων χωριών και με 57 ολοκαυτώματα. Και βέβαια με την πείνα. Την πείνα που μετατράπηκε σε μια απολέμητη αρρώστια και την μαύρη αγορά, να λειτουργεί για λογαριασμό του κατοχικού στρατού και τους συνεργάτες τους, με τους χιλιάδες νεκρούς.

Οσο για τον εμφύλιο για την ακρίβεια δεν υπήρξε εμφύλιος. Η πιο επίσημη εκδοχή ηταν οτι: «πολλά χρόνια πριν, αόριστα σχεδόν και χωρίς κανένα λόγω συμμορίτες ξένων, σλαβικού κυρίως προσανατολισμού ή συμφερόντων επιβουλεύτηκαν την Ελλάδα, όπως γινόταν τον καιρό του Κρούμου. Για να αποφύγει την «καταστροφή» η ελληνική «φυλή και το έθνος» της-μαζί του και όλος ο ελεύθερος κόσμος στο σύνολό του και κυρίως το έθνος, που ηταν το προπύργιο αυτού του κόσμου και το κυρίαρχο οχυρό και καταφύγιο, δεν μπορούσε να ανεχθεί την αμφισβήτησή του».

Μετά από πολλούς και σκληρούς αγώνες το «έθνος όπως πάντα, πιστό στην ιστορική του διαδρομή, απέκρουσε την απειλή και έσωσε τον εαυτό του και τις επερχόμενες γενιές απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό».

Στις επετείους όπου έπρεπε να ταξινομηθούν στη συλλογική μνήμη του λαού τα γεγονότα. Γεγονότα επώδυνα που πολλοί τα θυμούνται και τα επικαλούνται σαν επιχειρήματα δικαίωσης, η αναφορά και μόνο στην κατοχή και τον εμφύλιο γινόταν με όρους μνημόσυνου και οχι ιστορικούς για τους «αγρίως σφαγιασθέντες υπό των κομμουνιστών» και εκεί σταματούσαν όλα. Αυτά όσον αφορά τους νικητές. Και για την ηττημένη Αριστερά στα «πέτρινα χρόνια» λόγω της κυριαρχίας του Ν 509 και τη λειτουργία του κράτους με βάση τα έκτακτα μέτρα και του Νόμου «για την αναμόχλευση των πολιτικών παθών», τις αδιάκοπες διώξεις δεν επέτρεπε καμιά κομμουνιστική-Αριστερή δραστηριότητα.

Η αναφορά και μόνο στον εμφύλιο συνεπάγονταν συνέπειες και για αυτό η αναφορά απουσίαζε. Μα και η αναφορά στην Εθνική Αντίσταση που ηταν ό,τι το πιο αξιόλογο υπήρχε και έπρεπε να θυμάται ο λαός από την Επική δεκαετία του 1940 και αυτή απαγορεύονταν. Αλλη μια άποψη ηταν αυτή που έλεγε οτι ο Στάλην, όπως και παλιά ο Τσάρος «πούλησε» στους Αγγλους και τους Αμερικανούς τους Ελληνες κομμουνιστές ή οτι τους εμπόδισε να πάρουν την εξουσία, ενώ μπορούσαν η κάτι παρόμοιο, οτι η ηγεσία του ΕΑΜ-ΚΚΕ δίστασε ή δεν είχε σαφή και ξεκαθαρισμένη αντίληψη για τους σκοπούς των Αγγλων κλπ.

Και μια που ο λόγος για τους Ρώσους και τους Αγγλους, πρέπει να παραδεχθούμε πως ο ρωσοτουρκικός πόλεμος, άσχετα ποια ηταν τα ελατήρια και οι σκοποί της Τσαρικής Ρωσίας, ηταν οχι μόνο μια ανεπάντεχη ωφέλεια για την Ελλάδα και ηταν αυτή που υποχρέωσε την Πύλη να δεχθεί σαν «τετελεσμένα τα γεγονότα» του Πρωτοκόλλου της 3-22 Φευρουαρίου 1830 περί Ανεξαρτησίας της Ελλάδας. Χωρίς τη ρωσική νίκη, η Ελλάδα δεν θα γινόταν ανεξάρτητη. Θα έμεινε για πολλά χρόνια υπό κηδαιμονία όπως την ήθελαν και οι τρεις σύμμαχοι.

Και επειδή, όπως γράφω και πιο πάνω τα γραφτά, θα είναι χωρίς σειρά και τάξη, θα είναι σαν μια βόλτα στο παρελθόν. Με σκιές και φιγούρες που άλλοτε θα γλιστράνε ανάλαφρα στο χαρτί. Θα παίρνουν θέση στη σελίδα, θα περνούν από τη μια σελίδα στη άλλη, για να γίνουν λόγια και άλλοτε θα μένουν καρφωμένες στη θέση τους επιμένοντας να σηματοδοτούν με τον δικό τους τρόπο το μέτρημα του παρελθόντα χρόνο.

Λόγω της απόστασης του χρόνου, τίποτε δεν είναι με «σειρά και τάξη» βγαλμένα στο σεντούκι του Νου. Με τρόπο που να μοιάζει μοναδικός. Οσο παιρνάει ο χρόνος οι άνθρωποι, όσο και όσα και αν βίωσαν και συμμετείχαν στα γεγονότα, όσο και αν τους πλήγωσαν οι καταστάσεις, όπου και αν παρέπεμψαν,

αποκτούν πλέον μια γεναιοδωρία, αν σταθείς κοντά τους. Σε αφήνουν στο πλάϊ τους, να μετρήσεις για μια ακόμα φορά τον ιδικό σου ίσκιο. Γι' αυτό και ζητώ εκ των προτέρων συγνώμη από αυτούς που τυχόν θα διαβάσουν έστω και μερικές σελίδες, για την όποια εκφραστική αδυναμία, τις ελλείψεις και παραλείψεις ή και τις υπερβολές ακόμα. Το ίδιο πρέπει να ισχύεις για τους περιττούς πλεονασμούς και τις πολλές ίσως επαναλείψεις.

Τίποτε δεν γράφτηκε σκόπιμα και τίποτε δεν αποβλέπει σε κάτι. Απλώς υπάρχουν τα γεγονότα. Αν δεν τα έβαλα με τη σειρά και τάξη, που αποτελεί προϋπόθεση του γραπτού λόγου, είναι γιατί δεν μπόρεσα και οχι γιατί δεν ήθελα. Το ήθελα και μάλιστα πολύ, αλλα...

Παρ' όλο που δεν συνηθίζουμε πολλοί από Εμάς να συζητούμε συνεπαρμένοι από τη συμμετοχή μας στο κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας, που ηταν και παραμένει μια όμορφη διαδρομή, διαλέγοντας το συγκεκριμένο δρόμο, ένα δρόμο που οδηγεί από ένα φθοροποιό και δουλοπρεπές χθες, σε ένα μάχιμο σήμερα και σε ένα πιο ελεύθερο αύριο. Ενα αύριο που θα ανοίξει το δρόμο για τον πανανθρώπινο έρωτα που οι πρόγονοι μας πολύ τα επιδίωξαν και τον πανανθρώπινο πολιτισμό, που είναι και το τελικό ζητούμενο της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Σε μια εποχή που η συνείδηση της ανθρωπότητας προσπαθεί να θεμελιώσει, αν οχι μια αληθινή αντάξια του Ανθρώπου συμφιλίωση των λαών, πάντως την στοιχειώδη συνύπαρξη και την παραδοχή του διαφορετικού στην καθολική κατάφαση του δικαίου ατόμων και λαών, είναι απαραίτητο, αν οχι αναγκαίο να καταγραφούν λίγες από τις τραγικές μνήμες, που για δεκάδες χρόνια είχε την ατυχία να ζήσει ο λαό μας. Δεν είναι δυνατόν σαν άτομα πολύ περισσότερο σαν λαός και σαν ανθρωπότητα, να ζούμε κάτω από λογικές ρεβανσισμού και αλυτρωτισμού (...), τη βία, τον πόλεμο και την απαξία της ζωής. Οφείλουμε να θυμόμαστε οτι η μνήμη, δεν είναι στοιχείο αντιπαλότητας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο και χωρίς προκαταλήψεις, θα γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο καθώς και την προσφορά του καθένα στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Στον γραπτό λόγω και κυρίως στην ιστορία υπάρχουν περιπτώσεις, που για να γίνουν πιο εύκολα και καλύτερα κατανοητά τα γραφόμενα, αυτός που γράφει να τα αντιπαραβάλλει ή να τα συσχετίσει, με ένα άλλο γεγονός, αν οχι αντίστοιχο, αλλα που να παρουσιάζει αν είναι δυνατόν τις ίδιες περίπου αναλογίες, ως προς το περιεχόμενο, τους σκοπούς και τα αποτελέσματα, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι τα ποιοτικά και ποσοτικά μεγέθη είναι οπωσδήποτε συγκρίσιμα.

Εφαρμόζοντας αυτή τη μέθοδο, είναι σε θέση συσχετίζοντας τα με παρόμοια γνωστά ιστορικά θέματα, να περιγράψει ακριβέστερα τόσο τα δεδομένα που αποτελούν το αντικείμενο των γραφτών του όσο, και κυρίως την η διαιτερότητα και τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά που καθορίζουν πάντα ως προς τη συμπεριφορά και το ρόλο των συμβαλλομένων από τα «πρόσωπα του δράματος» στη δοσμένη χρονική περίοδο. Με τον τρόπο αυτό εκτός του οτι θα μνημονευθούν ιστορικά γεγονότα που σχετίζονται με το 21, θα φανεί πόσο η ιστορία τότε και τώρα έχει παραχαραχθεί για πολιτικές, ταξικές και τοπικές σκοπιμότητες. Και οτι και σήμερα ακόμα αυτήν ακριβώς την παραχάραξη αναπαράγουμε.

Πριν απ την ιστορία και την προϊστορία υπήρχε ο μύθος και αργότερα η μυθολογία. Η Μυθολογία με την οποία οι υποτυπώδη ηγεμόνες ερμήνευαν και ασκούσαν μέσω του Θείου την εξουσία. Η ελληνική μυθολογία, εκτός του οτι συγκαταλέγεται μεταξύ των πρώτων μυθολογιών, περιέχει σχεδόν το σύνολο των μυθικών παραδόσεων του τότε γνωστού κόσμου και είναι η πιο πλούσια του κόσμου. Στην αρχαιότητα η έκθεση των μυθικών συμβόλων, κοσμούσε τα πιο βασικά σημεία του χώρου διαμονής των ανθρώπων. Τα μυθικά πρόσωπα εκτός από σύμβολα ενότητας και δύναμης, έπαιζαν και τον ρόλο αποτροπής των εχθρικών διαθέσεων.

Οι γνωρίζοντες την ελληνική μυθολογία, ξέρουν οτι η Μέδουσα ηταν αυτή που κρυπτογραφούσε τα Θεία μηνύματα και την ουράνια αλήθεια. Στο άκουσμα και μόνο της όποιας αλήθειας, οι ακούγοντες αυτήν την αλήθεια «πάγωναν» ή έμειναν άφωνοι από το ασύληπτο και τη «δύναμη»του μηνύματος και της «αλήθειας». Και όπως συμβαίνει με όλες τις μορφές εξουσίας, όταν έχουν κλείσει τον κύκλο και αφού μέσα στο προηγούμενο σύστημα εξουσία, έχουν διαμορφωθεί εκείνες οι κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες και δομές, για μια-τη νέα μορφή εξουσίας, κάποια λύση πρέπει να δοθεί.

Μια λύση οπωσδήποτε τραγική για την προηγούμενη μορφή εξουσίας, αφού θα υποχρεωθεί αργά ή γρήγορα να την εγκαταλείψει. Και επειδή για μια τέτοια λύση χρειάζονται και τα πρόσωπα, που θα επιβάλουν αυτή τη λύση. Οπως ο Προμυθέας πήρε τη φωτιά από τους Θεούς και την έδωσε στους θνητούς, έτσι και στην περίπτωση της Μεδουσιακής εξουσία τη λύση του δράματος την έδωσε ο Ηλιακός ήρωας Περσέας, που ηταν και ο κομιστής των Θείων μηνυμάτων της Μέδουσας. Αποκεφάλισε την

Μέδουσα και απάλλαξε τους ανθρώπους της εποχής του από την υποταγή στην εξουσία της Μέδουσας. Από το αίμα της Μέδουσας, λένε γεννήθηκε ο μυθικός Πήγασος.
Ηταν τόση η συμβολική δύναμη της Μέδουσας με την άγρια όψη της, με τα φίδια στο κεφάλι και τις χαοτικές κόγχες στο πρόσωπο, που η θωριά της και μόνο προκαλούσε φόβο και αποστροφή. Οπως όλες οι εξουσίες, έτσι και η εξουσία της Μέδουσας με την συμπεριφορά, τον αποτρεπτικό της χαρακτήρα και το αποτρόπαιο πρόσωπο αποθάρρυνε τους εχθρούς γενικά και τους εχθρούς της πόλης ειδικά να αποφασίσουν εισβολή. Οι πόλεις που πρόβαλαν αυτό το Ουράνιο έμβλημα, το έκαναν για δυο λόγους α) Να αποθαρρύνει τους όποιους επίδοξους εισβολείς και β) να τονίσουν με την προβολή του συμβόλου, οτι ηταν κάτοχοι του Θείου μηνύματος και ως εκ τούτου κατέχουν την Ουράνια αλήθεια.
Η Βέροια, μια πόλη πανάρχαια, μια πόλη ανιστόρητη, αφού δεν γνωρίζουμε ακόμα πότε μπήκε ο θεμέλιος λίθος και ανάγει την καταγωγή της στα μυθολογικά χρόνια. Μια Πόλη, που έκτοτε έχει το ίδιο όνομα, κατοικείται διαρκώς στον ίδιο τόπο, και έχοντας σαν σύμβολο τη δική της Μέδουσα, σημαίνει οτι είναι μια Πόλη που έχει παίξει πολλούς μυθικούς, προϊστορικούς και ιστορικούς, αλλα και σύγχρονους ρόλους στο διάβα των αιώνων.

Υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ηταν πιο σωστό-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται και ερμηνεύεται η ΙΣΤΟΡΙΑ. Δεν μας χωρίζουν βέβαια πολλά χρόνια από την εποχή που οι άνθρωποι, μάλιστα-Ευρωπαίοι, χριστιανοί για την ακρίβεια που-ανάμεσά τους γεννήθηκαν οι Αριστερές ιδέες-πίστευαν, οτι ο κόσμος αυτός στην επίγεια εκδοχή του είναι μάταιος, ψεύτικος, παραπλανητικός και ανάξιος. Η λειτουργία των ανθρώπινων κοινωνιών και του κάθε ανθρώπου χωριστά, μέσα σε αυτήν ηταν ένα είδος δοκιμασίας, άσκησης διαγωγής θα έλεγα, που είχε σαν μοναδικό στόχο να διαπιστωθεί αν οι εκάστοτε κοινότητες των ανθρώπων και ο καθένας χωριστά ηταν άξιοι για τον πραγματικό και τον αιώνιο-κόσμο, που για τους χριστιανούς είναι ο παράδεισος και η επουράνια βασιλεία.
Ο Εδώ-ο κάτω κόσμος-για τους κυβερνώντες ηταν ψεύτικος, ένα κακέκτυπο, ένα «πεδίο» δοκιμασιών, μια προετοιμασία για την επουράνια βασιλεία, γι' αυτό εκείνο που ενδιέφερε και άξιζε να καταγραφεί σαν ιστορία, ηταν ο τρόπος με τον οποίο ο υπέρτατος κριτής οδηγούσε και διεύθυνε καλύτερα αυτό το παιγνίδι της δοκιμασίας. Ετσι λοιπόν, βασικό αντικείμενο της ιστοριογραφίας τότε αποτελούσαν οι συμφορές, οι αντιξοότητες και οι εκάστοτε καταστροφές, που το θείο εκτόξευε κατά των «κακών» και ανυπεράσπιστων ανθρώπων.
Η αξία της ιστοριογραφίας συνίστατο κατά κύριο λόγω, στη μεθοδική καταγραφή αυτών των δράσεων-πρακτικών, που η θεία πρόνοια χρησιμοποιούσε σαν μέσα προκειμένου οι άνθρωποι, οχι μόνο να αντιληφθούν την ύπαρξη του θείου, αλλα να έχουν γνώση γι' αυτές που πέρασαν, για όσες καθημερινά ζουν και για όσα πιθανώς θα έρθουν, έτσι ώστε να μπορούν με βάση τα μέχρι τότε γνωστά δεδομένα να αξιολογήσουν τη θέση τους στον αγώνα για το αληθινό και το αιώνιο, για τη σωτηρία και κατ' επέκταση για τις πιθανότητες να ενταχθούν στον κόσμο τους θείου εν ζωή και στον παράδεισο μετά θάνατο.
Διαμεσολαβητές και διαχειριστές αυτής της απέλπιδας και δύσκολης πορείας από το πλασματικό στο αληθινό, από το φθαρτό στο αύθαρτο, από το προσωρινό στο αιώνιο κόσμο και από την απόγνωση στην ευτυχία, ηταν οι εκάστοτε ηγεμόνες: Θρησκευτικοί και πολιτικοί. Τοποθετημένοι λοιπόν, οι ηγεμόνες ανάμεσα στον Υπέρτατο Κριτή και τους υπό δοκιμασία ανθρώπους, ηταν αυτοί που οδηγούσαν τις συντεταγμένες ανθρώπινες ενότητες-κοινωνίες μέσα από αυτό το εξεταστικό πεδίο. Ηταν αυτοί που εκπροσωπούσαν το συλλογικό, που, πολύ περισσότερο και πέρα απ την ατομική ευθύνη, μπορούσε να εξασφαλίσει ή και να καταστρέψει τις προσδοκίες των ανθρώπων που εκπροσωπούσαν. Αποδεχόμενοι οι άνθρωποι αυτόν τον τρόπο καταγραφής της ιστορίας από τους ηγεμόνες, ηταν φυσικό οτι οι δικές τους πράξεις, επιτεύματα ή παραλείψεις, ηταν ασύγκριτα πιο καθοριστικές για την έκβαση της γενικής δοκιμασίας. Οι ηγεμόνες μπορούσαν να σώσουν ή να καταστρέψουν συλλογικά με τρόπο ώστε οι ατομικές προσπάθειες να έχουν μόνο μικρή ως καθόλου σημασία.
Η ιστοριογραφία των θαυμάτων, της λατρείας των θαυμάτων και των σημείων, επένδυε πολλά στη στενή παρακολούθηση του βίου και των πράξεων των ηγεμόνων. Σαν εντεταλμένοι της Θείας Πρόνοιας, μετέφεραν και εφάρμοζαν τις κάθε φορά επιλογές της. Ελέω Θεού διαμόρφωναν- κανοναρχούσαν ένα ιστορικό παιγνίδι, μέρος του οποίου ηταν και οι ίδιοι, του οποίου παιγνιδιού όμως η έκβαση αφορούσε τους πολλούς, τις κοινωνίες ολόκληρες. Ενώ η έκβαση των αποφάσεων αφορούσε τις κοινωνίες, ευθύνη οι ηγεμόνες είχαν μόνο απέναντι στο Θείο. Στις συνθήκες αυτές η ηθική ηταν το βασικό κριτήριο αξιολόγησης του έργου και της συμπεριφοράς των ηγεμόνων.
Μερικοί από αυτούς έγιναν ήρωες, σωτήρες και Αγιοι, καθώς «μετέφεραν και εφάρμοζαν» τις πλέον αγαθές προθέσεις του Θείου και με τον τρόπο αυτό έφεραν πιο κοντά τον κόσμο των ανθρώπων στο

βασίλειο του Θεού. Αλλοι ίσως οι περισσότεροι, καταγράφηκαν σαν καταραμένοι. Πήραν το στραβό δρόμο και οδήγησαν τους υπηκόους τους στο χαμό και τη φθορά. Η ιστορία μεθοδικά παρακολουθούσε τις αντιφατικές αυτές πορείες της ανθρωπότητας.
Τις παρακολουθούσε μάλιστα με τον πιο σημαίνοντα τρόπο, ζυγίζοντας συνεχώς και προσεκτικά τις δόσεις του «καλού» και του «κακού», αξιολογώντας και χαρακτηρίζοντας την κάθε πράξη. Κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα προσπαθώντας μέσα από αυτά να διακρίνει την ιστορία-την μοίρα των ανθρώπων με αλλα λόγια. Και μέσα από αυτές τις παρατηρήσεις της, η κοινωνία των ανθρώπων διαμόρφωνε πίστη και ελπίδα, αποτροπιασμό και απελπισία.
Και ενώ η παλιά αντίληψη της ιστορίας, που ήθελε τον άνθρωπο παιγνίδι στα χέρια του Θεού και τους επικεφαλής των πολιτικών κοινοτήτων ενεργούμενα της Θείας Πρόνοιας, τα μέσα παραγωγής αναπτύχθηκαν, η τεχνολογία έκανε προόδους, νέοι ορίζοντες άνοιξαν, οι εξερευνήσεις πλάτυναν τις γνώσεις των ανθρώπων και νέες ανακαλύψεις προστέθηκαν. Ολα αυτά μαζί έφεραν τον Ουμανισμό, τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση και την Γαλλική επανάσταση, και τη θέση του Θείου στην ιστορία την πήρε πλέον ο ίδιος ο άνθρωπος.
Ο άνθρωπος έγινε πολίτης, υπεύθυνος για τις πράξεις του, ατομικά και συλλογικά. Τώρα πια η ιστορία, στις νέες πολιτικές και ιδεολογικές συνθήκες έγινε, αντί για αφήγηση των ενεργειών και πράξεων της Θείας Πρόνοιας, αφήγηση και καταγραφή των ανθρώπινων αποφάσεων, πράξεων και εμπειριών. Μια παρακαταθήκη γνώσεων που αφορούν την κοινωνία, την πολιτική, τη συλλογική συμβίωση καθώς και τους μηχανισμούς που την κανοναρχούν. Με απλά λόγια η ιστορία έγινε βασική πολιτική επιστήμη, καίριο, στη σημασία του πεδίο γνώσεων και αναζητήσεων πάνω στα μυστικά των ανθρώπινων κοινοτήτων. Τώρα πλέον κυριαρχεί η ευθύνη απέναντι στην κοινωνία την πατρίδα, όταν αυτή με τη μορφή του έθνους πήρε τις οριστικές διαστάσεις και την ιστορία.
Για τη σύγχρονη κοινωνία των ανθρώπων η ιστορία, με αυτήν τη μορφή, αποτελεί κρίσιμο πεδίο αναφοράς, από όπου αντλούνται αξίες, ιδέες και αρχές, στηρίζονται προτάσεις και αιτήματα, νομιμοποιούνται οι προσπάθειες για αλλαγή και βελτίωση αυτού του φθαρτού μεν, αληθινού και ανθρώπινου δε, επίγειου κόσμου. Ετσι η ιστορία από έρμαιο της Θείας Πρόνοιας και ελέω Θεού ηγεσίας, έγινε εργαλείο της ανθρώπινης λογικής και των συνεπακόλουθων πολιτικών αντιλήψεων. Η παρακολούθηση-ανακάλυψη έστω μιάς εθνικής οντότητας μέσα στο χρόνο, η συγκρότησή της και η πολιτική νομιμοποίησή της μέσα από την κοινή πορεία, έστειλε την Θεία Πρόνοια και την Ελέω Θεού ηγεσία στο παρασκήνιο.
Οι Ελληνες πρώτοι, οι Γάλλοι, οι Γερμανοί και οι Ιταλοί, πορεύτηκαν μέσα στο χρόνο, οχι στο όνομα της εξασφάλισης μιάς επουράνιας αόριστης βασιλείας, άλλα στο αντίστοιχο της εθνικής ολοκλήρωσης και ανάτασης στον 19ο και 20ο αιώνα και της παγκόσμιας ολοκλήρωσης στον 21ο αιώνα.
Εκτός από την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία και η προσπάθεια της δεύτερης του 1917, για επαναφορά τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στης εργασία, λίγες φορές να φανταστούμε η θα βρούμε στο παρελθόν πιο ανατρεπτικές, πολιτικά, ιδέες και αξίες από αυτές. Οι ηγεμόνες, ξαφνικά, έπαψαν να είναι όργανα της Θείας πρόνοιας και να λογοδοτούν, ως εκ τούτου μόνο σε αυτήν και μεταβλήθηκαν σε ταγούς ενός έθνους, υπεύθυνοι απέναντι στη δική τους μοίρα και υπόλογοι απέναντι σε αυτούς που το συγκροτούν, δηλαδή στους πολίτες.
Οι εθνικοί αγώνες του 18ου και 19ου αιώνα άλλαξαν τη μορφή του κόσμου όπως και την αντίληψη του για το παρελθόν και την ιστορία. Μέσα σε αυτήν την κοσμοϊστορική αλλαγή γεννήθηκαν οι αριστερές ιδέες, που σαν παράγωγο τους και στενοί συγγενείς των νέων αντιλήψεων οχι μόνο στήριξαν αλλα και συνέβαλαν ενεργά στη διαμόρφωση του κοινωνικού γίγνεσθαι και με τη δύναμή τους έσπρωξαν προς τα μπρος την κοινωνία των ανθρώπων.
Βέβαια και σήμερα ακόμα, δεν λείπουν οι «ιστορικοί» που γράφουν όπως παλιά με βάση το καλό και κακό και μόνο τις πράξεις του Ελέω Θεού ηγεμόνα ατομικού και συλλογικού, και οτι είναι τα μόνα πράγματα που αξίζει να θεωρηθούν, να καταγραφούν να κριθούν και να αποτελέσουν την ιστορία. Η ζωή όμως οχι μόνο συνεχίζεται αλλά αλλάζει, εξελίσσεται και προχωρεί.
Ετσι λοιπόν, για να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά τα γραφόμενα, θα χρησιμοποιήσω το μεθοδολογικό εργαλείο της κατ' αναλογία ή και πολλές φορές κατ' αντιμωλία εξέταση δυο νεότερων ξεχωριστών ελληνικών ιστορικών φαινόμενων. Θα συσχετίσω και θα τα αντιπαραβάλω χωρίς να τα ταυτίσω: τον αγώνα του 1821 με αυτόν της κατοχικής περιόδου 1941-1944 και αυτά της 10ετίας του 1930, με αυτά της μεταπολεμικής περιόδου και συγκεκριμένα από της 12/10/1944 που απελευθερώθηκε η χώρα, μέχρι

24/7/1974. Μια τραγική περίοδο για τη χώρα και το λαό, που έκλεισε με την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών στις 24-7-74.
Ενας πρόσθετος λόγος που με οδήγησε σε αυτήν τη συσχέτιση και αντιπαραβολή, είναι και το γεγονός οτι και το τέλος αυτών των δυο αξιοθαύμαστων και ελπιδοφόρων αγώνων για το λαό και τη χώρα ηταν προδιαγεγραμμένος. Η ιδεολογική υποχώρηση των αστών που ηταν ο φορέας στη Επανάστασης του 1821, οδήγησε στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τη μοναρχία αργότερα. Ο συμβιβασμός αυτός, έβαλε τέρμα στο σκέλος της κοινωνικής Επανάστασης του 21, με αποτέλεσμα να μην γίνουν εκείνες οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις και οι κοινωνικό-οικονομικές δομές, καθώς οι φορείς των μεταρρυθμίσεων (αστοί), ταυτισμένοι τότε με την Αγία και Ομοούσιο Τριάδα, οι τότε μεταρρυθμίσεις να γίνουν ύστερα από ενάμισι αιώνα.
Επειδή πολλοί είναι αυτοί που ισχυρίζονται και ειδικά ο Κλήρος οτι η επανάσταση του 21, δεν ηταν Αστική, θα παραθέσω μια από τις πολλές προκηρύξεις του Αλέξανδρου Υψηλάντη, που προσδιορίζει με σαφήνεια ποιος ηταν ο ηγέτης της Επανάστασης. Θα επικαλεστώ για άλλη μια φορά το διάγγελμα-προκήρυξη του Υψηλάντη.

ΑΔΕΡΦΟΙ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ

Εφθασε τέλος πάντων η ποθούμενη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλήσσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνο σύνηθημα της Ευδαιμονίας μας.
Σείς, φίλοι μου Συνεταίροι! εδείξατε, τί ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλυτέρα ή Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζατε το Πάν, τί δεν θέλει πράξει τώρα, ότε ο φωτεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;
Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί ! Συνδάμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δύναμίν του, είς οπλισμένους ανθρώπους, είς όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά , αί δε μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας και θέλουν σας κηρύξει ώς τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.
Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ Γενικός Επίτροπος της Αρχής.
Η προκήρυξη αυτή αποτελεί επιβεβαίωση οτι η Αστική τάξη ηταν επικεφαλής της Επανάστασης και οτι αυτή προετοίμασε υλικά και ιδεολογικά τον αγώνα της εθνικής ανεξαρτησίας. Δίπλα της στάθηκαν οι διανοούμενοι, μερικοί φαναριώτες και αρκετοί απ τον ανώτερο Κλήρο, που είχαν προδευτικές και φιλελεύθερες ιδέες όπως ο (Ανθιμος Γαζής) ή έκανα τον πατριώτη. Ομως η αστική τάξη δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει το έργο της, οχι βέβαια από «κακή πρόθεση». Υποχρεώθηκε απ τις τότε οικονομικό-κοινωνικές συνθήκες και σχέσεις, απ τις αντιδράσεις του ανώτερου Κλήρου και Κοτζαμπάσηδων και κυρίως απ τις επιρροές και τις επεμβάσεις των ξένων και ειδικά των Αγγλων που ήταν ο φύση και θέση εχθρός της, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον σχηματισμό της κρατικής οντότητας.
Σε αυτό συντέλεσε και το γεγονός οτι δεν μπόρεσε να ανδείξει εναν αρχηγό με πανελλήνιο κύρος. Και όταν ο Καποδίστριας, ανέλαβε να παίξει αυτόν ακριβώς το ρόλο τον δολοφόνησαν οι Αγγλοι. Σε λίγο η δολοφονία του Καποδίστρια , ιστορικά θα κλείσει 200 χρόνια και οι Ελληνες δεν ξέρουν ποιος ήταν ο Καποδίστριας και γιατί ο φάκελος Καποδίστρια, που τον έσφαξαν σαν αρνί εξακολουθεί να είναι απόρητος; .
Σε όλα αυτά προστέθηκαν και οι εμφύλιοι πόλεμοι.
Και ενώ οι φιλικοί εκθείαζαν την φιλοπατρία σαν την μεγαλύτερη και ακριβότερη αρετή και καλούσε τους Ελληνες να την εξασκήσουν όπως οι αρχαίοι ημών προπάτορες που «διαλάμπουν εις τον αιώνα τον πάντα» αν θέλουν και αυτοί να «ονομαστούν γνήσιοι απόγονοι εκείνων» να τους μιμηθούν.. Οι Κοτζαμπάσηδες που το κίνητρο της συμμετοχής ηταν τα προσωπικά και τα ταξικά συμφέροντά, πότε με τη βία και πότε με απάτες και εκβιασμούς προσπαθούσαν να συγκεντρώσουν όλες τις εξουσίες και τη διοίκηση στα χέρια τους για να διοικούν αυτοί όπως οι Τούρκοι βοϊβοδάδες. Σε αυτό βοήθησε η ανανέωση της Ιερής συμμαχίας που αποτελούσε εγγύηση για την ακεραιότητα της Τουρκίας, το κακό τέλος της εκστρατείας του Αλ Υψηλάντη στη Μορδοβλαχία και η εχθρική στάση του Τσάρου κατά των φιλικών. Κάτω από τις δύσκολες συνθήκες η αστική τάξη οδηγήθηκε στον ιστορικό συμβιβασμό.
Μετά την επικράτηση του ιστορικού συμβιβασμού οι φιλικοί δέχονταν σφοδρές επιθέσεις των συνασπισμένων αντιδραστικών δυνάμεων. Για να μπορούν να την πολεμήσουν και να απομάκρυναν τους φιλικούς από τα κέντρα των αποφάσεων. Χαρακτήρισαν την Επανάσταση Καρμπονάρικη. Μέχρις οτου ολοκληρώθηκε ο ιστορικός συμβιβασμός 1826-27, η Επανάσταση θεωρούνταν Καρμπονάρικη. Ο,τι γράφτηκε έκτοτε για τη φιλική σκοπό και στόχο είχε να την εκθέσουν, να την αποδυναμώσουν και να την

εντάξουν-υποτάξουν. Με την επικράτηση των Κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου οι μεταρρυθμίσεις που προβλέπονταν να γίνουν μετά την Επανάσταση στάθηκε αδύνατον να υλοποιηθούν.
Κάτι αντίστοιχο οσων αφορά τον χαρακτηρισμό της Εθνικής Αντίστασης: Ξενοκίνητη, κομμουνιστική κλπ κλπ. Ταυτίζοντας το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΕΑΜ με τον εμφύλιο: Η κατοχική Αντίσταση, μέχρι την με «εισαγωγικά» αναγνώριση της Αντίστασης η Εθνική Αντίσταση, ήταν κομουνιστική. Το γεγονός αυτό μέχρις ότου δεν αναγνωριστεί σε όλες τις διαστάσεις σαν Εθνικό-Απελευθερωτική, Πατριωτική και κυρίως Εθελοντική (αφού του ΕΔΕΣ, και όποιο άλλοι παράστηναν τον Αντάρτη. Εκτός απ τους αντάρτες του Ζέρβα οι Αγγλοι πλήρωναν τις οικογένειες των ανταρτών, τους μεταφορείς και τα ζώα που έκαναν τις μεταφορές, η χώρα μας θα είναι υπόδικη στη συνείδηση της Ελληνικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης. Το ίδιο και οι ενσυνείδητα τα φαύλα και τα όποια εγκλήματα συνεργαζόμεοι με τους κατακτητές έπραξαν
Το ίδιο συνέβει και με τις μεταρρυθμίσεις και δομές, που έπρεπε να γίνουν αμέσως μετά την απελευθέρωση. Ταυτιζόμενη η αγγλόφιλη και η γερμανόφιλη αστική τάξη με την φασιστική Δεξιά και τους Αγγλους εισβολείς, οι μεταρρυθμίσεις αυτές που έπρεπε να γίνουν τότε παραμένουν ανεκπλήρωτες. Βέβαια έγιναν αλλαγές. Οι όποιες αλλαγές όμως που έγιναν, δεν ηταν εκείνες οι ριζοσπαστικές αλλαγές και δομές, που θα έδιναν στην Ελλάδα: «τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα» για να πετάξει. Να ανοίξει νέους ορίζοντες για το λαό και τη χώρα. Αλλαγές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν την αντίστοιχη πολιτική, οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και τους τομείς του πολιτισμού.
Οπως ο Ρήγας και οι Αστοί στη συνέχεια το 21, κάλεσαν τους όπου Γης Ελληνες να ξεσηκωθούν για να αποτινάξουν τον Τούρκικο ζυγό, έτσι και το ΚΚΕ και το ΕΑΜ σε συνέχεια, κάλεσαν το λαό να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας από την τριπλή κατοχή.
Στη χώρα μας όμως, αντί γι' αυτό συνέβαιναν δυστυχώς τα πιο παράξενα, παράδοξα και παράλογα πράγματα. Οπου και όσο και αν ψάξει κανείς δεν θα βρει πιο τραγικά και πιο οξύμωρα σχήματα κατάληξης των ιστορικών γεγονότων και των αγώνων του λαού πολεμικών ή και ειρηνικών. Ξέρουμε πως οι νικητές και οι εξουσίες χρησιμοποιούν τις ηθικές, αγωνιστικές και ιστορικές αξίες, για να νομιμοποιήσουν τις όποιες δικές τους παραλείψεις, παρανομίες για να οικειοποιηθούν το όποιο αποτέλεσμα.
Ετσι ενώ η κατοχή ηταν η εποχή της εθνικής αγωνίας και η Εμική Εθνική Αντίσταση, ύστερα από 120 χρόνια, ηταν η λανθάνουσα αστική επανάσταση, η ίδια η αστική τάξη, δεν θέλησε για άλλη μια φορά να στηριχθεί στο λαό και να αναλάβει την ευθύνη να παίξει τον ιστορικό της ρόλο. Ετσι με τις διαχωριστικές γραμμές του «φωτός» και του «σκότους» οδηγηθήκαμε σε σιωπιλές τραγωδίες και σπαράγματα ψυχής.
Μισός σχεδόν αιώνας πέρασε από τότε, που, σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, σε πόλεις και βουνά, σε στεριά και θάλασσα, ένας λαός ολόκληρος μάχονταν για τη λευτεριά τραγουδώντας: «Το παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους, γυναίκες και άντρες με όλα τους ώμους... ». Το «στ άρματα, στ άρματα εμπρός στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά...» Το «Σπάμε την άτιμη την αλυσίδα που μας εβάραινε θανατερά....» το «Εμπρός ΕΛΑΣ, για την Ελλάδα»... και το «Είμαστε Εμείς Ελλάδα τα Παιδιά σου». Και όλα ηταν απλά και καθαρά εκείνα τα χρόνια της φωτιάς. Υπήρχαν ιδέες, οράματα, ιδανικά, αξίες διαχρονικές και πανανθρώπινες. Το ίδιο συνέβει και με επανάσταση του 21. Υπήρχαν αγωνιστές εθελοντικά στρατευμένοι, που μάχονταν και θυσιάζονταν για την πραγματοποίησή τους. Και ο λαός γνώριζε, τιμούσε και ξεχώριζε τους ιδεολόγους αγωνιστές από τους καιροσκόπους, τους συνεργάτες, τους πατριδοκάπηλους, τους συμφεροντολόγους και τους προδότες ακόμα.
Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας είναι μακραίωνη, τεράστια και αξιοθαύμαστη. Τόσο η αρχαία και η Αλεξανδρινή, άλλο τόσο και η Βυζαντινή. Το ίδιο αξιόλογη είναι και η Νεοελληνική ιστορία του 1821, μα και η σύγχρονη ιστορία δεν υπολείπεται σε αγώνες θυσίες και προσφορά.
Από το 21 και μετά η χώρα μας, ενώ διαμορφώνει τις κοινωνικό- οικονομικές δομές του κράτους: σημαία, στρατό, σώματα ασφαλείας, διοίκηση, δικαιοσύνη κλπ, ηταν μεν μια μικρή χώρα, αλλά συντεταγμένη πολιτεία, με συγκεκριμένα σύνορα. Και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδυασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτρωτου Ελληνισμού το 1912, με την απελευθέρωση και της Μακεδονίας, της Ηπείρου και λίγο αργότερα της Θράκης ολοκληρώνει…η αρχική εθνική και την κρατική της οντότητα. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή το 1922 και το 1924 η αβασίλευτη δημοκρατία.

Σε συνέχεια οι δικτατορίες του Πάγκαλου και Κονδύλη και τον Αύγουστο του 1936 η Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και στις 28 του Οκτώβρη του 1940, η φασιστική η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Τότε λαός και στρατός οχι μόνο αποκρούουν τον εισβολέα, αλλά και τον πέταξαν έξω από τα σύνορα και θα τον είχαν ρίξει στη θάλασσα, αν η τότε ηγεσία δεν είχε διαφορετική άποψη για τον πόλεμο.
Στην ιστορία του ελληνικού στρατού δημοσιεύεται γερμανικό ανακοινωθέν της 11Απριλίου 1941, που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και γράφει ανάμεσα στ άλλα: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπεράσπισαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωίσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξά»Προσεκλήθησαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως , τόσο επείμονες και έντονοι, όσον δεν είχαν λάβει μέρι τούδε χώραν εις κανέν άλλο πολεμικόν θέατρον…»
Για να σώσει η χιτλερική Γερμανία τον Ιταλό συνεταίρο της από την ήττα και το αήττοτο του άξονα τις 6 του Απρίλη του 1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και στις 27 του Απρίλη, λίγο πριν εισβάλουν, οι Γερμανοί στην Αθήνα και στις εφτά το πρωϊ της 27ης Απριλίου του 1941, ακούσαμε οι Ελληνες για τελευταία φορά την εκπομπή του ελεύθερου ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών: «Εδώ ελεύθεραι ακόμα Αθήναι..

Ε Λ Λ Η Ν Ε Σ.

« οι Γερμανοί εισβολείς ευρίσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών, Αδέρφια, κρατήστε καλά μέσα στην ψυχής σας το πνεύμα του μετώπου. Ο εισβολεύς εισέρχεται με όλας τας προφυλάξεις εις την έρημον πόλιν με τα κατάκλειστα σπίτια. Ελληνες, ψηλά τις καρδιές. Προσοχή! Ο ραδιοφωνικός Σταθμός των Αθηνών, ύστερα από λίγο, δεν θα είναι ελληνικός. Θα ειναι γερμανικός και θα μεταδίδει ψέματα, Ελληνες, μην τον ακούτε. Ο πόλεμος θα συνεχίζεται και θα συνεχιστεί μέχρι της τελικής νίκης. Ζήτω το έθνος των Ελλήνων!» και στις 30 προς 31 του Μάη με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώνεται η κατοχή της χώρας. Πριν όμως ολοκληρωθεί η κατάληψη και αυτή η συνθηκολόγηση ακόμα.
Στις 12/4/41, όταν η τελική συνθηκολόγηση (έγινε στις 20/4/41 ύστερα από πίεση των στρατηγών και του Μητροπολίτη Ιωαννίνων), είναι πλέον θέμα χρόνου, ο Βασιλιάς ενημερώνει τον Αγγλο πρεσβευτή στην Αθήνα M palairet οτι, και ζητά από τη βρετανική κυβέρνηση να εξετάσει επειγώντος α) το θέμα της μετακίνησης της «κυβέρνησης» στην Κρήτη ή στην Κύπρο β) να επιτραπεί η μετακίνηση του στόλου στην Αλεξάνδρεια και γ) να μεταφερθούν 50,000 κληρωτοί που εκπαιδεύονται (τα αγύμναστα εύπλαστα Γιαννάκια) στην Πελοπόννησο στη Σομαλία, την Αίγυπτο η, κατά προτίμηση στην Κύπρο, ώστε να χρησιμοποιηθούν όταν χρειαστεί.
Στις 18 Απριλίου συνεδριάζει το υπουργικό συμβούλιο. Στη συνεδρίαση αυτή δεν παίρνονται αποφάσεις. Ο Κορυζής επιστρέφοντας στο σπίτι αυτοκτονεί. Ο Βασιλιάς αναλαμβάνει την πρωθυπουργία με αντιπρόεδρο τον Κ Κοτζιά, υπουργό διοικήσεως στην κυβέρνηση Μεταξά. Η επιλογή αυτή προκαλεί την οργή του ευρύτερου πολιτικού κόσμου, λόγω των φιλο-ναζιστικών αισθημάτων του Κ Κοτζιά. Γίνεται προσπάθεια με τον στρατηγό Μαζαράκη. Οι Αγγλοι θέτουν σαν όρο να συμπεριελάβει στην κυβέρνηση και τον δικτάτορα Πάγκαλο. Ο στρατηγός καταθέτει την εντολή.
Σε συνέχεια πρωθυπουργός αναλαμβάνει ο Ναύαρχο Α Σακελερίου ο οποίος και ορκίστηκε. Την επόμενη όμως με την υπόδειξη των Αγγλων αναλαμβάνει την πρωθυπουργία ο Εμμ Τσουδερός, διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, Κρητικής καταγωγής και φανατικός αγγλόφιλος. Αυτή ηταν η ελληνική «κυβέρνηση», που θα συνέχιζε τον πόλεμο στην Κρήτη και στη συνέχεια στη Μέση Ανατολή. Οσο για την Ελλάδα...
Και ενώ στην αρχή συμφώνησαν οι Αγγλοι, να μεταφερθούν στην Κύπρο, αρκεί κανένα «τμήμα» του νησιού να μην τεθεί υπό ελληνική «κυριαρχία», με το αιτιολογικό οτι η άσκηση δικαιοδοσίας σε ένα μικρό έστω τμήμα της Κύπρου, θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο το forei Office απέσυρε τη συγκατάθεση. Αποφασίστηκε να αναχωρήσουν για την Κρήτη στις 16 η 17 Απριλίου και προσπαθούν να περιορίσουν τον αριθμό των μελών της φυγής. Οι διαμαρτυρίες όμως αυτών που δεν συμπεριελαμβάνονται στον κατάλογο είναι τόσο μεγάλες, που με παρέμβαση των Αγγλων η αναχώρηση αναβάλλεται.
Ενδεικτικά μερικά των όσων συνέβησαν πριν και κατά την αναχώρηση σημειώνει στο ημερολόγιό του ο Γ Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του υπουργείου Εξωτερικών: «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τι θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης είναι γι' αυτούς βραχνάς. Ο κάθε υπουργός λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις δεκαπέντε τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φροντίζει κανείς...»

Την εποχή εκείνη Δήμαρχος Αθηνών ηταν ο Πλυτάς, τον οποίο και εξουσιοδότησαν οι Γερμανοί για λογαριασμό τους να εκδόσει το πρώτο διάγγελμα: «Ο Δήμαρχος Αθηναίων επιφορτισθείς υπό της γερμανικής κατοχής με όλας τας εξουσίας εν τη πόλη των Αθηνών ανακοινώει οτι από σήμερον κυριακήν 27ην Απριλίου και ώραν 8ην πμ τα γερμανικά στρατεύματα εισήθλων εις την πόλιν των Αθηνών και έλαβον κατοχήν αυτής. Υπό τον επικεφαλής των γερμανικών στρατευμάτων παρασχεθήσαν κατηγορηματικαί διαβεβαιώσεις οτι ο πληθυσμός των Αθηνών, δεν εχει να φοβάται απολύτως τίποτε. Καλούμεν πάντας οπως επιδείξωσι τάξην, αξιοπρέπειαν και ευγένειαν.
Ο Δήμαρχος Αθηναίων εντέλλεται οπως από της ώρας ταύτης επανέλθη ομαλός η κοινωνική ζωή της πόλεως. Προς τούτο: 1) να ανοίξουν κανονικώς τα καταστήματα... 2) να αρχίσει αμέσως η κυκλοφορία...3) Η χωροφυλακή και η αστυνομία πόλεων να διατηρήσουν τα όπλα των προς τήρησιν της τάξεως 4) οι κατέχοντες όπλον οιανδήποτε, πολεμικόν, κυνηγετικόν πιστόλιον ή αλλον να τα παραδώσουν αμέσως εις τα οικεία αστυνομικά τμήματα επι αποδείξει 5) όπου υψούται ελληνική σημαία πρέπει δεξιά της να υψούται και η γερμανική 6) Αι εφημερίδες δύναται να εκδοθούν...7) Υποχρεούνται πάντες οπως δέχονται κατά τας συναλλαγάςτα γερμανικά τραπεζογραμμάτια με τιμήν 50 δρχ κατά μάρκον. 8) Αύριο Δευτέραν πάντες οι υπάλληλοι , δημόσιοι, δημοτικοί κλπ...να ειναι εις τας εργασίας των 9) το φρουραρχείο των στρατευμάτων γερμανικής κατοχής εγκατεστάθη εις το Κίγκ Τζώρτζ και το στρατηγείο εις το Ξενοδοχείον «Μεγάλης Βρετανίας». Αθήναι 27 Απριλίου 1941. Ο δήμαρχος Αθηνών Πλυτάς. Απ την ώρα αυτή για μερικούς η Ελλάδα έπαψε να υπάρχει!
Η Ελλάδα διαμελίζεται σε τρεις ζώνες κατοχής α): τη Γερμανική ζώνη, που είχε υπό την κατοχή της ολόκληρη την Κεντρο-δυτική Μακεδονία και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και ένα κομμάτι της Θράκης β) την Βουλγαρική ζώνη που είχε ολόκληρη την Ανατολική Μακεδονίας υπό την κατοχής και γ) την ιταλική ζώνη που είχε από τον Ολυμπο και κάτω την υπόλοιπη χώρα υπό της δική της κατοχή.
Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής, ο λαός έψαχνε επίμονα και προς όλες τις κατευθύνσεις να βρει κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς, που σε άλλους καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά τους» και δεν έβρισκε. Και δεν έβρισκε γιατί πριν από την κατάρρευση του μετώπου: Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και η 4ο Αυγουστιανή «ηγεσία» όλοι μαζί είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...
Μετά την κατάρρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Η ελληνική κοινωνία έχοντας ζήσει την κατεστημένη πραγματικότητα της 4ης Αυγούστου, που στάθηκε ανίκανη να ενεργοποιήσει τα καλύτερα στοιχεία που διέθετε η ελληνική κοινωνία. Ανίκανη να προωθήσει νέα πρότυπα Ζωής, Σκέψης, Τέχνης, Σοφίας και Ομορφιάς, οδήγησε τους Ελληνες (και ειδικά τους νέους επιστρατεύοντας τους στην ΕΟΝ με τη βία) σε ένα αβυσσαλέο κενό και μιας άθλιας επανάληψης, μιμητισμού των φασιστικών προτύπων.
Με ποικίλα μέσα καλλιεργούσε τη βιομηχανία της σιωπής και της πλύσης εγκεφάλου προωθώντας τον μηδενισμό, τη ασημαντότητα και την απουσία αίσθησης ευθύνης και ενδιαφέροντος για το πού πάει η ζωή. Η ελληνική κοινωνία καθοδηγούμενη από την 4η Αυγουστιανή Πέμπτη φάλαγγα του μέσω του λαϊκισμού είχε θέσει ένα υφίστατο καθημερινό ανελέητο βομβαρδισμό για τα ολοκληρωτικά της επιτεύγματα.
Ποτέ άλλοτε στην ιστορία της γηραιάς μας Ηπείρου δεν είχε ικρατήσει η μάζα, ο «λαός», σε τέτοιο ολοκληρωτικό βαθμό όστην περίοδο του μεσοπολέμου: με το Φασισμό και τον άκρατο σοβενισμό, ο πυρήνας του ιδεολογικού οπλοστασίου του οποίου ηταν το αξίωμα οτι «η θέληση του Λαού ταυτίζεται με τη θέληση του Ηγέτη». Μια θέληση που είχε βάλει παντού σε όλη την Ευρώπη ή σιγή του νεκροταφείου.
Ποτέ άλλοτε ο λαϊκισμός με τα καμώματα του Φίρερ, του Ντούτσε, του Καουντίλλιο, του Σλαζάρ και του Μεταξά, δεν είχε κυριαρχήσει τόσο ολοκληρωτικά σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου βίου-από την πολιτική, την τέχνη, την διακίνηση ιδεών, μέχρι ακόμα και τους κανόνες της ηθικής και της δημόσιας συμπεριφοράς-όσο κατά τη σκοτεινή εκείνη περίοδο που η «ιστορία» σύμφωνα με την προπαγάνδα του ολοκληρωτισμού, «είχε επιτέλους φέρει τη δικαίωση των πεπρωμένων του λαού».
Και μια που ο λόγος για τον λαϊκισμό: Τι πραγματικά όμως σημαίνουν οι λέξεις αυτές; Βασικά αναφέρονται στην άσκηση εύκολης και συνήθως ατεκμηρίωτης και αχαλίνωτης κριτικής προς τους πολιτικούς και ιδεολογικούς αντιπάλους. Με τις λέξεις αυτές ο κυβερνητικός εκπρόσωπος και όποιοι άλλοι τις χρησιμοποιούν να περιγράφουν την παραπληροφόρηση στην οποία επιδίδονται προκειμένου να αποκτήσουν πρόσκαιρα οφέλη, αδιαφορώντας για το μέλλον της χώρας και του λαού. Η μήπως οι λέξεις αυτές σημαίνουν και κάτι άλλο;

Για να μην είμαι εκτός πραγματικότητας ανέτρεξα στο λεξικό «Λαρρούς» και του κ «Μπαμπινιώτη» που αποδείχθηκε πιο περιεκτικό στην ανάλυση και μεταφέρω επί λέξει την ερμηνεία «Λαϊκισμός»: Λαϊκισμός σημαίνει ο έπαινος και η κολακεία των αδυναμιών του λαού, καθώς και την υιοθέτηση επιχειρημάτων ή θέσεων, που ευχαριστούν το λαό (και γενικότερα τους πολλούς) χωρίς όμως και να τον ωφελήσουν σε κάτι, με σκοπό την εξασφάλιση της εύνοιάς του. Και «Λαϊκιστής»: πρόσωπο (συνήθως) του δημοσίου βίου που κολακεύει το λαό η υιοθετεί θέσεις και απόψεις ευχάριστες, όχι όμως και ωφέλιμες για τον λαό με σκοπό να κερδίσει την εύνοια και την υποστήριξή του».Με τον δημόσιο «λαϊκιστή» συχνά υπάρχουν επωφελής δοσοληψίες

Την επόμενη της κατοχής η ελληνική κοινωνία, έχοντας βιώσει στο πετσί της την περίοδο αυτήν, που ο λόγος του «ηγέτη» ταυτίζεται με τη φωνή των ακραιφνών γηγενών (είτε αυτοί ανήκουν στη Αρια φυλή, είτε είναι απευθείας απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων) που συνυπολογίζοντας και τον αντιελιτισμό του δεξιού λαϊκισμού αποτελούν την πλειοψηφία στη χώρα «τους». Εχοντας λοιπόν, ζήσει και την λεηλασία της θέλησης και τις αθλιότητες του δικτατορικού καθεστώτος, βρέθηκε μπροστά στο φάσμα μιάς διαλυμένης κρατικής μηχανής. Μια κοινωνία που βρισκόταν σε σύγχυση και ψυχική νεύρωση.

Η απογοήτευση ηταν έκδηλη και έντονα ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων. Καθώς επί χρόνια υπαγορεύονταν τα πάντα, ο λαός οδηγήθηκε σε μια πρωτοφανή καταβαράθρωση των κοινωνικών σχέσεων και σε μια φτώχεια επικοινωνιακών συναισθημάτων.

Ο καθένας αυτό που πίστευε και ήθελε μετά την κατάρρευση του μετώπου το κρατούσε για τον εαυτό του. Επικρατούσε ένα ψυχολογικό κενό, μια φτώχεια συναισθημάτων, ένα εσωτερικό ρήγμα. Ενα ρήγμα που κρατούσε το λαό μακριά από ό,τι πιο πλούσιο και πιο αληθινό έχει αυτός τόπος, αυτός ο λαός, αυτή η γλώσσα, αυτή η ιστορία.

Τα θέμα για όσους έζησαν τα γεγονότα της κατοχής ηταν πολύ σοβαρό και ειδικά τον πρώτο καιρό. Και ηταν σοβαρά γιατί την επόμενη της κατοχής πολλοί λίγα πράγματα έμειναν όπως ηταν την προηγούμενη μέρα. Και το αμείλικτο ερώτημα ηταν τι κάνουμε τώρα. Ηταν η ώρα που έπρεπε να κάνεις ο κάθε Ελληνας την κρίσιμη επιλογή του, αν θα αποδεχθεί την κατοχή, θα συνεργαστεί με τους κατακτητές ή θα την απορρίψει και θα ενταχθεί στις δυνάμεις της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας.

Μετά την παγίωση της κατοχής άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους διάφορα μορφώματα στον κοινωνικό αλλά και τον πολιτικό χώρο. Μερικά είχαν ήδη διαμορφωμένες σχέσεις συνεργασίας και κάποια προσπαθούσαν να διαμορφώσουν και αλλα οτι πρέπει να κάνουμε το ένα ή το άλλο. Με το πέρασμα του χρόνου τα πράγματα άρχισαν να ξεκαθαρίζουν.

Σ αυτούς που θα συνεργάζονταν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, σε αυτούς που θα της γύριζαν την πλάτη στην Ελλαδίτσα μας και σε αυτούς που Εθελοντικά θα επιστρατεύονταν για να την υπερασπιστούν οργανώνοντας αντίσταση. Η κατοχή της χώρας δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει με τη γοητεία του τίποτε που άρχισαν να διαμορφώνουν και να διαλαλούν τα διάφορα κέντρα που καραδοκούσαν...

Ο λαϊκισμός, η πολτοποίηση της συνείδησης, η παντελή έλλειψη ευαισθησίας και μια έντονη αμφισβήτηση της προσπάθειας που γίνονταν για τον συντονισμό όσον αφορά τα ζητήματα που αφορούσαν το μέλλον της χώρας, ηταν μερικά απ τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτών των κέντρων.

Στη διάρκεια του μεσοπολέμου μα και στη διάρκεια της δικτατορίας και μέσα απ τη δικτατορία ο λαός, με πιο αργά βέβαια και επίπονα βήματα, δεν έπαψε να δημιουργεί υλικό και πνευματικό πλούτο και σιγά σιγά να διαμορφώνει τις δικές του τοπικές ελίτ. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερα δυναμικής, φιλόδοξης και ανατρεπτικής κοινωνικής ομάδας. Ο πόλεμος της Αλβανίας και οι πρώτοι κατοχικοί μήνες, που διαμορφώνονταν τα διάφορα κέντρα έφεραν τις κοινωνικές αυτές ομάδες στο προσκήνιο της εθνικής ιστορίας. Οι έφεδροι αξιωματικοί και οι υπαξιωματικοί που ουσιαστικά οδήγησαν, και αυτό είναι το πιο σημαντικό-γεγονός που έγινε αποδεκτό-το στρατό της Αλβανίας στις μεγάλες επιτυχίες ανήκαν σε αυτόν ακριβώς τον κοινωνικό χώρο.

Οι τοπικοί παράγοντες που οργάνωσαν την τοπική αγροτική ή αστική κοινωνία για την αντιμετώπιση των δυσκολιών των πρώτων κατοχικών μηνών, που πήραν στα χέρια τους την ανάπλαση των μηχανισμών επιβίωσης, αφού ο επίσημος κρατικός μηχανισμός μέσα στο συνολικό του ναυάγιο, τη συνεργασία και την ανυποληψία του ηταν ανίκανος να εξασφαλίσει, ανήκαν επίσης στον ίδιο κοινωνικό χώρο.

Οι νέοι ρόλοι, που οι συγκυρίες του 1940-1941 τους προσέδωσαν, μετέτρεψαν αυτές τις τοπικής εμβέλειας κοινωνικές ελίτ, σε διάδοχο πολιτική κατάσταση σε εθνική κλίμακα ή τουλάχιστον τις κατέστησαν την πλέον αξιόπιστη κοινωνική και πολιτική δύναμη της χώρας μετά τη διαδοχική

κατάρρευση και απαξίωση όλων των υπολοίπων σχημάτων. Η πολιτική έκφραση αυτών των κοινωνικών ομάδων, αθροίστηκε και αρθρώθηκε μέσα απ το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το ΕΑΜ.
Το ΕΑΜ ηταν συνασπισμός κομμάτων. Ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, γεγονός που αποτελεί απαράγραπτο εθνικό τίτλο για το κόμμα αυτό. Η αποτίναξη του ξένου ζυγού και η απελευθέρωση της χώρας ηταν βέβαια ο κύριος σκοπός της ίδρυσης του ΕΑΜ. Και ανταποκρίθηκε σε αυτό πλήρως, με τη δημιουργία του ΕΛΑΣ, τον Ελληνικό Λαϊκό Απελευθρωτικό στρατό. Τον ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ.
Ομως το πιο σημαντικό, αλλά και πρωτόγνωρο ηταν το αναγεννητικό έργο του ΕΑΜ στις περιοχές της υπαίθρου που είχε απελευθερώσει., κομμάτι το κομμάτι και συγκρότησε την Ελεύθερη Ελλάδα. Αντιγράφω απ το βιβλίο «μήλο της Εριδος» του Αγγλου συνταγματάρχη Κρίς Γουντχάουζ εκπροσώπου τότε του Γεν Στρατηγείου Μέσης Ανατολής στην Ελλάδα: «...Το ΕΑΜ-γράφει- αποκτώντας τον έλεγχο σε ολη σχεδόν την ύπαιθρο, εκτός απ τις βασικές συγκοινωνιακές αρτηρίες που χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί, πρόσφερε στους αγρότες άγνωστες έως τότε δυνατότητες. Ποτέ ως τότε ή ακόμη και μετά την απελευθέρωση δεν ηταν τόσο ικανοποιητικά τα μέσα επικοινωνίας-τηλέφωνο, ασύρματος-στις ορεινές περιοχές.
Το ΕΑΜ επισκεύασε και χρησιμοποίησε τους αυτοκινητοδρόμους. Τα αγαθά του πολιτισμού έφτασαν για πρώτη φορά στα βουνά. Αρχισαν πάλι να λειτουργούν τα Σχολεία, η τοπική Αυτοδιοίκηση, τα δικαστήρια και οι κοινωνικές υπηρεσίες, που είχα κλείσει με την έναρξη του πολέμου. Για πρώτη φορά άρχισαν να λειτουργού θέατρα, βιοτεχνίες και εργοστάσια και να πραγματοποιούνται συνελεύσεις. Η κοινωνική ζωή οργανώθηκε καταργώντας τον παραδοσιακό ατομικισμό του Ελληνα αγρότη. Η ΕΠΟΝ προσηλύτησε το παιδί του, η εθνική αλληλεγγύη του (επίταξε) την κλώσσα , το ΕΛΑΝ (το Ναυτικό του ΕΑΜ επίταξε) το Καϊκι πρώτα. Προχωρώντας πολύ πιο μπροστά απ τις μικρότερες οργανώσεις, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έβαλε τις βάσεις ενός οργανωμένου κράτους στα ελληνικά βουνά, πράγμα που είχαν παραλείψει οι ελληνικές κυβερνήσεις».
Η παρουσία αυτών των τοπικών Ελίτ, που οι συγκυρίες ανέδειξαν σε βασική πολιτική και κοινωνική δύναμη στη διάρκεια της κατοχής, δεν ηταν αρκετή από μόνη της για τη μεταβολή του πολιτικού σκηνικού. Ευρύτερα κοινωνικά στρώματα και ομάδες έπρεπε να ταχθούν με το μέρος αυτών των νέων δυνάμεων. Η ύπαιθρος έδινε πλούσιο υλικό γι' αυτόν το σκοπό. Η Ελεύθερη Ελλάδα ηταν το αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης των επαρχιακών Ελίτ με τον αγροτικό χώρο στην αρχή και των υπολοίπων παραγωγικών δυνάμεων σε συνέχεια. Με ζητούμενο τη δημιουργία ενός οικονομικού κέντρου-συστήματος που θα άφηνε απ έξω τις μεγάλες πόλεις μαζί με τις κατοχικές αρχές και την ελληνική συνεργαζόμενη με αυτούς εξουσία.
Στη διάρκεια της κατοχής η ένοπλη Αντίσταση και η δημιουργία της Ελεύθερης Ελλάδας, έδωσε διεξόδους στον κόσμο των ορεινών χωριών που έβλεπε την θέση του να απειλείται. Η νέα εξουσία είχε επίκεντρο τις ορεινές περιοχές και συχνά εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και τις προσδοκίες τους. Οι άνθρωποι μέσα στο ΕΑΜ έμαθαν να συνεργάζονται, να ζουν μαζί, να συντονίζουν τις όποιες αποφάσεις και την εργασία τους. Η εργασία συλλογική και ατομική απέδειξε. Ο τόπος άρχισε να μεταμορφώνεται. Ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί έχτιζαν τη νέα πραγματικότητα. Στην ύπαιθρο οι μεταβολές ηταν σαρωτικές. Σε πολλές περιπτώσεις χρειάστηκε να φτιαχτεί απ την αρχή το τοπίο που είχε καταστραφεί απ τον πόλεμο, ώστε να γίνει βιώσιμο και φιλόξενο για τους ανθρώπους που έμειναν εκεί.
Αυτός ο αναπτυξιακός και ενοποιητικός οργασμός έντονα πρακτικός, αποτελεσματικός και προσαρμοσμένος στην πραγματικότητα και τις τότε ανάγκες, έγινε η ψυχή αυτών των τοπικών Ελίτ, που είχαν διαμορφωθεί στη δεκαετία του 1930-40 και κυριάρχησαν στις επαρχιακές μικρό κοινωνίες και τα κεφαλοχώρια του μεσοπολέμου. Αυτές ακριβώς οι τοπικές επαρχιακές, αλλα και μικροαστικές ελίτ, διαμόρφωναν τη βάση των κοινωνικών και πολιτικών που ακολούθησαν. Ο ρόλος τους στην ανασυγκρότηση και στη νέα αφετηρία του ελληνικού κράτους, ηταν τόσο σημαντικός, ώστε σε τοπικό επίπεδο αρχικά και στο εθνικό στη συνέχεια, βρέθηκαν στη βάση του αιτήματος για τον επαναπροσδιορισμό της κρατικής εξουσίας και του ρόλου της στην αλλαγή, δηλαδή του ταξικού προσανατολισμού. Πρόκειται για τη δημιουργία μιάς ιδιαίτερης προσπάθεια να γίνει ομαλά η μετάβαση στην μεταπολεμική Ελλάδα.
Οι Γερμανοί αντιλήφθηκαν πολύ γρήγορα αυτόν τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε γι'αυτούς αυτή η αναγκαστική διαίρεση της χώρας σε ζώνες κατοχής και σε ζώνες ολοκληρωτικής κυριαρχίας της Αντίστασης Σε αντιπερισπασμό μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών το Σεπτέμβρη του 1943 και τον εξοπλισμό του ΕΛΑΣ με τα Ιταλικά όπλα, οχι μόνο ανέλαβαν αποκλειστικά τη διαχείριση των υποθέσεων στο σύνολο της χώρας αλλα και χωρίς καθυστέρηση άρχισαν να εφαρμόζουν επιθετική

πολιτική. Σε στρατιωτικό επίπεδο με αιχμή του δόρατος τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις με βαθιές διεισδήσεις αξιόμαχων μονάδων στις περιοχές όπου επικρατούσε η Αντίσταση και η πρόκληση όσο δυνατόν μεγαλύτερων καταστροφών στις οικονομικές υποδομές και τρομοκρατικές πράξεις : συλλήψεις, κρεμάλες αγωνιστών στις πλατείες των χωριών και δολοφονίες καθ' οδών αθώων πολιτών. Το χειμώνα του 1943 και την άνοιξη του 44 στο Βέρμιο, Πιέρια Καϊμάκ Τσαλάν κλπ έγιναν εκτεταμένες, επίμονες και σκληρές σε εκδίκηση και καταστροφές μάχες. Το ίδιο έκαναν και στην υπόλοιπη Ελλάδα.
Θα έλεγε κανείς, οτι ο μόνος σκοπός για τον οποίο γινόταν αυτές οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, ηταν οι καταστροφές που μπορούσαν να γίνουν στις περιοχές κυρίως στις ορεινές, που έλεγχε η Αντίσταση. Στόχος: Η καταστροφή των αγροτικών εγκαταστάσεων και εργαλείων. Το κάψιμο των χωρίων που, εκτός απ την καταστροφή των αποθεμάτων τροφίμων και μέσων παραγωγής με σκοπό την αποδιοργάνωση και τον εξαναγκασμό των ορεινών κοινωνιών να καταφύγουν, σαν πρόσφυγες, στα μεγάλα αστική κέντρα και στα υπό τον έλεγχο τους πεδινών περιοχών. Την περίοδο αυτή τα τάγματα Ασφαλείας αριθμούσαν τους χίλιους και πλέον αξιωματικούς και 25,000-30,000 άντρες, χωριστά οι διάφοροι εθνοϊσμοί ενταγμένοι στους οργανικούς σχηματισμούς και ποικίλοι άλλοι σχηματισμοί εξοπλισμένων χωρικών, και εθνοϊσμών, ειδικά στη βόρεια Ελλάδα, που βρίσκονταν υπό γερμανική διοίκηση.
Η εκστρατείες αυτές των Γερμανών, σε συνεργασία με τα Τάγματα Ασφαλείας και τους εθνοϊσμούς, ιδιαίτερα τους χειμερινούς μήνες 1943-1944 απέδωσαν σημαντικά αποτελέσματα. Η καταστροφή 1,700 χωριών και αμέτρητων ακόμα οικισμών κυρίως της ορεινής Ελλάδας, προκάλεσαν έντονα προβλήματα στο κίνημα Αντίστασης γενικά και της ένοπλης ειδικά. Οι εκστρατείες αυτές των Γερμανών που ηταν εκστρατείες άλογης καταστροφής και θανάτου, αρχίζουν μετά την προδιεγεγραμένη ήττα του άξονα. Την εποχή αυτή εκτός του οτι εξοπλίζει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους όποιους άλλους εθνοϊσμούς συμμετέχουν και οι ίδιοι οι Γερμανοί με τεράστιες δυνάμεις στην ερήμωση της υπαίθρου, με σκοπό την εξάντληση του εξοπλισμού και των πυρομαχικών του ΕΛΑΣ, μα και να φέρει σε αντίθεση τις αρμονικές σχέσεις του λαού της υπαίθρου με την Αντίσταση και ειδικά την ένοπλη Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς οτι ηταν η εφαρμογή της πρώτης παράγραφου του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», αφού υπήρξε ίσως η κυριότερη πηγή εμφυλίων συγκρούσεων τον τελευταίο χρόνο της κατοχής.
Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, οι πόλεις και ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα τον κατακτητών. Το 4ο Αυγ\νό καθεστώς, το κράτος και η «εθνική ηγεσία» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ένα και μόνο στόχο είχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. Και οχι μόνο, αλλα ένα απ τα πολλά συνθήματα ηταν οτι: «...Η εθνική κυριαρχία μας έλεγαν έχει γίνει προ πολλού μια ψευδαίσθηση...» Και αναρωτιόταν ο 15-16 και 17χρονος Νέος:
Αν η εθνική κυριαρχία είναι μια ψευδαίσθηση τότε για ποιο λόγω πολεμήσαμε τους Ιταλούς εισβολείς και τώρα πολεμάμε να διώξουμε τους κατακτητές απ τη χώρα μας; Και όμως υπήρχαν αυτοί που οχι μόνο θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» αλλα και πολέμησαν στο πλευρό των κατακτητών που την είχαν καταλύσει στην κατοχή και μετά απελευθερωτικά των Αγγλων, για να τους δοθεί έστω και τύπης η εξουσία, μετά χαράς την εκποίησαν στους Αγγλους Νέο κατακτητές και αργότερα στους Αμερικάνους.
Αν όμως μια χώρα δεν είναι ανεξάρτητη και ούτε καν το επιθυμεί, όπως συνέβει μετά την απελευθέρωση να είναι ανεξάρτητη, θα είναι άραγε κανείς πια, πρόθυμος να πεθάνει γι' αυτήν όπως συνέβει με τους ΕΑΜίτες αγωνιστές; Να το πω και αλλιώς: θα την αγαπάει κανείς αυτήν τη χώρα; Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός οτι αυτοί που πολέμησαν στην κατοχή για την μεταπολεμική εθνική ανεξαρτησία, οι επιβίτηρες της εξουσίας και συνεχιστές της εθνικής υποτέλειας, επιφύλαξαν στους αγωνιστές τις γνωστές διώξεις και κατατρεγμούς.
Δίκαζαν σε θάνατο και έστελναν στο εκτελεστικό απόσπασμα αμούστακα παιδιά με το αιτιολογικό οτι θα αποσπούσαν μέρος της επικράτειας! Λες και όταν ξεκίνησαν οι 15-16 και 17χρονοι ΕΠΟΝίτες και αυτά τα Αετόπουλα υπολόγιζαν στην κατάληψη της εξουσίας και σε συνέχεια την απόσπαση μέρους της επικράτειας!
Οταν άρχισαν οι ψίθυροι για την οργάνωση του ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, δεν είχα συμπληρώσει τα 17. Καταδικάστηκα με αυτήν ακριβώς την κατηγορία. Και όταν με ξανά συνέλλαβαν την αυγή της 21ης Απριλίου το 1967, οι δικτάτορες στο έγγραφο σύλληψης, που μου έφεραν να υπογράψω ύστερα από 7 μέρες, σαν αιτιολογικό της σύλληψής μου, ηταν οτι θα «αποσπούσα μέρος της εθνικής επικράτειας», λες

και είχε μείνει κάποιο κομμάτι που να ανήκε στην Ελλάδα και θα το αποσπούσα αν δεν μας συνελλάμβαναν.

Οσοι πολέμησαν για την απελευθέρωση της χώρας διώχτηκαν και πολλοί καταδικάστηκαν σε θάνατο με το δικαιολογικό οτι θα αποσπούσαν μέρος της εθνικής επικράτειας, ενώ αυτοί που θεωρούσαν «ψευδαίσθηση την εθνική κυριαρχία» συνεργάστηκαν με τους όποιους κατακτητές και όταν τους διέταξαν οι μεταπολεμικοί επικυρίαρχοι να δώσουν τη μισή Κύπρο στους Τούρκους, μεθόδευσαν έτσι τα πράγματα και υλοποίησαν την εντολή.

Την μισή Κύπρο που το 1952-53 με τα μεγάλα γεγονότα, σύσσωμο το στρατόπεδο της Γυούρας, με στημένα τα πολυβόλα κάναμε επί εβδομάδες διαμαρτυρία: αποχές σισιτίου, επιδίδαμε υπομνήματα διαμαρτυρίας στην Διεύθυνση με την παράκληση να σταλούν στην κυβέρνηση, Και, δεν ηταν λίγοι εκείνοι που είχαν τιμωρηθεί με στέρηση αλληλογραφίας και για πολλές μέρες στο πειθαρχείο, με το αιτιολογικό οτι πρωτοστατούσαν στις κινητοποιήσεις.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου οχι όμως και της 4ο Αυγουσιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχιζαν το καταχθόνιο έργο τους. Με αυτή την εικόνα της διάλυσης, της καταστροφής και της φρίκης, άνοιγε η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας.

Η τετράχρονη οδύσσεια της κατοχής.

Η χώρα μας κατακτήθηκε, ύστερα απ ένα μακρόχρονο πόλεμο με την φασιστική Ιταλία και έναν αιματηρό έστω λιγόχρονο πόλεμο με τη Χιτλερική Γερμανία. Τη Γερμανία που θεωρούσε ολόκληρη τη Νοτιο-Ανατολική Ευρώπη, όπως η Αμερική θεωρεί την Κεντρική Αμερική «Λαχανόκηπό της».

Μετά την κατοχή, ηταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωθε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω των κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών αλλαγών που έγιναν στη διάρκεια του μεσοπολέμου παγκόσμια και την επικράτηση του σοσιαλισμού στη Ρωσία και της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, στο εσωτερικό της χώρας, δεν ηταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τήξης, είχαν προ πολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίζονταν η κατοχή της χώρας.

Οπως για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον Οθωμανικό ζυγό, υπήρχαν ως προς τον φορέα της Επανάστασης και τη συμμετοχή διάφορες απόψεις, έτσι και για την απελευθέρωση της χώρα απ την τριπλή κατοχή υπήρχαν διαφορές όσον αφορά τον φορέα που θα πρωτοστατούσε στην οργάνωση της Αντίστασης, την απελευθέρωση της χώρας και τους μετά απελευθερωτικούς στόχους.

Ενώ η Επανάσταση του 21, ηταν κοινωνικό-απελευθερωτική και σαν τέτοια ξεπερνούσε με βάση τα κηρύγματα του Ρήγα και τη Γαλλική και την Αμερικάνικη ως προς τους στόχους: Και ξεπερνούσε και αυτήν τη γαλλική και την αμερικάνικη γιατί εκτός απ τους κοινωνικούς, απελευθερωτικούς, περιείχε έντονα και γενικότερους οικουμενικούς στόχους. Οι Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες προκειμένου να την ελέγξουν, την περιόριζαν και την ήθελαν αμιγώς φυλετική. Ο όρος «φυλή» χρησιμοποιήθηκε απ την Αγία Τριάδα με το αιτιολογικό να υπογραμμιστεί η διαχρονικότητα της εθνικής υπόστασης. Η ιδέα του φυλετικού αγώνα (μοναχικός και περιούσιος) μπορεί να είναι αιώνιος! Ο λαός ειδικά για τον Κλήρο ισοδυναμεί με την «φυλή» και η φυλή συνώνυμη με το έθνος!

Σαν γαιοκτήμονες που ηταν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος ταύτισαν τα πάντα με τα συμφέροντά τους. Και όταν η Επανάσταση με φορέα τους Αστούς έκλινε με σαφήνεια προς τη Νίκη δέχθηκαν ή και παρακαλούσαν να πάρουν μέρος προκειμένου να την χειραγωγήσουν και να προσποριστούν τα αποτελέσματά της. Την Επανάσταση που οι γαιοκτήμονες και ο Κλήρος είχαν κατ' επανάληψη οχι μόνο αμφισβητήσει, αφορίσει αλλα και πολεμήσει.

Οι σχέσεις της Εκκλησίας με τον Νεοελληνικό διαφωτισμό δεν ηταν ποτέ αγαθές. Η Εκκλησία δεν έπαψε ποτέ να διακηρύσσει οτι η ρίζα της ελληνικής κακοδαιμονίας οφείλεται στους πρώτους Ελληνες διαφωτιστές, με πρώτο το Ρήγα, τον Κορδικά, τον Μακραίο, τον Βούλγαρη, τον Δεπόντε, τον Ιώσηπο, τον Κοραή και πολλούς άλλους, που προετοίμασαν ιδεολογικά την Επανάσταση και ήθελαν δικαιότερη την επίγεια ζωή των Ελλήνων. Που υποστήριζαν οτι η Θεολογία-Εκκλησία πρέπει να χωρίσει απ το κράτος, την επιστήμη και την ελευθερία, που πρότασσαν το ανθρώπινο σώμα απ την ψυχή...

Χειρότερος όλων όμως ηταν ο Ρήγας, που εκτός απ τους χάρτες και τα συνθήματα η πρώτη προσφορά του στην Επανάσταση ηταν το...«Σχολείο των Ντελικάτων εραστών» του Μπρέτον, που ο Ρήγας μετέφρασε στα ελληνικά (Φοβού πάντα τους τα «φαιά κρατούντες και περί ηθικής ομιλούντες»...) και ο Κοραής που ηταν τόσο «ασεβής» ώστε προειδοποιούσε τους Ραγιάδες : «Οσο η Ελλάδα παραμένει ξένη

προς τον διαφωτισμό και δέσμια των «καλογέρων», οι φωτισμένοι Ευρωπαίοι δεν θα μας υπολοίπονται. Τον Κοραή πέρα όλων των άλλων τον συνείχε ο φόβος μήπως οι Τούρκοι απαλλαγμένοι καθώς ηταν απ Θεολόγους και καλογήρους, προχωρήσουν αυτοί πρώτοι να υιοθετήσουν τον διαφωτισμό, οπότε η ελληνική δουλεία θα διαιωνίζονταν.

Απόρροια αυτής της άποψης ηταν να δημιουργηθεί αμέσως μετά την απελευθέρωση μια στενή εθνικιστική αντίληψη, και ένας εθνικιστικός δεξιός-συντηρητικός και αντιδραστικός λόγος σε εναρμόνιση με εκείνη του εθνικισμού, που εμφανίστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα με χαρακτηριστικό γνώρισμα την αποδέσμευση του απ τα ριζοσπαστικά Νάματα, οχι μόνο της ελληνικής, αλλα και της Γαλλικής επανάστασης. Πρόκειται για έναν πολιτικό εθνικισμό της Δεξιάς, μέσο του οποίου διεκδικούσε οχι μόνο το «μονοπώλιο» της εξουσία αλλά και το «μονοπώλιο του πατριωτισμού» ορίζοντας οτι ο,τιδήποτε βρισκόταν πέρα απ αυτόν ανήκε στο χώρο της «προδοσίας». Συμπαραστάτης και αρωγός σε αυτόν τον δεξιό εθνικιστικό και αντιδραστικό λόγω και η Εκκλησία με τον δικό της αναχρονιστικό λόγω.

Ο αναχρονισμός, το λεκτικό αυτό στρατήγημα του πολιτικού λόγου, συντηρεί σαν ύψιστο ιδεολόγημα τη διαχρονικότητα μερικών μύθων. Τον μύθο οτι τα «πάντα ο θεός εποίεισεν εν σοφία». Τον μύθο οτι το «καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής υπάρχει από καταβολής κόσμου». Τον μύθο οτι το «κεφαλαιοκρατικό καθεστώς είναι αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο». Το ίδιο και ο αναχρονιστικός λόγος που εκπορεύεται απ τον εκκλησιαστικό άμβωνα. Και αυτός ο λόγος, αγνοεί την προοπτική του χρόνου, την ιδιαιτερότητα της κάθε εποχής, αλλά, κυρίως αγνοεί την ιστορική αλληλουχία. Πρόκειται για το αποτέλεσμα μιας υπερβατικής συλλογιστικής, για μια, στην κυριολεξία, πολιτική θεολογία, η οποία αναζητεί το νόημα της ανθρώπινης ιστορίας πέρα και πάνω από αυτήν.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αναχρονισμού στον πολιτικό λόγω είναι: παλιά το αντισημιτικό και σήμερα το αντί κομμουνιστικό επιχείρημα. Ενα επιχείρημα, το οποίο στηρίζεται στον πρωθύστερο συλλογισμό οτι «όπως όλες οι γενιές του ανθρώπου βαρύνονται απ το προπατορικό αμάρτημα, άρα και όλες οι γενιές των Εβραίων είναι ένοχες για τη σταύρωση». Ετσι και οι γενιές των κομμουνιστών είναι και αυτές ένοχες, αφού για εκατό χρόνια 1850-1950 απειλήθηκε σοβαρά ο καπιταλισμός με επαναστατική ανατροπή απ την ταξική κοινωνική επανάσταση της εργατικής τάξης με κορύφωση το 1917.

Με μια ιδιότυπη, στατική και στατιστική θεώρηση του παρελθόντος και διανθίζοντας κατά καιρούς τον δημόσιο αναχρονιστικό λόγω και με σύνθημα-slogkan την αόρατη απειλή ταυτίζει το όποιο λαϊκό κίνημα με την ανατροπή του συστήματος, σπεύδει να σφετεριστή στιγμαία γεγονότα σαν δεδομένα κινδύνου. Ενοχοποιεί, καταστέλλει, καταδικάζει ενελέητα και δολοφονεί. Αν την εποχή εκείνη, μα και σήμερα ακόμα στοιχειωδώς μπορέσεις να είσαι πολίτης, τότε τρομάζεις απ την χειραγώγηση, την ποδηγέτηση που καθημερινά υφίστασαι απ τα μύρια πρόσωπα της εξουσίας, απ τον εξανδραποδισμό που υφίσταται η ιδιότητα και η ποιότητα του πολίτη,.

Ωσπου ο εξευτελισμός να γίνει τέλειος. Ετσι, βλέπουμε η απόσταση από τον πολίτη (τον άνθρωπο που σκέπτεται, που δρα και συμπεραίνει από τον λόγω και τη δράση του) μέχρι τον αποσματικό ψηφοφόρο που ελευθέρως ψηφίζει τον δυνάστη του είναι μεγάλη. Για να φτάσει στον ΠΑΤΟ ο πολίτης, χρειάζεται καταστολή, καθημερινή πολλαπλή, πολυπλόκαμη και πολύπλοκη καταστολή μέχρι που η υποταγή-μεταλλαγή αρδεύσει το μυαλό και τα κόκαλα με τη θέληση του δυνάστη. Μέχρις ότου ταυτιστεί μαζί του. Και ακόμα περισσότερο : Να γίνει το μυαλό πολτός και η ράχη του να κάμπτεται εύκολα. Σε βαθμό που να δίνει τη διαταγή της αρρώστιας του ο ίδιος ο εγκέφαλος για την εκτελέσει αναντίρρητα τις διαταγές του δυνάστη, αλλα και να μην δέχεται τους εθελοντές δότες, απ την πεποίθηση οτι είναι υγιής. Και από πάνω να κοροϊδεύει τους εθελοντές, που θέλουν να του φανερώσουν την πολιτική και ποιοτική του υπόσταση. «χαμένε κόσμε» που έλεγε και ο μακαρίτης Καρκαβίτσιας.

Οταν σήμερα συμβαίνουν αυτά, ο καθένας καταλαβαίνει τι ακριβώς συνέβενε στη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου πολέμου, που μέσα απ τον σκληρό και απάνθρωπο πόλεμο με την πιο σύγχρονη πολεμική μηχανή, τις χιλιάδες συνεργάτες και καταδότες πλούτιζαν συνεργαζόμενοι. Και όπως είναι γνωστό ο «εχθρός έχει πρόσωπο». Ο συνεργάτης, ο καταδότης και ο χαφιές στην καλύτερη περίπτωση έχει πλάτη και κουκούλα. Οι κατακτητές ήθελαν να γίνει ο ελληνικός λαός και δικός τους χαμάλης. Το ίδιο έγινε και μετά την απελευθέρωση. Με την συκοφαντία, την προπαγάνδα, την χειραγώγηση των μέσων επικοινωνίας και της κοινής γνώμης το κατεστημένο κατόρθωσε να ξανά μετατρέψει τον ελληνικό λαό σε δούλο και τη χώρα ένα ξέφραγο αμπέλι στους ξένους επικυρίαρχους

Σ’ αυτό το τραγικό για το λαό και τη χώρα ποντάρει πάντα η εξουσία, που διαρκώς εξελίσσει τα μέσα της ποδηγέτησης και της καταστολής. Διαρκώς εναντίον της ύπαρξης και διαρκώς απορρίπτει οράματα, ιδέες

και ιδανικά. Οδηγεί στην τύφλωση και τον αυτισμό, αυτά τα φοβερά υλικά ενός κόσμου που θα μπορούσε να είναι εδώ και δεν Ειναι. Το πρόσωπο δεν υπάρχει, μα ούτε και ο εαυτός είναι εδώ. Υπάρχει μόνο η εξουσία.

Η εξουσία που καταδυναστεύει τον πολίτης με όλα τα βρώμικα μέσα και όταν οι ανάγκες το απαιτούν δεν διστάζεις να καταφύγει σε ένα πραξικόπημα, μια δικτατορία και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα. Ώστε να βγάλει απ τη μέση αυτούς που έχουν διαφορετικές απόψεις ειδικά προκειμένου να διατηρηθεί στην εξουσία ο ευτό τους. Ετσι ο ενδοπολίτης αγωνιστής που ξέφυγε απ το Μεσολόγγι στα Ψαρά την ολόμαυρη ράχη... υπό τη σημαία του Κάλβου και του Σολωμού δεν υπάρχει. Το ίδιο συμβαίνει και με τους αγωνιστές της κατοχής 1941-44, με αυτούς του εμφυλίου και του 1967-74.

Ενώ λοιπόν, το κατεστημένο ήξερε οτι το σύστημα δεν απειλούνταν με ανατροπή, η νίκη της Δεξιάς μέσω του εμφυλίου πολέμου, ηταν μια βασική προϋπόθεση για να επανέλθουν στην εξουσία οι ισχυροί του μετά κατοχικού κόσμου. Οι ισχυροί έχουν πάντα τα περιθώρια και τα μέσα να δικαιολογήσουν και να καλύψουν μια νίκη και όταν ακόμα η υποδομή για την κατάκτησή της στηρίζεται στο ψέμα, τη διαφθορά, την απάτη και τον προαποφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. Και τότε αλίμονο στους αδύνατους και τους ηττημένους...Το ίδιο όταν επανήλθαν στην δοτή εξουσία, δεν δίστασαν να καταφύγουν στην εκ νέου υποθήκη της εθνικής ανεξαρτησία στους ένοπλα συμπαραστάτες ξένους.

Αυτό έγινε το Δεκέμβρη το 1944. Το κατεστημένο, που με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων επανήλθε στην εξουσία, ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ και το ΚΚΕ με την ανατροπή και το αίμα κυλούσε ζεστό στην άσφαλτο προκειμένου να πειθαναγκάσει το ΕΑΜικό λαϊκό κίνημα ,να παραιτηθεί απ την πίεση για εύρυθμη μεταπολεμική λειτουργία του συστήματος στο χώρο της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης. Το ΕΑΜ πίεζε και θα πίεζε να λειτουργήσει ανθρωπινότερα και στα θέματα: της οικονομίας, της πολιτικής δημοκρατίας, τις θεσμικές κοινωνικές δομικές και τη διοίκηση. Το κατεστημένο ήθελε να επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 27ης Οκτωβρίου του 1940, γι' αυτό και οδήγησε τη χώρα στον εμφύλιο.

Κανένα μοντέλο κοινωνικού συστήματος στην ιστορία δεν ηταν τέλειο, απ την ουτοπική ιδανική πολιτεία του Πλάτωνα και όλων των άλλων μέχρι τώρα. Κάποτε η ιστορία δίνει την ευκαιρία να εισβάλουν στο σώμα της κοινωνίας και των ιδεών της, και οι μαχόμενοι πολίτες που αμφισβητούν τον πολιτικό και ιδεολογικό ναρκισισμό και του ακραίου κοινωνικού ταξικού συγκεντρωτισμού, με αποκορύφωμα τις κατά καιρούς δικτατορίες του κεφαλαίου. Αλίμονο αν μένει ο κόσμος της λαϊκής και της ατομικής πρωτοβουλίας στα όρια μόνο της διαμαρτυρίας διαχρονικός αντάρτης, ανίκανος συλλάβει και να αφομοιώσει την κάθε φορά νέα πρόκληση της ιστορίας στο ΜΕΓΑ θέμα της ζωής που δε είναι άλλος που να κάνει την ουτοπία πράξη: που το μέγεθος, η ποιότητα και η αξίας της εξαρτάται απ την απελευθέρωση του ανθρώπου απ την εκμετάλλευση.

Αν δεν απαλλαγεί απ τη φύση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής που η απαίτηση του να λειτουργεί με προθέσεις ακόρεστου Μινώταυρου, κορυφαία ιδεολογία του ο κοινωνικός φασισμός-κομφορμισμός, μέσα στον οποίο χλιδάτοι και δειλοί οι εκπρόσωποι και εκφραστές του συστήματος, μέσα στην υποκρισία τους αρματωμένοι με την πανοπλία και τον ηλεκτρονικό πολεμικό τρόμο και του ηλεκτρονικού ολοκληρωτισμού παριστάνουν τα θύματα της προσπάθειας να «πάει η ζωή μπροστά» και οτι όλα κυλούν με την νομοτέλεια ουρανίων φαινόμενων. Σε όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα δεν ηταν οι πολιτικές ηγεσίες που κυβερνούσαν, αλλα αυτό που αποκαλούμε ιδιοκτησία «κεφάλαιο». Το ίδιο συμβαίνει και τώρα, αφού. οι λαοί δεν ελέγχουν τους κυβερνήτες τους.

Συνδέοντας ο Βίκτωρ Ουγκό, «την ανέχεια με την εκμετάλλευση και την εκμετάλλευση με την ανέχεια σαν βουλευτής του Παρισιού το 1851 αγορεύοντας στη Βουλή, ανάμεσα στο τόσα αλλα που καταλόγισε κατά της εκμετάλλευσης έλεγε: «καταγγέλλω ενώπιόν σας την ΑΝΕΧΕΙΑ, την παρά τεταμένη αυτή αγωνία του φτωχού, που δεν έχει τέλος παρά μόνο με το θάνατο του πλουσίου. Η ανέχεια, κύριοι νομοθέτες, είναι ο στυγνότερος από όλους τους νόμους» Η ανέχεια-φτώχια-πείνα και η αβεβαιότητα-αγωνία για το αύριο, είναι τα δυο βασικά εργαλεία με τα οποία το καθεστώς ιδιοκτησίας μπλοκάρει την ομαλή και εύρυθμη λειτουργία του εγκεφάλου, για να επιβάλει τη θέλησή του.

Ειναι επιστημονικά αποδεδειγμένο οτι η στέρηση και ο υποσιτισμός (το βιώσαμε οι μακρόχρονα στην κατοχή και μακρόχρονα οι φυλακισθέντες) οδηγεί στην υπολειτουργία του ηλεκτρο-θερμοχημικού υπολογιστή (του εγκεφάλου), η μακρόχρονη το ατονεί και η παρά τεταμένη το καταστρέφει. Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος, θεωρώ οτι αυτό είναι το μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο των εγκλημάτων, που διαπράττει το καθεστώς ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής εις βάρος της ανθρωπότητας. Στον ίδιο στόχο

αποβλέπει και πνευματικό-πολιτιστικός υποσιτισμός, που σκοπό έχει να μην παράγει γνώση και λόγω, η δε άγνοια γεννά το φόβο και ο φόβος την υποταγή

Η ανάγκη να αναπαραχθεί και να αποφύγει το θάνατό του. Αναπαράγεται με ψευδή και χειμερικά κοινωνικά συνθήματα, την απληστία, που δημιουργεί ο καταναλωτισμός, εκτοπίζοντας τη δυνατότητα να αντιληφθούμε πως με την υλιστική μόνο αυτοκατανάλωση αυτοκτονούμε. Εκθειάζοντας τον τζόγο του χρηματιστηρίου σαν λαϊκή καπιταλιστική συμμετοχή (Γκάλπρέϊ, Κέσνέϊ κλπ) και μετά την πτώση του υπαρκτού Σοσιαλισμού προσπαθεί να παρουσιάσει την παγκοσμιοποίηση σαν το θείο καπιταλιστικό δώρο για την ανθρωπότητα, ‘ενώ «η αληθινή ζωή είναι απούσα» για το 95 και πλέον της εκατό η πραγματική ζωή είναι απούσα, όπως έγραφε και ο μεγάλος Γάλλος ποιητής Ρεμπώ, πριν απ αιώνες. Και είναι ακριβώς αυτός, ο πλάστης, ο χτίστης και δημιουργός των πάντων, αλλα απών απ τη δράση πληθυσμός που κάνει τη ζωή του απούσα.

Ειναι ο πληθυσμός που συγχρωτίζεται με το τίποτα, επικοινωνεί το τίποτα και κοινωνείται απ το τίποτα. Τρέφεται με σύμβολα και σχήματα. Αφήνοντας τους γεναίους στο περιθώριο επιλέγοντας τους τιποτένιους να τον οδηγήσουν. Αλλά να τον οδηγούν στη απουσία και την σιωπή. Με αυτήν την επιλογή η αληθινή ζωή γίνεται απούσα. Και οι αληθινοί άνθρωποι ζουν σαν άταφοι νεκροί μέχρι τη στιγμή που θα παύουν και να ανασαίνουν.

Οι Αστοί που ηταν και ο φορέας της Επανάστασης, αντί να συμπαραταχθούν με τους επαναστατημένους Ραγιάδες και να δώσουν την ταξική μάχη, έκαναν ακριβώς το αντίθετο. Εκανε τον ιστορικό συμβιβασμό παίρνοντας τη θέση των προυχόντων, που στο μεταξύ είχαν επανδρώσει τον κρατικό μηχανισμό, στο χώρο της Αγίας τριάδας. Με την προσχώρηση αυτή η αστική τάξη δεν πρόδωσε μόνο τους Ραγιάδες, που ηταν φύση σύμμαχοι της στην προσπάθειά της να καταλάβει την εξουσία, αλλα πρόδωσε και τον ίδιο τον εαυτό της. Επαψε να είναι Τάξη για τον εαυτό της. Ετσι απ προοδευτική, επαναστατική που ηταν υποκύπτοντας στην ολιγαρχία των γαιοκτημόνων, του Κλήρου και της μοναρχίας έγινε και η ίδια η αστική όχι μόνο συντηρητική, αλλά και συχνά αντιδραστική.

Το επόμενο βήμα ηταν να δεχθεί αδιαμαρτύρητα και το ψευδεπίγραφο της μετά απελευθερωτικής ιστορίας οτι: « Από τη Σμύρνη εστάλησαν τα πρώτα βαρέλια πυρίτιδος (...). Οι Φαναριώτες της Κωσταντινοπόλεως ηταν οι αρχηγοί Μαυροκορδάτος κλπ (...). Αι Ιόνιοι Νήσοι, έδωσαν χιλιάδες μαχητές (...).Εις την Μ. Ασία, την Θράκη και την Μακεδονία, ο υπόδουλος ελληνισμός επλήρωσε με τρομοκρατικάς σφαγάς (...). Από τον Ολυμπο μέχρι του Τενάρου και εις τας νήσους του Αιγαίου διεξείχθει ο υπέρ της ελευθερίας αγών, οχι των διαμερισμάτων εκείνων, οχι μιάς ή δυο τάξεων, αλλά της όλης ελληνικής φυλής...» Κάτι αντίστοιχο το ακούσαμε και μετά την απελευθέρωση για το ποιος πολέμησε ποιόν!

Ομως παρά τον συμβιβασμό και τη συμμετοχή της αστικής τάξης στην Αγία τριάδα και την αποδοχή της Μοναρχίας με την συναίνεση και του Κολοκοτρώνη ακόμα, που μαζί με την επιστολή αποδοχής του Μονάρχη του στέλνει σαν ένδειξη παραδοχής της Μοναρχίας, σαν αναμνηστικό το σπαθί του γράφοντας «... ο υμέτερος αδελφός και σεβαστός βασιλεύς με καλύπτει με την αιγίδα του, ώστε το όπλον τούτο, καθίσταται περιττόν εις τας γεροντικάς μου χείρας». Αυτό ακριβώς ήθελε το κατεστημένο να κάνει μετά απελευθερωτικά και το ΕΑΜικό λαϊκό κίνημα. Οι αγώνες του λαού όμως για βελτίωση των όρων ζωής και δημοκρατία δεν σταμάτησαν, μα και ούτε θα σταματήσουν ποτέ: Αν αυτή η μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή δεν βρει τη δικαίωση που της αξίζει .

Τον 18ο αιώνα οι παραγωγικές δυνάμεις συγκρούονται με τις παραγωγικές σχέσεις, που είχε επιβάλει η τουρκοκρατία και διατήρησαν οι Ελληνες γαιοκτήμονες και η νέα τότε πλουτοκρατία που συσσώρευε πλούτο και διαιώνιζε την εκμετάλλευση του Ραγιά και τους ακτήμονες. Τους ακτήμονες και Ραγιάδες, που σήκωσαν το κύριο βάρος του αγώνα, που οχι μόνο δυσανασχετούσαν αλλά και εξαργυρώνονταν ενάντιά τους. Ετσι και μετά τον 18ο αιώνα η παλιά αστική τάξη, που συμβιβάστηκε με την ολιγαρχία των γαιοκτημόνων με τη συσσώρευση του πλούτου μετασχηματίζεται σε τάξη κεφαλαιοκρατική, με αποτέλεσμα η πάλη των τάξεων άλλαξε περιεχόμενο. Ετσι, η βασική αντίθεση που υπήρχε ανάμεσα στους αστούς και τους γαιοκτήμονες-Κλήρο, μετατράπηκε σε αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία. Η μετατόπιση της αντίθεσης δημιούργησε την ανάγκη συσπείρωσης των διαφόρων προοδευτικών ομίλων σε αυτούσια κόμματα που να εκπροσωπούν την εργασίας.

Και όταν το 1909 ο Βενιζέλος αντί για τη δημοκρατία αποδέχεται την Μοναρχία, νέες κοινωνικές ανακατατάξεις συντελούνται στην ελληνική κοινωνία. Το ίδιο και όταν του 1913 δέχθηκε να χαρακτηριστούν οι δίγλωσσοι Ελληνες Βλάχοι μειονότητα. Μια πράξη που οδήγησε σε μια εμφύλια

διαμάχη ανάμεσα στους δίγλωσσους και αργότερα ανάμεσα στους δίγλωσσους και τους πρόσφυγες και ειδικά των Ποντίων.
Μια αλλαγή στο κοινωνικό-πολιτικό στερέωμα της χώρας ηταν η μετονομασία του Σοσιλιστικού κόμματος σε Κομμουνιστικό Κόμμα, η Μικρασιατική καταστροφή, η ένταξη του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή και η έκδοση του Κομμουνιστικού Μανιφέστου. Ηταν μερικές απ τις ανακατατάξεις. Τα δεδομένα αυτά πυροδότησαν τα μέχρι τότε πολιτικά δρώμενα. Η πρώτη οργανωμένη αντίδραση των εθνικοφρόνων μόλις κυκλοφόρησε το μανιφέστο, ηταν απ την «Ενωση των ιδιοκτητών» το 1924 και το 1925 απ το «Εθνικό Συνέδριο», με αντικείμενο την : «καταπολέμηση των εχθρών και των διεφθορέων της Θρησκείας, της γλώσσας, της οικογένειας, της ηθικής, της ιδιοκτησίας, της εθνικής συνειδήσεως και της πατρίδος» στο οποίο συνέδριο συμμετείχε επίσημα η πολιτεία με τον Υπουργός παιδείας Ιων Μανέτα. Στη συνέχεια δραστηριοποιείται η επίσημη Εκκλησία με προεξάρχοντα τον Μητροπολίτη Δημητριάδος Γερμανό.
Το 1922 και η κατοχή που οδηγήθηκε στον εμφύλιο αποτέλεσαν δυο προκλήσεις-ορόσημα για την Ελλάδα. Παρ' όλο που η σκιά του εμφυλίου διακρίνεται ακόμα βαριά πίσω απ τις αφετηρίες της σημερινής Ελλάδας. Για την ακρίβεια η αναμέτρηση φαίνεται να αποτελεί την διέξοδο από μια σειρά έντονες προσαρμογές που, στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα, άλλαξαν τη μορφή και την ταυτότητα της χώρας. Οι διαστάσεις του γεγονότος αυτού καθ' εαυτού το τοποθετούν απ τη φύση του σε αυτήν την δραματική περίοδο της δημιουργίας.
Η διαφορά ανάμεσα στις δύο «κοσμογονικές» συγκυρίες της ελληνικής ιστορίας του 20ου αιώνα, το 1922 και το 1949, βρίσκεται στην κοινωνική τους ποιότητα. Ούτε το ένα ούτε το άλλο έδωσαν την δυνατότητα να λειτουργήσουν ενοποιητικά και σε αποτελέσματα σταθερά, ώστε να μην χρειαστούν σύντομα ανάπλαση και αναδιαμόρφωση. Λόγω της βάρβαρης ένοπλης επέμβασης των Αγγλων, δεν επέτρεψαν να διαμορφωθούν οι κοινωνικές ισορροπίες και οι λειτουργικές συλλογικότητες, που θα επέτρεπαν μέσα απ την ιδεολογική αντιπαράθεση θα οδηγούσε την εθνική ενότητα να λειτουργήσει και να αναπτυχθεί.
Βέβαια, το 1922, έλυσε δύο ανοικτά προβλήματα, δυο αληθινές πληγές για την έστοτε πορεία του ελληνικού κράτους. Το 22 απαντήθηκαν δυο κρίσιμα ερωτήματα. Το πρώτο αφορούσε την εξωτερική εικόνα του κράτους ,που ηταν το βασικό στοιχείο της ταυτοτητάς του. Το που δηλαδή βρίσκονταν τα σύνορά του και ποιους πληθυσμούς θα περιελάμβανε στα σπλάχνα του. Η έννοια του απροσδιόριστου και ημιτελούς, της οντότητας που δεν αποδέχεται τον εαυτό της, και που στο καθρέπτη βλέπει ένα είδωλο εντελώς αταίριαστο με την πραγματική της εικόνα, έληξε με τον τρόπο που έληξε η δραματική εκείνη χρονιά. Με την καταστροφή.
Οι σχετικές αποφάσεις και μεγάλες ηταν και απροσδόκητα θαρραλέες- σε αυτό βοήθησε και η στρατιωτική συντριβή και το βίαιο τέλος των μέχρι τότε ψευδαισθήσεων. Τα σύνορα ορίστηκαν πολύ πιο μακριά απ τα αντίστοιχα του 1912, πολύ πιο κοντά, όμως, από εκεί που θα τα ήθελαν οι τελευταίες εκδοχές της Μεγάλης Ιδέας. Οι παλιές ιδεολογίες έμειναν έκτοτε κενές σαν πολιτικό πρόσχημα-με αποδέκτη την εσωτερική πολιτική-και η χώρα ξεκίνησε μια τεράστια προσπάθεια επαναπροσδιορισμού του εαυτού της.
Η συγκυρία της Μικρασιατικής καταστροφή οδήγησε σε μια τιτάνια προσπάθεια ανασύνθεσης της Ελλάδας σαν ταυτότητα, σαν κράτος και σαν κοινωνία. Τριάντα χρόνια μετά τον κατακλυσμό του 22, ο εμφύλιος ήρθε να κλείσει ένα άλλο κεφάλαιο της ενοποίησης του ελληνικού χώρου: το κοινωνικό. Η εθνική ομογενοποίηση αποδείχθηκε ανεπαρκής για τη διαμόρφωση ενός κοινωνικό-οικονομικού πλαισίου αποδεκτού απ όλες τις συνιστώσες του ελληνικού χώρου.
Το κράτος των νικητών, που προέκυψε, δεν διακρίνονταν ούτε για την άνεση ούτε για την αυτοπεποίθησή του. Σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης παρέμεινε για τριάντα πέντε και πλέον χρόνια, στηριζόμενο στον απηνή διωγμό πραγματικών, φανταστικών ή και κατασκευασμένων ακόμα αντιπάλων (εχθρών) προκειμένου να παρατείνει ην ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Το καθεστώς βρίσκονταν σε «Νομική» και ουσιαστική καταδίωξη, έτοιμο πάντα να καλέσει δυνάμεις καταστολής στις πόλεις, να οργανώσει και να εξαπολύσει πολύμορφα πραξικοπήματα, να γεμίσει φυλακές και τους τόπους εξορίας, θα βάλει σε «γυψοθεραπεία» τα τμήματα εκείνα του κοινωνικού ιστού που της φαινόταν «άρρωστα και προβληματικά». Παράξενη νίκη και περίεργος ο θρίαμβος.
Στην ουσία, επρόκειτο για ένα θρίαμβο υπό αίρεση. Οι τελετές της νίκης, οι γιορτές για το θρίαμβο και οι διακηρύξεις για το επαίσχυντο τέλος του εχθρού, δεν απαντούσαν στο πρόβλημα και ούτε εδραίωναν τη νίκη. Για να είναι σαφής και αναμφισβήτητη η νίκη, έπρεπε ο ίδιος ο εχθρός να ομολογήσει και να

αποδεχτεί τη νίκη. Και οχι μόνο να την αποδεχτεί, αλλα και να την επιβεβαιώνει δημόσια και κατ' επανάληψη. Να την υποδεχθεί πλήρως όσον αφορά τα λόγια και τις πράξεις τόσο στη δημόσια άλλο τόσο και στην ιδιωτική του ζωή. Με τον καθημερινό λόγω.
Την αίρεση της νίκης την επιβεβαιώνει το καθεστώς των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, των υπεύθυνων δηλώσεων αποκήρυξης του κομμουνισμού. Οι χιλιάδες «φακελωμένοι». Και την επισφραγίζει σαν τέτοια, η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, οι χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων και των φακέλων αυτό το σκοπό εξυπηρετούσαν. Οι εμφύλιες συγκρούσεις είναι ασυνήθιστοι πόλεμοι. Για να τελειώσουν δεν αρκεί μια διακήρυξη, μια διπλωματική συμφωνία, μια συνθηκολόγηση ή ακόμα μια παράδοση άνεφ' όρων
Η επιτυχία και το τέλος τους κρίνεται από το βαθμό της κοινωνικής υποταγής των ηττημένων και η ένταξή τους στον κόσμο των νικητών. Για να γίνει αυτό χρειάζονται αναρίθμητες πράξεις συνθηκολόγησης, περισσότερες από μια- αυτό απέδειξε η ζωή-για τον καθένα απ τους πραγματικούς ή τους «εν δυνάμει» εχθρούς. Αντί για αυτό ο νικητής επιδίωξε την εξόντωση.
Μετά το 22 επαναπροσδιορίζονται οι διαχωριστικές γραμμές των κοινωνικό-πολιτικών δυνάμεων στην Ελλάδα. Η εποχή εκείνη ηταν η εποχή που οι συνθήκες ευνοούσαν τη στροφή προς την αναζωπύρωση των μικροαστικών συναισθημάτων και των ιδεοληψιών, ενώ το ΚΚΕ έκανε την οργανωτική συσπείρωση και την κομματική δομή. Ηταν η εποχή που έκανε την εμφάνισή του το «φάντασμα» του κομμουνισμού.
Τώρα πλέον και οι πιό απλές εκδηλώσεις αστικού δημοκρατικού ή ριζοσπαστικού περιεχομένου, ταυτίζονταν άμεσα με τον κομμουνισμό. Την ίδια τύχη είχαν η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και το κίνημα του δημοτικισμού. Κάθε τι που είχε σχέση με την πρόοδο και την ανάπτυξη έμπαινε στο στρόχαστρο των συντηρητικών και αντιδραστικών δυνάμεων. Η έκβαση αυτής της ιδεολογικής πάλης, αν την άφηναν να εξελιχθεί ομαλά, έμελλε να κρίνει πολλά πράγματα και να αποσαφηνίσει καταστάσεις, γι' αυτό και επιστρατεύτηκε απ τις αντιδραστικές δυνάμεις το φάντασμα του κομμουνισμού. Οι δυνάμεις αυτές που έλεγχαν την εξουσία δεν αρκέστηκαν στους νεολογισμούς και τον ιδεολογικό πόλεμο. Πήραν πρακτικά μέτρα. Οργάνωσαν πιο συστηματικά τους ιδεολογικούς και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και ένταξαν την Ελλάδα στη Διεθνή του κεφαλαίου.
Ανατρέπουν την ψευδό δημοκρατία του Παπαναστασίου και σε συνέχεια για να ανακόψουν την ανάπτυξη των κινημάτων διεκδίκησης και ανατροπής, βάζουν σε κίνηση εκτός απ τους εκλογικούς Νόμους, τη βία και τη νοθεία και τα κάθε μορφής πραξικοπήματα, και σε συνέχεια τους δικτατορικούς μηχανισμούς με πρώτη τη δικτατορία του Πάγκαλου, του Στυλ Γονατά, του ναυάρχου Φωκα και αργότερα του Κονδύλη, το αποτυχημένο πραξικόπημα του Πλαστήρα με τη συνέναιση του Βενιζέλου το 1933, το πραξικόπημα του Βενιζέλου τον Μάρτιο του 1935. Το στρατιωτικό κίνημα τον Οκτώβριο του ιδίου χρόνου για την ανατροπή της κυβέρνησης Τσαλδάρη και στις 4ης Αυγούστου του 1936 επέβαλε την αγγλοκινούμενη δικτατορία με σκοπό και στόχο την εξάρθρωση του ΚΚΕ και την υποταγή των υπολοίπων δημοκρατικών δυνάμεων στο μπλόκ της ακροδεξιάς. Αυτά τα πραξικοπήματα και οι δικτατορίες είναι που επικράτησαν χώρια οι δεκάδες άλλες που δεν επικράτησαν.
Η αλήστου μνήμης βασιλικό-μεταξική δικτατορία, διέλυσε τα υπάρχοντα κόμματα, οργανώσεις και πολιτιστικούς συλλόγους. Φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε χωρίς δίκη στη φυλακή και την εξορία κομμουνιστές, δημοκρατικούς πολίτες και αντιφασίστες πολιτικούς, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απογορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα.
Με αυτά τα πολιτικό-κοινωνικά δεδομένα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου στη χώρα μας, ενώ αρκετές χώρες είχαν καταληφθεί απ τον άξονα και ο Β! παγκόσμιος πόλεμος είχε ήδη δρομολογηθεί. Μέχρι τον Οκτώβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ενας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης του λαού, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία.
Αυτήν την ιδιομορφία δεν την είχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την άρχουσα τάξη και πολιτική ηγεσία σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα, ιδεολογικό-πολιτικά. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η χώρα μας έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ένα ανεκτό απ το λαό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Η συμμετοχή της χώρας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων και η οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και των υπολοίπων αντιφασιστικών δυνάμεων της χώρας μετά την αποχώρηση απ την Ελλάδα όλων οσων αποτελούσαν την «ηγεσία», η ένταξη και η συμμετοχή της Εθνικής Αντίστασης πλευρό των λαών, που οχι μόνο ονειρεύονταν αλλά αγωνίζονταν για μια ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη, μέσα σε έναν κόσμο ελευθερίας και δικαιοσύνης, αποτελούν τα κυρίαρχα γεγονότα τα οποία σφράγισαν την Ελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1940-50 και οι συνέπειες που προέκυψαν απ αυτόν τον λαογέννητο αγώνα βάζουν, μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.

Βέβαια, υπήρχαν και συνέπειες και μάλιστα μεγάλες. Προκειμένου να εντοπισθούν οι αιτίες που τις προκάλεσαν, την απάντηση πρέπει να την αναζητήσουμε στην ιστορία. Η μελέτη της ιστορίας όμως αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται-υποδουλώνεται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν-αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, είναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η διοίκηση. Γενικά ο κρατικός μηχανισμός.

Οι Κούϊσκιγκ όμως, που σχημάτισαν την πρώτη κατοχική κυβέρνηση, «Ελληνική πολιτεία» γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω του λαού και οι κατακτητές πάτρωνές τους την ιδεολογικό-πολιτική σύνθεση του κρατικού μηχανισμού, για να μην υποχρεωθούν να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους, για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού, τους παραχώρησαν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και οι Γερμανοί τον αποδέχτηκαν και τον χρησιμοποίησαν χωρίς καμιά απολύτως αλλαγή, ούτε στην ανωτάτη ηγεσία όπως αυτήν του Αγγελου Εβερτ που ηταν αρχηγός της Αστυνομίας Πόλεων αντικατέστησαν.

Η συμφωνία-παραχώρησης-είχε 4 βασικούς στόχους. α) Να διευκολύνουν τον άξονα στην εξοικονόμηση ανδρών β) Να ελέγχουν για λογαριασμό των δύο μέσω των μηχανισμών το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτρωνές τους γ) να αποκλείσουν το ενδεχόμενο να οργανώσει ο λαός με δική πρωτοβουλία Εθνική Αντίσταση και δ) το βασικότερο σε περίπτωση που συμβεί ένα τέτοιο γεγονός να το τσακίσουν στο ξεκίνημα του.

Για το πώς αξιοποίησαν οι κατακτητές και οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ τον κρατικό μηχανισμό, μα και οι Αγγλοι «σύμμαχοι» μετά την ωμή και βάρβαρη επέμβαση και ειδικά στη διάρκεια των Δεκεμβριανών και κυρίως μετά τη Συμφωνίας της Βάρκιζας η άρχουσα τάξη τη δομή του κράτους και τον κρατικό μηχανισμό, το σώμα των μονίμων Αξιωματικών, σώματα Ασφαλείας, Διοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία, διανόηση κλπ. Ειναι και αυτό ένα θέμα το οποίο κάθε φορά που πάμε να το αγγίξουμε, το πηδάμε όπως και τόσα άλλα θέματα που έχουν σχέση με την κατοχική περίοδο. Ειναι ένα απ τα θέματα που καίει γι' αυτό και δεν έχει ακόμα ερευνηθεί ή αν έχει ερευνηθεί το κρατάνε εφτασφράγιστο.

Το ίδιο εφτασφράγιστο κρατάμε και το πώς μετά τη μεταπολίτευση του Ιουλίου 1974, οι Αμερικανοί με τους υποτελείς τους Κ Καραμανλή και Α Παπανδρέου δημιούργησαν το δικομματικό πολιτικό καθεστώς «Νέα Δημοκρατία» Ν Δ και το «Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα» ΠΑΣΟΚ, εναλλασσόμενα στην κυβερνητική εξουσία, με αποτέλεσμα η πρώτη νικήτρια χώρα στον Β! παγκόσμιο πόλεμο ΕΛΛΑΔΑ να οδηγηθεί στη σημερινή επικίνδυνη για τη ύπαρξή της κατάσταση.

Ο πρώτος με τους υπάρχοντες ιδεολογικούς, κατασταλτικούς κρατικούς και τους παρακρατικούς μηχανισμούς και την απειλή των τάνκς και ο δεύτερος με την εντολή απ τους ίδιους τους Αμερικανούς να εφαρμόσει «αντιαμερικανική» εξωτερική πολιτική με σκοπό να αποφορτίσει την αγανάκτηση του λαού για την 7χρονη δικτατορία που μας επέβαλαν και τα μερικά εκατομμύρια δολάρια που του έδωσαν και με ψευδεπίγραφα συνθήματα πέτυχαν να εγκλωβίσουν στο ΠΑΣΟΚ την πλειοψηφία των δυνάμεων της Κομμουνιστικής και Δημοκρατικής Αριστεράς, Δημοκράτες και Προδευτικές δυνάμεις, αρκετούς χουντικούς «αγωνιστές» και ολίγους Μοναρχικούς. Με τον κίνδυνο να επικράμεται σαν Δαμόκλειο σπάθη πάνω απ την Ελλάδα.

Το σώμα των Αξιωματικών όσοι δεν έφηγαν για τη Μέση Ανατολή, για να μην σκεφτούν «κακά και άσχημα» πράγματα για τον Τσιώτσιλ, μέσω του Καϊρου και του Λονδίνου, προκειμένου να στερήσουν την εκκολαπτόμενη Εθνική Αντίσταση από επαγγελματίες αξιωματικούς, καλλιέργησαν την αδράνεια με τα συνθήματα «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν άλλοι» και αργότερα οτι ο « όποιος αγώνας είναι καταδικασμένος σε αποτυχία» κλπ . Οι ελληνοποιήμενες Γερμανικές κυβερνήσεις, εκμεταλλευόμενες αυτά τα συνθήματα και την αδράνεια που συνιστούσαν το Κάϊρο και το Λονδίνο, προκειμένου να

ευθυγραμμιστούν με την άποψη αυτή και για να ελέγξουν τους Αξιωματικούς τους τοποθέτησαν στο επισιτισμό. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε μέσω των αλωνιστικών μηχανών και τους μύλους τη 10η απ τους παραγωγούς για λογαριασμό της «πρόνοιας» ουσιαστικά όμως με αυτά σιτηρά και τα δημητριακά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική.
Οταν έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι αντάρτες στο Βέρμιο, οι Γερμανοί κάλεσαν στου Βεροιώτες μόνιμους αξιωματικούς στο Καφενείο του κ Σιταρά, απέναντι απ τον Παλιά Μητρόπολη, προκειμένου να τους εφοδιάσουν με ταυτότητες. Το γεγονός αυτό το έμαθε ο απόστρατος Αξιωματικός ονόματι Λεωνίδας Βελτσίδης. Ένας διόμορφος τύπος Βεροιώτη. Πήγε απρόσκλητος στη σγκέντρωση και με παράμβασή του κατά τη διάρκεια της συζήτησης είπε επί λέξη : «Σχολή Ευελπίδων Σκατά! Τι δουλεια έχετε Εσείς Ελληνες Αξιωματικοί με τους Γερμανού. Να τα Βουνά» και έδειξε το Βέρμιο και τα Πιέρια. Πιστεύω πώς κάτι παρόμοιο θα έγινε και σε αλλες περιοχές της χώρας.
Τα σώματα ασφαλείας και η αστυνομία Πόλεων. Αρχηγός της αστυνομίας πόλεων ηταν πριν απ την κατοχή, στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση ο Αγγελος Εβερτ. Στην ειδική ασφάλεια ο Λάμπρου, ο Παρθενίου, ο Κερεμπανάς Σία. Μα και ο Μπουραντάς. Ο ανθρωπός του στήριζε την 4η Αυγούστου και στον οποίο φεύγοντας ο Μανιαδάκης του ειπε. «Το νουύ σου στο καθεστώς» Και μόνο τα ονόματα αυτών αρκεί να συμπεράνει κανείς πως, με αρκετές βέβαια εξαιρέσεις, λειτούργησαν και τα σώματα ασφαλείας μετά την έκκληση για αδράνεια απ το Κάϊρο και το Λονδίνο.
Η Δικαιοσύνη με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις, οχι μόνο φόρεσε πηλήκιο, και έστειλε χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο, αλλά κάλυψε «Νομικά» νομινοποιώντας παράνομα τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις και αθώωσε τους δοσίλογους. Ακόμα και αυτά τα κτήνοι τύπου Λάμπρου, Μπουραντά και Σία.
Η Εκκλησία και αυτή με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις και με φωτεινότερη αυτή του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρύσανθουν, που δεν πήγε να υποδεχθεί τον Γερμανό στρατιωτικό Διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση Τσολάκογλου (εύγε του), τον Ηλίας και, Κοζάνης Δεσοτάδες που εντάχθηκαν στο ΕΑΜ και τους Παπάδες ενώ ο μοσχοαναθρεμένος στα Λόντρα Δαμαστηνός δεν αρκέστηκε στο οτι ο Τσιώρτσιλ τον έκανε Αρχιεπίσκοπο. Μια όμως και δεν μπορούσε να γίνει και Βασιλιάς έγινε αντιβασιλέας! Και η Ιερά Σύνοδος την προαγωγή αυτή της Εκκλησία στον βασιλικό θώκο τη δέχθηκε μετά χαράς!
Η Διανόηση χωρίς να λείπουν οι πολλές, αξιόλογες και φωτεινές εξαιρέσεις, ανάλογα με τα πιστεύω και τις κοσμοαντιλήψεις του καθένα, την κουλτούρας, των σχέσεων με το προοδευτικά κινήματα και το αβέβαιο της πορείας, που θα ακολουθούσε ο αγώνας στην αρχή διστακτικά και πιο ξεκάθαρα μετά πήραν τις αντίστοιχες θέσεις. Οι θεασώτες του Γ! Ράϊχ και του συντηρητισμού συμπαρατάχθηκαν στο πλευρό τους, το στήριξαν και έπλεκαν εγκώμια στις ελληνοποιημένες γερμανικές κατοχικές κυβερνήσεις και το Γ! Ράϊχ. Θα έλεγε κανείς οτι δεν σεβάστηκαν τίποτε, δεν άφησαν τίποτε όρθιο και στη θέση του.
Το ίδιο έκανε και στη διάρκεια του εμφυλίου η πλειονότητα της διανόησης και η Εκκλησία από τον Αμβωνα και τα κατηχητικά στον υπέρ πάντων αγώνα κατά του κομμουνισμού. Η προβολή του εμφυλίου δεν αποτέλεσε υπόθεση της κυβέρνησης ή του περιβόητου «κράτους της Δεξιάς» μόνο, αλλά συνολικό κρατικό εγχείρημα, στο οποίο συμμετείχε σύσσωμη η πολιτική ηγεσία, η πλειονότητα της διανόησης και η Εκκλησία από τον Αμβωνα, στον υπέρ πάντων αγώνα κατά του κομμουνισμού. Τον εμφύλιο που στην κατοχή τον άρχισαν ένοπλα σε συνεργασία με τους κατακτητές οι διάφοροι εθνοϊσμοί και τα τάγματα ασφαλείας, τον συνέχισαν με την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση οι Αγγλοι νέο Ιμπεριαλιστές με τις φονικές εντολές: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα» και στην προσπάθεια για ειρηνική λύση που επίμονα ζητούσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ απάντησε:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη και πολλές άλλες εξ ίσου φονικές εντολές» Τότε τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα ξερνούσαν φωτιά και σίδερο.
Εκαταντάδες οι Νεκροί και οι τραυματίες στην Αθήνα και τον Πειραιά και ειδικότερα στις συνοικίες και τις φτωχογειτονιές ειδικότερα, αποτελούσαν μια κρίσιμη ομάδα για την οργάνωση της προπαγάνδας, καθώς περιβάλουν με το κύρος τους το εγχείρημα του εμφυλίου και αναλαμβάνουν να το θεωρητικοποιήσουν και να το εκλαϊκεύσουν συγχρόνως πρόσωπα Ερηξαν χολή και όξο στην Αντίσταση και οι προοδευτικοί ακολούθησαν με την πένα και ντουφέκι τα μονοπάτια του αγώνα, σε όλες του τις φάσεις και στάθηκαν αμετανόητοι αγωνιστές.
Οσον αφορά την άρχουσα τάξη, αυτή όπως πάντα για να μπορεί να ελέγχει και να χειραγωγεί το λαό, παρά τις επιμέρους αντιθέσεις όσον αφορά την εξουσία και τα ειδικά συμφέροντα, είναι χωρισμένη σε ομάδες. Αυτόν τον χωρισμό της σε ομάδες ελεγχόμενες απ την ίδια τον χαρακτηρίζει πλουραλισμό-πολυκομματισμό και δημοκρατική διακυβέρνηση, Μετά όμως του 1917, η μετ' ομασία του ΣΕΚΕ σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, την προσχώρησή του στη διεθνή και την μετατροπή των κινημάτων

διεκδίκησης σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, εγκατάλειψε την πολυδιάσπαση και συσπειρώθηκε σε δυο πολιτικό-κομματικούς πόλους. Ομως και στους πόλους αυτούς, όπως και παλιά τους αρχηγούς και τους Υπουργούς του διόριζε το Λονδίνο.
Οι Ελληνες παρά την κατοχή δεν ένοιωθαν νικημένοι. Γι' αυτό και πριν ολοκληρωθεί η κατοχή της χώρας άρχισαν να μαζεύουν όπλα. Μπορεί η Αθήνα να καταλήφχηκε στις 27/4/1941 και πρώτες μονάδες που μπήκαν στην Αθήνα και έστειλαν επειγόντος το νικητήριο τηλεγράφημα να αναγγέλουν την κατοχή της Ελλάδας στο Χίτλερ: «Προς τον Φύρερ και Καγκελάριον του Ράϊχ Βερολίνον» Φύρερ μου Την 27ην Απριλίου 1941 εφθάσαμεν εις Αθήνας, ως πρώτα γερμανικά στρατεύματα και την 8,45 υψώσαμεν την γερμανικήν σημαία επί της Ακροπόλεως και του Δημαρχείου Χάϊλ Μάϊν Φύρερ » Ιλαρχος Γιακόμπυ κλπ. Η κατοχή της χώρας ολοκληρώθηκε μετά την κατάληψη και της Κρήτης στις 30, προς 31 του Μαή. Ομως την ίδια νύχτα συνέβει κάτι το αξιοθαύμαστο και το ανεπανάληπτο ίσως γεγονός.
Πριν ακόμα φτάσει τα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ, που θα του έκανε γνωστό το χαρμόσυνο νέο ή την ωρα που θα τσούγκριζε με τους άλλους μακελιάρηδες το ποτήρι με τη σαμπάνια, η σβάστικα που αποτελούσε το σύμβολο της δύναμης και της κατοχής, είχε ήδη κατεβεί απ την Ακρόπολη. Το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη, ηταν το εγερτήρια σάλπισμα προς τους λαού του κόσμου: οτι οι Ελληνες αρχίζουν την Εθνική τους Αντίσταση.
Και τότε ήρθαν τα δίσεκτα χρόνια. Χρόνια σκληρών αγώνων, εθνικών περιπετειών και ανείπωτων θυσιών. Οπως ο λαϊκός αγώνας του 21 οδηγήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, προκειμένου να μην μοιραστεί η απελευθερωμένη τούρκικη ΓΗ στους Ραγιάδες, έτσι και τα Δεκεμβριανά έγιναν για να μην συμμετάσχει μετά την απελευθέρωση ο λαό στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις οδήγησαν στον εμφύλιο. Τα Δεκεμβριανά σηματοδότησαν την ανώμαλη πορεία της πολιτικής ζωής της χώρας. Και ακολούθησε ο τετράχρονος εμφύλιος σπαραγμός, ενώ τα μίση και τα πάθη που χώρισαν για δεκαετίες τους Ελληνες, οχι μόνο σκοτείνιασαν τον εθνικό ορίζοντα, αλλα ξέσπασε η καταιγίδα που έβαλε φραγμό στο μεταπολεμικό μέλλον της χώρας.
Εστειλαν χιλιάδες Αριστερούς στην Αλτάμπα της Αφρικής. Γέμισαν οι φυλακές από αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης και του Δημοκρατικού Στρατού. Τα έκτακτα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα βύθισαν στο πένθος χιλιάδες οικογένειες. Περίσεψαν οι πίκρες, τα βάσανα και οι απογοητεύσεις, ενώ οι αμφιβολίες και τα ερωτηματικά κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν, κλονίζοντας τις βεβαιότητες και τις σταθερές της ζωής. Στη συνέχεια ήρθε η εφτάχρονη χουντική δικτατορία. Ο βιασμός της δημοκρατίας, αλώθηκαν και τα λίγα ψήγματα της ελευθερίας. Η Ελλάδα στο «γύψο» ο Παπαδόπουλος Πρωθυπουργός και οι αγωνιστές ξανά στις φυλακές πάλι κατάδικοι του «ποινικού» δικαίου και στα στρατόπεδα της Γυάρου και της Λέρου. Πάντα, και σε όλες τις εποχές, το καθεστώς αναγνωρίζει τον θανάσιμο εχθρό του, όπως λέει και ο ποιητής: «Και τους τρέμουνε του κάμπου οι κιοτήδες και ονόματά τους κράζουν πονηρά κλέφτες κι' απελάτες και προδότες»
Στο διεθνή χώρο ακολούθησε η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού και μαζί η κάμψη των σοσιαλιστικών οραμάτων, που φλόγισαν τις καρδιές και ξεσήκωσαν εκατομμύρια ανθρώπους κάθε φυλής, γλώσσας, Θρησκείας και χρώματος στον πλανήτη για μια ανθρώπινη ζωή.
Αναμφισβήτητα επρόκειτο για ενα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας, που συνοδεύτηκε απ τη δραματική διάψευση πολύχρονων προσδοκιών και ελπίδων. Τη βαθιά κρίση οραμάτων, ιδεών και αξιών. Με απλά λόγια, μιλούμε για πενήντα και πλέον χρόνια εθνικών περιπετειών και κοσμογονικών αλλαγών στον πλανήτη, που προκάλεσαν και προκαλούν συνειρμούς, σεισμούς και αναστατώσεις στον τρόπο ζωής και στις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στις συμπεριφορές και γενικότερα στις ανθρώπινες σχέσεις.
Και τότε η διεθνής του κεφαλαίου θριάμβευσε. Αρπαξε την ευκαιρία και διαλάλησε στα πέρατα του κόσμου : οτι ο φασισμός και ο κομμουνισμός είναι το ίδιο πράγμα, κάτι, βέβαια, που δεν είναι αλήθεια. Και αυτό γιατί το όραμα και η κοινωνικό-οικονομική δομή του κομμουνισμού-όπως το είχαν συλλάβει οι φιλόσοφοί του, ηταν και παραμένει η κατάργηση της εκμετάλλευσης Ανθρώπου από άνθρωπο, τη δίκαιη κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και το δικαίωμα οχι μόνο των ίσιων ευκαιριών αλλά και των δυνατοτήτων, ενώ το όραμα του φασισμού, που τόσο πολύ το στήριξε η διεθνής του κεφαλαίου στο πρόσωπο του Μουσουλίνη και του Χίτλερ, ηταν ο φυλετισμός, ρατσισμός, η κυριαρχία της «άριας φυλής» και η καθυπόταξη όλων των μη αρίων λαών. Βέβαια, υπήρξαν τα «γκουλαγκ», οι «δίκες της Μόσχας», του 1938, ο Μπέρια κλπ, καθώς και το γεγονός οτι ο Σταλινισμός με τις υπερβολές του άρδευσε τη σκέψη του ανθρώπου με ένα σκεπτικισμό που αφορά όλα τα οράματα για ριζικές αλλαγές στο κοινωνκό-οικονομικό και πολιτικό γίγνεσθαι.

Οι επκριτές του Σοσιαλισμού προκειμένου να τον ταυτίσουν με τον φασισμό δεν παίρνουν καν υπόψη τους οτι ο Σοσιαλισμό επιβλήθηκε σε μια χώρα που αποτελούσε το προπύργιο της συντήρησης και του σκοταδισμού. Σε μια χώρα φεουδαρχική τεχνολογικά καθυστερημένη, σε μια χώρα φτωχή. Οτι επιβλήθηκε για πρώτη φορά στη χώρα του Μουζίκου. Στη χώρα που ένα μεγάλο μέρος του λαού της ζούσε ακόμα στο πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα. Ενώ ξόδεψαν τόνους μελάνι και χαρτί, να πουν οτι το καπιταλιστικό σύστημα ζωής: «είναι το μόνο που ταιριάζει στην ψυχοσύνθεση του ανθρώπου», οτι είναι απ το «Θεό» δοσμένο, είναι από καταβολής κόσμου-αιώνιο και αμετακίνητο και κυρίως απαντώντας για την κοινωνικό-οικονομική ανισότητα: πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί.
Αυτά δεν έκαναν τον κόπο να μας τα πουν, γιατί λέγοντας τα, θα φαίνονταν η τεράστια ανάπτυξη και πρόοδο που συντελέστηκε στα εβδομήντα δύσκολα και τραγικά χρόνια μέχρι την πτώση. Και ενώ μας είπαν τα πάντα όσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποίησαν και τα πάσεις φύσης εγκλήματα που διέπραξαν και με κάθε λεπτομέρεια τον τρόπο που τα διέπραξαν.
Επισης ποτέ δεν έκαναν τον κόπο να μας πουν, οτι την επόμενη της επιβουλής το καπιταλιστικό σύστημα αντιλαμβανόμενο τον κίνδυνο που το γεγονός αυτό διέγραφε κήρυξε παγκόσμιο συναγερμό σε παγκόσμια κλίμακα και μια πανστρατιά σε παγκόσμια κλίμακα άρχισε από την πρώτη ακόμα μέρα έναν ιερό (τζιχάντ) πόλεμο εναντίον του νέου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Ένα ζτιχάντ που όχι μόνο συνεχίζει και καθημερινά εντείνεται, για κάτι που δεν έχει μέλλον και προοπτική…
Φυσικά η ταύτιση του κομμουνισμού με τον φασισμό είναι ο βασικός και κύριως στόχος. Δεν αρκεί όμως γιατί τα μέσα παραγωγής αναπτύσσονται και η σύγκρουση με τις παραγωγικές σχέσεις κάθε μέρα γίνονται πιο εμφανείς και η ζωή απαιτεί λύσεις. Αφού δεν μπορούν να σταματήσουν την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, προσπαθούν να φρενάρουν την αλματώδη ανάπτυξη των τοπικών και παγκοσμίων κινημάτων για αλλαγή του σημερινού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος. Με το σύνθημα λοιπόν, πως υπάρχει ΠΑΝΤΑ Ο ΦΟΒΟΣ οτι «ΚΑΘΕ ΣΤΟΧΟΣ» που είναι πιο φιλόδοξος από τη σταδιακή αλλαγή θα οδηγήσει εκ νέου στην «καταστροφή». Οπως τα τόσα αλλα συνθήματα έτσι και αυτό απευθύνεται στην κάθε τοπική και την παγκόσμια Αριστερά: Αφού κάθε φιλόδοξος στόχος πέρα από την σταδιακή αλλαγή (βέβαια πάντα υπό την αιγίδα και τον έλεγχο της διεθνούς του κεφαλαίου) οδηγεί στην «καταστροφή» καλά θα κάνει η διεθνής και η τοπική «Αριστερά να περιορίζεται σε ολοένα μικρότερα οράματα... ».
Ηθικές αξίες, ιδέες, οράματα και ιδανικά, όλα εκείνα τα στοιχεία που σε άλλους καιρούς ενέπνεαν και φλόγιζαν τις καρδιές των αγωνιστών και των απλών ανθρώπων, ανατράπηκαν και τη θέση τους πήρα τα κάθε λογής εγωϊστικά και ταπεινά υλικά ενδιαφέρονταν και ατομικά και μόνο συμφέροντα. Ανεξάρτητα απ την κατάληξη έκτοτε, αντί για αξίες, ιδέες, ιδανικά και οράματα στη θέση όλων αυτών μπήκαν τα σκανδολοθηρικά έντυπα και οι αντίστοιχες τηλεοπτικές εκπομπές, με ό,τι ερεθίζει τα ένστιχτα και συσκοτίζει το πνεύμα. Στα έντυπα αυτά και τις εκπομπές πλεονάζουν συνήθως τα εγκλήματα, σκηνές και εικόνες μιας ζωής έκλυτης και ανώμαλης. Ληστείες, προδοσίες εκβιασμοί και φόνοι. Οι μοιχείες και τα κάθε είδους σεξουαλικά εγκλήματα και ανωμαλίες. Συνειδητά μάχονται τα ευγενικά συναισθήματα των νέων που ομορφαίνουν τη ζωή. Ενα πρότυπο ζωής που αποπροσανατολίζει τους νέους απ τα προβλήματα και την ζωή.
Οι έννοιες των πραγμάτων παραμορφώθηκαν και παραποιήθηκαν Τα ιδεολογικά, πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά και αλλα διακριτικά γνωρίσματα, ξεθώριασαν σε μεγάλο βαθμό και βάθος. Το ίδιο και η ιστορία έχασε τις πραγματικές της πήγες, σε βαθμό που οι Γερμανό-τσολιάδες, για παράδειγμα, να βαφτίζονται «αντιστασιακοί»! Οι δοσίλογοι να αναζητούν πιστοποιητικά πατριωτισμού. Οι απόντες του αγώνα να ανακηρύσσονται «αγωνιστές». Και οι πραγματικοί αγωνιστές όσοι δεν στάλθηκαν στην εξορία, δεν κλείστηκαν στις φυλακές και δεν εκτελέστηκαν, να παραμένουν στα αζήτητα, όπως και οι αγωνιστές του 21, ταπεινοί, λησμονημένοι και καταφρονημένοι!
Σε μια τέτοια εποχή όπου το κύριο χαρακτηριστικό της είναι η φτώχια των ιδεών και οραμάτων, η σύγχυση και η αβεβαιότητα, ύστερα απ την ήττα και την βαθιά κρίση της Αριστεράς, δε είναι παράξενο που κάποιοι βιαστικοί, ξεχνώντας πως η ερμηνεία και η προφητεία είναι η δύναμη του ανίσχυρου και του απόντα απ τα δρώμενα της ιστορίας. Με ένα τόνο προφητικό, ερμηνευτικό και συμβουλευτικό, αφού δεν παρήγαγαν οι ίδιοι ιστορία, για να μην υποστούν αυτήν που έγραψε ο λαός, οχι μόνο έγιναν καταγραφείς και ερμηνευτές της ιστορίας, αλλα και έτρεξαν να μας πούνε πως τόσο η «ιστορία άλλο τόσο και η Αριστερά τελείωσαν». Πως μαζί με την ιστορία «πέθανε και η σοσιαλιστική ιδεολογία» και πώς όλα αυτά «είναι ξεπερασμένα». Το ίδιο και «η αριστερά και η δεξιά», και οτι δεν υπάρχει πλέον η «αντίδραση και η πρόοδος». Οι «οροθετικές γραμμές δεν είναι πλέον σε αντιμωλία αλλα παράλληλες....»

Και κάποιοι άλλοι, δειλά στην αρχή, πιο θαρρετά στη συνέχεια, ξεχνώντας πως η ιστορία και η πρόοδος, οι κοινωνικές και οι πολιτικές αλλαγές και η ανάπτυξη συντελείται μόνο με την υπέρθεση αγώνων, άρχισαν αν οχι να συμφωνούν αλλα να υποστηρίζουν, πως «πήραμε τη ζωή μας λάθος» και πως «χαμένα πήγαν τα χρόνια μας, χαμένοι οι αγώνες και τα όνειρά μας» Η πως «για ένα φιλότιμο και μόνο τραβήξαμε του Χριστού τα πάθη και όλων των Αγίων τα μαρτύρια», και ένα σωρό άλλα παρόμοια...Μάλιστα μερικοί δεν δίστασαν να υιοθετήσουν αβασάνιστα και τα συνθήματα της αντίδρασης πως «καλά που δεν επικρατήσαμε» γιατί αν ... επικρατούσαμε θα...ήμασταν και εμείς όπως....κλπ.

Ακόμα ξεχνούν οτι η αλήθεια, η πραγματική αλήθεια για την Αντίσταση δεν έχει γραφτεί ακόμα, οτι το μεγαλύτερο θύμα στην καταγραφή της ιστορίας απ τους νικητές είναι η αλήθεια, οτι η Δημοκρατία είτε αφορά το λαό, είτε δεν μπορεί να υπάρχει. Και κυριότερο οτι σε άλλες εποχές και οι ίδιοι, σαν αυθεντικοί αγωνιστές, πεπεισμένοι για το δίκιο και την ηθική των ιδεών τους, βασανίζονταν για να μην προδόσει και θυσίαζε τη ζωή του να μην πέσει ο τραυματίας μα και ο νεκρός στη μάχη ακόμα σύντροφος στα χέρια των κατακτητών.

Και το λέω αυτό γιατί οι εγχώριοι συντηρητικοί μεταλλάσουν τον αγοραίο αντί κομμουνισμό με εκ συγχρονισμένη δυσφημιστική επίθεση κατά της Αριστεράς, σε βαθμό που να αμφισβητούν οτι υπάρχει πλαίσιο αξιών, που να νομιμοποιεί ηθικά-πολιτικά την πολιτική δράση. Οτι τώρα πλέον μετά την πτώση του υπαρκτού δεν υπάρχουν ιδεολογικά κίνητρα που δίνουν νόημα στην επαναστατική δράση και κυρίως στην επαναστατική βία.

Ειναι εμφανής παλιό-σύντροφοι η προσπάθεια να καθιερωθεί η αντίληψη οτι: οτι όποιος αμφισβητεί, όποιος έχει διαφορετική άποψη, όποιος κινητοποιείται και κυρίως όποιος δεν πείθεται για την «αιωνιότητα του παρόντος» καπιταλιστικού συστήματος, είναι εν δυνάμει εχθρός-τρομοκράτης.

Ο πολιτικό-κοινωνικός χαρακτήρας του αγώνα δεν εξαρτάται απ τις γνώμες, τις απόψεις και τις επιθυμίες της όποιας εξουσίας. Ο πολιτικός χαρακτήρας προκύπτει απ τα αναμφισβήτητα αντικειμενικά δεδομένα: Από το περιεχόμενο των σκοπών που αποβλέπουν στην αλλαγή του τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας και των δομών της. Την οργάνωση και των δομών που επιτρέπουν την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο και την ιδιωτικοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου ή στην αλλαγή φρουράς. Γιατί και ή «αλλαγή» φρουράς για την άρχουσα τάξη σημαίνει αλλαγή: Νέα Δημοκρατία ΠΑΣΟΚ και αντίστροφα. Η αλλαγή αυτή και όταν ακόμα γίνεται στο όνομα του σοσιαλισμού, δεν προϋποθέτει τη χρήση βίας, αφού δεν θίγει τις Νομικές και όποιες άλλες κοινωνικό-οικονομικές δομές, που κατοχυρώνουν, επιβάλουν και διατηρούν την εκμετάλλευση και την ιδιοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Οσο αριστερή και αν χρηστεί αυτή η «αλλαγή» δεν παύει να είναι μια ρεφορμιστική «αλλαγή» που γίνεται μέσα στο ίδιο το σύστημα, για να το ρετουσάρουν με άνεση με σκοπό και στόχο να παρατείνουν τη ζωή του.

Βέβαια η κοινωνία των ανθρώπων όπου Γης, θα ήθελε η αλλαγή αυτή να γίνει ειρηνικά και χωρίς να χρειαστεί να ανοίξει ούτε μια μύτη. Και οι οπαδοί-αγωνιστές αυτής της κοινωνικής αλλαγής, θα κάνουν το κάθε τι προς την κατεύθυνση αυτή. Επειδή όμως η μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία, θα θίξει συμφέροντα και οι θιγόμενες δυνάμεις έχουν κάθε το δικαίωμα να αντιδράσουν και να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, θα είναι αυτές οι δυνάμεις που θα κινήσουν τους οργανωμένους για το σκοπό αυτό μηχανισμούς βίας και κυρίως ένοπλης βίας, προκειμένου να εμποδίσουν την κοινωνικό-οικονομική αλλαγή. Την αλλαγή, που εχει ωριμάσει στα σπλάχνα του κοινωνικού γίγνεσθαι και τα μέσα παραγωγής ιστορικά επιβάλουν. Να εμποδίσουν την Επανάσταση που θα φέρει σε αρμονία τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικό-κοινωνικές σχέσεις.

Η κοινωνία των ανθρώπων εδώ και αρκετές δεκάδες χρόνια νοιώθει οτι οι παραγωγικές δυνάμεις βρίσκονται οχι μόνο σε αναντιστοιχία, αλλα και σε πλήρη αντίθεση με τις κοινωνικό-παραγωγικές σχέσεις. Η κοινωνία εδώ και έναν αιώνα Ζει το δράμα της ανειρήνευτης καθημερινής σύγκρουσης ανάμεσα στις αναπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις και τις αναχρονιστικές κοινωνικές σχέσεις. Γεγονός που σημαίνει, οτι στους κόλπους της κοινωνίας των Ανθρώπων, έχει ωριμάσει η ανάγκη της πολιτικής και κοινωνικό-πολιτικής αλλαγής, και ως εκ τούτου δεν θέλει να κυβερνηθεί με τον σημερινό τρόπο σκέψης, παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου κοινωνικού πλούτου.

Εδώ και έναν αιώνα οι από πάνω δεν μπορούν να κυβερνήσουν όπως θέλουν πλέον τους από κάτω. Και οι από κάτω δεν θέλουν να κυβερνηθούν πλέον όπως κυβερνήθηκαν μέχρι τότε, γι' αυτό έγιναν οι δυο Παγκόσμιοι Πόλεμοι, να τσακίσουν-ξεριζώσουν τα φύτρα του Σοσιάλ-κομμουνισμού.

Οσο για τη βία που επικαλούνται ότι χρησιμοποιεί η Αριστερά προκειμένου να πάρει την εξουσία θα θυμίσω το αίμα, το άλικο αίμα των λαών του κόσμου που έχυσαν στην οργάνωση και την διάπραξη-εκτέλεση των δυο Παγκοσμίων πολέμων, προκριμένου να αναστείλουν την σύγκρουση των παραγωγικών (μέσα παραγωγής με τις κοινωνικές σχέσεις), καθώς και την εναγώνια προσπάθεια που κάνει η διεθνής του κεφαλαίου, να αποκρύψει μέσω της επανεγραφής της ιστορία του Β! μα και του Α! Παγκοσμίου Πολέμου τους φρικιαστικούς απολογισμούς, σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές.
Να λησμονηθούν τα πραγματικά γεγονότα και αυτού του πολέμου που σκοπό είχε να ανακόψει μέσω του φόνου και της καταστροφής προκειμένου να ανακόψουν ένα κοινωνικό ιστορικό γίγνεσθαι από καταβολής κόσμου εναλλαγής των κοινωνικό-οικονομικών συστημάτων, με πρώτη εναλλαγή αυτή της Μέδουσας
Θέλει και απαιτεί την μεταφορά τους άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Αυτή η τεράστια, κοινωνική σύγκρουση πηγάζει απ το γεγονός οτι και η ίδια η διεθνής του κεφαλαίου δεν μπορεί να την κυβέρνηση χωρίς να καταφύγει στην ένταση της εκμετάλλευση και σε σκληρά μέτρα βίας, σε τοπικούς πολέμους και την απειλή ενός τρίτου παγκοσμίου πολέμου με όλες τις συνέπειες που αυτό συνεπάγεται για την Ανθρωπότητα. Σκοπός όλων αυτών των σκληρών μέτρων εκμετάλλευσης και πολέμων αποβλέπουν στο να γυρίσει πίσω τον τροχό της ιστορίας.
Σε αυτές και μόνο σε αυτές τις δυνάμεις που θα χρησιμοποιήσουν την ένοπλη βία προκειμένου να εμποδίσουν την ομαλή ειρηνική (με ειρηνικά μέσα) πολιτική και κοινωνικό-οικονομική αλλαγή, οι δυνάμεις της Επαναστατικής αλλαγής αν υποχρεωθούν θα χρησιμοποιήσουν κατ' ανάγκη βία.
Το ότι σκοπός των Σοσιάλ-κομμουνιστών είναι η Σοσιαλιστική κοινωνία, που με ένα σύστημα παραγωγικών και κοινωνικών σχέσεων αποβλέπει στην κατάργηση κάθε μορφής εκμετάλλευσης και κάθε θεσμού καταπίεσης του ανθρώπου και στην εξ ύψωσή του στη βαθμίδα του ανωτάτου και κυρίαρχου κοινωνικού όντος, όχι απλώς το ζητούμενο αλλα η θεμελιώδη ΛΥΣΗ, όμως και οι λύσεις όλων των προβλημάτων που συνδέονται τόσο με τη διαδρομή της πραγματοποίησή της, όσο και για τη μορφή, με την οποία τελικά θα εκφραστεί είναι ζητούμενες
Η κοινωνία των Ανθρώπων γνωρίζονταν, το κόστος που πλήρωσε για να φτάσει σε αυτό το επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, τη διαμόρφωση των κοινωνικών σχέσεων και του πολιτισμού και κυρίως το κόστος που θα χρειαστεί να ξαναπληρώσει προκειμένου να τα επαναφέρει στο ίδιο επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και του πολιτισμού : Ποθεί, θέλει, επιδιώκει και κάνει τα πάντα για να είναι ειρηνικό το πέρασμα, έτσι ώστε να μην σπάσει αν είναι δυνατόν ούτε ένα κεραμμύδι. Και το θέλει, το ποθεί και το επιδιώκει γιατί ξέρει, πως και αν ακόμα κερδίσει-πετύχει την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία ύστερα από μια καταστροφική σύγκρουση, η ίδια θα κληθεί να πληρώσει το κόστος σε υλικά και χρόνο των όποιων καταστροφών. Για αυτό οι δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής, οι δυνάμεις της Επανάστασης, ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσουν πρώτες την βία και κυρίως την ένοπλη βία. Και αν ακόμα υποχρεωθούν να την χρησιμοποιήσουν θα την χρησιμοποιήσουν αμυνόμενες για να προστατεύσουν και οχι επιτιθέμενες να κατακτήσουν.
Οπως λοιπόν, οι μελλοντικά να θιγούν δυνάμεις έχουν το αναφθαίρετο δικαίωμα, να προβάλουν αντίσταση και βία προκειμένου να μην γίνει αυτή η κοινωνική αλλαγή, που θα θίξει τα συμφέροντά τους, το ίδιο αναφθαίρετο δικαίωμα έχουν και δυνάμεις της κοινωνικής αλλαγής, που επί αιώνες έχουν υποστεί τη ληστρική εκμετάλλευση και την ιδιοποίηση του προσωπικού τους μόχθου, για να φτάσουν σε αυτό το ύψος ανάπτυξης οι παραγωγικές δυνάμεις και ο πολιτισμός, να μην αποποιηθούν τη βία.
Συνεπώς, το γεγονός αυτό προϋποθέτει και την παραδοχή της χρήσης βίας για την κοινωνική αλλαγή ενάντια στις δυνάμεις εκείνες που θα θελήσουν να μπουν εμπόδιο στο να περάσει η κοινωνία των ανθρώπων σε αυτήν την νέα ιστορική περίοδο. Μακάρι να μην χρειαστεί η καταφυγή στη βία και ειδικά στην ένοπλη βία απ την πλευρά των θιγομένων. Η ιστορία μέχρι σήμερα δεν μας έχει δώσει τέτοια δείγματα. Γι' αυτό και η προπαγάνδα και της αναγκαιότητας αυτής, για δυναμικές ενέργειες, ανάλογα με την κάθε φορά υπάρχουσα ιστορική, πολιτικό-οικονομική συγκυρία, και την εναρμόνιση της τακτικής με τους άμεσους στόχους και τα απώτερα οράματα, δεν πρέπει να αποκλείει τίποτε και ούτε να αποποιηθεί εκ των προτέρων.
Στη δίνη των κοσμογονικών ανατροπών που ζήσαμε όλα αυτά τα χρόνια και συνεχίζουμε να ζούμε, όλα μπορεί να είναι κατανοητά. Και οι πίκρες και οι απογοητεύσεις και η αδιαφορία για την πολιτική, και η αποστράτευση, μα και η όποια ιδεολογική και πολιτική διαφοροποίηση, ακόμα και η έξαρση του ατομικισμού. Οχι όμως και θεωρίες άδικες και ανιστόρητες απόψεις και μάλιστα απ τα χείλη...Δηλαδή

ανθρώπων που υπήρξαν πρωτοπόροι αγωνιστές και ιδεολόγοι. Ανθρωποι που σήκωσαν στους στιβαρούς ώμους τους το σταυρό του μαρτυρίου για μια ιδέα, για ένα ιδανικό και μια ελπίδα.
Ας μην ξεχνούν οι σύντροφοι αυτοί και όποιοι άλλοι αποδέχθηκαν σαν σωστή την άποψη αυτή οτι άθελά τους και πολλοί συνειδητά συνέβαλαν στο να πάει χαμένη μια γενιά : Η γενιά της μεταπολίτευσης. Η έννοια της «αντίστασης», για ένα μεγάλο κομμάτι της γενιάς της μεταπολίτευσης, αμέσως μετά την υποχώρηση του πρώτου κύματος πολιτικοποίησης, συρρικνώνονταν στην ατομική αντιπαράθεση με το κράτος και την κοινωνία. Σε αυτή τη συγκυρία δεν ηταν λίγοι εκείνοι που πήραν το δρόμο του «ποινικού», βαφτίζοντας την κλοπή «απαλλοτρίωση» 17 Νοέμβρη και το έγκλημα «δικαιοσύνη», τη διαφθορά συνήθης φαινόμενο κλπ και καταλήγοντας στον ζοφερό κόσμο της φυλακής.
Και το λέω αυτό γιατί όσοι απ τη γενιά της Αντίστασης, παρά την ισχύ των εκτάκτων μέτρων και την προσθήκη πολλών άλλων περιοριστικών και κατασταλτικών μέτρων εντάχθηκαν στην ΕΔΑ, και πριν καλά καλά περάσουν εννιά χρόνια την έκαναν αξιωματική αντιπολίτευση. Και μια που ο λόγος για την ΕΔΑ: Η ΕΔΑ συστήθηκε τον Αύγουστο του 1951 με πρωτοβουλία του Σοσιαλιστή Γιάννη Πασαλίδη σαν συνασπισμός αριστερών δημοκρατικών δυνάμεων, κομμάτων, πολιτικών τάσεων και ομάδων. Μέσα στην αχλύ του πάθους και του μίσους που δημιούργησε ο εμφύλιος σπαραγμός ξεπήδησε σαν ώριμο τέκνο της ανάγκης. Μέσα σε αφόρητες συνθήκες διώξεων, προπηλακισμών, με την απειλή παραπομπής στα στρατοδικεία και του εκτοπισμού, τα μέλη και οι οπαδοί της ΕΔΑ αγωνίστηκαν για την Ειρήνη, τη Δημοκρατία και την Ανεξαρτησία. Αγωνίστηκαν να αποδείξουν, παρά την στρατιωτική ήττα και την πολιτική αποτυχία: οτι αυτός ο ανυπότακτος λαός δεν το βάζει κάτω.
Μπορεί ακόμα και άοπλος, καταδιωκόμενος και ανά πάσα στιγμή απειλούμενος, να επιβάλει την ομαλή δημοκρατική εξέλιξη, να εμπεδώσει στοιχειώδεις έστω αρχές δημοκρατικής λειτουργίας, να υποχρεώσει σε κατάργηση των αντιδημοκρατικών νόμων, σε χορήγηση αμνηστίας. Απέδειξε πως η ηττημένη με τα όπλα Αριστερά παρέμεινε αήττητη γιατί αγωνιζόταν για το Ιερό δικαίωμα του έθνους μας να θέλει να παραμείνει ανεξάρτητο. Κι αυτά τα πέτυχε η ΕΔΑ γιατί ενοποίησε όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις του έθνους.
Η ΕΔΑ ηταν ένα πρωτότυπο λαϊκό κόμμα. Γεννήθηκε σαν συνασπισμός κομμουνιστών, σοσιαλιστών και προδευτικών δημοκρατικών αστών. Δεν είχε μια ενιαία ιδεολογία. Είχε όμως ένα κοινό πρόγραμμα επεξεργασμένο από όλους και δεσμευτικό για όλους. Ηταν το πρόγραμμα της Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής. Βάση αυτού του προγράμματος ηταν η αφοσίωση στη Δημοκρατία, την Ερήνη και την Εθνική Ανεξαρτησία. Εργαλείο-μέθοδος: ο σεβασμός της δημοκρατικής διαδικασίας, η σταθερή προώθηση των ωρίμων κοινωνικών αλλαγών κατά τη θέληση του κυριάρχου λαού, καθώς η υπερνίκηση των εμποδίων που θα παρεμβάλλονταν σ αυτό το δρόμο με τη διαμόρφωση πλειοψηφικών καταστάσεων. Η ΕΔΑ της οποίας μετά την αποφυλάκισή μου τον Απρίλιο 1963, υπήρξα από το καλοκαίρι του 1963 δεύτερος Γραμματέας του Νομαρχιακής Επιτροπής του Νομού Ημαθίας και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος μέχρι την 21 Απριλίου του 1967 που με συνέλλαβε η χούντα των συνταγματαρχών και παρά τις διώξεις και τους κατατρεγμούς. Και λέω διώξεις γιατί στη διάρκεια αυτή οδηγήθηκα τρις φορές στο δικαστήριο απ τις οποίες τις φορές αθωώθηκα παμψηφή και για την τρίτη φορά διαγράφτηκε το «έγκλημα» λόγω του οτι γέννησε η πριγκίπισσα Σοφία.
Η ΕΔΑ έβλεπε το πολύμορφο μαζικό κίνημα, οχι απλώς σαν πολιορκητικό κριό για τις λαϊκές διεκδικήσεις αλλα σαν το απαραίτητο στήριγμα για την προώθηση του αγώνα και στο πολιτικό επίπεδο για την προσέγγιση του λαού στην εξουσία και την άνοδό του σε αυτήν. Με βαθύ σεβασμό και προσήλωση στους κοινοβουλευτικούς θεσμούς και την ευλαβική τήρηση των θεσμών. Με το σύνθημα η ΕΔΑ δυνατή στο λαό και τη βουλή, ώστε να καταστεί το όχημα με το οποίο η ελληνική κοινωνία μπολιάζονταν με πρωτόγνωρα νεωτερικά και πολιτισμικά προγράμματα και προδρομικά για την εποχή ανανεωτικά στοιχεία σκέψης και δράσης.
Με τους καθημερινούς αγώνες και την κουλτούρα, τις ιδέες και τη δράση της είχε βάλει ένα μεγάλο αγκωνάρι, ένα γερό θεμέλιο λίθο και ξεπερνώντας τα οργανωτικά καλούπια και τις απόψεις των γραφειοκρατικών αγγιλώσεων κλειδιών-μίλησε για ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό μέσα απ την αποδοχή του πολυκομματισμού και την εναλλαγή στην εξουσία, σκέψεις σήμερα αυτονόητες οχι όμως και τότε. Η ενότητα εκείνης της περιόδου έδωσε τη δυνατότητα στην ΕΔΑ να λειτουργήσει καταλυτικά, να υπερνικήσει τις όποιες δυσκολίες και φραγμούς που επέβαλε το μετά εμφυλιακό καθεστώς και να αποτελέσει το βασικό στήριγμα του δημοκρατικού κόσμου. Η πολιτική βαρύτητα της προ δικτατορικής Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς είναι και πάλι επίκαιρη και στο σήμερα.

Δύο ηταν οι βασικοί στόχοι του εμφυλίου α) Να παραμείνει ο ελλαδικός χώρος προμαχώνας του «Ελεύθερου τότε Κόσμου» και βάση εξόρμησης σε περίπτωση πολέμου και β) Μια που οι «σύμμαχοι», την Ελλάδα την προόριζαν να παίξει αυτόν τον ρόλο και το ελληνικό κατεστημένο τον δέχθηκε, έπρεπε να εξοντωθεί ο «εσωτερικός εχθρός». Μια πρώτη απόπειρα έγινε μέσω των εκλογών. Πολλοί ισχυρίστηκαν οτι έγιναν εκλογές στις 13/3/1946 και μάλιστα υπό την εποπτεία των συμμάχων. Τα κόμματα που αποτελούσαν το ΕΑΜ έκαναν αποχή. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν (και σήμερα ακόμα το θέμα αυτό δεν έχει λυθεί το ποιο ψηφίζει) οχι μόνο οι νεκροί αλλα και τα δέντρα. Πήραν 91% η Δεξιά και το Κέντρο και το ποσοστό της αποχής μας είπαν οτι ηταν μόνο 9 %.

Και αναρωτιέται κανείς, μα επιτέλους για αυτό το 9% έγινε ο εμφύλιος; Επειδη όμως όλοι γνώριζαν οτι το πραγματικό ποσοστό που εκπροσωπούσε το ΕΑΜ στο Λαό, ηταν αυτό που είχε προσδιορίσει ο κ Μάκ Μίλλαν, και παρά τα τόσα εξοντωτικά μέτρα το ποσοστό του ΕΑΜ εξακολουθούσε να είναι μεγάλο, αποφάσισαν οτι ο μόνος τρόπος για να παίξει η Ελλάδα, τον ρόλο για τον οποίο την προόριζαν ηταν να συνεχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

Τον εμφύλιο πόλεμο, που στην κατοχή ένοπλα τον άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές οι Ραλληλο-Γονατάσες, με τους πολυάριθμούς εθνοϊσμούς και τα «τάγματα ασφαλείας». Το Δεκέμβρη, προστέθηκαν με την ένοπλη επέμβαση και οι Αγγλοι και απ τη Βάρκιζα και μετά, που το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βάση της Συμφωνίας αυτής παράδωσε τα όπλα, τον συνέχισαν οι εθνοϊσμοί που προϋπήρχαν, οι διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι, το παλάτι, η Δεξιά και το παλιό Κέντρο, καθώς και η εθνοφυλακή με τις επιλεκτική επιστράτευση των ημετέρων. Εχοντας εξασφαλίσει οι δοτές απ τους Αγγλους νέο κατακτητές, οι όποιες ελληνικές κυβερνήσεις διορίζονταν και με τη συγκατάθεση και στηριγμένες στα αγγλικά όπλα, άλλοτε με τα χέρια του Ιακώβ, άλλοτε με του Ισαάκ, αλλα πάντα με την φωνή του Ιακώβ, τον συντήρησαν, τον συνδαύλιζαν αυτές μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που οι Αγγλοι δήλωσαν αδυναμία, να εξοντώσουν τον εσωτερικό «εχθρο» ανέλαβαν να τον συνεχίσουν οι Αμερικανοί, με το περιβόητο «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» τους στρατηγούς με πρώτο τον στρατηγό Βάν Φλίτ και τους πολυάριθμους στρατιωτικό-πολιτικούς συμβούλους.

Αφού η αστική τάξη, δέχθηκε και έκανε όλες εκείνες τις αιτούμενες από τους Αμερικανούς παραχωρήσεις και υποχωρήσεις που απαιτεί ένα τέτοιο εγχείρημα, στηριγμένη στις ΗΠΑ, έκαμψε την Αντιστασιακή Λαϊκή Ενότητα, που είχε στην κατοχή την εξουσία και στις 29/8/1949 η πτώση του Γράμμου και του Βίτσι έφεραν τη νίκη. Η νίκη ομως ηταν η νίκη των όπλων και του βιασμού της σκέψης. Και όπως όλοι γνωρίζουμε, δεν υπάρχει πιο εφιαλτικό πράγμα από το συναίσθημα οτι η σκέψη του ατόμου βιάζεται, οτι μπορούν να τον επηρεάσου και να την κατευθύνουν. Δεν ηταν ιδεολογική νίκη. Νίκη αποδεκτή από τον ηττημένο.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, ηταν το μέσω-εργαλείο που θα εξόντωνε τον εσωτερικό εχθρό. Θα έκανε μια εκτεταμένη εθνοκάθαρση και θα διασφάλιζε εκείνους τους όρους για να μπορεί η Ελλάδα, στη δεδομένη στιγμή να παίξει το ρόλο για τον οποίο την προόριζαν, ενώ παράλληλα θα στάκιζε τη ραχοκκοκαλιά, τώρα οχι μόνο του ΚΚΕ όπως το 1936, άλλα ολόκληρης της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Με τον τρόπο αυτό θα απάλλαζε το ελάχιστο για πενήντα και πλέον χρόνια το κατεστημένο απ τον βραχνά να αναδειχθεί στα αμέσως επόμενα χρόνια η Αριστερά αξιωματική αντιπολίτευση που ηταν το άλλο ζητούμε του εμφυλίου, έτσι ώστε να υποχρεωθεί να καταφύγει στην 7χρονης δικτατορίας και τώρα της «αναγνώρισης» προκειμένου να παρατείνει για μερικά ακόμα χρόνια την Αριστερά στη γωνιά.

Οταν όμως η νίκη του Γράμμου και τα όποια έκτακτα μέτρα, έχασαν τη δυναμική τους και οι δυνάμεις της Αντίστασης ενσωματωμένες στην ΕΔΑ, το 1958 με καθυστέρηση δεκατρία χρόνια έγινε αξιωματική αντιπολίτευση παρά τον εμφύλιο και την ισχύ των εκτάκτων μέτρων. Τις φυλακές και τα ξερονήνια γεμάτα το κατεστημένο έκανε εκ νέου τους ισολογισμούς του. Οταν διαπίστωσε οτι ούτε οι εκλογικοί νόμοι, ούτε τα εκλογικά πραξικοπήματα, τα μέτρα βίας, νοθείας και τα όποια σχέδια «Περικλή» το 1961, δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την πορεία ανώδου της Αριστεράς, με κίνδυνο στις 5 του Μάη του 1967, να νικήσει ακόμα και συνασπισμένες όλες τις δυνάμεις του κατεστημένου, προκειμένου να ανακόψει την πορεία ανόδου, κατέφυγε στην 7χρονη δικτατορία. 0ταν και η δικτατορία έχασε και αυτή τη δυναμική της και η επανά συσπείρωση της Αριστεράς, διέγραφε εκ νέου τον κίνδυνο να μην φτάνουν πλέον και πάλι όλων μαζί τα κουκιά όπως το 1967 τότε έγινε η μεγαλύτερη ανακάλυψη του 20ου αιώνα!!!.

Τότε το κατεστημένο θυμίθηκε, πως κάποτε ο λαός, έστω και χωρίς τη δική του συγκατάθεση, έκανε έναν αξιοθαύμαστο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας. Και αφού στο μεταξύ δεν έμειναν παρά μόνο λίγοι εν ζωή απ τους συντελεστές αυτού του αξιοθαύμαστου αγώνα, αποφάσισε ύστερα από 41

ολόκληρα χρόνια με το Ν 1543/85 στις 24/4/85 να «αναγνωρίση» αυτήν την εθελοντική, πρωτόγνωρη και ανεπανάληπτη Λαϊκή Αντίσταση, χωρίς όμως και να την καταγράψει και στας «Δέλτους της ιστορίας» σαν εθνικό κεφάλαιο και σαν ένα από τα πιο αξιόλογα ιστορικά δεδομένα της
Νεοελληνικής ιστορίας. Χωρίς να την εισάγει στην εκπαίδευση, στις δομές του κράτους, στην κοινωνία, την τέχνη κλπ. Βέβαια μετά «παραχώρισαν» και στους Αντιστασιακούς, μια μέρα που μπορούν ελεύθερα πλέον και αυτοί να μαζεύονται και να λένε τα δικά τους και πέραν αυτού Ου.
Για χάρη συνεπώς της ιστορίας ας προσπαθήσουμε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους όσο πικρά και αν είναι. Στη κόλαση δεν πήγε ποτέ κανένας, μα κανένας για ενα απλό φιλότιμο! Πολύ περισσότερο στο εκτελεστικό απόσπασμα για χάρη γούστου! Στη ανθρώπινη ιστορία λόγω της μοναδικότητας και του ανεπανάλυπτου της ζωής, κάνενας πότε δεν θυσίασε τη ζωή του για πλάκα και επίδειξη! Οσοι την θυσίασαν και ηταν πολλοί: οι χριστιανοί παλιά με τη βεβαιότητα οτι θα εξασφαλίσουν και την μετά θάνατο επουράνια ζωή αυτοί που αγωνίστηκαν για την εθνική ανεξαρτησία και οι κομμουνιστές, δημοκράτες και προοδευτικοί Ανθρωποι για ένα καλύτερο επί γης κόσμο.
Αλήθεια πως θα μπορούσε κάποιος να ερμηνεύση αυτήν την δεξιόστροφη διαδρομή κάποιων πρώην Αντιστασιακών που εντάχθηκαν, άλλοι ψυχή πολλοί και σώματι, στην κεντροδεξιά. Να είναι μόνο η ήττα της Αριστερά, η ιδεολογική σύγχυση μετά το 1989, οι χαμένες ευκαιρίες, η τρέλα της στιγμής για τη δημοσιότητα ή μήπως είναι η κρυφή γοητεία της εξουσίας, με άλλοθι τις μεταρρυθμίσεις που δεν έγιναν μετά την απελευθέρωση και ειδικά την μεταπολίτευση; Μα και σήμερα ακόμα ο πολιτικός δείκτης είναι στην απορρύθμιση και τα φαινόμενα δεν ενθαρρύνουν απάρνηση του αγώνα και κυρίως προσχώρηση. Να είναι η κόπωση από μια καθημερινή πολιτική δουλειά μερμυγκιού που τα αποτέλεσματά της δεν είναι και πάλι σίγουρα; Και η εξήγηση αυτή δεν απαντά στο φαινόμενο και το πιο παράδοξο είναι οτι οι αγωνιστές αυτοί, συνήθως εντάσσονται στο δεξιό άκρο του κέντρο και της Σοσιαλ-δημοκρατίας. Αυτό δεν είναι απόληξη. Και δεν είναι απόληξη γιατί δεν παροπλίστηκαν, δεν πήγαν στο σπίτι αλλά είναι αυτοί που δίνουν μάχες Κενρτό-Δεξιάς εμπροστοφυλακής για λιγότερο δημόσιο, περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, για μεγαλύτερα κέρδη και λιγότερο κοινωνικό έλεγχο, για μεγαλύτερη ευελιξία, με δυο λόγια περισσότερη ανασφάλεια στις εργασιακές σχέσεις. Ειναι αυτοί που συνηγορούν για λιγότερο κοινωνικό κράτος και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση στην υγεία, την παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση. Ειναι αυτοί που με την ανοχή, τη σιωπή, τη συμπαράταξη και αργότερα με την ένταξη επιτρέπουν στο σύστημα να εντάξει στους μηχανισμούς στο παγκόσμιο σύστημα καταστολής και να παίρνει κατά βουληση αντιλαϊκά μέτρα.
Ειναι οι ίδιοι που στον τύπο και τα τηλεοπτικά παράθυρα καυτηριάζουν με σκληρή γλώσσα τις απεργιακές κινητοποιήσει, τις καταλήψεις και τις πολιτικές διαδηλώσεις, στο όνομα των συγκοινωνιών, των φιλησύχων πολιτών και το δικαίωμα στη εργασία των απεργασπαστών. Ειναι με το Νόμο και την τάξη και θεωρούν αδιασάλευτους τους παγκόσμιους συσχετισμούς δύναμης και ουράνια προσταγή και θέληση την αυτοκρατορία των γιάγκιδων. Ειναι συνήθως ευαίσθητοι με τους φτωχούς και τους αποκλεισμένους, αλλα δεν τους ενοχλεί ο πλούτος που συσσωρεύετε στον ένα πόλο, ούτε και οι ανισότητες. Πάντα λένε υπήρχαν πλούσιοι και φτωχοί. Ειναι βέβαια με την ανάπτυξη, οχι όμως με την ισότητα και την αναδιανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Ειναι με την ειρήνη χωρίς να τους ενοχλεί ο πόλεμος και τα αθώα θύματα όταν αυτά συμβάλουν για «καλό σκοπό», την ασφάλεια, τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη!
Στο δίλλημα «ασφάλεια ή ελευθερία» είναι ανοιχτά με την ασφάλεια και σαν εισαγγελείς, καυτηριάζουν τους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές τους που επιμένουν να ορίζουν σαν πρόταγμα της αριστεράς την κοινωνική ισότητα, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια. Πολλοί μάλιστα διατυμπανίζουν σαν πολιτικοί προϊστάμενοι του συστήματος οτι πρέπει να «τελειώνουμε με τα παραμύθια της αριστεράς» και ό,τι άλλο θυμίζει αγώνες, σε ζητήματα Δημοκρατίας και Ισονομίας. Αυτά τα θέματα λένε έχουν προ πολλού λυθεί κατά την άποψή τους, ξεχώντας οτι η χώρα κυβερνιέται μισό αιώνα και πλέον με σχέδια «Καρδαμάκης»Και «Περικλής» και Στρατηγό Μίτσου με εκατασκευασμένους στα μέτρα του διπολισμού εκλογικούς Νόμους, που ως δια μαγείας μετατρέπουν την μειοψηφία σε πλειοψηφία.
Με δυο λόγια λένε να τελειώνουμε με την Αριστερά. Με έναν περίεργο ψυχαναλυτικό τρόπο, απολογούνται σε αόρατα πολιτικά κέντρα για τις παλιές τους ιδέες και δηλώνουν τον απεριόριστο θαυμασμό τους σε κάθε σοβαροφανή αστέρα που υπόσχεται οτι θα σώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες! Αυτό που συμβαίνει με τους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές μας, δεν είναι αποκάλυψη. Ειναι προτροπή και υψηλή επιτήρηση. Ειναι υπόδειξη απ την πλευρά τους στους πρώην συντρόφους και συναγωνιστές που εξακολουθούν να ζουν με την ψευδαίσθηση της κατοχικής περιόδου.

Το ίδιο λένε και για την «αναγνώριση» της Εθνικής Αντίστασης. Ο,τι ηταν να γίνει έγινε. Σαν τι άλλο μπορούσε να γίνει και δεν έγινε. Ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» και ο σκοπός για τον οποίο «αναγνωρίστηκε», σκοπό και στόχο είχαν να συμπυκνώσουν ολόκληρο το νόημα και το περιεχόμενο της ΕΑΜΙκή Εθνικής Αντίστασης, σε αυτήν και μόνο την Αντιστασιακή πράξη: Την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου και τον ορισμό την ημέρα αυτή σαν «Εθνική επέτειο». Και για να μην ταράξουν τα λιμνάζοντα νερά και για να μην υποχρεωθούν να ανασύρουν από τη λήθη τους πραγματικούς συντελεστές της Νίκης εξακολουθούμε να γιορτάζουμε σαν εθνική επέτειο την ημέρα που μας κήρυξε τον πόλεμο η Ιταλία και οχι την ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα. Σε αυτήν την πράξη και μόνο περιόρισε το έργο της Αντίστασης το κατεστημένο την ιδιόμορφη «αναγνώριση».
Ξεχνώντας οτι η Αντίσταση, πρώτο και κύριο μέλημα είχε την απελευθέρωση της χώρας, την απαλλαγή απ την ξένη εξάρτηση και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Για να φέρει σε πέρας αυτούς τους ιερούς σκοπούς και κυρίως για την απελευθέρωση, χύθηκαν σε άνισες μάχες ποτάμια αίμα όπως και στον αλβανικό πόλεμο για να μην κατακτηθεί η χώρα και οτι υπάρχουν χιλιάδες δια βίου ανάπηροι.
Ο,τι ηταν να γίνει έγινε λένε πολλοί πρώην συναγωνιστές και συν
πολεμιστές. Αρα το κεφάλαιο Αντίσταση έκλεισε! Πως όμως έκλεισε. Συμμετείχε στο κλείσιμο ο λαός που ηταν ο βασικός συντελεστής του 4χρονου αγώνα; Τον αγώνα που Δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου; Εκλεισε με «ήρωες» τους απόντες, τους συνεργάτες και τους πλουτίσαντες από τη δυστυχία του λαού και με τη μομφή οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, αλλα τους «έλληνες»! Οταν σε αυτά τα εθνικής σημασίας θέματα γίνονται εκπτώσεις και αλλοιώσεις, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει με τα αλλα ιστορικά μας δεδομένα.
Ο πόλεμος γενικά και ο εμφύλιος ειδικά είχαν τους δικούς του κανόνες-νόμους. Στον πόλεμο πολλές φορές υποχρεώνεσαι, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες της στιγμής, να προβείς σε ενέργειες, και μέτρα που ποτέ δεν θα χρησιμοποιούσε σε ομαλές συνθήκες ζωής. Ετσι όπως σε όλες τις μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες. έχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές τους. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους προσπάθησε το κατεστημένο επί σαράντα και πλέον χρόνια να τις μετά κυλήσει στην Εθνική Αντίσταση.
Ετσι ώστε οχι μόνο να «αποδεχθεί» αλλα και να γίνει «πιστευτώ» από το λαό οτι τα «τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, βασιλο-μεταξικοί, κατοχικοί και μετά απελευθερωτικές συμμορίες, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι ακόμα, ηταν πρόσωπα «ιδανικά και αξιοσέβαστα». Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξ ουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και υποδειγματικοί. Σαν πρωταγωνιστές» του εμφυλίου, δεν κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιοτελείς σκοπούς και στόχους. Οι συμπεριφορές και οι «κανόνες» δράσης τους κατά τη διάρκεια του εμφυλίου ηταν διακριτοί και οι προθέσεις ηταν πάντοτε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι άλλοι ηταν αυτοί που είχαν θέσει ιδιοτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.
Περίπου με αυτό το σκεπτικό και κυρίαρχο ιστορικό περιεχόμενο, προσπαθεί και θέλει να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4χρονη κατοχή, επανεγκαθίδρυση της Μοναρχίας, εμφύλιος, δικτατορία και μεταπολίτευση. Αλλωστε ο σκοπός και το τρόπος που «αναγνωρίστηκε» σκοπό έχει στο διάβα του χρόνου να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο από αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογένητο αγώνα. Να βγάλει οπως το 21, τον συντελεστή λαό για ακόμα φορά από το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και την συμμετοχή από τα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.
Για να μην ανασυρθούν στο φως οι φυλακισμένες μνήμες.

Ετσι απλά και τυπικά, σαν να μετακίνησαν ένα έπιπλο από τη μια θέση στην άλλη «αναγνώρισε» το κατεστημένο την Αντίσταση. Την αναγνώρισε για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, οτι κάποτε έστω και αργά θα ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ, σαν τέτοια που ηταν και στις πραγματικές του διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά που του έλλειπαν, αλλα και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα, τα τότε οράματα και αντιλήψεις για τη ζωή. Να καταργηθούν οι οροθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη οτι : Νυστεύσαντες και μη νυστεύσαντες, όλοι παιδία του ίδιου θεού είμαστε. Τι να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύουμε ένα παρελθόν που έχει προ πολλού κλείσει.
Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση ή για να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παραπέρα. Και για να πάμε παρά πέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε στη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος. Και ο μόνος τρόπος να

πάμε παρά πέρα, εκτός του οτι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και αν ειναι, αλλα και να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό.

Το κατεστημένο αγαπητοί και αξέχαστοι συναγωνιστές και συν πολεμιστές, είναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από πιο κόμμα κυβερνά. Αν έχουν κάποιες διαφορές αυτές συνίστανται στον τρόπο διαχείρισης και οχι στην αλλαγή και ας την εμπορεύτηκαν και αυτήν κατά Κόρο. Αλλωστε ο ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» ηταν σαφής: Σκοπό έχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο και από αυτό τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει όπως το 21 τον συντελεστή λαό για ακόμα μια φορά από το κοινωνκό-πολιτικό γίγνεσθαι και την συμμετοχή του απ τα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Οταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για άλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι' αυτήν ακόμα την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν εντάσεις και φωνές διαμαρτυρίας. Το ένα σκέλος του η Ν. Δημοκρατία, αποχώρησε απ την βουλή και απείλησε οτι όταν έρθει στην εξουσία, τον «Νόμο» αυτόν θα τον καταργήσει.

Και πράγματι με έναν ιδιόμορφο τρόπο τον ατόνησε. Μπορεί το 1990 όταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85, όπως απειλούσε. Ενώ δεν τον κατάργησε, αντί να τον εφαρμόσει πάγωσε τα πάντα που είχαν σχέση με τα ψίχουλα-ευεργετήματα και σε συνέχεια ψήφισε ένα νέο δικό της Νόμο. Τον 1976 με αποτέλεσμα ακόμα και οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν από το 1985 να ανασταλεί η εξέταση τους αιτήσεων των αναπήρων. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Α! Νομαρχιακών Υγειονομικών Επιτροπών.

Συγκρότησε «ειδικές» Περιφεριακές Υγειονομικές Επιτροπές και ξανά παρέπεμψε τους αιτούντες ανάπηρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του οτι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ηταν...Το ωραίο δε είναι, οτι και όταν το 1993, που ξανά πήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, τον διατήρησε ως έχει!.

Μπορεί το κατεστημένο να βρήκε ανθρώπους, που να υιοθέτησαν και να στήριξαν αυτήν την τυπίκη και κενή περιεχομένου «αναγνώριση», όπως την αναγνώρισε και τη θέληση το κατεστημένο. Η ιστορία όμως οχι μόνο δεν δικαιώνεται, αλλά ούτε και την δέχεται. Και δεν τη δέχεται γιατί η αναγνώριση αυτή ηταν και παραμένει μια ιδιόμορφη και έντεχνη αγνόηση-απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν έχει γράφει ακόμα.

Πρέπει να δεχθούμε οτι η Αντίσταση, ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Από τη στιγμή που θα δεχθούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε οτι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές, ιστορικές του διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και άσχημη και αν είναι. Αυτή η αλήθεια θα βοηθήσει τις απερχόμενες γενιές να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει πριν κατοχή, κατά την κατοχή και μετά την κατοχή, και φτάσαμε ΕΔΩ.

Αντί λοιπόν, πριν την «αναγνώριση» να αξιολογηθεί κοινωνικό- ιστορικά τη γενιά της Αντίστασης και αυτό γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, είχε κάτι το ασύγκριτο αν οχι το ασύλληπτο. Καμιά άλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκρισε όπως η κατοχική το φάσμα του Ιταλικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, τα φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Ελληνες και την Ελλάδα. Αντι να διαλογηθεί με τη γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα από όλα και πάνω από όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Σημαίνει να γνωρίσουν οι μετέπειτα γενιές τί ακριβώς είχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, Πού, Πώς και από Ποιους. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπου της ΘΥΣΙΑΣ, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο Εθνικό και τοπικα. Σημαίνει αξιαποίηση της Αντιστασιακής λογοτεχνίας, της ποίησης, του θεάτρου και του αντιστασιακού τραγουδιού. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς μελέτη της Αντίστασης. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της Εθνικής Αντίστασης στην πραγματική της διάσταση. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει πράξη εθνικής Απελευθέρωσης. Σημαίνει ΕΛΛΑΔΑ.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν η συνέχεια του αλβανικού Επους και οτι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης και η Νέα γενιά που στο μεταξύ ωρίμασε ηταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και

δημιούργησαν χωρίς όπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πιξίδες, τηλέμετρα και επιμελητείες αυτό το δεύτερο Εποσ, που τα δυο μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.
Το κατεστημένο προσπάθησε η «αναγνώριση να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας». Προσπάθησε να την ξεθυμάνει-αδειάσει απ το κοινωνικό περιεχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση, ηταν και θα παραμείνει ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ και ΕΝΟΤΗΤΑΣ σημείο αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα όραμα και τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν, πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Οπως δεν μπορεί να καλανιζάρει-ξεθυμάνει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακοή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.
Βέβαια, οι σημερινές γενιές δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, είναι όμως αντιμέτωπες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών πολυποίκιλων μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι Νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα από τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινημάτων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, γιατί τα οράματα της Αντίστασης δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστες οι πιο μεγάλοι, οι πιο όμορφοι και οι πιο κρίσιμοι αγώνες, είναι οι αγώνες που έρχονται.
Στα «Ταξιδιωτικά» του ο Καρκαβίτσα διηγείται ένα αληθινό περιστατικό. Η Μάνα του δήμιου Μπεκιάρη στο Αργος, ενώ «ξενούλευε αδύνατη και άρρωστη, πολλές φορές πεινούσε, δεν είχε ρούχα να ντυθεί ποτέ δεν δέχθηκε απ τον γιό της χρήματα. Πάντα έσπρωχνε από μπροστά της αδικίας το κέρδος. Τι θα πάρω λεφτά απ τα αίματα του κόσμου!...έλεγε με θυμό».
Οι φάκελοι-ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου της Τρίκερης, τη Βίδο και τα ξερονήσια της χώρας μας- των φυλακών, μα και πάνω απ όλα εκεί που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Να διαβούν τον Αχέροντα. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μεν, αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλακές παλιά και επί χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συγκριθεί. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις φυλακές χάρην παιδιάς!
Οσοι περάσαμε απ τη Γυάρο και τη Μακρόνησο το Τρίκερη και τη Βίδο: άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα καταραμένα νησιά. Σε όλους είναι γνωστό οτι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και οχι μόνο όσοι βασανίστηκαν σωματικά. Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, είναι πιο φρικτό και απ το πιο άγριο ξύλο. και βασανιστήριο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ένας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, για πάθει ο κρατούμενος ψυχική κατάθλιψη αν δεν είχε την «ψευδαίσθηση»-πεποίθηση οτι δεν βρίσκεται σε «λάθος δρόμο».
Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαμε πιθανόν και να αποφύγουμε να πιούμε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιρα, να «κάνουν μια δήλωση» και σε συνέχεια να «συμορφωθούν και με τις όποιες άλλες υποδείξεις», για τους άλλους όμως, τους πιο πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ηταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί ο σκοπός τους μοναρχοφασιστικού καθεστώς ηταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση.
Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου και της Γυάρου σχεδιάστηκαν και φτιάχτηκαν γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό...Οσον αφορά, όμως τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Ολοι όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγω βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσια και τα Ιερά τους για τα οποία πρόταξαν τα στήθη τους στους Ούνους. Ολοι το γνωρίζουμε πως αυτό ηταν και μπορετό και εύκολό. Αρκούσε μια υπογραφή.
Ομως, αντίθετα απ ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ηταν εκείνοι, οχι μόνο στο Μακρονήσι και τη Γυούρα, αλλά σ όλους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία, κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του γολγοθά! Γιατί άραγε; Από πού και από τικινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν οχι απ το χρέος προς το λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους; Βέβαια η δοσίλογη Κεντρο-Δεξιά είπε οτι ήμασταν κινούμενα της Μόσχας!
Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες όταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου, με

επίγνωση οτι η ανάκληση της δήλωσης, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής τις αναιρούσαν, πριν ακόμα αρχίσει η δίκη. Μα και αυτοί που απολύθηκαν με δήλωση στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να είναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν απ τους πρώτους τις γραμμές της ΕΔΑ! Και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Οσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί, ελευθερία γράμματα και δουλειά ακόμα, χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενός λαού, θα ηταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί οτι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίθηκαν η όποια Λευτεριά και η όποια εθνική ανεξαρτησία κα τοι επίπεδο γνώσεων που έχουμε;

Ότι είναι αυτοί οι αγώνες που στέριωσαν στον τόπο τη δημοκρατία, οτι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής του λαού μας;

Η πραγματικότητα, όμως σκλήρη και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η φιλελεύθερη ιδεολογία που κυριάρχησαν στον πλανήτη όλα αυτά τα μεταπολεμικά χρόνια, δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν, δεν άλλαξα τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται όλο πιο ζοφερή, πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι-ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το Σοσιαλιστικό όραμα, το καθιστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία όσο νούπο θα αρχίσουν και μάλιστα δριμύτεροι.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του Σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνέει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί όλου του κόσμου ολοένα και πιο αποφασιστικά αποδεσμεύονται απ τις αυταπάτες της νέας τάξης και με ανανεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων.

Οι προηγούμενες γενιές μα και αυτή η προπολεμική ακόμα, έβλεπαν τον κόσμο και αναρωτιόταν :«γιατί ο κόσμος είναι τόσο ζοφερός και απάνθρωπος;». Η γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης ονειρεύτηκαν και διαμόρφωσαν ιδανικά για έναν άλλο κόσμο, και είπαν και «Γιατί Οχι»;...Το πρόβλημα δεν ηταν τι θα γίνει αν δεν αλλάξει, αλλα να κατοχυρωθούν τα οράματα και τα ιδανικά του αγώνα. Να επιλέξουμε σαν λαός αυτά που νομίζουμε οτι ηταν τα καλύτερα και αγωνιζόμενοι να προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στον κόσμο του σήμερα και την προοπτική του αύριο.

Ακριβώς για να μην συμβεί αυτό, ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταζε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή του Εθνική Αντίσταση. Ο λαός που πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Ο λαός που με τον αγώνα του δεν επέτρεψε στις κατοχικές κυβερνήσεις Κούϊσλιγκ να υλοποιήσουν την απαίτηση του χίτλερ να σταλεί ελληνικός στρατός στα μέτωπα για να πολεμήσουν στο πλευρό του άξονα εναντίον των συμμάχων.

Ο λαός που ανέπτυξε Εθνική Αντίσταση σε όλες τις πόλεις και τα βουνά με την ίδια ένταση και έκταση. Δεκατρίς και πλέον γερμανικές μεραρχίες με τα πιο σύγχρονα μέσα προσπαθούσαν να πνίξουν την αντίσταση του λαού μας.

Στις 4 του Δεκέμβρη του 1944, πριν ο λαός νοιώσει τη χαρά της νίκης και γευθεί τη λευτεριά, δέχεται την βάρβαρη αγγλική ένοπλη επέμβαση που υπήρξε η πρώτη η πιό ωμή και η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών και ενώ μάλιστα συνεχιζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του φασισμού και του Χίτλερ. Ενας λαός καθ' ρημαγμενος από τον πόλεμο και τη φασιστική κατοχή από την αιματοχυσία του Δεκέμβρη, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών και τις διώξεις του επίσημου κράτους. Η Ελλάδα σπάραζε κάτω από το μαστίγιο και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Στους δρόμους αντί

για συνθήματα λευτεριάς ακούγονταν συνθήματα εμφυλίου πολέμου. Οι ΕΛΑΣίτες που πριν από λίγο είχαν παραδώσει τα δοξασμένα όπλα, σέρνονταν αιμόφρικτοι τους δρόμους της Αθήνας.
Η εξουσία που αποκτήθηκε παράνομα, «η δότη» από τους ξένους εξουσία, ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκε για το καλό των Ελλήνων και η άρχουσα τάξη οργάνωσε τους διάφορους εθνοϊσμούς και τα τάγματα ασφαλείας, Τα οποία «τάγματα» σε συνεργασία με τους κατακτητές στην κατοχή τον ιδεολογικό εμφύλιο πόλεμο τον μετέτρεψαν και σε ένοπλο και αμέσως μετά την απελευθέρωση με την ωμή και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση των νέο αποικιστών Αγγλων. Εξαπέλησαν τον εμφύλιο πόλεμο και με τους γνωστούς διωγμούς. Μετέτρεψαν τη χώρα σε ένα εκτεταμένο σφαγείο αποδεκατίζοντας τη γενιά της Αντίστασης και αλλοίωσαν την ιστορία.
Ο ελληνικός λαός απέδειξε πολλές φορές στο διάβα της ιστορικής ύπαρξής του οτι είναι ένας από τους λαούς που βαδίζει προς το θάνατο τραγουδώντας. Και ο λαός που βαδίζει τραγουδώντας προς το θάνατο σημαίνει πως βαδίζει προς τη ζωή. Δυστυχώς από μια χρονική περίοδο, ενώ η ιστορία της Ανθρωπότητας λαού και ατόμου στην ουσία της δεν είναι τίποτε άλλο από την ιστορία των ιδεών και βασικός κυρίαρχος και «απαράβατος νόμος» της είναι να μην γράφονται «ιστορικά» ψέματα, και καμιά αλήθεια να μην αποσιωπάτε και αξιόλογος άνθρωπος είναι αυτός που την ιστορία έχει σαν εργαλείο μάθησης.
Και το βασικότερο: Η ιστορία είναι γραμμένη, (όπως γράφω και σε άλλο σημείο) είναι με το αίμα των νεκρών, των αναπήρων και τα δάκρυα των μανάδων και ορφανών αυτών που αγωνίστηκαν για τις ιδέες αυτές που συνθέτουν την ιστορία δεν ξανά γράφεται. Αντιγράφεται. Αν η ιστορία δέχεται κάτι νέο η προσθήκη αυτό είναι ο αγώνας για τις νέες ιδέες που κάθε φορά βάζει η κοινωνία των Ανθρώπων με βάση τις νέες ιδέες για λύσει. Βέβαια .....Κατά τον ιστορικό ΟΥΕΛΛΣ το ανάγκασμα της ιστορία», είναι ιστορία των ανθρωπίνων πράξεων, είναι η ιστορία των μεγάλων ανθρώπων που έζησαν επί της Γης, συμμετέχοντας στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι.
Οι Αγγλοι με το αζημείωττο ανέλαβαν να καλύψουν και να στηρίξουν τις αντιδραστικές-σκοτεινές δυνάμεις της χώρας ένοπλα. Τη νίκη το κατεστημένο την είχε «εξασφαλίσει! Την είχε αναλάβει ο μέγας Τσιώρτσιλ. Οι υπόλογοι απέναντι στο λαό, έχοντας ελεύθερα τα χέρια εκείνο που ουσιαστικά επιδίωκαν απερίσπαστοι καθώς ηταν να δολοφονήσουν τη συνέχεια και τη συνέπεια για το παρόν και το μέλλον του αγώνα για αυτόν τον καλύτερο κόσμο. Τον κόσμο, που αιώνες τώρα ονειρεύεται, ποθεί και αγωνίζεται ο αξιοθαύμαστος λαός μας. Και για να γίνει ολοκληρωμένη η δουλειά, μέσω των διωγμών επιδίωξαν να αλλοιώσουν ή δυνατόν να εξαφανίσουν τη σημασία που έχει η επαφή με τους αγώνες και την παράδοση.
Να εξουδετερώσουν αυτόν τον σημαντικό ρόλο της επικοινωνίας και πρωτίστως την αξία της αγωνιστικής γλώσσας, οχι απλώς σαν όργανο μόνο της σκέψης, αλλα κυρίως της γνώσης, σαν ποίηση ή τέχνη που αποτελεί ένα αναντικατάστατο πεδίο για την εμπειρία του «ΕΙΝΑΙ» απ τον ίδιο τον άνθρωπο, την ιστορία της χώρας, του τόπου και του ιδίου.
Για αυτό και στον αυριανό ερευνητή, θα προβάλει για μια ακόμα φορά το αμείλικτο ερώτημα; Μέχρι σε ποιο βαθμό μπορεί κανείς-και ειδικά η πολιτεία-το «μάθημα της ιστορίας»-την ζωντανή πραγματικότητα να την αλλοιώνει, να τη διαστρέφει και να την παραποιεί-και να παραμείνει προσηλωμένος στο προσωπικό του ιδεολόγημα; Ένα ιδεολόγημα που εκφράζει τα δικά του και μόνο καλά κατοχυρωμένα συμφέροντα εις βάρος ενός ολόκληρου λαού και χώρας;
Βέβαια, οι νέες γενιές δεν έχουν τα βιώματα που η γενιά της ΕΠΟΝ είχε σε ηρωϊκούς αγώνες και μετά στα αποτελέσματα των κάθε είδους διωγμών που βίωσε. Αυτή η ζωντανή επαφή και η συμμετοχή στον αγώνα μας εδραίωσε την πεποίθηση οτι η ιστορία, ανέκαθεν ηταν και εξακολουθεί να είναι η κρίσιμη αρένα, όπου διεξάγεται η μάχη για επαναστατικές απαντήσεις στα προβλήματα και τα αδιέξοδα του καιρού μας. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγω η άρχουσα τάξη έχει καταχωνιάσει και ενταφιάσει ακόμα τόσο το πραγματικό εικασιένα (21), αλλα τόσο και την Αντίσταση του 1941-44. Μα ούτε και τον εμφύλιο τολμά να τον αξιολογήσει, έστω και ταξικά ακόμα. Και πως θα ηταν δυνατόν να αξιολογήσει αυτόν τον παρά τεταμένο εμφύλιο, που το πολιτικό και πολιτιστικό τοπίο αυτής της σκληρής πραγματικότητας σε πολλά σημεία της χώρας και ειδικά στην ύπαιθρο μόλις τώρα άρχισε να τελειώνει…Και πριν τελειώσει κατά διαστήματα ανακόπτετε;
Η ζωή της ΕΠΟΝ και το έργο της συγκλίνουν και συνυφαίνονται σε μια ενιαία πράξη που συντελείτε σε ορισμένο χρόνο και κλείνει μέσα του όλα τα σημάδια μιας ολόκληρης κρίσιμης εποχής. Η εποχή αυτή ηταν η πυρακτωμένη εποχή της Αντίστασης, των πικρών αγώνων και διωγμών που ακολούθησαν. Ηταν εποχή που τα πράγματα έπαιρναν τρομακτικές και απρόσμενες διαστάσεις, όπου η ένταση ανέβαινε μέχρι το ακρότατο όριο την ανθρώπινης αντοχής. Ομως αν στα είκοσι (15-20) δεν πετάς στα πενήντα (50) θα σέρνεσαι. Και η γενιά της Αντίστασης μέσα από την ΕΠΟΝ: πέταξε και πέταξε ψηλά πολλές από τις

πτυχές της ζωής που κρατούσαν δέσμιες με τις διάφορες αγγιλώσεις, τις δισεδαιμονίες και τα ταμπού τις προκατοχικές γενιές.
Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες μορφές και εκδηλώσεις, αρχίζει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Πρώτα με τη γενική δυσαρέσκεια και τη δυσφορία. Επειτα με την άρνηση να συμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν και απαιτούσαν οι Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και την απόρριψη φτάσαμε στον Ιούλη του 1941, που με πρωτοβουλία των βεροιωτών κομμουνιστών συγκροτείται η πρώτη εφταμελής (7) οργανωική Επιτροπή αγώνα, δύο σχεδόν μήνες πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ. Αμέσως μετά την ιδρυτική διακήρυξη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), συγκροτήθηκε η Περιφεριακή Επιτροπή ΕΑΜ της Επαρχίας Ημαθίας και στα μέσα του Αυγούστου συγκροτήθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και σε συνέχεια η πρώτη πενταμελής (5) Επιτροπή ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, που αποτέλεσε αργότερα το πρόπλασμα της ΕΠΟΝ.
Η Ε.Α με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να χάσει την αρχική της αποστολή που ηταν η κάθε είδους βοήθεια και συμπαράσταση προς τους φτωχούς και αδυνάτους, και ειδικά να καλύψει τις πολλαπλές ανάγκες των στρατιωτών και αναπήρων που έφτασαν κουτσά-κούτσα υποχωρώντας μέχρι την Μακεδονία, μετεξελίχθηκε με τον καιρό σε επιμελητεία του αντάρτη.
Η κατοχή της Βέροιας άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις (5) πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν απ τη βόρεια είσοδο της πόλης. Από τον παλιό Φόρο. Πριν από αρκετή ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω απ την πόλη. Και στις πέντε η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαρειά τάκνς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαριά στην Πλατεία Ωρολογίου.
Πριν όμως σβήσουν τις μηχανές και πατήσουν το Αγιο της Χώμα οι δολοφόνοι Χιτλερικοί, οι πρώτες τουφικές από στους Αλβανομάχους που δεν κατάθεσαν τα όπλα, όπως πρόβλεπε η διαταγή των επίορκων στρατηγών, ακούστηκαν στα περήφανα βουνά του Βερμίο.
Τους Γερμανούς κατακτητές υποδέχθηκαν εθιμοτυπικά οι τότε αρχές της Πόλης. Ο κ Κασιμάτης Επαρχος, ο Δήμαρχος κ Δόδης Γέώργιος και ο Μητροπολίτης Πολύκαρπος. Σύμφωνα με τη διοικητική δομή της κατοχικής Ελλάδας, στην Ημαθία διατηρήθηκε οχι μόνο η Επαρχιακή δομή αλλα παρέμεινε και Επάρχος ο ίδιος Επαρχος. Την επόμενη της κατοχής όλος ο παραγωγικός ιστός της Επαρχίας μπήκε κάτω απ τις διαταγές του Γ Ράϊχ. Αρχισαν οι κατασχέσεις σπιτιών, και των μέσων μεταφοράς. Κατασχέθηκαν σπίτια, τρόφιμα, μηχανήματα κλπ και σε συνέχεια οργάνωσαν μια ειδική μονάδα καταναγκαστικής εργασίας.
Με την καταναγκαστική εργασία αποκαταστούσαν τις ζημιές, στο οδικό, στο σιδηροδρομικό δίκτυο και διάφορες στρατιωτικού χαρακτήρα εγκαταστάσεις, που ανατίναξαν οι Αγγλο-αυστραλοί, προκειμένου να έχουν άνεση χρόνου στην υποχώρηση για να μην τα έχουν έτοιμα για χρήση οι Γερμανοί την επόμενη μέρα.
Ολες αυτές τις ζημιές, έστω και πρόχειρα τις αποκαταστάθηκαν με την καταναγκαστική εργασία. Μάλιστα τις πρώτες μέρες έπρεπε να έχει μαζί σου φτυάρι, κασμά ή σκεπάρι ό επιστρατευμένος. Εφευγες το πρωϊ από το σπίτι για μια συγκεκριμένη δουλειά και δεν ήξερες αν θα γυρίσεις. Σε άρπαζαν από το δρόμο. Υπήρχαν περιπτώσεις που Βεροιώτες βρέθηκαν σε καταναγκαστική εργασία για μήνες σε διάφορα σημεία του Νομού Θεσσαλονίκης κλπ. Αυτοί οι κάθε είδους βιασμοί και αρπαγές προκάλεσαν όπως ηταν φυσικό αντιδράσεις προσωπικές, τοπικά και γενικά.
Οι αντιδράσεις αυτές ανησυχούν του Γερμανούς και σε λίγο έχουμε την πρώτη διαταγή του στρατάρχη Βάλτερ Μπράουχιτσ αρχηγού του στρατού ξηράς που ανακοινώνει οτι και η Ελλάδα υπάγεται στο «ποινικό γερμανικό δίκαιο». Συγκεκριμένα αναφέρει: «...Αρθ 1ον δυσανάγνωστο. Αρθ 2ον Οποιος σε κατεχόμενο έδαφος επιχειρεί να διαπράξει βιαιότητες ή πράξεις δολιοφθοράς οποιουδήποτε είδους κατά της γερμανικής Βέρμάχτ, κατά των μελών της ή των εγκαταστασεών της, τιμωρείται με θάνατο. Αρθ 3ον Οποιος σταματά τη δουλειά με πρόθεση να βλάψει τα συμφέροντα της γερμανικής κατοχής, όποιος κάνει Λόκ Αουτ σε εργαζομένους ή όποιος καλεί άλλους να σταματήσουν τη δουλειά ή να κάνουν Λόκ Αουτ τιμωρείται. Αρθ 4ον Ομαδική συγκέντρωση ή εκτύπωση και διανομή προκηρύξεων ή διοργάνωση δημοσίων συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων όπως και η συμμετοχή σ αυτές απαγορεύονται και τιμωρούνται. Αρθ 6ον Αντιγερμανικές εκδηλώσεις παντός είδους, ιδιαίτερα κακόβουλες και προσβλητικές εκφράσεις απαγορεύονται και τιμωρούνται...»
Η ατμόσφαιαρα που επικράτησε από την παρουσία του κατακτητή ηταν παγερή. Εξαίρεση αποτέλεσε ένα μικρό, ελάχιστο κομμάτι απ τις χιλιάδες Δίγλωσσους Ελληνες-Βλάχους που κατοικούν στη Βέροια, τους υποδέχθηκαν και μερικές μέρες αργότερα οργάνωσαν γιορτή στο Εστιατοριο ΑΛΤ και ύψωσαν όπως

πρόβλεπε η Γερμανική «διαταγή» δίπλα στη ελληνική σημαία τη Γερμανική και τη Ρουμανική. Βέβαια, και σε αυτήν την ενέργεια γι' αυτούς που πρωτοστάτησαν είχε μια συμβολική σημασία η τοποθέτηση της γερμανικής σημαίας δίπλα στη ελληνική. Και ο συμβολισμός συνίσταται στο γεγονός οτι οι Γερμανοί, είχαν θέση σαν απαράβατο όρο, η ελληνική σημαία να τοποθετείται δίπλα στη γερμανική και οχι η γερμανική δίπλα στην ελληνική.

Για την ιστορία: Ας σημειωθεί οτι ο Ματεξάς, εκτός του οτι απαγόρευσε στους δίγλωσσους να μιλούν και τη δεύτερη γλώσσα που και αυτήν θεωρείται Μητρική τους γλώσσα, είχε απ το 1936 και μετά εξόρισε πολλούς δίγλωσσους με το αιτιολογικό οτι έκαναν ρουμανική προπαγάνδα. Με εξαίρεση αυτούς τους ελάχιστους, όλοι οι άλλοι δίγλωσσοι, οχι μόνο συμμετείχαν στην Αντίσταση. Ηταν απ τους βοσικούς στηλοβάτες με την κτηνοτροφία, τα ζώα μεταφοράς και την οικονομική τους ευρωστία : Τροφοδότησαν, στέγασαν, περίλθαψαν και διακίνησαν και με την συλλογή όπλων εφοδίασαν και συμμετείχαν στις πρώτες αντάρτικες ομάδες και σαν σύνδεσμοι εκτελούσαν τις πιο δύσκολες και εμπιστευτικές διαταγές και διασυνδέσεις ατόμων και ομάδων. Επειδή οι Βλάχοι ηταν γνώστες της γεωγραφίας και τη διαμόρφωση των ορεινών όγκων, ένα μεγάλο μέρος χρησιμοποιήθηκε σαν σύνδεσμοι-αγγελιοφόροι.

Ας σημειωθεί οτι λόγω της επαγγελματικής αποσχόληση τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές η σχέση των Βλάχων με την Αντίσταση ηταν πολύ πιο άμεση σε σχέση με τα αλλα επαγγέλματα. Αυτή ακριβώς η καθημερινή άμεση σχέση οδήγησε στη σκέψη οι δίγλωσσοι Βλάχοι να αποτελέσουν ξεχωριστή οργανωτική κομματική Αχτίδα.

Η αναφορά στη λέξη σύνδεσμος ύστερα από τόσα χρόνια μου θύμισε τις γέφυρες που συνδέουν τις δυο όχθες ενός οποιουδήποτε ποταμού. Οι Αγγλοι φέγοντας απ την Ελλάδα προκειμένου να καθυστερήσουν την προέλαση των Γερμανών και να φύγουν χωρίς απώλειες κατάστρεψαν τουλάχιστο στο Νομό μας όλες τις γέφυρες. Οι Γερμανοί με την επιστρατευμένη καταναγκαστική προσωπική εργασία τις αποκατάστησαν προσβάσιμες. Οταν όμως άρχισε να αναπτύσσεται η Αντίσταση έκαναν φυλάκια και τοποθέτησαν σκοπιές. Ο Νομός μας εκτός από το Βόδα-66 και τον Λουδία έχει τον Αλιάμονα που χωρίζει το Βέρμιο απ τα Πιέρια και τον Αξιό που χωρίζει το Βέρμιο απ το Καϊμάκ Τσαλάν, δυο απαραίτητες προσβάσεις για τον συντονισμό της δράσης των μονάδων και η επικοινωνία γινόταν μέσω των συνδέσμων.

Μια λοιπόν, που τις γέφυρες τις φύλαγαν οι Γερμανοί, η Αντίσταση στον μεν Αλιάκμονα έκανε ένα «Σάλι-μια ξύλινη πλατφόρμα» στη Λευκόπετρα και συνέδεσε το Βέρμιο με τα Πιέρια και στον Αξιό ειδικά για τους συνδέσμους στο χωριό Αγιος Πέτρος είχαν εξασκήσει δυο βουβάλια. Ο σύνδεσμος ακολουθούσε το βουβάλι και μόλις έφτανε στα βαθιά έπιανε την ουρά του βουβαλιού και αυτό κολυμπώντας τον περνούσε απέναντι

Ο σύνδεσμος είναι ο Ιμάντας που μεταφέρει τις οδηγίες απ τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Ειναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις, άλλο τόσο και στα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά. Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθεν του και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εκθέσεις ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους. Για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις, τα ποσοτικά και ποιοτικά στοιχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρύσταλώματα» για την περαιτέρω δράση.

Και στα μπλόκα που στο Νομό Ημαθίας έχουν γίνει πολλά στη Βέροια, Νάουσα, Αλεξάνδρεια και σε πολλά χωριά, συνοικίες και μαχαλάδες ακόμα, οι σύνδεσμοι ηταν αυτοί που με κίνδυνο της ζωής τους, έσωσαν πολλούς συναγωνιστές και απλούς ανθρώπους από βέβαιο θάνατο ή την ομηρία και όταν ακόμα είχαν συλληφθεί ή και μεταφέρονταν για το στρατόπεδο η και την εκτέλεση ακόμα, όπως η απελευθέρωση του κεντρικού ομιλητή Παντελή Βασιλιάδη, ράφτη απ τη Βέροια, που συνελλήφθει απ τους Γερμανούς στην πάνδημη συγκέντρωση στην πλατεία Αγίου Αντωνίου στις 5/3/44, στη Βέροια. Μόλις η Ν.Επιτροπή ή κάποια τοπική οργάνωση πάρει μέσω του συνδέσμου την πληροφορία, οτι θα γίνει μπλόκο στο τάδε μέρος και την δείνα ώρα η κάθε οργάνωση το πρώτο πράγμα που έκανε ηταν να καλέσει τους συνδέσμους να ειδοποιήσουν τους παράνομους στο Μαχαλά ή την περιοχή που μένουν, οτι θα γίνει μπλόκο για να πάρουν τα μέτρα τους ή οι ίδιοι οι σύνδεσμοι τους μετακινούν σε άλλη περιοχή και το δεύτερον, ηταν να προσδιορίσει ποια απ τα στελέχη θα πάνε εθελοντικά στο μπλόκο να πρωτοστατήσουν στην πορεία και την εξέλεξη στο μπλοκο, έτσι ώστε το κόστος σε συλλήψεις ή όποιες άλλες συνέπειες να είναι όσο το δυνατόν μικρότερες απ τις προβλεπόμενες. Κάτι αντίστοιχο ή παρόμοιο γίνονταν σε όλλη την Ελλάδα, αφού οι Γερμανοί τον ίδιο επιδιωκόμενο σκοπό είχαν.

Στο χώρο της Βόρειας Ελλάδας σε όλη τη διάρκεια της Μεταξικά δικτατορίας λειτουργούσε το Γραφείο Μακεδονίας-Θράκης που καθοδηγούσε την αντιδικτατορική δράση. Βέβαια οι οργανώσεις του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ στη διάρκεια της δικτατορίας δέχτηκαν πολλά και αλλεπάλληλα χτυπήματα χωρίς όμως να διαλύθούν τελείως. Ολο και κάποια μαγιά έμεινε να συνεχίσει τον υποτυπώδη έστω αντιδικτατορικό αγώνα και την παρουσία τους οργάνωση του αγώνα..

Μετά την κατοχή το Δεκέμβρη του 1942 πραγματοποιείται η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ και το Νοέμβρη του 1943 η Α! Περιφεριακή Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ Ημαθίας. Η Συνδάσκεψη αυτή έγινε στο Χωριό Κλειδί της Ημαθίας. Το Νοέμβρη του 1943 η Β! Συνδιάσκεψη Μακεδονίας-Θράκης στο χωριό Δάσκιο και τον Οκτώβρη 44 στο χωριό Ελλαφίνα πραγματοποιείται Παμακεδονικό Συνέδριο του ΕΑΜ.

Η πρώτη σύσκεψη χωρίς να παρθούν αποφάσεις συγκεκριμένες στην Ημαθία, έγινε την ίδια μέρα που οι «άρχοντες της χώρας» την εγκατάλειψαν απ τους τραυματίες του αλβανικού την ημέρα που οι «άρχοντες» γύρισαν την πλάτη στο λαό και τη χώρα βρίσκονταν με αναρρωτική άδεια και από στελέχη του ΚΚΕ, που ηταν σε παρανομία αλλά σε στενή επαφή και συνεργασία με το συνδικαλιστικό κίνημα και τα προβλήματα του λαού γενικά και της Νάουσας ειδικά που ήταν η πιο βιομηχανική Πόλη όχι μόνο στη Μακεδονία . Η Νάουσα, την εποχή εκείνη ηταν η πιό βιομηχανοποιημένη πόλη της Ελλάδας. Είχε μεγάλο εργατικό δυναμικό γι' αυτό και καθοδηγούνταν πάντα απευθείας από ένα ή και δυο μέλη της Κ.Ε του ΚΚΕ. Στο μεταξύ άρχισαν να καταφτάνουν και οι δραπέτες εξόριστοι και φυλακισμένοι του Νομού που είχε εξορίσει και φυλακίσει χωρίς δίκη ο Μεταξας. Οι επαφές έκτοτε ηταν σχεδόν σε καθημερινή βάση και οι συσκέψεις η μια διαδέχονταν την άλλη.

Οι μεμονωμένες τριάδες πολλαπλασιάζονταν, συγχωνεύονταν και στα τέλη του Ιούλη με αρχές Αυγούστου 1941, δύο σχεδόν μήνες πριν την ίδρυση του ΕΑΜ, συγκροτείται η πρώτη 7μελής επιτροπή στη Βέροια και λίγο αργότερα στην Νάουσα και σε συνέχεια συγκροτήθηκε η περιαφεριακή επιτροπή του ΕΑΜ Ημαθίας. Τα ονόματα των αγωνιστών που πρωτοστατούσαν και συμμετείχαν στις επιτροπές στη διάθεση οσων θελήσουν να τα γνωρίσουν. Οπως και τα ονόματα των σκοτωμένων ανταρτών στην μάχη με τους Πουλικούς στο ΣΤ! Δημοτικό Σχολείο Βεροίας.

Ο Νομός Ημαθίας για τους κατακτητές είχε τεράστια στρατηγική και οικονομική σημασία. Από το Νομό μας περνούν οι μοναδικές σιδηροδρομικές, μα και οδικές αρτηρίες, με τις οποίες εφοδιάζονταν η Νότια Ελλάδα και το μέτωπο του Ρόμελ στην Αφρική. Στη Σημερινή Αλεξάνδρεια (τότε Γιδά), κατασκευάζεται και λειτουργεί μεγάλο αεροδρόμιο. Ο τεράστιος κόμπος είναι πηγή ανεφοδιασμού με σιτηρά και δημητριακά. Γι' αυτό και τα μέτρα ήταν αντίστοιχα αυστηρά.

Επρεπε πάσει θυσία ο λαός να μην θέσει σε κίνδυνο την επικοινωνία με το Βερολίνο και ο πλούτος αυτός να περάσει ανενόχλητα στα χέρια τους. Επειτα από εδώ περνούσαν για τη Γερμανία και τα τρένα αγκομαχώντας φορτωμένα με τα κλοπημαία. Σαν αντίδραση στην πολιτική και στρατιωτική δράση του λαού της Ημαθίας οργανώνουν την ΠΑΟ, προσπαθούν να στρατολογήσουν καραμπινιέρους, σε συνεργασία με τους Κούϊσλίγκς . Εξοπλίζει με τη βία τα χωριά της υπαίθρου, μεταφέρουν τους οπλισμένους απ τα χωριά του Βοϊου στο κεφαλοχώρι Κρύα Βρύση και ασκούν αφόρητη τρομοκρατία προκειμένου να καθυποτάξουν τον Ημαθιώτικο λαό.

Η συγκρότηση των ΕΑΜικών οργανώσεων στο Νομό, άρχισε απ τον Ιούνιο του 1941, πήρε σχήμα και μορφή στις αρχές του 1942 εδραιώνει τη δράση του με το πρώτο Παμακεδονικό Συνέδριο του ΕΑΜ στη Λαφίνα Πιερίας και ολοκληρώθηκε στο τέλος του 1943 με ορόσημο το δεύτερο Πανμακεδονικό Συνέδριο στη Σκοτέρνα Πιερίας. Τη συνδιάσκεψη της ΕΠΟΝ Μακεδονίας στις 30/10/43, στο χωρίο Καταφί Πιερίας και στο χωριό Κουστούφλιανη στις 25/11/3 γίνεται η συνδιάσκεψη Νομού Ημαθίας και μια ακόμα ΕΠΟΝίτικη στον Κοπανό και τη Φυτειά Ημαθίας.

Στα συνέδρια αυτή πήραν μέρος αντιπρώσωποι όλων των πόλεων και χωριών της Μακεδονίας και πολλές εκατοντάδες λαού. Περιεχόμενο των Συνεδρίων και των Συνδιασκέψεων αυτών ηταν ο καλύτερος, αποτελεσματικότερος και προσεκτικότερος σχεδιασμός και συνδυασμός του αγώνα.

Ο αγώνας στο Νομό Ημαθίας, μετά την ίδρυση του ΕΑΜ καθοδηγείται απ την Περιφερειακή Επιτροπή (Π.Ε) του ΕΑΜ. Στη Βέροια και τη Νάουσα συγκροτούνται επιτροπές πόλης και η ύπαιθρος έχει χωριστεί σε τομείς και Τομεακές Επιτροπες(Τ.Ε), με έδρα τα κεφαλοχώρια. Η σύνθεση αυτών των επιτροπών αποτελούνται εκτός απ το Γραμματέα, τον υπεύθυνος της διαφώτισης και του τύπου και υποχρεωτικά και εκπρόσωποι του εφεδρικού ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ και της Επιμελητείας του αντάρτη (Ε,Τ.Α). Οι αποφάσεις παίρνονται δημοκρατικά και εκτελούνται υποχρεωτικά. Η δράση των

οργανώσεων είναι παράνομη γι' τό και παίρνονται αυστηρά μέτρα ασφαλείας για να μην υπάρξουν απώλειες. Οι υπεύθυνοι έχουν ψευδώνυμα και πλαστές ταυτότητες.
Παράλληλα με το στήσιμο πολιτικών ΕΑΜικών οργανώσεων, συγκροτούνταν και οι πρώτες ένοπλες ομάδες, που υπήρξαν οι πρώτοι πυρήνες του Βερμίου πριν ακόμα δημιουργηθεί ο ΕΛΑΣ. Οι ομάδες που θα αποτελούσαν το πρόπλασμα-προζύμι του θρυλικού ΕΛΑΣ. Μερικοί που συμμετείχαν στις ομάδες αυτές ηταν μαχητές του αλβανικού πολέμου που δεν παρέδωσαν τα όπλα. Αυτοί αφού αντάλλαξαν χαιρετισμό με τις οικογένειές τους την επόμενη έφυγαν για το Βέρμιο. Και τα ονόματα αυτών στη διάθεση. Μέχρι την ίδρυση του ΕΛΑΣ και του ΕΛΑΝ η προσπάθεια περιορίστηκε στη δημιουργία πολιτικών οργανώσεων και το στήσιμο μηχανισμών, την κατανομή ρόλων και ευθυνών κατά τομείς :
Οργανωτικό σχήμα, διαφώτισης, αλληλεγγύης, περιφρούρησης κλπ. Το στήσιμο συνεργείων για την αναγραφή συνθημάτων, διαφωτιστικού υλικού και διανομής, την οργάνωση δικτύου συνδέσμων και τη συλλογή πληροφοριών, οπλισμού και στρατιωτικών εξαρτημάτων: στολές, χλένες, χάρτες, κιάλια, ξίφη κλπ. Παραστάσεις προς τις αρχές κατοχής, διαμαρτυρίες για τις υποχρεωτικές αγκαρίεσε τις επιτάξεις, τις αυθαίρετες αρπαγές, ώρες κυκλοφορίας και για τις συλλήψεις που στο μεταξύ είχαν αρχίσει να πληθαίνουν.
Η δράση ηταν επόμενο οτι θα προκαλούσε αντίδραση. Και πράγματι η πρώτη αντίδραση των Γερμανών, εκτός του οτι και η Ελλάδα υπάγεται πλέον στο γερμανικό ποινικό δίκαιο, ηταν η ομαδική εκτέλεση των 25 πατριωτών στις 29/6/1943 λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ στη Νάουσα, προκειμένου να περιορίσουν τη δράση του πολιτικού και κυρίως του ένοπλου αγώνα. Μα και να δώσει ένα δείγμα γραφής για το πως θα αντιμετώπιζαν στο μέλλον την Εθνική Αντίσταση. Και όταν αργότερα άρχισαν οι ομαδικές διαμαρτυρίες, οι διεκδικήσεις, οι μεμονωμένες και κατά κλάδο απεργίες, οι γενικές απεργίες, τα συλλαλητήρια και οι μαχητικές εκδηλώσεις κατά της καθόδου των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και της Επιστράτευσης, τα καθημερινά σαμποτάζ, οι ενέδρες και οι πολύνεκρες μάχες, άρχισαν τα μπλόκα, εντάθηκαν οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια.
Και όταν ζήτησαν εργάτες για τα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας με το σύνθημα : «ούτε ένας Ελληνας δεν πρέπει να δεχθεί να πάει να παράγει όπλα, που με αυτά θα σκοτώνουν Ελληνες και συμμάχους», άρχισαν οι συλλήψεις «εργατών» και ομήρων και οι εκτελέσεις για αντίποινα όπως αυτές των Βεροιωτών αγωνιστών απ το στρατόπεδο του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και λίγες μέρες αργότερα ένα πρωϊνό εκτέλεσαν 100 και πλέον. Ανάμεσά τους και αρκετοί Ημαθιώτες.
Μπλόκα στην Ημαθία έγιναν πολλά. Κάθε πρωϊ στη Βέροια και τη Νάουσα ή σε κάποια περιοχή, συνοικία ή μαχαλά ηταν μπλοκαρισμένος και το: (axton-axton) προσοχή-προσοχή, ακολουθούσε μικρή παύση και σε συνέχεια «θα γίνει έρευνα και όσοι βρεθούν στα σπίτια θα σκοτωθούν επί τόπου», λέξεις που τρυπούσαν τα αυτιά, ράγιζε τις καρδιές και κορύφωνε την αγωνία για το κόστος σε συλλήψεις με αποκορύφωμα τα δυο μεγάλα, που περιελάμβαναν όλόκληρη την πόλη και ειδικά αυτό την άνοιξη του 1944, με σημείο συγκέντρωσης όλων των αντρών και παιδιών στους στρατώνες και το γήπεδο στη Νάουσα.
Συλλατήρια κατά της επιστράτευσης, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και αντίστοιχα μπλόκα στην (Γιδά) Αλεξάνδρεια. Η πόλη αυτή και τα χωριά που ηταν κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, εκτός που συμμετείχαν στις γενικές κινητοποιήσεις, είχαν και ένα δικό τους ξεχωριστό πρόβλημα που τους πονούσε. Ενα πρόβλημα που πονούσε πολύ και πολλούς.
Οταν οι Γερμανοί, άρχισαν να μην νοιώθουν ασφαλή την μετακίνησή τους χρησιμοποίησαν την δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ και αφού αυτή δεν απέδωσε τα αναμενόμενα αποτελέσματα να περιοριστούν οι ενέδρες, υποχρέωσαν τους ιδιοκτήτες των χωραφιών που τα χωράφια τους βρίσκονταν σε ακτίνα 500 μέτρων κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής και απ τις δυο πλευρές να μην τα καλλιεργήσουν και να κόψουν τα δέντρα, για να έχουν ορατότητα για τις τυχόν ενέδρες. Οι Γερμανοί στο συλλαλητήριο αυτό συνέλλαβαν 500 και πλέον άτομα τα οποία μετέφεραν στο στρατόπεδο Παύλου Μελά. Πολλοί απ τους συλληφθέντες εκτελέστηκαν παρά τις διαμαρτυρίες για την διάσωσή τους και αρκετοί στάλθηκαν όμηροι στη Γερμανία.
Κάθε μπλόκο είχε τις γενικές και τις δικές του τοπικές ιδιομορφίες. Αυτό το Πάνδημο της Βεροίας όμως είχε και μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Πριν ακόμα ολοκληρωθεί η συγκέντρωση μέσω των καταδοτών, έγιναν οι πρώτες συλλήψεις. Τους συλληφθέντες του πήγαν στο χώρο του στρατώνα και αφού τους έκαναν λιώμα στο ξήλο και με απειλές για επιτόπου εκτέλεση τους πήγαν στο χώρο του μπλόκου. Εκεί κρατώντας τους απ τις μασχάλες όρθιους υποχρέωσαν τον κόσμο να περνά ένας ένας απ μπροστά τους και απειλώντας τους, τους υποχρέωναν να δείχουν ποιούς είχαν συνεργάτες, για ποιους άκουσαν οτι

συμμετείχαν σε κάποια Αντιστασιακή οργάνωση και ποιους αυτοί θεωρούσαν ύποπτους. Μια κίνηση του χεριού ή του κεφαλιού ηταν αρκετή να συλληφθεί ο υποτιθέμενος Αντιστασιακός-κομμουνιστής. Να βασανιστεί και να οδηγηθεί στο στρατόπεδο Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και από εκεί στρατοδικείο η όμηρος στη Γερμανία.
Το Μπλόκο αυτό εκτός απ τις συλλήψεις είχε και έναν άλλο στόχο. Στη Βέροια ζούνε χιλιάδες δίγλωσσοι Ελληνες-Βλάχοι. Οι Κούϊσλίγκς ήθελαν χέρια να κρατούν όπλα και ο Ραποτίκας σαν εκπρόσωπος του «Πρίγκιπα Διαμαντή», που ήθελε Αμέτη Μουχαμέτη να αναστήσει το «Πριγκιπάτο της Πίνδου», ήθελε σε συνεργασία με τους Γερμανούς να επιστρατεύση-ντύσει Καραμπινιέρους τα Βλαχόπαιδα της Βεροίας.
Στο μπλόκο υπεύθυνο στέλεχος για τους δίγλωσσους Ελληνες ηταν ο Γεώργιος Ζαρκάδας Ράφτης στο επάγγελμα. Φαίνεται πως όταν μπήκε στο Μπλόκο κάποιος καταδότης τον είδε και το έκανε γνωστό στους Γερμανούς. Ο Ζαρκάδας ηταν γνωστό κομμουνιστής και στέλεχος του ΕΑΜ. Από την ώρα λοιπόν που το έμαθαν αυτό οι Γερμανοί, με τα μεγάφωνα τον καλούσαν να παραδοθεί. Την ημέρα αυτήν για λόγους ασφαλείας η διμοιρία μας. είχε πιάσει θέσεις επάνω απ το πεδίο βολής του στρατού. Από τη θέση αυτή ακούγαμε πολύ καθαρά τα μεγάφωνα που τον καλούσαν επίμονα να παραδωθεί ο Ζαρκάδας.
Ο Ζαρκάδας όμως, δεν παρουσίαζονταν όπως το ζητούσαν οι Γερμανοί. Αυτός έχοντας υπόψη την πληροφορία για την επικείμενη επιστράτευση μέσω της επικοινωνίας των συνδέσμων παρακολουθούσε την πορεία του μπλόκου γενικά και της επιστράτευσης καραμπινιέρων ειδικά. Οταν διαπίστωσε οτι αν συνέχιζε να κρύβεται η πορεία της επιστράτευσης θα οδηγούνταν σε άσχημα αποτελέσματα και η επιστράτευση θα πετύχενε, προκειμένου να αλλάξει αυτήν την εξέλιξη παρουσιάστηκε. Και πράγματι μετά την παράδοση του η πορεία της επιστράτευσης άλλαξε. Βέβαια οχι με τα νούμερα που ήθελε ο Ραποτίκας.
Ο καθένας καταλαβαίνει τι μεσολάβησε μετά τη σύλληψή του. Αφού τον περιποιήθηκαν δεόντως, μαζί με τον Καθηγητή Κώστα Πλωμαρίτη, τον ταγματάρχη του μηχανικού και καπετάνιο του ΕΛΑΣ Βερμίου Περικλή Μεσημέρη, τον Δήμο Μαζαράκη, τον Μιλτιάδη Παλεστή και πολλούς άλλους μαζί τους εκτέλεσαν στις 6/6/ 1944. Τον ταγματάρχη Μεσημέρη πριν τον εκτελέσουν οι Γερμανοί τον διέταξαν να βγάλει το εθνόδημο του ΕΛΑΣ απ το Δίκοχό του. Σαν απάντηση ο Καπετάνιος του ΕΛΑΣ τους έδειξε το σημείο της καρδιάς του και σε συνέχεια είπε: «Πρώτα εδώ και μετά ... » Τα προβλήματα για να δημιουργηθεί, να λειτουργήσει και να δράση αποτελεσματικά το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τοπικά και πανελλαδικά ηταν εκτός από πολλά και δύσκολα. Και γίνονταν δυσκολότερα γιατί το καθετί έπρεπε να γίνει κάτω απ το άγρυπνο μάτι του κατακτητή και των συνεργατών και κυρίως την στενή παρακολούθηση της πλειάδας των καταδοτών και των πολυάριθμων χαφιέδων. Και το δυσκολότερο απ όλα ηταν η οργάνωση των πιο πάνω συναντήσεων και Συνδιασκέψεων., που ήταν ήδη προγραμματιστεί
Οσο δύσκολα και αν ηταν στην οργάνωση οι Συνδιασκέψεις, όσο το κίνημα ανέβαινε τόσο πιο απαραίτητες γίνονταν οι Συνδιασκέψεις. Γιατί στις συναντήσεις αυτές οι αντιπρόσωποι των διαφόρων περιοχών αντάλλαζαν γνώμες, απόψεις και πείρα για την μέχρι τότε πορεία του αγώνα. Εκαναν κρίσεις και κριτική για τα θετικά και αρνητικά στον τρόπο που η κάθε περιοχή και οργάνωση έλυνε τα προβλήματα. Εκαναν προτάσεις και χάραζαν την παραπέρα πορεία του αγώνα τοπικά και σε πανελλαδική κλίμακα κλπ,
Τα προβλήματα αυτά ηταν από τα δυσκολότερα γιατί έπρεπε να μετακινηθούν εκατοντάδες άνθρωποι απ τη μια περιοχή στην άλλη. Και οι εκπρόσωποι είχαν μαζί τους έγγραφα δράσεις βάση των οποίων θα έκαναν απολογισμό της δουλειάς και μετά τη λήξη των εργασιών θα έπαιρναν μαζί τους τα έγγραφα με τις νέες αποφάσεις που πήρε το Ακτίφ ή η Συνδιάσκεψη. Οι κίνδυνοι πολλοί και μεγάλοι. Παίζονταν κεφάλια. Το γεγονός αυτό οχι μόνο καθιστούσε αλλα και απαιτούσε η περιοχή ή η πόλη στην οποία θα συνέρχονταν ένα τέτοιο σώμα, οι οργανώσεις της περιοχής έπρεπε να λειτουργήσουν τόσο συντονισμένα και αρμονικά όπως οι δύκτες του Ωρολογίου. Επρεπε να εξασφαλιστούν καταλύματα διαμονής, διατροφή, ασφάλεια στην μετακίνηση των ιδίων των αντιπροσώπων και ένοπλη περιφρούρηση του χώρου που θα γίνει η συνάντηση.
Για να περιοριστούν οι κίνδυνοι εκτός απ τα αλλα οργανωτικά μέτρα για να γίνουν πιο εύκολες οι συναντήσεις αυτές. Συνήθως συνδυάζονταν με κάποια κοινωνική εκδήλωση. Διαδήλωση, διαμαρτυρία, ποδοσφαιρική συνάντηση κλπ. Την άνοιξη του 1944 προκειμένου να συντονιστούν οι πολεμικές προσπάθειες εν όψη των αλλεπάλληλων εκκαθαριστικών επιχειρήσεων που απ καιρό προετοίμαζαν οι Γερμανοί αλλά και για να εκτιμηθεί η μέχρι τότε πορεία του αγώνα έγινε στη Φυτειά Βεροίας η Μακεδονική συνδιάσκεψη. Οι εκπρόσωποι πολλοί και η κινητοποίηση γιγάντια. Οι οργανώσεις πολιτικές

και ένοπλες, από πολλές μέρες πριν σε επιφυλακή. Προκειμένου να καλυφθεί κάπως αυτός ο οργασμός κινητοποίησης η Ν Επιτροπή οργάνωσε μια ποδοσφαιρική συνάντηση στο γήπεδο Βεροίας,
Ετσι ώστε να γίνει πιο εύκολη η πρόσβαση των εκπροσώπων στην πόλη. Οι σύνδεσμοι και στις περιπτώσεις αυτές είχαν τον πρώτο ρόλο. ΟΙ Γερμανοί όμως απ ό,τι φάνηκε είχα κάποια πληροφορία γι' αυτή την συνάντηση. Λόγω της σοβαρότητας όμως της συνάντησης πάρθηκαν μέτρα και για ένοπλη ακόμα αντιμετώπιση για τυχόν εμπλοκή των Γερμανών. Και πράγματι ύστερα απο λίγο έκαναν την εμφάνιση ένοπλες γερμανικές δυνάμεις.
Όταν οι Γερμανού μπλόκαραν το γήπεδο και όταν άρχισαν να κάνουν έρευνα, τότε η ομάδα ασφαλείας απ το Νεκροταφείο απέναντι άνοιξε πυρ. Το γεγονός αυτό ανεπάντεχο για τους Γερμανούς προκάλεσαν σύγχυση και μικροπανικό, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα όλοι οι εκπρόσωποι και οι σύνδεσμοι που συντόνιζαν τη συνάντηση να φύγουν απ το μπλόκο. Ο οπλισμός και πολλά απ τα έγγραφα που είχαν μαζί τους οι αντιπρόσωποι και άλλοι αγωνιστές επάνω τους να το παραλάβουν τα περισσότερα κορίτσια της ΕΠΟΝ χρησιμοποιώντας ακόμα και τα εσώρουχα προκειμένου να βγάλουν έξω απ το μπλόκο και όποιο άλλο ενοχοποιητικό για τους Γερμανούς στοιχείο υπήρχε.
Το ΟΧΙ του Μαζαρήκη και χιλιάδων άλλων Μαζαράκιδων και Μεσιμέριδων, τότε και μετά στους βασανιστές. Το ΟΧΙ στην ταπείνωση και στην υποταγή, το ΟΧΙ στην άρνηση των ανθρώπινων αξιών και των ιδανικών τους είναι φανερό και αποδεδειγμένο πως δεν το έλεγαν άνθρωποι τυχαίοι. Ανθρωποι απολίτικοι, αδιάφοροι, ανυποψίαστοι και άσχετοι προς τους εθνικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες του λαού μας.
Παρόμοια απάντηση μπορούσαν να δώσουν μονάχα φλογεροί πατριώτες και αφοσιωμένοι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Οραματιστές και πρωταγωνιστές για μια Ελευθερη και Δημοκρατική Ελλάδα. Για ένα καινούριο κόσμο, μια νέα κοινωνία. Μονάχα αγωνιστές, που δεν πήρανε τη ζωή τους «λάθος», ιδεολόγοι, επαναστάτες που πετούσαν τη σκούφια τους από ενθουσιασμό για χάρη του αγώνα, και τα δίνανε όλα-και τη ζωή τους ακόμα-θα μπορούσαν να αντισταθούν περήφανα στη βία, να ελέγξουν το φόβο, να υποτάξουν τον πόνο και να νικήσουν. ΟΙ Νέοι ένιωθαν πως έπρεπε να αντιδράσουν πιο γρήγορα απ τους ρυθμούς της αλλαγής που έρχονταν, κάνοντας πράξη τα λόγια του μεγάλου μας Ποιητή Κ Παλαμά, στο ποίημα οι Πατέρες:
...Φτάνει μια ιδέα να σ το πει, μια ιδέα να σ το προστάξει, κορόνα ιδέα, ιδέα σπαθί, που θα ειν πάνου απ' όλα»!
Αυτούς λοιπόν που με υποθήκη τη ζωή τους προκειμένου η Ελλάδα και οι Ελληνες να μείνουν όρθια και να απελευθερωθεί, πάνω από εκατό και πλέον χιλιάδες Ελληνες πατριώτες και δημοκράτες, αγωνιστές της λευτεριάς, της δημοκρατίας και της σοσιαλιστικής ιδέας πέρασαν, για αυτήν την αποκοτιά του από τα διάφορα κολαστήρια του «Νέου Παρθενώναν», όπως τον αποκαλούσαν οι φωστήρες της εθνικοφροσύνης. Και άλλες τόσες απ τα δεκάδες αλλα κάτεργα και κολαστήρια που ηταν σπαρμένα στην Ελλάδα του Γ! «Ελληνο- χριστιανικού πολιτισμού», που τον άρχισε η βασιλό-μεταξική δικτατορία και τον συνέχιζαν οι επιβήτορες της εξουσία. Στα κάτεργα και τα κολαστήρια προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος να τον ολοκληρώσει η χούντα των συνταγματαρχών στο έμπα της άνοιξης του 1967.
Εκεί, λοιπόν, στα ανά την Ελλάδα κολαστήρια και ειδικά στο Μακρονήσι και τη Γυούρα, το Τρίκερι και το Βίδο στο πρόσωπο όλων εκείνων των αγωνιστών απ τη γενιά της Αντίστασης, που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να σηκώσουνε τον ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η Λευτεριά, η Δημοκρατία, η Ανθρωπιά και η αξιοπρέπεια. Η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης.
Μια πρωτοφανής σε έκταση και αγριότητα επιχείρηση ταπείνωσης εξευτελισμού, υποταγής και εξόντωση της λεβεντιάς ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπό την έμπνευση και εποπτεία των ξένων (Αγγλων Κολαντώνηδων και αργότερα του μπάρμπα Σάμ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσασμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής. Αλήθεια πώς να δικαιολογήσει κανείς αυτό, το ειδεχθές και ασυγχώρητο έγκλημα του μεταπολεμικού κατεστημένου. Ένα έγκλημα που συνίσταται οχι μόνο στην άκριτη αποδοχή και εκτέλεση αυτών που υπαγόρευαν οι Νέο κατακτητές, αλλά για να είναι αρεστοί πλειοδοτούσαν σε πράξεις βίας σε ατομικό και εθνικό επίπεδο. Αυτήν την υπέρβαση σε πράξεις βίας και εγκλημάτων ακόμη την είχαν διαπίστωση και οι Γερμανοί με τα «τάγματα ασφαλεία» και τους διάφορους συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς.
Οι φιλόδοξοι στόχοι του εντεθνικού κατεστημένου, του εγκληματικού και φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια μόνο στο απλό-όπως θα νόμιζε κανείς και όπως πρόβλεπε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και την εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος, κατά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Αλλα αποσκοπούσε, στην με κάθε τρόπο ηθική

και πολιτική τους εκμηδένιση, τον αποχρωματισμό, την υποταγή και τελικά στην αναβάπτιση τους στα νάματα της εθνικοφροσύνης.
Βέβαια, για την Μακρόνησο και από τη Μακρόνησο υπήρχε και η προηγούμενη πείρα, αφού η Μακρόνησο από τα τέλη της δεκαετίας του 1920 έως το 1963 που καταργήθηκε «φιλοξενήθηκαν» χιλιάδες εξόριστοι, αριστεροί, κομμουνιστές. Το ξερονήσι δέχθηκε τους πρώτους κατ' εφαρμογή του «Ιδιωνύμου» του Ελευθερίου Βενιζέλου. Για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα κολαστήρια και ειδικά της Μακρονήσου, χρειάστηκε να επιστρατευθεί εκτός απ τη δική μας 4ο Αυγουστιανή και η Γκεσταμπίτικη κατοχική πείρα στα βασανιστήρια και το έγκλημα, αλλά και οι όποιες στεγνές και απάνθρωπες διεθνείς μεθόδους βασανισμών. Να χρησιμοποιηθούν όλα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και πρωτόγνωρες μορφές λευκής, τρομοκρατίας. Και όλα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του Ελληνα γενικά και του αγωνιστή ειδικά.
Η προβολή του «αναμορφωτικού» έργου που συντελούνταν στην Μακρόνησο, τις φυλακές, τις εξορίες και την χώρα γενικότερα αποτελούσε αντικείμενο μιας ιδιαίτερα εκτεταμένης και μεθοδικά οργανωμένης προπαγανδιστικής εκστρατείας, σε ολη τη χώρα. Μόνο κατά τη διάρκεια του 1947-50 γιατί μετά το 1950 σιώπησαν τα πάντα: η αναμόρφωση των πρώην κομμουνιστών, (λες και στη Μακρόνησο, τις φυλακές και τις εξορίες ηταν όλοι κομμουνιστές) η «ανάνηψή» τους παρουσιάζεται σαν ένα απ τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της κυβέρνησης, του στρατού και της ελληνικής φυλής γενικότερα, συνιστά απόδειξη της ανθρωπιστικής μεταχείρισης των αντιπάλων και, ταυτόχρονα, ιδεολογικό όπλο στη μάχη κατά του κομμουνισμού.
Πολλά και ποικίλα ηταν τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τη Βάρκιζα και μετά. Το μεγαλύτερο όμως ηταν αυτός ακριβώς ο αυθαίρετος χαρακτηρισμός του κάθε υπόπτου, συλλαμβανόμενου και υπόδικου με τον βαρύγδουπο τίτλο του «κομμουνιστή». Ο τίτλος αυτό περιείχε τη σύλληψη, τα βασανιστήρια, την εξορία και την παραπομπή στο στρατοδικείο. Στα στρατοδικεία ο τίτλος αυτός ηταν συνώνυμη με τον θάνατο, τα ισόβια και την εικοσαετή παραμονή στη φυλακή κράτηση, όπως συνέβει με πάρα πολλούς από εμάς. Μάλιστα η έδρα δεν έκανε ούτε καν τον κόπο να ρωτήσει τον κατηγορούμενο αν είναι κομμουνιστής. Αυθαίρετα τον προσφωνούσε κομμουνιστή. Η προσφώνηση και μόνο με τον τίτλο αυτό, που για πολλούς αποτελούσε τίτλος τιμής, σήμαινε οπωσδήποτε καταδίκη σε κάποια ποινή. Ποτέ όμως μετά την χρήση του τίτλου αυτού αθώωση.
Ηταν δε, τόση η ανευθυνότητα και η βιασύνη να τελειώσουν μια για πάντα με το ΕΑΜ, την Εθνική Αντίσταση και το ΚΚΕ, που δεν υστέρησαν σε κομπορημοση.
Αλήθεια τι ακριβώς γνώριζαν οι διάφοροι υμνητές και κυρίως οι διανοούμενοι; Το ερώτημα μπαίνει είναι αν τα γραφόμενα τους στηρίζονταν στην προσωπική πείρα ή αγνοούσαν την πραγματικότητα και πίστευαν στην προπαγάνδα της οποίας έγιναν φορείς ή γνώριζαν πολύ καλά τι ακριβώς συνέβαινε στα διάφορα κολαστήρια και έλεγαν εν γνώση τους ψέματα.
Στα έξη περίπου χρόνια του τρομακρατικού οργίου, 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα, μάτωσαν στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι, μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την τιμή και την αξιοπρέπειά τους, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία.
Μαρτύρησαν στα χέρια αδίστακτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξενόφρενης βίας, της αχαλύνωτης και ασύδοτης ξενοδουλείας. Αψευδείς μάρτυρες είναι τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.
Το βιβλίο το «Μήλο της Εριδος» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στη χώρα μας το 1948. Ο συγγραφέας του συνταγματάρχης Γουντχάους που ηταν στην Ελλάδα τα μεγαλύτερο διάστημα της κατοχής σαν υπαρχηγός και μετά αρχηγός της Βρετανικής Στρατιωτικής Αποστολής. Ηταν ένας απ τους κύριους φορείς, εκφραστές και ίσως διαμορφωτές της αγγλικής πολιτικής σε ό,τι είχε σχέση με την Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα. Ο κύριος Γουντχάους, λοιπόν, είναι αυτός που έδωσε εκείνη την περίφημη εντολή στους Ελληνες και Βρετανούς πράκτορες οτι πρέπει να μη διστάσουν να καταδίνουν τα στελέχη της ΕΑΜικής Αντίστασης στους Γερμανούς.
Υλοποίηση αυτής της περίφημης εντολής-ιδέας ηταν η απαρχή της συγκρότησης σε οργανωτικό πλέον σχήμα των μηχανισμών κατάδοσης και χαφιεδισμού στην κατοχή και μετά απελευθερωτικά μετατράπηκαν σε κυνηγούς κεφαλών.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων. Και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο, αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνεε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με δικαιοσύνη και ειρήνη.
Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Οταν ξαφνικά ξαναέρχεται μπροστά σου ένα μεγάλο κομμάτι απ τη ζωή σου και μάλιστα τόσο σημαντικό, που είναι αδύνατο να χωρέσει στα όρια ενός βιβλίου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφύγεις. Σαράντα σχεδόν χρόνια έμειναν στα συρτάρια του Νου. Ενώ εγώ έχω αλλάξει πλησιάζω τα 66, εκεί στα σιρτάρια του Νου δεν έχει αλλάξει τίποτε.
Και πώς να αλλάξει. Για να αλλάξει πρέπει να ξεχάσεις πρότυτα και στάση Ζώης και συμπεριφοράς Ανθρώπων, απ΄΄ο την Αντίσταση σαν του Μεσημέρη, του Ζαρκάδα, του Μαζαράκη, τον Ανδρές Μιζαντζίδη του Αντ Κιστόπουλο τον Κατσαρό και από την φυλακή: Μ Γλέζο, Δεσποτίδη, Σταβερη, Κύρκου, Αμπαντιέλο, Φλωράκι. Τζεφρόνη, του Τουτούνα, Δημητρίου, του Βενέτη και εκατοντάδες αλλους αξιοθαύμαστους ΕΠΟΝίτες, ΕΑΜίτες και κομμουνιστές, που δεν έκαναν τίποτε για τον εαυτό τους, ασχολούνταν με τους άλλους και έχτιζαν Ανθρώπους. Για να αλλάξει κάτι, πρέπει να ξεχάσεις πέντε βασικούς περιόδους της ελληνικής ιστορίας όπου το στίγμα της Αριστεράς χαράχτηκε έντονα και ιστορικά ανεξίτηλο α) : την περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, β) της Αντίστασης, γ) του εμφυλίου πολέμου δ) εκείνη της δεκαετίας του 60. ε) την επτάχρονη δικτατορία των συνταγματαρχών σε συνδυασμό πάντα με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.
Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μια γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, όπως πολύ θα το ήθελαν. Και δεν μπόρεσαν γιατί εκεί στο καμίνι της φωτιάς, η γενιά της Αντίστασης, δημιούργησε νέα δεδομένα, νοοτροπίες, πρακτικές και σύγχρονες αντικειμενικές συμπεριφορές. Ενα γεγονός που βοήθησε να εμπεδωθεί στη χώρα η έννοια ενός σταθερού πολιτισμικού συστήματος ιδεών και αξιών, που ο αντίκτυπός τους επέδρασε οχι μόνο στον πολιτισμικό τομέα και την πολιτική συμπεριφορά, αλλα και στην κοινωνική συνοχή.
Ηταν μια εποχή που προκάλεσε πολλά και μεγάλα Σόκ. Μια εποχή που ο λαός κατέθετε τις απόψεις του και έπαιρνε πολλές για-πρώτη φορά-μεγάλες αποφάσεις. Αν η κοινωνική συνοχή, η Λαϊκή ενότητα που σύνθεσε το ΕΑΜικό Κίνημα στην κατοχή, είναι οτι προχωρήσαμε σε μια αναγκαία διαδικασία προσαρμογής προς ό,τι συνέβαινε τότε σε όλο τον κόσμο, συντεταγμένα και χωρίς μεγάλες διακρίσεις κυρίως κοινωνικές, χωρίς διευρύνσεις του κοινωνικού χάσματος, τότε το αντίτιμο έπρεπε να είναι το εύγε και οχι το βόλι.
Ομως αυτή ακριβώς η υποδοχή απ το λαό της κοινωνικής συνοχής και η προσαρμογή του στα νέα δεδομένα, ηταν που δρομολόγισαν την πορεία εξόντωσης με όλα τα μέσα των φορέων αυτών των αντιλήψεων. Η πορεία εξόντωσης ηταν αυτοσκοπός. Είχε ένα συγκεκριμένο στόχο. Την εξόντωση του ΕΑΜ-ΚΚΕ που ηταν ο φορέας τους.
Οσον αφορά τα μέτρα που πήραν την επόμενη της Συμφωνία της Βάρκιζας, εκτός απ τα μεταξικά και κατοχικά ηταν δύο: α) Θεώρησαν ηθικά και «Νομικά» υπόδικο οχι μόνο αυτόν που πήρε μέρος στην Αντίσταση, αλλα και τους συνοδοιπόρους, τους συμπαθούντες και τους εξ αγχιστείας ακόμη συγγενείς του Αντιστασιακού και β) «ποινικοποίησαν» οχι μόνο το λόγω, γραπτό και προφορικό, αλλα και τη σκέψη και κυρίως αυτήν. Ο μόνος τρόπος να σπάσει τη Λαϊκή Ενότητα ηταν η βία. Η βία λοιπόν, που ασκήθηκε στα αμέσως μετά πολεμικά χρόνια, πέρα απ τη συμβολική σημασία της επιβολής της Μονομέρειας της «εξουσίας» πάνω στην πολλαπλότητα των ιδεών των οποίων φορέας ηταν η ΕΑΜική Αντίσταση, δεν αγιάζεται από το γεγονός οτι οι ιστορικές συνθήκες της εποχής καθιστούσαν εφικτές και τις περισσότερο βάναυσες πρακτικές. Η πράξη αυτή κάθ' εαυτή συνιστά οριακή δοκιμασία του δικαίου. Ακόμα και του δικαίου της εποχής εκείνης. Και αυτό γιατί, οι νομικές ρυθμίσεις δεν λειτουργούν ερήμην των κοινωνικών σχέσεων. Η κοινωνική διαφοροποίηση και η αντιπαλότητα επιβάλλουν την έκφρασή τους και στο κανονιστικό επίπεδο.
Η ισότητα απέναντι στο «Νόμο» αποτελεί οργανικό στοιχείο του νομικού πολιτισμού, σαν το ελάχιστο εγγυημένο όριο της αντικειμενικότητας του κράτους απέναντι στις αντιθέσεις των κοινωνιών και των

ανθρώπων. Χωρίς τη διασφάλιση αυτής της νομικής ισότητας, η έννοια του κράτους, που υποτίθεται οτι βασίζεται στη λαϊκή κυριαρχία, αποβάλλει-αποποιείται από μόνο του το πιο σημαντικό μέρος της.
Ομως τότε η κρατούσα πολιτική τάξη και τάξη δικαίου επέτρεπε αποκλίσεις, που «νομικά» ηταν ασύμβατες με την αρχή της νομιμότητας. Το αντισυνταγματικό korpous και η συνταγματική διαβάθμιση των πολιτών ανάλογα με τα κοινωνικά φρονήματά τους επέτρεψαν στο κράτος της Κέντρο-Δεξιάς δυσμενείς διακρίσεις που έφτασαν μέχρι την παραβίαση των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται, με σκοπό το υποκείμενό τους να μην λογίζεται, αλλα να είναι και να παραμείνει πράγματι άνθρωπος.
Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, και ο ακήρυκτος που προηγήθηκε, ιδεολογικός μετά την μετονομασία του ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ, την προσχώρηση την Γ! Διεθνή και την είσοδό ΚΚΕ στη βουλή και ο βίαια κατασταλτικός με βασανιστήρια, ρετσινόλαδα, εξορίες και φυλακίσεις από το 1936 μέχρι το 1940, η παράδοση των κρατουμένων στους Γερμανούς κατακτητές και η ένοπλη διεξαγωγή του με τους διάφορους εθνοϊσμούς και τα «Τάγματα Ασφαλείς» υπό τις διαταγές του Λονδίνου και σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές και η υποταγή της αστικής τάξης εκ νέου στην εξάρτηση εμπέδωσαν αυτήν την αντιδικαϊακή πραγματικότητα και επέτρεψε οχι μόνο, να εξαπολήση μια χωρίς προηγούμενο αχαλύνοτη βίας, αλλά και την μετατροπή της χώρας σε ερείπια και τάφους.
Οι πράξεις εκείνες περιβεβλημένες με την ατιμωρησία και την επιβράβευση των συντελεστών αποτελούν ακραίες προσβολές της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και σύμφωνα νέο το ισχύον Σύνταγμα, τις διεθνείς συμβάσεις και νόμους βαρύτατα εγκλήματα, με βάση τη θεμελειώδη επιταγή του κράτους Δικαίου οτι ο σεβασμός και η αξία του Ανθρώπου Αποτελούν Πρωταρχική Υποχρέωση της Πολιτείας. Η προστασία αυτή είναι απόλυτη, και επομένως οποιαδήποτε κατάσταση ανάγκης, όπως εκείνη που προκύπτει σε εμπόλεμες περιόδους και ειδικά στον εμφύλιο.
Συνεπώς, σε καμιά περίπτωση δεν «νομιμοποιεί» τις πράξεις αυτές, Και αυτό γιατί με τις πράξεις αυτές ο Νόμος απομακρύνεται απ την έννοια της δικαιότητας, όσο λιγότερο υπηρετεί την ελευθερία και την ισότητα. Η επίκληση λοιπόν, των λόγων ανάγκης, που δικαιολογούν την απόκλιση αυτή, προκειμένου να μεταχειριστούν ανθρώπους, οχι σαν υποκείμενα του δικαίου και της ιστορίας, αλλα σαν αντικείμενα που ή θα βελτιωθούν ή θα αχριστευθούν ολικά σαν οντότητες σύμφωνα με τα κριτήρια μιας επίσημης μισαλόδοξης ιδεολογίας και της παραβίασης του Συνταγματικού δικαίου, αφού ίσχυε το Σύνταγμα του 1952.
Αλλά η βία, και η αντίσταση στη βία, δεν είναι έννοιες αφηρημένες. Ειναι έννοιες ιστορικές και η μελέτη τους, δεν μπορεί παρά να είναι ιστορική. Μόνο η ιστορική μελέτη θα δώσει την δυνατότητα να γίνουν κατανοητοί για το πώς λειτούργησαν οι μηχανισμοί και, οι συλλογικές στάσεις και συμπεριφορές, που οδήγησαν τα πράγματα να πάρουν την τροπή και την έκβαση που τελικά πήραν.
Με την έννοια Αντίσταση, εννοώ πριν από άλλα, την εμφάνιση, από πολύ νωρίς και ιδίως μετά την επικράτηση των κομμουνιστών τον Οκτώβρη του 1917 στη Ρωσία, μιας νέας κοινωνικής «ταυτότητας», την οποία διαμορφώνουν και συγκροτούν κοινές ιδιότητες, συμπεριφορές και συλλογικές στάσεις που οδηγούν τους ανθρώπους, οι οποίοι τις αποδέχονται και τις μορφοποιούν, σε μια ζωή στερήσεων και πολύπλευρων βασάνων, σε μια ζωή όπου ο θάνατος για το καθεστώς ηταν «συνώνυμο» της ταυτότητας και αντιπροσώπευε την αποδεκτή καθημερινότητα, και εμφανίστηκαν να διαθέτουν τεράστια αποθέματα αλτροϊσμού, αφοσίωσης, ανιδιοτέλειας και αντοχής, με σκοπό να οδηγήσουν τη χώρα σε αυτό που θεωρούσαν οτι αντιπροσώπευε τους δρόμους του μέλλοντος, της ελευθερίας και της ελπίδας. Αυτή περίπου ηταν η γενεολογία του κομμουνιστικού και γενικότερα του Αριστερού κινήματος.
Αν αυτό το φαινόμενο δεν το πάρουμε σοβαρά και ιστορικά υπόψην, ούτε την ιστορία μας μπορούμε να καταλάβουμε, ούτε τον τρόπο και τα μέσα που χρησιμοποίησε το κατεστημένο προκειμέμου να εξοντώσει βιολογικά και ιδεολογικό τον αντίπαλο θα, κατανοήσουμε. Ο πυρήνας των όποιων μέτρων ιδεολογικών, κατασταλτικών, εκτάκτων και όποιων άλλων ηταν η βιολογική και ιδεολογική εξόντωση του εσωτερικού «εχθρού». Οι μεγάλοι άξονες λοιπόν, για την μελέτη της ΕΑΜικής Αντίστασης και ειδικά την κατανόηση των κατασταλτικών μέτρων ηταν η εξόντωση. Και ηταν η εξόντωση, γιατί και η ένοπλη νίκη στον εμφύλιο δεν θα ηταν ολοκληρωτική αν δεν εξοντώνονταν ιδεολογικά και η κοινωνία που πίστευε στην ελευθερία και την ελπίδα ενός καλύτερου και δικαιότερου κόσμου.
Οι ανθρωποι αυτοί δεν ηταν τρελοί, να βασανίζονται, να αντέχουν τα όποια βασανιστήρια, τους εξεφτελισμούς και τις ταπεινώσεις και να μην αρνούνται τα ιδεολογικά τους πιστεύω. Δεν ηταν τρελοί να τους βάζουν δεμένους γυμνούς στο σακί με μια γάτα και να τους πετάνε στη θάλασσα με τα γνωστά..., Ετσι για γούστο. Υπάρχει μια μακρόχρονη παιδεία αγωνιστική, υπάρχει μια παιδεία προσφοράς και

αφοσίωσης σε συλλογικότητες, και οχι σε ατομικές διαστάσεις και συμφερόντων, που προσδιόριζε τελικά, τις στάσεις των ανθρώπων, σε όλους τους χώρους κράτησης και ψυχοσωματικού βασανισμού: ασφάλειες, κρατητήρια εξορίες, φυλακές, ψυχιατρεία, τη Γυούρα, τη Μακρόνησο, το Τρίκερι της γυναίκες και στη Βίδο τα ανήλικα παιδιά.

Μόνο με αυτούς τους όρους, και μέσα από αυτούς τους όρους, μπορούν να κατανοηθούν, στην ιστορική τους προοπτική, και τα συλλογικά φαινόμενα που απορρέουν από τις λεγόμενες «δηλώσεις μετανοίας» οι οποίες θεωρήθηκαν και από τις δυο πλευρές, οτι αποτελούσαν ένα απ τα βασικότερα κομβικά σημεία αναμέτρησης.

Εκείνο δε, που πρέπει να τονιστεί είναι το γεγονός, οτι όλοι αυτοί οι ψυχοσωματικοί κατασταλτικοί φορείς ηταν κρατικοί θεσμοί αναμόρφωσης των πολιτών, με χρήση βίας, των ποιο ακραίων μορφών βίας, σε συγκεκριμένη ιστορική στιγμή με σαφείς και συγκεκριμένες σκοπιμότητες. Με κυρίαρχη την βιολογική και την ιδεολογική εξόντωση και ειδικά στη Μακρόνησο μετά τη λήξη του εμφυλίου στις 29/8/1949.

Ενώ λοιπόν, ο εμφύλιος τελείωσε και η Μακρόνησος με βάση την ιστορία του Ελληνικού στρατού, έπρεπε να διαλυθεί, αντί να διαλυθεί ως όφειλε, η κυβέρνηση Διομίδη στις 30/9/49, την επόμενη δηλαδή της νίκης, κατέθεσε στη βουλή το Ο Γ! σχέδιο με τίτλο «Περί Μέτρων Εθνικής Αναμορφώσεως» (τότε οι νόμοι δεν ψηφίζονταν από τη βουλή απλώς κατατέθονταν), η κυβέρνηση λειτουργούσε με διατάγματα.

Το Ο Γ διάταγμα χαρακτηρίστηκε και σαν δέσμη μέτρων επιεικείας έναντι των κρατουμένων πολιτών και των αμετανοήτων στρατιωτών, αφού πρόβλεπε και την αναστολή της ποινής του (στη Μακράνησο οι στρατιώτες και οι πολίτες, δεν ηταν κατάδικοι για να τους καταλογιστεί η ποινή). Προϋπόθεση για αυτό ηταν η υπογραφή δήλωσης μετανοίας και, τέλος, η εξέταση του μετανοήσαντα από αρμόδια επιτροπή η οποία έκρινε αν ο κρατούμενος, είχε πραγματικά ανανήψει απ το μικρόβιο του κομμουνισμού ή οχι. Σαν αντίδραση στην ενδεχόμενη επιείκεια σε όφελος των συμμοριτών, κυβερνητικός βουλευτής, γνωρίζοντας το όργιο βίας και το μέγεθος των εγκλημάτων που είχαν διαπραχθεί από την εθνικόφρονα παράταξη, φοβούμενος οτι κάποτε θα ζητηθούν ευθύνες για τα όσα συνέβησαν στη Μακρόνησο και στο σύνολο της χώρας, πρότεινε αμέσως την επέκταση του ψηφίσματος και για τους εθνικόφρονες πολίτες οι οποίοι «μετέχοντας στον εθνικό αγώνα κατά των κομμουνιστών περιέπεσαν σε αναπόδραστα αδικήματα». Για να καθησυχάσει τον αιτούντα ο Υπουργός των στρατιωτικών Π Κανελόπουλος, δήλωσε: «οτι το σχέδιο ψηφίσματος δεν έχει καμιά σχέση με το αίτημα επιεικείας, το οποίο ηταν τουλάχιστον πρόωρο και επικίνδυνο για την ασφάλεια της χώρας, μα ούτε και συνδέεται το αίτημα της λήθης το οποίο είναι απαράδεκτο εθνικώς και ηθικώς».

Βασικός σκοπός όλων των κρατικών φορέων ηταν η διάλυση της προσωπικότητας του θύματος και οχι η ανάνηψη, δηλαδή να κερδιθεί ιδεολογικά ο βασανισμένος. Μέσω της διάλυσης της προσωπικότητας του ατόμου, και κατ' επέκταση της ομάδας του, θα εξουδετερώνονταν η αντίσταση ενός μεγάλου μέρους του λαού. Δηλαδή, ο βασανισμένος, η διαδικασία της δήθεν ανάνηψης με τις υπογραφές, την αποστολή επιστολών και τις άλλες αντίστοιχες επιβαλλόμενες εκδηλώσεις, ηταν τα μέσα για να καμφθεί η αντίσταση. Νοιώθοντας ένοχοι για τη μη συμμετοχή στην Αντίσταση και την συνεργασία με τους κατακτητές και έχοντας μετά την απελευθέρωση να αναμετρηθούν με την εποπιοία του απλού λαού ηταν τόση η εκδικητική μανία.

Τόσο στη Μακρόνησο, άλλο τόσο και στους άλλοι κρατικοί φορείς, πέρα από κάθε τι άλλο: ηταν ένα απέραντο νεκροταφείο συνειδήσεων και αξιοπρέπειας. Ενα επέραντο καλά οργανωμένο διαλυτήριο-αποσύνθησης του ανθρώπου, μέσω της πολτοποίησης του Ειναι του. Αλήθεια πως να δικαιολογήσει και πως να εξηγήσει κανείς την ανελέητη σκληρότητα που έδειξε ο νικητής του εμφυλίου στον ηττημένο αδερφό; Εχοντας στις 29/8/49 ολοκληροτικά κυριαρχήσει στον πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο, προχώρησε με το Ο Γ ψήφισμα, συνειδητά και εν ψυχρώ πλέον στην εξόντωση των ηττημένων με ένα πρωτόγνωρο και απάνθρωπο για τα σύγχρονα οργανωμένο τρόπο.

Ηταν τόση η εκδικητική μανία να λυγίσει αυτές τις όρθιες συνειδήσεις

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και την ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, οτι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι ανθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξή τους. Ειναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-οικονομικών και πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους, μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με

την Δεληγιανναίϊκη αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.
«...Την πατρίδα και την εξουσία λέει ο Δεληγιάννης, ημείς την είχομεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ηταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτάς [...] και είχον οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτος και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ώς ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!
Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή και διαπλοκή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ενα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλληγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο ενα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, είναι και υποχρεωμένος να ανταποδόσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να είναι μεγαλύτερη, ωστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά. Και μετά επιστροφή στον παράδεισο, δηλαδή στην αυτάρκεια, την εκ νέου παραδοχή της πειθαρχίας και των παραδοσιακών σχέσεων.
Για τους προύχοντες και τον Κλήρο, η Φιλική ή όποιος άλλος (το ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι πολιτικοί, που τους ακολουθούσαν με σκοπό να γίνουν απόλυτοι κυρίαρχοι της χώρας (να καταλάβει πραξικοματικά την εξουσία) για να υλοποιήσουν τα εθνοκτόνα και πάλη σχεδιά τους, είναι η ίδια η ενσάρκωση του «κακού» και του «σατανά», θα αναφωνήσει αγανακτησμένος ο Κλήρος. Το «τυραννισμένο» έθνος βλέπει τις ελπίδες για την αποκατάσταση «ικανοποίηση»,των δικαίων του (ποια εθνικά δίκαια αλήθεια διεκδίκησαν); να ματαιώνονται, αφού η νέα πολιτική τάξη «αστοί-ΕΑΜ»,που συγκροτείται στη Επανάσταση τότε στη χώρα το 1941-44 φέρνει την καταστροφή του. Δικό τους «έργο» συνεπώς είναι ο εμφύλιος πόλεμος!
Η υπόθεση συνεπώς αυτού του τόπου, δηλαδή η υπόθεση της Επανάστασης, τό 21 και στην Ελλάδας 1941-44, είναι αποκλειστικά υπόθεση των κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου. Στη συνείδησή τους, το συμφέρον της προυχοντικής ηγεσία και του Κλήρου και του κατεστημένου με τους συνεργάτες ταυτίστηκε με το συμφέρον της πατρίδας. Και η πατρίδα : Μια τοιχογραφία με επιστρώσεις διαδοχικές φράγκικες ή σλάβικες, που αν τύχει και προσπαθήσης να την υπερασπιστείς πας αμέσως εξορία, φυλακή και δίνεις λόγω σε ένα πολυάριθμο πλήθος ξένες εξουσίες, πριν σε στήλουν στο απόσπασμα, μέσω της δικής σου «εξουσίας» πάντοτε.
Σύμφωνα με αυτή τη λογική, οι προύχοντες-εθνικόφρονες και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-δεν ηταν δυνατόν να αποδεχθούν σαν «εθνική» επιταγή την απαίτηση-παράδοσης και «καταστροφής» της χώρας, και των υπαρχόντων κοινωνικών σχέσεων, των θεσμών, των ηθών και εθίμων και την παράδοση στους απάτριδες κομμουνιστές.
Για τους προύχοντες και τον Κλήρο η Φιλική (ΕΑΜ) και οι εταιρόχθονοι (συνοδηπόροι) που τους ακολουθούν με μόνο σκοπό, επιδιώκουν να καταλάβουν την εξουσία. Στο πλαίσιο αυτού του ιδιαίτερα οξυμένου ιδεολογικού-πολιτικού κλίματος διαμορφώνονται και οι ταυτότητες των αντιπάλων, που «νομιμοποιούν» και σε συνεργασία με τους ξένους εξορθολογούν τη στιγμή, την ένταση και την έκταση της σύγκρουσης.
Ο αντίπαλος όπως ορίζεται απ την πλευρά της Αγίας τριάδας, την εθνικόφρονα παράταξη και τους ξένους αποτάσσεται και θεωρείται οτι δεν υπηρετεί πλέον τη δίακαιη υπόθεση του έθνους. Ετσι το έθνος όχι μόνο αποκηρύσσει τους «στασιαστές», τους οποίους δεν αναγνωρίζει πλέον σαν «τέκνα» του αλλα, και επιβάλει («διατάσσει»), με τη βοήθεια των ξένων τη συντριβή τους ως τον απαραίτητο όρο για την διασφάλιση της ύπαρξής του έθνους.
Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης εις βάρος του, και «νομιμοποιεί» τη χρήση όλων των μέσων (των πάσεις φύσης δολοφονικών εργαλείων και εκτελαστών, δοσιλόγων και άδεια πουκάμισα), Και επειδή δεν φτάνουν, για να γ'ινει σωστά η δουλειά και γρήγορα «αιτούμαι» και την

συμπαράσταση των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των καραβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του.
Ενω παράλληλα, αποφασίζετε οτι η ατιμωρησία του συμπαραστάτη για την εξόντωση «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφού η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που έχουν αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρίας του έθνους. Οπότε μια και μόνη λύση υπάρχει.
Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου όχι μόνο έχει επιτευχθεί, αλλά και είναι αυτή που οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο
Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», είναι αυτό που αντιτείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρο. Οταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας. Δεν αναφέρεται σε ένα παρελθόν διακριτό απ το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο απ την ιστορία, παντοτεινή κατάσταση και γι' αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατική της αναίρεσης των προ ενεστατικών δομών εξουσίας. Οπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, έστι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλα και στο μέλλον.
Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας. Οπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από έναν αριθμό προχουντικών οικογενειών, έτσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας είναι ένα θέμα-ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες. Πάντοτε η εξουσία ηταν και παραμένει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντικής ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου! Οσο και αν συνδέεται με μια σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόχτησής της απ την οθωμανική νομιμότητα και στην κατοχή απ τον Τσολάκογλου και μετά απελευθερωτικά δοτή απ τον Τσιώρτσιλ.
Αυτή είναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές και παραμέτρους. Δηλαλή τα πράγματα επιβάλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή είναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διαρκιτές σταθερές στην ιστορία, που την καθιστούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»
Στο ιδεολογικό σύμπαν του κοτζαμπάση και του πρόχοντα, οι πήγες της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται καν. Από «παράδοση» βυθίζονται βαθιά στην αχρονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νειν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων Αμήν. Το ίδιο ισχύει και για τον Παππά. Οταν η φιλοσοφία φοράει το Ράσο της Θεολογίας των θεοσόφων, ο ανθρώπινος λόγος διώκεται και ατονεί και με τον καιρό χάνεται. Η υψηλή τέχνη καταστρέφεται. Η πολιτική αρετή του πολίτη μεταμορφώνεται σε ηθική βελτίωση του μοναχικού ιδιώτη με τις γονυκλισίες και τις προσευχές. Τότε η παράδοση γίνεται πρόληψη. Και τότε Ω! προλήψεις του κόσμου, τύραννοι της ψυχής, ο κόσμος σας λατρεύει για να είναι δυστυχής.
Με προεξάρχοντα τον Πατριάρχη Γρηγόριο των Ε!, που στη διάρκεια των τριών θητειών του (1797-1798, 1806-1808, και 1818-1821) που ανέβηκε στον πατριαρχικό θρόνο αποδείχθηκε αποφασιστικός επικριτής των ιδεών του διαφωτισμού και της αναγέννησης. Σε μια εγκύκλιο του 1819, που εκδόθηκε απ την Ιερά Σύνοδο της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Κωσταντινουπόλεως, έθετε το ερώτημα: «τι όφελος είχαν τα ελληνόπουλα απ τη γνώση των φυσικών επιστημών και των μαθηματικών, οταν ο λόγος τους ηταν βάρβαρος, όταν αγνοούσαν τα ζητήματα της θρησκείας και οταν έφθινε η ηθική τους;»
Ο Γρηγόριος δεν αρκέστηκε στην εγκύκλιο, συμμάχησε με τις οθωμανικές αρχές, επιδιώκοντας να μειώσει την επίδραση των δυτικών ιδεών τότε και της Γαλλικής Επανάστησης, καλώντας το ποίμνιό του να υπακούει στην οθωμανική εξουσία. Αφού καταδίκασε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, έδωσε σημαντική ώθηση στον παρτιαρχικό τύπο, με τη δημοσίευση θρησκευτικών έργων που αποσκοπούσαν να προστατεύσουν την ορθόδοξη πίστη απ το «μίασμα» των δυτικών αιρέσεων.
Οταν το 1821 ξέσπασε ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία στις παραδουνάβιες Ηγεμονίες, ο Γρηγόριος και η Ιερά Σύνοδος εξέδωσαν εγκύκλιους, που αναθεμάτιζαν την Φιλική Εταιριά τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, τον Μιχάλη Σούτσο και τους οπαδούς τους. Φαίνεται οτι οι εγκύκλιοι αυτοί συνέβαλαν «λένε» στο να αποφευχθεί μια γενική σφαγή των Ελλήνων της Πόλης, αλλά δεν έσωσαν τον ίδιο τον Γρηγόριο απ τον απαγχονισμό μπροστά στην είσοδο του Πατριαρχείου, στις 10 Απριλίου 1821.

Για τους συμβαλόμενους οθωμανούς, ο Γρηγόριος είχε αποτύχει στο καθήκον του να διασφαλίσει την αφοσίωση των ορθοδόξων πληθυσμών στο Σουλτάνο. Καθήκον το οποίο ηταν το ζητούμενο αντίτιμο του Πατριαρχη, για τον αξιόλογο βαθμό ελευθερίας που απολάμβανε η Ορθόδοξη Εκκλησία.
Και αναρωτιέται εύλογα κανείς, αφού η Ορθόδοξη Εκκλησία απολάμβανε αξιόλογο βαθμό ελευθερίας προς τί το παραμύθι-μύθος του κρυφού σχολειού; Ακόμα αναρωτιέται, αφού οι Τούρκοι κατακτητές λόγω της σύνθεσης της αυτοκρατορίας-πολυεθνική ηταν ανεκτοί οχι μόνο στην ανεξιθρησκεία, την παραδοχή του διαφορετικού και την Αυτοδιοίκηση ακόμα. Με την παραδοχή του διαφορετικού,την ανεξιθρησκεία και την αυτοδιοίκηση οι Τούρκοι κυβερνούσαν τη Βαβέλ της οθωμανικής αυτοκρατορίας για 400 και πλέον χρόνια.
Οπως η Βυζαντινή αυτοκρατορία πριν ασπασθεί-προσχωρήσει στο χριστιανισμό, έτσι και η οθωμανική που την διαδέχθηκε το 1453. Αφού όλα αυτά τα είχε δεδομένα, γιατί η Εκκλησία προκειμένου να κρατήσει το λαό υποχείριό της, απαγόρευε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, ενώ παράλληλα υποθήκευε τους πόθους των Ελλήνων για λευτεριά από το δυνάστη, με αντάλλαγμα την διασφάλισει των παραδοσιακών της προνομίων αποκλειστικά για τον εαυτό της;
Οπως ο Γρηγόριος υπέτασσε τη συνείδηση των Ελλήνων για ελευθερία, και με τις εγκύκλιους προσπαθούσε να δαμάσει τον μακραίωνο και διακαή πόθο των Ελλήνων, για τη συγκρότηση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, έτσι και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, συμμάχισε με τους Αγγλους, τους σκοταδιστές και την πλουτικρατική ολιγαρχία να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες και να την προστατεύσει απ το σύγχρονο τώρα «μίασμα» του Κομμουνισμού.
Σαν τι άραγε διαφέρει η προκήρυξη αφορισμού του Πατριάχρη και της Ιεράς Συνόδου του Ρήγα και των Φιλικών απ τη συμπεριφορά του Αρχιεπισκόπου-Αντιβασιλέα στην κατοχή; Μπορεί βέβαια σαν δικαιολογία να αντιτάξεις κανείς το επιχείρημα: «Ο Πατριάρχης και οι Δεσποτάδες, ηταν στο στόμα του λύκου και γι' αυτό θέλοντας και μη έκαναν τους αφορισμούς και τα τόσα αλλα κατηγορώ για τους ηγέτες της Επανάστασης». Σε αυτήν τη δικαιολογία μια μόνο απάντηση υπέρχει. Οσοι πραγματικοί πατριώτες έχουν μεγάλα ηγετικά πόστα, δεν αφορίζουν, ούτε γράφουν υβριστικές εγκυκλίους: Θυσιάζονται σε στιγμές σαν αυτές που ένας λαός ολόκληρος επί αιώνες στενάζει κάτω απ το ζυγό του δυνάστη και αποφάσισε να απελευθερωθεί.
Η αντίδραση και ο σκοταδισμός και κυρίως η διεθνής του κεφαλαίου, ποτέ δεν ξεχνά τι σημαίνει ΛΑΟΣ, καθώς και την «προσφορά» αυτών που με οποινδήποτε τρόπο συνέβαλαν στην τιθάσευση και υποταγή του λαού στον όποιο Σουλτάνο και τον όποιο σκοταδισμό. Σε ανταπόδοση της προσφοράς στον σκοταδισμό ο Γρηγόριος το 1921, στην εκατοστή επέτειο απ τον απαγχονισμό του, ανακηρύχθηκε Αγιος. Οσον Νούπο θα ανακηρύξουμε Αγιο και τον μοσχοαναθρεμένο στο Λονδίνο Δαμασκηνό, για την προσφορά του προς τους Αγγλοαμερικάνους και τον Ιερόνυμο που πρωτοστάτησε για την επιβολή της δικτατορίας των «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» τον Απρίλη του 1967.
Η γενιά μου έζησε σε εναν δικό της ξεχωριστό κόσμο. Σε ενα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε έναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Και πρέπει γιατί εκεί στον κόσμο της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΚΚΕ μάθαμε μερικά πράγματα που δεν διδάσκονται σε σχολείο ανταγωνισμού, εγωϊσμού και καριέρας και αυτά κρατάω στο εικονοστάσι της γενιά μας: τη συντροφικότητα και μαζί το να μην είσαι παθητικός στη ζωή, και τον τρόπο-ένα τρόπο-να είσαι Πολίτης. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγώ όπως και χιλιάδες άλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Ας μου επιτραπεί μόνο να πώ: πως ήμουν και εγώ εκεί : Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.
Βέροια Οκτώβρης 1975

ΧΙΡΟΣΙΜΑ ΕΞΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1945. ΤΑ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

Στις 9 του Μάη γιορτάσαμε τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και τη συντριβή του ναζισμού, που ολοκληρώθηκε με την ολοκληρωτική ήττα του Ιαπωνικού μιλιταρισμού ύστερα απ την έκρηξη δύο ατομικών αμερικανικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι στις 6 και της 9 Α'…αυγούστου 1945.

Ηταν τέτοια η καταστροφή, ο θάνατος, η ερήμωση, ο ανθρώπινος εξευτελισμός, η πολτοποίηση των ηθικών αξιών, έργων υλικών και ανθρώπινων κορμιών και στο χώρο της Ευρώπης ώστε Νικητές και ηττημένοι έγραψαν βαθιά στην καρδιά τους το «ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΠΟΛΕΜΟΣ»
Πέρασαν κιόλα 60 χρόνια από τότε που η ανθρωπότητα έλαβε γνώση την πραγματική διάσταση των «δυνατοτήτων» που έχει το απόλυτο όπλο για οικουμενικής κλίμακας καταστροφές. Και όμως τα πυρηνικά οπλοστάσια είναι ακόμα εδώ. Πάνω από 30,000 πυρηνικά απειλούν τον πλανήτη στη μετά διπολική εποχή, που αλλιώς την είχαμε φανταστεί και πολλοί πολέμησαν γι'αυτήν .
Και ενώ ο πυρηνικός αφοπλισμός παραμένει αιτούμενο, πολλές μη πυρηνικές χώρες ζητούν να αποκτήσουν πυρηνικά, και ειδικά η χώρα όπου πρόερδος είναι ο Αλι Μπούτου θέλοντας να αποκτήσει την πυρηνική, όταν του διαμήνυσαν ότι απαγορεύετε και ότι έχει κόστος η απάντηση του ήταν οτι σαν «λαός για να μαζευτούν τα χρήματα θα βοσκήσουμε σαν τα ζώα για να τα μαζέψουμε» τόση ήταν η δίψα αυτού του λαού για τα πυρηνικά όπλα: Προκειμένου να αποτρέψουν τον κίνδυνο που συνεπάγεται το δόγμα του «προληπτικού» πολέμου και της μονομερούς στρατιωτικής επέμβασης.
Και η ειρωνεία του πράγματος είναι, οτι ενώ οι ΗΠΑ ανησυχούν για την ανάπτυξη πυρηνικών εκ μέρους του Ιράν και της Β. Κορέας, οι ίδιες τορπίλισαν τη Συμφωνία του 1968 για τη μη διάδοση των πυρηνικών με την παράλληλη δέσμευση όλων των χωρών στην τήρησή της. Σχεδιάζουν πυρηνική στρατιωτικοποίηση του διαστήματος, αρνούνται να επικυρώσουν τη Συνθήκη για την πλήρη απαγόρευση των δοκιμών. Αυτή η επιλεκτική και κατά βούληση ενοχοποίηση χωρών είναι επικίνδυνος δρόμος και έχει αποδεχθεί.
Ακόμα και σήμερα, 60 χρόνια μετά τον πυρηνικό εφιάλτη, αυτές οι μνήμες θυμίζουν οτι όλα μπορεί να αλλάξουν ξαφνικά, αρκεί η ιστορία να συμπέσει με «έναν ανασφαλή πρόεδρο, μια ρατσιστική ρητορική και την εμμονή στην άρνηση για συνεργασία».
Στην περίπτωση της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, ηταν ο Τρούμαν «ένας κατά λάθος πρόεδρος, η Ρατσιστική έκφραση των Ιαπώνων σαν σκυλιά, γουρούνια, πίθηκούς, εξαγριωμένα ζώα που τους αξίζει να εξοντωθούν». Ο πρόεδρος Τρούμαν, αμυνόμενος την επόμενη των βομβαρδισμών στη μομφή οτι σκοτώθηκαν και πάλι άμαχοι απάντησε αφού αυτή ήταν η αποστολή που του είχε ανατεθεί σαν Πρόεδρο απάντησε: «όταν έχουμε να κάνουμε με ένα κτήνος πρέπει να το μεταχειριστούμε σαν κτήνος».
Οι ιστορικοί διαφωνούν: Η Ιαπωνία ηταν έτοιμη να συνθηκολογήσει και οι Αμερικανοί στρατηγοί το γνώριζαν αυτό. Το μόνο που ζητούσαν για την ανευ' ορων παράδοση ηταν η εγγύηση ασφάλειας του θεού-αυτοκράτορα κάτι που επιμελών απέφευγε να κάνει ο Τρούμαν, και αυτό γιατί οι βόμβες έπρεπε να ριχτούν για να σταματήσουν τη σοβιετική επέλαση στην Ασία, καθώς το πυρηνικό μονοπώλιο των ΗΠΑ εγγυόνταν δυνατότητα παγκόσμιας κυριαρχίας. Οι ιστορικοί λένε οτι για αυτόν ακριβώς το λόγω ο Τρούμαν καθυστέρησε τη συνάντηση με τον Στάλιν και τον Τσώρτσιλ στο Πότσνταμ. «Αν δουλέψει η Βόμβα θα στριμώξω άγρια του τύπους», φέρεται να έχει πει ο Πρόεδρος Τρούμαν.
Και για να δουλέψει η Βόμβα Μετά τον πόλεμο ο Οπενχάιμερ καταθέτει : «Δεν νομίζω οτι είχαμε εργασθεί ποτέ πιο εντατικά και πιο γρήγορα από Ο,τι μετά τη συνθηκολόγηση της Γερμανίας». Η βαβραρότητα και η πολιτική σκοπιμότητα βρήκε, γόνιμο έδαφος στη Χιρροσίμα και το Ναγκασάκι. Εκατοντάδε χιλιάδες νεκροί σε λίγα δευτερόλεπτα, για να γύρει υπέρ των ΗΠΑ η ζυγαριά της επικυριαρχίας.
Ηταν 6 Αυγούστου ώρα 8 το πρωϊ και ενώ τα παιδιά της Χιροσίμα πήγαιναν πιασμένα χέρι-χέρι χοροπηδώντας στο σχολείο για το μάθημα. Ενα μάθημα που δεν έγινε ποτέ γιατί στο μεταξύ τα ραδιόφωνα σταμάτησαν, επειδή τα ραντάρ του Τόκιο προειδοποιούσαν οτι αμερικάνικα βομβαρδιστικά έκαναν την εμφάνισή τους στο Νότο. Το πρόγραμμα ξανάρχισε όταν αποδείχθηκε οτι τα βομβαρδιστικά ηταν μόνο τρια «Β-29». Κάτι συνηθισμένο τις μέρες αυτές για την Ιαπωνία, μάλιστα η πληροφορία έλεγε οτι πετούσαν πολύ χαμηλά...
Λίγα λεπτά αργότερα όμως τα παιδιά αυτά, μαζί με 140,000 αθώους ανθρώπους εξαερίστηκαν, καθώς 500 μέτρα πάνω απ τα κεφάλια τους άστραψε ένας ήλιος: Ηταν το «Little Boy», η πρώτη ατομική βόμβα σε πολεμική επιχείρηση και τρεις μέρες αργότερα ακολούθησε η δεύτερη στο Ναγκασάκι για να φτάσουν αθροιστικά τις 360,000 μισή απ τους οποίους πέθαναν ακαριαία και οι υπόλοιποι βασανιστικά.
Την επόμενη της πτώσης των ατομικών βομβών η ιστορία κατέργαψε στις σελίδες της τη μαζικότερη δολοφονία που διαπράχθηκε ποτέ με αυτά τα λόγια:«όσοι δεν πέθαναν ακαριαία σπαράσσονταν από σπασμού, εμετούς και αβάσταχτους πονοκεφάλους», χωρίς στο μεταξύ να απαντηθεί ποτέ εκείνο το βασανιστικό «γιατί ρίχθηκαν αυτές οι βόμβες» που υπήρχε στα χείλη της ανθρωπότητας.

Η επίσημη αμερικανική πολιτεία στο ερώτημα απάντησε. «ότι μόνο έτσι υποχρεώθηκε σε άνευ' όρων συνθηκολόγηση η Ιαπωνία. Εληξε ο πόλεμος γρηγορότερα και σώθηκαν τουλάχιστον 1,000,000 Αμερικανοί στρατιώτες.
Ομως οι κίνδυνοι, για τους οποίους προειδοποιούσαν οι Αϊστάιν-Ράσελ το 1955 είναι υπαρκτοί και μεγαλύτεροι από τότε, αφού η ισχύς των πυρηνικών είναι οχι μόνο πολλαπλάσια, αλλά και από το γεγονός οτι η κυβέρνηση Μπούς μετέτρεψε σε δόγμα: «τα πυρηνικά μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν μοχλός πειθαναγκασμού και πίεσης».
Οι βομβαρδισμοί στη Γιουγκοσλαβία, Περσικό Κόλπο και Ιράκ με βόμβες εμπλουτισμένου ουρανίου καταγράφτηκαν σαν «μικροί πυρηνικοί πόλεμοι» μετά τη χιροσίμα και το Ναγκασάκι. Οι απόψεις αυτές αποδείχνουν με έξοχο τρόπο την ανηθικότητα του πυρηνικού εξοπλισμού, αφού για πρώτη φορά στην ιστορία το απόλυτο όπλο απειλεί την ίδια τη ζωή του πλανήτη.
Συνεπώς, ο αγώνας για τη μη διάδοση των πυρηνικών και για τον αφοπλισμό πρέπει να ενταθεί. Προς αυτήν την κατεύθυνση είναι σημαντικό να στηριχθεί η παγκόσμια πρωτοβουλία των Δημάρχων και των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων «για ένα κόσμο χωρίς πυρηνικά το 2020», για να έχει νόημα η υπόσχεση που η ανθρωπότητα έδωσε στα 240,000 αθώα θύματα του βομβαρδισμού της χιροσίμα στην επιτύμβια στήλη : «Αναπαυθείται εν Ειρήνη, Επειδή Πότε δεν θα Ξανακάνουμε το ΛΑΘΟΣ. Η σχετική Διακήρυξη διακινείται και στη χώρα μας και υπογράφεται από αυτοδιοικητικούς και κοινοβουλευτικούς.
Βέροια 4 Αυτγούστου 2005 Κόγιας Νίκος

60 ΧΡΟΝΙΑ ΝΑΤΟ

ΩΣ ΠΟΤΕ ΤΟ ΝΑΤΟ ΑΥΤΗ Η ΚΛΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗ ΘΑ ΚΡΑΤΑ ΟΜΗΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΙΜΑΣΟΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΑΠΟΣΤΗΜΑ.

Οπως κάθε γεγονός έχει την ιστορία του, έτσι και το ΝΑΤΟ έχει τη δική του. Και η ιστορία του ΝΑΤΟ καίτι πρόσφατη, λόγω του σκοπού για τον οποίο ιδρύθηκε και ο τρόπος που έδρασε μέχρι σήμερα, παρά τους υπερβολικούς εγκώμιασμούς στους ιδρυτές και το θεάμον «σωστικό» και «κοινωνικό» έργο του ΝΑΤΟ. Το ΝΑΤΟ ηταν και παραμένει μια Λεόντεια συμμαχία. Ένα εργαλείο και μια συμμαχία για την επιβολή της θέλησης των ΗΠΑ. Και ενώ το ΝΑΤΟ είναι ένα παρωχημένο κατάλοιπο της εποχής του ψυχρού πολέμου, η ΗΠΑ για δικούς της λόγους το κρατά εν ζωή, αφου μέσω του ΝΑΤΟ ελέγχουν όχι μόνο τις στρατιωτικές δυνάμεις της Ευρωπαϊκής Ενωσης, αλλα και τη θέληση των λαών της Ε.Ε. Ετσι, την άνοιξη του 2010 και συγκεκριμένα στις 4 και 5 Απριλίου οι ηγέτες των κρατών μελών και κυβερνήσεων των χωρών της συμμαχίας συγκεντρώθηκαν στο Στρασβούργο της Γαλλίας και σε συνέχεια στο γειτονικό Κέλ της Γερμανίας, όπου οι οικοδεσπότες και τη φορά αυτή γιόρτασαν εν χορδές και τυμπάνεις τα 60χρονα της ίδρυσή και το προγραμμάτισαν ήδη στη νέα Νεοφιλελεύθερη δομή του.
Ανησυχίες προκαλεί η επίσκεψη του γενικού γραμματέα του ΝΑΤΟ, Αντρές Φόγκο Ρασμούντσεν σε συνδιασμό με αυτήν του Τούρκου Πρωθυπουργού Ρετζέπ Ταγίμπ Εντογάν, στην Αθήνα ένα μήνα πριν τη σύνοδο κορυφής των χωρών-μελών της συμμαχίας για την έγκριση του νέου στρατηγικού δόγματος ενώ υπάρχουν προβλήματα-όπως αυτά της τοποθέτησης των στρατηγείων, οι σχέσεις ΝΑΤΟ-Ε.Ε,το ενδεχόμενο απόκλισης από τα συμμαχικά σχέδια λόγω της οικονομικής κρίσης, που γεννούν πιέσεις προς την χώρα μας.
Ο Τούρκος Πρωθυπουργός, λίγο προτού φτάσει στην Αθήνα, μας διαβεβαίωσε ότι: «δεν θέλει υπέρ πτήσεις στο Αιγαίο και ότι σχετικές συστάσεις έχει κάνει, στο παρελθόν και στο τουρκικό στρατιωτικό κατεστημένο» χωρίς στο μεταξύ το το κατεστημένο να άρει το φονικό «κάζους μπέλι»: Αιτία πολέμου. Είναι τα πράγματα τόσο απλά, το ίδιο και οι επιλογές μας, ώστε να μην χρειάζεται δεύτερη σκέψη; Και αν ΝΑΙ, τι γίνεται με όλα τα αλλα προβλήματα που χρόνια και χρόνια μας ταλανίζουν με την Τουρκία: Γκρίζες Υφαλοκρηπίδα, Κυπριακό, αμοιβαία (και ελεγχόμενη) μείωση των εξοπλισμών Ελλάδας-Τουρκίας. Αυτά όλα, ποιος θα μας τα λύσει; Ο Ρασνούσεν μήπως; Αν όχι εμείς;
Βέβαια, υπάρχουν τα συμφέροντα. Υπάρχει όμως και η πίττα του παγκόσμιου δικαίου από την οποία κάθε λαός πρέπει να πάρει να πάρει το αναλογούν μερίδιο. Στο καπιταλιστικό σύστημα όμως και ειδικά στη σημερινή φάση του Νεοφιλελεύθερ-Ιμπεριαλισμού, το διεθνές δίκαιο κατανέμεται πλέον με βάση την δύναμη πυρός. Ο δυνατός παίρνει οσα του επιτρέπει η δύναμη κα όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύναμος.

Με το νέο στρατηγικό δόγμα, πεδίο δράσης του ΝΑΤΟ είναι όλος ο κόσμος. Στην ουσία μετατρέπεται σε στρατιωτικό βραχίονα της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ. «Το ΝΑΤΟ του 2020 δεν θα είναι το ίδιο με το ΝΑΤΟ του 1950, του 1990 ή ακόμα και του 2010» αναφέρει η Ομάδα Ειδικών υπό την κ Μαντλίν Ολμπράιτ (πρών υπουργός των Εξωτερικών της ΗΠΑ) στην πρότασή της για τον Νέο ΔΟΓΜΑ της συμμαχίας.

Οι στόχοι του ΝΑΤΟ με το Νέο δόγμα διευρύνονται πέραν της ασφάλειας των μελών-κρατών και του Ευρώ-ατλαντικού χώρου, στη βάση νέων απειλών: Διεθνής τρομοκρατία (αυτή η κάθε φορά βολική και σωτήρια εφεύρεση των ΗΠΑ δια του Μπί Λάντεν ο οποίος), διασπορά πυρηνικών όπλων, επιθέσεις στον κυβερνοχώρο, παράνομη διακοπή ενεργειακών ροών, κλιματική αλλαγή κλπ.

Αντί της απόρριψης της στρατιωτικής αντίληψης της ασφάλειας, με βάση τις νέες πραγματικότητες, επιλέγεται η στρατικοποίηση ολων των προβλημάτων ασφαλείας. Αντί της πολυδιάστατης ασφάλειας μέσω της συνεργασίας με εκφραστή της τον ΟΗΕ των 192 χωρών-μελών, αυτοαναγορεύεται το ΝΑΤΟ των 28 κρατών-μελών σε εγγυητής παγκόσμιας ασφάλειας.

Θα θέλαμε η χώρα μας να μην υπογράψει το νέο Δόγμα του ΝΑΤΟ, αλλα δεν περιμένουμε να συμβεί κάτι τέτοιο εκ μέρος της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ που δεν υστερεί της Ν.Δ σε φιλοατλαντισμό, παρά τις προεκλογικές διακηρύξεις περί «Νέας εθνικής στρατηγικής» παραγνωρίζοντας τα αντινατοϊκά αισθήματα του ελληνικού λαού που ήταν και παραμένουν ισχυρά. Συναισθήματα που δεν οφείλονται μόνο στις οδυνηρές εμπειρίες της περιόδου του ψυχρού πολέμου, αλλα και σε μεταγενέστερες όπως ο βάρβαρος πόλεμος για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας το 1999 και τώρα την μοσοβέζικη θέση στο θέμα του Κοσόβου, που ενώ αποτελεί το ΛΙΚΝΟ της Σερβίας;

Εναι αξιοσημείωτο ότι οι «μετοχές» του ΝΑΤΟ είναι πεσμένες στη χώρα μας όχι μόνο στον ελληνικό λαό, αλλα και στο σώμα των Ελλήνων Αξιωματικών. Σύμφωνα έρευνα της YPRC για λογαριασμό του περιοδικού Monthiy Review, που δόθηκε στη δημοσιότητα τον περασμένο Φεβρουάριο, όπου το 51% απάντησε όχι στη συμμετοχή της Ελλάδας σε «ερευνητικές αποστολές» της συμμαχίας, και το 64% είπε ότι το ΝΑΤΟ «στηρίζει περισσότερο την Τουρκία», το 43% δήλωσε κατά της διεύρυνσής του (έναντι του 41% υπέρ), ενώ ένα αξιοπρόσεκτο 28% τάχθηκε ανοιχτά υπέρ της διάλυσή του.

Αρκεί να θυμηθούμε ότι το ΝΑΤΟ ιδρύθηκε στην διάρκεια του εμφυλίου και συγκεκριμένα το 1949 σαν οργανισμός «συλλογικής άμυνας» έναντι της «Σοβιετικής απειλής», αν και η ίδρυσή του προηγήθηκε κατά τρία χρόνια από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας. Όμως, ενώ η λήξη του ψυχρού πολέμου έληξε προ πολλού, δεν συνέβει το ίδιο και με το ΝΑΤΟ. Και όχι μόνο αλλά στο μεταξύ ακολούθησε και η πτώση του «υπαρκτού», άρα και η αιτία της ίδρυσή του ωστόσο το ΝΑΤΟ συνεχίζει άνεφ λόγου πλέον την ύπαρξή του.

Αφού λοιπόν, τόσο οι συγκεκριμένοι λόγοι που επικαλέστηκαν για την ίδρυσή του άλλο τόσο και οι στόχοι δεν υφίσταται, σημαίνει ότι το ΝΑΤΟ δεν ήταν κάτι που θα ειχε σχέση με συγκεκριμένα θέμα και θα διαλύονταν μετά την περαίωσή τους. Το ΝΑΤΟ το Βαρύ και ασήκωτο Μπαστούνι, χωρίς καν το καρότο πλέον των ΗΠΑ. Γι' αυτό και ο κύριος στόχος των ΗΠΑ όχι μόνο η ύπαρξή του αλλα και η διεύρυνσή του και διευρυμένο το βασικό εργαλείο για την επιβολή της «νέας παγκόσμιας τάξης» της «Πάξ Αμερικάνα».

Και ενώ οι ΗΠΑ έχουν δηλώσει δια στόματος Μπούς ότι ο 21ος αιώνας ο αιώνας είναι ο αιώνας των ΗΠΑ, εκείνο που προκαλεί αλγεινή εντύπωση είναι η επικράτηση του Ευρώ Ατλαντισμού στην πορεία της ευρωπαϊκή ενοποίησης εξασφάλισαν στο ΝΑΤΟ την πρωτοκαθεδρία στα θέματα της ευρωπαϊκής ασφάλειας, όπως προκύπτει και από τη συνθήκη της Λισαβόνας. Μα επιτέλους οι Ευρωπαίοι ηγέτες τόσο γρήγορα ξέχασαν το κόστος που πλήρωσαν οι ευρωπαϊκοί λαοί και πολλοί της ευρωπαϊκής ηγεσίας για την πυρηνική ομπρέλα, που πρόσφεραν οι ΗΠΑ από τον ανύπαρκτο Σοβιετικό κίνδυνο, ώστε να μπουν για άλλη μια φορά στο λάκκο των λεόντων;

Σε ό,τι αφορά το όψιμο θα έλεγα ενδιαφέρον του κ Ρασμούντεν για τα εθνικά μας θέματα, σαν λαός επαναλαμβάνουμε-για μια ακόμη φορά-ότι τα προβλήματα των ελληνοτουρκικών σχέσεων μπορούν να επιλυθούν με διάλογο στη βάση του Διεθνούς Δικαίου και όχι με την εμπλοκή του ΝΑΤΟ, που δημιουργεί αντί να λύνει και του οποίου η νέα δομή δημιουργεί και προσθέτει νέα. Αν κάτι χρειάζεται αυτόν τον καιρό είναι να αποκρουστούν οι υποδείξεις και οι πιέσεις που από καιρό τώρα γίνονται προς την Κυπριακή κυβέρνηση για ένταξη της Κύπρου στον ΝΑΤΟϊκό «Συνεταιρισμό για την Ειρήνη».

Αγωνιζόμενες για τη διάλυση του ΝΑΤΟ, οι δυνάμεις της Αριστεράς και των κοινωνικών κινημάτων ανά τον κόσμο, προτείνουν και διεκδικούν ένα πανευρωπαϊκό σύστημα ειρήνης και ασφάλειας βασισμένο στον οργανισμό για την Ασφάλεια και Συνεργασία στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ), που αποτελεί

μετεξέλιξη της ΔΑΣΕ, δηλαδή της «διαδικασίας του Ελσίνκι». Παρά τα πλήγματα που έχει δεχθεί από τη διεύρυνση του ΝΑΤΟ, ο ΟΑΣΕ έχει μέλλον, καθώς είναι ο μόνος οργανισμός ασφαλείας, που έχει στους κόλπους του όλες τις χώρες της Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας. Και γιατί μια ενσαρκώνει πολυδιάστατη αντίληψη της Ασφάλειας: Δημοκρατία, Αφοπλισμός, Οικονομική συνεργασία, Οικολογική Ασφάλεια , Ανθρώπινα και Μειονοτικά δικαιώματα.
Συνεπώς θα μπορούσε να πει κανείς ότι αποτελούν μια αισιόδοξη Νότα: Από πρώτη άποψη, μετά και τις αλλεπάλληλες διερευνήσεις του και την τωρινή παγκοσμιοποίησή του, θα μπορούσε να πει κανείς ότι το ΝΑΤΟ γίνεται πανίσχυρο. Ωστόσο, με τα μέχρι τώρα δεδομένα χάνει τον πόλεμο στο Αυγανιστάν και δοκιμάζεται η συνοχή του , σ έναν κόσμο που οι Διεθνείς ισορροπίες, αλλάζουν σε άμεση συντήρηση με την αμφισβήτηση της ηγεμονίας των ΗΠΑ στον κόσμο. Ενάς άλλος κόσμος είναι εφικτός. Ενας κόσμος που να μας χωράει όλους: ανεξάρτητα από φυλή θρησκεία ιδεολογία και όποια αλλα πιστεύω.
Βέροια 10 Οκτωβρίου 2010 Κόγιας Νίκος

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΟΠΩΣ ΛΕΝΕ ΜΕΡΙΚΟΙ ΘΑ ΣΗΜΑΝΕΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΑΝ ΝΙΚΗΣΕΙ Ο ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΑΦΟΥ ΟΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΛΕΝΕ ΟΤΙ Ο ΖΥΡΙΖΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙ!!
Οσο πλησιάζουμε προς τις εκλογές όλο και αυξάνουν οι επιθέσεις, που εκτοξεύονται προς τον ΣΥΡΙΖΑ με σκοπό να τον συκοφαντήουν και να του φθείρουν ότι έχει κατακτήσει με το επιχείρημα, ότι όχι μόνο δεν είναι «έτοιμος» και ικανός να «κυβερνήσει»!
Αλήθεια ποιοι είναι αυτοί οι ειδήμονες και οι κατ' εξοχή ικανοί και αναμφισβήτητοι κυβερνήτες, που, οσο πλησιάζουμε προς τις εκλογές, εκτοξεύουν μύδρους προς τον ΣΥΡΙΖΑ και το λαό, που διαπιστώνοντας αυτήν ακριβώς την «ανικανότητα», τους γύρισε την πλάτη στις 6^{η} του Μάϊη και θα τους μαυρίσει στις 17 του Ιούνη; Και με την ψήφο του θα ανοίξει ο δρόμος να βγει η χώρα επιτέλους απ το λάκκο των λεόντων και ο λαός απ τα Τάρταρα. Και θα το κάνει, γιατί σε καμιά άλλη εποχή η χώρα και ο λαός δεν είχε φτάσει σε αυτό το τραγικό σημείο.. Ακόμα και στην τριπλή κατοχή.
Τότε που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η μαύρη σκλαβιά, οι Ελληνες δεν αυτοκτονούσαν, ούτε ο γιος έπαιρνε αγκαλιά τη Μάνα και πηδούσε απ την Ταράτσα στο κενό, όπως έκανε ο Λαρισαίος Μουσικός. Ο τραγικός Γιος πριν πάρει αγκαλιά την Μάνα του, θέλησε να μας πει γιατί το έκανε:«**Δεν έχουμε πια να φάμε, ζω πια συνέχεια μια ζωή δράμα**». Στην κατοχή ο λαός προκειμένου να απελευθερωθεί η χώρα και ο λαός απ τη σκλαβιά οργανώθηκε στην Αντίσταση και με υποθήκη τη ζωή και το βιός του. Αγωνίστηκε και η χώρα στις 12/10/44 απελευθερώθηκε.
Και αναρωτιέται κανείς; Αν αυτοί που οδήγησαν τη χώρα στον πάτο και το λαό στην αυτοκτονία, έχουν διαβάσει πιο τραγικές λέξεις απ αυτές που έγραψε ο Φαρμακοποιός που αυτοκτόνησε στο Σύνταγμα και ο Λαρισαίος Μουσικός και τόσοι αλλοι Ελληνες, που δεν βλέπουν το φως της δημοσιότητας και είναι πολλοί; Αυτοί που ξεπούλησαν την Ελλάδα και το λαό για να διατηρηθούν στην εξουσία; Αυτοί που δεν έχουν πρόγραμμα παρά μόνο την πιστή και την απαρέγκλιτη εφαρμογή των ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ, κατηγορούν τον ΣΥΡΙΖΑ, ότι δεν έχει πρόγραμμα;
Είναι συχνές και επαναλαμβανόμενες οι ερωτήσεις σε εκπροσώπους του ΣΥΡΙΖΑ, αν «**ΕΙΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΤΕ**;» ή το άλλο πιο αμφισβητήσιμο. Αφού δεν έχετε πρόγραμμα: «Πως θα κυβερνήσετε;».
Άλλη μια κραυγαλέα αντιστροφή της πραγματικότητας; Αυτοί που πεισματικά επιμένουν στην πιστή εφαρμογή των συνταγών, που μας έφεραν στην σημερινή κρίση, κατηγορούν την Αριστερά, επειδή εξακολουθεί να προτείνει, όπως έκανε πολύ πριν μπούμε σε αυτό σίριαλ του θανάτου. Λύσεις που αν είχαν γίνει αποδεκτές, θα είχαμε αποτρέψει την εκποίηση της Δημόσιας και τον πλούτο της χώρας. .
Η Αριστερά θα ήταν ανεύθυνη αν δεν κατανοούσε την επείγουσα ανάγκη ανατροπής αυτής της πολιτικής, ή αν συναινούσε στην έστω και προσωρινή διάσωση του καταραίωντος πολιτικού συστήματος, η αν δεν διακήρυττε σε όλους τους τόνους την άμεση ανάγκη αλλαγή πορείας. Η μόνη υπεύθυνη στάση είναι η ανατροπή αυτού του φαύλου πολιτικού σκηνικού, όχι για να αποκομίσει μικροπολιτικά οφέλη η Αριστερά, αλλα για να κρατηθούν στη ζωή οι πραγματικές παραγωγικές δυνάμεις, οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι.

Αυτοί που ενώ ανοικοδόμησαν τη σύγχρονη Ελλάδα, ζουν στο όριο της φτώχειας ή κάτω από αυτό, εξαιτίας της πολιτικής που εφάρμοσαν και εννοούν να συνεχίσουν και μετά τις εκλογές οι δυνάμεις του δικομματισμού, απ τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα και, ιδιαιτέρως την τελευταία δεκαετία, αν ο λαός τους ξανά δώσει την εξουσία.

Πάντα σε συνεργασία με αυτούς που οδήγησαν στο **ΚΡΑΧ** του 1929 και στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, την άνοδο των Ναζί στην εξουσία και τον Β. Παγκόσμιο Πόλεμο. Ένα πόλεμο που παρ' όλο που ΑΛΕΣΕ 55 εκαμύρια ζωές για να ηττηθεί ο φασισμός, οδηγούν την Ευρώπη και τη χώρα με μαθηματική ακρίβεια στην και στην απόλεμη καταστροφή. Την συνειδητή ενίσχυση της χρυσής αυγής και κυριαρχία της ακροδεξιάς ρητορικής και τώρα στην **ΠΑΝΣΤΡΑΤΙΑ** τους!

Αξιότιμοι κ της Δεξιά και συν αυτώ. Καλώς ήρθατε στην ΕΡΕ και τη δεκαετία του 1958. Από ό,τι φαίνεται ως και ο κ Ολάντ δείχνει έτοιμος, να κατέβει για αφισοκόλληση υπέρ του ΠΑΣΟΚ του Βενιζέλου. Και που είσαι ακόμα!. Αμ βέβαια! Κομμουνιστικός κίνδυνος είναι αυτός. Και όχι παίξε γέλασε!. Και ύστερα λένε πως η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται…

Ποιος θυμάται τι έγινε το 1958, που η ΕΔΑ έγινε αξιωματική αντιπολίτευση; Εσχίσθει το καταπέτασμα του Ναού. Ξεσηκώθηκε και συσπειρώθηκε αυτομάτως το κάθε λογής κατεστημένο. Και τώρα και ας μη λείψει κανείς λέει ο κ Σαμαράς, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τον κομμουνιστικό κίνδυνος. Η ΕΡΕ και Κεντρώα κόμματα, οι μυστικές υπηρεσίες, οι ασφάλειες και το παρακράτος ενέτειναν τη δράση. Το παλάτι και ο «συμμαχικός παράγον» διαμόρφωσαν τα σχέδια που θα έβαζαν φρένο στο «ξεθάρρεμα» της Αριστεράς:

Πραξικόπημα Νόβα, Σχέδιο στρατηγού Καρδαμάκη και Περικλή, Βία και νοθεία του 1961, δολοφονία Λαμπράκη. Ήταν δε τόσος υπερβάλλον ο ζήλος, που πήρε μπάλα και Αρκετούς Κεντρώους. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά που οδηγήθηκε η χώρα... Εκτός πια και έχουν κάτι τέτοιο κατά Νου. Απορία ειλικρινής; Σαν παθών απλώς ΡΩΤΩ;

Ο κ Σαμαράς κραδαίνει τα αιματοβαμμένα σφυροδρέπανα, αλίμονο. Πρόκειται για γενικό ξεσηκωμό των πάντων κατά πάντων: Δεξιών κεντρώων και Αριστερών ημετέρων και αλλοδαπών, καθώς και την επιστράτευση όλων των μέσων, θεμιτών και αθεμίτων, με πρώτη όπως παλιά θέση έχει η κινδυνολογία. Αλήθεια σε τι αποβλέπει και που θα βγάλει αυτός ο νέος τύπου «εθνικός συναγερμός»; Θα καταφέρει άραγε να κατισχύσει του κοινού «εχθρού; Θα το δούμε. Η απάντηση στην κάλπη την 17η του Ιούνη.

Πριν αναφερθεί κανείς στις δυνατότητες και την ετοιμότητα του ΣΥΡΙΖΑ να κυβερνήσει. Το ερώτημα που μπαίνει είναι: αν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έχουν πλέον τη δυνατότητα να κυβερνήσουν και ειδικά να ανακόψουν την πορεία της Αριστερας, αφού ήδη έχουν διαλύσει τη χώρα και οδηγήσει το λαό τα τελευταία 10 χρόνια σε εξαθλίωση και απόγνωση. Και αν ύστερα από αυτό, έχουν το δικαίωμα να επιτίθενται στο ΣΥΡΙΖΑ, ταυτίζοντας τον με τον εαυτό τους, για να έχουν αντίπαλο, αφού δεν έχουν πρόγραμμα;

Γιατί το πρόγραμμα που θα εφαρμόσουν, ύστερα και την κατάλυση του «Κοινωνικού Συμβολαίου» που πάνω στηρίζονται όλες οι σύγχρονες δημοκρατικές κοινωνίες, την εργασιακή υποθήκη και ίδιας της χώρας, αν επανέρθουν στην εξουσία στις 18 Ιουνίου, είναι αυτό που οι ίδιοι κατ' υπαγόρευση του Ντόπιου και ξένου κεφαλαίου έγραψαν και υπέγραψαν και παρέδωσαν στην Τρόϊκα και το ψήφισαν αδιάβαστο στη βουλή. Για να μην μπορούν να την αποσύρουν ή τροποποιήσουν, το επιβεβαίωσαν Σαμαράς και Βενιζέλος με τις προσωπικές τους υπογραφές κατ' απαίτηση της: Τρόϊκα, Σόϊμπλε, Μέρκελ και το ΔΝΤ. Τότε γιατί υπόσχονται κάτι που δεν μπορούν…

Και ενώ απαιτούν απ τον ΣΥΡΙΖΑ, να πει για το Α και το Β τι θα κάνει; Η ΝΔ και ΠΑΣΟΚ δεν είπαν τι θα κάνουν αν πάρουν αρνητική απάντηση απ την ΤρόΪκα. Αυτοί τι θα κάνουν; Θα προχωρήσουν στην αλλαγή του Μνημονίου για τις συμβάσεις; Τις μειώσεις των μισθών και συντάξεων διακινδυνεύοντας, όπως κατηγορούν τον ΣΥΡΙΖΑ, ότι θα βγάλει τη χώρα απ το Ευρώ ή θα την αφήσουν χωρίς τα χρήματα της Δανειακής σύμβασης; Το «Ευρώ ή δραχμή» αφορά όλους και όχι μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ. Ενώ καλούν τον ΣΥΡΙΖΑ οι ίδιοι τηρούν σιγή Ιχθύος. Γιατί;

Ας πουν επιτέλους στο λαό ποιο ακριβώς είναι το πρόγραμμά τους οι κ κ Σαμαράς Βανιζέλος: αν εκτός απ την απαρέγκλιτη και κατά γράμμα εφαρμογή των οσων υπέγραψαν και περιέχουν τα Μνημόνια; Γιατί το: «Ενότητα, αγώνας, αναγέννηση» δεν είναι πρόγραμμα. Όπως δεν είναι πρόγραμμα και το: «Πατρίδα, Θρησκεία, οικογένεια». Αυτά είναι δεδομένα για τον καθένα. Και ας πάψουν να μονοπωλούν τα πάντα. Κυρίως ας μην επιτρέπουν στον εαυτό τους, αυτά που απαγορεύουν και δεν συγχωρούν στους άλλους;

Ο λαϊκισμός και η αμετροέπεια έχουν και αυτά τα ΟΡΙΑ τους. Και είναι απαράδεκτα, όταν δεν στηρίζονται σε επιχειρήματα. Βέβαια αυτά συμβαίνουν όταν δε υπάρχει πρόγραμμα. Αν υπήρχε πρόγραμμα και θέσεις σαφείς για την λύση των προβλημάτων, αυτά θα ήταν περιττά.

ΠΧ η εκμετάλλευση της λέξης Ολαντρέου, που είπε ο Τσίπρας στο Παρίσι. Ενώ ξέρουν πως την παρομοίωση αυτή την έκανε ο Μελανσόν της Γαλλικής Αριστεράς, θυμίζοντας στον κ Ολάντ, που κατάντησε την Ελλάδα, το λαό και το κόμμα του ο Αντρέας... Αυτό θεωρήθηκε προσβλητικό. Αλήθεια για ποιόν; Για τον κ Ολάντ;

Κανένας, μα κανένας δεν διανοήθηκε να πει, ότι ο κ Ολάντ νοιώθει προσβεβλημένος. Αν κάποιος θα έπρεπε να νοιώθει έτσι αυτός είναι ο κ ΓΑΠ, που εν ονόματι του...του πατρός και του Παππού, που με την δική του συναίνεση άρχισε ο εμφύλιος και που τόσο πρόβαλαν άλλοτε; Μπορεί ο Ολαντ να μη δέχθηκε τον Τσίπρα στο Παρίσι και να δέχτηκε τον Βενιζέλο, ο Μελανσόν όμως με το Ολανδέου, του έδωσε μια γεύση για το πού βρίσκεται σήμερα η Ελλάδα και ποιοι ευθύνονται γι' αυτό.

Συχνά γίνεται αναφορά στο «πολιτικό προσωπικό» που απέτυχε. Και οτι πρέπει να αλλάξει. Είναι καιρός να γίνει σαφή: ότι η αποτυχία της 40χρονης κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ-ΝΔ , δεν έχει καμιά μα καμιά σχέση με ικανότητες, αλλα την ευθύνη την έχει το «σύστημα» που επιτρέπει αυτήν την συντεταγμένη και συντονισμένη ιδιοτέλεια και υποταγή των κομμάτων, που ανέδειξαν αυτά τα στελέχη, δηλαδή το πολιτικό προσωπικό των κομμάτων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, δεν έχει σχέση με τις ικανότητες, αλλα κυρίως με την ιδιοτέλεια. που έδειξαν αυτά τα στελέχη του πολιτικό προσωπικό των κομμάτων αυτών.

Ο λαός τώρα πια έχει και τη γνώση και την εμπειρία από πολυάριθμα στελέχη των δυο κομμάτων ιδιαίτερα του ΠΑΣΟΚ (Τσοχ-Τσουκ- κλπ), που λειτουργούσαν με ιδιοτελή κριτήρια για τον εαυτό τους και το κομματικό όφελος εις βάρος της κοινωνίας.

Οσον αναφορά τον ΣΥΡΙΖΑ: πρέπει να πάρει σοβαρά υπόψη του ότι μετά την επιτυχία της 6^{ης} Μαϊου, βρίσκεται αντιμέτωπος με την δεδομένη για το πολιτικό σύστημα της χώρας πρόκληση, ότι πρέπει να διαμορφώσει μέσα σε λίγες μέρες νέα ΔΕΔΟΜΕΝΑ. Υπάρχουν εποχές που η ιστορία εξελίσσεται Νωχελικά, σχεδόν σέρνεται. Σε άλλες εποχές επιταχύνεται, ο χρόνος είναι πυκνός και μέσα σε μερικές μέρες συμπυκνώνονται γεγονότα καθοριστικής σημασίας για την ιστορική εξέλιξη.

Εδώ και καιρό είναι ξεκάθαρο ότι η χώρα μας και ο λαό της έχει μπει σε αυτήν την τροχιά. Οι ιστορικές συνθήκες της περιόδου που διανύουμε έχουν συμπυκνώσει το χρόνο σε τέτοιο βαθμό που καθιστούν τις όποιες πολιτικές αποφάσεις ή πρωτοβουλίες επιβεβλημένες ΜΕΝ, εντός ιστορικά αχαρτογράφητης ΔΕ, στο σύνολο της περιοχής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, που αναδείχθηκε σε ηγεμονική δύναμη της Αριστεράς, οφείλει να ωριμάσει ως πολιτικός οργανισμός και να διαμορφώσει το ταχύτερο δυνατό τις απαραίτητες εκείνες συνθήκες και λειτουργίας, καθώς και την αναγκαία αυτοπεποίθηση προκειμένου να αναλάβει τη σοβαρότερη ευθύνη, αυτή της διακυβέρνησης του λαού και της χώρας. Η πρόκληση της ιστορίας είναι ΣΑΦΗΣ, η πρόκληση της κοινωνίας το ΙΔΙΟ και το ΡΙΣΚΟ του εγχειρήματος καθιστούν την εποχή κομβική.

Βέβαια, έχει διαμορφώσει (με αυτό το πρόγραμμα ζήτησε και πήρε την έγκριση του λαού την 6^{η} Μαϊου) και συνεχίζει να διαμορφώνει εκείνες τις απαραίτητες προϋποθέσεις μιας άλλης Αριστερής διακυβέρνησης της χώρας. Και σε λίγο θα γίνει σαφέστερος. Με πρώτη δέσμευση την ακύρωση των Μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και του καθεστώτος της επιτροπείας από την ηγεσία της Ε.Ε και το ΔΝΤ. Αλήθεια υπάρχει Ευρωπαίος, με εξαίρεση τον Σόϊπλε και τη Μέρκελ, που να μη θεωρεί τους όρους περιορισμού της κυριαρχίας αποικιοκρατικούς; Υπάρχει αιχέφρον πολίτης που να μην κατανοεί ότι, με βάση την προβλεπόμενη ύφεση και με δεδομένο ότι τα επιτόκια δανεισμού δεν είναι αυτά που μας είπαν στη βουλή, που τελικά είναι επιτόκια πρόστιμο ανάπτυξης; .

Μια άλλη δέσμευση είναι να σταματήσει αμέσος η καταστροφική πορεία που εξοντώνει την κοινωνία και λεηλατεί τη χώρα. Αυτό σημαίνει εξειδίκευση των πρακτικών δράσεων και προώθηση πολιτική προς αυτής της κατεύθυνσης, Στη διακήρυξη περιγράφονται οι βασικές κυβερνητικές προτάσεις και δράσεις για τα πιο σημαντικά θέματα που απασχολούν το λαό.

Η Αριστερά έχει αποδείξει ότι έχει και ικανά και ηθικά στελέχη. Στελέχη, που μπορούν να υπηρετήσουν με ανιδιοτέλεια τον τόπο. Στελέχη με πείρα, γνώση, οριζόντια αλλα και κάθετη διακυβέρνησης. Και το βασικότερο δεν θα χρησιμοποιήσει σε κρατικές και σε καθοριστικές κυβερνητικές θέσεις μόνο Αριστερούς, αλλά ευρύτερες προοδευτικές προσωπικότητες με σημαντικές ικανότητες, με βάση το αξιοκρατικό και ηθικό κριτήριο, οι οποίοι βρίσκονται απέναντι στην Μνημονιακή πολιτική και τον Νέο φιλελεύθερο μονόδρομο.

Μια βασική προϋπόθεση είναι το χτίσιμο συμμαχιών. Η προϋπόθεση αυτή είναι πολύ σημαντική και ο ΣΥΡΙΖΑ την επιδιώκει με συνέπεια, απευθυνόμενος αρχικά στις άλλες Αριστερές δυνάμεις: ΔΗΜ ΑΡ και ΚΚΕ, Σοσιαδημοκρατικές και του οικολογικού κινήματος. Μια άλλη βασική προϋπόθεση με κυρίαρχη σημασία η στήριξη μιας τέτοια διακυβέρνησης απ το εργατικό και λαϊκό κίνημα και την ίδια την κοινωνία. Βέβαια θα υπάρχει αντίδραση Επομένως, είναι βασικό να γυρίσουμε σελίδα στον τόπο. Και αυτό θα γίνει στις 17 Ιουνίου Και αφού δεν έγινε τότε θα γίνει με λίγη καθυστέρηση στις 25 ιανουαρίου του 2015 .
ΒΕΡΟΙΑ 20 Μαϊου 2012 Κόγιας Νίκος

«ΤΟ ΣΥΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΠΙΛΑΤΟΥ»

Πριν από καιρό και συγκεκριμένα στα ογδόντα εξάχρονα γενέθλιά μου, ενας αγαπητός συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενος, ειχε την καλή έμπνευση να μου στείλει για δώρο το βιβλίο του Εισαγγελέα Εφετών Παύλου Δελαπόρτα, με τίτλο «Σημειωματάριο ενός Πιλάτου». Και εγώ την καλή τύχη να διαβάσω ενα αξιόλογο βιβλίο από τα παλιά. Στην ευχητήρια κάρτα έγραφε «Να θυμιθείς τα παλιά καθώς και το πως εμείς οι άνθρωποι της προσφοράς βρεθήκαμε, οπως και οι αγωνιστές του 21 στα κάτεργα της Γυούρας και μεσαιωνικές φυλακές της Πύλου, της Κέρκυρας, του Επταπυργίου, της Κεφαλονιάς κλπ, τις (χάψες) του Μακρυγιάννη» και τα φρικτά μεσαιωνικά κάστρα όπως τις χαρακτήρισε ο Κοραής»

Η ευχητήρια κάρτα σου αγαπητέ αξέχαστε φίλε και συναγωνιστή, μου θύμισε οχι μόνα πολλά από τα «παλιά» αλλά και σύγχρονα γεγονότα και ιστορικά δεδομένα, πολλά από τα οποία είχαν εξ ίσου μεγάλη ιστορική σημασία, κόστος και συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Και το βασικότερο μου θύμισε οτι η ζωή και η πορεία της ζωής κάθε ανθρώπου, λειτουργεί ακριβώς οπως λειτουργεί και η ιστορία. Η ιστορία κάθε ανθρώπου και χώρας, την περίοδο εκείνη, εκτός από αυτούς που της γύρισαν την πλάτη, ειναι μια πληγή στο σώμα κάθε ανθρώπου και της χώρας συνολικά. Μια πληγή, που ενώ με τον χρόνο κλείνει. Η **ΟΥΛΗ** ομως, παραμένει για να θυμίζει στον Ανθρωπο το διάβα της ζωής του και στη χώρα την ύπαρξη και τη συμβολή της στο κοινωνικό-πολιτιστικό γίγνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων.

Οσο για το Βιβλίο του Εισαγγελέα Κ Παύλου Δελαπόρτα, σε ευχαριστώ από καρδιάς. Ειναι ενα ντοκουμέντο που βίωσε και έγραψε ο ίδιος «Και εύγε του». Ενα ντοκουμέντο, αν οχι αντίστοιχο με αυτό των Δικαστών Τερτσέτης και Νικολαϊδης, που έμειναν στην ιστορία γιατί τόλμησαν να σηκώσουν το Ανθρώπινο και Δικαστικό τους ανάστημα και έσωσαν τα κεφαλιά των Αγωνιστών: Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα και στο πρόσωπό τους την Παλιγγενεσία της Ελλάδας.

Οποίος ειχε την τύχη να διαβάσει τη «Δίκη του Στρατηγού Κολοκοτρώνη» ασφαλώς θα γνωρίσε το βαρύ κόστος που πλήρωσαν αυτοί οι αξιοθαύμαστοι Ανθρωποι και Δικαστές, επειδή αρνήθηκαν να υπογράψουν την ποινή του θανάτου, που επέβαλε με την υπόδειξη του Υπουργού δικαιοσύνης και την απειλή των όπλων το Δικαστήριο. Μα και τον εισαγγελέα κ Δελαπόρτα, δεν τον άφησαν Αλώβητο. .

Μπορεί το έργο του κ Δελαπόρτα, να μην ειναι σαν πράξη αντίστοιχο με αυτή του Τερτσέτη-Νικολαίδη. Καταγράφει όμως και φωτίζει πως λειτούργησε η μετά απελευθερωτική **ΔΟΤΗ** με τα Αγγλικά όπλα εξουσία, το ρόλο και τη σχέση των συνεργατών και του παρακράτους με αυτή την εξουσία. Μα και πως αυτή η ΔΟΤΗ εξουσία, λειτούργησε και εξόντωσε χιλιάδες αγωνιστές του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα και την συμβολή του, καθώς ηταν ενταγμένος στο στρατηγείο του συμμαχικού αγώνα συνέβαλε στην ήττα του άξονα.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο Εισαγγλέας κ Δελαπόρτας, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα, ενα ζωντανό και αναμφισβήτο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς λειτουργούσε. Γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα επανασυνδέθηκε από ενα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και μετά την απελευθέρωση, ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα κυρίως οι ενσυνείδητοι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Ο κ Δελαπόρτας, που όντας εν ενεργεία Εισαγγελέας, βίωσε αυτοπροσώπος αυτό, πρότυπο συμβάν το οποίο λειτουργούσε σε ολη τη χώρα και σε πολές περιοχές με πιο επαχθείς όρους! Το ίδιο θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε γιατί και αυτοί οι μερικοί δωσίλογοι που οδηγήθηκαν στα ειδικά δικαστήρια δωσίλογων, οχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι, αλλα και ενταγμένοι προνομιακά σε θέσεις κλειδιά στον μεταπολεμικό κρατικό μηχανισμό σαν οι πιο δοκιμασμένοι αντί κομμουνιστές, οχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι αλλα και πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια τους Εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης.

Διαβάζοντας το βιβλίο του Εισαγγελέα Δελαπόρτα, οχι απλώς θυμήθηκα τα παλιά, αλλα ξανά έζησα, μέρα τη μέρα, χρόνο με το χρόνο ολα τα δεδομένα για πώς ξεκινήσαμε, πως φτάσαμε στην Απελευθέρωση της χώρας και κυρίως γιατί, μετά την απελευθέρωση φτάσαμε στα ξερονήσια και τις φύλακές. Ο Εισαγγελέας Δελαπόρτα, με τον δικό του τρόπο εξηγεί πολλούς απ τους λόγους γιατί φτάσαμε εκεί: στις «Χάψες», τα Μακρονήσια και στα κάστρα του Κοραή και αρκετές χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο!

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά του ελληνικού κατεστημένου και των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα από τα ίδια τα σπλάχνα του ίδιου του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή «γεύση», ομως αυτούσια και αναμφισβήτητη γεύση, για το πώς λειτούργησε το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος και ειδικά η «ανεξάρτητη» και τότε «τυφλή» δικαιοσύνη.

Ήταν λέει, ότι οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνος, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδυασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ιδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αρίθ 1-10 έλεγαν οτι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30; ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αρίθ 31-40 ήσαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 41-50 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 51-60 ησαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αρίθ 61-70 ήσαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αρίθ 71-80 ήσαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πια συμμετοχή ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους οτι ειναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασανίσανε και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός, οτι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό», οπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στην υπ αριθ 6 το Γενάρη του1945 Συντακτική Πράξη (για τη δίωξη των δωσίλογων).

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ενας αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δωσίλογους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατουμένους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δωσίλογων. Και ενώ δινόταν με ποικίλους τρόπους άφεση αμαρτιών στους δεδηλωμένους δωσίλογους, οι Αντιστασιακοί στα στρατοδικεία πήγαιναν σαν apri ori ένοχοι και συνεπώς έπρεπε να ομολογήσουν και οχι να αποδείξουν την αθωότητάς τους.

» Εγραψε λοιπόν, στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται: «κατάδοση στον εσωτερικό... Γιατί εξηγούσε, ο νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελλήνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές απ τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να ειναι Ελληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλα βρήκε αλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκαλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου»!!!.

Ο Εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα απ τα ίδια τα σπλάχνα του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή, «γεύση» για το πώς λειτούργησε η «ανεξάρτητη» και τότε δικαιοσύνη και το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος. Καθώς και το πώς οι εντός και εκτός δωσίλογοι έγιναν οχι μόνο «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλά «κυβέρνησαν-διαχειρίστηκαν» για λογαριασμό των ξένων τη χώρα.

Τον Παύλο Δελαπόρτα τον Γνώρισα στις φυλακές Μεσολογγίου. Ήταν ο μόνος Εισαγγελέας που εφάρμοζε αδιάκριτα τον νόμο σε αυτούς που συμπλήρωναν τα δυο τρίτα της ποινής ανεξάρτητα αν ήταν ποινικός ή πολιτικός ο κρατούμενος.

Ποιος όμως ήταν ο Παύλος Δελαπόρτας; Μικρός στο «Δέμας»!... Το ύψος του μόλις 1,57μ…Πλην μέγας, μέγιστος στη λεβεντιά και στην αντρειωμένη του ψυχή!...Με τη ζωή και με τη δράση του χάραξε τα ίχνη του βαθιά στη δραματική ιστορία της κατοχικής Ελλάδας και των μετά τη Βάρκιζα αιματοβαμμένων δεκαετιών μέχρι τη χούντα

Και επρόκειτο να σφραγίσει τη λαμπρή καριέρα του με την υπόθεση της στυγερής δολοφονίας του βουλευτή της ΕΔΑ Γρ Λαμπράκη στις 22 του Μάη του 1963, που συντάραξε το Πανελλήνιο και την παγκόσμια κοινή γνώμη. Αντιεισαγγελέας Εφετών Θεσσαλονίκης τότε ο Παύλος Δελαπόρτας στάθηκε βράχος ασάλευτος και «Σηματώρος Δικαίου»

Και επικεφαλής ενός «Αστερισμού» έξ ίσου γενναίων δικαστών λειτουργών διεξήγαγαν από κοινού ένα τιτάνιο αγώνα κατά του παρακράτους της Δεξιάς και του ισχυρού μπλοκ υψηλόβαθμων στελεχών της χωροφυλακής και του παλατιού που συντηρούσαν το καθεστώς της βίας και τρομοκρατίας και δρούσαν όπως πάντα ασύδοτοι υπό την κάλυψη κίβληλης και ξενόβουλης κυβέρνησης.

Δεν δίστασαν αψηφώντας ακόμα και τη ζωή τους, να τους «καθίσουν στο σκαμνί» σαν ηθικούς αυτουργούς (Βέβαια υπήρχε η εγγύηση…ποτέ όμως η υποψία ότι ύστερα απ τα όσα ειχαν προηγηθεί ότι θα βρεθεί κάποιος Εισαγγελέας Δελαπόρτας και κάποιος Αστερισμός γενναίων δικαστών που θα τους καθίσουν στο σκαμνί) της δολοφον΄΄ιας Λαμπράλη και τον θανάσιμο στραυματισμό του Τσαρουχά, βουλευτές και οι δύο της Αριστεράς.

Όταν η Ελλάδα του «Φωτός» ειχε καταντήσει σε Ελλάδα του σκότους και του Ζόφου. Όταν οι Ελευθερίες και ι δημοκρατικοί θεσμοί ειχαν καταρρακωθεί απ τις συμμορίες των αιμοσταγών ταγματασφαλιτών και δωσίλοων σε ολη την Ελλάδα π άκρου σ' άκρου ειχε μετατραπεί σε ζούγκλα και σε Γκέτο

Όταν κι αυτή η δικαστική εξουσία, κυρίαρχος θεσμός του Συντάγματος κι εγγυητής των λαϊκών Δικαιωμάτων κι Ελευθεριών ειχε «Αλωθεί»…κατά τα το «Εαλώ η Πόλις». Τι κρίμα!- εξουθενωθεί πλήρως!.. Ε! ΤΟΤΕ λοιπόν άστραψε και βρόντηξε μεσούρανα η τιτανομαχία του αστερισμού αυτού των Δικαστών κι Εισαγγελέων με «πλοηγό και συντονιστή τον Παύλο Δελαπόρτα, που πάλεψαν απεγνωσμένα για να αποκαταστήσουν την βαρύτατη πληγείσα και νοσούσα Δικαιοσύνη ακμαία και θαλερή επί του Ιερού Βωμού της.

Και όταν το δικαστικό κατεστημένο με βούλευμα των πλημμελειοδικών διέταξε την αποφυλάκιση τω προφυλακισθέντων αξιωματικών της χωροφυλακής-ηθικών αυτουργών της δολοφονίας-ο ανάξιο αυτό βούλευμα δειλών και προσκυνημένων δικαστών το ξετίναξς σαν κουρελόχαρτο ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Στυλιανός Μπούτης «κέρβερος» του νόμου και την μεστή δυναμισμού και ευψυχία έφεσή του. Την έφεση την οποία σε συνέχεια υποστήριξε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών ο Εισαγγελέας Εφετών Παύλος Δελαπόρτας με τις περισπούδαστες προτάσεις του, 380 σελίδων που σίγουρα θα καταλάβουν περίοπτη θέση στο Μουσείο των Δικαστικών θυσαυρών της χώρας.

Αφού δεν είχαν αλλες απόψεις για το πως θα έπρεπε να διαχειριστούμε σαν λαός την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας από τους τρις κατακτητές, διατύπωσαν αυτές τις παιδαριώδεις αντιλήψεις και απλουστεύντας ιστορικά εθνικά γεγονότα στα μέτρα τους που αποτελούν το πιο αντεθνικό και αντεθνικό μάθημα για το λαό. Τη στιγμή μάλιστα που γνωρίζουν οτι τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν τόσο ειδυλλιακά. Αυτό που έγινε δεν ειναι αποτέλεσμα της τύχης, της σύμπτωσης, αλλα αποτέλεσμα της δράσης των προοδευτικών δυνάμεων.

Τώρα γιατί αυτοί οι παράγραφοι της προκήρυξης αποτέλεσαν τον πυλώνα πάνω στο οποίο δομήθηκε η φιλοσοφία της συνεργασίας και κυρίως οχι μόνο να μη συμμετάσχει των δυνάμεων αυτών που εξέφραζε η προκήρυξη στην εθνική Αντισταση. Θα σταχυολογήσω μερικά δεδομένα από τα αναφερόμενά του, την περίοδο που υπηρετούσε σαν Εισαγγελέας στο Γύθειο. Απ τον Οκτώβρη του 1945, έως τον Αύγουστον του 1946. Για μια εποχή που χώρα και λαός μόλις είχαμε μπει στο λάκκο των λεόντων.

Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελείωσε τη χώρα και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μια εποχή που, ή σαν από θαύμα νεκραναστημένη δωσίλογη Δεξιά και οι αλλες συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις, που έτρεμαν την απελευθέρωση του λαού για ολα τα ανομήματά τους. Μια εποχή που πουλούσαν και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Είδαν σαν σωτήρες τους, τους Εγγλέζους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχαν δει τους Γερμανούς. Τους Γερμανούς με τους οποίους συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα μαζί τους. Και πως η ελληνική ολιγαρχία από την αλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους ξένους και εκείνοι τη στήριξαν, κοινός στόχος τους ηταν ο ανήσυχος και ανυπότακτος λαός.

Δυστυχώς στην πιο κρίσιμη στιγμή για το λαό και τη χώρα, και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης, αντί να προσεταιριστεί αυτό το λαογέννητο Λαϊκό κίνημα, στηριγμένη σε αυτό να ολοκληρώσει την αστικής επανάσταση, συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και ξανά οδηγήθηκε η χώρα εκ νέου στο λάκκο των λεόντων από τον οποίο λάκκο μόλις είχαμε βρει στις 12 του Οκτώβρη 1944, που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Η αστική τάξης της χώρας μας για αλλη μια φορά διέπραξε ενα τραγικό, εγκληματικό θα έλεγα λάθος δίπλα σε αυτό του 1821, με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας πολύ πριν την κατάληψή της από τους Γερμανούς.

Ενώ γνώριζε οτι ύστερα από τη συμφωνία Τριώρτσιλ-Στάλιν οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και ενώ το ΕΑΜ επί 53 μέρες, μετά την απελευθέρωση της Αθήνα, έλεγχε πολιτικά, οργανωτικά και ένοπλα ολόκληρη τη χώρα, με εξαίρεση ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου, συμμετέχοντας στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5ή 6 υπουργούς, σεβόμενο τη συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτας, που πρόβλεπε: οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, να στρατωνίσουν σε απόσταση 70 ή 80 τουλάχιστον χιλιόμετρα από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Σεβόμενη και τη συμφωνία αυτή το ΕΑΜ, στρατώνισε την ομάδα στρατιών της Στερεάς Ελλάδα στη Λαμία και της Μακεδονίας στη Βέροια.

Στη Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη δεν ειχε παρά μόνο δυνάμεις της πολιτοφυλακής για την τήρηση της τάξης, αφού δεν ειχε σκοπό οπως ισχυρίζονται οι δυνάμεις που κάλεσαν τους Αγγλους και οι Αγγλοι για να επέμβουν οτι θα καταλάβαινε με τα όπλα την εξουσία, κάτι που μπορούσε άνετα να το κάνει στις 53 μέρες που έλεγχε απόλυτα ένοπλα και πολιτικά ολόκληρη την Ελλάδα. Οι Αγγλοι σαν αυτοκρατορική δύναμη ακόμα τότε ήθελαν αντί πάσει θυσίας τον έλεγχο της Ελλάδας. Για τα μελλοντικά τους σχέδια τους χρειάζονταν αυτό το στραυδρόμι του κόσμου. Γι' αυτό οι Αγγλοι εκτός τη συμφωνία με τον Στάλιν, για ειναι βέβαιοι οτι η Ελλάδα μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου θα επανέλθει στη δική της Γαιωστραγική σφαίρα επιρροής, έκανε στο ίδιο υψηλότατο επίπεδο και με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα.

Για μεν τη συμφωνία Τσιώτσιλ-Στάλιν μας ειναι γνωστή-μόνο από το σημείωμα που παραθέτει ο ίδιος στα απομνημονεύματά του, τη συμφωνία ομως με τον Χίτλερ μας της έδωσε αυτούσια ο συγγραφέας Μαθιοπουλος διασταυρωμένη στο έργο του «Εθνική Αντίσταση» σελ 134. Γράφει λοιπόν ο Μαθιόπουλος:

Γνώριζαν οτι με τις πολιτικές δυνάμεις που ειχε οργανώση το ΕΑΜ και τον ένοπλο στρατό που κατόρθωσε να δημιουργήσει, στη διάρκεια της κατοχής, τις 600 μεγάλες και μικρές μάχες, που ειχε δώσει με τους κατακτητές και τους ένοπλους συνεργάτες, (τους σύγχρονους Νενέκους), ήξεραν οτι ενας τέτοιος εκ νέου εγκλωβισμός της Ελλάδας δεν ηταν εφικτός παρά μόνο εξαπάτηση οχι μόνο του ΕΑΜ και με όποιον αλλον θα μπορούσε να του φανεί χρήσιμος

Το σχέδιο ΜΑΝΝΑ όμως, στο οποίους συμμετείχαν στο σχέδιο εξόντωσης του ΕΑΜ, που ηταν ήδη έτοιμο από τον Αύγουστο του 1943. Οι δυνάμεις αυτές γνωρίζοντας την ύπαρξή του από κοινού κάλεσαν τους Αγγλους να επέμβουν ένοπλα για να τους λύσει μονομερώς και δια των όπλων το θέμα της εξουσίας. Στις 4 του Δεκέμβρη, αυτό που ηταν σχέδιο το έκαναν πράξη.

Το κάλεσμα των Αγγλων να επέμβουν ένοπλα αποτελεί έμπρακτη ομολογία, οτι δεν ειχε καμιά ελπίδα να πάρει την εξουσία με την ψήφο του λαού, οπως πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου. Ομως και μετά της δια των αγγλικών όπλων εξασφάλιση της εξουσίας, τη συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί δεν θέλησε να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, και στηριγμένο σε αυτό, θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά κόμματα. Αν το ειχε προσεταιριστεί η Ελλάδα, θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την Ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα ολων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου της Αγγλίας και της ΕΣΣΔ κατά πρώτο λόγο, αλλα και στο πλευρό ολων των αλλων Ενωμένων Εθνών.

Με τη σοφία που μας πλούτησαν τα 64 αυτά σημαδιακά χρόνια, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Ελληνες, να πάρουμε τα προβλήματά μας στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας.

Επειτα από τις συγκρούσεις 33 ημερών και παρά τις τόσες προβοκάτσιες των Αγγλων, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις και στην υπόλοιπη Ελλάδα το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν συνομιλίες ειρήνευσης στη Βάρκιζα. Ανάμεσα στα θέμα που έθεσε το ΕΑΜ ηταν με βάση να συντάξουν η συν αυτώ της πιο πάνω συνταχτικής πράξης και τον τρόπο εφαρμογής της. Οι Αγγλοι για να διασκεδάσουν τους φόβους του ΕΑΜ, διαβεβαίωσαν τους εκπροσώπου του ΕΑΜ, οτι με δική τους «εγγύηση» οι όποιες συμφωνίες γίνουν αμοιβαία αποδεκτές θα εφαρμοστούν απαρέγκλετα.

Στις 6 του Γενάρη του 1945, προκειμένου να σταματήσουν οι συγκρούσεις διατυπώθηκαν οι βασικοί όροι λήξης των συγκρούσεων. Ενας από τους όρους ηταν να συλληφθούν και να οδηγηθούν στη Δικαιοσύνη οι δοσίλογοι. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, αυτή η Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δωσιλόγους, αλλά τους Αντιστασιακούς του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και οχι μόνο δεν αφορούσε τους δοσιλόγους, αλλα ερμηνεύοντά την κατά το δοκούν διεύρυναν τον κύκλο των αδικημάτων που πρόβλεπε για τους τυχόν παρανομίσαντες από το πλαίσια του αγώνα ΕΑΜ-ΕΛΑΣίτες και αντί για τους δοσιλόγους οπως προέβλεπε η Συνταχτική .Πράξη της 6ης Ιανουαρίου 1945, τώρα πλέον την εφάρμοζαν εκτεταμένα και μόνο εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και ομως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών και του λαού στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Το εγκάθεκτο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ηταν πράγματι νίκη. Ομως η νίκη αυτή ηταν νίκη του μετά πολεμικού ιμπεριαλισμού. Το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, ενώ ειχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα οπως : Διεκδικήσεις, Ιδιοκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία κλπ, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μιά αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στη Βάρκιζα δεν συζητούσε με Ελληνες, αλλα με μιά αλλη δύναμη. ***ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ****. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ και που ειχε ήδη κατακτήσει με την δύναμη των όπλων την απελευθερωμένη ήδη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα.*

Ομως πριν ακόμα στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Οχι μόνο οι Αγγλοι, αλλα και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, οχι μόνο δεν εμπόδιζε την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλα άφησε ελεύθερες και ασύδωτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα

υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονημένοι στη διάρκεια του 1945-46 από τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανάρη, Βουρλάκη και την πλειάδα των εθνοϊσμών, που οι ίδιοι οι εγγλεζοι οργάνωσαν, καθοδηγούσαν παρότρυναν και ανέχονταν. Τα στρατοδικεία σκοπιμότητας στέλνανε στο εκτελεστικό απόσπασμα με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτό αγανακτησμένες στα «μαύρα» χήρες και ορφανών εκατοντάδες αγωνιστών. Και οσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο ο δρόμος της πολύχρονης εξορίας στα ξερονήσια ηταν διάπλατα ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια».

Για την ιστορία, στο σημείο αυτό θα θυμίσω, πως οταν ο Τσιώρτσιλ σε συζήτηση με τον στρατηγό, χαρακτηρίζοντας «τυχοδιωκτική οργάνωση» το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ «Γκάγκστρερ», ο στρατηγούς Ουϊσλον, που θα είχε την ευθύνη να αναμετρηθεί με του τυχοδιώκτες και τους Γκάνγστερ του είπε: «Καλά με την Αθήνα, με την υπόλοιπη με την Ελλάδα ομως; Ολες οι πληροφορίες λένε, οτι την Ελέγχει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, τί θα γίνει;» Και ειναι σε όλους γνωστή η ομολογία του Τσιώρτσιλ οτι «...Μέχρι εκεί την ώρα δεν γνώριζε την πραγματική δύναμη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με τον άξονα για την «κονιοτροποιήση» το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που ηταν ήδη προαποφασισμένη, απέσπασε δυνάμεις από το συμμαχικό μέτωπο. Αποτέλεσμα της μη τήρησης των συμφωνηθέντων στη Βάρκιζα, οι αγέροχοι Τζώνιδες τον Μάρτη του 1947 να τα μαζέψουν και να φύγουν ηττημένοι από την αναμέτρηση με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνστερ», οπως τις 10 του Οκτώβρη τον 1944 τα είχαν μαζέζει και οι αγέροι Φρίτς.

Το εγκάθεκτο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ηταν πράγματι νίκη. Ηταν ομως νίκη του Τσιώτσιλ και του Τρούμαν. Ηταν νίκη του μεταπολέμικού ιμπεριαλισμού, και οχι του Ελληνικού κατεστημένου. Και ειναι σ ολους γνωστό το κόστος που πλήρωσε η χώρα, για να επανέλθουν οι Αγγλοι τοποτηρητές στην Ελλάδα και σε συνέχεια οι Αμερικάνοι που με την ετεροδικία τα πήραν όλα.

*Για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις και στις υπόλοιπη χώρα, το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν οι συνομιλίες ειρήνευσης. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων ομως, ενώ το ΕΑΜ ειχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα οπως : Διεκδικήσεις, Ιδιοκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία κλπ..Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων δες συζητούσε με τους Ελληνες ή με μια αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα. Στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στη Βλαρκιζα δεν συζητούσε με Ελληνες, αλλα με μια αλλη δύναμη. **ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ**. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ, που ειχε ήδη κατακτήσει με την δύναμη των όπλων την απελευθερωμένη ήδη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα.*

Ομως πριν ακόμα στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Οχι μόνο οι Αγγλοι, αλλα και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, οχι μόνο δεν εμπόδιζε την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλα άφησε ελεύθερες και ασύδοτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Την εποχή εκείνη οπως θα θυμούνται οι ολιγάριθμοι ακόμα αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης-που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων-έχουμε ακόμα απομείνει από τη μεγάλη, την αναρίθμητη στρατιά των μυριάδων εθελοντών, που με τον τετράχρο σχεδόν αγώνα δημιουργήσαμε το Αντιστασιακό Επος. Τότε που πάνω στη χρυσή μας Νιότη, οταν στη σκλαβωμένη πατρίδα μας, ολα τάσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά και ο λαός μας στέναζε κάτω από τη βαριά μπότα των βάρβαρων κατακτητών, αυτό επιστρατεύθηκε και πολέμησε ο καθένας από το μετερίζι του, για να διώξουμε από τα άγια χώματα της πατρίδας μας αυτούς τους ειδεχθείς εισβολείς. Μια εποχή αφάνταστα δύσκολη με απρόβλεπτους και καθημερινούς κινδύνους, αλλα και φάνταστο ηρωϊσμό από τους αγωνιστές. Εναν ηρωϊσμό το μεγαλείο του οποίου δεν μπόρεσαν να διανοηθούν τότε, ούτε αυτοί που έκαναν αυτόν τον αγώνα.

Οταν οι αγωνιστές εντάχθηκαν στην Αντίσταση ξεκίνησαν μια πορεία. Μια καινούρια πορεία ίσως προς στο θάνατο. Τη στιγμή που αυτοί ξεκίνησαν την πορεία προς το θάνατο, αρκετοί Ελληνες εντάχθηκαν στο πλευρό των κατακτητών και από τις θέσεις αυτές, συνεργαζόμενοι σε όλα τα επίπεδα πολέμησαν μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση. Διέπραξαν πολλαπλά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας. Αυτοί λοιπόν, οι παντός είδους συνεργάτες της κατοχικής περιόδου μετά την απελευθέρωση, που διέπρεψαν στην κατάδοση, στα Μπλόκα και στα ολοκαυτώματα, με την απρόσμενη βοήθεια: την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 διαφόρων «προστατών», έγιναν κατάγοροι και έστειλαν στις εξορίες, τις φυλακές και στο εκτελεστικό απόσπασμα χιλιάδες αγωνιστές, οχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, οπως τους έπρεπε και οπως το περιμένανε και οι ίδιοι, αλλα γίνανε ξαφνικά αγνοί Ελληνες, καλοί πατριώτες και ενθικόφρονες.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα. Ενα ζωντανό και αναμφισβήτητο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, όπως ακριβώς λειτουργούσε, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα ειχε συγκροτηθεί από ενα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και ασύστολα μέρα με την ημέρα κατάστρεφαν ενσυνείδητα οι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Τότε που οι επιζώντες θυμούμαστε, οτι οι συνεργάτες των κατακτητών, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι κιοτήδες, οι απόλεμοι, οι αδιάφοροι και οι προδότες, που κατά την διάρκεια της κατοχής, με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και την απρόσμενη βοήθεια των διαφόρων «προστατών», οχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, οπως τους έπρεπε και οπως το περιμένανε και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά αγνοί «Ελληνες» καλοί «πατριώτες» και πολλοί μα πάρα πολλοί κατ' επάγγελμα «εθνικόφρονες»

Τότε που εντελώς κατά παράδοξο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι. Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότες», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή τότε έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και «προδότες» οι αγωνιστές της λευτεριάς. Οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ στις «χάψες», την Γυούρα και το Μακρονήσι και οι δωσίλογοι απελευθερωτές...

Πρωτοστάτες στις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και κατήγοροι στα στρατοδικεία. Οι προδότες της κατοχής, οι συνεργάτες, οι καταδότες και οι μασκοφόροι στα διάφορα κατοχικά μπλόκα και τα ολοκαυτώματα, αφού βέβαια τους μεταμόρφωσαν κατά τρόπο μαγικό, από τη μια στιγμή στην αλλη σε «πατριώτες». Αυτό που έγινε τότε, δεν ηταν κάτι το προτάκουστο πατρίδα μας. Ειχε συμβεί και το 21. Να βραβεύεται το πνεύμα του δοσιλογισμού και της υποτέλειας, να τιμούνται και να καταξιώνονται οι πράξεις της εθνικής προδοσίας και να τιμωρείται ο Εθελοντικός πατριωτισμός!

Μόνο από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας εως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφονίες, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Δεξιά. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Θυμάτων που αποτέλεσε το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου που κρίθηκε σαν τον μόνο τρόπο να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσιώρτσιλ, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη έγινε στην διάρκεια του εμφυλίου και σε συνέχεια μέχρι την πτώση του χούντας τον Ιούλιο του 1974.

Τότε για λόγους σκοπιμότητας ξεχαστήκαν οι συστάσεις, οι υποδείξεις, οι κατηγορίες καθώς και οι απειλές και προειδοποιήσεις της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας του Καϊρου και των συμμαχικών κυβερνήσεων, για τη σκληρή και δίκαιη τιμωρία που την περιμένανε, λόγω της συνεργασίας τους με τους μισητούς κατακτητές της πατρίδας μας στα χρόνια της 4ης Αυγουστιανής Φάλαγγας και τη διάρκεια της κατοχής. Και ειδικά ξεχάστηκε η υπόδειξη και η προτροπή του του αρχιστρατήγουν του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα Ανζενχάουερ. Την εντολή που τους έδινε ενα μήνα προθεσμία να παραδοθούν και σε συνέχεια οσοι δεν παραδοθούν να σκοτωθούν.

Η εποχή εκείνη ηταν η εποχή της λησμονιάς, η περίοδος της ιστορικής αμνησία. Εποχή που στην Ελλάδα, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι απόντες και οι συνεργάτες νικητές χι μόνο δεν έγραφαν την ιστορία αυτής της περιόδου, αλλα δεν κρατούσαν ούτε καν σημειώσεις. Και δεν κρατούσαν, γιατί ήξεραν, πως οταν

κάτι δεν γράφεται ξεχνιέται, ετσι ώστε μέσα στην λησμονιά και την αμνησία να μεταλλάξουν τους κάθε είδους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες», για να πείσουν το λαό και κυρίως τις επόμενες γενιές, πως ολοι αυτοί μαζί σαν καλοί «πατριώτες», ηταν αυτοί που «πολέμησαν» και «έδιωξαν» τους τρεις κατακτητές από την Ελλάδα και στις 12 του Οκτώβρη 1944 απελευθέρωσαν την Αθήνα.

Σε αυτήν λοιπόν, την εποχή της λησμονιάς και της αμνησίας, έγινε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι το εξ ίσου πρωτάκουστο, εξωφρενικό και απαράδεκτο: Οι προδότες ονομάστηκαν πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευθεριάς, οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ. Εκμεταλλευόμενοι δέ την ευκαιρία, σχεδόν στο γόνατο συνέταξαν το Γ! Ψήφισμα, το νόμο 509, συγκρόσαν έκτακτα τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία και σειρά συμπληρωματικά αλλα διατάγματα. Διατάγματα που σκοπό ειχαν να πνίξουν τη φωνή του λαού στο λάρυγγα, να του ατονήσουν τη σκέψη.

Ταύτισαν τον φασισμό με τον Σοσιαλ- κομμουνισμό, το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την Αντίσταση με τον εμφύλιο, ενώ παράλληλα οι χρυσοπληρωμένες πένες ακόμα και «αριστερόχερες» έγραψαν μερικά βιβλία. Βιβλία σαν την «Ελένη» του Αμερικανού Γκατζογιάννη και ακρετών αλλων, στα δίχτυα της «Αράχνης», το σπίτι των «Ανέμων» κλπ, Εργα που ενώ τότε αποτελούσαν ιδεολογικό κεφάλαιο, οταν άρχισαν να έρχονται στο φώς τα πραγματικά γεγονότα, αποσύρθηκαν από τις προθήκες των βιβλιοπωλείον και αργότερα πολτοποιήθηκαν.

Την ίδια εποχή ξεχάστηκαν οι έπαινοι και τα συγχαρητήρια προς τους αγωνιστές της αντίστασης για τους πατριωτικούς αγώνες τους, καθώς και οι προτροπές και παροτύνσεις για τη συνέχιση του αγώνα με περισσότερη μαζικότητα και πείσμα από τις συμμαχικές κυβερνήσεις και του Καϊρου. Ξεχάστηκαν τα χειροκροτήματα και οι υποδείξεις να πυκνωθούν οι τάξεις των ανταρτών και οι τόσες πολλές μεταπολεμικές υποσχέσεις... προς το μαχόμενο λαό για τη συντριβή του φασισμού και τη λευτεριά της κατακτημένης Ευρώπης και της Ελλάδας.

Στις αρχές του Γενάρη του 1945, προκειμένου να σταματήσουν οι συγκρούσεις διατυπώθηκαν οι βασικοί όροι λήξης των συγκρούσεων. Ενας από τους όρους ηταν να συλληφθούν και να οδηγηθούν στη Δικαιοσύνη οι δοσίλογοι. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, αυτή η Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δωσίλογους, αλλά τους Αντιστασιακους του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και οχι μόνο δεν αφορούσε τους δοσίλογους, αλλα ερμηνεύοντας την κατά το δοκούν διεύρυναν τον κύκλο των αδικημάτων που πρόβλεπε για τους τυχόν παρανομίσαντες από το πλαίσοα του αγώνα ΕΑΜό-ΕΛΑΣίτες και αντί για τους δοσιλόγους οπως προέβλεπε η Συνταχτική .Πράξη της 6ης Ιανουαρίου 1945, τώρα πλέον την εφάρμοζαν εκτεταμένα και μόνο εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και ομως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών και του λαού στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Και από καιρό τώρα, αρκετούς από αυτούς που τους συνελλάμβαναν σαν «εγκληματίες, «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα. Που τους προπηλάκιζαν, βασάνιζαν τους έστελναν εξορία στα Νησιά του Αιγαίου και τη Μακρόνησο, που τους καταδίκαζαν με συνοπτικές διαδικασίες σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση σε ισόβια και πολλές φορές εις θάνατο σήμερα ειναι μέλη της Ακαδημίας.

Και δεν πτοήθηκε γιατί λειτουργώντας και δρώντας με τα πρότυπα των σύγχρονων και αρχαίων προγόνων. Δεν ηταν λίγοι αυτοί που ειχαν διαβάσει αυτά που έκαναν οι πρόγονοι για την πατρίδα και αυτά που δίδασκε ο Πλάτωνας, οσον αφορά τη σημαίνει πατρίδα με εκείνο το αξιοθαύμαστο απόφθεγμα, στο οποίο συγκρίνει και συμπυκνώνει την ιστορική και αθάνατη έννοια της Πατρίδας: ***«Μητρός Τε Και Πατρός Τε Και Των Αλλων Προγόνων Πάντων Τιμιώτερον Εστι η Πατρίς».*** *Οι αγωνιστές γνώριζαν, οτι οι ιδεολογίες και οι ταξικό-κοινωνικές θεωρίες ακόμα, έρχονται και παρέρχονται, ενώ η Πατρίδα, ειναι μια και μοναδική. Αλλωστε για αυτή την πατρίδα ο λαός πολέμησε το 21 για να την αναστήσει, το 97, το 12 και το 22 για να την επεκτείνει, το 40 να μην κατακτηθεί και το 1941-44 να απελευθερωθεί.*

Ακόμα γνώριζαν οτι ο εθνικισμός, δεν ειναι σε ολες του τις μορφές κακός και οτι οι ιδεολογίες και ταξικό-κοινωνικές θεωρίες (με πρώτο τον Μάρξ) έρχονται και παρέρχονται ενώ η Πατρίδα ειναι μια και μοναδική. Και πιο βασικό για να εφαρμόσεις κάποια ιδεολογία και την πιο ιδανική ακόμα, πρέπει να υπάρχει η Πατρίδα στην οποία να την υλοποιησείς. Συνεπώς τα περί απάτριδων κλπ ηταν...

Η Αντιστασιακή Γαλλία με βάση το συμμαχικό μανιφέστο, καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ηταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το

πνεύμα της συνεργασία. Η καταδίκη του ήρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δοσιλογισμό. Ολόκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ηταν νοητή και αποδεκτή Δημοκρατία.

Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σαν σύμβολο προδοσίας το «Πνεύμα του Βισύ» χωρίς την οποία δεν θα ηταν κατανοητή και αποδεκτή μετά πολεμική δημοκρατία. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έδωσαν τη ζωή τους πολεμώντας για να ξανά αποκτήσουν πατρίδα, να επεκτείνουν τον εθνικό ορίζοντα, να μην κατακτηθεί και μετά την κατάκτηση να απελευθερωθεί η χώρα από τους τρεις κατακτητές. Και σε εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που για την πατρίδα για την οποία πολέμησαν η ίδια η πατρίδα, οχι μόνο δεν τους αναγνώρισε την προσφορά, αλλά γι αυτήν ακριβώς την προσφορά τους έστειλε στο εκτελεστικό απόσπασμα και αμούστακα παιδία ακόμα.

Ενώ λοιπόν, σε ολόκληρη την Ευρώπη οι λέξεις «προδότες του Εθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανανεξιτηλο στίγμα και ειχε κηρύξει τον πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού, υπήρχε το πρότυπο της «γνήσιας δημοκρατίας», η μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα η προδοσία και ο δοσιλογισμός, αφού κατάκτησαν το κράτος κηρύξει πόλεμο εναντίον του έθνους. Διεύθιραν με τη βοήθεια των Αγγλων σε σοβαρό βαθμό, την αστυνομία και τη χωροφυλακή και τις ένοπλες δυνάμεις. Και κρατώντας δέσμια τη δικαιοσύνη εξέδωσαν εκατοντάδες χιλιάδες εντάλματα, άνοιξαν απέραντες φυλακές κλείνοντας μέσα το άνθος του έθνους. Και με την καλά οργανωμένη λευκή τρομοκρατία βιάζοντας να γίνουν οι «εκλογές» για να νομιμοποιήσουν στον αιώνα το άγος της προδοσίας τους.

Και επειδή ο δοσιλογισμός και η προδοσία έβγαζε μάτι προκειμένου να ρίξουν στάχτη στα μάτια του λαού συγκρότησαν δικαστήρια «δόσιλόγων». Ετσι το Β! Δικαστήριο που δίκαζε τους δήμιους της ειδικής Ασφάλειας, χωρίς βέβαια καμιά ειδική «έρευνα» για το μέγεθος των εγκλημάτων αποφασίζει:

Καταδικάζει εις θάνατο α) τον Αλ Λάμπρου και Εμμανουλ Πουλή σε θάνατο. Τον Εύστρατη Παρθενίου, τον Θωμά Μπουρτζάλα, Αθανάσιο Μαντά σε Ισόβια. Τον Κώστα Μιχαλέα και Αλ Φλώρο σε είκοσι χρόνια. Τον Αγγελο Βλαχόπουλο σε δύο χρόνια και Κώστα Ραμπαούνη ενα χρόνο. Και κηρύσσεται αθώους τους Δ Κουρεμπανά, Δ Μητρόπουλο, Θρασ Παπασακελλαρίου, Ευαγ Χασιώτη, Γ Καστάνη, Σωτ Δεστούνη και Ιωαν Βελισσαρόπουλο αθώους. Και Β Τσάτσιος, Γ Πρινόπουλος και Δ Καραγιάννης καταδικάστηκαν ερήμην αθώοι. Με αποκορύφωμα και αυτός ο Γ Ράλλης, δημιουργός των «Ταγμάτων Ασφαλείας» που και αυτό το Κάϊρο ακόμα τον αποκαλούσε μαστρωπό, παρά την καταδίκη του εις θάνατο πέθανε στο σπίτι του.

Και αναρωτιέται ο καθένας πως αυτή η Πατρίδα, για την οποία πολλοί αντιστάθηκαν με τις γνωστές συνέπειες στην επιβουλή της δικτατορίας, που πολέμησαν στο Ιταλό-ελληνικό πόλεμο να μην κατακτηθεί και στην Αντίσταση να απελευθερωθεί, χαρακτηρίστηκαν συλλήβδην «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα; Ενώ αυτοί που την πολέμησαν πολιτικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και που συνεργαζόμενοι την απογύμνωσαν, την αποστράγγισαν υλικά, ηθικά και την πρόδοσαν, οχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής αλλα πολύ πριν με την 4η Αυγούστου, την κατάρρευση του μετώπου και απελευθερωμένη πιά, την μόσχο μεταπούλησαν στους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικάνους μετά.

Και ομως παρ' όλα αυτά μετά την απελευθέρωση, βρέθηκαν να ειναι οι μοναδικοί υπέρ «πατριώτες» και συνιδιοκτήτες της Πατρίδας, ενώ αυτοί που πολέμησαν για την πατρίδα, εκτός από τους διωγμούς: τις εξορίες, τις φυλακίσεις και εκτελέσεις στη διάρκεια των οποίων με γεμάτη την καρδιά τους Ελλάδα, τη στιγμή που άφηναν την τελευταία τους πνοή βροντοφώναζαν: Γενιά σας αδέρφια, συμπολεμιστές και συνγκρατούμενοι: Ζήτω η Ελλάδα. Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν :

«...ηταν οι απειράριθμες μηνύσεις που ειχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνος, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδυασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ίδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα: Ιδού ενα τυπικό παράδειγμα: Υστερα από το κατεβατό των ονοματεπωνύμων, κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ' αρίθ 1-10 έλεγαν οτι ήσαν μέλη του ΕΑΜ, από το 11-20 ήσαν μέλη του ΕΛΑΣ, απ το 21-30 ή ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ' αρίθ 31-40 ήσαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ' αριθ 41-50 ηταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ' αριθ 51-60 ήσαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ' αρίθ 61-70 ήσαν στο Φρουραρχείο, οι υπ' αρίθ 71-80 ήσαν φρουροί στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ».

»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγείλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και ποια συμμετοχή ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

Πως ομως να μην φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού οι κοινές αυτές διαβουλεύσεις αστυνομίας και εισαγγελέων, διεξάγονταν και στόχευαν στο να διωχτούν και να συλληφθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Για να το πετύχουν αυτό τα αρρωστημένα μυαλά τους, οχι μόνο αντέστρεψαν και εφάρμοσαν στο σύνολο και αυστηρά την Συντακτική Πράξη, που εκδόθηκε στις 6/1/1945. Μια Συντακτική Πράξη που συντάχθηκε από την κυβέρνηση Εθνικής ενότητας, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ με πέντε υπουργούς, η οποία Σ.Π καθόριζε οποίος ηταν συνεργάτης και δωσίλογος και πρόβλεπε την σύλληψη και την καταδίκη των κάθε μορφής δοσιλόγων και συνεργατών κατά της χώρας και του λαού.

Σε όλες τις κατεχόμενες χώρες εκτός του οτι υπήρχε η υποδομή της 5ης φάλαγγας θα προστήθονταν και αρκετά άδεια πουκάμισα να κάνουν καριέρα πολιτική και να πλουτίσουν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Γι' αυτό μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό:

Και επειδή στη διάρκεια της κατοχής έγινε πολλές φορές λόγος, για το τι σημαίνει και ποιός ειναι συνεργάτης-δοσίλογος. Οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα γνωρίζοντας, οτι σε κάθε κατακτημένη χώρα, θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και υποτελή καθάρματα και πολλά άδεια πουκάμισα που πρόθυμα θα εξυρετήσουν τον κατακτητή. Ανθρωποι, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς του κατακτητή, αφού αυτός ειναι ο μόνος τρόπος να ανδειχθούν και να πλουτίσουν και με πράξεις εθνικής προδοσίας ακόμα.

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχυση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός ειναι δωσίλογος: Εξέδοσαν ενα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός ειναι δωσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο αρχηστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδοθούν. Μάλιστα τους έθεσε και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδοθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια εδοσε εντολή στην Αντίσταση να τους σκοτώνει

Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αρίθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 ειναι α) : Αυτοί που κατα τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προερδία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Οσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ ειχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική η αλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να δυευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Οσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Οσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Οσοι κατέδωσαν στον εχθρό Ελληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Οσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Οσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Οσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) Οσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία ειχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητα της χώρας. ιβ) Οσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Οσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημίωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Ελληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ηταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξής τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περουσίας του δοσιλόγου.

β) Οσοι συνεργάστηκαν με όποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μεν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ενα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ηταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληθφέντων κατ' υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληθφέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων. γ) Ηταν αυτοί που διαλλαλούσαν και υπόσχονταν οτι εχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοί για ομήρους, αυτούς που θα περνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που ειχαν καταδικαστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

Δυστυχώς, στη χώρα μας αντί για διάλογο μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος ειχε ονομάσει το μετά δεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αισχος ειχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο χάος και αίσχος. Ηταν ενα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο της υποταγής.

Μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, αυτή η Συντακτική Πράξη δεν αφορούσε πλέον τους συνεργάτες και τους δοσιλόγους, αλλά τους Αντιστασιακούς του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ, της ΕΠΟΝ και της Ε.Α. Και οχι μόνο δεν αφορούσε τους δοσιλόγους αλλα ερμηνεύοντας την κατά το δοκούν το μανιφέστο, διεύρυναν τον κύκλο των αδικημάτων και αντί για τους δοσιλόγους όπως προέβλεπε η Σ.Π, τώρα πλέον την εφάρμοζαν εκτεταμένα εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντας τους συλλήβδην δολοφόνους, απάτριδες και άθεους. Και ομως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών στο δίκαιο του αγώνα δεν πτωήθηκε.

Και δεν πτωήθηκε γιατί λειτουργώντας και δρόντρας με τα πρότυπα των σύγχρονων και αρχαίων προγόνων, οι αγωνιστές γνώριζαν, οτι οι ιδεολογίες και οι ταξικό-κοινωνικές θεωρίες έρχονται και παρέρχονται, ενώ η Πατρίδα, ειναι μια και μοναδική. Αλλωστε για αυτή την πατρίδα ο λαός πολέμησε το 21 για να την αναστήσει, το 97, το 12 και το 22 για να την επεκτείνει, το 40 να μην κατακτηθεί και το 1941-44 να απελευθερωθεί. Και δεν ηταν λίγοι εκείνοι που ειχαν διαβάσει αυτά που έκαναν οι πρόγονοι για την πατρίδα που δίδασκε Ο Πλάτωνας οσον αφορά τη σημαίνει πατρίδα με εκείνο το αξιοθαύμαστο απόφθεγμα, στο οποίο συγκρίνει και συμπυκνώνει την ιστορική και αθάνατη έννοια της Πατρίδας: ***«Μητρός Τε Και Πατρός Τε Και Των Αλλων Προγόνων Πάντων Τιμιοτερον Εστι η Πατρίς».***

Η Αντιστασιακή Γαλλία καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ηταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασία. Η καταδίκη του ήρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δωσιλογισμό. Ολοκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ηταν νοητή και αποδεκτή δημοκρατία.

Οπως ειναι γνωστό ο Μεταξάς, οχι μόνο στη διάρκεια της 4ης Αυγούστου, αλλά σε ολη τη διάρκεια του βίου του, οχι μόνο ονειρεύονταν αλλα και πρακτικά έκανε ό,τι ηταν δυνατόν να καρπίσουν και στην Ελλάδα οι φασιστικές αντιλήψεις. Αντιλήψεις, συνδεδεμένες με το εθνικιστικό πνεύμα που επικρατούσε στον σκληρό πυρήνα της Δεξιάς και τον Κλήρου. Η κατάρρευση του μετώπου έκλεισε με τον σχηματισμό της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας εκτός από ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που ειχε δομήσει με βαθιές ρίζες η 4η Αυγούστου. Στηρίγματα πολλά, ισχυρά και πρόθυμα που τους βοήθησαν πολύπλευρα στο έργο τους. Οι πολιτικοί και οικονομικοί και οι ένοπλοι συνεργάτες του κατακτητή, ηταν η νέα μορφή του προδότη και

εγκληματίας ο ένοπλος συνεργάτης. Λόγω της φύσης του κατακτητή, η Γερμανό-φασιστική κατοχή για τον ελληνικό λαό, ηταν ενας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που διέτρεξε ποτέ.
Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες-κυβερνήτες, αυτούς που με διάφορα διατάγματα και ρυθμιστικές παρεμβάσεις, εν αγνοία του λαού στην κοινωνία και την οικονομία. Αυτούς που με κάποιο διάταγμα ενέταξαν την ελληνική βιομηχανία, και κυρίως τη μεταλλευτική, πολεμική βιομηχανία και τις εμπορικές επιχειρήσεις, στην πολεμική μηχανή του άξονα. Δεδομένα για τα οποία κανένας μέχρι σήμερα, δεν ξέρει ποιό ακριβώς ειναι το μέγεθος της οικονομικής ενίσχυσης του πολέμου από τις κατοχικές κυβερνήσεις.

Τα σκληρά κατασταλτικά και οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση με τη βοήθεια των συνεργατών όλων των αποθεμάτων, η επίταξη και η διαρπαγή της παραγωγής, σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό, ειχαν φυσικό επακόλουθο τον επισιτισμό το καλοκαίρι του 194, και την πείνα που οδήγησε στο ***ΛΙΜΟ*** *το χειμώνα του 1941-42. Ο Λιμός, που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους στο λαό και τον απείλησε με αφανισμό. Η πείνα! Δεν μοιάζει με μια φοβερή αρρώστια. Ειναι μια ύπουλη και απολέμητη αρρώστια. Μια αρρώστια που απλωνόταν ολοένα πάνω από την πόλη, πάνω από την Ελλάδα.*

Στο χρονικό ημερολόγιο του ποιητή Νικού Παπά, στο έργο του «Τετράχρονη Νύχτα» υπάρχουν δυο στίχοι που δίνουν με δύναμη την πραγματικότητα και την ατμόσφαιρα της κόλασης, που έζησε η Αθήνα-Ελλάδα την περίοδο εκείνη: «Είδαμε σκελετούς να περπατάνε έξω από τα σπίτια. Κι ακούσαμε φωνές από τον άλλο κόσμο...»

Σε καμία αλλη κατεχόμενη από το φασιστικό άξονα χώρα δεν έγινε τέτοια και με τόσο μέσα και μορφές καταλήστευση του εθνικού πλούτου, οσο στην Ελλάδα, και κανενός αλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά οσο του ελληνικού. Κανένας αλλος λαός της κατεχώμενης Ευρώπης δεν καταδικάστηκε από τους θηριώδεις χιαδες νεκούς ετσι ενσυνείδητα στον θάνατο με την πείνα και δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλάδες νεκρούς, του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-42. Ποτέ και σε καμία περίοδο της ιστορίας δεν επιχειρήθηκε παρόμοιο έγκλημα εις βάρος ενός λαού, με την απάνθρωπη και αποκρουστική μορφή της πείνας. Μια πείνα που επιτελικά και εν ψυχρώ οργάνωσαν και εξαπέλησαν οι χιτλεροφασίστες κατακτητές εναντίον του λαού της Ελλάδας.

Σε αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα έβαλαν το χεράκια τους και τα εσωτερικά στηρίγματα. Ενα τέτοιο έγκλημα και σε αυτήν την έκταση, δεν μπορούσε να γίνει χωρίς αυτούς, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα! Και αν το ΕΑΜ δεν οργάνωνε την Εθνική Αλληλεγγύη, το έργο της Λαϊκής Πρόνοιας, που δεν το πραγματοποίηση το ελληνικό κράτος στη διάρκεια της κατοχή, οι νεκροί θα αριθμούσαν αρκετές χιλιάδες ακόμα.

Ενα μεγάλο μέρος αυτού του εγκλήματος που διαπράχθηκε εις βάρος του λαού και της χώρας, οφείλεται στο γεγονός, οτι 4 και πλέον χρόνια η χώρα μας κυβερνήθηκε από μια φασιστικού τύπου δικτατορία. Στο θερμοκήπιο της φασιστικής ευγονίας εκκολάφθηκαν αυτοί, που δεν ήθελαν να ρίξουμε τους Ιταλούς στη θάλασσα, που σχημάτισαν τις αλληλοδιάδοχες ελληνόφωνες κυβερνήσεις, με πρώτους τους στρατηγούς, που συνεργάστηκαν σε ολα τα επίπεδα με τους κατακτητές πολιτικά και ένοπλα, που ταύτισαν τα συμφέροντά τους με αυτά των κατακτητών, που παρέδωσαν στο κρατικό μηχανισμό και οικονομία στους κατακτητές και βασικότερο μέσω της συνεργασίας καθοδηγούσαν τις όποιες εγκληματικές πράξεις των κατακτητών.

Ηταν και παραμένει αναμφισβήτητο, οτι αν η Ελλάδα έμπαιανε στη 10ετία του 40, με ενα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, κοινωνικής ομοψυχίας και προόδου, ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν θα ειχε τόσες καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαός. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό ούτε και αυτήν την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό οχι μόνο διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα και προθύμους, αλλα αποτέλεσε και το προϊμιο του εμφυλίου.

Μέσα σε αυτό το κλίμα μπήκαμε στην κατοχή, περίπου αμήχανοι, περίπου ηττημένοι, αλλα ευτυχώς κάπως συνερχόμενοι από το λήθαργο. Τα χαστούκια ήταν΄΄ηδη πολλά. Δεν χρειάζονταν κλωτσιές για να ξυπνήσουμε. Περιθώρια για αυταπάτες δεν υπήρχαν πλέον. Οι μάγοι ειχαν πεθάνει, οι σοφοί αμφισβητήθηκαν και ο καλός Θεός μας εγκατέλειψε στο έλεος μας. Τότε οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Ηταν η στιγμή που έπρεπε ο κάθε Ελληνας να πεί το μεγάλο ΝΑΙ στην Αντίσταση και το μεγάλο ΟΧΙ στη συνεργασία. Αυτό το μυριόστομο ΟΧΙ έβγαλε την Ελλάδα στην παγκόσμια πολιτική σκηνή.

Μετά απελευθερωτικά ολόκληρη η Ευρώπη, συνειδητοποίησε οτι αν η εθνική προδοσία ειναι ντροπή και ζημιά, η ατιμωρησία και η επιβράβευση της εθνικής προδοσίας θα σήμαινε ανεπανόρθωτη καταστροφή για τα έθνη και τη δημοκρατία. Γι αυτό και στιγμάτισε, δίκασε, καταδίκασε και εκτέλεσε τους προδότες του έθνους. Ενώ η Ευρώπη, συνελλάμβανε, δίκαζε, καταδίκαζε και εκτελούσε στους προδότες. Στην μετά απελευθερωτική Ελλάδα οι συνεργάτες δωσίλογοι και Τάγματα Ασφαλείας επάνδρωσαν την σχολή Ευελπίδων, και τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό. Οσο για την ηγεσία τους έγιναν σχεδόν όλοι στρατηγοί και αυτός ο Παπαδόγκωνας κλπ. Γι' αυτό και σας χώρα καιτί μικρη έχουμε στου περισσότερους αναλογικά και από τις μεγάλες χώρες Γαλλία Αγγλία λ

Τόσο ηταν το μίσος και η εμπάθεια που τους οδήγησε στις ποιό απίθανες σκέψεις. Σκέψεις έξω από κάθε ανθρώπινη λογική. Τους οδήγησαν στο πιό τερατώδες σύλληψη εκδίκησης. Ανάμεσα σε όλες τις άλλες εμπνεύσεις, εφεύραν πολλά και κατ' ιδίαν αδικήματα, όπως αυτό της «αντιποίησης αρχής» ή της «αντιποίησης εξουσίας». Και οχι μόνο εμπνεύστηκαν αλλα και τα έθεσαν σε εφαρμογή και για τα μέλη ακόμα της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσεις (ΠΕΕΑ). Το μίσος και η εμπάθεια τους οδήγησε στο να κάνουν ακόμα και επιδρομές στις φυλακές, για να δολοφονήσουν πριν από τη δίκη, τους κρατούμενους που οι ίδιοι έβαλαν στη φυλακή με το ποιό πάνω σκεπτικό.

Και αν ο κ Δελαπόρτας, δεν ειχε ανοικτές τις κεραίες να πιάσει την ελεγμένη πληροφορία, οτι «οι ένοπλοι παρακρατικοί προετοιμάζανε επιδρομή στις φυλακές της πόλης του Γυθείου με σκοπό να απαγάγουν τους κρατουμένους και να τους εκτελέσουν όπως έκανα στις φυλακές της Σπάρτης. Και αν με δικές του ενέργειες και γνωριμιές δεν πετύχαινε την μεταφορά τους στις φυλακές της Αίγινας, θα είχαν την ίδια τύχη με αυτούς της Σπάρτης.

Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: Αλήθεια από ποιόν κατά την άποψη αυτών, που κατηγορούσαν τα μέλη του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ κλπ, και αυτά ακόμα τα μέλη της ΠΕΕΑ του ΕΑΜ, για «αντιποίηση αρχής» και για «αντιποίηση εξουσίας», έπρεπε να πάρει ο λαός άδεια για να οργανώσει Εθνική Αντίσταση; Μήπως από την ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηνη; Από αυτούς που έτρεξαν και ενέταξαν την ελληνική βιομηχανία, και κυρίως την μεταλλευτική και τις όποιες εμπορικές επιχειρήσεις στην πολεμική βιομηχανία του άξονα; Από αυτούς που ενώ ο λαός και ειδικά τα παιδιά και οι γέροι πέθαιναν από την πείνα που και σήμερα ακόμα δεν μπορεί κανείς να φανταστεί το μέγεθος της οικονομικής συνεισφοράς;

Μήπως από τον επίορκο Βασιλιά και την κλίκα της 4της Αυγούστου, που εγκατάλειψαν πριν από την κατάρρευση του μετώπου λαό και χώρα για τα απάνεμα λιμάνια; Η μήπως από τους ίδιους τους κατακτητές; Ολες οι ποινές που επιβλήθηκαν στους ΕΑΜίτες, ΕΛΑΣίτες και ΕΠΟΝίτες, επιβλήθηκαν στο όνομα της «αντιποίησης αρχής και εξουσίας». Οι ερωτήσεις ομως για τη συνεργασία και το μέγεθος της προσφοράς εχουν μείνει αναπάντητες. Τα ερμητικά κλεισμένα αρχεία το ενα μετά το άλλο ανοίγουν...

Αυτά οσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο συντάσσονταν τα κατηγορητήρια. Και αν ο κ Δελαπόρτας, εκτός το τον κ Βλάχο που προ ανάφερα, έκανε αναφορά και στον αντιεισαγγελέα του Εφετείου Πατρών, με τον οποίο σαν Εισαγγελέας Ζακύνθου ειχε υπηρεσιακή σχέση μαζί του. Τώρα οσον αφορά τους δωσίλογους συνεργάτες και τους καταδότες Γράφει:

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους οτι είναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασανίσανε και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός, οτι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Ελληνες υπηκόους εις τον εχθρό», όπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στην υπ' αριθ 6 το Γενάρη του1945 Συντακτική Πράξη (για τη δίωξη των δωσίλογων).

«...Εκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ενας αντιεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλαδή της τυφλής κουμμουνιστό φαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δωσίλογους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει άλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατουμένους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντι κομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δωσίλογων. Και ενώ δινόταν με ποικίλους τρόπους άφεση αμαρτιών στους δεδηλωμένους δωσίλογους, οι Αντιστασιακοί στα στρατοδικεία πήγαιναν σαν apri ori ένοχοι και συνεπώς έπρεπε να ομολογήσουν και οχι να αποδείξουν την αθωότητάς τους.

» Εγραψε λοιπόν, στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται: «κατάδοση στον εσωτερικό... Γιατί εξηγούσε, ο νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελλήνες στον «εχθρό», αλλά οι μηνυτές απ τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να ειναι Ελληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Ελληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλα βρήκε άλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκαλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου»!!!.

Και ενώ συνέβαιναν αυτά για τους ελάχιστους, έστω τυπικά συλληφθέντες δοσιλόγους, οταν κάποιος δοσίλογος έφτανε τελικά στο δικαστήριο ηταν έκδηλη η προσπάθεια των δικαστών να τους απαλλάξουν. Και οταν συνέβαινε οι μάρτυρες κατηγορίας, που ειχαν δεινοπαθήσει-οπως της Ζακύνθου) από τους κατηγορούμενους, ηταν αριστεροι και αυτός ηταν ο κανόνας, γιατί αυτοί οι άνθρωποι τους αριστερούς προδίδανε, τότε ειχαν σίγουρη την απαλλαγή. Το δικαστήριο προκειμένου να μήν υποστεί, έστω και ενας δοσίλογος και αυτός ακόμα ο Μπουραντάς αθωώθηκε για να μην υποστεί τις συνέπειες των πράξεών τους, εξέταζε τα φρονήματα του παθόντος και οχι τις βδελυρές πράξεις της κατάδοσης και του καταδότη.

Την επόμενη της παράδοσης των όπλων οι συμμετέχοντες στην Εθνική Αντίσταση, βρέθηκαν στην «μετά Δεκεμβριανή Κόλαση». Μια ατμόσφαιρα πογκρούμ επικρατούσε στην χώρα, στην οποία ατμόσφαιρα ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να μπήξει μια φωνή εναντίον ενός ατομικού του εχθρού οτι ειναι κουκουές για να τρέξουν οι διάφοροι Χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασίστες, συχνά και «όργανα της τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον διασυρμό και τον ξυλοδαρμό. Αφού παραδόθηκαν τα όπλα η «δημοκρατική» πολιτεία, που ανέλαβε με την υπογραφή της και την εγγύηση των Αγγλων σαν αντιστάθμισμα της παράδοσης των όπλων, να περιφρουρήσει τα δικαιώματα ζωής και αξιοπρέπειας των αγωνιστών, δεν επέτρεπε στους αγωνιστές ακόμα και το δικαίωμα της αυτοπροστασίας. Για τους Αντιστασιακούς τα δικαιώματα αυτά ειχαν καταστεί ανενεργά και οι ελάχιστες ακόμα διατάξεις των νόμων, που πρόβλεπαν την προστασία και το σεβασμό των ατομικών δικαιωμάτων, της ιδιοκτησίας, και κυρίως της εργασίας και της ζωής. Τότε ενας και μόνο νόμος κυριαρχούσε:

Ο Νόμος του παρά στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους. Ο νόμος του χαφιέ, του καταδότη και του κουκουλορόρους. Ενός παρακράτους που ειχε και την έγκριση του επίσημου κράτους. Και υπήρχε οχι μόνο η επίσημη έγκριση, γιατί χωρίς την δική του έγκριση, δεν μπορούσαν να συμβούν αυτά τα φρικτά απάνθρωπα, ανεξίτηλα και ανεκδιήγητα κακουργήματα εις βάρος των Αντιστασιακών. Και μετά απελευθερωτικά έγινε αυτό που συνέβει και στην διάρκεια της κατοχή. Αν οι συνεργάτες δεν καθοδηγούσαν τους κατακτητές στην αρπαγή του όποιου πλούτου, στις συλλήψεις, τις λεηλασίες της υπαίθρου και στις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στις μάχες με τον ΕΛΑΣ και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ) ο αριθμός σε νεκρούς και οι υλικές καταστροφές δεν θα ειχαν πάρει την έκταση που πήραν .

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και την συμπεριφορά των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζούσε ο Αντιστασιακός, η οικογένεια και ο συγγενικός κύκλος, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος ο κ Δελαπόρτας στη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων του πάλι ο κ Δελαπόρτας. Γράφει λοιπόν :

«...Στο σπίτι που έμενα συγκατοικούσα με την οικογένεια του πρωτοδίκη Αντωνόπουλου. Στον κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμ Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ηταν διευθυντής της Εμπορικής σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κυρία Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, ειχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτα πως ο κ Μούντριχας ηταν αγνότατος πατριώτης και συντηρητικών αρχών ούτε μάλιστα πως ηταν Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό ναό για να ειναι αναμφισβήτητη η εθνικοφροσύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. ίσχυε μονάχα πως ενας αδερφός της ο Π.Μητσάκος, μόνιμος αξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπει στην καραντίνα της απομώνοσης όλη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ηταν παναλώβλητη...» (σελ 192).

Οταν λοιπόν, ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμάσιας αυτής οικογένειας, που ειχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες. Για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας : «...Συνενογιόμαστε προηγουμένος με την οικογένεια Μούντριχα ποιά ώρα θα κατέβαινε, σβήναμε όλα τα φώτα του ορόφου μας, οταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφιστά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοιγε η πόρτα των Μούντριχα, που ειχε λαδωθεί στους αρμούς

για να μην τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμασταν λαθραία, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...»(σελ 122).

Αλήθεια πως αλλιώς, θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς αν οχι τρομερό, αδιανόητο και ασύληπτο για ανθρώπους σκεπτόμενους αυτό και μόνο το γεγονός, που τόσο παραστατικά μας περιγράφει ο συγγραφέας ; Και μόνο να φανταστεί κανεί οτι ο εισαγγελέας και ο πρωτοδίκης, αυτοί οι δυο κρατικοί λειτουργοί, που ηταν και οι ανώτεροι στην πόλη και που το λειτούργημά τους έπρεπε να εμπνεύει σεβασμό σε όλους. ΔΕΝ τολμούσαν να κάνουν φανερά μιά επίσκεψη σε αυτήν την οικογένεια που περιγράφει ; Αφού αυτοί δεν τολμούσαν και μάλιστα σε μια πόλη σαν το Γύθειο, αλήθεια τότε τί θα γινόταν στην ύπαιθρο με τους προγραμμένους ανθρώπους της Αντίστασης; Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα φοβερά μαρτύρια που τραβούσαν μετά την απελευθέρωση για την οποία οι άνθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν;

Αυτήν την κατάσταση που τόσο ζωντανά μας την περιγράφει ο αδέκαστος αυτός Εισαγγελικός λειτουργός, στο πολλαπλάσιο ηταν το κλίμα τρομοκρατίας που επικρατούσε σε ολόκληρη την μετά δεκεμβριανή Ελλάδα. Η πατρίδα μας ειχε μεταβληθεί σε ενα απέραντο Γκέτο, μια πραγματική ζούγκλα για τον κάθε αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, το συγγενικό και φιλικό του περιβάλλον. Η ζωή στην Επαρχιακή Ελλάδα ειχε καταντήσει, για κάθε προοδευτικό άνθρωπο, πραγματική κόλαση.

Η κόλαση αυτή προχωρεί και εφαρμόζεται μεθοδικά και προς ολες τις κατευθύνσεις. Υστερα απ το δράμα Αντιστασιακών προέκυψε το δράμα των δημοσίων υπαλλήλων, που βρέθηκαν στο δρόμο αυτοί, που ενδεχομένως ειχαν κάποια σχέση με την Αντίσταση. Ακολούθησε το δράμα των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Από τα εργοστάσια, τις βιοτεχνίες, τα εμπορικά καταστήματα, από παντού έπρεπε να αποκλειστούν οι ύποπτοι αριστερών φρονημάτων. Δεν ηταν ανεκτό να δουλέψουν ούτε εκεί. (εμένα μετά από 16 χρόνια, στην πρώτη μου δουλειά που κατόρθωσα να βρω, μετά την αποφυλάκιση δεν μου επέτρεψαν περισσότερο από τρεις μέρες να ρίχνω πέτρες στο ασβεστοκάμινο του κ Μπάκη). Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς την φοβερή δοκιμασία των εργαζομένων και τις επιπτώσεις της ανεργίας στις οικογένειες γενικά και των κρατουμένων ειδικά.

Οι υποδείξεις γινόταν προς όλους τους εργοδότες από την ασφάλεια της περιοχής σε κάθε επιχείρηση. Το ευτύχημα ηταν οτι εκτός από τους εργοδότες που ανήκαν ιδεολογικά στους κρατούντες και που εκτέλεσαν για άλλη μια φορά το «πατριωτικό» τους καθήκον, ηταν πολλοί αυτοί που δεν συμορφώθηκαν με αυτήν την έξαλλη και απάνθρωπη απαίτηση των αρχών και ειναι προς τιμή τους. Οι Αντιστασιακοί διωκόμενοι και μη τους συγχαίρουμε από καρδιάς που παρά τις συνέπειες όρθωσαν το ανάστημά τους.

Βέροια 12 Ιανουαρίου 2008 Κόγιας Νίκος

Π Λ Α Ν Ι Τ Η Σ Ο Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Σ Κ Α Ι Η Δ Ι Α Σ Ω Σ Η Τ Ο Υ

Ειναι γεγονός οτι η διαμόρφωση της οικολογικής συνείδησης είναι ευθύνη του σχολίου και ο κ Γκόρ, κάνει αρκετές διαπιστώσεις στο βιβλίο του, και επικαλείται αρκετά επιχειρήματα, όσον αφορά τον κίνδυνο που διατρέχει ο Πλανήτης: «Στο σχολείο τα παιδία μας έχουν μάθει οτι έχουμε τέσσερις εποχές και η οτι κάθε μια διαρκεί τρείς μήνες» και σε συνέχεια είπε: «από ό,τι φαίνεται όμως, τώρα έχουμε δύο- μια θερμή και ξηρή, απ τον Μάρτιο ως τον Οκτώβριο, και μια κρύα και ξηρή, απ τον Νοέμβριο ως τον Μάρτιο».

Και συνέχισε «Με λίγη τύχη, σε μια «καλή» χρονιά, έχουμε άνοιξη ή φθινόπωρο που κρατάει δέκα, μπορεί και είκοσι μέρες. Αλλα «η άνοιξη και το φθινόπωρο είναι ήδη ένα σπάνιο δώρο» συμπλήρωσε ο Πρωθυπουργός κ Κώστας Καραμανλής.

Για να συμπληρώσει ο Κ Γκόρ, οτι «δεν χρειάζεσαι μετεωρολόγο για να ξέρεις προς τα πού φυσά ο άνεμος». Και αφού επικαλέστηκε την Ινδική φιλοσοφία του **Γκάντι,** αναφέρθηκε και στη δύναμη της υπομονής και της αλήθειας τη «**Σάτσα Γκράχα**». Ταύτισε τον αγώνα για το περιβάλλον με αυτόν των Θερμοπυλών λέγοντας οτι «Αυτές είναι οι Θερμοπύλες της δικής μας γενιάς». Και κατέληξε με την διαπίστωση οτι ο «Πλανήτης εχει υψηλό Πυρετό». Και οτι «**Δέκα Χρόνια Φτάνουν για να Σώσουμε τον Πλανήτη**».

Και μια που βρίσκονταν στην Ελλάδα, έκλεισε με ένα μήνυμα- κραυγή από την Αθήνα, για τη ανάληψη μέτρων για το περιβάλλον λέγοντας πως : «είναι κατεπείγον! Ειναι πιεστικό! Πρέπει όλοι να αφυπνισθούμε νέοι, γέροι! Ειναι θέμα επιβίωσης του πολιτισμού μας» και φώναξε: «Ο εφιάλτης δεν

έρχεται. Εχει, ήδη, έρθει». Και προς τιμήν του ο κ Γκόρ, δεν αρκέστηκε μόνο στα λόγια, αλλα με το σύνθημα «το χρωστάμε στα παιδιά μας, το χρωστάμε στα εγγόνια μας» κάλεσε τους καλλιτέχνες να οργανώσουν συναυλίες με καλλιτεχνικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις στις 7 Ιουνίου, που γιορτάζουμε την ημέρα **Γης,** με σκοπό την ενημέρωση των λαών του κόσμου για τον κίνδυνο που διατρέχει ο Πλανήτης. Συναυλίες που τις παρακολούθησαν αρκετά εκατομμύρια άνθρωποι σε αρκετά σημεία του Πλανήτη.

Και το πιο τραγικό είναι οτι οι ίδιοι οι καταστροφείς ποτέ δεν συμφώνησαν ούτε και στην κατ' αναλογία μείωση των Ρίπων και κυρίως την επανόρθωση των όποιων καταστροφών που προκαλεί ο καθένας. Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός οτι και αν ακόμα συμφώνησαν σε κάποια σημεία, και υπογράψουν κάποιο «Μνημόνιο» κανένας απ τους μεγάλους δεν σεβάστηκε την υπογραφή του. Την επόμενη της υπογραφής όλα λειτουργούσαν όπως λειτουργούσαν πριν την υπογραφή. Κάνουν συμφωνίες που εκ των προτέρων γνωρίζουν οτι δεν θα τις εφαρμόσουν.

Συνεπώς Κ Γρόρ, αν δεν αλλάξουμε τρόπο παραγωγής και τρόπο ανάπτυξης και κυρίως αν δεν βάλουμε τον Ανθρωπο πάνω από το Κέρδος, οχι μόνο το περιβάλλον αλλα και ο ίδιος ο Πλανήτης, δεν θα αρκεσθεί όπως λέτε στον «Υψηλό Πυρετό». Αυτό μας το επιβεβαιώνουν οι επιστήμονες. Γι' αυτό ας μήν κάνουμε και εμείς εν ετή 07, αυτό που έκαναν παλιά οι φιλόσοφοι. Που αντί να φέρουν το θέμα στην Αμφικτιονία (Πρόγονος του ΟΗΕ), αρκούνταν σε καταγγελίες και πολλές φορές και σε αντιπαράθεση, με αποτέλεσμα να χάνεται ο βασικός στόχος του προβλήματος.

Η Επιστήμη από καιρό τώρα χτυπάει τον κόδωνα του κινδύνου αλλα, και προειδοποιεί οτι ο Πλανήτης, δεν υποφέρει απλώς μόνο από «Υψηλό Πυρετό», αλλα ψυχοραγεί. Θα αντέξει λένε μερικές ακόμα εμβολές. Ομως δεν είναι μακριά η μέρα που αν συνεχίσουμε να του συμπεριφερόμαστε όπως μέχρι τώρα θα πάθει συγκοπή. Αρα περιθώρια εφησυχασμού δεν υπάρχουν.

Η Ανθρωπότητα και ειδικά οι αναπτυγμένες χώρες της Δύσης, με τους ρυθμούς της ανάπτυξης για την ανάπτυξη, για την «ανάπτυξη» που σημαίνει για το κέρδος και τη διόγκωση και επέκταση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου και αύξηση της θερμοκρασίας προχωράει ασυγκράτητα προς την καταστροφή. Ας μη σταθούμε χάρη του κέρδους «άβουλοι και μοιραίοι θεατές σε αυτήν την πορεία του ολέθρου», Οπως πολύ σωστά τόνισε απ την Καβάλα ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας για την καταστροφή στην Πάρνηθα.

Αξιότιμε κύριε Γκόρ, από το στάδιο Οσι του Σίδνεϊ, οχι μόνο καλέσατε τους «πολίτες να αγωνιστούν για τη σωτηρία του Πλανήτη, αλλα διαβάσατε, και την από 7 σημεία της πρωτοβουλία Σας. Μια πρωτοβουλία, που στόχο έχει τον «περιορισμό των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα κατά 90% έως το 2050» και σε συνέχεια ζητήσατε απ τον κόσμο να «ασκήσει πιέσεις στις κυβερνήσεις για την υιοθέτηση των συγκεκριμένων μέτρων για την αντιμετώπιση των επικινδύνων κλιματικών αλλαγών». Δεν αρκεστήκατε όμως σε αυτά και πολύ καλά κάνατε: Αυτό όμως το οτι: «Θα πρέπει στην πρωτοβουλία αυτή να ενταχθούν όλα τα έθνη, με στόχο να επέλθει μια μαζική αλλαγή στην κοινή γνώμη» ποια έννοια και εξήγηση έχει αυτό το κάλεσμα;

Σαν Παγκόσμια κοινότητα, δεν μπορούμε και ούτε επιτρέπετε να αναθέσουμε τη λύση σε αυτούς που οδήγησαν το περιβάλλον στην **Καταστροφή και τον πλανήτη σε άμεσω κίνδυνο.**

Αξιότιμε κύριε Γκόρ, και όποιοι άλλοι εντολοδόχοι του σημερινού κόσμου: Ο Πλανήτης και το **Περιβάλλον** είναι μια πανανθρώπινη **Συνιδιοκτησία.** Ειναι το **Κοινό** μας **Σπίτι.** Ενα **Κοινόχρηστο** Παγκόσμιο **Αγαθό.** Ειναι ο **Βιότοπος** του Ανθρώπινου **είδους,** χωρίς το οποίο θα πάψει να υπάρχει ο ενόργανος ζωϊκός και φυτικός κόσμος. Αυτός ο πανέμορφος πολυποίκιλος κόσμος, μέσα στον οποίο συγκαταλέγεται και ο άνθρωπος.

Αυτό λοιπόν, το **Πανανθρώπινο Σπίτι** δυστυχώς, σύμφωνα με την τετραετή έρευνα του γνωστού wortdwatch ihstitute και πολλών άλλων ειδικών, αποδείχθηκε οτι «**Απειλούνται τα οικοσυστήματα στη στεριά και στις θάλασσες. Μέχρι 40% των ειδών κινδυνεύουν να εξαλειφθούν ήδη με μια άνοδο της θερμοκρασίας κατά 2 βαθμούς κελσίου**» και οτι «**τα 15 από τα 24 κρίσιμα για την ανθρώπινη επιβίωση** (και οχι την ποιότητα της ζωής) **οικοσυστήματα από καιρό τώρα τείνουν να βρεθούν πέραν των ορίων της φέρουσας ικανότητά τους**».

Σαν έμπειρος διπλωμάτης ασφαλώς γνωρίζεται κ Γκόρ. **Οτι πλανήτης και το περιβάλλον, αυτό το κοινό μας σπίτι διατρέχει άμεσο κίνδυνο από το ελμίνιο του θερμοκηπίου. Ακόμα γνωρίζεται, οτι αν υπάρχει κάποιος που μπορεί να ανακόψει αυτήν την φρενίδη καστροφική πορεία, μα και να επαναφέρει την διαταραγμένη βιόσφαιρα στα φυσικά της όρια, αυτός είναι μόνο ο Ο Η Ε. Κανένας**

άλλος οργανισμός ή χώρα, όσο μεγάλη και δυνατή και αν είναι δεν μπορεί να διαχειριστεί αυτό το Παγκόσμιας σημασίας πρόβλημα

Στο μεταξύ, τα περιθώρια του χρόνου στενεύουν ραγδαία και η κατάσταση, από κάθε άποψη, γίνεται τραγική. Πριν γίνει μη αναστρέψιμη, αναλογιζόμενοι της συνέπειες που θα προκύψουν αν συνεχιστεί αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα που διαπράτεται εις βάρος των επερχόμενων γενεών. «Το οφείλουμε λέτε στα παιδιά και τα εγγόνια μας», είπατε στην συνέντευξή Σας. Ας μην ολιγορήσουμε άλλο. Κάθε μέρα που περνά ο κίνδυνος μεγαλώνει. Καθημερινά βιώνουμε εικόνες καταστροφής και φρίκης. Γι' αυτό πολύ σωστά λέτε οτι: «Πρέπει να αφ, υπνστούμε όλοι, γέροι, Νέοι και παιδιά».

ΜΑ ΕΠΙΤΕΛΟΥ ΣΕ ΤΙ ΑΠΟΒΛΕΠΟΥΝ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΚΑΤΑ ΜΕΤΩΠΟ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΚΥΡΙΑ ΜΠΙΡΜΠΗΛΗ;

Η κυρία Μπιρμπηλη παρ' όλο που καμματικά ανήκε στο ΚΚΕ ες έχοντας την εντύπωση σαν ειδικός Επιστήμον να συμβάλει σαν καταλύτης να δοθεί κάποια λύση στο χώρο της άναρχης δόμησης και στο χώρους ακόμα που είχαν ήδη χαρακτηριστεί ΝΑΤΟΥΡΑ. Δέχθηκε να προσχωρήσει στο ΠΑΣΟΚ. Διαψεύθηκε!

Όλα τα πυρά και τον εξαναγκασμό της σε παραίτηση, κυρίως από το χώρο του ΠΑΣΟΚ, και τα πρωτοπαλίκαρα της επίθεσης επιεικώς μπορούν να χαρακτηριστούν ΑΘΛΙΩΤΗΤΕΣ. Οι εραστές του συστήματος ελεύθερης δόμησης που εκτός ότι έχει κάνει κακάσχημες όλες τις ελληνικές πόλεις με πρώτη την Αθήνα έχει αλλοιώσει βαριά την ύπαιθρο και το περιβάλλον θέλουν, όχι μόνο όλα να μείνουν τα ίδια αλλα και να πάμε από το ήδη κακό στο χειρότερο. Να μην βάλουμε φρένο στην καταστροφή που τόσα χρόνια βρίσκεται εν δράση καταστρέφοντας και αυτές ακόμα τις λίγες περιοχές NATURA.

Ποιοι είναι πίσω από αυτά τα «θέλω και μπορώ»;

Είναι εμφανές ότι, το πρώτο εύκολο θύμα της κρίσης που διανύουμε κινδυνεύει να είναι το περιβάλλον. Ηδη από καιρό έχει επισημανθεί ότι η παγκόσμια οικονομική κρίση που ζούμε είναι ταυτόχρονα και κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική και περιβαλλοντολογική, Ειναι αποτέλεσμα «αφρόνων» πολιτικών, χρηματοπιστωτικών παιχνιδιών, πολιτικών καταλήστευσης των φυσικών πόρων και συνειδητής υποβάθμιση του περιβάλλοντος που είναι συν υφασμένο με το μέλλον των παιδίων μας.

Μήπως δεν ξέρουμε όλοι αυτοί ότι η εκτός σχεδίου δόμηση είναι απολύτως καταστροφική. Το ξέρουμε και ζούμε τα αποτελέσματά της. Όταν δεν υπάρχει σχέδιο οι οικισμοί και τα κτήρια κτίζονται αυτό που βιώνουμε σήμερα όσοι κατοικούμε. στις χωρίς σχέδιο πόλεις και τις επιλεκτικές-χαριστικές τροποποιήσεις του όποιου υπάρχοντος παν παλιού σχεδίου. της Βοϊδάμαξας και τα Σεβρολέτ. Χωρίς καμιά προοπτική και πρόβλεψη για την πυκνότητα, την ταχύτητα και των όγκο των μελλοντικών οχημάτων.

Για να γίνει κατανοητή η μη εφαρμογή και αυτού ακόμα του σχεδίου της Σεβρολέτ: οι παρεμβάσεις, τροποποιήσεις, υποχωρήσεις και κυρίως οι συναλλαγές και οι δοσοληψίες, αρκεί ένα από τα πολλά παραδείγματα για να φανεί πως λειτούργησε και αυτό τα ξεπερασμένο από τη ζωή και την τεχνολογική ανάπτυξη σχέδιο.

Με βάση τον παλιό σχέδιο, η οδός Μεγάλου Αλεξάνδρου, η δεύτερη βασική αρτηρία που έχει η Πόλη μας μετά την Μητροπόλεων είναι η Μεγάλου Αλεξάνδρου, που τέμνει και αυτή την Πόλη στα δυο από τον προμηθέα στους Αγίους Αναργύρους και συγκεκριμένα καταλήγει στο Άγαλμα του Αγωνιστή του 21 Τάσου Καρατάσου.

Παρά το αναχρονιστικό του σχεδίου, αν εφαρμόζονταν επακριβώς ως είχε, το πλάτος ήταν τέτοιο που από τον προμηθέα θα βλέπαμε το Αγαλμα του Αγωνιστή Καρατάσου. Εχει τόσες παραβιάσεις με ενδεικτική περίπτωση το σπίτι του κ Στράλα που ήταν δημοτικός σύμβουλος. Και…

Η άναρχη δόμηση, η αντιπαροχή και επιλεκτική καταστρατήγηση του υπάρχοντος σχεδίου, εκτός του ότι κατάστρεψε το όποιο πράσινα πρόβλεπε το σχέδιο, απέσυρε αρκετές δυνάμεις από την παραγωγή, συνέβαλε τα μέγιστα στην διαπλοκή με το Δήμο, τη Νομαρχία και το κράτος η Ψήφος ΓΑΡ!

Αντί να μείνει η παλιά ως είχε η παλιά Πόλη και να επεκταθεί η Πόλη στις παρυφές στο άγονο και μη παραγωγικό χώρο κατά μήκος του δρόμου βέροιας Νάουσας και προς τη Βεργίνα, όπως γράφει στο Βιβλίο ο Βεροιώτης πρώην Βουλευτής και Ευρωβουλευτής κύριος Δημήτριος Βλαχόπουλος και όχι το έγκλημα που διαπράχθηκε να οικοδομηθούν γόνιμα καλλιεργήσιμα χωράφια και ειδικά τα χωράφια που ήταν οι Λαχανόκηποι που εκτός του ότι κάλυπταν της του Νομού τροφοδοτούσαν και ολόκληρη τη Δυτική Μακεδονία.

Αν πρέπει κάποιος ψόγος για την κ Μπιρμπίλη, πιεζόμενη δεν τήρησε στο ακέραιο την υπόσχεση που έδωσε προεκλογικά το ΠΑΣΟΚ. Αντί να υποχωρήσει να απαγορεύσει εντελώς την οικοδόμηση εκτός

σχεδίου. Και τα 10 στρέμματα είναι ενας ισχυρός φραγμός, αρκεί να διατηρηθεί. Οσοι είναι αντίθετοι στους περιορισμούς του νομοσχεδίου, όχι μόνο από τη Ν. Δ και από το ΠΑΣΟΚ μένουν στη άποψη «Χτίστε, Χτίστε όχι μόνο όπως ΝΑΝΑΙ αλλα και όπου ΝΑΝΑΙ» αρκεί να ΧΤΙΣΤΕ.
Με τα μέχρι τώρα νομοσχέδια σε σχέση με τη δόμηση και το περιβάλλον φτάσαμε ΕΔΩ. Κρίνεται εκτός από την ποιότητα των οικισμών και ποιότητα της ζωής των ανθρώπων, των παιδιών και των εγγονών μας, που θα ζήσουν σε αυτού τους οικισμούς.
Συνεπώς, οι κυβέρνηση και κόμματα που άσκησαν και ασκούν εξουσία και όοι πονούν τον τόπο, όπως η ριζοσπαστική Αριστερά και ο κ Δριβελέγκας, διάλεξαν και είπαν:
Η προστασία του περιβάλλοντος δεν είναι κάποιες επί μέρους προτάσεις. Στην εποχή της υπεθέρμανσης του Πλανήτη και της επερχόμενης κλιματικής αλλαγής, η περιβαλλοντική διάσταση πρέπει να περιέχεται σε κάθε πολιτική πρόταση συνδεδεμένη με την αντίστοιχη δράση που να απαντά στη λύση του προβλήματος ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ.
Η απάντηση και η έξοδος από αυτή τη κρίση για τη χώρα μας, αλλα και παγκόσμια είναι μια άλλη πολιτική. Μια πολιτική βασισμένη σε ένα σχέδιο ήπιας, ισόρροπης και δίκαιης ανάπτυξης με γνώμονα την αειφορίας και τη βιοσιμότητας. Σήμερα επιβάλετε να δημιουργηθεί μια εναλλακτική πρόταση εξόδου από την κρίση, η οποία θα πρέπει να πάρει σοβαρά υπόψη και περιβαλλοντικούς δείκτες.
Προχθές στην ΕΡΤ2, ενώ παράλληλα έδειξε και ένα στιγμιότυπο Ντοκιμαντέρ που έδειχνε πλάνα με χελωνάκια Καρέττα ένω ανακοίνωνε ότι σε περίπτωση αύξησης της θερμοκρασίας κατά (2-3) κρίσιμους βαθμούς όλα τα αυγά που θα εκκολάπτονται σε αυτήν τη θερμοκρασία θα είναι μόνο θηλυκά! Τότε όσα μέτρα και αν πάρουμε, όσο τεράστιες και αν είναι οι δαπάνες, η μεγάλη ευκαιρία θα έχει, ίσως, ανεπανόρθωτα χαθεί...Και θα έχει χαθεί γιατί η σχέση των ζωντανών οργανισμών με το περιβάλλον εναι σχέση ζωής και σχέση αυτή έχει ήδη διαταραχθεί θανάσιμα.
Τον αγώνας συνεπώς, για τη διάσωση αυτού του Παγκόσμιου κοινόχρηστου αγαθού, δεν μπορούμε να το αφήσουμε σε μεμονωμένα άτομα ή εταιρίες ατόμων. Σήμερα υπάρχει ο ΟΗΕ. Και όταν υπάρχει αυτός ο Παγκόσμιος οργανισμό, δεν μπορεί να υπάρχει και σκέψη ακόμα για τη λύση του εκτός του ΟΗΕ. Βέβαια και οι εταιρείες και τα άτομα ακόμα έχουν θέση τους, με την προϋπόθεση όμως οτι θα λειτουργήσουν με βάση τις αποφάσεις, την εποπτεία και τον έλεγχο του ΟΗΕ. Και αυτό γιατί:
Η καταπολέμηση της μόλυνσης του περιβάλλοντος και του Θερμοκηπίου, δεν είναι ένοπλος πόλεμος, ούτε η δύναμη που θα υποτάξει τον όποιο λαό και θα προσπωρίσει πολλά, μεγάλα και γρήγορα κέρδη. Η καταπολέμηση του Θερμοκηπίου δεν είναι θέμα δύναμης, αλλα θέλησης. Γιατί ο «πόλεμος» της επαναφοράς της βιόσφαιρας στις συνθήκες που θα επιτρέψουν την ύπαρξη και την διατήρηση του ενόργανου ζωϊκού και φυτικού κόσμου στη ζωή, είναι ένας «πόλεμος» επενδύσεων, και θέληση και οχι δύναμης. Εχει όμως προοπτική την διάσωση του πλανήτη και την ποικιλομορφία της ζωής και ορίζοντα την κληρονομιά στις επερχόμενες γενιές, έναν βιώσιμο για τον ζωϊκό και φυτικό κόσμο περιβάλλον και έναν πλανήτη που δεν θα διατρέχει πλέον τον κίνδυνο να μην τον κληρονομήσουν τα παιδία και εγγόνια μας.
Το μεγαλύτερο συνεπώς, διακύβευμα για τον ΟΗΕ, αφού ξανά βρει τον χαμένο εαυτό του, τα αμέσως επόμενα χρόνια πρέπει να είναι α) η **ΔΙΑΣΩΣΗ** του **Περιβάλλοντος** και κατ' επέκταση του **ΠΛΑΝΗΤΗ** από τον κίνδυνο που διατρέχει β) την διατήρηση της ειρήνη και το αξιακό σύστημα ζωής. Της ζωής που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες, τη δημοκρατία και την κοινωνική αλληλεγγύη και γ) αν θα κατορθώσουν να επιβιώσουν ή θα αποτελέσουν Περιβάλλον και πλανήτης «παράπλευρες απώλειες» του λεγομένου πολέμου κατά των Αστρων και της «τρομοκρατίας».
ΒΕΡΟΙΑ 28-1-2011 Κόγιας Νίκος

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Μπορεί κάποιοι να διαμαρτυρηθούν και να αντιδράσουν ακόμα, και ειδικά αυτοί που θεωρούν ή τα βρίσκουν όλα ρόδινα όσον αφορά την ελληνικής ηγεσία και τον τρόπο που χειρίστηκαν τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα της Ελλάδας από το 1821. Τότε που η οθωμανικής εκτεινόταν στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή και την Αίγυπτο σε τρις ηπείρους.

Μια αυτοκρατορία που τη σεβόταν οι άλλες μεγάλες δυνάμεις της εποχής. Τότε ακριβώς εμφανίστηκε ο εθνεγέρτης και εθνομάρτυρας Ρήγας Βελεστινλής ηγέτης της Επανάστασης. Και τότε οι δούλοι των τεσσάρων αιώνων σκλαβιάς έγιναν Επαναστάτες και όχι μόνο αλλα με την εθελοντική συμμετοχή στον αγώνα, την ανδρεία και την αυτοθυσία αναμετρήθηκαν νικηφόρα με τις στρατιές του σουλτάνου. Και με το σύνθημα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ», δημιούργησαν την σύγχρονη κρατική Οντότητα.

Δυστυχώς μετά τον στραγγαλισμό του Ρήγα από τις αντιδραστικές δυνάμεις σε όλα τα ανακτοβούλια, Συνέδρια και συναντήσεις από το Λάϊμπαχ και τη Βερόνα και λοιπά, ως στο 1827 κατάλγαν σε εχθρότητα κατά της Ελλάδα και όποιου άλλου κινήματος.

Τον πιο σκληρήό και απαίσιο λόρ και από αυτόν ακόμα του Μέττερχι, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. και όμως η επανάσταση ξεκίνησε με αξιοθαύμαστο ενθουσιασμό, απερίγραπτες εκφάνσεις ανδρείας, αυτοθυσίας και, καταλυτικές επιτυχίες κατά των Τούρκων.

Λόγω έλλειψη ηγεσίας άρχισε να εκφυλίζεται σε εμφύλιους σπαραγμούς και διχόνοια, γεγονός του οδήγησε σε αιματηρές συγκρούσεις μέχρι το 1829. Πάντα είναι η στιγμή ότι θα πρέπει κάποιοι να θυμίσουν σε αυτούς που πίστεψαν και πιστεύουν ακόμα ότι έκτοτε οι Ελληνες ηγέτες ενήργησαν σοφά και σήμερα αφού έγραψαν οι ίδιοι και δια του αυλόγυρου τους, την υστεροφημίας τους.

Ενώ έχουμε καταχωνιάσει στα αζήτητα το Εθνομάρτυρα Ρήγα και όποιους άλλους τίμιους και αξιόλογους αγωνιστές, σαν λαός δεχόμαστε και ανακηρύσσουμε τον έναν μετά τον άλλο εθνάρχη, ξεχνώντας οτι είμαστε η μοναδική χώρα, που ενώ και τους δύο παγκοσμίους πολέμους βρισκόμασταν στην πλευρά των νικητών, τελικά, χάρη στους ανίκανους ηγέτες και την διαχρονική διχόνοια βγήκαμε και τις δυο φορές όχι μόνο ζημιωμένοι αλλα, και σαν λαό διχασμένους.

Δυστυχώς, το πιο μεγάλο και δισεπύλετο πρόβλημα της Ελλάδας, είναι το γεγονός ότι σε ολόκληρο τον εικοστό αιώνα ηταν και παραμένει μέχρι και σήμερα, η Ελλάδα ακέφαλη λόγω ανυπαρξίας ικανών ηγετών. Σε ολη τη διάρκεια του 20ο αιώνα η χώρα μας δεν ευδόκησε να αναδείξει ηγέτες-πατριώτες, ευρείας εθνικής εμβέλειας, ικανούς να κυβερνήσουν ελληνικά η Ελλάδα και για την Ελλάδα. Ηγέτες που στην κατάλληλη ιστορική στιγμή να εντοπίζουν το πρόβλημα, να επιλέγουν το δρόμο και τα μέσα που οδηγούν στη σωστή του λύση, να αξιοποιούν σωστά τα εκάστοτε δεδομένα.

Γιατί «ηγέτης» διαχειριστής της εξουσίας και έρμαιο των περιπτώσεων ή υπό κηδαιμονεία μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε. Και όταν τον βρήκαν οι αγωνιστές μετά την παλιγγενεσία στο πρόσωπο του Καποδίστρια, όχι μόνο δεν τον άφησαν να κυβερνήσει οι ανίκανοι, αλλα και τον έσφαξαν σαν αρνί, προκειμένου να προσδέσουν την νεοσύστατη χώρα στο γαιωστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας, που ήταν όχι μόνο ο βασικός εχθρός, αλλα και πολέμιος της ανάπτυξης και την παρά πέρα γεωγραφική επέκτασής της, τον έσφαξαν σαν Αρνί.

Να τι έλεγε η διακήρυξη προς τον ελληνικό λαό της αντικυβερνητικής επιτροπής με την οποία χαιρέτησε την άφεξη στην Ελλάδα του κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια

Προ το Πανελλήνιον

Η πείρα έδειξε οτι δια να κυβερνηθώμεν καλώς έπρεπε να έλθη επικεφαλής των πραγμάτων άνθρωπος έμπειρος της τέχνης του διοικείν. Τούτο εκλπηρούται σήμερον.

Ο Ιωάννης Καποδίστριας, διορισμένος δια του υπ' αριθ ΣΤ' ψηφίσματος κυβερνήτης έφτασεν ευτυχώς εις την πατρίδα μας.

Σπεύδομεν λοιπόν, να αναγγείλουμεν τούτο προς το Πανελλήνιον και να συγχαρούμεν το έθνος διότι απολαμβάνει εις στους κόλπους του άντραν, του οποίου τα φώτα, ο πατριωτισμός και ή εις τα πράγματα εμπειρίαν υπόσχονται βεβαίως οτι δεν θέλομεν ψευσθή εις τας ελπίδας μας.

Χαρείτε, λοιπό, Ελληνες, Χαρείτε και αποδώσατε ευχαριστίας εις τον ύψιστον οτι επεσκέψατο ημάς και απέστειλε των επιθυμιών ημών την εκπλήρωσιν.

Εν Αιγίνη τη 10 Ιανουαρίου 1828.

Η αντικυβερνητική Επιτροπή

Γεώργιος Μαυρομιχάλης, Ιωάννης Μιλαϊτης Ιωάννού Νάκος.

Αυτόν λοιπόν, τον Ανθρωπο που εγκατάλειψε μια από τις πιο περίοπτες και αξιοζήλευτη θέση στη Ρώσικη αυτοκρατορία και τον ρόλο που έπαιζε στα Ευρωπαϊκά δρώμενα και στην παγκόσμια πολιτική σκηνή. Αυτόν τον Καποδίστρια, που θα μπορούσε να παίξει αυτόν τον σημαντικό ρόλο και να δώσει στην Νεοσύστατη Ελλαδα:
«Τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα…» με προτροπή των Αγγλων, τις ευλογίες του Ιγνάτιου και συνεργό τον Μαυροκορδάτο, που από βαλτούς Αγγλους για να αποτύχει η Επανάσταση σε καιρό πολέμου, το διώκτη και του Καραϊσκάκη και αλλων πολλών αγωνιστών και τις στρατιωτικές πανωλεθρίες που ακολούθησαν μετά έκανε στρατηγό πολέμου σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και ακολούθησε η εθνική τραγική καταστροφή.
Τα εθνικό απελευθερωτικά πολεμικά συνθήματα του Ρήγα στο Μεσολόγγι: «Ελευθερία ή Θάνατος» και «Εκείθε με τους αδερφούς και, εδώθε με το χάρο» και ο Δαυλός του Καψάλη έπεισε ολους και ιδιαίτερα την πανπόνηρη και αποικιοκρατική Αγγλία ότι η Ελλάδα όχι μόνο θα Ελεθερωθεί αλλα και ότι οι υποθήκες του αγώνα θα είναι αιώνιες διδαχές-υποθήκες και σπάνιες εθνικές περγαμηνές.
Ετσι θέλοντας και μη, άλλαξε πολιτική και διπρόσωπα με τον Σουλτάννο μεθόδευσε την δικής επικυριαρχία, που την πληρώσαμε πανάκριβα ως το Δόγμα Τρούμαν τυπικά και μέχρι τώρα με τος Αμερικάνους, που μας τραβολογούν να πολεμήσουμε για λογαριασμό τους στην Κορέα, το Βιετάμ, στο Ιράκ, το Αυγανιστάν, τη Σερβία, το Κόσοβο και αύριο στο Ιράν ή όπου αλλου αυτοί θα κρίνουν ότι θέλουν να επιβάλουν τα δικά τους συμφέροντα.
Γιατί τα επακόλουθα: κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και αποστασίες. Σχέδια «Περικλής»Χουντες, κάθαρση, Τουρκοι, Κύπρος. Cia, ξένοι πράκτορες, υποκλοπές και του Πρωθυπουργού της χώρας ακόμα και όποια αλλα δεν ξεπήδησαν ξαφνικά και απρόσμενα. Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία ή Νεοαποικιοκρατία, Ιμπεριαλισμός ή Νεοφιλελευθερισμός, ολοι τον ίδιο στόχο ειχαν και εχουν: πώς θα κρατήσουν αυτόν τον βράχο, αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου, την Ελλαδίστα μας, που μικρή μεν στο Δέμας μεγάλη όμως σε προσφορά στο πολιτικό-κοινωνικό, πολιτιστικό και ιστορικό γίγνεσθαι, της Ανθρωπότητας. Πως θα την κρατούν σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη και, πως θα παραμείνει παντοτινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικό του σκοπών και συμφερόντων.
Και ο τόπος εξακολουθεί να βολοδέρνει και να παιδεύεται από τα ίδια προβλήματα: Εθνική και Οικονομική Ανεξαρτησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, Δημοκρατία και Ελευθερία. Και σήμερα ακόμα ακούμε λόγια που ξεστομίζονται χωρίς περίσκεψη και αιδώ όχι μόνο από τα ΜΜΕ και τα λαμόγια της δημοσιογραφίας, αλλα και από τα πιο επίσημα χείλη… Λόγια που την ίδια στιγμή ξεφτίζουν όπως ξεφτίζει μαζί τους ο πόθος και η ελπίδα του Ανθρώπου για ζωή. Λόγια και πάλι λόγια.
Και ανάμεσα στα λόγια τα πολλά και τα μεγάλα λείπει ο λόγος ο σαφής και συγκεκριμένος για το πώς φτάσαμε εδώ και πως θα βγούμε από αυτόν των κυκεώνα, που μας περιβάλλει; Που μας εχει στερήσει τη λίγη χαρά από αυτήν τη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή.
Δεν το κάναμε όμως αυτό ούτε εμείς, ούτε οι πολιτικοί μας αντίπαλοι, Και νάμαστε τώρα για πολλοστή φορά το ΚΛΟΤΣΟΣΚΟΥΦΙ των λαών, ΠΤΥΕΛΟΔΟΧΕΙΟ της Ευρώπης και η σύγχρονη «ΨΩΡΟΚΩΣΤΑΙΝΑ», που αντί να προτάσσουμε την προσφορά μας στο κοινωνικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων και την ΠΡΟΣΦΑΤΗ αγωνιστική μας ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ στους Ευρωπαίους, Αγγλό-Γάλλους και Γερμανούς, οι οποίοι μας οφείλουν εκτός από ευγνωμοσύνη για την λευτεριά και τη δημοκρατία, μας οφείλουν εκτός από υλικά και αρκετά ηθικά δεδομένα και αυτό το όνομά τους ακόμα. Την ΕΥΡΩΠΗ!
Και φτάσαμε στα πρόθυρα του Β! παγκοσμίου πολέμου με Αγγλο τραφή Βασιλιά και Γερμανοτραφή πρωθυπουργό τον Ιων Μεταξά, που ενώ μεσολάβησαν κοσμοϊστορικά γεγονότα και αλλαγές, να εμφορούνται από αντιλήψεις παρωχημένες: **όπως ο από Βορρά κίνδυνος.** Μα και σήμερα ακόμη που η Βουλγαρία είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ενωσης και του ΝΑΤΟ, η διεθνοποίηση ενοποιεί λαούς και πολιτισμούς και η τεχνολογία ξεπερνά την έννοια του συνόρου, εμεις για να μην κουραστούμε να προσαρμοστούμε στα νέα κάθε φορά δεδομένα εξακολουθούμε να εμφορούμαστε απ τις ίδιες αντιλήψεις!

Αντιλήψεις που δεν μας επιτρέπουν να αναστοχαστούμε πια από τα γιατί, μετά την λήξη των Βαλκανικών, εκτός του οτι δεν μας έδωσαν, εστω, την Ανατολική Θράκη (ο Νομός Εύρου είναι χαρακτηριστική περίπτωση) με αποτέλεσμα, να φυλάμε Θερμοπύλες για λογαριασμό των Αγγλων (να μην κατέβουν οι Σλάβοι) στο Αιγαίο, σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου και προνομιακή δίοδο των Αγγλων στις Ινδίες και την υπόλοιπή αποικιακή της αυτοκρατορία. πολέμων και την Μικρασιατική

καταστροφή του 22, οι σύμμαχοι στο πλευρό των οποίων ο στρατός μας οδηγήθηκε μέχρι, τον Σαγγάριο ποταμό και την Κόκκινη Μηλιά και αντί ,

Και εν όψη του επερχόμενου πολέμου να διαθέσει η χώρα, ή για να εκμεταλλευτούν κάποιο γνωστοί και μη εξεραιταίοι τα χρήματα (τότε έγιναν τα μεταξικά τζάκια, όπως έγινα αργότερα τα κατοχικά, τα μετά κατοχικά, τα χουντικά και τα μεταπολιτευτικά) για τα αμυντικά έργα κάναμε, την Γραμμή Μεταξά μοναδική γραμμή άμυνα της χώρας, παρά γνωρίζοντας τις αντίστοιχες βλέψεις της Ιταλία στην Ελλάδα, καθώς και τις αγγλικές αντιλήψεις σε περίπτωση πολέμου σε ότι αφορά τον ελλαδικό χώρο, αφήνοντας ανοχύρωτα τα υπόλοιπα σύνορα της χώρας.

Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1940

Μέσα στη δίνη του Β! Παγκοσμίου πολέμου βρέθηκε και η Ελλάδα. Το αν μπορούσε η χώρα μας να αποφύγει την εμπλοκή δεν ειναι το θέμα. Το γεγονός ειναι οτι τον Οκτώβρη του 1940, η χώρα μας δέχθηκε την απρόκλητη επίθεση της Ιταλίας και αργότερα της Γερμανίας, την οποία επίθεση με απαράμιλλο ηρωϊσμό ο στρατός μας απέκρουσε.

Ομως παρά τον ηρωϊσμό του στρατού μας στο μέτωπο της Αλβανίας και σε συνέχεια στα Μακεδονικά οχυρά, τη Θράκη και την Κρήτη, υπέκυψε μπροστά στον όγκο και τη δύναμη πυρός των εχθρών και σχεδόν μηδαμινή προετοιμασία και την ανύπαρκτη βοήθεια εκ μέρους των υποτιθεμένων συμμάχων και ειδικά των Αγγλων!

Και λέω υποτιθεμένων γιατί η ηγεσία της Ελλάδας, πολιτική και οικονομική από το 1916 και μετά με τον βασιλιά Κωσταντίνο και ειδικά μετά την δικτατορία του Μεταξά το 1936, δεν υπήρχε ενιαία πολιτική γενικά και οσον αναφορά τον επερχόμενο πόλεμο ειδικά. Με προεξάρχοντα τον Μεταξά, οι φασίστες και οι Γερμανόφιλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει «ουδέτερη» πολιτική, Πολιτική που να ηταν σύμφωνη με την πολιτική της Γερμανίας του Χίτλερ, ενώ οι Αγγλοι ήθελαν την Ελλάδα όπως πάντα στο πλευρό τους.

Το παλάτι και τα παλιά αγγλόφυλα ανύπαρκτα κόμματα και οι αγγλόφιλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει την πολιτική των Αγγλων. Πατώντας σε δυο βάρκες βρεθήκαμε στο κενό: Χωρίς συγκεκριμένη πολιτική, στρατηγική και στόχο. Απόδειξη οτι υπήρχαν δυο αλληλό συγκρουόμενες απόψεις, αποτελεί το γεγονός οτι για να υπάρξει βοήθεια από την Αγγλία χρειάστηκε να βγει από τη μέση ο Μεταξάς. Κάτω από αυτές τις αδιευκρίνιστες συνθήκες με ποιόν από τους δυο ήμασταν:

Όταν την αυγή της 28^{η} Οκτωβρίου του 40 χτύπησαν οι καμπάνες στα χωριά και οι σειρίνες στις πόλεις, καλώντας το λαό σε πόλεμο και οι στρατεύσιμοι έτρεχαν στα κέντρα να καταταγούν δυο καταγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν για τον πόλεμο, Η μια ήταν αυτή του λαού πήγε για το μέτωπο και η άλλη οι Νικολούλιδες κλπ προς το «Ξενοδοχείο της μεγάλης Βρεττάνιας» στην Ομόνοια. Η μια στοιβάζονταν στα όποια μεταφορικά μέσα και πεζοί ακόμα για το μέτωπο και η άλλη προς τα υπόγεια της μεγάλης Βρετανίας.

ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώβρη του 1940, άνοιξαν οι Ουρανοί και όρμησαν οι Καβαλάριδες της αποκάλυψης γράφει στο περιοδικό της στέγης Γραμμάτων και Τειχών του Δήμου Βεροίας για τα πενηντάρχονα της Αντίστασης και ο Συμπολίτης Αντιστασιακός και όμηρος στη Γερμανία για την Αντιστασιακή του δράση μακαρίτης Δικηγόρος Αχιλλέας Γκούτας.

Η οικογένεια μας συμμετείχε με τρις Καβαλάριδες σε αυτήν την αποκάλυψη και εγώ εθελοντής στην αεράμυνα. Μάλιστα ο ένας είχε κληθεί στις αρχές Αυγούστου του 40 για μετεκπαίδευση και ενας από τους τρις ήταν και πολύτεκνος. Ειχε αφήσει πίσω του πέντε ανήλικα παιδιά.

Αν η επιστράτευση δεν ήταν επιλεκτική κατά τον στρατηγό Δημήτριο Κεθενιώτη, δεν θα άφηνε ο ενας καβαλάρης πέντε ανήλικα πίσω του. Και ήταν επιλεκτική κατά τον στρατηγό, τέως αρχηγό του ΓΕΣ 1931-34, που η κυβέρνηση των δωσίλογων Τσολάκογλου, Μπάκου και Σια του ανέθεσαν να εξετάσει τον τρόπο διεξαγωγής του αλβανικού πολέμου και να υποβάλει προς την «κυβέρνηση» το πόρισμά του.

Το πόρισμα αυτό που αποτελούνταν από δυο χιλιάδες σελίδες δεν υπάρχει. Καταστράφηκε γιατί δεν άρεσε στο κατεστημένο, μα και σε αυτούς που του ανάθεσαν να καταγράψει τον τρόπο διεξαγωγής του αλβανικού πολέμου.

Όταν όμως ο στρατηγός Καθενιώτης όταν διαπίστωσε ότι εξαφανίστηκε το έργο του. Θέλοντας φαίνεται να δώσει τα πράγματα που γνώριζε και βίωσε, ενώ του αναθέσαν, αλλα καταστρέψαν το πόρισμά του, για α μάθουν οι Ελληνες την αλήθεια για τον διεξαγωγή του πολέμου 1940-41, Ο στρατηγός Καθενιώτης το 1946 έγραψε ένα μικρό βιβλίο 180 μόνο σελίδων στο οποίο αναλύει τα του πολέμου που δείχνει ότι η Ελλάδα, δεν ήταν μόνο «απαρασκεύος» στρατιωτικά αλλα και ότι το ΓΕΣ εντελώς ανίκανο Το βιβλίο αυτό με τίτλο «Αι κυριώτεραι φάσεις του πολέμου 1940-41», όπως μου έγραψαν από το . Τυπώθηκε σε ελάχιστα αντίτυπα και ως εκ τούτου είναι διεύρητο.

Εχει πολλά λάθη, γιατί δεν έγινε τυπογραφική διόρθωση, επειδή ο στρατηγός ήταν ετοιμοθάνατος, ήθελε όμως να το δει τυπωμένο πριν πεθάνει και ήξερε ότι δεν ειχε καιρό. «Ας υπάρχει έλεγε στους δικούς και τους φίλους και ας μην προλάβω να το διορθώσω. Με το μικρό αυτό βιβλιαράκι.

Οπως δεν υπάρχουν και οι τόμοι του συναδέρφου του αντιστρατήγου Ιων Αλεξάκη, που ήταν μετά τους βαλκανικούς πολέμους ήταν διορισμένος στο Γραφείο πολεμικής εκθέσεως του ΓΕΣ που έβγαλε σε τόμους την ιστορία του στρατού εκείνης της περιόδου. Ομως ορισμένοι τόμοι που ειχαν εκδοθεί δεν άρεσαν στο αυλικό εκείνο καθεστώς. Εφ ώ και εξεδόθη διαταγή να επιστραφώσι προς εξαφάνησιν. Νέοι τόμοι συνετάχθησαν και εξεδόθησαν. Τα γεγονότα εγράφησαν μεροληπτικά υπέρ του Αρχηστρατήγου Βασιλέως Κωσταντίνου και του Γενικού Επιτελείου του κατά τους πολέμους μας του 1912-13 και απεκρύβησαν τα σφάλματά των δηλαδή απεκρίβη η ΑΛΗΘΕΙΑ»…

Το κείμενο αυτό της καταστροφής και επανεργαφής των τόμων των Βαλκανικών πολέμων ο υπαστράτηγος Ιωάννης Αλεξάκης το έστειλε στις 9-2-1978 στο «ΒΗΜΑ» Κατά τα αλλα, την ιστορία την παραχαράζουν ο αλλοι…Γράφει ο Μάριος Πλωρίτης.

Να τι γράφει λοιπόν, ο στρατηγός για το «απαράσευο» και την επιλέκτικη επιστράτευση «Ενώ πράγματι η Ελλάς μαχόμενη από 4μήνου προς μιαν μεγάλην αυτοκρατορίαν, επρόκειται να εμπλακή εις αγώνα και προς δευτέραν πανίσχυρον τοιαύτην και εν τούτοις το Επιτελείων της κατόρθωσε να εχει επιστρατευμένην κατά το ήμισυ και μόνον . Και ενώ οι Ακρίται του Σωματός στρατού Καβάλλας εχουν προσφέρει 23 εν ολον ηλικίας (1917-40), εν τούτοιςτοΣώμα στρατού των Αθηνών και Πελοποννήσου ειχε προσφέρει εις τον κοινόν αγώνα 14 και μόνον τοιαύτας 1925-1939. Λαμβανουμένου δ' υπ' όψιν ότι και αι υπόλοιποι περιοχαί ειχουν επιστρατεύσει μόνον τας κλάσεις 23-40 υπέρ τους 150.000 εφέδρους σήπονται και μαραζώνουν στα σπίτια των, διερωτώμενοι εις ποιο παράπτωμα να έχουν επιπέσει…»

ΕΚΕΙΝΗ την αυγή, χωρίς να το καταλάβουμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμός, ταπεινώσεις παραλογισμοί... Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτήν της δεκαετίας και που, θεληματικα ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας εχουν σημαδευτεί μια για πάντα...

Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν ακόμα πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν...Η ΑΥΓΗ αυτή του Οκτώμβρη σημάδεψε τη ζωή τους. Μια αντίστοιχη Αυγή την 21^{η} Απριλίου το 1967, ακριβώς γιατί πολέμησαν τον άξονα, ξανά βρέθηκαν της Απριλιανή Χούντα στα στρατόπεδα και τις φυλακές για τρία και εφτά χρόνια

Το 1940,η Ευρώπη ολόκληρη βρίσκεται κάτω από τη μπότα του άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Φόβος παντού. Καμιά ελπίδα, κανένα σκίτριμα ζωής. Παντού ερείπια και θάνατος. Τα πάντα εχουν διαλυθεί και απόλυτη σιγή επικρατεί. Παντού σκοτάδι. Κανένα Φως. Και μέσα σ αυτό το βαθύ σκοτάδι, σε αυτήν τη σιγή θανάτου ακούγεται ενας «Αχός μεγάλος» ενα βροντερό ΟΧΙ. Ενα ΟΧΙ που το είπαν κάποιοι «τρελλοί» Ελληνες, που πάνω στα βουνά της Αλβανίας δίνουν την πρώτη. Ναι την πρώτη Νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα.

Η Ελλάδα μια μικρή σε έκταση και πληθυσμό χώρα αναχαίτησε την πύρηνη λαίλαπα του άξονα. Και οχι μόνο αναχαίτησε τη λαίλαπα του άξονα, αλλα τον υποχρέωσε να το βάλει και στα πόδια και για αρκετούς μήνες. Υποχώρησε από τεράστιες εκτάσεις που ειχε καταλάβει και κατείχε και άφησε εκατοντάδες επίλεκτους φασίστες νεκρούς. Και αν δεν πρόστρεχε να σώσει τον Μουσουλίνι ο Χίτελερ, ο στρατός μας με την αμέριστη συμπαράσταση που ειχε του λαού θα τον ειχε ρίξει στην θάλασσα.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί με τεράστιο αριθμητικά στρατούς με άρτιους εξοπλισμούς και επιλβητικά μέσα (Γάλλοι, Τσέχοι, Πολωνοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την τρέλα έστω, οχι ομως με το ψέμα και το συμφέρον. Οπως πρόβλεψαν οι ποιητές η

ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στην βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλα για τη λευτεριά όλων των λαών όπου Γης.

Ετσι, για μια ακόμα φορά ο λαός μας, εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή να περιφρουρηθούν οι ανώτερες ανθρώπινες αρχές, αξίες και τα ιδανικά του ανθρώπινου πολιτισμού.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα από τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφή Αντίστασης ενάντια στον άξονα ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού και περίμενε μια έκληση…

Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα,

Το ίδιο μεγαλούργησε οταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ»του λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ ηταν πιο ηρωϊκό και πιο βροντερό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στο οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και α γράψει ενα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες.

Η διάσπαση της οχυρωμένης τοποθεσίας του Ρούλ, ανατέθηκε στο επίλεκτο γερμανικό 125ο σύνταγμα πεζικού. Το ίδιο που χρησιμοποιήθηκε εναντίον της γραμμής Μαζινό στη Γαλλία, ενισχυμένο με ενα τάγμα πεζικού. Δυτικά προς το όρος Κερκίνη, την επίθεση ανέλαβε η 5η και 6η μεραρχία πεζικού και Ανατολικά, 72η ορεινή μεραρχία πεζικού.

Στη δεύτερη γραμμή, στην κοιλάδα του Στρυμόνα, υπήρχε η 2η τεθωρακισμένη μεραρχία, ενω την ασφάλεια των συνόρων στην περιοχή αυτή προάσπιζε η 7η Βουλγαρική μεραρχία. Η ελληνική δύναμη στο Ρούπελ και στα Ανατολικά υψώματα του ανέρχονταν σε δυο τάγματα πεζικού, ενώ στα Δυτικά του ποταμού υπήρχαν ακόμα δύο τάγματα, και ενας λόχος πεζικού.

Ο πόλεμος και σε αυτό το μέτωπο αρχίζει .Οι βόμβες πέφτουν βροχή και οι 27 αξιωματικοί και οι 950 οπλίτες φέρνουν τους Γερμανούς σε δύσκολη θέση. Το Ρούπελ δεν καταλαμβάνεται και αναζητούνται λύσεις...Υστερα από σκληρό και άνισο τριήμερο αγώνα και παρά τη διοχέτευση αποπνυκτικών αερίων που προκαλούν ασφυξία καταλαμβάνου τα οχυρά και παρά τις μάχες σώμα με σώμα το Ρούπελ εξακολουθεί να ειναι απόθρητο.

Στο μεταξύ, όμως, καταρρέει η Γιουγοσλαβική αντίσταση στη Νότια Σερβία και ισχυρές μηχανοκίνητες δυνάμεις περνούν τα σύνορα και εισβάλουν στο ελληνικό έδαφος. Το απόγευμα της ίδιας μέρας οι Γερμανοί με άσπρες σημαίες και με ντουντούκες, κάνουν γνωστή την συνθηκολόγηση τονίζοντας το άσκοπο του αγώνα, καλώντας το Διοικητή να παραδοθεί μαζί με τους άντρες του. Ο Ταγματάρχης Δουράτος απαντά:«Τα οχυρά δεν παραδίδονται αλλά καταλαμβάνονται»

Οι Γερμανοί, βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι Ελληνες και με ποια μέσα αμυντικά-τους κρατούσαν τόσο «μεγάλο»γι' αυτούς χρονικό διάστημα καθ' υλομένους και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπουν στο ελληνικό έδαφος στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών που υπεραστίστηκαν μέχρι εσχάτον την ιερή τους Γή.

Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251), δημοσιεύτε το γερμανικό ανακοινωθέν της 11-4-1941, που αναφέρεται στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και ανάμεσα στα αλλα γράφει:«Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής μεταξά. Προκλήθηκαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντομοι, εισαν αυταί αι συγκρούσεις, οσο δεν ειχαν λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα αλλο πολεμικό θέατρο...»

Ομως πέρασαν. Τον Απρίλη του 1941, ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ηπειρωτικής Ελλάδας και το Μάη της Κρήτης και των Νησιών και αρχίζει η ποιο μαύρη και τραγική σκλαβιά. Η τετράχρονη νύχτα της κατοχής. Μια σκλαβιά όμως που ο ελληνικός λαός ποτέ δεν ανέχθηκε και ποτέ δεν αποδέχθηκε. Μα και ούτε έννοιωθε νικημένος. Και τότε ο ήρωες της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγιναν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης.

Θα οργανωθούν σε Αντιστασιακές ομάδες πρώτα και σε πανελλαδικές μέτα (με κύριο όγκο το ΕΑΜ),θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών, θα καθυλώσουν πολλές αξιόμαχες εχθρικές δυνάμεις και θα

προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές στις 600 και πλέον μεγάλες και μικρές μάχες που έδωσε με τους στρατούς κατοχής ο ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ.

Χιλιάδες από αυτού θα γίνουν οι μάρτυρες του Σκοπευτηρίου της Καισαριανής, της οδού Μέρλιν, του Χαϊδαριού, των Καλαβρύτων, του Διστόμου, του Χορτιάτη, του Παύλου Μελά,του Επταπυργίου, της Κατράνιτσας-Πύργους και τόσες αλλες που ούκέστι τέλος ...

Με τα δύο βροντερά ΟΧΙ, που είπε η Ελλάδα στις δύο αήττητες μέχρι τότε αυτοκρατορίες, του Μουσουλίνι και του Χίτλερ και την πρώτη και τη μεγαλύτερη αναλογικά Αντίσταση, που οργάνωσε και πρόβαλε στους τρις βάρβαρους κατακτητές, απέδειξε στην οικουμένη οτι η αιώνια Ελλάδα. Η Ελλάδα των Θερμοπυλών, του Μαραθώνα, των πλαταιών, μα και του 1821 υπάρχει. Και όχι μόνο υπάρχει, αλλα αγωνιζόμενη όπως πάντα για τα υψηλότερα Ανθρώπινα ιδανικά και οράματα, δίνει το παράδειγμα της αρετής, της αυτοθυσίας και την απροσμέτρητη λατρεία της προς την Ελευθερία και τη δημοκρατία. Να αποδείξει, πως εδώ παλιότερα και γράφτηκαν αρκετές απ τις λαμπρότερες σελίδες της Ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Οταν οι Ευρωπαίοι λαοί, οι ηγεσίες και οι Ανθρωποι του πνεύματος έμαθαν και αυτοί ακόμα πέρα του Ατλαντικού, οτι μια χούφτα ήρωες αντιμετώπισαν με θεϊκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλαγγών του Μουσουλίνι και μιας Αυτοκρατορίας εννενήντα εκατομμυρίων Γερμανών, που πρόστρεξε να σώσει τον ήδη τρωτό και πληγωμένο πια μύθο του αήττητου. Οταν έμαθαν οτι η κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα κατοχής, δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος(όπως πολύ θα το ήθελαν μερικοί) της αντίστασης του λαού κατά των κατακτητών.

Οταν έμαθαν οτι απ την επόμενη της κατάκτησης οι ελληνες άρχισαν ενα Νέο ανειρήνευτο αγώνα με τα στρατεύματα κατοχής. Εναν αγώνα πρωτόγνωρο, που οι καταβολάδες του έχουν την προέλευση απ τον Λεονίδα, τον Αλέξανδρο, τον Ακρίτα και τον αρματώλο;

Εναν αγώνα του γυμνού στήθους και της σφιγμένης γροθιάς, αφού δεν υπήρχε πλέον οπλισμό και οργανωμένος στρατός και επιμελητείες. Οτι όλα αυτά έπρεπε να γίνουν από το τίποτε και τον οπλισμό για τον αγώνα έπρεπε να τον πάρει απ τους ίδιους τους κατακτητές. Μετά την κατάληψη της χώρας το μόνο πολεμικό μέσο που ειχαν οι Ελληνες για να αγωνιστούν και για τα οποία αγωνίστηκαν ήταν οι πολύτιμες και αξιοθαύμαστες παρακαταθήκες των προγόνων.

Αυτή η κιβωτός των ανεκτίμητων παρακαταθηκών χρέωνε και υποχρέωνε του Ελληνες, να συνεχίσουν μέχρι την τελική Νίκη τον αγώνα ωστε να φανούν αντάξιοί του και να γράψουν όπως και αυτοί νέες σελίδες δόξας για την Ελλάδα και την οικουμένη.

Οταν έμαθαν οτι οι πρώτες αντάρτικές ομάδες έπιασαν τα βουνά. Οτι δυο Ελληνες Νέοι ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, ερμηνευώντας και εκφράζοντας την ψυχική διάθεση και θέληση του ελληνικού λαού, να συνεχίσει και κάτω από τις τραγικές κατοχικές συνθήκες και άοπλοι πλέον το αγώνα, όσο σκληρός και αιματηρός. και αν είναι και ότι κατέβασαν στις 30 του Μάη του 1941 και τσαλάκωσαν τη γερμανική σημαία-βάστικα από την Ακρόπολη.

Οταν έμαθαν οτι αντάτρες του ΕΛΑΣ, του ΕΔΕΣ μαζί με Αγγλους κομάντος ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου κόβοντας στα δύο την Ελλάδα, την μόνη σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική. Οταν έμαθαν οτι οι ενισχύσεις σε στρατό και πολεμικό υλικό ,που έστελναν μέσο της Ελλάδας στον Ρόμελ, δεν έφταναν στον προορισμό τους και οτι οι ανατινάξεις των σιδηροδρομικών γραμμών και των αμαξοστοιχιών διαδέχονταν η μια την άλλη και την τεράστια προσφορά στον συμμαχικό αγώνα στην απόβαση στην Ιταλία και το σχέδιο «Κυβωτός».

Οταν έμαθαν οτι οι Γερμανοί λήστεψαν σε τέτοια έκταση και με τέτοια αχαλίνωτη μανία και σε βάθος τον ελληνικό λαό που και ο ίδιος ο Μουσουλίνι επειδή δεν άφησαν τίποτε ούτε και γι' αυτόν έφτασε στο σημείο για να δείξει το μέγεθος της ληστείας να πει οτι:«οι Γερμανοί πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια των Ελλήνων».

Οταν έμαθαν οτι τον χειμώνα 1941-42 τριακόσιες(300000)και πλέον χιλιάδες πέθαναν στις μεγάλες πόλεις και την ύπαιθρο ακόμα και ειδικά στην Αθήνα από την πείνα. Οτι πάρα τη φρίκη και τον πόνο η Αντίσταση οργάνωνε καθημερινά τεράστια σε όγκο συλλαλητήρια α)για να σταματήσει η γκανγκστερική

ληστεία β) να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, γ)να μην πάνε εργάτες και οι όμηροι στη Γερμανία δ)να μην γίνει επιστράτευση Ελλήνων για τα πολεμικά μέτωπα.

Οταν έμαθαν αργότερα οτι με εντολή του συμμαχικού Στρατηγείο οι Ελληνες αντάρτες με τις καθημερινές σκληρές μάχες με το στρατό κατοχής σε ολόκληρη την Ελλάδα κατόρθωσαν οχι απλώς να παραπλανήσουν τους Γερμανούς αλλά να τους πείσουν οτι η συμμαχική απόβαση θα γίνει στην Ελλάδα και οχι στην Ιταλία, όπου πρόβλεπε το συμμαχικό σχέδιο. Οι μάχες αυτές υποχρέωσαν τους Γερμανούς οχι μόνο να μην μετακινήσουν δυνάμεις απ την Ελλάδα στην Ιταλία αλλά και να μεταφέρουν δυνάμεις από εκεί στην Ελλάδα που πίστευα πλέον οτι θα γίνει η απόβαση, διευκολύνοντας με αυτόν τον τρόπο τις συμμαχικές δυνάμεις να φανεί η απόβαση με επιτυχία και με λιγότερες απώλειες. Το ίδιο έγινε και με την απόβαση στη Νότια Γαλλία.

Οταν έμαθαν για τα δεκάδες μεγάλα «ολοκαυτώματα»,οπως των: Καλαβρύτων, του Διστόμου, του Χορτιάτη και την θαυμάσια προετοιμασμένη γενοκτονία μέσα απ την πείνα που σκότωσε μισό εκατομμύριο Ελληνες. Τα καθημερινά μπλόκα με τους κουκουλοφόρους να δίνουν με το δάκτυλο τους αγωνιστές. Τους κρεμασμένους στις πλατείες των πόλεων και των χωριών. Τα παιδιά του Υμηττού που έγιναν ενα άλλο «ολοκαύτωμα»για να γλυτώσει η ανθρωπότητα απ το φασισμό.

Οταν ποια με τις καθημερινές θυσίες και ηρωϊσμούς καταστάλαξαν στο συμπέρασμα οτι όλα αυτά μαζί σημαίνουν αυτό που είπε ο Τσιώρτσιλ οτι «Από τώρα και στο εξής θα λέμε πως οι ήρωες πολέμουν σαν Ελληνες»

Οταν έμαθαν οτι το δόγμα και τα οράματα του Χίτλερ να κυριαρχήσει στον κόσμο καταλύοντας κάθε έννοια διεθνούς έννομης τάξης. Δολοφονώντας εκατομμύρια ανθρώπους και τις ποιο υψηλές κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, οπως το δίκαιο τα ανθρώπινα δικαιώματα στην ζωή και την ελευθερία, έγιναν συντρίμια-κονιοτροποιήθηκαν στα βουνά της Αλβανίας, στο Ρούπελ, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τις ανατιναγμένες στον αέρα απ τους αντάρτες σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και οδικές φάλαγγες για να μην φτάσουν τα εφόδια στον Ρόμελ,σε αντίθεση με αυτούς που έμειναν«ατάραχοι»και τους αδιάφορους που δεν ενδιαφέρονταν να μάθουν τί συμβαίνει είτε γιατί η πολεμική μηχανή εξυπηρετούσε τα συμφέροντά της,ή γιατί θα τους χάλαγε τη διάθεση.

Και κυρίως αυτούς που ο Γερμανός ιερομένος martin Niemoller κάνοντας αυτοκριτική και καυτηριάζοντας τους εκμεταλλευτές των καταστάσεων και τους αδιάφορους είπε: Οταν οι Ναζί έπαιρναν τους Εβραίους, δεν διαμαρτηρήθηκα,αφού δεν ήμουν Εβραίος.Οταν έπαιρναν τους κομμουνιστές, δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν κομμουνιστής. Οταν έπαιρναν τους σοσιαλδημοκράτες δεν διαμαρτυρήθηκα,αφού δεν ήμουν σοσιαλδημοκράτης. Οταν έπαιρναν τους καθολικούς δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν καθολικός. Οταν ήρθαν να πάρουν κι' εμένα, δεν υπήρχε ποια κανείς να διαμαρτυρηθεί».

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΕΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Οσα επιχειρήματα και αν προβάλουν οι πιο πάνω κύριοι, πάντα και όλα τους τα επιχειρήματα και για την κάθε περίπτωση θα θυμίζουν το δικαστή εκείνον που, ενώ καταδίκασε σε θάνατο έναν αθώο, προσπαθούσε να απαλλαγή απ την ενοχή του, λέγοντας, πως δεν πήρε μέρος στο εκτελεστικό απόσπασμα, που εκτέλεσε τον αθώο.

Ολοι στα υψηλά κοινωνικό-οικονομικά κλιμάκια αυτοί οι άθλιοι και ανάξιοι έλληνες που ξέχασαν στις πατρογονικές παρακαταθήκες «Ελευθερία ή θάνατος»και το «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» οχι μόνο γύρισαν την πλάτη στην Ελλάδα οταν διέτρεχε τον μεγαλύτερο, κίνδυνο να μετατραπεί σε παράρτημα του Γ! Ράϊχ, αλλά και οργάνωσαν ή συνέβαλαν στην οργάνωση διαφόρων σωμάτων που πολεμούσαν δίπλα στου Γερμανούς.

Το ΕΑΜ ΕΛΑΣ, οχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο αλλά και μετά των εμφύλιο πρέπει ο λαό νικήθηκε, έπρεπε να τσακιστεί να καταχωνιαστεί για να μην υπάρχει ούτε η ανάμνηση του ξεσηκωμού ενώ γνωρίζουν την προσφορά προσπιούνται οτι δεν ξέρουν εξανάγκασαν τον ΕΑΜικό κόσμο να καταφύγει στα βουνά να γίνει το δεύτερο αντάρτικο για να συντριβεί οριστικά.

Το μόνο επιχείρημα που προβάλουν ειναι οτι ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση κατά των κατακτητών αλλά σκότωνε Ελληνες εθνικόφρονες.

Μα ό,τι έκανε και δεν έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν ηταν ποτέ κράτος και παρ' όλα αυτά, για όσα εγκλήματα μας βαρύνουν οχι μόνο τα αποδοκιμάζουμε και λυπόμαστε ειλικρινά για την ευθύνη που έχουμε οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, παρ' όλο που μερικά από αυτά ήταν αναπόφευκτα. Επειτα οι κύριοι αυτοί που τόσο εύκολά καταλογίζουν ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για εγκλήματα προκειμένου να αποσιπήσουν τα δικά τους συνειδητά και καλομελετημένα δια καταλόγου και για συγκεκριμένα άτομα

Δεν πρέπει να ξεχνούν οτι αυτοί που οργάνωσαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και τα άλλα σώματα για να πολεμήσουν μαζί με τους Γερμανούς την Αντίσταση δεν σκέφτηκαν το ποιο αποτελεσματικό μέσο να χτυπήσει και από μέσα αυτούς που αγωνίστηκαν, θυσιάστηκαν και συνέτριψαν το δόγμα του Χίτλερ να γίνει ο μοναδικός αφέντης του κόσμου και τις ναζιστικές του θεωρίες οτι έστειλαν ειδικούς πράκτορες να ενταχθούν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να διαπράξουν πολλά από τα εγκλήματα αυτά για να εκθέσουν στα μάτια τους μα και να καλύψουν η και να δικαιολογήσουν μέρος απ αυτά που αυτοί προ μελετημένα διέπραξαν αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα.

Σε αντίθεση με αυτούς, 103 διάσημοι Γάλλοι διανοούμενοι, καλλιτέχνες και στρατιωτικοί με προ εξάρχονταν της Γαλλικής Αντίστασης στρατηγό Ντε Γκώλ, μέχρι τον Ζάν-Πώλ Σάτρ, τον Ελυάρ, τον Καμύ, την Ελσα Τριολέ, το Ματίς, τον Λεκορμπυζιέ, τον Ζολιό-Κιουρί, που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής έγραψαν αξιόλογα πράγματα για την Αντίσταση στην Ελλάδα του 1944. Ομως και πριν απ αυτούς μια ανώνυμη παράνομη ομάδα ειχε γράψει ενα κομμάτι την 1η Αυγούστου 1943, στην παράνομη γαλλική εφημερίδα της κατοχής την «Κομπά» που αντιπροσωπεύει το πνεύμα ολόκληρου του γαλλικού λαού:

«Ητανε ενας πολύ μικρός τόπος, βαρύς από ενα ένδοξο και πλούσιο παρελθόν. Η Ελλάδα ,Μητέρα του πολιτισμού μας. Ομως στις μέρες μας τκ ήταν; Ενας μικρός λαός στη δύση του, μας έλεγαν. Πόσο λάθος έκαναν!! Υστερα από τρεις χιλιάδες χρόνια σιωπής η Ελλάδα ξεπετιέται αθάνατη και δίνει στον κατάπληκτο κόσμο τα παράδειγμα των άφθαρτων αξιών της. Η Ελλαδα ορθώνεται και αντιμετωπίζει τους δήμιού της. Οι δήμιοι τρέμουν».

Μέσα σε τρις μήνες, από την 1η του Γενάρη ίσαμε τις 7 Απρίλη του 1943 , κερδίζει μια τεράστια μάχη. Τα όπλα δεν υπακούουν και γίνεται μια απεργία γενική. Και ποιος κάνει αυτό το τόλμημα; Μια χώρα δέσμια και πεινασμένη που βρήκε τη δύναμη να κηρύξει γενική απεργία και να πάει ίσα με πέρα. Τα πλήθη του λαού της αντιμετώπισαν τα τάνκς και τα μιδραλιοόλα μέσα στης Αθήνας τους δρόμους. Και είδαμε αναπήρους του πρόσφατου πολέμου να καλύπτουν με τα σωματά τους τη πρώτη γραμμή των διαδηλωτών πάνω στα αναπηρικά καροτσάκια τους. Είδαμε λαϊκούς αγωνιστές με υψωμένη τη γροθιά και στήθη γυμνά κι' άδειο το στομάχι να χυμάνε και να αλώνουν κτίρια και υπουργεία όπου ηταν θρονιασμένοι και κώνευαν την προδοσία τους οι Κούϊσλισλινγκς της Ελλάδας.

Η πολιτική επιστράτευση που κηρύξανε απότυχε από το Α ίσαμε το Ω και οι Λαβάλ και οι Κούϊσλιγκς με επικεφαλής τον άθλιο Λογοθετόπουλο βρίσκονται υπό παραίτηση. Οι αντάρτες στην ύπαιθρο θερίζουν τους κατακτητές, ανατινάζουν γέφυρες, συρμού, και οχυρά. Ορθιοι πάνω στα ιερά βουνά οι Ελληνες του 1943 παραβγαίνουν με εκείνους της Αρχαίας Ελλάδας. Και η Λευτεριά θα στεφανώσει τους αγώνες τους.

Γαλλικέ λαέ,

Είδες τι κάναν αυτοί ,φτωχοί ,γυμνοί, πεινασμένοι, και άοπλοι και μέρτησε αυτό που εσύ πρέπει να πράξεις».

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες ελληνικές Νίκες στον
Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο και αργότερα το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και όπως λέει ο ποητής. Η Νίκη αυτή ειναι: μήνυμα στους ελεύθερους να προετοιμαστούν και σάλπιγγα για τους σκλαβομένου να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν. Ισως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν ποιητές που να συμπύκνωσαν και να προ ανάγγειλαν με τόσο σαφή τρόπο την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Ελληνες ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη βάναυση επίθεση οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής, όσο οι Ελληνες ποιητές:

«Απ τα κόκαλα βγαλμένη των Ελληνων τα ιερά»την θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμος το 1821. Ο Κ Παλαμας το 1940, με έναν εύστοχο ποιηικό λόγω, θα ενσωματώσει την ψυχή, την ιστορία και την αποστολή του Ελληνισμού μέσα στο στίχο: «Αυτόν το Λόγω θα σας Πω, δεν Εχω άλλο Κανένα:«Μεθήστε απ τ Αθάνατο Κρασί του εικοσιένα».

Και λίγο αργότερα ο Αγγελος Σικελιανός θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή της τριάγιας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της Ελευρερίας των εθνών με το στίχο:«Ομπρος, με Ορθή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρόμο, Ελλαδα στον Ανθρωπο... Μπρος». Ακολουθούν ο Σεφέρης, Ο Βάρναλης, ο Ρίτσος και σε συνέχεια και οι άλλοι μεγάλοι ποιητές που ακριβολογούν και κυριολεκτούν με τον ποιητικό τους λόγω τη σημαίνει και τι της αναλογεί και τι πρέπει να κάνει η Ελλάδα και σε αυτόν τον πόλεμο.

Και μόνο οι στίχοι αυτοί, χωρίς να περιαυτολογούμε αρκούσαν να μάθει ο κόσμος ποιο Εθνος είμαστε. Να μάθει οτι εμείς δεν είμαστε αυτοί που έχουμε στη σκέψη και τη ζωή«όργανα» το φάσγανον, το κνούτο και τον ανασκολοπισμόν. Είμαστε το έθνος των σοφών, των φιλοσόφων, των ποιητών, των ηρώων και των λογοτεχνών εν γένει. Είμαστε το έθνος που γέννησε το θέατρο, το Ολυμπιακό πνεύμα και την Δημοκρατία.

Οι Ελληνες ήμαστε λαός προσκολλημένος σταθερά στη Δημοκρατία: Απ την εποχή του Λυκούργου και του Σόλωνα, της Αθηναϊκής Δημοκρατίας με το Σωκρατικό πνεύμα και την εκκλησία του Δήμου. Το Δημοτικό πνεύμα των Μακεδόνων, απ τους Μακεδονίζοντες του Φιλίππου και τους αντί Μακεδονίτες του Δημοσθένη, μέχρι την εκπολιτιστική και φιλελεύθερη μεταχείριση των βαρβάρων της Ασίας στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, τους νόμους του Βυζαντίου, απ του Ιουστινιανού μέχρι των Παλαιολόγων, που κωδικοποιούν και καταξιώνουν το αρχαίο πνεύμα με την κοινωνική δικαιοσύνη και την αγάπη του Χριστιανισμού.

Μια συμπόρευση από την Αμφικτιονία, τον Παρθενώνα και τα Παναθήναια ώς το Δελφικό Πνεύμα της Ειρήνης και της Ελευθερίας. Ένα πνεύμα, που συνεχίζεται η ακτινοβολία του μέχρι σήμερα και επιβεβαιώνει ότι: όπου η τυραννία ανέτρεψε τη Δημοκρατία, οι κοινωνικές δομές έχασαν την ισορροπία τους. Ανατράπηκαν οι κανόνες επικοινωνίας, συνενόησης, συνεργασίας, συμβίωσης και τελικά η συνύπαρξης των Ανθρώπων, κάτω από τη βία και την καταπίεση.

Να τι γράφει ο στρατηγό Καθενιώτης, σε σχέση με το θέμα αυτό: «Δια πάσας τας ανωτέρω περιπτώσεις τα οχυρά δεν θα εγκαταλειφθώσιν, αλλ' έστω και κυκλούμενα θα αγωνισθώσι μέχρις εσχάτων». (Διαταγή Γενικού Στρατηγείου). «Ιδού (λέει) το πραξικόπημα το οποίον υπό την πίεσιν της ανάγκης θα έθετε πέρας εις το Οχυρωμένον Μέτωπο, σταματώντας ολόρθα τα σφυριά εκεί όπου πλέον εις τας 14 Νοεμβρίου, διότι θα απέσυρε άνδρας τε και χρήματα (έμεναν ακόμη 400 εκατομμύρια δια το έτος αυτό) προς τον μόνον και κυρίαρχον πλέον σκοπόν πάσης οχυρώσεως, δηλαδή την κάλυψιν της Θεσσαλονίκης.

»Η ανωτέρω διαταγή θα αποτελεί μία από τα ωραιοτέρας αποφάσεις του Γεν Στρατηγείου, εάν με το τελευταίον τούτου εδείκνυε και την στοιχειωδεστέραν φροντίδαν δια την εκτέλεσιν ταύτης η δε στρατιά Ανατολικής Μακεδονίας προ την οποία απευθύνετο έπραττε το αυτό.

»Δια την εκτέλεσιν δε του έργου αυτού, δεν θα εχρειάζοντο παρά τρεις μήνες και 3 ομάδες από 3-4 αξιωματικούς, δηλαδή την διάλυσιν ενός από τα συνεργεία του οχυρωματικού μετώπου. (εννοεί τη γραμμή Μεταξά)

»Δυστυχώς όμως και η τελευταία ρανίς του αίματος του ταμείου Εθνικής Αμύνης, έπρεπε να διέλθει από τον ίδιον κουρβανά. Επιβαρύνουσσα εις απίστευτον βαθμόν διατάσσοντας και διατασσόμενους.

»Διότι μετά την έκδοσιν της διαταγής τούτης. δεν χωρούν πλέον αι άσκοπαι και θεωρητικαι συζητήσεις εάν έπρεπε να γίνει μόμος Οχύρωση ή απλή Οχύρωσις προκαλύψεως, ούδε υποκριτικαί Ιερεμιάδες του ποιος ειχε δίκιο ή άδικο προ πέντε ετών, διότι δεν επρόκειτο να ελεγχή το τι μπορούσε να γίνει στους πέντε μήνας. Με αποτέλεσμα την ανοχύρωσιν της Ηπείρου οπου ο Κατσιμήτρος και ο Μαυρογέννης έσκαβαν το χώμα με τα νύχια των διαθέτοντας μόνον δυο εκατομμύρια ως εάν τούτα να προήρχοντο από τον πρώτον πόλεμον δάνειον της Ελλάδος, διότι εκείνη η Οχύρωσις ανάφεται εις την κατηγορίαν της Ντάπιας του Μακρή στο Μεσολόγγι».

Βέβαια, η κριτική του στρατηγού Καθενιώτη, δεν αρκέστηκε στο θέμα αυτό, στο έργο του αξιολογεί πρόσωπα και πράγματα, στρατηγική και τα μέσα διεξαγώγης του πολέμου. Οσο για τους Αγγλους που εκτός από την πολιτική ειχαν και τον πρώτο λόγω και στον αλβανικό πόλεμο μη ανταποκρινόμενοι στις υποσχέσεις που ειχαν δώσει σε πολεμοφόδια και στρατιωτική ενίσχυση γράφει επί λέξη

«Τον Ιανουάριο ήρθε στην Αθήνα ο Ουέϊβελ και μας επρότεινε αντί των 9 Μεραρχιών δυο, πτωχά αντιαρματικά Συντάγματα αγωνιζόμενος να προσαρμόσει τα επί της υδρογείου υποχρεώσεις της αγγλικής αυτοκρατορίας εις τας ίδικα μας αξιώσεις και απαιτήσεις, Θα ελέγαμε ότι δεν θέλουμε ούτε έναν Εγγλέζο, αλλα ζητούσαμε ένα μεταγωγικό αεροπλάνο το οποίο να μεταφέρη είτε από την Αίγυπτο είτε δεν ξέρω από πού, τόσα πολυβόλα, τόσα αντιαρματικά όπλα κλπ. Και καταλήγει: Αν η Αγγλία δεν εχει διαθέσιμα όπλα μετά την τριετή προ παρασκευήν: τότε ας μη θέλει να είναι αυτοκράτωρ»

Αυτά γράφει ο στρατηγός Καθενιώτης, για τη στρατιωτική βοήθεια στον Αλβανικό πόλεμο και την συμπεριφορά των Αγγλων γενικά. Και επιβεβαίωση των δολοπλοκών της Αγγλίας, το νόημα και η αξία των Αγγλικών εγγυήσεων αρκεί να διαβάσει κανείς την «Βρετανική ιστορία του Β! Π.Π» τομ 156 σελ 223. «Από το ένα μέρος παράλειψις εις το να ενισχυθή η Ελλάς, θα εσήμαινε πλήρη έλλειψιν αμύνης εις τας ιταλικάς αεροπορικάς επιθέσεις.

Και εις την περίπωσιν αυτήν το ηθικόν και του στρατού και των πληθυσμών θα ειχε πέσει επικινδύνως. Η εγκατάστασις των Ιταλών εις την Ελλάδα, θα ήτο ένα σκληρόν κτυπημα εις τας στρατηγικάς θέσεις, εις την Ανατολικήν Μεσόγειον και αν επρόκειτο να συντελεσθή (η εγκατάστασις των Ιταλών) ευκόλως ο αντίκτυπος εις τας σχέσεις μας με την Τουρκίαν και Γιουγκοσλαβίαν θα ήτο οδυνηρός. Από την αλλην πλευράν η εν τω συνόλον θέσις μας ανεξήγητος ακόμη από την ασφάλειαν της Αιγύπτου…».

Επειτα δεν ήταν η Αγγλία αυτή, μα και ο ίδιος πρωθυπουργός της, που με γράμμα που έδωσε στη δημοσιότητα μετά τον Β! Π.Π ο βασιλικός επιτροπος της Ιταλίας στην Αλβανία Τζακομίνι, γράμμα στο οποίο έγραφε ο Τσώρτσιλ: «Αν η Ιταλία για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μια μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ηταν γι' αυτό αναγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δε θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρετανίας».

Η παροχή ελευθερίας δράσης στα φασιστικά κράτη στην περιοχή των Βαλκανίων από μέρους της Αγγλίας, που ειχε κάνει την Πλατωνική δήλωση εγγύησης προς την Ελλάδα, προκύπτει και από τα αρχεία Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτή της Γερμανίας στο Λονδίνο και τη Μόσχα, που τμήμα της δημοσιεύθηκε μεταπολεμικά από το σοβιετικό Υπουργείο των Εξωτερικών.

«Η Μεγάλη Βρετανία, γράφει ο Ντίρξεν, προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας την επιθυμία να της παραδώσει αυτές τις χώρες…». Ιστορία της Αντίστασης Α! τόμος 1940-45 σελ 48.

Ενώ λοιπόν, η Πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της χώρας γνώριζε οχ μόνο τις προθέσεις-βλέψεις της Ιταλίας και την προτροπή και αυτής ακόμα της Αγγλίας προς την Ιταλία, να επιτεθεί στα Βαλκάνια (εύκολος αντίπαλος η Ιταλία σε σχέση με τη Γερμανία), η «ηγεσία» μας πιστός υπηρέτης των Αγλικών συμφερόντων στη Μεσόγειο των Σλάβων και των Γερμανών στη Μεσόγειο με τη γραμμή μεταξά, αφήνοντας αναχύρωτα τα υπόλοιπα σύνορα της χώρας και ειδικά από την πλευρά που εξυπηρετούνταν τα συμφέροντα της Αγγλιάς, αλλα και των αυτών, των «ειδικών γνωστών» που λυμένονταν τα εκατομμύρια του Ελληνα φορολογούμενου (κατά τον στρατηγό Καθενιώτη, αφήνοντας τον Κατσιδήμα και τον Μαυρογιάννη, να κάνουν με τα νύχια Ντάπιες στα σύνορα που η Αγγλία τα ήθελα ανοχύροτα!

Με δυο λόγια: Κοινή συναινέση Αγγλίας που ήταν ο τοποτηρήτης και επικυρίαρχος. από το 21 και της ελληνικής «ηγεσίας» σε περίπτωση πολέμου η Ελλάδα θα καταλαμβάνονταν ανυπεράσπιστη από την Ιταλία. Αλλωστε ο Τολπιλισμός της ΕΛΛΗΣ, από την πλευρά της Ιταλίας την 15η Αυγούστου στην Τίνο, αυτήν την έννοια ειχε. Αλλο πράγμα αν ο Ελληνες που μισούσαν θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, ξεσηκώθηκαν σαν ενας Ανθρωπος να αποκρούσουν τον φασίστα εισβολέα.

Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή των Ελλήνων στον πόλεμο,(για όποιον ερμήνευσε σωστά το τραγούδι της Βέμπο «με το χαμόγελο στα χείλη»), εκτός από την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης (αυτή ήταν και έννοια του Γράμματος του Γ Γραμματέα του ΚΚΕ Ζαχαριάδη, από την Φυλακή της Κέρκυρας, για «συμμετοχής όλων αναξαιρέτως των Ελλήνων με εκείνη τη φοβερή προτροπή «με το πέτρα την πέτρα καλύβι το καλύβι και εννοούσε την αυτοθυσία…»), ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Την 1η Σεπτεμβρίου 1939 ξέσπασε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Τα γερμανικά στρατεύματα ξεσχίζοντας τις διεθνείς συνθήκες και παραπατώντας κάθε γραφτό και άγραφο νόμο, εισέβαλαν στο πολωνικό έδαφος. Η κήρυξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πόλεμου δεν προκάλεσε καμιά έκπληξη σε κανέναν. Ήταν η λογική κατάληξη μιας σειράς τοπικών πολέμων, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών αρπαγών, που ειχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και μιλιταριστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας.

Η αναίτια φασιστική επίθεση της ιταλίας στην Αιθιοπία, προκάλεσε κύμα οργής και αγανάκτησης στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Μια κοινή γνώμη, που απαιτούσε να παρθούν αποτελεσματικές κυρώσεις για τον επιτεθέμενο, αλλα η κοινωνία των Εθνών (ΚΕΤ) στάθηκε ανήμπορει να πάρει οποιοδήποτε αποτελεσματικό μέτρο εξαιτίας της πολιτικής των Δυτικών δυνάμεων, που ουσιαστικά άφησαν ελευθερία δράσης στους φασίστες εισβολείς.

Ο πόλεμος φυσικά είναι ένα αναγκαίο κοινωνικό φαινόμενο που απορρέει από τη φύση του καπιταλιστικού και του ιμπεριαλισμού και τον τρόπο που κατανέμει τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο-ατομικά. Οσο θα παραμένει ο καπιταλισμός, σαν σύστημα παραγωγή, κατανομής και ζωής, θα παραμένει και ο κίνδυνος πολέμου.

Επειτα στις παραμονές του Β.Π.Π δεν υπήρχαν οι υλικές προϋποθέσεις για την αποτροπή του. Η Σοβιετική Ενωση (ΕΣΣΔ) που ήταν η μόνη Σοσιαλιστική χώρα στον κόσμο που ειχε δικούς της συγκεκριμένους λόγους να παλεύει για την ειρήνη. Ηθελε χρόνο και ειρήνη να σταθεροποιήσει το νέο και πρωτόγνωρο κοινωνικό οικονομικό της σύστημα.

Το σύστημα που κοινωνικοποιώντας τα μεγάλα μέσα παραγωγής, θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων, από την ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ που στηρίζεται το καπιταλιστικό σύστημα στην ΕΡΓΑΣΙΑ, ενώ παράλληλα θα άλλαζε και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ήταν διασπασμένο. Και αφού ήταν διασπασμένο δεν ήταν και ικανό να ασκήσει και αποφασιστική επιρροή στην διαφύλαξη της ΕΙΡΗΝΗΣ.

Αρα μόνο αν σχηματιζόταν ένα πλατύ και πανίσχυρο μέτωπο που θα συμπεριελάμβανε τις Δυτικές δημοκρατικές δυνάμεις, την ΕΣΣΔ, το Διεθνές εργατικό κίνημα και όλους τους φιλειρηνικούς λαούς, θα μπορούσε να μπει φραγμός στον πόλεμο, που οδηγούσαν οι δυνάμεις του φασισμού και του Ιμπεριαλισμού από κοινού για το ξανά μοίρασμα του κόσμου και ειδικά την εξάληψει από προσώπου Γης του Νέου σύστατου Σοσιαλιστικού κράτους.

Η Γαλλία όμως και κυρίως η Αγγλια έκαναν στενόκαρδους και ιδιοτελείς υπολογισμούς: Φροντίζοντας να σπρώξουν την ετοιμοπόλεμη Γερμανία σε πόλεμο με την ΕΣΣΔ. Πίστευαν πως αν θα εξαντλούνταν αμοιβαία αυτές οι δύο χώρες από τις ανυπολόγιστες καταστροφές Με τον τρόπο αυτό θα έβγαιναν ωφελημένοι και δυνατοί οι Αγγλογάλλοι ιμπεριαλιστές και θα επέβαλαν τα τελικά άνετα τις θελήσεις τους.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι ενώ οι Αγγλο-Γάλλοι έκαναν μακρόχρονες διαπραγματεύσεις με Σ. Ενωση για κοινή δράση (το ίδιο γινόταν και στην Ελλάδα για τη συγκρότηση του Εθνικού Απελευθερωτικού μετώπου, με το σύμφωνο Σοφούλη Σκλαβενα) συζητούσαν ατελείωτα, αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να περάσουν ο Ρώσικος στρατός από το έδαφος της Πολωνίας και υποκρινόμενοι πως δεν έδινε τη συγκατάθεσής της η Πολωνική κυβέρνηση, να περάσουν από το Πολωνικό έδαφος τα Σοβιετικά στρατεύματα.

Αλλα πώς ηταν δυνατόν, να αρχίσει κοινή πολεμική δράση, αν τα σοβιετικά στρατεύματα δεν συνένωναν τις προσπάθειες και τις στρατιωτικές ενέργειες με αυτές των συμμάχων τους και αν δεν σπεύδανε να βοηθήσουν την Πολωνία, που ήταν η χώρα που πρώτη θα έπεφτε θύμα της χιτλερικής επίθεσης;

Οι κυβερνήσεις της Πολωνίας, Ρουμανίας και Βουλγαρίας προτιμούσαν να κατακτηθούν οι χώρες τους από τη χιτλερική Γερμανία παρά να περάσουν από τα εδάφη τους τα σοβιετικά στρατεύματα. Αυτή η αδιαλαξία μόνο ο Αγγλο-Γάλλοι μπορούσαν να την υπαγορεύσουν.

Όμως οι Αγγλο-Γάλλοι δεν ενδιαφέρονταν να συγκροτήσουν κοινό με την Σ Ενωση αντιφασιστικό μέτωπο και αφού οι Αγγλοι δεν ήθελαν, ετσι και τα ελληνικά αστικά κόμματα δεν ενδιαφέρονταν να συγκροτηθεί ενιαίο εθνικό μέτωπο με τους κομμουνιστές, τις αριστερές, δημοκρατικές. Τις δυνάμεις που αφού εξάντλησαν τα όποια περιθώρια υπήρχαν συγκρότησαν το ΕΑΜ και σε συνέχεια τον ένοπλο ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του ελληνικού στρατού. Το ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ.

Όπως αποδείχθηκε η Αγγλία και η Γαλλία δεν ενδιαφέρονταν για μόνιμες και αποτελεσματικές διαπραγματεύσεις μ ε την Σ Ενωση. Αντίθετα χρησιμοποιούσαν τις άκαρπες διαπραγματεύσεις σαν μέσο για να μπορούν να προσεγγίσουν ευκολότερα τη χιτλερική Γερμανία για να την κατευθύνουν κατά της Σ Ενωσης με την υπόσχεση ότι θα λύσει και το θέμα του ζωτικού χώρου που τόσο ανάγκη είχε και τόσο επίμονα ζητούσε.

Οι Σοβιετικοί αφού εξάντλησαν την υπομονή τους να επιτευφθεί συμφωνία και δεν καρποφόρησε καταγείλανε δημόσια, πως οι Αγγλο-Γάλλοι, δεν επιθυμούσαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο κοινής δράσης που θα μπορούσε να αποτρέψει τον επιτιθέμενο, αλλα επιδίωκαν να βάλουν τη Σ Ενωση να βγάλει μόνη της τα κάστανα από τη φωτιά για να μπορέσουν αυτοί να καταλήξουν ετσι πιο ευκολότερα σε ενα ανήθικο και ευνοϊκό γι' αυτούς συμβιβασμό με την χιτλερική Γερμανία.

Η επίμονη άρνηση των Αγγλό Γάλλων να συνεργαστούν ισότιμα με τη Σ Ενωση και η προσπάθειά τους να στρέψουν την πολεμική μηχανή του Χίτλερ προς την αχανή Ρωσία και την ανατροπή του νεοσύστατου τότε κοινωνικό-οικονομικό σοσιαλιστικό σύστημα. Κάτω από τις διαμορφωμένες πλέον συνθήκες και την απειλή η Σ Ενωση υπόγραψε σύμφωνου μη επίθεσης με τη Γερμανία στις 24-8-1939.

Το Γερμανό-σοβιετικό σύμφωνο, το σύμφωνο του : Μονάχου. Από ότι αποδείχθηκε άντεξε στην ιστορία και στην ιστορική κριτική σαν μια επιβεβλημένη πράξη άμυνας της Σ Ενωσης, που ματαίωσε τα σχέδια του Αγγλο Γαλλικού Ιμπεριαλισμού. Με το σύμφωνο η Σ Ενωση κέρδισε χρόνο και μπόρεσε να προετοιμαστεί καλύτερα για να αντιμετωπίσει την από κοινού επίθεση εναντίον της.

Ετσι η πολεμική μηχανή του άξονα, αντί προς Ανατολάς που της υπόδειχναν οι Αγγλό Γάλλοι, στράφηκε προς τη Δύση οπου υπήρχαν τα κεφάλαια και οι πολεμικές στρατιωτικές μάχημες, σύμμαχες μονάδες που τόσο χρειάζονταν ο Χίτλερ, για να επιτεθεί πλέον για λογαρισμό του και όχι κατ΄ υπόδειξη των Αγγλό-Γάλλων προς την Σ Ενωση. Αυτό θα γινόταν αργότερα, αφού θα είχε καταλάβει και υποτάξει όλη την Ευρώπη και για λογαριασμό της Γερμανίας.

Ετσι μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, αφού υπόταξε το σύνολο της Ευρώπης εκτός από την Αγγλία, κυρίαρχος πλέον η Γερμανία δια του Χίτλερ και την αίγλη του αήττητου στράφηκε να κάνει αυτός και δια λογαριασμό του αυτή τη φορά αυτό που του υποδείκνυαν οι Αγγλό Γάλλοι.

Ενω ο άξονας ζέσταινε τις μηχανές, η Αγγλία και η Γαλλία, δεν θέλησαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο με την Σ Ενωσή, που να βασίζεται στις αρχές ισότητας και αμοιβαιότητας, ώστε να διαμορωθεί ένα αντιφασιστικό μέτωπο ικανό να βάλει φρένο τις αρπακτικές διαθέσεις του άξονα, αλλα ήθελαν ένα σύμφωνο που όπως αποδείχθηκε ιστορικά όπου η ΕΣΣΔ θα έπαιζε το ρόλου του υπηρέτη. Ένα ρόλο που ο υπηρέτης παίρνει επάνω του, ολο το βάρος των υποχρεώσεων…ενώ παράλληλα την τυπική αυτή προσπάθεια και την κολλησιεργία για την συγκρότηση, θα την χρησιμοποιούσε για να προβάλουν προς την κοινή γνώμη την άποψη ότι «η Σ Ενωση με διάφορα προσκόματα, ουσιαστικά δεν θέλει να συμβάλει στη δημιουργία αυτού του τόσου απαραίτητου αντιφασιστικού συμφώνου»!

Το ίδιο συνέβει και στη περίπτωση συγκρότησης του Ενθικού Απελευθερωτικού Μετώπου…Κολλησιεργία… κολισιεργία… μέχρις οτου οι Αγγλοι άρχισαν να οργανώνου τα εσωτερικά στηρίγματα. Βέβαια, η κωλλησιεργία απόβλεπε στο να κερδίσουν χρόνο, ώστε να πείσουν την Γερμανία να στρέψει την πολεμική μηχανή του ο Χίτλερ προς την Σοβιετική Ενωση και Ελληνες να παραταθούν

από την προσπάθεια συγκρότησης του Ελληνικού ενιαίου μετώπου. Ομως όταν ο Χίτλερ που τα ήθελε όλα αντί για την Σ. Ενωση έστρεψε, την πολεμική μηχανή και σάρωσε την Ευρώπη και την ίδια τη Γαλλία η αντιφασιστική συμμαχία έγινε πραγματικότητα δυο χρόνια όμως αργότερα. Αντί για το 1939 το 1941.

Οι λαοί όμως της Ηπειρωτικής Ευρώπης, μα και της Αγγλίας που το έπαιζαν απρόθυμη πλήρωσαν ένα μεγάλο κόστος σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Χρειάστηκε να φτάσουν τα 55 εκατομμύρια οι Νεκρή, 25 και πλέον Ρώσοι και ανυπολόγιστες ακόμα οι υλικές καταστροφές σε Ευρώπη και Ασία για να ηττηθεί ο άξονας.

Και ενώ η προσπάθεια, συγκρότησης του αντιφασιστικού μετώπου, δεν έγινε πριν την έναρξη του πολέμου για την πρόληψή του, η εξέλιξη που πήραν τα γεγονότα, εκ των πραγμάτων επιβλήθηκε και παρά ταύτα χρειάστηκε να θυσιασθούν 55 εκατομμυρια Ανθρωποι, να γίνουν τεράστιες υλικές καταστροφές για να ηττηθεί ο άξονας.

Αλήθεια μπορεί να φανταστεί κανείς σήμερα, έστω με ηττημένο τον άξονα χωρίς την συγκρότηση τον αντισυμμαχικού αγώνα και ειδικά χωρίς την πανστρατιά του Ρώσικου λαού και τον κόκκινο στρατό;

Για την ιστορία σε σχέση με τις απώλειες σε νεκρούς των συμμάχων του αντί συμμαχικού αγώνα, Ενώ οι Ρώσοι αριθμητικά ειχαν τεράστιες απώλειες σε νεκρούς στρατιώτες οι αλλοι δυο σύμμαχοι: οι μεν Αγγλία: ειχε 330 χιλιάδες νεκρούς στρατιώτες οι δε Αμερικάνοι 380 χιλιάδες νεκρούς και αντίστοιχες ήταν και οι υλικές καταστροφές ειδικά στην Ευρωπαϊκή ήπειρο.

Γιατί η Βόρια Αμερική και ειδικά στις ΗΠΑ, δεν έσπασε ούτε ένα κεραμίδι, ενώ εισέπραξε την αξία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, όπως εισέπραξε και του πρώτου. Ενώ παράλληλα εισέπραξε και την αξία της ανοικοδόμησης της καταστραμένης Ευρώπης εκτός από τον πόλεμο, μα και τους ίδιους που με τόση μανία βομβάρδιζαν «πέρα από τις ανάγκες του πολέμου»αλλα με πρόβλεψη και στόχο να δουλέψουν οι αμερικάνικες εταιρείες στην ανοικοδόμησή της Ευρώπης.

Η εφημερίδα «Ριζοσπάστης» προκειμένου να τονίσει το ρόλο της Σ Ενωσής, και τη συμβολή του κόκκινου στρατού στην ήττα του Ράϊχ, δημοσίευσε στις 31 του Γενάρη του 1945 ένα άρθρο με τίτλο ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΛΓΑ ΣΤΟΝ ΟΝΤΕΡ. Σαν να παρακολουθάει από κοντά και βήμα το βήμα τα γεγονότα. Γράφει λοιπόν ο συντάκτης του άρθρου;

«Ενας δρόμος από χιλιάδες χιλιάδες χιλιόμετρα. Αλλωτε χιονισμένος και άλλωτε παγωμένος. Αλλωτε πλημμυρισμένος και λασπωμένος, άλλωτε ξηρός και σκονισμένος. Αλλα πάντα δρόμος θριαμβευτικής πορείας για τους Αετούς του κόκκινου στρατού και δρόμος ατιμωτικής φυγής για τα στακάλια των χιτλερικών συμμοριών.

Σκόρπισαν το θάνατο, την αρρώστια, την καταστροφή και το θάνατο την απέραντη θλίψη στις ρουσικές στέπες, στα παράλια της Βαλτικής και Μαύρης θάλασσας, στην κεντρική Ευρώπη, στα Βαλκάνια, την Βόρεια και τη Δυτική Ευρώπη, στην Ιταλική Χερσόνησο και στη Βόρεια Αφρική.

Εφεραν τη δολοφονική σημαία τους σε όλες τις άκρες, κα τις πιο απίθανες, της βασανισμένης Ευρώπης. Στα Βρετανικά νησιά της Μάγχης, στο Νορβηγικό πολικό Κιρκινές, στη Γαύδο και το Καστελόριζο, σε κάτι νησάκια του Βόλγα.

Τα νησάκια του Βόλγα…Αλλα εκεί ήταν το Στάλινγκραντ! Εκεί φώλιαζε συμπυκνωμένη στην υπέρτατη απόφαση η αδάμαστη θέληση των εκατομμυρίων του σοβιετικού λαού. Και το κυριότερο; Εκεί φώλιαζε συμπυκνωμένο το θανάσιμο μίσος ολόκληρης της Ανθρωπότητας εναντίον του φασισμού.

Το μίσος και η θέληση έδωσαν την πνοή στον Κόκκινο Στρατό για την μεγάλη εξόρμησή του. Το χιτλερικό φίδι άρχισε να κουλουριάζεται κάτω από τα χτυπήματα. Αφησε τον Καύκασο, την Ουκρανία, την Κριμαία, τις Βαλτικές χώρες, τα Βαλκάνια, τη Φιλανδία, τη Βόρια Νορβηγία, την Ουγγαρία και τη μισή Πολωνία.

Στο Νότο και στη Δύση κάτω από τα χτυπήματα των άλλων συμμάχων, άρχισε να αφήνει τη μισή Ιταλία, Γαλλία, το Βέλγιο. Στο τέλος πληγωμένο και κομματιασμένο, ακόμα τρομερό στο πάθος του και στη δύναμή του, το χιτλερικό φίδι κουλουριάστηκε στις όχθες του Ρήνου και στις όχθες του Βιστούλα.

Εκατομμύρια Πολωνοί, Τσέχοσλοβάκοι, Ιταλοί, Νορβηγοί και Ολανδοί αγωνιούσαν ακόμα κάτω από τη μπότα του Χίτλερισμού. Και στον έκτο χρόνο του, ο πόλεμος αυτός, ο τρομακτικότερος σε συνέπειες που γνώρισε η πλάση, εξακολουθούσε να γίνεται έξω από τα σύνορα της Γερμανίας. Τα μεγαλύτερα φάρμακα εξακολουθούσαν να τα καταναλώνουν άλλοι λαοί και όχι οι Γερμανοί.

Αλλα ήρθε η ώρα για τη μεγάλη σοβιετική επίθεση. Οι Γερμανοί την περίμεναν. Ηξεραν ότι στην άλλη όχθη του Βιστούλα οι σοβιετικοί Στρατάρχες των τριανταεπτά και των σατανταπεντε χρόνων, οι χωριάτες, οι εργάτες και οι ψαράδες που πέρασαν από την πολεμική Ακαδημία της Μόσχας, ετοιμάζονται για να αναμετρηθούν με τους διάσημους ευγενεί «Φον» της Πρωσικής Στρατιωτικής Ακαδημίας.

Εκείνο, όμως, που δεν περίμεναν οι Γερμανοί, είναι ο τρόπος που έγινε η επίθεση. Μέσα στην καρδιά του χειμώνα η σοβιετική θύελλα εξαπολύθηκε απάνω τους από πέντε μεριές. Ο Ζούκωφ με την τρομερή θωρακισμένη δύναμη που είδε ποτέ ο κόσμος, τράβηξε την ευθεία του Βερολίνου, Δυο στρατιές ρίχτηκαν στην Ανατολική Πρωσία. Ο Κόνιεφ τράβηξε για την ανυπολόγιστη σε αξία Σιλεσία. Άλλη στρατιά, μέσα από τα δύσβατα Καρπάθια, χτυπάει την πότρα του κέντρου της Τσεχοσλοβακίας.

Πέντε μέρες πέρασαν. Ο Ζούκωφ, έχοντας αφήσει δεκάδες χιλιόμετρα πίσω το πολιορκημένο Πόζναν, μπήκε στη γερμανική Πομμερανία, έφτασε 140 χιλιόμετρα από τα Βερολίνο και λιγότερα από το μεγαλύτερο λιμάνι της Βαλτικής, το Στετίν. Ο Ροκοσόφσκυ και ο Τσερνικόφσκυ απέκοψαν την Ανατολική Πρωσία, κατέχουν πια τα παράλια και τα τέταρτα από την πλούσια περιοχή, που ήταν η φωλιά των Γιούνκερς και του χιτλερισμού. Πάει το Μέμελ, η Καινεξεβέργη καίγεται, σοβιετικά Άρματα βαδίζουν κατά του Ντάτσιχ. Τριάντα γερμανικές μεραρχίες βρίσκονται αποκομμένες παραπάνω, στην παραλία της Λετονίας.

Ο Κόνιεφ, βάζει στο χέρι ολόκληρη την πάμπλουτη περιοχή της Σιλεσίας, οπου οι Γερμανοί ειχαν συγκεντρώση τη μισή πολεμική της βιομηχανία. Πάει Οπέλν, το Μπερσλάου, χαροπαλεύει, ο χιτλερικός Δήμαρχος του ντουφεκίζεται από τον Χίμλερ «επί δειλία»

Ο Μαλινόφσκι και ο Πετρώφ, σπρώχνουν συστηματικά στην Τσεχοσλοβακία. Η Χιτλερική λυσσασμένη αντίσταση στην Ουγγική πρωτεύβουσα βρίσκεται στα τελευταία της.

Η ρόδα της τύχης δεν γυρίζει πια για τους Γερμανούς, γράφει η «Ισβέστια της Μόσχας». Είναι άγνωστο αν θα κατορθώσουν οι Γερμανοί να στήσουν καινούρια αμυντική γραμμή η αν ο κλονισμός που ειχε το μέτωπό τους σε πλάτος 700 χιλιομέτρων θα οδηγήσει σε οριστική κατάρρευση.

Ωστόσο είναι γεγονός ότι ο πόλεμος μέσα στο γερμανικό έδαφος. Σε όση από την Ανατολική Γερμανία που δεν εχουν καταλάβει ακόμα οι Ρώσοι βασιλεύει το χάος, ο πανικός και η αποσύνθεση και το μεγαλύτερο χάος βασιλεύει στο ίδιο το Βερολίνο. Εκατομμύρια πρόσφυγες καθαρόαιμοι άριοι Γερμανοί, σέρνοντας ένα μπόγο κουρέλια («Είναι ό,τι απόμεινε από την περιουσία τους» τηλεγραφούν οι Σουηδοί δημοσιογράφοι) μέσα στην παγωνιά, τα χιόνια και τη λάσπη. Τρόφιμα υπάρχουν ελάχιστα…Οι ξένοι εργάτες δραπετεύουν.

Οι δήμιοι του Χίμλερ τουφεκίζουν επί τόπου κάθε έναν που τολμάει να αναστενάξει δυνατά. Ο γερμανικός λαός δοκιμάζει με τόκο απάνω στη σάρκα του όλα οσα τράβηξαν οι λαοί της Ευρώπης από τους χιτλερικούς δημίους.

Και αν δεν φαίνεται για τους χιτλερικούς, φως στον χιονισμένο ορίζοντα. Η επίθεση μπήκε στην Τρίτη εβδομάδα. Ο Ροκοσόφσκι τραβάει για το Ντάστιχ, ο Περτώφ για την Πράγα, ο Ζούκωφ για το Βερολίνο… «Δεν εχουν ούτε Ουράλια, ούτε Στέπες να ξεμακρύνουμε. Που θα βρούμε μια γραμμή που να μην αναποδογυριστεί μέσα σε ένα εικοσιτετράωρος»- Ντόϊστε Αλγκεμάϊνε Τσάϊτουνγκ, αυτή η πιο παλιά και πιο σοβαρή γερμανική εφημερίδα.

Που θα βρουν αυτή τη σωτήρια γραμμή οι χιτλερικοί της Γερμανίας και μαζί μ' αυτούς και οι ομοϊδεάτες τους σε ολο τον κόσμο; Τώρα ή λίγο αργότερα θα βουλιάξει μια για πάντα κάθε τέτοια σωτήρια γραμμή. Ρόδα της τύχης μόνο ανάποδο θα γυρίζει πια για τους χιτλερικούς-και τους φασίστες ολου του κόσμου…

Και ενώ παρά τις δυσκολίες η αντιφασιστική συμμαχία έγινε, στη χώρας μας δυστυχώς παρά την προσπάθεια από την πλευρά των κομμουνιστών και αυτών που τελικά συγκρότησαν το ΕΑΜ, στάθηκε

αδύνατη η συμμετοχή τους σε αυτό ενιαίο μέτωπο Αντίστασης με τις γνωστές για τη χώρα και το λαό συνέπειες και ειδικά για αυτούς του συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Ιστορικά αποδείχθηκε ότι η Σ Ενωση έκανε ό,τι μπορούσε για να οργανωθεί μια γερή και ακατανίκητη αντί χιτλερική συμμαχία από την άνοιξη-καλοκαίρι του 1939. Αν ήθελαν το ίδιο και Δυτικές δυνάμεις και κυρίως αν η Αγγλία και η Γαλλία ειχαν ακολουθήσει μια άλλη πολιτική, αν είχε γίνει θα ειχε αποφευχθεί ο Δεύτερο Παγκόσμιος Πόλεμος. Αλλα και στην περίπτωση που ειχε τελικά εκραγεί, άλλη θα ήταν η εξέλιξη του και οπωσδήποτε λιγότερα θα ήταν τα βάσανα και μικρότερες οι θυσίες των λαών και ειδικά των κατακτημένων λαών και ειδικά η χώρα μας.

Όπως εναι γνωστό όλα τα ΕΑΜ της Ευρώπης ή σχημάτισαν κυβέρνηση ή συμμετείχαν στις κυβερνήσεις το Ελλληνικό ΕΑΜ δεν συμμετείχε. Είναι γεγονός ότι η ηγεσία του ΚΚΕ που ήταν η καρδιά και η ψυχή του ΕΑΜ έκανε πολλά και ασυγχώρητα λάθη, τα ιστορικά γεγονότα όμως που ήρθαν στο ΦΩΣ πείθουν και τον ποιο δύσπιστο ότι και αν ακόμα το ΚΚΕ-ΕΑΜ, δεν έκανα ούτε ένα λάθος την ίδια εξέλιξη θα ειχαν τα ιστορικά γεγονότα στη χώρα μας.

Και θα ειχαν την ίδια εξέλιξη, γιατί ήταν εκτός από προσχεδιασμένα και καλά οργανωμένα, από την φιλτάτη σύμμαχο και τοποτηρητή από το 21 Αγγλία. Με πρώτο το αγγλικής κόπης Βασιλό-μεταξικής δικτατορία, τον προσχεδιασμένο κατά τον βασιλικό επίτροπο της Ιταλίας στην Αλβανία Τζιακομινι και τον Ντρίρξεν πρώην πρεσβευτή της Γερμανίας στο Λονδίνο, φαίνεται ξεκάθαρα ποιος ρύθμιζε τα πράγματα στην Ελλάδα, πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά, πολεμικά αλλα και τον καθορισμό των ελληνικών κάθε φορά συνόρων!

Την εγκατάλειψη της πολιτειακής, πολικής και μέρος της ηγεσίας του στρατού και ένα μεγάλο μέρος του στρατού πριν καταληφθεί η χώρα, με υπόδειξη της Αγγλίας μαζί με τα αποθέματα χρυσού της χώρας και τη μεταφορά του στην Αγγλία, όχι μόνο δείχνει αλλα επιβεβαιώνει, ότι η Αγγλία όχι μόνο ρύθμιζε αλλα και καθόριζε τα πάντα αυτή και μόνο αυτή τα της Ελλάδας!

Αλήθεια μπορεί να φανταστεί σήμερα κανείς, αν δεν γίνονταν αυτή η αντιφασιστική συμμαχία και τα ΕΑΜ στις κατακτημένες χώρες, της Ευρώπης που θα ειχε οδηγηθεί η κοινωνία Ανθρώπων, μα και η Ελλάδα μετά την επικράτηση του Ναζισμού με τα πιστεύω και τις αντιλήψεις των Ναζί για την Αρια φυλή;

Που είναι «η ανώτερα και ισχυροτέρα ολων…» Που είναι «ο μοναδικός δημιουργός της ανώτερας ανθρωπότητας…» Που υπήρξε πάντοτε « ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του ανθρώπινου πολιτισμού…» Οπου Αριος «είναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας…» Οπου ο «ανώτερος σκοπός του ρατσιστικού κράτους είναι η φροντίς να διατηρηθεί η καθαρότητα της Αριας φυλής, ώστε να μην μολυνθεί το έργο του Θεού». Οπου κατά τον Χίτλερ «οι Εβραίοι είναι λαός ληστών…» Λέγοντας ότι υπερασπίζοντας τον εαυτό του κατά «των Εβραίων αγωνίζομαι να υπερασπιστώ το έργο του θεού…»

Ότι «οι Γερμανοί είναι το μοναδικό είδος ανθρώπων το οποίο επέλεξε το Πεπρωμένον να φέρει εις πέρας το μεγάλο του έργον… ». Ότι «οι Γερμανοί είναι απολύτως ανώτεροι είναι ανώτεροι από κάθε άλλο λαό… ». «Λαός καθοδηγητής και αφέντης». Ότι «»πρέπει να φέρομε προς Εμάς το διακριτικό σήμα των πράξεων, τις οποίες ο θεός προσδοκά να πραγματοποιήσομε … »

Το «Εθνος» είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας και του Ιμπεριαλισμού. Πρέπει να ξεφορτωθούμε αυτήν την ψεύτικη αντίληψη και στη θέση της να βάλουμε την αντίληψη της φυλής, που δεν είναι ακόμη φθαρμένη…» Αυτή ήταν η αποκρουστική σύνθεση του γερμανικού εθνικισμού «θεολογικού αντί-εβραϊκού και Σοσιαλιστικού μένους, ρατσισμού, αντί κομμουνισμού που με τον χιτλερισμό που επιβλήθηκε με την βία και τη εξόντωση των αντί πολιτευομένων Γερμανών κομμουνιστών, σοσιαλ-Δημοκρατών, φιλελευθέρων στα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης, των Εβραίων, των Τσιγγάνων καιτων Ρώσων αιχμαλώτων μετά.

Δυστυχώς, παρά το κόστος σε Ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές που δεν εχουν κοστολογηθεί ακόμα, η Ελίτ του Γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας και διατηρώντας αντιλήψεις του μεσοπολέμου, αλλά και του παγκόσμιου Σοσιάλ-Ναζισμού, επιδιώκει μέσω του αναθεωρητισμού των επαγγελματιών ιστορικών, Γερμανών και αλλων, (ειδικά οι πέρα του Ατλαντικού που προκειμένου να είναι ο 2ο^{ος} πρώτος αιώνας, να ειναι ο αιώνας των ΗΠΑ, θέλουν να ξεφορτωθούν τις ευθύνες τους στο

διάβα του 20ου, η ιστορία να αρχίσει να μετρά αγνή και αμόλυντη αλλα ΗΠΑ και μόνο) την επανεργαφή της Ιστορίας.

Ξεχνώντας ότι η ΙΣΤΟΡΙΑ, δεν γράφεται αλλα αντιγράφεται. Και δεν γράφεται γιατί είναι γραμμένη με το αίμα των Νεκρών και των Αναπήρων αραιωμένο με το δάκρυ των Γονιών. Η ιστορία είναι γεγονότα που καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Γι' αυτό εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να δικαιολογήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και αυτών καθ' εαυτών των γεγονότων.

Και τα γεγονότα είναι πισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι ετσι, όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ολοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς: προηγήθηκε, του πολέμου, στη διάρκειά του και κυρίως γιατί ειχε αυτήν την κατάληξη. Τι ήταν αυτό που μεσολάβησε και δεν τηρήθηκαν οι υποσχέσεις που έδωσαν οι ηγέτες του αντί φασιστικού αγώνα προκειμένου να συμμετάσχουν οι λαοί στην ήττα του φασισμού, δεν πήραν σάρκα και οστά. Ποιοι και για πιο λόγω έσυραν και αιματοκύλησαν την Ανθρωπότητα στα πεδία των μαχών.

Δεν είναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν είναι αυτή, Ούτε αυτή σπέρνει και διατηρεί τα μίση. Είναι αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθεια, η θελληματική ή αθέλητη αλλείωση και διαστρεύλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισό λόγα και τα ψέματα. Είναι τα εγκλήματα μικρά ή μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, οι αιτίες και ο σκοπός επέτρεψαν να γίνου αυτά.

Δυστυχώς, η Ελιτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας και διατηρώντας αντιλήψεις αντίστοιχες με αυτές του μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του αναθεωρητικού πνεύματος των επαγγελματιών ιστορικών Γερμανών και αλλων, Ειδικά οι πέρα του Ατλαντικού που θέλουν ο 21ος αιώνα να είναι ο αιώνας των ΗΠΑ, όπως το προ λάλησε ο τέως πρόεδρος Μπους, με την επανεγγραφή της ιστορίας επιδιώκουν να παραγράψουν-ξεφορτωθούν τις ευθύνες που τους βαρύνουν για ό,τι συνέβει στον 20ο αιώνα, ετσι ώστε άμωμοι και αμόλυντοι να αρχίσουν πλέον αυτοί να γράφουν αλλα ΗΠΑ στο εξής την ιστορία της Ανθρωπότητας.

Η επανεγγραφή της ιστορία σκοπό εχει να πείσει ότι: Ότι ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοηκών Ναζί, αυτών μόνο που δίκασαν και καταδίκασαν στην Νυρεμβέργη ευθύνονται για όλα!...Ο Κούρτ Βαλχάϊν και χιλιάδες άλλοι ομως που αργότερα καταδικάστηκε σαν δωσίλογος διατέλεσε επί δέκα συναπτά έτη Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ.

Μια επιδίωξη που αξιοποιεί απόψεις συναισθηματικές και επιφανειακές όπως ο Σπίμπεργκ στην ταινία «Λιστα του Σίντελρ». Δυστυχώς, όμως γι' αυτούς και την απεγνωσμένη προσπάθεια που κάνουν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα.

Ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής Τόμας Μάν, αυτόπτης μάρτυρας της ανόδου του χιτλερισμού, χαρακτηρίζει τον εθνικοσοσιαλισμό: «επανάσταση του Μηδενισμού» εμφορούμενο από ένα πλέγμα πεποιθήσεων «στο απάνθρωπο στο παράλογο και το χθόνιο στοιχείο, στη Γη, στο λαό, στο αίμα, στο παρελθόν και στο θάνατο». Και, κυρίως, θεωρεί ότι οι ρίζες του προβλήματος του γερμανικού μιλιταρισμού ανιχνεύονται στην απολιτικότητα του γερμανικού πνεύματος, καθώς λέει «μια κουλτούρα που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική βρίσκεται πολύ κοντά στη βαβραρότητα».

Ο ίδιος σημειώνει στα 1941 σε επιστολή του ότι «θα ήταν δύσκολο να γνωρίζουμε μέχρι ποιο σημείο θα έπρεπε να ανατρέξουμε στη ροή της γερμανικής ιστορίας, για να μη βρούμε πλέον εκείνο το πνεύμα που, αφού έφτασε σήμερα στο έσχατο βαθμό του εξευτελισμού, και απειλεί να υποδουλώσει και να ρίξει στη βαρβαρότητα τον κόσμο. Για να βρούμε κάποια αρχή, θα πρέπει να ανατρέξουμε τουλάχιστον μέχρι τον Μεσαίωνα. Αφού ο Λούθυρος ειχε ήδη καθαρά Ναζιστικά χαρακτηριστικά. Και πόσες φρικαλεότητες βρίσκονται στον Φίχτε! Πόσες απειλές στη μουσική και ακόμη περισσότερο στα γραφτά του Βάγκνερ! Τι μείγμα φωτός και στοταδισμού στο Σοπέν-χάουερ και στο Νίτσε!»

ΟΙ παραλλαγές αυτές σήμερα, διαπερνούν τη σκέψη πολιτών αλλα και ηγετών, που δήθεν διδάχτηκαν από τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, τόσο ώστε να και υποδαύλισαν τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία-ισως επειδή τους νεκρούς Ορθόδοξους ή Μουσουλμάνους θεωρούνται δεύτερης κατηγορίας Ανθρωποι;

Είναι, βέβαια, απόλυτη η γνώμη για την ομοιότητα του σημερινού κοινωνικού-πολιτικού statovs της Ευρώπης με αυτό του μεσό πολέμου. Αλλα οσο δεν αποκλείεται η πιθανότητα επανόδου με νέα μορφή του φασισμού-τουλάχιστον θεωρητικά-χρέος της δημοκρατικής συνείδησης είναι να ανασυνθέσουμε την αναλογία με το πολύμορφο κοινωνικό φασισμό και αποκλεισμό που πάντα λειτούργησε-ισως αφανώς-σαν βασικός τροφοδότης των όποιων φασιστικών πολιτικών.

Καταλυτικά προς τον κοινωνικό αποκλεισμό, επενεργούν η Νέο φιλελεύθερη επέλαση και η κρίση στις χώρες της Ευρώπαϊκής Ενώσης οι προβληματικές αναδιατάξεις με λαϊκισμό, τοπικισμό, αυταρχισμό στον πρώην «υπαρκτό Εθνικισμός, τον ανορθολογισμο, πεσιμισμό, ρατσισμό είναι το εκρηκτικό μείγμα αυτών των χημικών αντιδράσεων.

Κοινός παρανομαστής της «Ευρώπης η αγανάκτηση», είναι η οργή για την επιχειρούμενη άγρια συμπίεση του επιπέδου ζωής, που ιδιαίτερα στις χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, με την περιβόητη εσωτερική υποτίμηση λόγω ανταγωνιστικότητας προσλαμβάνει εκ νέου το χαρακτήρα μετατροπής της περοχής σε περιφέρεια της Γερμανίας.

Ξεχνώντας ότι η ΙΣΤΟΡΙΑ, δεν γράφεται αλλα αντιγράφεται. Και δεν γράφεται γιατί είναι γραμμένη με το αίμα των Νεκρών και των Αναπήρων αραιωμένο με το δάκρυ των Γονιών. Η ιστορία είναι γεγονότα που καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται.

Γι' αυτό εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή διακίωση για να δικαιολογήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και αυτών καθ' εαυτών των γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει.

Και ολοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς: προηγήθηκε, του πολέμου, στη διάρκειά του και κυρίως γιατί ειχε αυτήν κατάληξη. Και το βασικότερο; Τι ήταν αυτό που μεσολάβησε και δεν τηρήθηκαν οι υποσχέσεις που έδωσαν οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα προκειμένου να συμμετάσχουν οι λαοί στην ήττα του φασισμού δεν πήραν σάρκα και οστά. Ποιοι και για πιο λόγω έσυραν και αιτοκύλησαν την Ανθρωπότητα στα πεδία των μαχών.

Τα πράγματα στο θέμα του αφοπλισμού έδειξαν, πως οι κατακτητές ειχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές οσο και τις συγκεκριμένες. Και δεν ηταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί. Αυτοί που τους πήγαιναν στους συγκεκριμένους χώρους και σπίτια, που οι μέλλοντες να αγωνιστούν ειχαν κρύμενα όπλα. Σκότωναν τους κατόχους και έκαιγαν τα σπίτια, μα και το χωριό. Ακόμα υπήρχαν και οί κάθε μορφής συνεργάτες και υπηρεσίες που ανοικτά κήρυτταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σε αυτούς που δυσανασχετούσαν η αντιδρούσαν σε δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των νέων «Ταγών» και τα αθέμιτα προσωπικά τους συμφέροντα.

Ο λαός μας προδομένος από την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, με πλούσια όμως αντάρτικη πείρα από τον καιρό του 21, Αντάρτης, κλέφτης παλικάρι είναι πάντα ο λαός και την διεύρυνση του εδαφικού και γεωγραφικού ορίζοντα της σύγχρονης Ελλάδας, την κάνει πάντα ο λαός. Το ίδιο θα γινόταν μετά την ίδρυση τους Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στις 27 Σεπτεμβρίου 1941, αφουγκράστηκε την φωνή του ΕΑΜ, όρθωσε το ανάστημά του και θαρραλέα εντάχθηκε στις γραμμές του, μέσα από τις οποίες πολέμησε με αυτοθυσία για τη λευτεριά της πατρίδας και τη νίκη του συμμαχικού αγώνα.

Με την καθοδήγηση του ΕΑΜ και τις αξιοθαύμαστες θυσίες εντάχθηκε στην ένδοξη χορεία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν τα ανάστημα τους κατά του Χίτλερ και Μουσουλίνι και των εγχωρίων παραγιών τους και έγραψε ενα ακόμα ασύγκριτο Αντιστασιακό Επος, δίπλα στο Επος του 40.

Πρώτος μέσα στους πρώτους, ειναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε με το έπος του στα αλβανικά βουνά. Το συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους και ενταγμένος στο συμμαχικό στρατηγείο ο Ελληνικός Απελευθερωτικός Λαϊκός Στρατός (ΕΛΑΣ).

Λευτέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλα περήφανος και πανώριος ο ελληνικός λαός στην πρώτη-πρώτη γραμμή των ενδόξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων. Η Εθνική Αντίσταση λέγονται τα πιστοποιητικά και οι περγαμηνές του λαού και της Ελλάδας. Τα πιστοποιητικά αυτά τα αποδέχθηκε και τα παραδέχθηκε όλη η οικουμένη.

Η Ενθική Αντίσταση αποτελεί αναγνωρισμένη προσφορά του ελληνικού λαού στον αγώνα όλων των λαών εναντίον του φασισμού. Αποτελεί αδιαφιλονίκητη Δόξα. Η συνεισφορά της στον αντιστασιακό αγώνα έκανε ποιο στενούς τους δεσμούς του λαού μας με τους αλλους λαούς του κόσμου που πολέμησαν το φασισμό. Και ως εκ τούτου καταξιώνει σαν απαράγραπτα δικαιώματα στο δημοκρατικό και φιλειρηνικό λαό μας στο μνημονικό της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Και ενω η παγκόσμια κοινή γνώμη, οχι μόνο τα δέχθηκε αλλα τα καταχώρησε σε μια αξιοπρεπή θέση στην παγκόσμια ιστορία. Τα αρνήθηκε όμως, τα εξόρκισε, τα ξέσκισε και τα τσαλαπάτησε η αξιοσέβαστη «εθνικόφρων παράταξη» της ίδιας της Ελλάδας.

Οι άνθρωποι και τα κόμματα, που τα κατάφεραν, μέσα στη σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία, να ειναι οχι μόνο εκτός τόπου και χρόνου, αλλα και να μην σεβαστούν ενα αξιοθαύμαστο κομμάτι της Νεοελληνική ιστορίας. Οι Ηρόστρατοι, που γκρεμίζαν με αντεθνικό πάθος, ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία αυτό που με αίμα, σάρκα και με κόκαλα κάθε φορά χτίζει ο ελληνικός λαός στο διάβα του εθνικού, κοινωνικού και εθνικού του βίου.

Για να γίνει αντιληπτό, πως λειτούργησε η «εθνικόφρον παράταξη» αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας θα αναφερθώ σε ορισμένα αποσπάσματα ενος άρθρου της εφημερίδας «Καθημερινή» που δημοσίευσε στις 13-5-45 απευθυνόμενη προς της ηγεσία της τότε Σοβιετική Ενωσης:

Γράφει λοιπόν,επί λέξη η «Καθημερινή»:

«Αγριοι εφιάλτες άρχισαν να ταράζουν την απόλυτη, ώς χθες μακαριότητα της φασιστικής Δεξιάς. Ειχε φαντασθεί τα πράγματα πολύ εύκολα. Αφού εθαυματούργησαν, ύστερα από έξη βδομάδες τα τάκνς, τα ρουκετοβόλα αεροπλάνα και τα αντιτορπιλικά του Σκόμπυ, ελπίσει σε μια μετά Δεκεμβριανή αιωνιότητα. Η πτωματολογία (οι Αγγλοι εργατικοί την ονόμασαν «καπηλία ωμοτήτων») και την ομηρολογία (οι Αμερικάνοι δημοκράτες την ονόμασαν, εννωεί τη σύλληψη των 25,000 ομήρων που συνέλλαβε η Δεξιά, Ιησουϊτικη εξαχρείωση») θα έριχναν στάχτη στα μάτια της άπιστης αντιφασιστικής υφηλίου.

Η Βάρκιζα θα αποτελούσε ενα έξυπνο φαυλοκρατικό κόλπο, αφού θα τύλιγε οχι μόνο την ελληνική Αριστερα. αλλα και τους κ.κ. Μάκ Μίλλαν και Ρέξ Λήπερ, που εγγυήθηκαν την υπογραφή του συμφώνου. Ο ΕΛΑΣ θα παρέδινε τα τιμημένα όπλα «σαν κορόϊδο».Η κυβέρνηση Πλαστήρα, μεταβατική και πρόσκαιρη, θα άφηνε τη θέση της σε μια αλλη σταθερή, μόνιμη και αιώνια κυβέρνηση. Μια γνήσια φασιστική στρατοκρατική κυβέρνηση της Δεξιάς.

Θα γινόταν η ηθική αποκατάσταση του κ Ιωάννου Ράλλη και ολων των αλλων «εθνικών μαρτύρων», που δικάζονται σήμερα σαν «δοσίλογοι». Και το κράτος, βράχος ακλόνητος του αντί κομμουνισμού και Αστυνομικής απολυταρχίας, θα στέκονταν υπόδειγμα προπολεμικού φασιστικού κράτους. Ενα γνήσιο κράτος Δοσιλόγων, μοναδικό στο είδος του».

»Η 4^{η} Αυγούστου-αυτή η συνισταμένη ό,τι πιο αισχρό και ποιο ταπεινό εχει να παρουσιάσει η νεοελληνική ιστορία-λυσσασμένη στο αντισοβιετικό της πάθος μόνο που δεν διέκοψε και επίσημα τις διπλωματικές σχέσεις με το σκανδαλώδες σοσιαλιστικό, ενα έκτο του κόσμου, που τολμούσε να ειναι τόσο αντίθετο στη Μεταξική θεωρίας περί κοινωνίας και κράτους.

»Οταν, ύστερα, από μια τέτοια ανώμαλη και ηλίθια για τα συμφέροντα του ελληνικού έθνους εξέλιξη, οι Ελληνό-σοβιετικές σχέσεις, θα μπορούσαν να εξελιχθούν λαμπρά και, δίπλα σε εξίσου θερμές αγγλό-Ελληνικές σχέσεις, να αποτελέσουν τη βάση για μια γόμινη, ανοιχτομάτα, ρελιαστική και επιστημονικά θεμελιωμένη εξωτερική πολιτική, η υπόθεση χαντακώθηκε!

Τη χαντάκωσε ενας καθυστερημένος μέγας ανήρ, «ισάξιος του Ελευθερίου Βενιζέλου»,ενας γόης πολιτικός, ο κ Γ. Παπανδρέου. Ενας αλλος πολιτικός, ο Γ.Καφαντάρης, εραστής της λαϊκής ακριβολογίας και ζεματισμένος από τα «μούπες-σούπα» του κ Παπανδρέου, συνήθιζε να τον αποκαλεί «Παπατζήν της πολιτικής». Ο «Παπανδρέου Παπατζής» των λαϊκών διαδηλώσεων θα μείνει ένδοξος στην ιστορία μας για δύο μεγάλα κόλπα.

Το ενα είναι, οτι με άφταστη ταχυδακτυλουργία «ετσουβάλιασε»,καθώς ισχυρίζεται, την Αριστερά στο Λίβανο. Το δεύτερο και μεγαλύτερο ειναι οτι-κατά τη διάλεκτο των παπατζήδων-κατόρθωσε και «την έσκασε» και του Στάλιν...».

Βέβαια, τα εσωτερικά στηρίγματα των Αγγλων ήταν πολλά. Στη διάρκεια της κατοχής με τη συμπαράσταση της αντίσταση οργανώθηκαν και οι Αγγλοι στρατιώτες που δεν μπόρεσαν να φύγουν και προστέθηκαν και οι αυτοί στην πλειάδα των κατασκόπων.

Αυτά και πολλά αλλα επιχειρήματα της «καθημερινής» πείθουν για την ασυδοσία της Δεξιάς και τον τρόπο που σκέπτονταν και λειτουργούσε αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας. Πράγματι αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας το επόμενο βήμα ήταν η ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ και ενας απηνής και αδιάκριτος διωγμός εξαπολύθηκε

Η εγκατάλειψη της χώρας από τους «Ταγούς», η κολισιεργεία και τελικά η άρνηση των αστικών κομμάτων για συγκρότηση ενιαίας αντιστασιακής οργάνωσης στο εσωτερικό της χώρας (εξού και η καθυστέρησης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου), και οι εντολές που άφησαν πίσω οι φυγάδες αποτέλεσαν την υποδομή του διχασμού. Αντί για από κοινού δράση, οι Ελληνες χωρίζονται, τραβολογούνται και αρπάζονται μεταξύ τους για το αν πρέπει να γίνει αποδοχή-συνεργασία ή να οργανωθεί Αντίσταση.

Χιλιάδες πλήρωσαν με τη ζωή τους, από τους καταδιωκτικούς μηχανισμούς. Τους μηχανισμού που ενα στόχο ειχαν, να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. τη θέληση να αγωνιστούν για την απελευθέρωση της χώρας ανεξάρτητα από το κόστος.

Το αίμα τρέχει ποτάμι. Το άλικο αίμα των παιδιών της Ελλάδας, έτρεχε ζεστό στην άσφαλτο, στα βουνά και τους κάμπους. ο λαός συγχιζόμενος θέλει να γίνει επιτέλους κυρίαρχος τη χώρα του και να βοηθήσει και τον συμμαχικό αγώνα.

Κάθε άλλος λαός θα ειχε μπει προ πολλού, οχι μόνο στο χρονοτνούλαπο, της ιστορίας αλλά στο κοιμητήρι της ιστορίας. Η μπουλτοζα της ιστορίας χωρίς προκατάληψη και σκοπιμότητα στο διάβα των αιώνων θα τον ειχε ισοπεδώσει και η ιστορία δεν θα ασχολούνταν ποια μαζί του. Πως μπορείς όμως να θάψεις-ξεγράψεις, οσο και αν προσπαθήσεις εναν λαό, οταν σε κάθε σου βήμα σκουντουφλάς-πέφτεις πάνω στην ίδια την ιστορία και την ύπαρξή του;

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί βυθισμένοι σε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Φόβος παντού. Και μέσα σ αυτήν την οικουμενική σιωπή ακούγεται ενας «αχός μεγάλος», ειναι κάποιοι μεθυσμένοι από το κρασί του 21 Ελληνες, που πάνω στα Αλβανικά βουνά διεξάγουν την πρώτη, ΝΑΙ την πρώτη, νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα:

«Τότε οι λαοί της Ευρώπης και του κόσμου ξύπνησαν», λέει ο Συμπολίτης μας Μάρτος Δημήτριος στο περιοδικό πολιτιστικά δρώμενα του Δήμου Βεροίας για τα 50χρόνα της Εθνικής Αντίστασης.

Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940, διαπιστώνοντας τη διάθεση του λαού να μην κατακτηθεί, μα και αν τελικά κατακτηθεί να συνεχίσει τον αγώνα για τη λευτεριά του, θα κατορθώσει να συμπυκνώσει το Εθνος ,την ψυχή του, την ιστορία του και την αποστολή του μέσα σε ενα και μόνο στίχο: Αυτόν το λόγω θα σας πω δεν εχω αλλον κανένα: «Μεθύστε με τ αθάνατο κρασί του εικοσιένα». Και σε συνέχεια ο Αγγελος Σεκελιανός.

Εχοντας τις παρακαταθήκες των προγόνων, θα προσδώσει την πανανθρώπινη αποστολή της Τριάγιας εκείνης γενιάς τον ρόλο της στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών με το περίφημο στίχο με το: Ομπρος, με Οργή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα ανοίγεις Δράμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Ομπρος» και αργότερα στην κατοχή:

Ο ίδιος «Δεν Ειναι Τούτο Πάλεμα Σε Μαρμαρένια Αλώνια, Εκεί Να Στέκει ο Διγενής, Και Μπρος Να Στέκει ο Χάρος. Εδω Σηκώνεται Ολη Γη Με Τους Αποθαμένους Και Με Τον ίδιο το Θάνατο Πατάει Το θανατό Της.Κι Απάνω-Απάνω Στα Βουνά, Κι Απάνω Στις Κορφάδες Τους Φωτάει Σε Μιας Ανάσταση, Ξεσπάει Αχός Μεγάλος, Η Ελλάδα Σέρνει Το Χορό, Ψηλά Με Τους Αντάτρες».

Ο «Ποιητές» ξύπνησαν τους Ελληνες «ραντίζοντάς» τους με το αγίασμα της ιστορίας τους. Και οι Ελληνες, ανατρέπουν την παγκόσμια αίσθηση οτι ο άξονας ειναι αήττητος και με τις νίκες στα αλβανικά βουνά διέγραψε τις πρώτες ελπίδες για την ήττα του άξονα. Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί πολυάριθμοι στρατοί π.χ οι Γάλλοι Αγγλοι κλπ το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων.

Με την «τρέλλα» έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Και σε συνέχεια ο Ποιητής Αγγελος Σικελιανός θα προσδώσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών με τον περίφημο στίχο το: Ομπρός, με Ορθή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρος». και όταν στις 6 του Απρίλη του 1941 ξεκίνησε εναντίον της χώρας μας η γερμανική «πύρινη λαίλαπα».

Τότε οι Ελληνες, ξανά κοιτάχθηκαν στα μάτια όπως ειχαν κάνει και την 28η Οκτωβρίου και αναμετρήθηκαν με την αυτοκρατορία του Ντούτσε στα μαρμαραίνια αλώνια, ετσι και τώρα επιβεβαιώντας για άλλη μια φορά οτι οι Ελληνες «δεν ειναι λαός ώριμος για σκλαβιά» (Δ Γληνός).

Και όταν τα γερμανικά φουσάτα πάτησαν «το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί» που λέει και το τραγούδι της Αντίστασης, θέλησαν να ατιμάσουν θέτοντας κάτω από την μπότα τους τα μέρη και τη γενιά που πρώτη, σ όλη την Ευρώπη δεν τους φοβήθηκε και ταπείνωσε στα αλβανικά βουνά παρ' ότι η προσπάθεια ήταν τυπική το φασισμό, Πριν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας με την κατάληψη και τις Κρήτης 29-30 Μαϊου.

Και πριν ακόμα προλάβουν να τσιγκρίσουν τα ποτήρια με τη σαμπάνια στο Βερολίνο, το κατέβασμα της χιτλερικής βάστικας γερμανικής σημαίας από την Ακρόπολη την ίδια νύχτα από την Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, αντιλλαλεί είδηση ανά τον κόσμο «ότι μιας νέας Ανάστασης κτυπάει καμπάνας μυνάει το μήνυμα του λυτρωμού...». Και σε λίγο ξεκίνησε το πρώτο σε ολο τον κόσμο Ενικό Απελευθερωτικό Μέτωπο με την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27-9-1941.

Το 1940,η Ευρώπη ολόκληρη βρίσκεται κάτω από τη μπότα του άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Φόβος παντού. Καμιά ελπίδα, κανένα σκίτριμα ζωής. Παντού ερείπια και θάνατος. Τα πάντα εχουν διαλυθεί και απόλυτη σιγή επικρατεί. Παντού σκοτάδι. Κανένα Φως.

Και μέσα σ αυτό το βαθύ σκοτάδι, σε αυτήν τη σιγή θανάτου ακούγεται ενας «Αχός μεγάλος» ενα βροντερό ΟΧΙ. Ενα ΟΧΙ που το είπαν κάποιοι «τρελοί» Ελληνες, που πάνω στα βουνά της Αλβανίας δίνουν την πρώτη. Ναι την πρώτη Νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα.

Η Ελλάδα μια μικρή, σε έκταση και πληθυσμό χώρα αναχαίτησε την πύρηνη λαίλαπα του άξονα. Και οχι μόνο αναχαίτησε τη λαίλαπα του άξονα, αλλα τον υποχρέωσε να το βάλει και στα πόδια και για αρκετούς μήνες. Υποχώρησε από τεράστιες εκτάσεις που ειχε ήδη καταλάβει και κατείχε και άφησε εκατοντάδες επίλεκτους φασίστες νεκρούς. Και αν δεν πρόστρεχε να σώσει τον Μουσουλίνι ο Χίτελερ, ο στρατός μας με την αμέριστη συμπαράσταση που ειχε του λαού θα τον ειχε ρίξει στην θάλασσα.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί με τεράστιο αριθμητικά στρατούς με άρτιους εξοπλισμούς και επιβλητικά μάσα (Αγγλοι,Γάλλοι, Τσέχοι, Πολωνοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την τρέλα έστω, οχι ομως με το ψέμα και το συμφέρον.

Οπως πρόβλεψαν οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στην βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλα για τη λευτεριά όλων των λαών όπου Γής. Ετσι για μια ακόμα φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή να περιφρουρηθούν οι ανώτερες ανθρώπινες αρχές, αξίες και τα ιδανικά του ανθρώπινου πολιτισμού.

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα από τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφή Αντίστασης ενάντια στον άξονα ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού. Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα,

Το ίδιο μεγαλούργησε οταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ»του λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ ηταν πιο ηρωϊκό και πιο βροντερό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στο οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και α γράψει ενα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες.

Με τα δύο βροντερά ΟΧΙ,που είπε η Ελλάδα στις δύο αήττητες μέχρι τότε αυτοκρατορίες, του Μουσουλίνι και του χίτλερ και την πρώτη και τη μεγαλύτερη αναλογικά Αντίσταση, που οργάνωσε και

πρόβαλε στους τρεις βάρβαρους κατακτητές, απέδειξε στην οικουμένη οτι η αιώνια Ελλάδα.Η Ελλάδα των Θερμοπυλών, του Μαραθώνα και του 1821 υπάρχει.

Και όχι μόνο υπάρχει, αλλα αγωνιζόμενη όπως πάντα η Ελλάδα για τα υψηλότερα Ανθρώπινα ιδανικά και οράματα, δίνει το παράδειγμα της αρετής, της αυτοθυσίας και την απροσμέτρητη λατρεία της προς την Ελευθερία και τη δημοκρατία. Να αποδείξει ,πως εδώ παλιότερα και γράφτηκαν αρκετές απ τις λαμπρότερες σελίδες της Ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Οταν οι Ευρωπαίοι λαοί, οι ηγεσίες και οι Ανθρωποι του πνεύματος έμαθαν και αυτοί ακόμα πέρα του Ατλαντικού, οτι μιά χούφτα ήρωες αντιμετώπισαν με θεϊκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλαγγών του Μουσουλίνι και μιας Αυτοκρατορίας εννενήντα εκατομμυρίων Γερμανών. Γερμανών που πρόστρεξε να σώσει τον ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του αήττητου.

Οταν έμαθαν, οτι η κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα κατοχής, δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος(όπως πολύ θα το ήθελαν μερικοί) της αντίστασης του λαού κατά των κατακτητών όχι μόνο οργανώθηκε , αλλά με το τίποτε και από το τίποτε οργάνωσε ένοπλο στρατό στα πρότυπα του προπολεμικού.

Οταν έμαθαν, οτι από την επόμενη της κατάκτησης οι Ελληνες άρχισαν ενα Νέο ανειρήνευτο αγώνα με τα στρατεύματα κατοχής! Εναν αγώνα πρωτόγνωρο αγώνα, που οι καταβολάδες του έχουν την προέλευση απ τον Λεωνίδα, τον Αλέξανδρο, τον Διγενή Ακρίτα και τον αρματολό.

Εναν αγώνα του γυμνού στήθους και της γροθιάς, αφού δεν υπήρχε πλέον οπλισμό και οργανωμένος στρατός και επιμελητείες, Οτι όλα αυτά έπρεπε να γίνουν απ το τίποτε και τον οπλισμό για τον αγώνα έπρεπε να τον πάρει απ τους ίδιους τους κατακτητές του. Μετά την κατάληψη της χώρας το μόνο πολεμικό μέσο που ειχαν οι Ελληνες για να αγωνιστούν και για τα οποία αγωνίστηκαν ήταν οι πολύτιμες και αξιοθαύμαστες παρακαταθήκες των προγόνων.

Αυτή η κιβωτός των ανεκτίμητων παρακαταθηκών χρέωνε και υποχρέωνε τους Ελληνες να συνεχίσουν μέχρι την τελική Νίκη τον αγώνα ώστε να φανούν αντάξιοί του και να γράψουν όπως και αυτοί όπως οι πρόγονοί τους νέες σελίδες δόξας για την Ελλάδα και την οικουμένη.

Οταν έμαθαν, οτι οι πρώτες αντάρτικές ομάδες έπιασαν τα βουνά. Οτι αρκετό μετά την κατάρρευση του μετώπου Ελληνες αντί για το σπίτι πήγαν στο βουνό να συνεχίσουν ον αγώνα και δυο Νέοι ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, ερμηνευώντας και εκφράζοντας την ψυχική διάθεση και θέληση του ελληνικού λαού να συνεχίσει και κάτω απ τις τραγικές κατοχικές συνθήκες και άοπλοι πλέον το αγώνα, όσο σκληρός και αιματηρός και αν είναι κατέβασαν στις 30 του Μάη του 1941 και τσαλάκωσαν τη γερμανική σημαία-βάστικα από την Ακρόπολη.

Οταν έμαθαν, οτι αντάρεες του ΕΛΑΣ, και του ΕΔΕΣ μαζί με 11 Αγγλους κομάντος ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόμου, κόβοντας στα δύο την Ελλάδα, την μόνη σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική.

Οταν έμαθαν, οτι οι ενισχύσεις σε στρατό και πολεμικό υλικό ,που έστελναν μέσο της Ελλάδας στον Ρόμελ δεν έφταναν στον προορισμό τους και οτι οι ανατινάξεις των σιδηροδρομικών γραμμών και των αμαξοστοιχιών διαδέχονταν η μια την άλλη και την τεράστια προσφορά στον συμμαχικό αγώνα στο σχέδιο «Κιβωτός».

Οταν έμαθαν, οτι οι Γερμανοί λήστεψαν σε τέτοια έκταση και με τέτοια αχαλίνωτη μανία και σε βάθος τον ελληνικό λαό που και ο ίδιος ο Μουσουλίνι επειδή δεν άφησαν τίποτε ούτε και γι αυτόν έφτασε στο σημείο για να δείξει το μέγεθος της ληστείας να πεί οτι:«οι Γερμανοί πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια των Ελλήνων».

Οταν έμαθαν, οτι τον χειμώνα 1941-42 τριακόσιες (300000)και πλέον χιλιάδες πέθαναν στις μεγάλες πόλεις και την ύπαιθρο ακόμα και ειδικά στην Αθήνα απ την πείνα. Οτι πάρα τη φρίκη και τον πόνο η Αντίσταση οργάνωνε καθημερινά τεράστια σε όγκο συλλαλητήρια α)για να σταματήσει η γκανγκστερική ληστεία β) να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, γ)να μην πάνε εργάτες και οι όμηροι στη Γερμανία δ)να μην γίνει επιστράτευση Ελλήνων για τα πολεμικά μέτωπα.

Οταν έμαθαν, αργότερα οτι με εντόλη του συμμαχικού Στρατηγείο οι Ελληνες αντάρτες με τις καθημερινές σκληρές μάχες με το στρατό κατοχής σε ολόκληρη την Ελλάδα κατόρθωσαν οχι απλώς να

παραπλανήσουν τους Γερμανούς αλλά να τους πείσουν οτι η συμμαχική απόβαση θα γίνει στην Ελλάδα και οχι στην Ιταλία, όπου πρόβλεπε το το συμμαχικό σχέδιο.

Όταν έμαθαν, ότι οι μάχες αυτές υποχρέωσαν τους Γερμανούς οχι μόνο να μη μετακινήσουν δυνάμεις απ την Ελλάδα στην Ιταλία αλλά και να μεταφέρουν δυνάμεις από εκεί στην Ελλάδα που πίστευα πλέον οτι θα γίνει η απόβαση, δυνάμεις που έμειναν στην Ελλάδα διευκολύνοντας με αυτόν τον τρόπο τις συμμαχικές δυνάμεις να γίνει η απόβαση με επιτυχία και με λιγότερες απώλειες. Το ίδιο έγινε και με την απόβαση στη Νότια Γαλλία.

Οταν έμαθαν, για τα δεκάδες μεγάλα «ολοκαυτώματα», όπως των: Καλάβρυτων που σκοπό είχε τον μηδενισμό του συμβολισμού που τα Καλάβρυτα είχαν για την Ελλάδα και όπου γης Ελληνες, του Διστόμου,του Χορτιάτη και την θαυμάσια προετοιμασμένη γενοκτονία μέσα από την πείνα που σκότωσε μισό εκατομμύριο Ελληνες.

Τα καθημερινά μπλόκα με τους κουκουλοφόρους να δείχνουν με το δάκτυλο τους αγωνιστές. Τους κρεμασμένους στις πλατείες των πόλεων και των χωριών. Τα παιδιά του Υμηττού που έγιναν ενα άλλο «ολοκαύτωμα»για να γλυτώσει η ανθρωπότητα από το φασισμό.

Οταν ποια με τις καθημερινές θυσίες και ηρωϊσμούς καταστάλαξαν στο συμπέρασμα οτι όλα αυτά μαζί σημαίνουν αυτό που είπε ο Τσιώρτσιλ οτι «Από τώρα και στο εξής θα λέμε πως οι ήρωες πολέμουν σαν Ελληνες»

Οταν έμαθαν, οτι το δόγμα και τα οράματα του Χίτλερ να κυριαρχήσει στον κόσμο καταλύοντας κάθε έννοια διεθνούς έννομης τάξης. Δολοφονώντας εκατομμύρια ανθρώπους και τις ποιο υψηλές κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, οπως το δικαιο τα ανθρώπινα δικαιώματα στην ζωή και την ελευθερία, έγιναν συντρίμια-κονιοτροποιήθηκαν στα βουνά της Αλβανίας, στο Ρούπελ, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τις ανατιναγμένες στον αέρα απ τους αντάρτες σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και οδηκές φάλαγγες για να μην φτάσουν τα εφόδια στον Ρόμελ. Σ

Σε αντίθεση με αυτούς που έμειναν«ατάραχοι»και τους αδιάφορους που δεν ενδιαφέρονταν να μάθουν τι συμβαίνει είτε γιατί η πολεμική μηχανή εξυπηρετούσε τα συμφέροντά της, ή γιατί θα τους χάλαγε τη διάθεση. Και κυρίως αυτούς που ο Γερμανός ιερομένος martin Niemoller κάνοντας αυτοκριτική και καυτηριάζοντας τους εκμεταλλευτές των καταστάσεων και τους αδιάφορους είπε :

«Οταν οι Ναζί έπαιρναν τους Εβραίους, δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν Εβραίος. Οταν έπαιρναν τους κομμουνιστές, δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν κομμουνιστής Οταν έπαιρναν τους σοσιαλδημοκράτες δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν σοσιαλδημοκράτης. Οταν έπαιρναν τους καθολικούς δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν καθολικός. Οταν ήρθαν να πάρουν κι εμένα, δεν υπήρχε ποια κανείς να διαμαρτυρηθεί».

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΕΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Οσα επιχειρήματα και αν προβάλουν οι ποιο πάνω κύριοι, πάντα και όλα τους τα επιχειρήματα και για την κάθε περίπτωση θα θυμίζουν το δικαστή εκείνον που,ενώ καταδίκασε σε θάνατο έναν αθώο, προσπαθούσε να απαλλαγεί απ την ενοχή του, λέγοντας, πως δεν πήρε μέρος στο εκτελεστικό απόσπασμα, που εκτέλεσε τον αθώο.

Πολλοί στα υψηλά κοινωνικό-οικονομικά κλιμάκια αυτοί οι άθλιοι και ανάξιοι ελληνες που ξέχασαν στις πατρογονικές παρακαταθήκες «Ελευθερία ή θάνατος» και το «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» οχι μόνο γύρισαν την πλάτη στην Ελλάδα οταν διέτρεχε τον μεγαλύτερο, κίνδυνο να μετετραπεί σε παράρτημα του Γ! Ράϊχ. Αλλά και οργάνωσαν ή συνέβαλαν στην οργάνωση διαφόρων σωμάτων που πολεμούσαν δίπλα στου Γερμανούς το ΕΑΜ ΕΛΑΣ οχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο αλλά και μετά των εμφύλιο

Ο λαό δεν νικήθηκε, έπρεπε να τσακιστεί να καταχωνιαστεί για να μην υπάρχει ούτε η ανάμνηση του ξεσηκωμού ενώ γνωρίζουν την προσφορά προσποιούνται οτι δεν ξέρουν εξανάγκασαν τον ΕΑΜικό κόσμο να καταφύγει στα βουνά να γίνει το δεύτερο αντάρτικο για να συντριβεί οριστικά. Το μόνο επιχείρημα που προβάλουν ειναι οτι ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση κατά των κατακτητών αλλά σκότωνε Ελληνες εθνικόφρονες.

Μα ό,τι έκανε και δεν έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν ηταν ποτέ κράτος και παρ' όλα αυτά, για όσα εγκλήματα μας βαρύνουν οχι μόνο τα αποδοκιμάζουμε και λυπόμαστε ειλικρινά για την ευθύνη που έχουμε οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, παρ' όλο που μερικά από αυτά ήταν αναπόφευκτα.

Επειτα οι κύριοι αυτοί που τόσο ευκολία καταλογίζουν ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για εγκλήματα προκειμένου να αποσίσουν και να αποσιωπήσουν τα δικά τους συνειδητά και καλομελετημένα δια καταλόγου και για συγκεκριμένα άτομα, δεν πρέπει να ξεχνούν οτι αυτοί που οργάνωσαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και τα άλλα σώματα για να πολεμήσουν μαζί με τους Γερμανούς την Αντίσταση δεν σκέφτηκαν το πιο αποτελεσματικό μέσο να χτυπήσει και από μέσα αυτούς που αγωνίστηκαν, θυσιάστηκαν και συνέτριψαν το δόγμα του Χίτλερ να γίνει ο μοναδικός αφέντης του κόσμου και τις ναζιστικές του θεωρίες οτι έστειλαν ειδικούς πράκτορες να ενταχθούν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ;

Για να διαπράξουν πολλά απ τα εγκλήματα αυτά για να το εκθέσουν στα μάτια του κόσμου το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μα και να καλύψουν η και να δικαιολογήσουν μέρος απ αυτά που αυτοί προ μελετημένα διέπραξαν;

Σε αντίθεση με αυτούς 103 διάσημοι Γάλλοι διανοούμενοι, καλλιτέχνες και στρατιωτικοί με προ εξάρχον της Γαλλικής Αντίστασης στρατηγό Ντε Γκώλ μέχρι τον Ζάν-Πώλ Σάτρ, τον Ελυάρ, τον Καμύ,την Ελσα Τριολέ, τον Ματίς, τον Λεκορμπυζιέ, τον Ζολιό-Κιουρί…Που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής έγραψαν αξιόλογα πράγματα για την Αντίσταση στην Ελλάδα του 1944. Ομως και πριν απ αυτούς μια ανώνυμη παράνομη ομάδα ειχε γράψει ενα κομμάτι την 1η Αυγούστου 1943, στην παράνομη γαλλική εφημερίδα της κατοχής την «Κομπά»: αντιπροσωπεύει το πνεύμα ολόκληρου του γαλλικού λαού: έγραφε:

«Ητανε ένας πολύ μικρός τόπος, βαρύς από ένα ένδοξο και πλούσιο παρελθόν. Η Ελλάδα Μητέρα του πολιτισμού μας. Ομως στις μέρες μας τι ήταν; Ενας μικρός λαός στη δύση του, μας έλεγαν. Πόσο λάθος έκαναν!! Υστερα από τρεις χιλιάδες χρόνια σιωπής η Ελλάδα ξεπετιέται αθάνατη και δίνει στον κατάπληκτο κόσμο τα παράδειγμα των άφθαρτων αξιών της. Η Ελλαδα ορθώνεται και αντιμετωπίζει τους δήμιού της. Οι δήλοι τρέμουν».

Μέσα σε τρείς μήνες, απ την 1η του Φλεβάρη ίσαμε τις 7 Απρίλη του 1943 ,κερδίζει μια τεράστια μάχη. Τα όπλα δεν υπακούουν και γίνεται μια απεργία γενική. Και ποιός κάνει αυτό το τόλμημα; μια ώρα δέσμια και πεινασμένη που βρήκε τη δύναμη να κηρύξει γενική περγία και να πάει ίσα με πέρα.

Τα πλήθη του λαού της αντιμετώπισαν τα τάνκς και τα μιδραλιόλα μέσα στης Αθήνας τους δρόμους. Και είδαμε αναπήρους του πρόσφατου πολέμου να καλύπτουν με τα σώματά τους τη πρώτη γραμμή των διαδηλωτών πάνω στα αναπηρικά καροτσάκια τους. Ειδεμε λαϊκούς αγωνιστές με υψωμένη τη γροθιά και στήθη γυμνά κι άδειο το στομάχι να χυμάνε και να αλώνουν κτίρια και υπουργεία οπου ηταν θρονιασμένοι και κώνευαν την προδοσία τους οι Κούϊσλισλινγκς της Ελλάδας.

Η πολιτική επιστράτευση που κηρύξανε απότυχε από το Α ίσαμε το Ω και οι Λαβάλ και οι Κούϊσλιγκς με επικεφαλής τον άθλιο Λογοθετόπουλο βρίσκονται υπό παραίτηση. Οι αντάρτες στην ύπαιθρο θερίζουν τους κατακτητές, ανατινάζουν γέφυρες, συρμού και οχυρά. Ορθιοι πάνω στα ιερά βουνά οι Ελληνες του 1943, παραβγαίνουν με εκείνους της Αρχαίας Ελλάδας. Κι η Λευτεριά θα στεφανώσει τους αγώνες τους.

Γαλλικέ λαέ, είδες τι κάναν

Αυτοί, φτωχοί, γυμνοί, πεινασμένοι,και άοπλοι και μέρτησε αυτό που εσύ πρέπει να πράξεις».

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες ελληνικές Νίκες στον ιταλικό ελληνικο πόλεμο και αργότερα το κατάβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, έφεραν την Ελλάδας το επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και όπως λέει ο ποητής η Νίκη αυτή ειναι: μήνυμα στους ελεύθερους να προετοιμαστούν και σάλπιγγα για τους σκλβωμένου να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν. Ισως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν ποιητές που να συμπύκνωσαν και να προ ανάγγειλαν με τόσο σαφή τρόπο την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Ελλήνες ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη βάναυση επίθεση οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής, όσο οι Ελληνες ποιητές:«Απ τα κόκαλα βγαλμένη των Ελληνων τα ιερα»την θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμος το 1821.

Ο Κ Παλαμάς το 1940,με έναν εύστοχο ποιητίκο λόγω θα ενσωματώσει την ψυχή, την ιστορία και την αποστολή του Ελληνισμού μέσα στο στίχο: «Αυτόν το Λόγο θα σας Πώ,δεν Εχω άλλο Κανένα:«Μεθήστε απ τ Αθάνατο Κρασί του εικοσιένα» Και λίγο αργότερα ο Αγγελος Σικελιανός θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή της τριάγιας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της ελευρερίας των εθνών με το στίχο:«Ομπρος, με Ορθή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρόμο, Ελλαδα στον Ανθρωπο...Εμπρός».Ακολουθούν ο Σεφέρης, Ο Βάρναλης, ο Ρίτσος και…Και σε συνέχεια και οι άλλοι μεγάλοι ποιητές που ακριβολογούν και κυριολεκτούν με τον ποιητικό τους λόγω.

Και μόνο οι στίχοι αυτοί χωρίς να περιαυτολογούμε αρκούσαν να μάθει ο κόσμος ποιο Εθνος την αποτελούν είμαστε. Να μάθει οτι εμείς δεν είμαστε αυτοί που έχουμε στη σκέψη και τη ζωή«όργανα» και οχι φάσγανον, το κνούτο και τον ανασκολοπισμόν. Ειμαστε το έθνος των σοφών, των φιλοσόφων, των ποιητών, των ηρώων και των λογοτεχνών εν γένει. Είμαστε το έθνος που γέννησε το θέατρο, το Ολυμπιακό πνεύμα και την Δημοκρατία.

Οι Ελληνες ήμαστε λαός προσκολλημένος σταθερά στη Δημοκρατία: Απ την εποχή του Λυκούργου και του Σόλωνα, της Αθηναϊκής Δημοκρατίας με το Σωκρατικό πνεύμα και την εκκλησία του Δήμου, το Δημοτικό πνεύμα των Μακεδόνων, από τους Μακεδονίζοντες του Φιλίππου και τους αντί Μακεδονίντες του Δημοσθένη, μέχρι την εκπολιτιστική και φιλελεύθερη μεταχείριση των βαρβάρων της Ασίας στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Τους νόμους του Βυζαντίου, απ του Ιουστινιανού μέχρι των Παλαιολόγων, που κωδικοποιούν και καταξιώνουν το αρχαίο πνεύμα με την κοινωνική δικαιοσύνη και την αγάπη του Χριστιανισμού. Μια συμπόρευση απ την Αμφικτιονία,τον Παρθενώνα και τα Παναθήναια ως το Δελφικό Πνεύμα της Ειρήνης και της Ελευθερίας, που συνεχίζεται η ακτινοβολία του μέχρι σήμερα και επιβεβαιώνει ότι: όπου η τυραννία ανέτρεψε τη Δημοκρατία, οι κοινωνικές δομές έχασαν την ισορροπία τους. Ανατράπηκαν οι κανόνες επικοινωνίας, συνενόησης, συνεργασίας, συμβίωσης και τελικά η συνύπαρξης των Ανθρώπων, κάτω απ τη βία και την καταπίεση.

Ο Αρης δεν έπεσε εξω στις πολιτικές εκτιμήσεις του. Οχι μόνο για το ρόλο των Αγγλων αλλα και για το τι θα ακολουθούσε από τη Λεόντεια Εταρεία (Αγγλων, δοσιλόγων, απόντων και τυχοδιωκτών) και την σύμπλευση τους μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας .Τις εκτιμήσεις του αυτές τις διατύπωσε σε ενα σημείωμα που το έστειλε στην Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ. Το σημείωμα αυτό στην Κ. Ε έφτασε στις 2-3-1945, πριν καταληφθεί ολόκληρη η χώρα αφού στη Βέροια η εθνοφρουρά ήρθε στις 5 του Μάη. Το κείμενο αυτό υπάρχει στα Αρχεία του ΚΚΕ.

Το ΚΚΕ κατηγορήθηκε κατά κόρο οτι τον αγώνα που έκανε, κατά τη διάρκεια της κατοχής τον έκανε μόνο και μόνο για να πάρει την εξουσία. Βέβαια κατά τη διάρκεια της κατοχής το ΕΑΜικό κίνημα Αντίστασης που πρωτεργάτης ηταν το ΚΚΕ, δημιούργησε ορισμένες προϋποθέσεις εξουσίας αυτό δεν σημαίνει οτι αγωνιζόταν μόνο για την εξουσία.

Εκείνο που μπορεί κανείς να επιβεβαιώσει ειναι το γεγονός οτι το ΕΑΜικό Αντιστασιακό κίνημα άσκησε εξουσία και αν πάρουμε υπόψη τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έπαιρνε την εξουσία στα διάφορα διαμερίσματα της χώρας: την άσκησε και καλά και δίκαια. Το γεγονός αυτό δείχνει οτι το ΚΚΕ τόσο κατά τη διάρκεια της κατοχής, οσο και μετά την απελευθέρωση δεν αγωνιζόταν για την εξουσία και αυτό το γνώριζαν πολύ καλά τόσο οι Αγγλό- Αμερικάνοι, αλλο τόσο οι εδώ πρόθυμοι πολιτικάντιδες και οι τσελεμεντέδες του Καϊρου.

Οι σύμμαχοι του Β! Παγκοσμίου πολέμου μπορεί να αγωνίζονταν από κοινού για την ήττα του άξονα, είχε όμως ο καθένας τις δικές του βλέψεις μετά την ήττα-εξόντωση του φασισμού. Προσπαθούσε ο καθένας αν οχι να επανακτήσει τα όσα ειχε πριν από τον πόλεμο αλλα αν ειναι δυνατόν να επεκτείνει την επιρροή του και σε χώρους-χώρες που δεν ήταν προηγούμενα. Οι σύμμαχοι και των Σοβιετικών μη εξαιρουμένων γνώριζαν οτι οσον αφορά τη συμπεριφορά

Πολλοί μα εξέφρασαν τις απόψεις τους τοπικά και παγκόσμια για την Ελληνική Εθνική Αντίσταση τη γνώμη τους. άνθρωποι που ανήκουν σχεδόν σε όλες τις τάξεις και στρώματα της Ελληνικής κοινωνίας μα και ξένοι, γνώμες εχθρών και φίλων της Εθνικής Αντίστασης, αντιπάλων και συμμάχων που μεγάλου για τη Λευτεριά αγώνα, την εποχή που χύνονταν ποτάμια το αίμα σε όλες τις γωνιές της ελληνικής Γης,

αλλά και ύστερα από το τέλος του αντί χιτλερικού και αντί Φασιστικού στον οποίο η Ελάδα και όλος ο λαός της έδωσε το άπαντο των δυνάμεων του.

Ολες αυτές οι γνώμες είτε προέρχονταν από συμμάχους και φίλους είτε από εχθρούς της Εθνικής Αντίστασης σ' ένα συμφωνούν: Ότι η ελληνική Εθνική Αντίσταση ήταν από τις ποιο πολυάριθμες και πιο Ενδοξότερες Αντιστάσεις που ανάπτυξαν οι Ευρωπαϊκοί λαοί κατά των βαρβάρων χιτλερικών επιδρομέων, ότι οι ένοπλοι και άοπλοι μαχητές της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, και κυρίως τα μέλη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) και τους Ελληνικού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ), με την συνεχή επίμονη και σκληρή τους Αντίσταση, καθήλωσαν στον Ελλαδικό χώρο και σε όλο το διάστημα του πολέμου σοβαρές δυνάμεις του εχθρού, που όχι μόνο δεν του επέτρεπαν να αποσύρει, έστω μέρος αυτών και όταν ακόμα κινδύνευαν για να ενισχύσει τις δυνάμεις του στο κύρια μέτωπα, αλλά αντίθετα τον υποχρέωσαν, όχι μόνο να ενισχύσει τις δυνάμεις κατοχής στην Ελλάδα, αλλα και να προκειμένου να εξασφαλίσει τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις, να καταφύγει στην Δολοφόνο Κλούβα, και να αντιμετωπίζει την συνεχώς αναπτυσσόμενη Αντίσταση του Ελληνικού λαού, εναντίον του.

Απαριθμόντας σύντομα και περιληπτικά τη σπουδαία συμβολή του Ελληνικού λαού στην γενική προσπάθεια των λαών της Ευρώπης να συντρίψουν τους χιτλερικούς επιδρομής, η Ελλάδα στην πρώτη περίοδο του πολέμου εναντίον της, κατάφερε το αποφασιστικό χτύπημα κατά του Ιταλικού φασισμού, ανατρέποντας το αήττητο των δυνάμεων του άξονα, δίνοντας έτσι τον απαραίτητο χρόνο στην Αγγλία να ενισχύσει και σε συνέχεια να συντρίψει τις Γερμανό-Ιταλικές δυνάμεις που προήλαβαν για την κατάληψη του Σουέζ.

Στην περίπτωση αυτή συνέβαλε τα μέγιστα και η Αντίσταση των Ελλήνων ανταρτών, που είχαν αρχίσει τον αγώνα εναντίον των δυνάμεων του άξονα. μετά την κατάληψη της πατρίδας μας από τις χιτλερικές ορδές, που ο Ελληνικός λαός ανάπτυξε από τις πρώτες ακόμα μέρες ένα περίλαμπρο εκθαυμβωτικό κίνημα Αντίστασης, που σπονδυλική του στήλη υήρξε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και το μαχητικό του τμήμα, ο Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ) με τα δυο εκατομμύρια οργανωμένα μέλη στο ΕΑΜ και τις Εκατόν είκοσι χιλιάδες μαχητές του ΕΛΑΣ ΕΛΑΝ., που αγωνίστηκαν ασταμάτητα εναντίων στους φασίστες κατακτητές , χωρίς να τους αφήσουν ήσυχους ούτε στιγμή κατά τη διάρκεια των τρισημύση και πλέον χρόνο που παρέμειναν στην Ελλάδα, δημιουργώντας ακόμα ένα μέτωπο με απασχόληση δέκα Μεραρχίες στην αρχή και με απώλειες των κατακτητών που ξεπερνούν τις τριανταπέντε χιλιάδες νεκρούς και αιχμαλώτους κα με ανεξακρίβωτο αριθμών τραυματιών.

Μα αυτήν την απασχόληση των Γερμανό-Ιταλικών δυνάμεων ο Ελληνικός λαός συνέβαλε στην καθυστέρηση της κατά της Σοβιετικής Ενωσης επίθεση της γερμανικής παντοδυναμίας και της προετοιμασίας του Σοβιετικού στρατού για να καταφέρει τη χαριστική βολή και να τον αναγκάσει μαζί με τις άλλες συμμαχικές δυνάμεις σε παράδοση άνευ' όρων, με τη θριαμβευτική του προέλαση και τη εισβο\ή του στα Βαλκάνια και τις άλλα\ες υποδουλωμένες χώρες.

Το γεγονός αυτό συνετέλεσε [ώστε να ανατείλει ο ήλιος της Λευτεριάς, που όμως ο Αγγλο-Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν άφησε ναα ανατείλει και στη χώρα μας, με τη δημιουργία των Δεκεμβιανών γεγονότων την πτωματολογίς και του εμφυλίου σε συνέχειαγια να ολοκληρώσουν το έργο της συντριβής των δυνάμεων της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, που αντιστρατεύονταν τα συμφέροντα τους, πετυχαίνοντας με αυτό τον τρόπο, την αναστροφή των αξιών της Πατρίδας μας, πράγμα που συνετέλεσε στην ξετσλιπωτη αναγνώριση σαν εθνική αντίσταση συνεργάτες των κατακτητών και τον απηνή διωγμό των πραγματικών αγωνιστών με τις πελώριες θυσίες τους για την Απελευθέρωση της πατρίδας μας από τους χιτλερικό ζυγό που την απειλούσε να την μετατρέψει σε πολιτεία του Γ! Ράϊχ,

Αυτό το απαράδεκτο γεγονός, αυτή η αναστροφή των αξιών υπογραμμίζουν οι απόψεις των πνευματικών και πολιτικών παραγόντων που διατύπωσαν και τονίζουν την ανάγκη να μπει τέρμα οσο το δυνατόν συνομότερα σε αυτήν την απαράδεκτη κατάσταση, με την υποχρέωση της Πολιτείας για το συμφέρον αυτού τυ τα΄που και της ιστορίας του Εθνους, να τιμήσει τους αγώνες και τις θυσίες των Αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης σαν τους βασικότερους συντελεστές της Απελευθέρωσης της Πατρίδας μας από τη χιτλερική τυταννία, .

Ο ΠΛΑΝΙΤΗΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΟΥ

Ειναι γεγονός οτι η διαμόρφωση της οικολογικής συνείδησης είναι ευθύνη του σχολίου. Η ελληνική πολιτεία μέχρι σήμερα πόρο απέχει να το κάνει πράξη. Βέβαια έχουν γίνει θεωρητικές προσπάθειες. Λείπουν όμως οι πρακτικές. Και από τις πρακτικές διατρέχει κίνδυνο μια περιοχή, η χώρα, μα και ο Πλανήτης: που αποτελείται από περιοχές και χώρες.

Σαν παιδιά στο σχολείο έχουμε μάθει οτι έχουμε τέσσερις εποχές και η οτι κάθε μια διαρκεί τρις μήνες, ενώ τώρα χάρη στην ασυνείδητη χρήση των λυμάτων και υπολειμμάτων και την αλόγιστη χρήση ενέργειας και πυρηνικών έχουμε δύο-μια θερμή και ξηρή, από τον Μάρτιο ως τον Οκτώβριο, και μια κρύα και ξηρή, απ τον Νοέμβριο ως τον Μάρτιο, όσον αφορά για την «η άνοιξη και το φθινόπωρο, άρχισαν να σπανίζουν. Αν δεν είναι σπάνιο δώρο.

Και το ποιο τραγικό είναι οτι οι ίδιοι οι καταστροφείς ποτέ δεν συμφώνησαν ούτε και στην κατ' αναλογία μείωση των Ρίπων και κυρίως την επανόρθωση των όποιων καταστροφών που προκαλεί ο καθένας. Και το ακόμα ποιο τραγικό είναι το γεγονός οτι και αν ακόμα συμφώνησαν σε κάποια σημεία, και υπογράψουν κάποιο «Μνημόνιο» κανένας από κυρίως από τους μεγάλους και τους ποιο καταστροφείς, δεν σεβάστηκε ποτέ την υπογραφή του.

Την επόμενη της υπογραφής όλα λειτουργούσαν όπως λειτουργούσαν πριν την υπογραφή. Κάνουν συμφωνίες που εκ των προτέρων γνωρίζουν οτι δεν θα τις εφαρμόσουν. Και ας υπάρχει «τύπης» Νόμος ότι αυτός που προκαλεί ζημιά επανορθώνει και αυτός που καταστρέφει πληρώνει.

Συνεπώς, αν δεν αλλάξουμε τρόπο παραγωγής και τρόπο ανάπτυξης και κυρίως αν δεν βάλουμε τον Ανθρωπο πάνω από το Κέρδος, οχι μόνο το περιβάλλον αλλα και ο ίδιος ο Πλανήτης, δεν θα αρκεσθεί όπως λέει η Επιστήμη στον «Υψηλό Πυρετό». Αυτό μας το επιβεβαιώνουν οι επιστήμονες. Γι' αυτό ας μην κάνουμε και εμείς εν έτη 2011, αυτό που έκαναν παλιά οι φιλόσοφοι. Που αντί να φέρουν το θέμα στην Αμφικτιονία (Πρόγονος του ΟΗΕ), αρκούνταν σε καταγγελίες και πολλές φορές και σε αντιπαράθεση, με αποτέλεσμα να χάνεται ο βασικός στόχος του προβλήματος.

Η Επιστήμη από καιρό τώρα χτυπάει τον κώδονα του κινδύνου αλλα, και προειδοποιεί οτι ο Πλανήτης, δεν υποφέρει απλώς μόνο από «Υψηλό Πυρετό», αλλα «ψυχοραγεί». Θα αντέξει λένε μερικές ακόμα εμβολές. Ομως δεν είναι μακριά η μέρα που αν συνεχίσουμε να του συμπεριφερόμαστε όπως μέχρι τώρα θα πάθει συγκοπή. Αρα περιθώρια εφησυχασμού δεν υπάρχουν.

Η Ανθρωπότητα και ειδικά οι αναπτυγμένες χώρες της Δύσης, με τους ρυθμούς της ανάπτυξης για την «ανάπτυξη», που σημαίνει διόγκωση και επέκταση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου και αύξηση της θερμοκρασίας προχωράει ασυγκράτητα προς την καταστροφή. Ας μη σταθούμε χάρη του κέρδους «άβουλοι και μοιραίοι θεατές σε αυτήν την πορεία του ολέθρου», Οπως πολύ σωστά τόνισε κάποτε από την Καβάλα ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας για την καταστροφή στην Πάρνηθα. Την Πάρνηθα ακουλούθησαν οι Δελφοί, Λεκανοπέδιο της Αττικής και όποια άλλη περιοχή δεν κάηκαν από μόνες τους. Κάηκαν για να γίνουν οικόπεδα.

Την άποψη αυτή την είχε διατυπώσει ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στις 12/13/ Ιουνίου 07, που αντιπρόεδρος των ΗΠΑ κ Αλ Γκόρ, προκειμένου να συμμετάσχει στην εκδήλωση του Ινστιντούτου «Δημοκρατίας Κωσταντίνος Καραμανλής» με θέμα «τις κλιματολογικές αλλαγές» και αφού έκαναν μια αρκετά εκτεταμένη συζήτηση με τον τότε Πρωθυουργό, με αντικείμενο το περιβάλλον. Αναφερώμενος ο κ Πρωθυπουργός στη συνάντηση των Στις 12/13/ Ιουνίου 07, ο πρώην αντιπρόεδρος των ΗΠΑ κ Αλ Γκόρ, και αφού έκαναν μαζί μια εκτεταμένη συζήτηση με τον Πρωθυουργό μας με αντικείμενο το περιβάλλον.

Αναφερώμενος ο κ Πρωθυπουργός στη συνάντηση των «G8», είπε οτι «Μπορεί μεν η συζήτηση αυτή να μην αποτελεί ένα «Κιότο 2», αναδεικνύει ωστόσο, έστω και με έμμεσο τρόπο, τη διάθεση των ισχυρών για συνενόηση και ανάληψη πολιτικής δράσης».Αλήθεια θυμάται κανείς κάποια βελτίωση, παρά τις όποιες διαβεβαιώσεις ότι Θα…Θα…

Σε συνέχεια ο κ Αλ Γκόρ πήγε στο Σίδνεϊ, όπου πάρθηκε μια πρωτοβουλία, που στόχο έχει τον «περιορισμό των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα κατά 90% ως το 2050» και από εκεί ζήτησε από τον κόσμο να «ασκήσει πιέσεις στις κυβερνήσεις για την υιοθέτηση των συγκεκριμένων μέτρων για την αντιμετώπιση των επικινδύνων κλιματικών αλλαγών».

Πάντα με βάση της Ιδιωτικής πρωτοβουλία: «Θα πρέπει (είπε) στην πρωτοβουλία αυτή να ενταχθούν όλα τα έθνη, με στόχο να επέλθει μια μαζική αλλαγή στην κοινή γνώμη» να αποδεχθεί την προσπάθεια.

Αλήθεια πιστεύει ο κ Γκόρ Και ο κάθε κ Γκόρ, που καλεί τους λαούς του κόσμου να πιέσει τις κυβερνήσεις να αναθέσουμε τη λύση σε αυτούς που οδήγησαν το περιβάλλον στην **Καταστροφή και τον πλανήτη σε άμεσω κίνδυνο;** Και καλά το κεφάλαιο και οι ιδιώτες. Η παγκόσμια ανθρωπότητα πιστεύει πως μπορεί να συμβεί αυτό; Όταν υπάρχει Ο. Η. Ε; Κανένας άλλος οργανισμός ή χώρα, όσο μεγάλη και δυνατή και αν είναι δεν μπορεί να διαχειριστεί αυτό το Παγκόσμιας σημασίας πρόβλημα

Στο μεταξύ, τα περιθώρια του χρόνου στενεύουν, από κάθε άποψη γίνεται τραγική. Πριν γίνει μη αστρέψημη, αναλογιζόμενοι της συνέπειες που θα προκύψουν αν συνεχιστεί αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα που διαπράτετε εις βάρος των επερχόμενων γενεών. Οφείλουμε να λέτε στα παιδιά και τα εγγόνια μας, Ας μη ολιγορήσουμε αλλο. Κάθε μέρα που περνά ο κίνδυνος μεγαλώνει. Καθημερινά βιώνουμε εικόνες καταστροφής και φρίκης.

ΜΑ ΕΠΙΤΕΛΟΥ ΣΕ ΤΙ ΑΠΟΒΛΕΠΟΥΝ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΜΠΙΡΜΠΗΛΗ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ;

Οι ΕΡΑΣΤΕΣ της «ανάπτυξης» για την ανάπτυξη με σκοπό και στόχο τη μεγέθυνσης του κέρδους, την γνωστή μέχρι τώρα ανάπτυξη που έκανε και τους πλούσιους λιγότερους αλλα πλουσιότερους και του συστήματος ελεύθερης δόμησης. Μια δόμηση που εκτός ότι έχει κάνει κακάσχημες όλες τις ελληνικές πόλεις με πρώτη την Αθήνα, έχει αλλοιώσει βαριά την ύπαιθρο και το περιβάλλον. Και χειρότερο, θέλουν όχι μόνο όλα να μείνουν τα ίδια αλλα και να πάμε από το ήδη κακό στο χειρότερο

Η κυρία Μπιρμπηλη παρ' όλο που καμματικά ανήκε στο ΚΚΕ ες έχοντας την εντύπωση σαν ειδικός Επιστήμον να συμβάλει σαν καταλύτης να δοθεί κάποια λύση στο χώρο της άναρχης δόμησης και στο χώρους ακόμα που είχαν ήδη χαρακτηριστεί ΝΑΤΟΥΡΑ. Δέχθηκε να προσχωρήσει στο ΠΑΣΟΚ. Διαψεύθηκε!

Όλα τα πυρά και τον εξαναγκασμό της σε παραίτηση, κυρίως από το χώρο του ΠΑΣΟΚ, και τα πρωτοπαλίκαρα της επίθεσης επιεικώς μπορούν να χαρακτηριστούν ΑΘΛΙΩΤΗΤΕΣ. Να μην βάλουμε φρένο στην καταστροφή που τόσα χρόνια βρίσκεται εν δράση καταστρέφοντας και αυτές ακόμα τις λίγες περιοχές NATURA, που η χώρα μας έχει το προνόμιο να διαθέτει το θέλει αποκλειστικά δικό της δια του κεφαλαίο η ατομικής ιδιωτική πρωτοβουλία.

Είναι εμφανές ότι, το πρώτο εύκολο θύμα της κρίσης που διανύουμε κινδυνεύει να είναι το περιβάλλον. Ηδη από καιρό έχει επισημανθεί ότι η παγκόσμια οικονομική κρίση που ζούμε είναι ταυτόχρονα και κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική και περιβαλλοντολογική, Ειναι αποτέλεσμα «αφρόνων» πολιτικών, χρηματοπιστωτικών παιχνιδιών, πολιτικών καταλήστευσης των φυσικών πόρων και συνειδητής υποβάθμιση του περιβάλλοντος, αφού εκεί στο **ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ** και στα σπλάχνα του **ΠΛΑΝΗΤΗ** φωλιάζει και κουρνιάζει ο παγκόσμιος πλούτος.

Να όμως που τόσο ο Πλανήτης, άλλο τόσο και το Περιβάλλον είναι πανανθρώπινη **Συνιδιοκτησία;** Ειναι το **Κοινό Σπίτι** της Ανθρωπότητας και **Κοινόχρηστο** Παγκόσμιο **Αγαθό;** Και παράλληλα ο **Βιότοπος** του Ανθρώπινου **είδους,** χωρίς το οποίο θα πάψει να υπάρχει ο ενόργανος ζωϊκός και φυτικός κόσμος. Αυτός ο πανέμορφος πολυποίκιλος κόσμος, μέσα στον οποίο συγκαταλέγεται και ο άνθρωπος;

Αυτό λοιπόν, το **Πανανθρώπινο Σπίτι,** λόγω της ασύδοτης, ανεξέλικτης και ατιμώρητης ιδιωτικής και ατομικής πρωτοβουλίας, δυστυχώς σύμφωνα με την τετραετή έρευνα του γνωστού wortdwatch ihstitute και πολλών άλλων ειδικών, επιβεβαιωμένα αποδείχθηκε οτι «Απειλούνται τα οικοσυστήματα στη στεριά και στις θάλασσες. Μέχρι 40% των ειδών κινδυνεύουν να εξαλειφθούν ήδη με μια άνοδο της θερμοκρασίας κατά 2 βαθμούς κελσίου» και οτι «τα 15 από τα 24 κρίσιμα για την ανθρώπινη επιβίωση (και οχι την ποιότητα της ζωής) οικοσυστήματα από καιρό τώρα τείνουν να βρεθούν πέραν των ορίων της φέρουσας ικανότητά τους».

Προχθές στην ΕΡΤ2, ενώ έδειξε και ένα στιγμιότυπο Ντοκιμαντέρ, που έδειχνε πλάνα με χελωνάκια Καρέττα, ένω ανακοίνωνε παράλληλα ότι σε περίπτωση αύξησης της θερμοκρασίας κατά (2 μόνο) κρίσιμους βαθμούς, όλα τα αυγά που θα εκκολάπτονται σε αυτήν τη θερμοκρασία θα είναι μόνο θυλικά! Τότε όσα μέτρα και αν πάρουμε, όσο τεράστιες και αν είναι οι δαπάνες, η μεγάλη ευκαιρία θα έχει, ίσως, ανεπανόρθωτα χαθεί...Και θα έχει χαθεί γιατί η σχέση των ζωντανών οργανισμών με το περιβάλλον τους έχει ήδη διαταραχθεί θανάσιμα.

Μήπως δεν ξέρουμε όλοι ότι και η εκτός σχεδίου δόμηση είναι απολύτως καταστροφική. Το ξέρουμε και ζούμε τα αποτελέσματά της. Όταν δεν υπάρχει σχέδιο οι οικισμοί και τα κτήρια κτίζονται αυτό που βιώνουμε σήμερα όσοι κατοικούμε, στις χωρίς σχέδιο πόλεις και τις επιλεκτικές-χαριστικές τροποποιήσεις του όποιου υπάρχοντος πανπάλιου σχεδίου.της Βοϊδάμαξας και της Σεβρολέτ. Χωρίς καμιά προοπτική και πρόβλεψη για την πυκνότητα, την ταχύτητα και των όγκο των μελλοντικών

οχυμάτων. Η άναρχη δόμηση, η αντιπαροχή και επιλεκτική καταστρατήγηση του υπάρχοντος σχεδίου, εκτός του ότι κατάστρεψε το όποιο πράσινα πρόβλεπε το σχέδιο, απέσυρε αρκετές δυνάμεις από την παραγωγή, συνέβαλε τα μέγιστα στην διαπλοκή με το Δήμο, τη Νομαρχία και το κράτος η Ψήφος ΓΑΡ!

Αν πρέπει κάποιος ψόγος για την κ Μπιρμπίλη, αυτό οφείλεται ότι πιεζόμενη δεν τήρησε στο ακέραιο την υπόσχεση που έδωσε προεκλογικά το ΠΑΣΟΚ. Αντί να υποχωρήσει να απαγορεύσει εντελώς την οικοδόμηση εκτός σχεδίου. Και τα 10 στρέμματα είναι ενας ισχυρός φραγμός, αρκεί να διατηρηθεί. Οσοι είναι αντίθετοι στους περιορισμούς του νομοσχεδίου, όχι μόνο από τη Ν. Δ και από το ΠΑΣΟΚ μένουν στη άποψη «Χτίστε, Χτίστε όχι μόνο όπως ΝΑΝΑΙ αλλα και όπου ΝΑΝΑΙ» αρκεί να ΧΤΙΣΤΕ.

Με τα μέχρι τώρα νομοσχέδια σε σχέση με τα δάση και τη δόμηση και το περιβάλλον φτάσαμε ΕΔΩ. Κρίνεται εκτός από την ποιότητα των οικισμών και ποιότητα της ζωής των ανθρώπων, των παιδιών και των εγγονών μας, που θα ζήσουν σε αυτού τους οικισμούς. Συνεπώς κυβέρνηση και κόμματα που άσκησαν και ασκούν και οσοι πονούν τον τόπο, όπως η ριζοσπαστική Αριστερά και ο κ Δριβελέγκας, διάλεξαν και είπαν: Η προστασία του περιβάλλοντος δεν είναι κάποιες πι μέρους προτάσεις. Στην εποχή της υπεθέρμανσης του Πλανήτη και της επερχόμενης κλιματικής αλλαγής, η περιβαλλοντική διάσταση πρέπει να περιέχεται σε κάθε πολιτική πρόταση συνδεδεμένη με την αντίστοιχη δράση που να απαντά στη λύση του προβλήματος ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ.

Η απάντηση και η έξοδος από αυτή τη κρίση για τη χώρα μας, αλλα και παγκόσμια είναι μια άλλη πολιτική. Μια πολιτική βασισμένη σε ένα σχέδιο ήπιας, ισόρροπης και δίκαιης ανάπτυξης με γνώμονα την αειφορίας και βιωσιμότητας. Σήμερα επιβάλετε να δημιουργηθεί μια εναλλακτική πρόταση εξόδου από την κρίση, η οποία θα πάρει σοβαρά υπόψη και περιβαλλοντικούς δείκτες.

Τον αγώνας συνεπώς, για τη διάσωση αυτού του Παγκόσμιου κοινόχρηστου αγαθού, δεν μπορούμε να το αφήσουμε σε μεμονωμένα άτομα ή εταιρίες ατόμων. Σήμερα υπάρχει ο ΟΗΕ. Και όταν υπάρχει αυτός ο Παγκόσμιος οργανισμό, δεν μπορεί να υπάρχει και σκέψη ακόμα για τη λύση του εκτός του ΟΗΕ. Βέβαια και οι εταιρείες και τα άτομα ακόμα έχουν θέση τους, με την προϋπόθεση όμως οτι θα λειτουργήσουν με βάση τις αποφάσεις, την εποπτεία και τον έλεγχο του ΟΗΕ. :

Η καταπολέμηση της μόλυνσης του περιβάλλοντος και του Θερμοκηπίου, δεν είναι ένοπλος πόλεμος, ούτε η δύναμη που θα υποτάξει τον όποιο λαό και θα προσπωρίσει πολλά, μεγάλα και γρήγορα κέρδη. Η καταπολέμηση του Θερμοκηπίου δεν είναι θέμα δύναμης, αλλα θέλησης. Γιατί ο «πόλεμος» της επαναφοράς της βιόσφαιρας στις συνθήκες που θα επιτρέψουν την ύπαρξη και την διατήρηση του ενόργανου ζωϊκού και φυτικού κόσμου στη ζωή, είναι ένας «πόλεμος» επενδύσεων, και θέληση και οχι δύναμης. Εχει όμως προοπτική την διάσωση του πλανήτη και την ποικιλομορφία της ζωής και ορίζοντα την κληρονομιά στις επερχόμενες γενιές, έναν βιώσιμο για τον ζωϊκό και φυτικό κόσμο περιβάλλον και έναν πλανήτη που δεν θα διατρέχει πλέον τον κίνδυνο να μην τον κληρονομήσουν τα παιδία και εγγόνια μας.

Το μεγαλύτερο συνεπώς, διακύβευμα για τον ΟΗΕ, την κάθε χώρα και τη χώρα μα αφού ξανά βρει βέβαια τον χαμένο εαυτό του, τα αμέσως επόμενα χρόνια πρέπει να ειναι α) η **ΔΙΑΣΩΣΗ** του **Περιβάλλοντος** και κατ' επέκταση του **ΠΛΑΝΗΤΗ** από τον κίνδυνο που διατρέχει β) την διατήρηση της ειρήνη και το αξιακό σύστημα ζωής. Της ζωής που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες, τη δημοκρατία και την κοινωνική αλληλεγγύη και γ) αν θα κατορθώσουν να επιβιώσουν ή θα αποτελέσουν Περιβάλλον και πλανήτης «παράπλευρες απώλειες» του λεγομένου πολέμου κατά της «τρομοκρατίας», και όποια άλλη αιτία έστω και τη **ΔΟΜΗΣΗ,** την κατάτμηση και παρεκκλίσεις και όποιο άλλο τρόπο το κοινό-Δημόσιο γίνεται ατομικό.

Στη χώρα έχουν γίνει μέχρι σήμερα αρκετοί αναδασμοί ειδικά στον Γεωργικό χώρο, με σκοπό να συνενώσουν τα μικρά κτήματα, ώστε να μπορούν να «αξιοποιηθούν» τα σύγχρονα μηχανήματα (που πουλούσαν) οι ξένες εταιρείες, Η κατάτμηση όμως είναι κατοχυρωμένη Νομοθετικά, αφού το δικϊακό σύστημα είναι επιμεριστικό. Σε λίγα χρόνια με το θάνατο των γονιών, τα πράγματα επανέρχονται στη αρχική κατάσταση. Η σαλαμοποίηση και ο κατά μόνας αγώνας των ανθρώπων και το «διαίρει» και «βασίλευε» είναι το κάτ' εξοχήν εργαλεία του κεφαλαίου. Διευκολύνει την αρπαγή του μικρού για να προστεθεί στο μεγάλο για να γίνει μεγαλύτερο και δυνατότερος ο κάτοχός του.

ΒΕΡΟΙΑ 18-1-2011 Κόγιας Νίκος

ΟΣΕΣ ΟΒΙΔΙΑΚΕΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΡΕΤΟΥΣ ΚΑΙ

ΑΝ ΚΑΝΕΙ Η ΔΕΞΙΑ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΔΕΞΙΑ

Οι γραμμές αυτές γράφονται λίγες μέρες πριν την Εθνική Επέτειο. Και επειδή στις εθνικές επετείους θυμόμαστε και τιμούμε αυτούς που με τον αγώνα τους ακόμα, αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους τρομερούς δυνάστες το 1821, και το 1941-1944 από τους τρις εξ ίσου βάρβαρους κατακτητές. Αυτά είναι τα δύο καθοριστικής σημασίας ιστορικά γεγονότα-ορόσημα, που σηματοδοτούν την ανάσταση και την ύπαρξη στο χρόνο της σύγχρονης Ελλάδας.

Επειδή το σήμερα έχει υποδομή, έδρα και σημείο αναφοράς στο χθες θα μου επιτρέψου οι αναγνώστες της Εφημερίδας, να κάνω μια μικρή αναφορά στο χθες, ώστε να δούμε ανάγλυφα πως και γιατί φτάσαμε στο σήμερα και ειδικά το μέλλον που διαγράφεται για το λαό και τη χώρα, που πολλοί επιβουλεύονται.

Μια χώρα με μια μακραίωνη ιστορία και προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι, που οι αγωνιστές του 21, με αίμα σάρκα και κόκαλα αναστήσανε από τις στάχτες, δημιούργησαν εδραίωσαν την Εθνική της οντότητα και οι επόμενες γενιές, με τον ίδιο τρόπο κομμάτι το κομμάτι επέκειναν να σύνορα, υπερασπίστηκαν την ύπαρξή της και όταν οι Ιταλοί εισβολείς την απείλησαν σαν ένας άνθρωπος οι Ελληνες, όχι μόνο επέκρουσαν αλλά νίκησαν τον εισβολέα και υποχρέωσαν την πολεμική μηχανή του άξονα, προκειμένου να σώσει από την ολική ήττα τον εισβολέα σύμμαχο Ιταλία, να την στρέψει στην Ελλάδα, αντί για τη Ρωσία που προορίζονταν, δίνοντας έτσι στους Ρώσους ένα σχεδόν μήνα περιθώριο να ανασυντάξει τις δυνάμεις.

Και όταν μετά την κατάρρευση του μετώπου η χώρα κατακτήθηκε και εγκαταλείφθηκε από την πολιτειακή και πολιτική ηγεσία, ο λαός αυτό επιστρατεύτηκε Εθελοντικά για να συμβάλει εθνικά στην απελευθέρωση της χώρας και συμμαχικά στην ήττα του άξονα. Με πρώτη την αμφισβήτηση της παγκόσμιας αίσθησης στον Ιταλό-ελληνικό στα Αλβανικά βουνά ότι ο άξονας είναι ΑΤΤΗΤΟΣ, και την διασυμμαχική συμμετοχή το Νοέμβρη του 1942, που ο Ρόμελ απειλούσε Τομπρούκ και τα πετρέλαια της Λιβύης. Γεγονός που θα ανέτρεπε τα σχέδια των συμμάχων στην Αφρική και ειδικά της Αγγλίας.

Οι Αγγλοι φεύγοντας Αρον άρον από την Ελλάδα, πριν την κατάρρευση του μετώπου, ενώ κατάστρεψαν αλόγιστα προκειμένου να μην έχουν ανθρώπινες απώλειες: δρόμους γέφυρες και ό,τι άλλο θα τους διευκόλυνε στην άτακτη φυγή τους (Στο Νομό Ημαθίας Μόνο κατάστρεψαν την γέφυρα του αξιού, του Λουδία, του 66 στο Μακροχώρι, της Αξάνδρειας που συνδέει την Ημαθία με την Πιερία και όποιο άλλο σημείο στο οδικό δίκτυο στην Καστανιά και στην υπόλοιπη χώρα. Την Γέφυρα όμως του Γοργοπόταμου παρά την στρατηγικής σημασία, είναι αυτή που συνδέει το Βερολίνο με την Αθήνα δεν την κατάστρεψαν. Ενώ άφησαν φεύγοντας αρκετούς πράκτορες στην Ελλάδα.

Η προέλαση του Ρόμελ απείλησε τη Λιβύη. οι Αγγλοι σαμποτέρ που είχαν τα σχέδια κατασκευής που όμως με μόνο σχέδια δεν ανατινάζεται μια Γέφυρα σαν αυτή του Γοργοποτάμου, που λόγω την στρατηγικής θέση φυλάγονταν επιμελώς. Η λύση ήταν οι Ελληνες αντάρτες του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, να προσφέρουν την ένοπλη εκείνη δύναμη, που θα εξουδεταίρωνε την ιταλική φρουρά, δίνοντας τη δυνατότητα τους Αγγλους σαμποτέρ να την ανατινάξουν κόβοντας την πιο σύντομη δια ξηράς τροφοδοσία του Ρόμελ σε πολεμικό υλικό και τρόφιμα την στρατιά του Ρομέλ στην Αφρική.

Για την ιστορία η δήλωση του Τσώρτσιλ, προς το Αγγλικό κοινοβούλιο την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν έλεγε: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά. Σημαντικής βάσεως και οδό, προς την βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Αθηνών.

Πιστεύω, ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι. Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών εχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγωτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Με αυτά ακριβώς το λόγια είπε τότε ο Τσώρτσιλ «είναι προς τιμή του ΚΚΕ που πρώτο άρχισε τον αγώνα κατά των κατακτητών »για το ΕΑΜ και το ΚΚΕ, και πλειοδότησαν αργότερα

Ενώ παράλληλα δημιούργησε και αρκετές από τις προϋποθέσεις με πρώτη την απελευθέρωση και το Ελεγχο από τα ΕΑΜ-ΕΛΛΑΣ ενός τεράστιου ορεινού όγκου που αποτέλεσε το πρώτο κομμάτι της ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ και αρκετές άλλες προϋποθέσεις: Αναζωγόνηση της τοπικής Αυτοδιοίκηση, της λαϊκής Δικαιοσύνης, περιφρούρησε την ιδιοκτησία από αυθαιρεσίες και καταπατήσεις ψηφίζοντας νόμο που υποχρέωνε τους καταπατητές να επιστρέψουν και μετά την έκδοση Εθνικού νομίσματος να πληρώσουν ενοίκιο, καθώς και η δημιουργία του Εθελοντικού άμισθου Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού, όπως ο (ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ), στα πρότυπα του προπολεμικού: ήταν αυτός που μπόρεσε να σηκώσει το ανάστημά και να απαντήσει με πόλεμο στον πόλεμο. Άλλος δρόμος δεν υπήρχε. Και το ΕΑΜ ηταν ο φορέας και ο Ενσαρκωτής αυτής την ΙΔΕΑΣ και του οράματος για την απελευθέρωσης. Και στις 12/10/1944 η Ελλάδα απελευθερώθηκε από τους τρις κατακτητές.

Όλα αυτά και πολλά αλλα που δεν είναι του παρόντος, δημιουργούσαν εκείνες τις προϋποθέσεις, ώστε, μετά την απελευθέρωση να ανήκει η ΕΛΛΑΔΑ για πρώτη φορά πραγματικά στους ΕΛΛΗΝΕΣ. Και αν η ελληνική πολιτική και οικονομική ηγεσία της χώρας είχε την τόλμη να απογαλακτιστεί από την μακρόχρονη εξάρτηση και προσεταιρίζονταν αυτό το λαϊκό κίνημα, σήμερα η χώρα δεν θα βρίσκονταν στην τραγική θέση που βρίσκεται.

Το τραγικό όμως για την Ελλάδα ήταν το γεγονός ότι η λαβές της εξουσία μετά τον ιστορικό συμβιβασμός των Αστών με τους κοτζά-Πασιάδες και τον κλήρο πέρασε στα χέρια των συντηρητικών δυνάμεων που εκφραστή των ήταν η Δεξιά. Και το ακόμα πιο τραγικό ήταν ότι με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας μετά την κατοχή και την ανοιχτή συνεργασία στο εσωτερικό με τους κατακτητές με αποτέλεσμα να διαπραχθούν περισσότερα και ειδεχθέστερα εγκλήματα από όσα θα διέπρατταν από μόνοι τους οι κατακτητές.

Αφού τα όποια τρόφιμα, αντικείμενα και αρχαιολογικούς θυσαυρούς οι κατακτητές θα τα εύρισκαν με το χάρτη και θα τα έπαιρναναν με τα όπλα. Ο λαός βλέποντας αυτήν την αγαστή και επ' οφελεία και των Ελλήνων συνεργατών αρπαγές και τα πάσης φύσης εγκλήματα τα περισσότερα γίνονταν με υποδείξει των συνεργατών και ακούγοντας ή διαβάζοντας εκείνα τα ειδεχθή ανακοινωθέντα ότι: «Πας στρεφόμενος κατά των Γερμανών δεν είναι Ελλην» και «Εκ των Ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας» τα «συγχαρητήρια τηλεγραφήματα από τους θαυμαστές του Χίτλερ για τη διάσωσή του από την δολοφονική απόπειρα των συμπατριωτών του» και πολλά αλλα πιο τραγικά: όπως η συμμετοχή στα Ολοκαυτώματα, τις κατ' υπόδειξη συλλήψεις κλπ τους γύρισε την πλάτη.

Ετσι, μετά την απελευθέρωση η δεξιά όντας χωρίς λαό και οπαδούς, εκτός του ότι συχτά-αγκαλιάστηκε με αυτά τα κατακάθια και τα άδεια πουκάμισα, είδε σαν Σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικάνους, όπως προηγούμενα έχε δει τους Γερμανούς. Η δε ελληνική ολιγαρχία ταύτισε τα δικά της συμφέροντα με αυτά των Νέων κατοχικών Τζακιών, έπεσαν από κοινού αχόρταγοι πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους Αγγλους και στηριγμένοι στα Αγγλικά όπλα, ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, με κοινό στόχο, να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός-στο σύνολό του-και όχι μόνο της Αριστεράς-όπως ο αγωνιζόμενος λαός το ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώσει στο ΕΠΟΣ των αλβανικών βουνών και την τετράχρονη σχεδόν Αντίσταση.

Ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί με τη βοήθεια των Αγγλων κέρδισαν, Τα συμφέροντά τους εξασφαλίστηκαν και οι Αγγλοι θρονιάστηκαν στην Ελλάδα. Τον λαό δεν τον είχαν πια ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός ο μέγας, ο «απαράμμιλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο Λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του να δουλεύει και να μη μιλάει. Δηλαδή να ξεχάσει τους επαίνους που του επιδεψαλέψανε οι ίδιοι; Από τα πιο επίσημα χείλη; Όταν αγωνιζόταν και για αυτούς στα αλβανικά βουνά, μα και στην κατοχή με τους τρις κατακτητές απασχολώντας 10-15 εχθρικές μεραρχίες που θα σκότωναν Τζώνιδες, Μπόϊδες και Ταβάρις;

Όλα αυτά ήταν καλά και πράγματι η προσφορά των Ελλήνων στο παγκόσμιο ιστορικό και κοινωνικό γίγνεσθαι δικαιολογούσαν αυτές τις επιδαψιλεύσεις, αν όχι στο σύνολο μετά την παράδοση αφ όρων της Γερμανία και ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος και στην Ανατολή, (μερικά-ελάχιστα από αυτά θα υλοποιούνταν αν ληφθεί υπόψην και η δήλωση του Ντε Γκώλ Ότι «τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται» Βεβαια ο Τσώτσιλ να μπορεί να είχε κάποια προβλήματα με τους Τούρκους για να ικανοποιήσει την Ελλαδα...) ,τελείωνε από κοινού οι σύμμαχοι τον πόλεμο και με την Ιαπωνία, οι εξελίξεις μεταπολεμικά θα ήταν εντελώς διαφορετικές. Η τελειωποίηση όμως της ατομικής βόμβας, πριν ακόμα την άφ' όρων παράδοση

της Γερμανίας, άλλαξε τις αντιλήψεις των Αμερικανών (Οι Αγγλοι είχαν ρίξει το βάρος στη Μεσόγειο), όσον αφορά τον πόλεμο στην Από Ανατολή. Από ό,τι αποδείχθηκε ομως, δεν ήταν η Ιαπωνία ο ισχυρός αντίπαλος, αλλα οι καινούργιες σχέσεις με τους Ρώσους και οι σχέσεις των μελών της αντιφασιστικής συμμαχίας πόρρω απήχαν από το να είναι αρμονικές.

Οι Αμερικάνοι παρά τη δήλωση του Μαουμπάντεν , που ήταν ανώτατος αρχηγός των συμμαχικών δυνάμεων της Νοτιοανατολικής Ασία, που πήρε μέρος και στο Πότσνταμ είπε ότι: «είναι μεγάλη μωρία να νομίζεις κανείς ότι η ατομική βόβμα θα σταματήσει τον πόλεμο» και ότι η «συμμετοχή της Ρωσία εις τον πόλεμον δέον να θεωρηθεί εξαιρεκός ευχάριστων γεγονός». Ο δε Πρόεδρος Τρούμαν είχε πει «ότι Ρωσία έκανε το μεγάλο βήμα ψύχραιμα: αποφασιστικά και μελετημένα καταγγέλοντας το σύμφωνο ουδετερότητας με την Ιαπωνία» ότι αυτό «το έκανε πριν μάθει τίποτε για την ύπαρξη του Νέου όπλου».

«Η αποτυχία των Ηνωμένων Πολιτειών να αποδείξουν, ότι δεν θα χρησιμοποιήσουν την Βόμβα ατόμου ως μέσο εκβιασμού, έχει δημιουργήσει εντυπώσεις που έχουν ήδη βαθύτατες απηχήσεις» δήλωσε ο τέως Υφυπουργός εξωτερικών της Αμερικής.

Ο δε Τσώτσιλ, στην Αγγλική βουλή είπε ότι η Σοβιετική Ενωση ειχε: «υποσχεθεί από καιρό οτι θα βοηθούσε τους άλλους δυο συμμάχους της στον σκληρό πόλεμο της Από Ανατολής τρις μήνες μετά το τέλος του πολέμου στην Ευρώπη».Η παράδοση της Γερμανίας έγινε στις 8 Μαϊου το 1945 και οι Ρώσοι άρχισαν να μεταφέρουν δυνάμεις στην Από Ανατολή, Πριν αρχίσουν όμως οι επιχειρήσεις τον Αύγουστο όπως είχαν συμφωνήσει, οι Αμερικανοί έριξαν τις βόμβες στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι.

Αν όμως οι βόμβες δεν ήταν απαραίτητες ούτε για τον τερματισμό του πολέμου, ούτε για την επίτευξη μιας άφ όρων συνθηκολόγησης (Αλωστε οι Ιάπωνες εκλιπαρούσαν την άφ όρων συνθηκολόγηση) και ούτε μπορεί κανείς να προσδώσει ένα ρόλο Σωτήρα της Ζωής πολλών Αμερικανών, τότε γιατί ρίχθηκαν; Αν όχι να αντιπωσιασθεί ο «Θείος Τζό» όπως αποκαλούσαν τον Στάλιν.

Μετά την καταγγελία του Συμφώνου ουδετερότητας από τη Ρωσία οι :Ακόρεστοι Ζαϊμπάτσου, οι Ναύαρχοι-Βαρώνοι και οι ΣαμουράΪ αναμέτρησαν την άβυσο και τον ίλιγγο της καταστροφής που τους περίμενε, ζητιάνευαν τη συνθηκολόγηση με μοναδικό όρο να σώσουν τα δικαιώματα του «θεανθρώπου» Μικάδο. Οι Αμερικάνοι όμως ήθελαν την από Ανατολή δικό τους μονοπώλιο και υποχείριο.

Την επαύριο της Νίκης αρχίζει, να διαγράφεται η μελλοντική σύγκρουση: Οι παλιοί σύμμαχοι γίνονται ανταγωνιστές για το μοίρασμα του κόσμου και ειδικά στο χώρο της από Ανατολής και ειδικότερα στο θέμα Ιαπωνία. Οι Αμερικανοί πριν τη ρίψη των βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι (3020 χιλιάδες τα θύματα) διατύπωσαν μια θεωρία ότι αν δεν χρησιμοποιηθεί η ατομική βόμβα τα θύματα των Αμερικανών θα ξεπερνούσαν το ένα εκατομμύριο νεκρούς. Για μην έχουν νεκρούς και να βγάλουν τους Ρώσους από το χώρο της Από Ανατολή έριξαν τις ατομικές βόμβες στην Χιροσίμα και το Ναγκασάκι.

Και τότε «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να έχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, θεωρήθηκε όχι μόνο πολιτικό αλλα και Εθνικό «έγκλημα», ενώ η συνεργασία με τους κατακτητές εναντίον της Αριστεράς και του κομμουνισμού ηταν «πολιτική αρετή».

Η απαλλαγή της Δεξιάς από τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, οτι με τη αμέριστη βοήθεια των Αγγλων, θα έχει τη δυνατότητα να ξανά διαμορφώσει μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσίας, την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατήγορη. Αντί με θάρρος και παρησία να αναλάβει τις ευθύνες, λειτούργησε σαν τον κατηγορούμενο, που αφού ο Δικηγόρος του κέρδισε μια πολύ δύσκολη και βεβαρυμμένη με τεράστιες ευθύνες δίκη, όταν Δικηγόρος ζήτησε από τον κατηγορούμενο την αμοιβή του το έπαιξε Λολολώ,..

Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι εθνοϊσμοί, που εργολαβικά τους ανέθεσε την βιολογική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών, ηταν η δημόσια στάση της: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυο λόγια ηταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο τα προβλήματα, που θα απασχολούσαν το λαό και τη χώρα μετά απελευθερωτικά. Αυτά τα θέματα μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που προείχε για τη δεξιά ηταν η διασφάλιση της εξουσίας και η εξόντωση αυτών που είχαν και παρέδωσαν την εξουσία, έτσι ώστε να μην διανοηθεί να την διεκδικήσει, εσαεί με την ψήφο του λαού. Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχωρήθηκε, ηταν απεριόριστα...

Η αλαζονεία είναι ακόμα και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του πολιτεύματος: ένα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται παράλληλα στα πλευρά όλων των άλλων εξουσιών. Πολύ περισσότερο όταν μια ομάδα προσώπων έχει αγκυροβολήσει επί χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κράτους. Η αλαζονεία σε συνδυασμό με την ανικανότητα και το άδικο είναι ένα επικίνδυνο φαινόμενο. Ενα φαινόμενο, που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες, ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία.

Οταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν η επικρατούσα αντίληψη ηταν, οτι αν τα πολιτικά πράγματα αφήνονταν να εξελεχθούν «φυσιολογικά», η χώρα θα διολίσθαινε προς τον «κομμουνισμό» η στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή δημοκρατίας και αδέσμευτης ουτερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγω σαν δοσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.

Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του οτι θα επηρέαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδυασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Ήταν αυτός ακριβώς ο φόβος που οδήγησε στη δημιούργησε μιας κοινότητας συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δωσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.

Μετά τη δημιουργία αυτής της κοινότητας οι Αντιστασιακοί, δεν τιμωρούνταν μόνο από τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη με ποινικές και ακατανόμαστες κυρώσεις, αλλά και από την «κοινωνία» με το στίγμα του «Αθεου», του «απάτρη» και του «προδότη». Τον στιγματισμό των Αριστερών οι εθνικόφρονες το είχαν ex offitcio. Πολλοί μάλιστα το είχαν κάνει οχι απλώς βιοποριστικό επάγγελμα, αλλα επικερδές και ειδικά οι συμμορίτες.

Τότε που εντελώς κατά παράδοξο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι. Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότες», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή τότε έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και «προδότες» οι αγωνιστές της λευτεριάς. Οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ και του ΕΛΑΝ στις «χάψες», την Γυούρα και το Μακρονήσι και οι δοσίλογοι απελευθερωτές στις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό...

Σε αυτήν λοιπόν, την εποχή της λησμονιάς και της αμνησίας, έγινε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι το εξ ίσου πρωτάκουστο, εξωφρενικό και απαράδεκτο: Οι προδότες ονομάστηκαν πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της Ελευθερίας, οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ. Εκμεταλλευόμενοι δε την ευκαιρία, σχεδόν στο γόνατο συνέταξαν το Γ! Ψήφισμα, το νόμο 509, ψήφισαν έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία και σειρά συμπληρωματικά αλλα διατάγματα. Διατάγματα που σκοπό είχαν να πνίξουν τη φωνή του λαού στο λάρυγγα, να του ατονήσουν τη σκέψη.

Για το σκοπό ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την Αντίσταση με τον εμφύλιο, ενώ παράλληλα οι χρυσοπληρωμένες πένες ακόμα και «αριστερόχερες» έγραψαν μερικά βιβλία. Βιβλία σαν την «Ελλένη» του Αμερικανού Γκατσζογιάννη και αρκετών άλλων, όπως στα δίχτυα της «Αράχνης», το σπίτι των «Ανέμων» κλπ, Εργα που ενώ τότε αποτελούσαν ιδεολογικό κεφάλαιο, όταν άρχισαν να έρχονται στο φως τα πραγματικά γεγονότα, αποσύρθηκαν από τις προθήκες των βιβλιοπωλείων και αργότερα πολτοποιήθηκαν.

Την ίδια εποχή ξεχάστηκαν οι έπαινοι και τα συγχαρητήρια προς τους αγωνιστές της αντίστασης για τους πατριωτικούς αγώνες τους, καθώς και οι προτροπές και παροτρύνσεις για τη συνέχιση του αγώνα με περισσότερη μαζικότητα και πείσμα από τις συμμαχικές κυβερνήσεις και του Καϊρου. Ξεχάστηκαν τα χειροκροτήματα και οι υποδείξεις να πυκνωθούν οι τάξεις των ανταρτών και οι τόσες πολλές μεταπολεμικές υποσχέσεις... προς το μαχόμενο λαό για τη συντριβή του φασισμού και τη λευτεριά της κατακτημένης Ευρώπης και της Ελλάδας.

Και από καιρό τώρα, αρκετούς από αυτούς που τους συνελάμβαναν σαν «εγκληματίες, «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα. Που τους προπηλάκιζαν, βασάνιζαν τους έστελναν εξορία στα Νησιά του Αιγαίου

και τη Μακρόνησο, που τους καταδίκαζαν με συνοπτικές διαδικασίες σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση σε ισόβια και πολλές φορές εις θάνατο, η ίδια η πολιτεία τους έδωσε παράσημα και πολλοί είναι μέλη της Ακαδημίας.

Να όμως που οι επιζώντες και ειδικά Αντιστασιακοί που θυμούμαστε, οτι οι συνεργάτες των κατακτητών: κιοτήδες, απόλεμοι, αδιάφοροι και οι προδότες, που κατά την διάρκεια της κατοχής, είχαν μετατρέψει την Ελλάδα σε επαρχία του Γ! Ράϊχ, και ότι με την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, τα λαμπρά στηρίγματα και τους αφοσιωμένους συνεργάτες ή σαν από θαύμα νεκραναστημένη δεξιά, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα της τα ανομήματα, πούλησε και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει και κυρίως να μη χάσει τις από το 21 ΛΑΒΕΣ της ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

Βέροια Κόγας Νίκος

ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΕΝΑ

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι αξιοθαύμαστοι γονείς μου που μας γαλούχισαν εμένα και τα τρία από τα Οκτώ παιδιά που απόκτησαν. Επειδή η Γεωργό-κτηνορτοφική οικονομία της χώρας προσπαθούσε να αστικοποιηθεί, με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγγάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά. Εντάχθηκα στο Αριστερό-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1937 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγγαράδες στη Βέροια.

Και σε συνέχει μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), που έμειναν στον Αγιο Αντρέα την οδός Ακαταμαχήτου, αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκαράδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Ετστ, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο. Η ψυχολογία της Γενιάς μου και ειδικά στην κατοχή οσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα απ τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχανε ενταχθεί στην Οργάνωση Κομμουστική Νεολαίας Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε .

Μετά την κατάληψη της χώρας ανδρώθηκα στην Αντίσταση, στις διώξεις και την καταδίκη σε 20 χρόνια και 3 και χρόνια στο Παρθένι της Λέρου και ωρίμασα μαζί με τους συγκροτούμενους και τους συναγωνιστές στο ωραίο ταξίδι μιας ζωής γεμάτη κύκλωπες και Λυστριγόνες, στην αναζήτηση μιας ΙΘΑΚΗ που θα την κατοικούν άνθρωποι…

Στον Αλβανικό πόλεμο επιστρατεύτηκαν τα 3 μου Αδέρφια Αντώνης, Στέφος και Στέργιος, Ο Αντώνης ειχε 5 παιδιά. Ηταν πολύτεκνος και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα. Δουλειά μας ήταν τα φώτα τη Νύχτα για τυχόν βομβαρδισμό απ τα ιταλικά αεροπλάνα.

Η κατοχή της Βέροιας άρχισε τις 11 του Απρίλη 1941, στις πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν από τη βόρεια είσοδο της πόλης, από τον Παλιό φόρο. Πριν από πολύ ώρας, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω από την Πόλη. Και στις 5 η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαριά τάνκς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα επόμενα στην Πλατεία ωρολογίου. Πριν όμως σβήσουν τις μηχανές και πατήσουν το Αγιο της Χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί.

Όμως «Καμιά δεκαριά τραυματίες, με αναρρωτική άδεια, άλλαξαν τη στολή με πολιτικά (Γράφει ο έγκριτος Δικηγόρος και Αντιστασιακός Αχιλλέας Γκούτας, στο Περιοδικό Πολιτιστικά Δρώμενα του Δήμου Βεροίας για τα 50ντάχρονα της Εθνικής Αντίστασης) και ανακατεμένοι μέσα στον κόσμο άκουγαν τις κρίσεις και τις επικρίσεις. Και ύστερα αθόρυβα, ένας, ένας απομακρύνθηκαν απ την Πλατεία και τράβηξαν κατά το Συνοικισμό. Κάποιο ψιθυριστό μήνυμα τους καλούς στο σπίτι του Θωμά του γνωστού παλικαριού, τραυματία με σπασμένο το χέρι.

» Μαζώχθηκαν όλοι, σχεδόν, άρχισε η συζήτηση για την κατάσταση και το τι να κάνουν. Μίλησαν για κινδύνους αιχμαλωσίας, στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλα. Για το που ξέρεις τι σου μέλλεται μ’

αυτούς τους άγριους φασίστες…Μίλησαν και για συνέχιση του πολέμου στα βουνά, για έλλειψη οπλισμού.. Ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και απογοήτευσης. Και όταν κάποιος πρότεινε να πάρουν απόφαση και να ανέβουν στον Αή Θεολόγο ή κατά την Αγία Τριάδα, κοίταξε μια στιγμή τα δεκανίκια του και τα δάκρυ του κύλησε στα ξαναμμένα μάγουλά του.

»Και αποφάσισαν να μείνουν στα σπίτια τους, να φροντίσουν τα τραύματά του να μην αφορμίσουν, να προσέχουν να εχουν κάποια επαφή.

»…Ήταν μια μέρα χωρίς εξουσία και σ αυτή τη μέρα έγινε η πρώτη σύσκεψη στη μικρή μας Πολιτεία, όπου έμπαιναν τα μεγάλα ερωτηματικά.

»Καμιά δεκαριά παλικάρια με ματωμένους επιδέσμους, με δεκανίκια, δεν μπόρεσαν να πιστέψουν να πιστέψουν πως όλα ειχαν χαθεί, πως μείναμε στο Σκοτάδι…

»Πολλοί ξανασυναντήθηκαν αργότερα στα περήφανα βουνά, που έζωναν τη μικρή μας Πολιτεία (Νάουσα). Και πολλοί δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Αυτή ήταν η Πρώτη ΣΠΙΘΑ.

Κάτι παρόμοιο έγινε και στη Βέροια και σε όλη την Ελλάδα

Η Βασιλό-Μεταξά φασιστική δικτατορία. Τσάκισε την οργανωτική δομή του ΚΚΕ. Στην κατοχή όμως, μετά την έκκληση του ΚΚΕ για παν στρατιά, οι λίγοι που δεν είχαν συλληφθεί, ο ερχομός αυτών που μπόρεσαν να αποδράσουν, όπως: ο Σωτήρης Τουτούνας, ο Αντρέας Μιζανζίδης, ο Αντώνης Κιτσόπουλος, ο Κώστας Καραγιανίδης από το Βρυσάκι, ο Πάρις Κατσαρός απ τη Νάουσα και πολλοί αλλοι, που δεν θυμάμαι τα ονόματά τους και ο ερχομός πολλών αγωνιστών απ την Ανατολική Μακεδονία άρχισε να μπαίνει σε ρυθμούς ανάπτυξης ο Αντιστασιακός αγώνας

Η πρώτη οργάνωση που άρχισε να λειτουργεί: ηταν η Αλληλεγγύη, η οποία εξελίχθηκε στην επιμελητεία του αντάρτη. **Το ΕΑΜ ΝΕΩΝ**. Συσπειρώθηκε γύρω απ το σύνθημα ο «ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ» συνδέθηκε-Εντάχθηκε θα έλεγα στην Εθνική. Στον χώρο της Αλληλεγγύης τεράστιο ρόλο έπαιξαν οι γυναίκες. Ενδεικτικά Η Μαρία Τσαλουχίδου, Φρόσω η Μπίσμπα, Δέσποινα Χασιώτου, η Βούλα Μαργαρίτου, η Ισμήνη Τζίκα, τη Φούλα Καρασάββα, Βασιλική Γώτα και εκατοντάδες άλλες με αντίστοιχη προσφορά και αυτοθυσία.

Εργο της Εθνικής Αλληλεγγύης και του **ΕΑΜ ΝΕΩΝ** . Συλλογή τροφίμων, Ρούχων, και ότι άλλο χρήσιμο που θα κάλυπτε τις ανάγκες των οικογενειών που ειχαν την ανάγκη και αυτών που τα παιδιά του σκοτώθηκαν στο πόλεμο. Στέκια για τους Παράνομους και Γιάφκες για πιο μόνιμες συναντήσεις. Και αργότερα στρατιωτικά είδη: Στρατιωτικά ρούχα, χλαίνες ξιφολόγχες, δερμάτινες Τσάντες και ότι αλλο ειχε σχέση με στρατό και όπλα.

Μετά τη διάλυση της **ΟΚΝΕ**. Στις 23 του Φλεβάρη του 1943 Ιδρύθηκε η **ΕΠΟΝ**.

Την επόμενη της ίδρυσης της ΕΠΟΝ πολλά πράγματα άλλαξαν. Τώρα πια ο χώρος του αγώνα άλλαξε και η πρόσβαση στη νεολαία ήταν πιο εύκολος. Οσοι ήμασταν οργανωμένοι ΕΑΜ-ΝΕΩΝ ενταχθήκαμε στην ΕΠΟΝ. Πολλά απ τα καθήκοντα παρέμειναν ίδια, πολλά όμως ήταν εντελώς διαφορετικά. Το Σύνθημα με το οποίο πορευόμασταν στην ΕΠΟΝ ήταν**: «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»**

Το ΚΚΕ, Το ΕΑΜ και η ΕΠΟΝ και μετά την παράδοση των όπλων, συνέχισαν να λειτουργούν οργανωτικά. Τα Γραφεία του ΕΑΜ και των ΕΛΑΣιτών ήταν που είναι σήμερα το Δικηγορικό Γραφείο του Λάμπρου Κυριακίδη. Αυτό ήταν και ο Γραμματέας του ΕΑΜ.

Η οργανωτική δουλειά συνέχιζε. Τις αρχές του 46 προκηρύχθηκαν οι εκλογές το ΚΚΕ-ΕΑΜ έκανε αποχή και τότε ο ΕΠΟΝ συμμετείχε στον προεκλογικό αγώνα υπέρ της Αποχή. Η ένταση μεγάλη. Τον Μάρτη έγινε το χτύπημα στο Λιτόχωρο.

Μετά τις εκλογές και την οργανωμένη κατά τα ποσοστά νίκη της Δεξιάς άρχισε η τρομοκρατία, η εκτός Νόμου του ΚΚΕ του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ παρά την προσπάθεια για ομαλή εξέλιξη Η Δεξιά με τη συμπαράσταση των Αγγλό-Αμερικανών Ψήφισαν το Γ! Ψήφισμα και το Νόμο 509, που έθεσε εκτός νόμου όχι μόνο τα κόμματα που την οργάνωσαν αλλα και την ίδια την Αντίσταση και τους συντελεστές της Αντίστασης και άρχισε ο απηνής διωγμός τους. Οι Συνέπειες γνωστές για το λαό τη χώρα και τους ΙΔΙΟΥΣ

Δυστυχώς, και σε αυτήν την προσπάθεια το κατεστημένο στάθηκε σκληρό αν όχι εκδικητικό μαζί μου.. Αποφυλακίστηκα με το «Νόμο των δυο Τρίτων».Το αποφυλακιστήριο συνοδεύονταν με ένα σημείωμα που ο αποφυλακιστής αν ήθελε μπορούσε να φτάσει στον προορισμό του ατελώς ήταν υποχρεωμένος, να ταξιδεύσει με το καράβι ή με το τρένο. Προτίμησα το καράβι. Όταν έφτασα στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, ενώ έπαιρνα τα όποια πράγματα στα χέρια, ένας κύριος με πλησίασε και μου είπε πως είναι ασφαλίτης και ότι πρέπει να πάμε πρώτα στην ασφάλεια.

Μόλις μπήκα στο Γραφείο με ρώτησε: αν εχω κάνει δήλωση, όταν του πως αν ειχα κάνει δήλωση, δεν θα έμεινα τόσα 16,5 χρόνια φυλακή. Μου απάντησε «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης». Αυτή ήταν η πρώτη έκπληξη. Που μου έδεσε όμως να καταλάβω τι με περίμενε και τη ζωή που θα έκανα μέχρι τη λήξη της ποινής.

Η δεύτερη ήταν στην ασφάλεια Βεροίας . Διοικητής ήταν ο κ Ριζάς: Τα πρώτα λόγια που μου είπε: « Τώρα ανοίκεις… Αν θέλεις να περάσουμε καλά, να τα αφήσεις αυτά που ξέρεις και να κοιτάς μόνο τη δουλειά σου»! Αλήθεια ποια δουλεία; Λες και είχα κάποια και έπρεπε να την κοιτάξω; Δεν πέρασαν λίγες μέρες και η ασφάλεια με σταμάτησε στο ποιο πολύ σύχνα στο σταυροδρόμι Πόλης (Βενιζέλου και μεγάλου Αλεξάνδρου) και μου ζήτησαν να τους παραδώσω το «περίστροφο που δεν «παράδοσα» όταν ό ΕΛΑΣ παρέδωσε τα όπλα».Τους κοίταζα έκπληκτος και απάντησα «Το παρέδωσα και εγώ όπως όλοι ΕΛΑΣίτες», σε συνέχεια αποπειράθηκαν να μου κάνουν Ερευνα. Αρνήθηκα και αντί για το σπίτι πήγα στην ασφάλεια που έδινα παρών κάθε μήνα όπως πρόβλεπαν οι όροι αποφυλάκισης.

Αυτή η προσπάθεια για έρευνα έγινε και δεύτερη και τρίτη φορά παρά την διαβεβαίωση. Την Τρίτη φορά αντί για την ασφάλεια πήγα στο Εισαγγελέα, οποίος με διαβεβαίωσε ότι δεν θα ξανά επαναληφθεί. Και πράγματι δεν επαναλήφθηκε

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ.

Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου . Τόπος γεννήσως Βέροια το 1923. Στοιχεία ταυτότητας του ανωτέρου, ποινική κατάσταση του ανωτέρου Κόγια Νικολάου εκ του ποινικοί Μητρώου της Εισαγγελίας Βεροίας: Καταδικασθίς δια της υπαρ 1300 ά την 26 1952 αποφάσεως Αναθεωρητικού Δικαστηρίου Αθηνών επι παράβαση του αρθρ 2{1 Γ! / ψηφίσματος 46 εις κάθερξιν 20 ετών και την στέρησιν πολιτικών δικαιωμάτων επι 10 έτη-απεφυλακίσθη την 24/4/1963, υπολογιζομένου 97 ημερών εργασία βάση του αρθρ 25 Ν 2050/52 και επιπλέον αναστολής της ποινής του υπολοίπου της ποινής του ανερχομένη εις 5 ετών, 11 μηνών και 11 ημερών δυνάμη του άρθρ 105-110 του Π.Κ κατόπιν της υπ αριθ 428 23/4/63 βουλεύματος Συμβουλίου πλημ/ κων Πειραιώς.

Βεβαιούται το παρόν εκδιδομένον αιτήσει του ανωτέρω και συμφώνως προς τας ισχυούσας μέχρι σήμερων περί ποινικού Μητρώου διατάξεις.Εν Βεροία τη 6η Ιουλίου 1965. Ο Γραμματεύς Μ. Μπεσικάρης.

Τον Αύγουστο του 1964 παντρέφτηκα. Λίγες μέρες όμως πριν συγκεντρώσω τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την τέλεση του γάμου, ο Ασφαλίτης που με παρακολουθούσε, με πλησίασε-προειδοποίησε οτι «δεν μπορώ να πάω γαμήλιο ταξίδι». Για το σκοπό αυτό πήγα στο Διοικητή Ασφαλείας, ο οποίος με παρέπεμψε στον Εισαγγελέα. Ο κ Εισαγγελέας μου είπε να του υποβάλλω αίτηση την οποία και υπέβαλα στην ασφάλεια. Και μετά δυό ή τρεις μέρες η Ασφάλεια με την υπαρ 34/774/17 μου έδωσε, την αντίστοιχη άδεια.

«5 ΗΜΕΡΟΝ ΑΔΕΙΑ : Λαβοντες υπ όψιν υποβληθείσαν ημίν αίτησιν του Κόγια Νικολάου του Γεωργίου, τελούντος υπο αστυνομικήν επιτήρησιν, κατόπιν κλπ...Επιτρέπομεν εις τον ανωτέρω όπως μεταβεί δια γαλήλιον ταξίδιον δια (5) ημέρας είς Καβάλαν- Βόλον (για την Καβάλα και Βόλο, που ζήτησα μου είπαν πως δεν εχουν διαθέσιμη δύναμη),μου είπαν πως μπορώ να πάω μόνο στην Θεσσαλονίκη). καθίν δέον να επανέλθη και να παρουσιασθή είς την υπηρεσίαν Χωρ/κής προς θεώρησιν της παρούσις. Εν Βεροία τη 16 Αυγούστου 1964. Ακολουθεί η υπογραφή

Το ίδιο συνέβαινε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού Αλεξάνδρεια, Μελίκη και Νάουσα, μα και στα υπόλοιπα χωριά. Για θύμισει κράτησα δυό τρία από αυτά τα ημερήσια ή πενθήμερα οπως αυτό του γαμήλιου ταξιδιού διαβατήρια.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΗΤΑΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΦΥΛΑΚΗΣ

Οταν σταμάτησαν οι εκτελέσεις, η πρώτη σκέψη της ομάδας στις φυλακές της Αίγινας: ήταν ότι κάποτε όσοι ζήσουμε θα βγούμε απ τη φυλακή και ειδικά οι νέοι. Επειδή υπήρχαν πολλοί που ήταν ανειδίκευτοι επαγγελματικά, οφού συελλήφθηκαν ανήλικοι δημιουργήθηκαν θεωρητικά μεν, μερικά Γκρούπ για αυτούς. Εγώ εντάχθηκα στο Γκρούπ της ηλεκτρό-Ραδιοφωνίας. Όταν αποφυλακίστηκα το πρώτο πράγμα που έκανα, ήταν να εγγραφώ σε μια σχολή Ραδιοφωνίας. Επειδή ειχα υπόλοιπο ποινής (Το ένα τρίτο), η

ασφάλεια Βεροίας δεν μου επέτρεψε να πάω σε αντίστοιχη σχολή στη Θεσσαλονίκη Ετσι, εγγράφτηκα διά αλληλογραφίας στη Σχολή Ραδιοφωνίας ΚΛΕΙΑΜΑΚΗ στην Αθήνα.

Πήρα το απολυτήριο με 18, Μου έστειλαν μαζί με το απολυτήριο και την πρόσκληση να πάω και για την πρακτική εξάσκηση. Τόσο η ασφάλεια οσο και ο Εισαγγελέα με το αιτιολογικό ότι δεν έχουν την αντίστοιχη δύναμη, δεν μου επέτρεψαν να κατέβω για δυο μήνες στην Αθήνα. Ετσι, τα Δίπλωμα έμεινε αναξιοποίητο. Ευτυχώς, μετά την απόλυσή μου απ την εξορία, έπιασα δουλεία σε μια φαρμακευτική Εταιρεία στην οποία δούλεψα 18 χρόνια Και σε συνέχεια στην Εταιρεία Benoys στη Βέροια από όπου πήρα τη Σύνταξη

ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ

ΚΛΕΙΑΜΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Π ΚΛΕΙΑΜΑΚΗΣ

ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΝ

Ελευθέρων Σπουδών

Υπαγόμενων εις τας Διατάξεις του Ν Δ 262453

ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΥΞ ΑΡΙΘΜΟΣ 770. ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΑΘΗΤΟΛΟΓΙΟΥ 2030

ΒΕΒΑΙΟΥΜΕΝ Ως ΕΜΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΤΗΡΟΥΜΕΝΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ο ΚΟΓΙΑς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕ ΑΠΌ ΤΗΣ ΜΑΪΟΥ 1963 ΜΈΧΡΙ 30^{ΗΝ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1964 ΤΑ ΜΑΘΉΜΑΤΑ

ΡΔΙΟΦΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΗΣΘΕΙΣ ΘΕΩΡΗΤΙΚΩΣ ΚΑΙ Εις ΤΑ ΗΜΕΤΕΡΑ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΤΥΧΕ ΤΕΛΙΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΜΕ ΛΙΑΝ ΚΑΛΗΝ 18 ΕΠΙΔΟΣΙΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 21 ΜΑΪΟΥ 1964

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΑΙ.

Αυτό είναι το Δίπλωμα με το οποίο μετά την αποφυλάκιση θα εξασφάλιζα εκτός απ η δική μου και την μελλοντική να κάνω οικογένεια.

Το ίδιο συναίβενε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού Αλεξάνδρεια, Μελίκη και Νάουσα, μα και στα υπόλοιπα χωριά. Για θύμιση κράτησα δυό τρία από αυτά τα ημερήσια ή πενθήμερα οπως αυτό του γαμήλιου ταξιδιού διαβατήρια.

Με την υπ αρίθ 34/ 774/ 29 μου χωρηγήθηκε φύλλον 5νθημέρου Αδείας: Επιτρέπομεν εις τον υπο Αστυνομικήν επιτήρησιν Κόγιαν Νικόλαον του Γεωργιου και της Μαρίας γεννηθέντα (από λάθος) το έτος 1925 (αντί για 1923) είς Βέροιαν και διαμένοντα εναύθα οδος Βερμίου 22 όπως μεταβή εις Αλεξάνδρειαν, Νάουσα και Μελίκην προς τακτοποίησιν ατομικών του υποθέσεων. Η παρούσα ισχύει από 16/2/1966 και ώρα...και λήγει ... ότε οφείλει να ευρίσκεται εις την θέσιν του. Ούτος οφείλει οπως παρουσιασθή εις τας κατά τόπους Αστυνομικήν Αρχήν προς θεώρησιν της παρούσης.

Εν Βεροία τη 15 Φε/ρίου 1965. Ακολουθεί η υπογραφή. Και σε συνέχεια γίνεται η θεώρηση από τις κατατόπους Ασφάλειες. Εθεωρήθη : δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερών.

Εν Αλεξανδρεία 16/2/1966. Ακολουθεί υπογραφή. Και Εθεωρήθην Δια την άφιξην του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερόν. Μελική ακολουθεί υπογραφή. Και σε συνέχεια: Εθεωρήθει δια την άφιξίν του σήμερον και την αναχώρησίν τους αυθημερόν Νάουσα τη 19 Φεβ/ρίου 1966. ακολουθεί υπογραφή.

Εκτός από την ποινή και τη δήμευση των περιουσιακών στοιχείων που πρότεινε ο Βασιλικός Επίτροπος δεν συμπεριελήφθει στην απόφαση επειδή ο Πατέρας μου, πριν πεθάνει το Σεπτέμβρη του 1944, άφησε με διαθήκη την επικαρπία της περιουσίας που θα κληρονομούσα στη Μητέρα μου μέχρι το θάνατό της. Μου στέρησαν για δέκα χρόνια τα πολιτικά μου δικαιώματα, την οποία στέρηση και με την υπ αρίθ 1300/α 26/11/1952 αποφάσεως του «αναθεωρητικού» δικαστηρίου Αθηνών διατήρησε .

Οπως θα διαπίστωσε ο αναγνώστης του κειμένου, η ποινή που γράφει το απόσπασμα του ποινικού μητρώου αρχίζει να μετρά από την αναθεώρηση της δίκης που έγινε στις 26/11/1952 ενώ εχω συλληφθεί στις αρχές του 1948, έμεινα σε πλήρη απομόνωση σε διάφορα πειθαρχεία και δικάστηκα τον Νοέμβριο του 1949 συνεπώς στην ποινή δεν προσμετρούνται οι 19 μήνες της απομόνωση, αλλα από το Νοέμβριο

του 1949 που έγινε οι πρώτη δίκης και όχι από την ημέρα της σύλληψης, άρα το υπόλοιπο της ποινής δεν είναι 5 ετών αλλα 3 χρόνια.

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος Του Γεωργίου

ΤΣΟΥΝΑΜΙ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ

ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ .

Συνήθως κάθε τέλος του χρόνου, κάνουμε ένα απολογισμό : σαν άτομα, οικογένεια, λαός, αλλα και ανθρωπότητα. Ο φετινός απολογισμός αν δεν απαγοητεύει δεν ενθαρρύνει. Και δεν ενθαρρύνει γιατί βαριά είναι η κληρονομιά που αφήνει ο παλιός στο Νέο και, γιατί στενεύουν τα περιθώρια για άμεσες και αισιόδοξες προβλέψεις. Οι φυσικές καταστροφές και η κρίση στον Ινδικό απλώνει τη σκιά της και υπενθυμίζει στους λαούς του κόσμου με τραγικό τρόπο τα αδιέξοδα και τις ανισότητες που απειλούν τον πλανήτη.

Ο τρόπος που αντιδρά η «ηγέτιδα» δύναμη, με την ανανεωμένη πλέον την εντολή στον Πρόεδρο Μπούς, η φειδωλή μέχρι ελάχιστη χρηματική βοήθεια προς τους δοκιμαζόμενους λαούς του κόσμου, με την επίμονη ως μηδενική παράκαμψη του ΟΗΕ. Τη δογματική προσήλωση στις προτεραιότητες του «πολέμου και της τρομοκρατίας» και την αδιαφορία για τις μεγάλες πλανητικές απειλές. Απειλές, των οποίων η αντιμετώπιση επιβάλλει τη διεθνή συνεργασία και την ανατροπή των Νεοφιλελεύθερων πολιτικών, συνιστούν αρνητικές προσημειώσεις του παλιού πάνω στον καινούριο χρόνο.

Συγκλονισμένος δήλωσε, ο Υπουργός των εξωτερικών της Αμερικής από την πρωτοφανή καταστροφή χωρίς να κάνει αναφορά στις αιτίες και κυρίως πως και πότε θα επανέλθει η ζωή στα αρχικά της στάδια...Και η Ευρώπη αμήχανη τη στιγμή, που στο όνομα της «ασφάλεια» ξεθεμελειώνετε η δημοκρατία, υποθηκεύεται η ελευθερία, υπονομεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και δολοφονείται βάναυσα το δικαίωμα στην εργασίας, παραβιάζοντας άμεσα το δικαίωμα στη ζωή. Υγεία , παιδεία και η ανάπτυξη.

Τρία χρόνια μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, η «ανταγωνιστική» σχέση μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας συνεχίζει να αναδιαμορφώνεται κατά σαφή και συγκεκριμένο τρόπο ετεροβαρής υπέρ της πρώτης. Εν ονόματι της ασφάλειας του κράτους, οι κατασταλτικοί θεσμοί και μηχανισμοί ενισχύονται, ενώ από την άλλη πλευρά θεμελιώδη δικαιώματα και εγγυήσεις του δημοκρατικού και του κοινωνικού κράτους υποχωρούν.

Οι περιορισμοί αυτοί συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με την κρίση του κοινωνικού κράτους, την κατεδάφιση των κοινωνικών δικαιωμάτων και την «υποκατάσταση» των μηχανισμών κοινωνικής προστασίας από μέτρα επιτήρησης και καταστολής. Μέτρα που αναστρέφουν τη συλλογική συνείδηση και την τάση παραμόρφωσης του ισοζυγίου μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας, με αποκορύφωμα τους ιδιωτικούς επιχειρηματικούς στρατούς!

Κεντρικό ρόλο, και την κύρια ευθύνη, σε αυτή την αναζητούμενη αλλαγή των παγκοσμίων συσχετισμών, έχει η Ευρώπη, που ακόμα πορεύεται μακάρια, χλωμή και αμήχανη, μακριά από τις αγωνίες των πολιτών της, διαιρεμένη στην «Παλιά» ήπειρο του Γαλλό-Γερμανικού άξονα και τη «Νέα» υπό διαμόρφωση των φιλό-αμερικανικών Εταιρειών.

Και η Ελλάδα, πληρώνοντας τον Ολυμπιακό μεγαλοϊδεατισμό της, βρίσκεται αντιμέτωπη με σκληρά κοινωνικά ελλείμματα, με αυξημένη ανεργία και αχαλύνωτη ακρίβεια, και κοινωνικής φτώχειας. Με ένα Νέο κύμα βάρβαρης Νέο φιλελεύθερης πολιτικής, που κορυφώθηκε αμέσως μετά τη διακομματική συναίνεση για την προεδρική εκλογή.

Η ελπίδα, παρά τις αντιφάσεις και τα οικονομικά αδιέξοδα, σε μια Ευρώπη που θα πρέπει να αποκτήσει συνείδηση, οχι μόνο για τη δική της αλλαγή, αλλα συνολικά για μια διαφορετική πορεία του πλανήτη. Η ελπίδα των πολιτών στις κινητοποιήσεις, για έναν κόσμο στον οποίο τα κέρδη δεν θα είναι πάνω από τους ανθρώπους, για δημοκρατικές και ισότιμες διεθνείς σχέσεις, για έναν κόσμο που θα χωράει πολλούς και διαφορετικούς κόσμους.

Ελπίδα και παράδειγμα, ο δραστήριος ρόλος της κοινωνίας των πολιτών και στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι μη κυβερνητικές οργανώσει και το ατομικό παράδειγμα, που δεν λύνει βέβαια το πρόβλημα μιας τέτοιας έκτασης καταστροφή, ανακουφίζει όμως έστω και λίγο τα εκατομμύρια θύματα του φονικού Τσουνάμι, και όποιο άλλο κοινωνικό Τσουνάμι, που τις πρώτες μέρες αντιμετωπίστηκαν από τις κυβερνήσεις, ιδιαίτερα από τους πολεμοκάπηλους Μπούς και Μπλέρ, που ούτε τις διακοπές διέκοψαν, μα ούτε κατάλαβαν το μέγεθος της καταστροφής και αρκέστηκαν τις πρώτες μέρες, σε εξαγγελίες για βοήθεια μερικών εκατομμυρίων δολαρίων.

Και αν δεν υπήρχαν δυτικοί μεταξύ των θυμάτων, ένα Τσουνάμι με 130-150 χιλιάδες νεκρούς σε αυτές τις περιοχές αυτές μπορεί να είχε θεωρηθεί φυσική καταστροφή ρουτίνας. Ομως το Τσουνάμι στο Ιράκ δεν λέει να σταματήσει.

Η αυθόρμητη και αφειλώδευτη βοήθεια των απλών ανθρώπων της χώρας μας, προς τα θύματα του Τσουνάμι, που εκφράστηκε αυτές τις μέρες με τον τηλεμαραθώνιο και συνεχίζεται ακόμα και θα επεκταθεί με τις πρωτοβουλίες της ΓΕΣΕ, της ΑΔΕΔΥ, τους Δήμους, τις Νομαρχίες, την Εκκλησία, αλλα και τους φορείς των πολιτών οργανώσεων και μεμονωμένα άτομα, φέρνει στην προσκήνιο το απόθεμα ανθρωπιάς και κατανόησης που υπάρχει στη χώρα μας για τους κολασμένους του πλανήτη.

Γι' αυτούς που πολλοί-δεν ξέρουμε ούτε καν που είναι οι πατρίδες τους. Γι' αυτούς τους ξοφλημένους και υποτελείς στο παγκόσμιο σύστημα παραγωγής, των ανθρώπων που το σύστημα δεν τους αγαπήσαμε ποτέ ζωντανούς και που μέσω της ληστρικής εκμετάλλευσης και της αδιαφορίας δοφόνησε για την ανθρώπινη αξία τους, τώρα καλούμαστε από το ίδιο το σύστημα, να τους συμπαρασταθούμε, λες και οι άνθρωποι περίμεναν τη δική τους εντολή για να εκφράσουν την ανθρωπιά και την αλληλεγγύη.

Την αλληλεγγύη που υπάρχει πάντα απλόχερη στη χώρα μας, οχι μόνο σαν ανάμνηση των σχετικά κοντινών δύσκολων χρόνων ή επιβίωση και επιβεβαίωση «ψυχοπονιάς» αλλα σαν μια συνειδητή πολιτική στάση. Αλλωστε, και στις άλλες αναπτυγμένες χώρες διαπιστώνει κανείς ανάλογη κινητοποίηση των πολιτών.

Πρόκειται για ένα φαινόμενο, που σε ένα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην παγκοσμιοποίηση της επικοινωνίας και στη συνειδητοποίηση οτι ο πλανήτης είναι ένα μικρό χωρίο. Ενα γεγονός που δείχνει οτι οι ανθρωποι, δεν έχουν να χωρίσουν τίποτε αφού αποτελούν μια γειτονιά, που αν θέλουν ξέρουν ότι δεν τους χωρίζει τίποτε. Και οτι ένας άλλος κόσμος είναι μπορετός, όπως εκατοντάδες χιλιάδες ανθρωποι βροντοφωνάζουν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους στις διεθνείς εκδηλώσεις κατά της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Την ερχόμενη Τετάρτη 13/1/05 οι πλούσιοι του πλανήτη («Λέσχη του Παρισιού») θα ανακοινώσουν οτι αναστέλλουν την πληρωμή των δόσεων των χρεών για τις χώρες που χτυπήθηκαν από το Τσουνάμι. Σαν είδηση θα ηταν η πιο ευχάριστη, αν οι «λεπτομέρειες» δεν αλλειώσουν την αρχική δήλωση και αυτό γιατί η ανακοίνωση θα αφορά την αναστολή πληρωμής μιας μόνο ετήσιας δόσης. Και τον επόμενο χρόνο τι θα γίνει;

Το ποσό των δόσεων είναι τεράστιο: Ινδονησία, Ινδία, Ταϋλάνδη, Σρι Λάνκα και οι Μαλδίνες κάθε χρόνο πληρώνουν πάνω από 45 δίς δολάρια σε τόκους. Η συνολική βοήθεια που έχουν υποσχεθεί οι της «Λέσχης» προς τις πληγήσες χώρες ειναι...4 δίς. Και μόνο αυτά τα 4 δις θα τα μοιραστούν φέτο οι πληγήσες χώρες και του χρόνου θα τους ζητήσουν τα 45 ως συνήθως δις.

Μια δεύτερη «λεπτομέρεια» με σημασία είναι οτι η υποσχημένη βοήθεια δεν θα είναι όπως το καλεί η ανάγκη μετρητοίς, ούτε μελλοντικά κονδύλια. Η Ασιατική τράπεζα ανάπτυξης που ανακοίνωσε βοήθεια 500 εκατομμυρίων δολαρίων εννοούσε- πως έγινε ήδη γνωστό-οτι μέρος του ανακοινωθέντος ποσού θα είναι χαμήλότοκα δάνεια και οχι βοήθεια!

Ειναι φανερή η απόσταση ανάμεσα στους λαούς που γέμισαν με την ανθρωπιά τους τα όποια «ταμεία αλληλεγγύης» και των πλουσίων και ειδικά των δανειστριών χωρών και τραπεζών που διαχειρίζονται τα κεφάλαια του παγκοσμίου χρέους. Τα χρέη αυτά που έχουν εισπραχθεί στο πολλαπλάσιο, αν δεν παραγραφούν θα αποτελούν κάποια μέρα μπούμεραγκ για τους άπληστους.

Το 2004 μας αποχαιρέτησε αναδεικνύοντας περισσότερο από άλλη φορά τα προβλήματα, που-πέρα από τα προβλήματα κάθε χώρας-δημιουργούν παρενέργειες στους πολίτες, τις κοινωνίες και τις συνθήκες διαβίωσης.

Ίσως το μεγαλύτερο διακυδευμα τα επόμενα χρόνια να αποτελεί κατά πόσο το αξιακό σύστημα που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες και την κοινωνική αλληλεγγύη θα επιβιώσει ή θα αποτελέσει και αυτό «παράπλευρη απώλεια» του λεγομένου πολέμου κατά της τρομοκρατίας.

Επειδή έχουν συμβεί παν πολλά στο παρελθόν. Οχι βέβαια γιατί σαν λαός θέλουμε να είμαστε δύσπιστοι και μίζεροι, αλλα αν κάποιος εκπρόσωπος των τραπεζών μας διαβεβαίωνε, οτι οι τράπεζες τη φορά αυτή δεν θα κρατήσουν τη νόμιμη προμήθεια από τη διαχείριση της ανθρωπιστικής βοήθειας, θα νιώθαμε πιό αισιόδοξοι για το μέλλον του πλανήτη.

Βέροια 6 Ιανουαρίου 2005 Κόγιας Νίκος.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ ΚΑΙ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΡΟΒΛΕΠΕ

Σαν σήμερα πριν από 47 χρόνια στη Αθήνα και συγκεκριμένα στη Βάρκιζα υπογράφετε η συμφωνία της Βάρκιζας. Η συμφωνία αυτή πήρε το όνομα απ την τοποθεσία που υπογράφτηκε.

Βέβαια ενα τέτοιο ιστορικό γεγονός σαν αυτό της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, που οδήγησε στη Βάρκιζα, δεν ειναι εύκολο να το καταγράψει κανείς σε όλη τους την έκταση τα ιστορικά δεδομένο που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στη Βάρκιζα. Λόγω της ημέρας όμως θα προσπαθήσω να παραθέσω λίγες απ τις αιτίες που κατά την γνώμη μου, μας οδήγησαν στη Βάρκιζα και σε συνέχεια στον εμφύλιο σπαραγμό

Κάτω από τραγικές για τη χώρα συνθήκες και την αφόρητη πίεση του μονόπλευρου πολέμου των Αγγλων Νεοκατακτητών και της συνεργαζόμενης με τους κατακτητές πλουτοκρατική ολιγαρχία ενάντια στον ελληνικό λαό, στις 12 του Φλεβάρη του 1945 υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας.

Αυτός που θα αποφασίσει να αναφερθεί σε κάποιο θέμα, χωρίς να ειναι πάντα υποχρεωμένος να μετρήσει τη μύτη της Κλεοπάτρας, ειναι πάντα βασικό να αναζητήσει και τις αιτίες που οδήγησαν στο όποιο αποτέλεσμα. Και οι αιτίες που οδήγησαν αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο λαϊκό εθνικό-πατριωτικό κίνημα στη Βάρκιζα ηταν

α) Οι κατακτητές που δεν βρήκαν τα πράγματα στην Ελλάδα οπως τα υπολόγιζαν β) Η εμμονή της παλιάς, αδίσταχτης και ξεσκολισμένης αποικιοκρατίας, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο κλειδί-σταυροδρόμι του κόσμου για τα μελλοντικά τους σχέδια και τα βρώμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκε για να ξανά δέσουν και να σιγουρεύσουν από τα μέσα, την αναδιοργανωμένη πλέον απ το ΕΑΜ κρατική μηχανή, έτσι ώστε να μην τους ξεφύγει κάποια ροδούλα.

Εγγύηση για την διασφάλιση νέας κατάκτησης της χώρας μετά απελευθερωτικά, ηταν η επιστροφή του Βασιλιά. Το Βασιλιά που ήταν αυτός που επέβαλε την δικτατορία, ήταν επίορκος, εγκατάλειψε το λαό και τη χώρα. Η ανικανότητα της Εθνικής αστικής τάξη να παίξει σαν τάξη τον ιστορικό της ρόλο σαν τάξη, εκτός που δέχθηκε και αυτή την φασιστική δικτατορία. Και τα σφάλματα της ηγεσία του κινήματος. Σφάλματα που ήταν μεν αρκετά πλην όμως, όπως ιστορικά αποδείχθηκε πως και αν ακόμα, δεν έκανε κανένα, μα κανένα απολύτως λάθους, το ίδιο αποτέλεσμα θα ήταν η έκβαση των μεταπολεμικών γεγονότων.

Γεγονότα που είχαν δρομολογηθεί ήδη απ τον Αύγουστο του 1943 στο Κάϊρο, με βάση τη συμφωνία των δυτικών να μείνει η Ελλάδα στο δυτικό στρατόπεδο και σε συνέχεια την απευθείας συμφωνία Τσώρτσιλ-Χίτλερ, να φύγουν αναίμακτοι οι Γερμανοί απ την Ελλάδα, υπό τον όρο να μην παραδώσουν οι Γερμανοί να μην παραδώσουν οι Γερμανοί την Αθήνα και την Θεσσαλονίκη στον ΕΛΑΣ, αλλα στου Αγγλους.

.

Η ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοπόταμο στις 26 του Νοέμβρη 1942. Η μεγάλη σε όγκο και παλμό απεργία στην Αθήνα-Πειραιά στις 22 του Δεκέμβρη του 42 και οι δύο μεγάλες διαδηλώσεις προβλημάτισαν τους πάντες. Ακόμα και αυτόν τον Χίτλερ. Η πρώτη με συνθήματα «ψωμί-συσσίτια» και «Κάτω η τρομοκρατία, λευτεριά στους κρατουμένους κλπ» και η δεύτερη το Φλεβάρη του 1943 να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, που πήρε πανελλαδικό χαρακτήρα ματαίωσαν η πρώτη τα γερμανικά σχέδια για «πολιτική επιστράτευση» που προσωπικά ο Χίτλερ ειχε εγκρίνει και η δεύτερη να μην υλοποιηθεί η κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και οι καθημερινές απώλειες Γερμανών στις μάχες, υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ να ξανά σταθμίσει τα δεδομένα στην Ελλάδα.

Για να προλάβει αυτά ακριβώς τα γεγονότα στις 20 Φλεβάρη του 1943, οι Ελληνες πληροφορούνται απ μια ραδιοφωνική εκπομπή, που επαναλαμβάνει ενα τηλεγράφημα του πρακτορείου DNB οτι:

«Ο Αδόλφος Χίτλερ, εκτιμών την γεναιότητα του ελληνικού Λαού, την οποία επέδειξε εις το πεδίο της μάχης, επιθυμεί να εχει τούτον συμπαραστάτην του εις την ιστορικήν πορείαν την οποίαν εχάραξεν δια την δημιουργίαν ενος νέου κόσμου και ζητεί προς τούτο την βοήθειαν του, η οποία πρέπει να εκδηλωθεί κατά τρόπον ενεργητικόν και θετικόν». Και ενώ ο λαός όχι μόνο δεν έδωσε την ζητούμενη απ το Χίτλερ, βοήθεια αλλά πολέμησε τον άξονα

Η εμμονή των νεοαποικιοκρατών να κρατήσουν αυτόν το βράχο ξανά υπό την απόλυτη κυριαρχία τους, οδήγησε στο να ειναι η μετά απελευθερωτική εποχή απ τις πιο δραματικές, τις πιο τραγικές στην ιστορία του τόπου. Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 44, υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών σε μια απελευθερωμένη ήδη σύμμαχο χώρα, ενώ συνεχίζονταν ο αγώνας κατά του άξονα.

Και το πιο τραγικό ειναι οτι :

Την επόμενη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, δεν διαπραγματεύονταν τις τύχες της Ελλάδας με μια αλλη, εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Θεού ελληνική ηγεσία», γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά

στηρίγματα δεν υπήρχε, αλλά με μια αυτοκρατορική δύναμη. Εναν πρώην επικυρίαρχο. Και δεν υπήρχε γιατί τις όποιες δυνάμεις της ειχαν απομείνει: «Τάγματα Ασφαλείας» και τους διάφορους εθνοϊσμούς, που ειχε συγκροτήσει στη διάρκεια της κατοχής της ειχε δώσει στους Γερμανούς για να πολεμήσουν την Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση στους Αγγλους για να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, οπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδια «Μάνα», που το ειχαν εκπονήσει για το σκοπό αυτό απ τον Αύγουστο του 1943.

Ενώ ετοίμαζαν την εξόντωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για την απόβαση της Σικελίας καλούσε με προκηρύξεις: Ηρωϊκες ελληνικές μονάδες!

« Περιμένετε το σύνθημά μας για μια αποφασιστική δράση, Σεις Αετοί της Ρούμελης, που ξανά ζωντανέψατε με τα κατορθώματά σας το έπος των κλεφτών και των αγωνιστών της Ανεξαρτησίας! Τα όπλα θα μιλήσουν και πάλι! Η μέρα της απελευθέρωσης πλησιάζει! Η ώρα της εκδίκησης εχει σημάνει! Περιμένετε τις οδηγίες μας!

Αφού η φιλελεύθερη αστική τάξη στη διάρκεια του μεσοπολέμου, που βρίσκονταν στην ακμή, δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ιδεολογικό-πολιτικό ταξικό περιεχόμενο, οργανωτική δομή και συνοχή. Και μη έχοντας ομως ποτέ συνεργασθεί με το λαό, που είναι ο φύσει σύμμαχός της. Σαν διέξοδο αντί να αποδεχθεί το λαό στην αντιπολίτευση, δέχθηκε τη δικτατορία του Ματαξά. Αν η φιλελεύθερη αστική τάξη δεχόταν το λαό στην αντιπολίτευση και η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ενα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας, ειναι αναμφισβήτητο οτι ο Β! παγκόσμιος πόλεμος δεν θα ειχε αυτές τις καταστρεπτικές και τραγικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Το γεγονός αυτό την κατέστησε ανίκανη να ηγηθεί του Εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα, οπως έγινε στις χώρες της Ευρώπης, που οχι μόνο συμμετείχε αλλα και ηγήθηκε της Αντίστασης.

...Η κατοχική περίοδο, είχε αρκετά κοινά χαρακτηριστικά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ηταν κατακτημένη. Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θυσίες ξεσηκώθηκε το 21, οχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη, αλλα να συγκροτήσει και να εδραιώσει την κρατική οντότητα μα και να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό- οικονομικές δομές και μεταρρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν.

Ηγέτης της Επανάστασης το 21 ηταν η νεογέννητη αστική τάξη και της Αντίστασης για τους γνωστούς λόγους το ΕΑΜ : α) η αδυναμία της αστικής τάξης στη διάρκεια και του μεσοπολέμου ακόμα να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ταξικό ιδεολογικό πολιτικό περιεχόμενο. β) η αποδοχή της δικτατορία του Μεταξά απ τις φιλελεύθερες δυνάμεις γ) η εγκατάλειψη της χώρας απ την ηγεσία πολιτική και στρατιωτική και δ) η μη ανάληψη πρωτοβουλίας για οργάνωση Εθνικής Αντίστασης μετά την κατάληψη της χώρας, επέτρεψαν στο Κομμουνιστικό κόμμα να μπει επικεφαλής της Αντίστασης. Να ιδρύσει το Εθνικό-Απελευθερωτικό Μέτωπο.

Οπως λοιπόν, το 21 οι Αστοί κάλεσαν το Ραγία, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες τους, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση όμως των αστών που ηταν φύσει και θέση ο ιστορικό φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν είναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους. Με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να γίνει νοικοκύρης στον τόπο τους και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάρικος και «κοπέλι των αρχόντων».

Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε-λαό τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση να και συμμετοχή στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα τα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που είχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγηθεί η χώρα στην εξάρτηση.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαρατασσόμενη με την δοσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 21 και το 1944. Πανικόβλητη απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως είχε δει τους Γερμανούς στην κατοχή. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ηταν αλλος απ τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό.

Το λαό που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερώσει τη χώρα, έδωσε πρόσβαρα και αγόγγιστα όσο αίμα και θυσίες χρειάστηκαν.
Ειναι γεγονός οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση όρων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα ανατροπής. Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δοσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές , δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγω τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν είχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό όμως δεν σήμαινε οτι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει είναι:
Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, οτι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρρηκτα συνδεμένη με την κατάληψη της χώρας και η επικράτηση της με τον κόκκινο στρατό. Και στην Ελλάδα ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν οι Αγγλοι και οχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα είχε απελευθερωθεί. Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.
Και αναρωτιέται ο καθένας; Για πιο λόγω η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για άλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον; Γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη. Και μετά το Δεκέμβρη δεν είχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν είχαν χαθεί γιατί έτσι όπως εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάρκιζα, πολλά απ τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα είχαν την ίδια εξέλιξη.
Και δεν θα είχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και της Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη απ τον ίδιο το λαό, έγραψε σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ένα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ενα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν είχε να παρουσιάσει.
Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Ετσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τι έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στον στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.
Μόνο μια ηγεσία ανεξάρτητη και ένας λαός καλά πληροφορημένος για το δοξασμένο του παρελθόν, αλλα και για τα λάθη που γίνανε, που ζει και διδάσκεται απ τα μαθήματα της ιστορίας. Που μαθαίνει να εκτιμά σωστά τους φίλους απ τους εχθρούς, την πολιτική της προόδου απ την απλή δημαγωγία, μπορεί να ασκήσει την κυριαρχία του και να βαρύνει η γνώμη της πάνω στα γεγονότα. Οι νέες γενιές ακούνε τη λέξη κατοχή, ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ απελευθέρωση κλπ και δεν γνωρίζουν τι ακριβώς σημαίνουν οι λέξεις αυτές και το περιεχόμενο που η κάθε μια περιέχει!
Εκατόν ογδόντα χρόνια ιστορικού σκοταδισμού δεν επέτρεψαν στο λαό να γνωρίσει το πραγματικό 21 και μισό σχεδόν αιώνα με την ίδια μέθοδο και μέσα μετά την απελευθέρωση του στις 12/10/44, τον έχουν στερήσει και απ αυτήν την απαραίτητη γνώση του παρελθόντος, που χωρίς αυτήν το παρόν και το μέλλον γίνονται θαμπά και λίγο μπορούν να βοηθήσουν, πολύ περισσότερο να κυριαρχήσουν στη ζωή και τη λύση των όποιων κοινωνικών, πολιτικών και εθνικών προβλημάτων.

Βέροια 12 Φευρουαρίου 1992 Κόγιας Νίκος.

«ΤΟ ΣΥΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΕΝΟΣ ΠΙΛΑΤΟΥ»

Πριν από καιρό και συγκεκριμένα στα ογδόντα εξάχρονα γενέθλιά μου, ενας αγαπητός συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενος, ειχε την καλή έμπνευση να μου στείλει για δώρο. Το βιβλίο του Εισαγγελέα Εφετών Παύλου Δελαπόρτα, με τίτλο «Σημειωματάριο ενός Πιλάτου». Και εγώ να έχω την καλή τύχη να διαβάσω ενα αξιόλογο βιβλίο από τα παλιά.

Στην ευχητήρια κάρτα έγραφε «Να θυμιθείς τα παλιά καθώς και το πως εμείς οι άνθρωποι της προσφοράς βρεθήκαμε, οπως και οι αγωνιστές του 21 στα κάτεργα της Γυούρας και μεσαιωνικές φυλακές της Πύλου, της Κέρκυρας, του Επταπυργίου, της Κεφαλονιάς κλπ, τις (χάψες) του Μακρυγιάννη» και τα φρικτά μεσαιωνικά κάστρα όπως τις χαρακτήρισε ο Κοραής»

Η ευχητήρια κάρτα σου αγαπητέ αξέχαστε φίλε και συναγωνιστή, μου θύμισε οχι μόνα πολλά από τα «παλιά» αλλά και σύγχρονα γεγονότα και ιστορικά δεδομένα, πολλά από τα οποία είχαν εξ ίσου μεγάλη ιστορική σημασία, κόστος και συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Και το βασικότερο μου θύμισε οτι η ζωή και η πορεία της ζωής κάθε ανθρώπου, λειτουργεί ακριβώς οπως λειτουργεί και η ιστορία.

Η ιστορία κάθε ανθρώπου και χώρας, την περίοδο εκείνη, εκτός από αυτούς που της γύρισαν την πλάτη, ειναι μια πληγή στο σώμα κάθε ανθρώπου και της χώρας συνολικά. Μια πληγή, που ενώ με τον χρόνο κλείνει. Η **ΟΥΛΗ** ομως, παραμένει για να θυμίζει στον Ανθρωπο το διάβα της ζωής του και στη χώρα την ύπαρξη και τη συμβολή της στο κοινωνικό-πολιτιστικό γίγνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων.

Οσο για το Βιβλίο του εισαγγελέα Κ Παύλου Δελαπόρτα, σε ευχαριστώ από καρδιάς. Ειναι ενα ντοκουμέντο που βίωσε και έγραψε ο ίδιος «Και εύγε του». Ενα ντοκουμέντο, αν οχι αντίστοιχο με αυτό των Δικαστών Τερτσέτης και Νικολαΐδης, που έμειναν στην ιστορία, γιατί τόλμησαν να σηκώσουν το Ανθρώπινο και Δικαστικό τους ανάστημα και έσωσαν τα κεφαλιά των Αγωνιστών: Κολοκοτρώνη και Πλαπούτα και στο πρόσωπό τους την Παλιγγενεσία της Ελλάδας.

Οποίος είχε την τύχη να διαβάσει τη «Δίκη του Στρατηγού Κολοκοτρώνη» ασφαλώς θα γνωρίσει το βαρύ κόστος που πλήρωσαν αυτοί οι αξιοθαύμαστοι Ανθρωποι και Δικαστές, επειδή αρνήθηκαν να υπογράψουν την ποινή του θανάτου, που επέβαλε με την υπόδειξη του Υπουργού δικαιοσύνης και την απειλή των όπλων το Δικαστήριο. Μα και τον εισαγγελέα κ Δελαπόρτα, δεν τον άφησαν Αλώβητο.

Μπορεί το έργο του κ Δελαπόρτα, να μην ειναι σαν πράξη αντίστοιχο με αυτή του Τερτσέτη-Νικολαίδη. Καταγράφει όμως και φωτίζει πως λειτούργησε η μετά απελευθερωτική **ΔΟΤΗ** με τα Αγγλικά όπλα εξουσία, το ρόλο και τη σχέση των συνεργατών και του παρακράτους με αυτή την εξουσία. Μα και πως αυτή η ΔΟΤΗ εξουσία, λειτούργησε και εξόντωσε χιλιάδες αγωνιστές του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα 1941-45,και την συμβολή του, καθώς ηταν ενταγμένος στο στρατηγείο του συμμαχικού αγώνα καιπόσο συνέβαλε στην ήττα του άξονα. Μετά την ολοκλήρωση της δημοσίευσης του κειμένου θα σου στείλω αντίγραφο.

Σε ευχαριστώ για αλλη μια φορά από καρδιάς, που μου έδωσες τη δυνατότητα να κοιτάξω και να αναστοχαστώ την Ουλή. Την **Ουλή** που μας επικάλυψε μεν την πληγή. Μια πληγή, που δεν ειναι αλλη από τα βάσανα του Ελληνικού λαού στη διάρκεια της δικτατορίας του 1936-40, 1941-44 και 1944-1974 μέχρι την πτώση της χούντας των συνταγματαρχών τον Ιούλιο του 1974

Η ουλή ηταν αυτή που με γύρισε 72 χρόνια πίσω. Χρόνια που εκτός από τα παιδικά μου, θυμίθηκα την Αγγλό-Βασιλό- Μεταξική δικτατορία, τον Αλβανικό πόλεμο, τρία αδέρφια μου πολέμησαν στον πόλεμο αυτό,(ο ενάς πολύτεκνος) και σε συνέχεια, οτι πριν απ την κατάρρευση του Αλβανικού μετώπου: η πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας, εγκαταλείποντας λαό και χώρα ακολουθώντας τους πάτρωνες τους. Ενώ η χώρα σφάδαζε κάτω από τη μπότα των κατακτητών, η «ηγεσία» έφυγε για τα ήρεμα και απάνεμα λιμάνια και τα Λονδίνα. Ο Γ.Σεφέρης υπάλληλος τότε του υπουργείου εξωτερικών περιγράφει ανάγλυφα τον τρόπο που οι ηγεσίες πολιτική και στρατιωτική εγκαταλείψανε λαό και χώρα.

Οπως είναι γνωστό μετά την κατάρρευση του αλβανικού μετώπου τα πάντα είχαν διαλυθεί και η Μπότα των κατακτητών πατούσε το «Αγιο της Χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί...» και η πείνα, η Λάμια πείνα. Αυτή η αγιάτρευτη και απολέμητη αρρώστια σκότωνε τα Ελληνόπουλα. Οι επίορκοι στρατηγοί δημιούργησαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση. Τότε οι Ελληνες κοιτάχθηκαν στα μάτια. Οσοι δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως ολα είχαν χαθεί, πως μπαίναμε σε βαθύ και ατελείωτο σκοτάδι, περίμεναν εν εναγωνίως πως κάτι θα γίνει... Και οταν στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, έμαθαν οτι ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, (ΕΑΜ). Οι Ελληνες ξανά-κοιτάχθηκαν στα μάτια. Τη φορά αυτή όμως βαθιά, με νόημα και ξεχωριστή σημασία...

Το τρισκατάρατο για αρκετούς ΕΑΜ, που ιστορικά πλέον ειναι γνωστός ο ρόλος που έπαιξε και που έμελλε να παίξει μετά την ίδρυσή του. Το ΕΑΜ ηταν αυτό που ανέλαβε τον κύριο ρόλο στην οργάνωση του ελληνικού λαού κατά τη διάρκεια της τριπλής φασιστικής κατοχής στη χώρα μας. Ομως παρά τα

χρόνια που πέρασαν, τα μηνύματα, η σημασία και ο ρόλος που έπαιξαν στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας, ηταν, είναι και παραμένει οχι μόνο επίκαιρα ζωντανά, αλλά και ανεξίτηλα χαραγμένο στη μνήμη του λαού.

Η δημιουργία του ΕΑΜ δεν ηταν κεραυνός εν αιθρία. Ψυχή, οργανωτής, σημαιοφόρος και αιμοδότης του ΕΑΜ ηταν το ΚΚΕ, που με πρωτοβουλία του κάλεσε το λαό σε αγώνα. Στους βασικούς στόχους του ΕΑΜ ηταν η προσπάθεια συγκρότησης Πανελλαδικού Απελευθερωτικού Μετώπου από όλα τα κόμματα και οργανώσεις που ήθελαν να αγωνιστούν για το διώξιμο των κατακτητών, που δεν ηταν ενας αλλα τρις για την απελευθέρωση της χώρας.

Δυστυχώς παρά τις μακρόχρονες και επίμονες προσπάθειες του Εθνικού Εργατικού μετώτου (ΕΕΑΜ) και του ΚΚΕ, οι ηγεσίες των μεγάλων προπολεμικών αστικών κομμάτων, οσων έμειναν στη χώρα (πολλοί για λίγο), απέκρουσαν τις προτάσεις για συνεργασία με βασικό επιχείρημα πως αγώνας κάτω από αυτές τις συνθήκες, σημαίνει σύγκρουση με τη Γερμανία. Τη Γερμανία που ηταν ατμομηχανή άξονα. Οτι θα ειναι οχι μόνο «μάταιος»αλλα και «τυχοδιωκτισμός». Ενας πόλεμος με την Γερμανική αυτοκρατορία και με ένα στρατό που εχει ήδη κατακτήσει εκτός από την Αγγλία ολόκληρη την Ευρώπη. Ο λαός ομως δεν τα δέχθηκε αυτά τα επιχειρήματα με πρώτους τους τραυματίες του αλβανικού πολέμου που έτυχε την εποχή της κατάρρευσης του μετώπου να βρίσκονταν με αναρρωτική άδεια, μα και πολλοί που ηταν καθηλωμένοι στα Νοσοκομεία.

Μίλησαν για πολλά και για τη συνέχιση του πολέμου στα βουνά, για την ανυπαρξία οπλισμού... και όταν ξανά μαζόχθηκαν μίλησαν και για πολλά αλλα και αποφάσισαν: οσοι μπορούσαν να σταθούν στα πόδια, παροτρύνοντας και αλλους να πάνε στο Βέρμιο να μαζέψουν και να κρύψουν όπλα. Το Βέρμιο που για τον Αλβανικό πόλεμο, που ηταν η δεύτερη γραμμή άμυνας ειχα μείνει.

Με την κατάρρευση του μετώπου σε πολλά σημεία της Ελλάδας έμεινε αρκετός οπλισμός. Πολλά από τα όπλα αυτά μαζεύτηκαν και κρύφτηκαν στα γύρω χωρία. χρησιμοποιήθηκαν στην Αντίσταση. Πολλά χωριά πλήρωσαν μεγάλο κόστος για την συλλογή και την παράδοσή τους στις αρχές κατοχής ύστερα από τις κατ' επανάληψη δημοσίευση στον ελληνόφωνο γερμανικό τύπο θα εκτελούνται με συνοπτικές διαδικασίες στην ποινή του θανάτου.

Λόγια του Στρατηγού Δ Καθενιώτη «Το Βέρμιο στο Αλβανικό πόλεμο το ειχαν ιεραρχίσει σαν το δεύτερο μέτωπο «από όπου οι Ελληννκαί Μεραρχίαι θα έπαιζαν αν τόπι μεταξύ της τοποθεσίας του Βερμίου και της οχυρώσεως ταύτισης προς πλήρη της επικράτησιν της οξυδιαρκεί του Γ Στρατηγείους». Μετά την κατάρρευση του μετώπου οι προ ίδιασμένοι και αυτοί που ενδόμυχα δεν πίστευαν οτι χάθηκαν τα πάντα, όχι μόνο άρχισαν να μαζεύουν όπλα και παρότρυναν τους χωρικούς των γύρω χωριών να μαζεύουν και αυτοί όπλα και όποιο άλλο πολεμικό αντικείμενο έμεινε στους χώρους των οχυρωμάτων.

Οταν διέρευσαν φήμες για την ύπαρξή τους οι συνεργάτες υπό την ένοπλη προστασία των Γερμανών πήγαν στο Μεσόβουνο και ζήτησαν από αυτούς που μάζεψαν όπλα από την γύρω περιοχή να τα παραδώσουν. Στην απάντηση των χωρικών οτι «δεν είχαν μαζέψει όπλα, οι Γερμανοί σκότωσαν τον πρόεδρο και αρκετούς ύποπτους για κατοχή όπλων. Φεύγοντας, οι συνεργάτες έκαψαν το χωρίο. Το Μεσόβουνο για τον ίδιο λόγω κάηκε και δεύτερη φορά. Νεκροί ξεπερνούν τους 250

Οπως το Επος του 40, ετσι και η ίδρυση του ΕΑΜ, οπως ηταν φυσικό δεν άφησε ανεπηρρέαστους τους Ελληνες αστούς πολιτικούς και τους Δυτικούς και ειδικά τους Αγγλους, που σαν αποικιοκράτες και οι διαφθεντεύοντες αυτού του τόπου μετά την πρόσδεση της Αναστημένης Νεοσύστατης Ελλάδας στο δικό τους γαιωστρατηγικό άρμα, οχι μόνο δεν είδαν με καλό μάτι την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, (ΕΑΜ), αλλα έχοντας γνώση τον ανθελληνικό ρόλο που έπαιξε συνεργαζόμενοι και αρωγός της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, τα ευρωπαϊκά ανακτοβούλια και τις αντιδραστικές δυνάμεις της Ευρώπης, να μην αναστηθεί Νεοελληνικό κράτος πριν από την Παλιγγενεσία, κατά τη διάρκειά της να την προσδέσει στο δικό της γεωστρατηγικό άρμα. Κάτι που δυστυχώς μετά την εξόντωση των συντελεστών της Επανάστασης και κυρίως και με την συναίνεση και κυρίως αυτή της τότε ηγεσίας, δυστυχώς το κατόρθωσε αμαχητή και χωρίς το παραμικρό κόστος, αφού η απόφαση ηταν κοινή συναίνεση.

Συνεπώς, για ό,τι και για όσα συνέβησαν έκτοτε, και ηταν οχι μόνο πολλά εις βάρος της χώρας και εγκληματικά και προδοτικά ακόμα δεν πρέπει να κακίζουμε τους ξένους, όποιοι και ηταν κάθε φορά

αυτοί, αλλα τον ίδιο τον εαυτό μας με πρώτη την εκάστοτε ηγεσίας, αλλα του καθένα μας που δεν αντισταθήκαμε οταν έπρεπε και οσο έπρεπε! Αν μας πληγώνει η Ελλάδα όπου και αν γυρίσουμε το μάτι δεν φταίνε μόνο οι ξένοι. Πρώτα και κατά κύριο λόγω φταίμε **ΕΜΕΙΣ.** Ας μην τους επιτρέπαμε να κάνουν αυτά που έκαναν εις βάρος μας και εις βάρος της αξιοθαύμαστης κατά τα αλλα χώρα μας.

Διαβάζοντας κανείς με προσοχή την Νεοελληνική ιστορία, παρά τις διαστρευλώσεις, τις παραποιήσεις και τις προσαρμογές στα εκάστοτε συγκυριακά, τα ταξικά και τοπικά δεδομένα και συμφέροντα, μπορεί και ο πιο απληροφόρητος αναγνώστης, να παρακολουθήσει, σαν σε ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε ο κάθε παράγοντας από την παλιγγενεσία και μετά σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου, και ειδικά στη διάρκεια του μεσοπολέμου, του Β! Π. Πολέμου του Αλβανικού πολέμου, την κατοχή, την Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο και τη χούντα, μα και μετά την πτώση της χούντας και σήμερα ακόμα.

Θα δει ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας για την παγκόσμια κυριαρχία. Τα βρόμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκαν για να δέσουν και να σιγουρεύσουν **ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ** την νεοσύστατη κρατική μηχανή μετά την Παλιγγενεσία και την αναδιοργανωμένη μετά κατοχική κρατική μηχανή, να μην τους ξεφύγει κανένα μικρό βιδάκι στην συναρμολόγηση και την επαναφορά της στα προ της 27ης Αυγούστου του 1936.

Η παλιά, αδίσταχτη, ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί. Εσωτερικά ειχε αφοσιωμένους συνεργάτες από παλιά και λαμπρότερα από το 1936 και μετά. Με πρώτη την σαν από θαύμα νερκό αναστημένο Δεξιό κατεστημένο, που έτρεμε την απεξάρτηση της χώρας και απελευθέρωση του λαού για τα ανομήματα που ειχε διαπράξει, και κυρίως να μη χάσει τις λαβές της εξουσίας, πουλούσε και την ψυχή του στο διάβολο για να μπορέσει να κρατήσει την εξουσία στις βρόμικες λαβές του. Είδε σα σωρήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς οπως προηγούμενα ειχε δει τους Γερμανούς.

Μα και μεγάλη μερίδα της αστική τάξη για να διατηρήσει και αυτήν ακόμα την λίγη, ελάχιστη εξουσία που οι ξένοι, η Δεξιά και η αδίφαγη ολιγαρχία της είχαν αφήσει. Φοβούμενη να μην την «χάσει» στην πιο κρίσιμη για το λαό και τη χώρα στιγμή, αντί να προσεταιριστεί αυτό το εθελοντικό λαϊκό κίνημα, συμπαρατάχθηκε με τον φύση εχθρό της τους Αγγλους και οδηγήθηκε η χώρα σε νέες καταστροφές, με τη βοήθεια και τη συναίνεσή **ΜΑΣ** μας, μας έδεσαν ολους τους Ελληνες μαζί χειροπόδαρα οι ξένοι και από τότε προσπαθούμε να βγούμε από το αδιέξοδο.

Αδιέξοδα που και σήμερα ακόμα η χώρα ειναι παγιδευμέμη: Οπως Εθνική και οικονομική ανεξαρτησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, δημοκρατία και ελευθερία. Και αυτό γιατί τα όποια προβλήματα προέκυψαν έκτοτε, χούντες, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο (Σισμείκ και τώρα το Νορβιγικό) ΣΙΑ απραγή μεταναστών, ξένοι πράκτορες υποκλοπές (και αυτού του Πρωθυπουργού ακόμα) αν και ηταν και παμένει στόχος των ξένων, δεν ξεπήδησαν ξαφνικά και απρόσμενα και ούτε ήρθαν από μόνα τους . Βάλαμε και **ΕΜΕΙΣ** οχι μόνο το χεράκι μας αλλά και σε πολλά την **υπογραφή** μας.

Και ας Είμαστε βέβαιοι οτι χωρίς **ΕΜΑΣ** και την **υπογραφή** μας, η ζωή του λαού και τα προβλήματα δεν θα ηταν τόσα και κυρίως τόσο μεγάλα και τόσο περιπεπλεγμένα με τη διαπλοκή. Αν δεν είχαμε συμμετάσχει και αν δεν την είχαμε βάλει, δεν είχαμε φτάσει σήμερα στο σημείο να διεκδικεί η γενιά των 700 ευρώ την αναθεώρηση της μεταπολίτευσης, που από ό,τι φαίνεται η νίκη του Γράμμου, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα «Πέτρινα Χρόνια», η βία και η Νοθεία, τα σχέδια «Σχέδια καρδαμάκη και Περικλής»τα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, οι αποστασίες, χούντα, λαοσυνάξεις, οι διαπλοκές των φορέων εξουσίας και η εν ενεργεία δομική-τεκτονική οικονομική κρίση οδηγούν στο συμπέρασμα οτι και η ίδια η μεταπολίτευση έχασε τη δυναμική της.

Και συνέβησαν ολα αυτά γιατί από ό,τι αποδείχθηκε, ποτέ μέχρι σήμερα παρά τα 190 σχεδόν χρόνια απ την παλιγγενεσία και 64 απ την απελευθέρωση της χώρας από τους τρις κατακτητές δεν σκεφθήκαμε οτι χάσαμε τότε μια: μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη Πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για ΜΑΣ τους ΕΛΛΗΝΕΣ και τα όποια προβλήματα να τα πάρουμε στα δικά μας και μόνο χέρια, να ανασυγκροτήσουμε τη χώρα, να κρατήσουμε μεταξύ **ΜΑΣ** τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι **ΜΑΣ.**

Μια προσπάθεια που έγινε στη Βάρκιζα πάντα με θυσία της Εθνικής ΕΑΜικής Αντίστασης δεν καρποφόρησε. Και δεν καρποφόρησε γιατί στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων η Αντιστασιακή

αντιπροσωπεία, δεν συζητούσε με μια ελληνική αντιπροσωπεία, που να εχει και να προβάλλει μια διαφορετική, δική της πρόταση για τη λύση για τα άμεσα και μελλοντικά προβλήματα της χώρας, αλλα με μια **ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΗ**.

Αλλά με μια **ΔΥΝΑΜΗ** μετά την ένοπλη επέμβαση στις 4 του Δεκέμβρη 1944, ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε και έπαυε Υπουργούς, δημόσιους υπαλλήλους, Περιπτεράδες, εφημεριδοπώλες και θυρορούς ακόμα. Οργάνωνε και όπλιζε συμμορίες δωσίλογων και καλούσε σε παν στρατιά, φυγάδες, κιοτήδες και πλιατσολόγουν να συστρατευτούν για τη σωτηρία της χώρας από τον κομμουνιστικό «κίνδυνο». Καλούσε αυτούς που μετετρέπουν το αίμα των λαού σε χρυσάφι. Και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους: Πολλών το **ΕΙΧΕΝ τους** δεν ειταν αντίστοιχο με το **ΕΙΝΕ του,** μετά τον Αλβανικό πόλεμο, την κατοχή, τον εμφύλιο και την πτώση της χούντας.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν αυτά τα 190 χρόνια από την παλιγγενεσία και τα 64, που πέρασαν από την απελευθέρωση, ενώ βλέπουμε ολοκάθαρα πια-σε όποια παράταξη και κόμμα και αν ανήκει ο καθένα-δεν θέλουμε ακόμα να δεχθούμε οτι ανεξάρτητα από το τι έκαναν οι ξένοι και οι συνεργάτες τους (αυτοί τη δική τους δουλεία έκαναν, τα συμφέροντας τους κατοχύρωναν), ανεξάρτητα λοιπόν, από το τι έκαναν οι ξένοι, εμείς χρέος είχαμε να ελέγξουμε πρώτα τον εαυτό μας, την παράταξή μας και ο καθένας την ηγεσία του για το τί έκανε και τι δεν έκανε.

Αν παρακολουθούσαμε και καταγράφαμε με άγρυπνο μάτι τα γεγονότα και τους αρμούς της κρατικής μηχανής, θα διαπιστώναμε οτι οι αποφάσεις και οι πολιτικές πράξεις της κυβέρνησης ηταν οι περισσότερες οχι μόνο άστοχες και προς την αντίθετη και έξω από τα συμφέροντα του λαού και της χώρας και εκτός εποχής. Ξεπερασμένες από τα πράγματα και επικίνδυνα στις καινούριες συνθήκες που δημιουργήθηκαν στη διάρκεια της κατοχής και ειδικά μεταπολεμικά δεδομένα.

Για όσους διάβασαν και αυτοί που έζησαν τα γεγονότα του μεσοπολέμου, του Αλβανικού πολέμου και της κατοχής διαπιστώσαμε, πως κάθε φορά που ο ελληνικός λαός, συντόνιζε τις προσπάθειες και με τον αγώνα του έφερνε στη μέση επιτακτικά δικά του προβλήματα για λύση, οπως στη διάρκεια της κατοχής και προ χουντικά, γινόταν απειλητικός, έφτανε στο σημείο να πάρει στα χέρια του τις τύχες της χώρας, να αυτοκαθοριστεί και να καταλήξει μόνος του σε αποφάσεις

Ας μην κακίζουμε συνεπώς μόνο του ξένους, αφού εμείς τους ανάβουμε το πράσινο Φως να δράσουν οπως έδρασαν και να κάνουν αυτό που τους επιτρέψαμε και τους επιτρέπουμε ή του ζητήσαμε να μας κάνουν: να φέρουν τους Τζώνιδες με τα σιδερικά τους και αργότερα να συμπεριεληφθούμε στο «Δόγμα Τρούμαν, να τελειώσουν τον εμφύλιο πόλεμο, που άρχισαν ιδεολογικά την μετά μετονομασία του ΣΚΕ σε ΚΚΕ και ένοπλη μετά την ίδρυση του ΕΑΜ ακόμα κι όλη την κατοχική τετραετή σχεδόν περίοδο προσπαθούσαν να ελέγχουν τον Ελλαδικό χώρο οι Αγγλοι.

Πάντα κάτι συναίβενε και αυτή η πορεία ανακόπτονταν βίαια: το 1887 στη Θεσσαλία, το 22 στη Μικρά Ασία, μετά απελευθερωτικά και την Κύπρο, οχι βέβαια από την ικανότητα των ξένων. Πάντα η ίδια ιστορία, λες και από τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε ευθεία γραμμή. Πάντα μετά από ενα απότομο ή απρόσμενο ανέβασμα, ακολουθεί μια πτώση, σαν να πρέπει λαός και χώρα, μα και το επαναστατικό κίνημα στην Ελλάδα να μείνει περιορισμένο, συρρικνωμένο, ξεκομμένο από τις πλατιές λαϊκές μάζες και τα προβλήματα της χώρας, για να μπορεί ετσι να ελέγχεται αποτελεσματικότερα, να ποδηγετείτε από το κατεστημένο, για μη ξεφύγει σε «επικίνδυνους» πειραματισμού και αναζητήσεις ο λαός, να μη γίνει πονοκέφαλος του κατεστημένου και των κέντρων που αυτό συνεργάζεται.

Ο Δεύτερος Παγκόσμιο Πόλεμος εκτός του οτι ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τη λήξη του πρώτου. Ο πόλεμος σε σχέση με τους άλλους και μα αυτό ακόμα τον πρώτο, παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα, και σε τέτοια πρωτοφανή κλίμακα που εχουν να συμβούν στη γηραιά Ηπειρό μας κάμποσους αιώνες.

Η αιτία ειναι η παρουσία του φασιστικού στοιχείου στα παγκόσμια πολιτικό-κοινωνικά δεδομένα: Με βασικό στόχο την από κοινού εξόντωση του Νεοσύστατου Σοσιαλιστικού συστήματος παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Αυτή η μαζική αποθηρίωση που παρατηρήθηκε, δεν μπορεί να εξηγηθεί με, και από φυλετικά αίτια μόνο. Δεν μπορεί να ισχυρισθεί κανείς που βίωσε αυτή τη συμπεριφορά των Γερμανών, οτι ειναι Ούνοι ή οτι

τους κινυγάει κάποιος άλλος Αταβισμός. Τους Γερμανούς και ευτυχώς οχι όλοι και πολλούς Ιταλού, Ούγγρους, Βουλγάρους και όποιοι άλλοι ασπάστηκαν την ιδεολογία του Ναζί-φασισμού αυτή ηταν η αιτία που τους αποθηρίωσε. Οπως και Νεοφιλελευθερισμός αποθηρίωσε τώρα τους Αγγλο-Ξάξωνες.

Οταν την αυγή τον Οκτώβρη του 40, ήχησαν δαιμονισμένα οι σειρίνες, δυο κατηγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν προς διαφορετική κατεύθυνση. Η πρώτη, η μεγάλη, η δημοκρατική, αληθινά ηρωϊκή ξεκίνησε για το μέτωπο. Ηταν χωρίς τον αντίστοιχο οπλισμό παρά το όργιο της Πέμπτης φάλαγγας για πλήρη οπλισμό και ανεφοδιασμό, ξεκίνησε σαν τους «καβαλάριδες της Αποκάλυψης» με σκοπό να υπερασπιστούν τα πάτρια εδάφη και να κόψουν μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, που από χρόνια ειχε θρονιασθεί και στην Ελλάδα και έκανε βασανιστική και επίπονη τη ζωή των Ελλήνων. Ηταν αυτοί που σε εναν άνισο πόλεμο, διεξήγαγαν την πρώτη, νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα.

Η αλλη κατηγορία, μικρή, μετρημένη στα δάχτυλα πήρε το δρόμο προς τα καταφύγια της «Γκράν Βρετάνια». Από τα καταφύγια αυτά έκαναν τον πόλεμο: Βασιλιάδες και δικτάτορες, Γενικά Επιτελεία και οι στρατηγοί Παπαδημαίοι, Νικολούλιδες και μαζί τους οι της Επιμελητείας.

Η πρώτη ηταν ο Ελληνικός Λαός που βροντοφώναξε το μυριόστομο «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ» που συγκλόνισε την οικουμένη και την ηττημένη Ευρώπη. Ηταν ο λαός που ανέτρεψε την παγκόσμια αίσθηση για το αήττητο του άξονα. Η αλλη ηταν οι κιοτήδες και αυτοί που άρπαξαν και προσάρμοσαν το «ΟΧΙ» του Λαού στο στυφό στόμα του δικτάτορα Μεταξά. Ηταν αυτοί που πριν την κατάρρευση του μετώπου απ τη σιγουριά της «Γκράν Βρετάνιας», εγκαταλείποντας λαό και χώρα συναποκομίζοντας και το εθνικό απόθεμα σε χρυσό, τα πιατικά και τα κάδρα ακόμα και με το πολεμικό πλοίο Αρντένα ακολούθησαν τους Αγγλους στα απάνεμα λιμάνια.

Μετά την κατοχή της χώρας για να μη μείνει «ακυβέρνητη» η χώρα και κυρίως ο λαός, οι εναπομείναντες (με λαμπρές εξαιρέσεις) οι επίορκοι στρατηγοί: Γεωρ Τσολάκογλού, Παναγ Δεμέστιχας, Γεωρ Μπάκος, Χαραλ Κατσιμήτρος, Νικ Μάρκου Σωτ Μουτούσης , Ιασ Παπαδόπουλος Πλοίαρχος και οι πολίτες Κωσ Λογοθετόπουλος Αντων Λιβεράτος, Νικ Λούβαρης και Παν Χατχημιχάλης καταργώντας το ελληνικό Βασίλειο ανακηρύξαν την Ελλάδα σε Ελληνική Πολιτεία και σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση και την 29 Απριλίου εξέδωσαν προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό.

Στα βασικά της σημεία η προκήρυξη λέει:

«Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς, έφυγαν από τας Αθήνας εγκατέλειψαν ο πάτριον έδαφος. Υπό την ασφαλή προστασία της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από ολους μας να συνεχισθή ο αγών, το μάταιον του οποίου Σεις ολοι οι παραμείναντες επί του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει

Η σκληρά πραγματικότης ειναι, οτι, μετά την κατάληψη των Αθηνών υπό του γερμανικού στρατού και μετά την φυγή των Αγγλων, δεν δύναται να γίνει ουδής πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος.

Κυβέρνηση που ετράπη εις φυγήν, ουδέν δικαίωμα εχει να απαιτεί από τον ελληνικόν λαόν θυσίας αι οποίαι ισιδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν...».

Ακολουθούν παραινέσεις για συσπείρωση και θυσίες για τα προβλήματα του λαού και της χώρας. Και κλείνει με την; «Αφεξής μακράν παντώς ξένου συμφέροντος και οδηγούμενοι απλώς και μόνον ακραιφνές Ελληνικό συμφέρον, ας προσπαθήσομεν να ζήση η Ελλάς και να εξασφαλίσθη εκ νέου εις τον λαόν ειρήνη και εργασία κανένας να μη διαστάση... ».

Με την προκήρυξής του οι επίορκοι στρατηγοί επιδίωκαν τρις βασικούς σκοπούς και στόχους: α) Οπως σύμπας ο λαός καταδίκασε την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας σαν πράξη αντεθνική-προδοτική. Για να μην εναρμονιστούν από το ξεκίνημα ακόμα μαζί τους. Και για να μην έχουν απ την αρχή απέναντι του σύνολο του λαού καταδίκασαν και αυτοί φραστικά την πολιτειακή, πολιτική και τη στρατιωτική ηγεσία, που στις πιο κρίσιμες για τη χώρα (μόνο) στιγμές την εγκατάλλειψαν...

Αλήθεια μια κυβέρνηση που σκοπό και στόχο ειχε, να κρατήσει υποτακτικό και υπόδουλο στους νέους κατακτητές το λαό, μπορούσε να μην καταδικάσει εστω και φραστικά τη φυγή τους; Αυτούς που σε αλλου καιρούς εκθείαζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά» τους στα πεδία των μαχών;

β) Προσπαθούν μέσω της προκήρυξης να πείσουν το λαό οτι μετά την «φυγή των Αγγλων» και τον ερχομό του γερμανικού στρατού και κυρίως μετά την κατάληψη της Αθήνας απ τούς Γερμανούς, οι Ελληνες πρέπει να πάψουν να σκέπτονται οτι βρίσκονται υπό κατοχή και ειδικά μετά το σχηματισμός της δικής τους

γερμανόφωνης ελληνικής κυβέρνησης: Να μη σκέπτονται την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας, την ανυπακοή και κυρίως την οργάνωση Εθνικής Αντίστασης για το ξεσκλάβωμα λαού και χώρας. Η μελέτη ομως της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, πως οταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που δεν πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν ειναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και η Διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολό του.

γ) Ταύτισαν τον αγώνα με το «ισοδύναμο του σφαγιασμού και την αυτοκτονία», άρα και άσκοπη τη θυσία για αγώνα, αφού, τώρα πλέον ειχε ήδη σχηματιστεί κυβέρνηση η οποία ενώ η χώρα βρίσκονταν υπό κατοχή τα συμφέροντα των οποίων ανέλαβαν να υπηρετήσουν και να εξυπηρετήσουν, τόλμησαν χωρίς τσίπα και εξεστόμησαν το: «μακράν παντός ξένου συμφέροντος και οδηγούμενοι απλώς και μόνον από ακραιφνές Ελληνικό συμφέρον, ας προσπαθήσωμεν να ζήση η Ελλάς και να εξασφαλίσθη εκ νέου εις τον λαόν ειρήνη και εργασία κανένας να μη διαστάνθη». Υποταγή, υπακουή και η επάρατη καθιερωμένη δουλειά.

Οι Κούϊσιγκ ομως που γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα σε σχέση με αυτούς που έφυγαν και αυτούς που τους πήραν μαζί τους, για να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση μετά τον σχηματισμό πήραν, όλα τα μέτρα προκειμένου να μην τους προκύψει ενα τέτοιο γεγονός ή να το τσατίσουν στο ξεκίνημα. Και το βασικότερο για να μην υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικές δυνάμεις στην επάνδρωση των μηχανισμών. Δυνάμεις που θα τις αποσπούσαν από τα μέτωπα, τους παραχώρησαν αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό. Μηχανισμό απ τον οποίο λόγου της μεταξικής παιδεία δεν άλλαξαν ούτε του επικεφαλής των μηχανισμών. Οπως πχ τον αρχηγό της αστυνομίας πόλεων κ Εβερτ.

Η παραχώρηση ειχε δύο στόχους. Οι μηχανισμοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Θα έλεγχαν για λογαριασμό και των τεσσάρων το λαό, ετσι ωστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησα πάτρωνές τους φεύγοντας και μέλλοντες να επανέλθουν κατακτητές, τους «τωρινούς» κατακτητές, τον εαυτό τους και τους συνεργάτες τους

Ακόμα η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι καμιά χώρα δεν αφήνει ανοργάνωτο το λαό. Στα Επιτελεία υπάρχουν σχέδια: Πόλεμου επιθετικού και αμυντικού, άμυνας μα και οργάνωση αντίστασης και κυρίως οργάνωση για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας. Αρα για τους αξιωματικούς που το επάγγελμά τους ειναι ο πόλεμος δεν ειχαν παρά αντί, να σχηματίσουν την ελληνόφωνη Γερμανική κυβέρνηση: Να ανοίξουν τα συρτάρια, να πάρουν από μέσα τα Επιτελικά σχέδια να οργανώσουν Αντίσταση. Να καλέσουν το λαό να πλαισιώσουν τις γραμμές σε ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ να κάνουν, αυτοί αυτό που έκαναν οι Κομμουνιστές και συγκρότησε το ΕΑΜ.

Οπλα υπήρχαν, πολεμοφόδια υπήρχαν, επιμελητείες υπήρχαν, ρουχισμό, και υπόδεση έστω μερική υπήρχε και κυρίως υπήρχε ο κρατικός μηχανισμός κλπ, κλπ υπήρχαν καθώς και πρότυπο οργάνωσης του ένοπλου αγωνιστή και της πολιτικής οργάνωσης

Αυτοί αντί γι' αυτό μαζί με τους επίορκους στρατηγούς που ηταν το αυγό του φιδιού, στο στρατό τελικά επέβαλαν με τις ευλογίες αυτών που όπως έγραφαν και στην πρώτη προκήρυξή τους προς τους Ελληνες μετά την συγκρότηση της πρώτη γερμανικής ελληνόφωνης κυβέρνηση κάλεσαν το λαό να κάτσει φρόνημα και να υπακούει και να υποταχθεί στα κελεύσματα των κατακτητών! Αυτά τους καταλογίζουν ακόμα και οι επίορκοι στρατηγοί.

Και το ωραίο ειναι οτι αφού: εγκατάλλειψαν λαό και χώρα, δεν συμμετείχαν στην Αντίσταση, την πολέμησαν πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα, συμμετείχαν στο να ληστέψουν τον πλούτο της χώρας, οδήγησαν στην πείνα και το θάνατο εκατοντάδες χιλιάδες Ελλήνων μετά από κοινού συμφέροντος ορμόμενοι, οι μεν για να ξανά κυβερνήσουν, οι δε για να μη συλληφθούν και δικαστούν για τα πολιτικά, οικονομικά, εθνικά και ανθρώπινα εγκλήματα και σε πολλές περιπτώσεις εθνική «προδοσία» για να μην αναγνωρίσουν την προσφορά αυτών που οργάνωσαν Αντίσταση, συγκρότησαν από το ΤΙΠΟΤΑ και χωρίς ΤΙΠΟΤΑ ένοπλο στρατό, συμμετείχαν οργανωμένα στον πολιτικό και ένοπλο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.

Και κυρίως να την αμφισβητήσουν και για να εξοντώσουν τους συντελεστές εκτός του οτι κάλεσαν να επέμβουν ένοπλα οι Αγγλοι διατύπωσαν και μια θεωρία που ενώ δικαιολογεί την δική τους στάση για ό,τι έκαναν και έγινε απλοποιώντας τα πάντα στο σχήμα:

«Καταλείφθει η χώρα, ολος ο κόσμος ηταν εχθρός της κατοχής και έτοιμος για θυσίες και αγώνα. Οποιος ήθελε μπορούσε να προσελκύσει το λαό και να αρχίσει αμέσως πόλεμο με τους κατακτητές. Μαλιστα

μπορούσε να παρασύρει το λαό και σε αντί εθνικόφρονες ιδέες, ενώ ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος «εθνικόφρονας»:. Όπως έλεγε οτι Αμα προλάβαινες (αλήθεια ποιος τους εμπόδισε να το κάνουν και αντί γι' αυτό πρόλαβαν προτίμησαν τη συνεργασίας;) μπορούσες εύκολα να κάνεις ό,τι θέλεις και να γίνεις και ηγέτης».

Μια Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού, έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την Αγία Τριάδα, το παλάτι και τον βασικό τώρα πλέον μέτοχο, την αστική πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στο διάβολο και τους ξένους καραδοκούσε πάντα άπληστη και αχόρταγη. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός έμεινε μακριά απ το όνειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να εχει Ανθρώπινο άρωμα η ζώη του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό: Το Ενθικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.

Οχι !Οχι! Δεν θα υπάρχει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντοφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαϊκός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ηταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία και στη ντόπια συνεργασία και προδοσία. Να αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη κηδεμονία και τη ντόπια σκλαβιά. Αυτές ηταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας. Δεν αρκέστηκε ομως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα οπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθελοντικό Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Ενιαία Πανελλήνια Όργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ). Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα ποιό βασικά κύτταρα της κοινωνικό- οικονομικής ζωής την Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ) και οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).

Ο Δεύτερος Παγκόσμιο Πόλεμος εκτός του οτι ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τη λήξη του πρώτου. Ο πόλεμος σε σχέση με τους άλλους και μα αυτό ακόμα τον πρώτο, παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα, και σε τέτοια που ηταν πρωτοφανή κλίμακα ή εχουν να συμβούν στη γηραιά Ηπειρό μας κάμποσους αιώνες. Η αιτία ειναι όπως γράφω κα ποιο πάνω, η παρουσία του φασιστικού στοιχείου και τα δρομενά του.

Αυτή η μαζική αποθηρίωση που παρατηρήθηκε, δεν μπορεί να εξηγηθεί με, και από φυλετικά αίτια και μόνο. Δεν μπορεί να ισχυρισθεί κανείς που βίωσε αυτή τη συμπεριφορά των Γερμανών, οτι ειναι Ούνοι ή οτι τους κινυγάει κάποιος αλλος Ατταβισμός. Τους Γερμανούς και ευτυχώς οχι όλοι και πολλούς Ιταλού, Ούγγρους, Βουλγάρους και όποιοι άλλοι ασπάστηκαν την ιδεολογία του φασισμού αυτή ηταν η αιτία του αποθηρίωσε. Οπως και Νεοφιλελευθερισμός αποθηρίωσε τώρα τους Αγγλο-Ξάξωνες με συγκεκριμένο στόχο: την μελλοντική ανατραπεί του Σοσιαλιστικού συστήματος. Μέσω του: Β! παγκοσμίου πολέμου να ηττηθεί και Σοσιαλιστικό σύστημα με τη λήξη του πολέμου.

Η παραχώρηση ειχε δύο στόχους. Οι μηχανισμοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα. Θα έλεγχαν για λογαριασμό και των τεσσάρων το λαό, έτσι ώστε να κάνουν πράξη τις υποθήκες που τους άφησα πάτρωνές τους φεύγοντας και μέλλοντες να επανέλθουν κατακτητές, τους τωρινούς κατακτητές, τον εαυτότους και τους συνεργάτες τους

Αυτοί μαζί με τους επίορκους στρατηγούς ηταν το αυγό του φιδιού, που τελικά επέβαλαν με τις ευλογίες αυτών που οπως έγραφαν και στην πρώτη προκήρυξή τους προς τους Ελληνες μετά την συγκρότηση της πρώτη γερμανικής ελληνόφωνης κυβέρνηση ,

Βέβαια, κανένας δεν περίμενε από την διορισμένη και στρατευμένη ταξικά δικαιοσύνη, να σκεφτεί και να λειτουργήσει σαν τον Αριστίδη. Ομως σε μιά ιστορική και κρίσιμη για το Εθνος στιγμή, όπως ηταν η κατοχική και μετά απελευθερωτική περίοδο, που τα πράγματα ειχαν τη σαφήνεια και τη φωτεινότητα του ήλιου, έπρεπε πριν αναλάβει και αυτή τον εθνοκτόνο ρόλο, να σκεφθεί έστω για μια φορά :Ελληνικά, Εθνικά.

Τα πράγματα ηταν ξεκάθαρα. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού, αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρείς κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους για μια Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία, οχι μόνο συνεργάστηκε κατ' εντολή και για λογαριασμό των

ξένων και των εγχώριων λακέδων τους, αλλα και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολεμούσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ηταν τόσο ξεκάθαρα, που δεν υπήρχε θέμα να προκύψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνείδησης.

Μετά την ήττα του άξονα, ένα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ηταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αρίθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 ειναι α): Αυτοί που κατά τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προεδρία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Οσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ ειχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική η άλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να διευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Οσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Οσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Οσοι κατέδωσαν στον εχθρό Ελληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Οσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Οσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Οσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) οσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία ειχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητα της χώρας. ιβ) Οσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Οσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημείωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Ελληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ηταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περουσίας του δοσιλόγου.

Β) Οσοι συνεργάστηκαν με όποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μέν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ενα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ηταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληθφέντων κατ' υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληθφέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων.

γ) Ηταν αυτοί που διαλαλούσαν και υπόσχονταν οτι εχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοί για ομήρους, αυτούς που θα περνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που ειχαν καταδικαστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

Η αστική ιστοριογραφία δεν μπορεί να αποφύγει, οσο και αν θα το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Τα επίσημα αρχεία δεν ειναι βέβαια η πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν όμως έγγραφα αστικής αντίληψης και διακυβέρνησης. Ειναι ομως ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτικής και αν χρησιμοποιηθούν σαν εργαλεία και αποδεικτικά στοιχεία και οχι σαν η «τελική αλήθεια» θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά.

Αυτό θα ειναι το πρώτο θετικό βήμα στην πλήρη ιστορική δικαίωση του αγώνα του ελληνικού λαού και του-ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η έρευνα μπορεί να μην γίνει ποτέ απ τους περισσότερους ιστορικούς, που ήδη έγραψαν την τετράχρονη «ιστορία» της κατοχής με αντί κομμουνιστικά πλαίσια-κριτήρια σιγά-σιγά, ομως θα βλέπουν να απομονώνονται και η πλάστιγγα μέρα τη μέρα, θα βαραίνει όλο και ποιό πολύ προς τη μεριά της πραγματικής ιστορίας. Σε αυτό θα βοηθήσουν πολύ και τα αρχεία ντόπια και ξένα που θα έρθουν στο μεταξύ στο φως.

Η μετά απελευθερωτική εποχή ήταν κατ' εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε αναγκαστικά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μια σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μια ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ενα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος.

Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός ειχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα ειχε μέσα της το στοιχείο του επηκοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, έστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις. Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι ποιό ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις ποιό σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.

Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος ειχε ονομάσει το μετά Δεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αισχος ειχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο χάος και αίσχος. Ηταν ενα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπρόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκπόνησαν από το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Ενα σχέδιο, που περιεχόμενό του ειχε την «κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και από την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, και χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγεί απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί-θαφτεί σαν ενα αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγούστου. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαρό κρατίας. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πεί εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Η πολιτική της Αγγλίας, μετά την συναινετική πρόσδεση του Νεοσύστατου ελληνικού κράτους στα γεωστρατηγικά συμφέροντα της Αγγλίας ειναι γνωστή. Με πρώτη, την σθεναρή αντίδρασή της στην προσπάθεια επέκταση του γεωγραφικού της χώρου εκδηλώθηκε στην προσπάθεια επέκτασης στη Θεσαλία, αργότερα στη Μακεδονία και τα Νησιά, τους κατ' επανάληψη αποκλεισμούς, στη Μικρασιατική καταστροφή, την Κύπρο την επιβολή της Αγγλικής έμπνευσης και κοπής Βασιλό-Μεταξική δικτατορία της 4η Αυγούστου το 1936, τον βρόμικο ρόλο στον Αλβανικό πόλεμο, που ενώ έδινε υποσχέσεις για βοήθεια δεν υπέργαφε όμως τα υποσχεθέντα.

Αρκέστηκε σε μια αόριστη δήλωση που έκαναν μαζί με τη Γαλλία τον Απρίλη του 1939, «οτι θα βοηθήσουν την Ελλάδα, αν δεχθεί επίθεση». Το πόση αξία ειχε εκείνη η αγγλική δήλωση αποδείχνετε από το γράμμα του τότε μέγα Τσιώρτσιλ προς τον Ιταλό δικτάτορα, που το περιεχόμενό του έδωσε στη δημοσιότητα μετά το Β! Π. Πόλεμο ο βασιλικό επίτροπος της Ιταλίας στην Αλβανία Τζιακομίνι. Εγραφε λοιπόν ο Τσιώρτσιλ :

«Αν η Ιταλία, για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μια μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ηταν γι αυτό αναγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δε θα συναντούσε την αντίρηση της Μεγάλης Βρετανίας»!

Η παροχή συνεπώς, ελεύθερης δράσης στα φασιστικά κράτη, στην περιοχή των Βαλκανίων από μέρους της Αγγλίας, που είχε κάνει την πλατωνική δήλωση προς την Ελλάδα προκύπτει και από τα στοιχεία του Ντίρξεν πρώην πρεσβευτή της Γερμανίας στο Λονδίνο και τη Μόσχα, του τμήματος τους δημοσιεύθηκε μετά πολεμικά απ το Σοβιετικό υπουργείο εξωτερικών.

«Η Μεγάλη Βρετανία, γράφει ο Νρίρξεν προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, οπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοηθείας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη συμμαχίας με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα δαιπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας την επιθυμία της να παραχωρήσει αυτές τις χώρες.

Για να γίνει κατανοητός ο τρόπος που η Αγγλία λειτουργούσε και κυρίως πως χρησιμοποιούσε την Ελληνική ηγεσία οσον αφορα τη «βοήθεια» που υποσχέθηκε και τις «εγγυήσεις», οι εκάστοτε απαντήσεις και δικαιολογίες για την τέτοια συμπεριφορα υπάρχει στη Βρετανική Ιστορία του Β!Π Πολέμου τόμ 156, σελ 223:

«Από το ενα μέρος η παράλειψης εις το να ενισχυθεί η Ελλας θα σήμαινε πλήρη έλειψιν αμύνης εις τα ιταλικάς αερπορικάς επιθέσεις. Και εις την περίτπωσιν αυτήν το ηθικόν του στρατού και των πληθυσμών θα ειχε πέσει επικινδύνως. Η εγκατάστασις των Ιταλών εις την Ελλάδα θα ητο εν σκληρό χτύπημα εις τας στρατηγικάς μας θέσεις εις την ανατολικήν Μεσόγειον και αν επρόκειτο να συντελεσθεί (η εγκατάστασις των Ιταλών) ευκόλως ο αντίκτυπος εις τας σχέσεις μας με την Τουρκίαν και την Γιουγκοσλιβίαν θα ήτο οδυνηρός. Από την αλλα πλευρά ή εν τω συνόλο θέσις μας εξαρτάτο ακόμη από την ασφάλειαν της Αιγύπτου»...». Αν αυτή η παράγραφος που οι ίδιοι εχουν γράψει δεν τα λέει όλα, λέει ομως πολλά, τα περισσότερα, καθώς και τον τρόπο που η «Φιλτάτη» κατά τα αλλα Αγγλία, πάντα βέβαια με την συναίνεση της ελληνικής ηγεσίας, έβλεπε την Ελλάδα σαν χώρα και λαό, μα και την ηγεσία της Ελλάδας: Αυτό που λέμε με το και ΕΜΕΙΣ. . .

Ενώ μέχρι τον αλβανικό πόλεμο έδινε μόνο αόριστες υποσχέσεις το Δεκέμβρη του 1944 οταν είδε οτι θα χρειασθεί να καθίσει στο τραπέζι να διαπραγματευθεί με την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, εκ νέου τους όρους της φιλίας δεν δίστασε να φέρει τους Τζώνιδες μα τα σιδερικά τους να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες και να οδηγήσει τη χώρα στον εμφύλιο μέχρι το Μαρτη του 1947, που ταπεινωμένη και αυτή από τους «Γκάγκστρερ ΕΛΑΣίτες» (ετσι ειχε χαρακτηρίσει τους ΕΛΑΣίτες ο Σερ Τσιώρτσιλ), οπως προηγούμενα η ιταλική και γερμανική αυτοκρατορία εγκατάλειψαν ηττημένοι απ την μικρή, (που χάρη στη Αγγλική αντίδραση και ενεργό προσπάθεια να μην μεγαλώσει) στο **ΔΕΜΑΣ** Ελλαδίτσα μας μεγάλη ομως σε προσφορά στο παγκόσμιο κοινωνικό, ιστορικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι.

Ο Δεύτερος Παγκόσμιο Πόλεμος εκτός του οτι ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τη λήξη του πρώτου. Ο πόλεμος σε σχέση με τους άλλούς και μα αυτό ακόμα τον πρώτο, παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα, και σε τέτοια που ηταν πρωτοφανή κλίμακα ή εχουν να συμβούν στη γηραιά Ηπειρό μας κάμποσους αιώνες

Η κατοχή ηταν ενας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχη προκάλεσε κατάληξη και ανησυχία. Τα παλιά κόμματα χάθηκαν και τάξεις που υπήρχαν αποσυντέθηκαν. Οι αρχές και οι αξίες κλονίστηκαν και μαζί τους κατέπεσαν και οι ηθικοί φραγμοί. Οι συμπεριφορά των κατακτητών μετέτρεψε τον περί υπάρξεως αγώνα να πάρει και να βάλει τη θηριώδη σφραίδα του στην ψυχολογία των ανθρώπων. Κέντρα οπως η Αθήνα, ο Πειραιάς και άλλες μεγάλες πόλεις αδρειάζουν. Εγκαταλείπονται εξ αιτίας των καταστρεπτικών βοβμαρδισμών και την έλειψη τροφίμων. Το προλεταριάτο καταδικάζεται στη ανεργία, τή δυστυχία και τον αφανισμό.

Τα κοινωνικά αποβράσματα βγαίνουν ακατάσχετα στην επιφάνεια. Η αρπαγή των τροφίμων από την πόλη και τους ανεφοδιασμούς των αστικών κέντρων από τους κατακτητές και τους εν δυνάμει συνεργάτες, δημιούργησε ενα νεο συσχετισμό, αφού το χωριό δεν μπορεί αμέσως να αποψιλωθεί από αγροτό τρόφιμα. Γι' αυτό η πόλη και, οι χιλιάδες των μικροαστών έτρεχαν στα χωριά προσφέροντας τα πιο απίθανα πράγματα. Ολα τα υπάρχοντά τους. Το χωριό μπροστά σ αυτή τη ζήτηση και την προσφορά ειδών πόθους, αποστραγγίστηκε από τρόφιμα και γέμισε απ τα πράγματα των μικροαστών ή απ τα χαρτονομίσματα και τις λύρες των μαυγοριτών. Χαρτονομίσματα που σε λίγο εξανεμίστηκαν αξιακά και πολλοί χωρικοί έμειναν χωρίς τρόφιμα μέχρι την καινούρια σοδιά. Οσοι έζησαν καταδιωκόμενοι ξέρουν, οτι πολλά σπίτια των παραγωγικών περιοχών, οπως του Νομός μας είχαν αποκτήσει για πρώτη φορά πράγματα που ή δεν τα γνώριζαν ή τα ονειρεύονταν...

Με βάση την φασιστική ιδεολογία: Σκοπός των κατακτητών με τη βοήθεια των εσωτερικών στηριγμάτων, ηταν να «αναμορφώσουν» (αλλά Μακρονήσι) τον τόπο φασιστικά και το λαό Δούλο. Οι φασίστες, οπως ειχε πεί Ο Φόν Πάπεν, (τον οποίο δικαστήρια της Νυρεμβέργης δίκασε τους εγκληματίες το Β! Πακγ πολέμου αθώωσε) θέλανε να κάνουν ενδοχώρα τους ολη την Ευρώπη ως τα σύνορα της Τουρκίας. Ο χίτλερ όρισε οτι η χώρα μας πρέπει να γίνει χώρα γιδό τσομπάνιδων και γεωργών. Να επιβάλει την οπισοδρόμηση και τον ξεπεσμό.

Αυτές οι επιδιώξεις με απλά λόγια σήμαιναν καταπάτηση κάθε ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση μέχρι την τελευταία ικμάδα, καταπάτηση των ηθικών και εθνικών αξιών, περιφρόνηση την ζωής του ανθρώπου. Το ζήσαμε σε ολο του το μεγαλείο με τα αντίποινα:

1ον «Οστις διαπράττει αδίκημα προς τους Γερμανούς αιχμαλώτους (αυτό ίσχυε στην Κρήτη), αντιθέτως με το διεθνές δίκαιον, θα τιμωρηρείταιι αμειλίκτως και κατά τον ίδιον τρόπο,, είτε άνδρας είτε γυναίκα.:

2ον Αν λαμβάνουν χώρα τουούτου είδους κακουργήματα πλησίο ν χωριών, τούτα θα πυρπολούνται αμέσως και οι κάτοικοι αυτών θα αναλαμβάνουν όλες τις ευθύνες των συνεπειών (53 τα ολοκαυτώματα στην Ελλάδα):

3ον Εκτός αυτού ομως επιφυλασσόμεθα να εφαρμόσωμεν κατ αυτών και αλλα αυστηρότερα μέτρα αντεκδίκησις». Ετσι άρχισαν με το 1 προς 10 πρώτα, ενα προς 50 μετά, και ενα προς 100. Και οταν οι μάχες με τον ΕΛΑΣ έγινα και κατά μέτωπο, το αποκοφύφωμα της ελληλέγγυας ευθύνης : στο σωρό πλέον και όποιον βρεθεί μπροστά τους!

Χωρίς αυτά τα στοιχεία θα ηταν δύσκολο ακόμα και αυτοί που τα έζησαν να εξηγήθεί η διαγωγή τους, καθώς και οι βάρβάρες μεθόδους που χρησιμοποίησαν και το εξοντωτικό καθεστώς που εφάρμοσαν. Ο εξανδραποδισμός του λαού και η μετατροπή της χώρας σε πολεμικό εξάρτημα ηταν η ουσία των φασιστικών επιδιώξεων. Ο ελληνικός λαός έπρεπε να γονατίσει ή να εξοντωθεί, εθνικά ηθικά και υλικά. Προς την κατεύθυνση αυτή, ας μην το ξαχάσουμε και κυρίως ας μη το κρύβουμε βοήθησαν και τα εσωτερικά υπάρχοντα στηρίγματα, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα, τον πλούτο της χώρας, τη γεργαφία του εδάφους, το ανάγλυφο των χώρων και τα κρυσφύγετα των ανταρτών και τις Απάνξ των σπιτιών ακόμα.

Αυτά τα άδεια πουκάμισα, που οταν ενα φίλος του χίτλερ, που ενω τον συνεχάρει για τις κατακτήσεις του στην Ευρώπη τον ρώτησε πως θα κυβερνήσει τόσους κατακτημένους λαούς, ο χίτλερ τον κατησύχασε λέγοντας του « Μή στεναχωιέσε φίλε μου. Σε κάθε τόπο θα βρεθούν μερικά καθάρματα, που θέλονταν να βγούν από την αφάνεια στην επιφάνεια και να πλουτίσουν εις βάρος των λαών τους θα με εξυπηρετήσουν στο έργο». Με πρώτα τα τότε λαμόγια του άξονα που ενώ χώρα ηταν σε πόλεμο με τον άξονα του παραχώρησαν από κοινού συμφέροντος κινούμενοι την πολεμική και εξορυχτικής βιομηχανία και το εξωτερικό εμπόριο και τους βοήθησαν στην λήστεψει λαό και χώρα, με το αναγκαστικό Δάνειο, που δε το πλήρωσαν ακόμα.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία. Σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Ελληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συναίβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη. που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένους και φοβισμένους λαού της Ευρώπης. Τότε άρχισαν να ξαναβρίσκουν τον εαυτό τους. Να συνέλθουν και να οργανώσουν και αυτοί, οπως οι Ελληνες Αντίσταση.

Οπως λοιπόν, ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με ολα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, ετσι και οι κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμη με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα, για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά. Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν την φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις, ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που οχι μόνο να απελευθερωθεί τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύθουν τα όσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα, που άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη Αστικό-Τσιφλικάδικη εξουσία. Ετσι ωστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, να μήν επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου.

Με την προκήρυξη αυτή ο Υψηλάντης, εκτός του οτι αναγνώριζε την ηγεσία και τους προηγούμενους αγώνες των Φιλικών, τους καλούσε να οπλιστούν και να συνδράμουν με χρήματα, όπλα και με ό,τι άλλο τον Ιερόν αγώνα για την Εθνική Απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων.

Στο ΕΑΜ συμμετείχαν εκτός από το ΚΚΕ, το ΣΚΕ, η ΕΛΔ και το αγροτικό κόμμα. Μετά την ίδρυση προσχώρησαν κατά τη διάρκεια της κατοχής η Σοσιαλιστική Ενωση, οι Σοσιαλιστές Δημοκράτες , το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και η Δημκρατική Ενωση. Επίσης προσχώρησαν το Εργατικό ΕΑΜ, η Εθνική Αλληλεγγύη, η ΕΠΟΝ , η κεντρική Υπαλληλική Επιτροπή και η Πανκληρική Ενωση, ακόμα και το κόμμα Αριστερών Φιλελευθέρων συνεργάζονταν με το ΕΑΜ.

Η προσφορά του ΕΑΜ, ηταν και παραμένει ιστορικά και εθνικά ανεκτίμητη. Αποτελεί ενα απ τα μεγαλύτερα επιτεύγματα στην Νεοελληνική ιστορία του λαού μας και καθώς η συμμετοχή ηταν Εθελοντική, ενώ οι άλλοι, οσοι συμμετείχαν ηταν κι ολίγο επί μισθό...Το ΕΑΜ οργάνωσε μαζικούς αγώνες και πέτυχε να σωθεί ο λαός απ τον εφιάλτη της πείνας, εμπόδισε την πολιτική επιστράτευση που επιδίωκαν οι κατακτητές με αποτέλεσμα ούτε ένας Ελληνας να μην πολεμήσει στο πλευρό των κατακτητών, όπως συνέβει σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες τους συμμάχους στα διάφορα μέτωπα. Με τον αγώνα: συλλαλητήρια διαμαρτυρίες και απεργίες γενικές, μερικές και κατά κλάδους και κυρίως στους κλάδους αιχμής για τους κατακτητές, όπως η πολεμική βιομηχανία, τα ναυπηγεία κλπ, να μην επεκταθούν οι Βουλγαρικές βλέψεις στη χώρα μας.

Με αποκορύφωμα τη δημιουργία του Ενόπλου τμήματος της ΕΑΜικής Αντίστασης τον Θριλικό ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ: Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό και Ναυτικό, που οργανωμένος στα προπολεμικά πρότυπα αριθμούσε 130,000 μαχητές, με 180 πλοία τα περισσότερα τα πήρε απότου κατακτητές: Εδωσε 600 και πλέον μικρές και μεγάλες μάχες στην ξηρά ο ΕΛΑΣ και τη θάλασσα ο ΕΛΑΝ. Το Νεκροταφείο του Διόνυσου το επιβεβαιώνουν.

Αλήθεια μπορεί να φανταστεί κάποιος, αν η τότε έστω πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, αντί να εγκατάλυψη «τράπισαν εις φυγήν είπαν οι επίορκοι» λαό και χώρα, έριχνε το σύνθημα να κρύψουν όσα βαριά όπλα δεν μπορούσαν και να πάρουν μαζί τους αυτά που μπορούσαν να μετακινηθούν, ποιό θα ηταν το εργο της Αντίστασης; Αντί για τις (10-12) που απασχολούσε ο ΕΛΑΣ θα απασχολούσαν πολλαπλάσιες Γερμανικές μεραρχίες στο εσωτερικό της χώρας και τα εθνικά δίκαια για Κύπρος Ανατολική Θράκη και δυτικό Βόσπορο θα ειχαν υλοποιηθεί.

Από τα εσωτερικά της στηρίγματα που ηταν πολλά, και τους εδώ πράκτορες που ηταν εξ ίσου πολλοί, γνώριζε πολύ καλά την συμπυκνωμένη αγανάκτηση που ειχε σωρεύσει εναντίον της ο ελληνικός λαός και το μίσος που έτρεφε για τις τόσες εθνικές, πολιτικές και κοινωνικό-οικονομικές πράξεις. Πράξεις εγκληματικές που ειχε διαπράξει εις βάρος του λαού και της χώρας από την παλιγγενεσία, μέχρι την ημέρα που ιδρύθηκε του ΕΑΜ.

Σαν αυτοκρατορική ακόμα τότε δύναμη, που κυριαρχούσε στη λεκάνη της Μεσογείου, αφού δεν ηταν δικό της δημιούργημα, ώπως η 4η Αυγούστου, παρακολουθούσε επισταμένα και εκ του σύνεγγης κάθε κίνηση του (ΕΑΜ), απ τη δημιουργία, τη δράση μα και την εξελεκτική πορεία αυτού Εθελοντικού λαϊκού κινήματος, αλλα και προλάβει και να εμποδίσει και πολλές από τις επόμενες κινήσεις και κυρίως τους σκοπούς και την κατάληξη αυτού του εθνικό-απελευθερωτικού κινήματος. Ενα κίνημα, που οταν δεν μπόρεσαν να το θέσουν κάτω από τον έλεγχό τους, και οταν ακόμα ενταγμένο αντιφασιστικό αγώνα, συμμετείχε στο πλευρό τους για την ήττα του άξονα, δεν μπόρεσαν να το αποδεχθούν σαν εθνικό-Λαϊκό. Το ήθελαν υπό τη αιγίδα τους. Το ήθελαν δικό τους και για λογαριασμό τους, οπως και τον Αλβανικό πόλεμο.

Αφού δεν υποτάχθηκε στα δικά τους κελεύσματα, δεν αρκέστηκαν στη διαπίστωση. Από το ξεκίνημά του ακόμα, προσπάθησαν να απορτέψουν τη δημιουργία του. Εσωτερικά υπήρχαν πολλά πολιτικά στηρίγματα και οικονομικά μαζί τους τα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Και φεύγοντας λίγες μέρες αργότερα τους άφησαν πίσω ουρά-τοποτηρητές, μια και ο ελλαδικός. και μόλις άρχισε το ΕΑΜ να οργανώνει ένοπλο Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, (τον Θριλικό ΕΛΑΣ) έκαναν την εμφάνισή τους στα βουνά και οι πρώτοι πολιτικό-στρατιωτικοί σύνδεσμοι, που σαν τοποτηρητές στον ελλαδικό χώρο με το πρόσχημα-υπόσχεση οτι θα βοηθούσαν την Ελλάδα, αφού το Βέρμιο θα αποτελούσε τη δεύτερη γραμμή άμυνας, στρατώνισαν στη χώρα μας (και στη Βέροια) μέχρις τα μέσα Μαρτίου του 1941

Ντυμένοι με πολιτικά, στηριγμένοι, βοηθούμενοι και καθοδηγούμενοι απ τα εσωτερικά στηρίγματα και τον απλό λαό, παρακολουθούσαν άγρυπνα και κατέγραφαν (όπως οι πρόγονοί τους περιηγητές του ελληνικού θυσαυρούς), και την παραμικρή κινήση και εξέλιξη στον ελλαδικό χώρο και κυρίως την πορεία ανάπτυξης του ΕΑΜ. Και όταν αποφάσισαν να αναπτύξουν τη Γέφυρα του Γοργαποτάμου με σκοπό και για λογαριασμό τους, να διακόψουν έστω και για ενα μήνα την τροφοδοσία με οπλισμό και τρόφιμα το Ρόμελ στην Αφρική, που απειλούσε τα Αφρικανικά πετρέλαια, στους ήδη υπάρχοντες συνδέσμους ήρθαν και αρκετοί νέοι, οπως ο Γουντχάους, ο Κρίς και πολλοί αλλοι, οι οποίοι και τη βοήθεια του Αρη Βελουχιώτη (ΕΛΑΣ) και του Ναπολέων Ζέβρα (ΕΔΕΣ δημιούργημα των Αγγλων) μετά την επιτυχία της ανατίναξη θρονιάστηκαν στα Ελληνικά βουνά, με αντικείμενο να παρακολουθούν και επίσημα πια τις κινήσεις του ΕΑΜ και κυρίως να οργανώνουν και να καθοδηγούν της αντι-Εαμικές οργανώσεις που φύτρωναν σαν τα μανιτάρια και ειδικά το ΕΔΕΣ.

Στόχος της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοποτάμου ηταν τα πετρέλαια που θα τα στερούνταν οι Αγγλοι και θα τα χρησιμοποιούσαν εναντίον τους οι Γερμανοί. Μετά την επιτυχία αυτού του στόχου, ενα γεγονός που ενθάρρυνε τα εσωτερικά στηρίγματα άρχισαν να ενισχύουν επιδεικτικά και πλουσιοπάροχα τον ΕΔΕΣ, που αργότερα εκτός του οτι συνεργάστηκε με τους Γερμανούς και κατά περίπτωση με τους πολέμισε στο πλευρό των Γερμανών τον ΕΛΑΣ. Οι επόμενες κινήσεις: οργάνωσαν την ΕΚΚΑ και ΠΑΟ και πλειάδα Εθνοπροδοτικών οργανώσεων, οπως Μιχάλ Αγά, Τσαούς Αντών, Αριτ Παπαδόπουλο Παπαδόγνωνα, Δάγκουλα, Σκαπέδρα, Πούλιο, Καραμπινιέρους κλπ, με σκοπό να υπονομεύουν το έργο του ΕΑΜ. Και οταν το ΕΑΜ, αρχισε να αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο δεν δύστασαν να υποδείξουν στο Ζέρβα να συνεργάζεται ανοιχτά πλέον με τους Γερμανούς.

Γι' αυτό και δεν έπαψαν από την ίδρυσή του ακόμα να εχει βασικό στόχο, να μην αναπτυχθεί επικίνδυνα και οταν άρχισε η γεωμετρική ανάπτυξη του το καταπολέμησε με όλα τα μέσα, ακόμα και σε συνεργασία και με αυτούς του κατακτητές

*Και το πιο τραγικό ειναι το γεγονός οτι, οταν ποιά πείστηκε από τα ίδια τα πράγματα...Να μην τους ξεφύγει η Ελλάδα από το «**ΔΟΚΑΝΟ**», ανεξάρτητη από τη Δύση και τη δικής εξάρτηση, δεν δύστασε ο μέγας Τσιώρτσιλ να υπογράψει την πιο ταπεινή ίσως συμφωνία της ζωής με τον Χίτλερ…*

Και το πιό τραγικό ειναι το γεγονός, οτι έδωσαν εντολή σε όλα τα εσωτερικά στηρίγματα, ένοπλους και μη συνεργάτες οτι: «έχουν οχι μόνο καθήκον αλλα και υποχρέωση να καταδίνουν στους κατακτητές τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες και κυρίως στελέχη στις αρχές κατοχή και ας έλεγε τον ίδιο καιρό ο ραδιοσταθμός του Λονδίνου σε εκπομπή του στις 13/3/44 οτι αναγνώριζε, την προσφορά και αυτών ακόμα των κομμουνιστών, προκειμένου να ταυτίσει αργότερα ολόκληρο το Αντιστασιακό Λαϊκό κίνημα με τον κομμουνιστικό κόμμα. Αναγνώριζε οτι « οι κομμουνιστές προς αιώνιαν τιμή τους, ειναι οι πρώτοι που ερίφθησαν εις τον πατριωτικόν αγώνα» στα λόγια ενώ πρακτικά...Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη προδοσιά από το να καταδίνεις στους συμπολεμιστές σου εν ώρα μάχης στους εχθρούς σου; Και ομως το έκαναν! Και δεν ειναι λίγοι οι αγωνιστές, που κατ' υπόδειξη Αγγλων και συνεργαζόμενων προκτόρων συνέβαλαν με τη σύλληψη, τους στερήθηκε ο αγώνας και πολλοί έχασαν τη ζωή τους.

*Και μια που ο λόγος για τον Γοργοπόταμο που σε λίγες μέρες θα γιορτάσουμε δυστυχώς για μια ακόμα χρονιά σαν «εθνική επέτειο» έναρξης της Εθνική μας Αντίστασης την ημέρα 12/10/44 που απελευθερώθηκε η Αθήνα που μια **ΔΡΑΚΑ** Αγγλοι σαμποτέρ, ενώ ειχε ήδη από την 27η Σεπτεμβρίου του 1941 ιδρυθεί το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο «ΕΑΜ» και στα ελληνικά βουνά αστροποβολούσε το Καριοφίλι και ό Γράς και αυτό το Γιαταγάνι ακόμα ,αντί να γιαρτάζουμε για την 10η Οκτωβρίου του 1944, που απελευθερώθηκε η Αθήνα.*

*Την επέτειο, την πραγματική επέτειο που την γιορτάζει επίσημα μόνο και μόνη της η πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, την ημέρα αυτή που Απελευθερώθηκε η Αθήνα, προκειμένου να ειναι σύμφωνη με την πραγματική μέρα της, που έγινε και ειναι αποδεκτή από την Παγκόσμια κοινή γνώμη και η ιστορία το κατέγραψε σαν αναμφισβήτητο γεγονός, μα και να φιγουράρουν οι κιοτήδες, οι απόντες, οι πολιτικοί και ένοπλοι συνεργάτες των κατακτητών-δοσίλοιγοι, χωρίς να λείπουν και οι εναπομείναντες από τη **ΔΡΑΚΑ** των Αγγλων σαμποτέρ !*

Στους υπόλοιπους Ελληνες, τις εκατοντάδες χιλιάδες που συμμετείχαν σε αυτό το δεύτερο Ελληνικό Εποs, χιλιάδες από τους οποίους έδωσαν και τη ζωή τους, αυτοί έμειναν δια βίου ανάπηροι, μα και τον ίδιο τον Ελληνικό λαό στο σύνολό. Το λαό που και αν ακόμα δεν πήρε ενεργό μέρος στην Αντίσταση, άμεσα ή

έμμεσα, με τον ενα ή τον άλλο τρόπο συνέβαλε στη δημιουργία, τη δράση και την πραγματοποίηση αυτού του δεύτερου εξ ίσου μεγάλου Επους του λαού μας;

Πως; Γιατί; και για ποίον ακριβώς λόγω; Και οταν επιτέλους ύστερα από 40 και πλέον χρόνια αποφάσισαν να δεχθούν οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου προκειμένου να μην στεναχωρήσουν τους πιο πάνω και κυρίως αυτούς που κάλεσαν και οχι μόνο παρακάλεσαν εστω και ένοπλα να τους επαναφέρουν στην εξουσία, μα και υποθήκευσαν έναντι αυτής της προσφοράς το μετά απελευθερωτικό μέλλον του λαού και της χώρας.

Ειναι λυπηρό, ειναι τραγικό αλλά και εγκληματικό ακόμα που το ελληνικό μεταπολεμικό κατεστημένο προκειμένου να επανέλθει στην εξουσία σαν αντάλλαγμα τα έδωσε όλα. **Μαι** όλα. **ΛΑΟ** και **ΧΩΡΑ** και την **ΨΥΧΗ** του ακόμα για μια ακόμα φορά, και οταν ακόμα από τα ίδια τα πράγματα αποδείχθηκαν αυταποδεκτά και παραδεχτά και από τους που δεν μπόρεσαν τον αγνόησαν αδιαφορώντας και υποτιμώντας τους καθόρισε, ενέταξαν και υπέταξε την Εθνική Αντίσταση του λαού στην πράξη μιας **ΔΡΑΚΑΣ** ξένων σαμποτέρ. Η παραγωγή οραμάτων και ιδεών θέλει γνώση και η γνώση θέλει χρόνο και κυρίως προ υποθέσεις ησηγουρίας, αρετή, αγάπη για την πατρίδα.

Επειδή ομως η επιχείρηση αυτή δεν μπορούσε να γίνει μόνο με τις δικές τους δυνάμεις, τους εσωτερικούς πράκτορες και μή και τις δυνάμεις του Ζέρβα-ΕΔΕΣ με τον οποίο λόγω σχέσεων και συγγένειας ήρθα (τάχα τυχαία πρώτα σε επαφή μαζί του), ζήτησαν και τη βοήθεια Του Βελουχιώτη-ΕΛΑΣ, πάντα βέβαια με πρωταγωνιστές τους ίδιους. Προς τιμή αυτών των ελάχιστων Αγγλων Σαμποτέρ, που αν δεν καλούσαν τον Αρη Βελουχιώτη-ΕΛΑΣ, ηταν τον αδυνάτον αδύνατο να πραγματοποιηθεί η ανατίναξη της γέφυρας που φρουρούνταν από πρόσβαρα ιταλικές δυνάμεις.

Για να μη μείνει αμνημόνευτη αυτή η **ΔΡΑΚΑ** των Αγγλων σαμποτέρ και για να καταγραφεί και ιστορικά οτι την Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα την άρχισαν οι Αγγλοι, και οχι οι Ελληνες και ας ειχε προηγηθή το κατάβασμα της Βάστικας από την Ακρόπολη, ειχε ιδρυθεί το ΕΑΜ και στα ελληνικά βουνά αστραποβολούσε από καιρό το Καργιοφίλι και ο Γράς στις συγκροτημένες ήδη ένοπλες δυνάμεις του Βελουχιώτη-ΕΛΑΣ, τη βοήθεια των οποίων ζήτησαν, οταν διαπίστωσαν οτι μόνοι και με τις δυνάμεις μόνο του Ζερβα-ΕΔΕΣ δεν μπορούσε να γίνει η Ανατίναξη της γέφυρας.

Προς τιμή λοιπόν, αυτής της **ΔΡΑΚΑΣ** των Αγγλων σαμποτέρ, το μετά απελευθερωτικό κατεστημένο σε ανταπόδοση που ένοπλα το επανετέστησε στην εξουσία περιφρόνισαν αυτό το Εθελοντικό Λαϊκό κίνημα γιορτάζοντας σαν επέτειο την ημέρα της Εθνικής μας Αντίστασης την νύχτα 26-27 Νοεμβρίου του 1942 που οι Αγγλοι με τη βοήθεια του Ενόπλου ΕΔΕΣ και ΕΛΑΣ προς που με ανατίναξης της Γέφυρας του Γοργοποτάμου.

Οι ημερομηνίες αυτές είναι: Η 27/9/1941 που ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και η 12η του Οκτώβρη 1944 που απελευθερώθηκε η χώρα.

Η Εθνική Αντίσταση ήταν και παραμένει ένα τεράστιο θέμα εθνικού ενδιαφέροντος. Έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής και η έξαρσή της οφείλεται βασικά και κύρια στην Εθελοντική προσφορά και στο υπέρτατο πατριωτικό αίσθημα και στη θέληση του Λαού για την Ελευθερία και την Ανεξαρτησία του.

Η Αντίσταση που έγινε στον τόπο μας, ήταν μια Αντίσταση καθολική και ανεπανάληπτη, μια Αντίσταση, που δεν είχε όμοια στις ιστορίες άλλων χωρών, που μεγαλοποιούν μικρά γεγονότα για να αποκτήσουν τίτλους τιμής. Μια Αντίσταση εφάμιλλη των Λαμπρών στιγμών της Ελληνικής ιστορίας. Μιας Ιστορίας γεμάτη αγώνες και θυσίες. Στην Αντίσταση αυτή πήρε μέρος όλος ο Ελληνικό Λαός, εκτός μιας μικρής μειοψηφίας.

Το θέμα της Εθνικής Αντίστασης θα βαρύνει στη ζωή του Εθνους αν δεν λυθεί κατά τον σωστό τρόπο σε όλες τους τις διαστάσεις, που περιλαμβάνει όλους όσους πολέμησαν με όποιον τρόπο τον κατακτητή, άσχετα με το τι έκανε μετά την κατοχή. Και το κυριότερο να καταγραφεί στις πραγματικές διαστάσεις.

Για την ιστορία ο Τσώρτσιλ την παραμονή της μάχης του Ελαμέϊν: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά, σημαντικής βάσεως την οδόν προς βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Βερολίνου Αθηνών.

Πιστεύω ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι; Η κατάσταση στα Βαλκάνια

εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Οι κομμουνιστές της Ελλάδας αγωνίστηκαν πραγματικά θαρραλέα και προς αιώνια τους τιμή ανέλαβαν πρώτη τον πατριωτικό αγώνα».

Το τραγικό και υποτιμητικό συνάμα για την χώρα Εθνική μας Αντίσταση είναι το γεγονός οτι το κατεστημένο υποχρεωμένο . Μια Αντίσταση εκτός του οτι ηταν η πρώτη στην Ευρώπη. Μια Αντίσταση που την παρακολούσε με κόμμενη την ανάσαν η παγκόσμια κοινή γνώμη, οπως παρακολουθούσε το ΕΠΟΣ της Αλβανίας, δυστυχώς το κατεστημένο οταν ύστερα από 43 συναπτά χρόνια αποφάσισε να την αναγνωρίσει, την αναγνώρισε σε «εισαγωγικά».μετακίνησαν την πραγματική επέτειο στην επιτυχημένη χάρη και στη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου,

Εναν αγώνα που αν τον άφηναν χωρίς να παρέμβουν πολιτικά στην αρχή, πρακτορικά μετά και δεν δημιουργούσαν σε συνεργασία με τα εδώ στηρίγματα, την πλειάδα των εθνοϊσμών και έργα και ένοπλα μπορούσε να πειστεί μέρος της εθνικής αστικής τάξη να αποφασίσει να το προσεταιριστεί αυτό λαϊκό εθελοντικό κίνημα και σκεπτόμενη για πρώτη φορά οχι μόνο ταξικά αλλά και εθνικό-πατριωτικά και στηριγμένη για πρώτη φορά στο λαό, να ολοκληρώσει αυτό που σαν τάξη θεωρητικά επαγγείλλονταν να εφαρμόση και πρακτικά την αστική της επανάσταση, ετσι ώστε να γνωρίσει και να ζήσει ο ελληνικός λαός για πρώτη φορά από την παλιγγενεσία την αστική δημοκρατία για την οποία τόσο πολύ αγωνίστηκε.

Αυτόν ακριβώς το φόβο σε συνέχεια σαν διάδοχοι των Αγγλων οι Αμερικανοί. Φαίνεται πως στην μεταμοντέρνα της εκδοχή η ιστορία μπορεί να μετατραπεί σε μια σειρά αλληλό ανερούμενων αφηγήσεων, όπου προδότες γίνονται θύματα και οι κυνηγημένοι διώκτες. Και επειδή κανείς δεν κατέχει την απόλυτη αλήθεια, ολες οι αφηγήσεις γίνονται αποδεκτές, με μια αυστηρή ομως προ υπόθεση: οτι θα στηρίζονται ή πάντως δεν θα αρνούνται τα πραγματικά ιστορικά γεγονότα και κυρίως δεν θα διαστρευλόνονται και ειδικά τα σχέση έχοντα όπως προσπάθησαν δυστυχώς να παραποιήσουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) 1941-1944.

Εκαναν μια προσπάθεια σε μια εποχή που πίστευε ακόμα στο μέλλον, μια εποχή που ηταν αισιόδοξη, σίγουρη πως το αύριο θα ειναι καλύτερο από οτι η χθές, σίγουρη ια τη δυνατότητα μας να αναπλάσσουμε, να αλλάξουμε την ζωή και τον κόσμο. Μια προσπάθεια που έγινε με σημαία την απαγγίσρτωση από τη μέγκενη της εξάρτησης προτού ο κόσμος χάσει την πίστη του στις φωτεινές Ουτοπίες, και ερθούν να καλύψουν το κενό σκοτεινές προφητίες μισαλόδοξες, ξενοφοβικές, εθνικιστικές ή φανατικά θρησκόληπτες.

Η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει πως ετσι αρχίζουν οι αγώνες και διεκδικούν οι άνθρωποι το δικαίωμα να ονειρεύονται οτι θα αλλάξουν τον κόσμο. Πάνε ακριβώς 77 χρόνια από την ίδρυση του ΕΑΜ και 73 από την απελευθέρωση της χώρας 21/10/1944 και το μεγαλείο και η προσφορά της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης μόλις πριν από λίγα χρόνια άρχισε να απαχολεί τους ιστορικού και τους ειδικού το έργο και η προσφόρά της. **και το κομματι της εντολης συνεργασίας ΑΓΓΛΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩ**

Το ΕΑΜ διαμόρωσε το πρόγραμμά του με όραμα, ελπίδας, σχέδιο και προοπτική. Το πρόγραμμα το έκανε γνωστό στο λαό. Βασικοί στόχοι του προγράμματος ηταν : α) Πολιτικός Αγώνας για την Επιβίωση του Λαού. β) Οργάνωση Ενοπλου Αγώνα για την Απελευθέρωση της Χώρας απ τους τρείς κατακτητές. γ) Προστασία της Εδαφικής Ακεραιότητας της Ελλάδας. δ) εθνική Ανεξαρτησία και ε) Μετά την Απελευθέρωση Ελευθερες Εκλογές με το Σύστημα της Απλής και Αδολης Αναλογικής και Γνήσιο Δημοψήφισμα να αποφασίσει ο Λαός αν θέλει Αβασίλευτη ή Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Η Εθνική Αντίσταση καθρέφτιζε την καρδιά του Επαναστατημένου Εθνους σε μιά από τις μεγαλύτερες στιγμές των ιστορικών ανατάσεων. Κι οχι μόνο την καρδιά, αλλά και τη μοίρα του. Συνεπώς το θέμα ειναι εθνικό και σαν τέτοιο πρέπει να αναγνωριστεί. Η Εθνική Αντίσταση, σαν όραμα, σαν έννοια και προοπτική διατηρεί πλήρως την αξία της.

Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Πολύ περισσότερο δε γράφεται για να εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς και ταξικούς σκοπούς. Η ιστορία είναι γεγονότα. Και τα ιστορικά γεγονότα λένε οτι την Ελλάδα στο σύνολό της, εδώ και τριάντα πέντε τουλάχιστον αιώνες, περνάει στα χέρια της επόμενης

Γενιάς. Η κάθε γενιά για να ειναι άξια τέκνα των προγόνων και της Ελλάδας, πρέπει να γνωρίζει ποιά εινει η πραγματική Ελλάδα που παραλαμβάνει. Τα αληθινά ιστορικά γεγονότα ειναι αυτά που αποτελούν τον ποιό άρτιο ηθικό και πατριωτικό εξοπλισμό. Η γνώση και το καραβάνι της μνήμης ειναι η μόνη γόνιμη αλήθεια και δύναμη ικανή να θερμάνει το Νού και τις καρδιές της κάθε επόμενης γενιάς. Ειναι αυτές που γονιμοποιούν το φρόνημα της κάθε Νέας Γενιάς που διψά για ζωντανά πρότυπα. Ας τους πούμε την αλήθεια και ας τους έχουμε εμπιστοσύνη οπως οι πρόγονοι μας, εμπιστεύτηκαν τους Γονείς μας και οι Γονείς μας την εμπιστεύτηκαν σε μας, ετσι και εμείς ας τους πούμε την αλήθεια και μόνο την ΑΛΗΘΕΙΑ και ΑΡΚΕΙ.

Και η αλήθεια ειναι γεγονότα. Και τα γεγονότα μόνο οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίγνεσθαι. Γι αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση από οποιαδήποτε πλευρά και αν γίνει για να εξυπηρετήθούν κατοπινές σκοπιμοτητες ειναι πλαστοργαφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων. Και τα γεγονότα ειναι πεισματάρικα, ειτε μας αρέσει ειτε οχι έτσι πως καταγράφτηκαν έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ολοι εχουν το δικαίωμα να μαθούν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα κατοχικά χρόνια. Και γιαί έ΄γιναν έτσι και όχι αλλείως.

Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει πως οταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεκτούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν στην κατοχή της χώρας, ειναι το σώμα των μονίμων αξιωματικών, τα σώματα ασφαλείας και ο κρατικός εν γένει μηχανισμός. Αλλωστε γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό στα συρτάρια του κάθε Υπουργείου εθνικής αμύνης και στα συναρμόδια Υπουργεία υπάρχουν οχι μόνο τα σχέδια για τη διεξαγφωγή του πόλεμο αλλα αντίστοιχα και για την απελευθέρωση της κατακτημένης χώρας. Για τον ίδιο ακριβώς σκοπό η Πολιτεία και εν καιρώ ειρήνης ακόμα τους γεμίζει τις επωμίδες με άστρα, τα στήθη με παράσημα. Και για την υστεροφημία, τους κεντρικούς δρόμους με τα ονόματά τους και τις Πλατείες με τα αγάλματά τους.

Εκτός απ τις αξιοθαύμαστες εξαίρεσεις που ηταν αρκετές, το σώμα των μονιμών αξιωματικών με την γενική έννοια του όρου έμεινε σε αδράνεια σε ο,τι τουλάχιστον εχει σχέση με την συμμετοχή στη Εθνική Αντίσταση. Την Αδράνεια αυτή και την «αναμονή» την καλλιεργούσαν οι Αγγλοι μέσω του Καϊρου και του Λονδίνου.

Οσο για τους Στρατιωτικούς, που δέν έφυγαν με την πολιτειακή και πολιτική ηγεσία για να τους ελέγχουν οι Γερμανοί τους προσέλαβαν στον επισιτισμό για να παίνρουν τη 10τη για λογαριασμό τους από τις Αλωνιστικές μηχανές και τους μύλους και παρακολουθώντας το Λονδίνο προκειμένου να μην «ξανά-ενοχληθούν» έριξαν το σύνθημα: «Εμείς πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν αλλοι για μας». Οταν άρχισαν να προσχωρούν μερικοί στην Αντίσταση για να μη ακολουθήσου και αλλοι το δρόμο της τιμής, ο Τσιώρτσιλ πριν και άλλοι ακολουθήσαν το δρόμο της τιμής, τους κάλεσε να εγκαταλείψουν την Ελλάδα το δυνατόν συντομότερα. Εφυγαν κατά ομάδες ή και μεμονομένα ακόμα για εκεί που τους κάλεσε.

Και ενώ το ιστορικό έργο του ΕΑΜ θα μείνει ανεξίτηλο, δυστυχώς παρά την υπάρχουσα νομοθεσία για την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, αυτή η Εθελοντική Λαϊκή προσφορά, δεν έγινε αποδεκτή από το κατεστημένο και μετά την αναγνώριση, με την έννοια που αυτή ιδρύθηκε, λειτούργησε και τα οράματα που αυτή ενέπνευσε στο λαό: σε ιδανικά, αρχές και αξίες.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι και παρά την αναγνώριση, κανένα από αυτά τα οράματα δεν μπόλιασε τις συνειδήσεις των μεταπολεμικών γενιών. Και δεν τις μπόλιασε γιατί η Ελληνική άρχουσα τάξη και οι παρατρεχάμενοι, με την απόφαση να εγκαταλείψουν λαό και χώρα στις ποιό κρίσιμες στιγμές ξέκοψε από τα λαό και τα προβλήματά του. Βυθισμένοι στην άγνοια, τη ματαιοδοξία και το πάθος να κυβερνήσουν και μεταπολεμικά οπως προπολεμικά, δεν δίστασαν οχι μόνο να μηδενίσουν αυτό το εθνικό κεφάλαιο αλλα και να εξοντώσουν βιολογικά τους συντελεστές της προσφοράς και να καταστρέψουν ό,τι ντοκουμέντο αναφερόταν σε αυτήν. Γι' αυτό άλλωστε δεν την έβαλαν στα σχολεία που ηταν ο μόνος τρόπος να αναγνωριστεί στις πραγματικές διαστάσεις για να κεφαλαιποιηθεί αυτό το εθνικό κεφάλαιο

Ενα κεφάλαιο που προ υπέθετε εκτός από τις αγωνιστικές παρακαταθήκες και εδαφικές διεκδικήσεις οπως τα Δωδεκλανησα: την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη και αντίστοιχα διακαιώματα στο δυτικό Βόσπορο. Εν όψη της απελευθέρωσης στο Λιβάνου σχηματίστηκε η πρώτη πριν την απελευθέρωση κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ με 5-6 υπουργούς, έστω και

σαν βήτα διαλογής. Η αποδοχή από την πλευρά του ΕΑΜ που ενώ έλεγχε πολιτικά και ένοπλα τη χώρα εκτός από ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που ελέγχονταν από το ΕΔΕΣ, αυτής της σύνθεσης, ήταν και αυτή μια δίπλα τις τόσες αλλες ακόμη υπό Για να πραγματοποιηθεί αυτή η δικαιωματικά διεκδίκηση, αντίστοιχη με την προσφορά έπρεπε η κυβέρνηση που ειχε να ρθούν ρίξη με τους Αγγλους που ηταν ο βασικός σύμμαχος και τοποτηρητής των εδαφών που έπρεπε να μας παραχωρηθούν. Μα τους Αγγλους μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ από την κυβέρνηση τους κάλεσαν να κάνουν αυτό που δεν μπορούσαν να κάνουν μόνοι τους οι ίδιοι :

Να εξοντώσουν ηθικά και βιολογικά αυτούς που αντέταξαν τα στήθη στον Ιταλό εισβολέα και αντιτάχθηκαν γυμνοί στο Γερμανό κατακτητή, ηθικά και βιολογικά αυτούς που αντέταξαν τα στήθη στον Ιταλό εισβολέα και αντιτάχθηκαν γυμνοί στο Γερμανό κατακτητή και με την προστασία των Αγγλικών όπλων να ξανά κυβερνήσουν όπως προπολεμικά και μόνοι τους και σε συνέχεια να καταστραφούν τα αντικειμενικά και γραπτά και υλικά με τα οποία έκτισαν στήριξαν και καθοδήγησαν αυτόν τον τιτάνιο αγώνα. Τον αγώνα που δημιούργησε τις προϋποθέσεις των εδαφικών διεκδικήσεων.

Οπως ειναι ιστορικά γνώστο για 53 μέρες μετά την απελευθέρωση της Αθήνας 12 Οκτωβρίου μέχρι της 4 Δεκεμβρίου 4 που ήρθαν οι Τζώνιδες με τα σιδερικά τους την Ελλάδα πολιτικά και ένοπλα την έλεγχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ γεγονός που σημαίνει οτι αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήθελε να αι θα ηταν αστείο και γελίοι ακόμα

Το ίδιο συνέβει και μόνοι τους. μα και να καταστραφούν και τα γραπτά υλικά με τα οποία έκτισαν στήριξαν και καθοδήγησαν αυτόν τον τιτάνιο αγώνα που δημιούργησε τις προϋποθέσεις των εδαφικών διεκδικήσεων. για να ξανά κυβερνήσουν οπως προπολεμικά και μόνοι τους.μα και να καταστραφούν και τα γραπτά υλικά με τα οποία έκτισαν στήριξαν και καθοδήγησαν αυτόν τον τιτάνιο αγώνα που δημιούργησε τις προϋποθέσεις των εδαφικών διεκδικήσεων. τους συντελεστές της προσφοράς και να και τις πολεμικές μα και τις επανορφώσεις από τη Γερμανία με την οποία στην κατοχή και οι ίδιοι είχαν καλέσει να τους ξανά εγκαταστήσουν, εστω και δια των όπλων στην υπό επικυριαρχία δοτή εξουσία, μα και ανάληψη έναντι αυτών να ξοντώσουν Με την ενέργεια αυτή διαπράκτηκαν εγλήματα και μάλιστα ειδεχθή. Στις ασφάλειες και στα δικαστήρια-στραροδικεία τακτικά και κυρίως στο έκτακτα και στους φακέλους υπάρχουν τα στοιχεία αυτών των εγκλημάτων.

Οπως γράφει και στο «Σημειωματάριο του» ειαγγειλέας Δελαπόρτας Και εγω την καλή τύχη να διαβάσω ενα αξιόλογο βιβλίο απ τα παλιά. Στην ευχητήρια κάρτα έγραφε «Να θυμιθείς τα παλιά καθώς και το πως εμείς οι άνθρωποι της προσφοράς βρεθήκαμε, οπως και οι αγωνιστές του 21στα κάτεργα της Γυούρα και μεσαιωνικές φυλακές της Πύλου, της Κέρκυρας, του Επταπυργίου, της Κεφαλονιάς κλπ, τις (χάψες) του Μακριγιάννη» και τα φρικτά μεσαιωνικά κάστρα ο Κοραής».

Και μια που ο λόγος για τις φυλακές ας αναφέρω λίγα ελάχιστα από τα πράγματα που αντίκριζε ο ιδεολογικά πολιτικός κρατούμενος πριν φτάσει τη φυλακή, όπως την περιγράφουν ο Μακριγιάννη ο Κοραής και πολλοί άλλοι.

Για να φτάσει ο κρατούμενος σε μια από αυτές τις φυλακές έπρεπε να περάσει από κάποιο μεταγωγό. Επρεπε να περάσει πρώτα απ την ασφάλεια οπου με τον γνωστό τρόπο κατασκευάζονταν οι δικογραφίες, σε συνέχεια στο έκτακτο στρατοδικείο, με στρατοδίκες στρατιωτικούς ή δικαστές που φόρεσαν πηλίκιο και επωμίδες και σε συνέχεια στο μεταγωγό. Τα μετάγωγα υποδοχής και μεταφόρτωσης τα επαρχιακά μικρά και άβωλα με πολλά σίδερα. Της Αθήνας, υπόγειο στην οδό...του Πειραιά στην Καστέλας, της Θεσσαλονίκης Αγίου Δημητρίου και της Πάτρας ευτυχώς κάπως ευρύχωρο. Χώροι όπου οι ιδεολογικοί αντίπαλοι, στοιβάζονταν λόγω των πολλών συλλήψεων σαν τις Σαρδέλες σε κάποιο κουτί. Ολη την ημέρα κλειστοί. Οι χώροι εκτός από μικροί, βρόμικοι, απαράδεκτοι για ανθρώπους. Οταν χαλούσε η πρώτη σκούπα και το φαράσι τα υπόλοιπα χρόνια τα σπουπίδια τα μαζεύαμε με κάποιο ρούχο.

Το μεταγωγό του Πειραιά που ειχε την μεγαλύτερη κίνηση ευτυχώς ηταν ψηλά και υπήρχε περισσότερος αέρας σε σχέση με αυτά της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Οι χώροι μικροί μέχρι ελάχιστοι οι μετακινούμενοι χιλιάδες, αφού πολλές ηταν και οι συλλήψεις. Τα μποφόρ εμπόδιζαν την ήδη υπάρχουσα συμφόρηση. Οταν έρχονταν νέα καραβιά, έπρεπε να μπούν και αυτοί όσοι και αν ηταν στον ίδιο χώρο. Σε ενα χώρο που οι υπάρχοντες ηταν ήδη ο ενας κολλημένος στον άλλο.

Οι χωροφύλακες-δεσμοφύλακες, εκνευρισμένοι και οι ίδιοι που ο όγκος των μεταφερόμενων δυσκόλευε και τους ίδιους δικό τους. Ετσι με σπρωξίματα και βρισιές: τον κομμουνισμό σας, τη μάνα σας, την

αδερφή σας και πολλές χρισοπαναγίες. Καλά εντάξη όλοι όρθιοι.. αφού έκαναν μια πρώτη προσπάθεια να μπούν όλοι οσοι και αν ηταν, σε αυτόν τον ελάχιστο χώρο φώναζαν αγριεμένοι: βγάλτε ρε Γαμότω τον αέρα από τα πνευμόνια σας να μεγαλώσει ο χώρος» και τότε τους τελευταίους μας έσπρωχναν πολλοί μαζί για να κλείση η πόρτα.

Κολλημμένοι ο ενας με τον αλλο και με τα πλευμόνια άδεια από αέρα έκλινε η πότρα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας αραιώναμε στο βαθμό του επέτρεπε ο χώρος της πόρτας και των «άδεια πνευμόνια». Η συμπεριφορά απάνθρωπη. Συμπεριφορά, μεταφορά, στέγαση και διατροφή (ζώων για σφαγή) απειλές, τροφή ελάχιστη...και μόνο τις πρώτε δύο μέρας... Αυτό το δικαιολογούσαν με την άποψη οτι στο μεταγωγό ο κρατούμενος παρέμεινε μια μόνο μέρα και οταν τα πολυήμερα μποφόρ έκαναν το κακό χειρότερο με την προσθήκη και των Νέων που στο μεταξύ ερχόταν. Αυλισμός καθόλου, σωματικές ανάγκες στη «βούτα» οπως και στις φυλακές.

Ενας τενεκές με σύρμα κρεμασμένος πίσω από την πόρτα. Οταν γέμιζε...πριν έρθει η ώρα που ανοίγουν οι πόρτες της φυλακής και των κρατητηρίων...Και οταν προέκυπτε κάποια ομαδική ευκοίλια λόγω των συνθηκών ζωής συναίβαινε συχνά...η αποφορά από τα άπλυτα κορμιά και τη δισωσμία της Βούτας η κατάσταση ανυπόφορη. Σ αυτόν το συνοστιμσό οι μολυσματικές παθήσεις σήμάδευαν τη ζωή των κρατουμένων. Και μπολιασμένοι τις μετέφεραν στα αλλα μεταγωγά και σε συνέχεια στις φυλακές για να ολοκληρώσουν με το χρόνο...

Τροφή για μια ή δυό μέρες το πολύ. Μετά εκ των ενόνδων. Επρεπε, ο φρουρός χωροφύλακας να κάνει τον κόπο να αναθέσει σε κάποιον που δεν ειχε βάρδια να θέλει να τον αναζητήσει και αφού τον αναζητούσε έπρεπε και αυτός να θέλει να πάει (γιατί αυτή η εξυπηρέτηση μπορούσε να του στοιχίσει) για να μην χρειάζεται πολύς χρόνος τους παρακαλούσαμε να μας αγοράσουν μόνο ψωμί και αν ειναι δυνατόν και τσιγάρα. Αρκετοί ειναι αλήθεια μας εξυπηρετούσαν στο θέμα αυτό. Πολλοί ομως αρνιόταν πεισματικά.

Αυτή η κατάσταση άρχισεαπό ημέρα που υπογράφτηκε η Συμφωνία της Βάρκιζας και ο Ελληνικό, Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) παρέδωσε τα όπλα μέχρι τις 12 Νοεμβρίου που ο στρατηγός Παπάγος σχημάτισε την πρώτη μονοκομματική κυβέρνηση. Οι σωριδών συλλήψεις δεν υπήρχαν αν και δεν έλλειπαν. Οι μετακινήσει των κρατουμένων έλάχιστη πλέον αρά και ο χώρος χωρίς να αλλάξει στο παραμικρό πιο άνετος!

Με τη λέξη φυλακή εννοούμε το ίδρυμα, που προορίζετλαι για την κράτηση των καταδικασμένων απ τα ποινικά δικαστήρια σε ποινές στέρηση της ελευθερίας. Αυτή ειναι η επίσημη άποψη οσον αφορά τον ρόλο που καλείται να διαδραματίσει αυτός ο χώρος. Αν στον απλό λαό η λέξη φυλακή προκαλεί κάποιο δέος, σε αυτούς που ειχαν την κακή τύχη να ζήσουν πολλά χρόνια σαν πολιτικοί κρατούμενοι μετά την απελευθέρωση, τον εμφύλιο πόλεμο μέχρι τον Ιούλιο του 1974, η λέξη φυλακή μα και η λέξη εξορία προκαλεί φρίκη. Και προκαλεί φρίκη γιατί η φυλακή, εκτός απ τα κτίρια, το υπαλληλικό προσωπικό και τρόπος που λειτουργεί, ειναι ενας ρόλος που καλούνται να παίξουν τόσο το υπαλληλικό προσωπικό οσο και τα κτίρια,

Διευθυντικό και εκτελεστικό σε σχέση με στους στόχους που θέλει να πετύχει η πολιτεία. Ετσι ανάλογα με τους στόχους αντίστοιχοι ειναι και οι κανονισμοί και η συμπεριφορά των υπαλλήλων, μα και η δομή-ποιότητα των κτιρίων. Και ειδικά τα πειθαρχεία.

Βασικοί στόχοι της μεταπολεμικής πολιτείας, οσον αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους-ιδεολογικούς της αντιπάλους-εκούσια και συνειδητά ηταν δύο α) η με όλα τα μέσα βιολογική εξόντωση των ιδεολογικών της αντιπάλων και β) όσους δεν θα κατορθώσει να τους εξοντώσει βιολογικά να τους εξαναγκάσει-μηδενίσει την αγωνιστική προσφορά. Με τον μηδενισμό της προσφορά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και τον ηθικό μηδενισμό του.

Την περίοδο αυτή η φυλακή, ηταν μια σαρκωθήκη, μια ανθρώπινη πνιγηρή αποθήκη, μια ανθρωαποθήκη, όπου ο ιδεολογικό αντιμέτωπος ζεί με την αγωνιά και την ελπίδα πρώτα να ζήσει και σε συνάρτηση με τη ζωή, να διατηρήσει και την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια. Ανθρωποι που αργοπεθαίνουν εξοικειωμένοι πλέον με την μόνιμη παρουσία του θανάτου από τις καθημερινές εκτελέσεις .Φαινόμενο καθημερινό και ο μακρόχρονος από την πείνα θάνατο. Κλειστοί κατάκλειστοι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος. Κλειστοί, περίκλειστοι, μακριά απ τη θέα του ουρανού και του ήλιου παρατημένοι. Θαμένοι στους

μεσαιωνικούς τάφους ή σε πάνινες ανεμοδαρμένες, από τις θύελλες του Αιγαίου πολιτείες παρατημένοι. Πως να διακριθεί η μια μέρα από την άλλη, ίδια κλειστή, που το χωρισμά τους χάθηκε πια η νύχτα, που συνεχής η ημέρα νύχτα ειναι γινομένη και μοναδική μεριμνά μας η επιμέτρηση του μαρτυρολογίου και η αναμονή του...

Διάβασα και σε ευχαριστώ για το δώρο, μα και θυμήθηκα τις φυλακές που κάναμε μαζί και χιλιάδες άλλους συναγωνιστές, που δυστυχώς άγνωστος ακόμα μέχρι σήμερα πραμένει ο ακριβής ο αριθμός των συλληφθέντων, βασανισθέντων και μή καταγραμμένων σε κάποιο «**Λίμπρο Ντ' όρο**», κατάστοιχο, (άρα εξαφανιστέντων), γνωστές ομως οι δεκάδες χιλιάδες χωρίς αποδείξεις, μα ούτε κάν ενδείξεις που καταδικάστηκαν σε βαρύτατες ποινές και κατά προτίμηση την εσχάτη των ποινών και ισόβια και τους περίπου δυο χιλιάδες που εκτελέστηκαν.

Ακόμα θυμίθηκα λόγω της πληθώρας των συλλήψεων αφού οι υπάρχουσες μεσαιωνικές φυλακές, φυλακές που με τα πιο τραγικά λόγια περιγράφουν ο Μακριγιάννης, ο Κοραής και πολλοί αλλοι, δεν χωρούσαν οι ήδη υπάρχουσες μετέτρεψαν και τη Γυούρα σε μια εκτεταμένη **πάνινη** φυλακή. Μια φυλακή που σε σχέση με τις υγρές και σκοτεινές μεσαιωνικές οι της Γυούρας, είχαν άπλετο μεν Φώς και εκτεταμένο ορίζοντα στη θάλασσα και το άνυδρο βουνό: Ελλειπαν ομως ολα τα αλλα οσα προϋποθέτουν αν οχι ζωή αλλα και αυτήν ακόμα την επιβίωση. Και πρώτα από ολα η έλλειψη γλυκού **ΝΕΡΟΥ.**

Ακόμα θυμίθηκα τις μολυσματικές και μεταδοτικές αρρώστιες (Φυματίωση Επιφικίτιδες, τις Σαλμονέλες κλπ) και την τύφλωση, που λόγω του μακρόχρονου υπόσιτισμού ειχε αφαιρέσει το Φώς από τις μεγάλες ηλικίες. Και κυρίως θυμίθηκα και τους δεκάδες αλλους τόπους μαρτυρίου, οπου πολλοί αγωνιστές άφησαν εκεί τα κόκαλά τους και εκατοντάδες αλλοι εξαντλημένοι από τον υποσσιτισμό, την καταναγκαστική δουλειά, τις τραγικές συνθήκες κράτησης, τα δαγκώματα από τους τυφλοπόντικες τα φίδια, τις σαύρες και κυρίως τους αρουραίους που πολλοί ηταν φορείς της λεποσπείρωσης.

Οι αρουραίοι που τη νύχτα πηδούσαν επάνω στα κορμιά μας, που τραγάνιζαν από την απλυσιά τα δάκτυλα των ποδίων και τα αυτιά. Τους Αρουραίους που έμπαιναν στους τουρβάβες, τα κουτιά και τις βαλίτσες και έτρωγαν τις λίγες μπουκές που αφήναμε φεύγοντα για το βουνό να φορτωθούμε την πέτρα για τη **ράμπα,** για το βράδυ έτρωγαν τις λίγες αυτές μπουκές ή αν δεν προλάβαιναν τις γέμιζαν με τα περιττώματα.

Τη Ράμπα που περιπεχτικά μας έλεγαν από ραδιοφώνου ο κ Σβολόπουλος και στα κυριακάτικα κηρύγματα και κατά διαστήματα ο Δεσπότης Σύρου: οταν με τον καιρό τη συνδέσετε με τη Σύρα θα φύγετε μεγαλοπρεπώς σαν «αγωνιστές που λέτε οτι ήστε» να πάτε στα σπίτια σας που σας περμένουν Μάνες, γυναίκες και παιδιά αφού, σαν αγωνιστές δεν κάνετε δήλωση αναγνωρίζοντας τα εγκλήματα που διαπράξατε στον δήθεν αγώνα κάνατε...

Σε δεκάδες ανέρχονται αυτοί που έφευγαν επείγοντος με τα φορεία για το Νοσοκομείο της Σύρας ή πέθαιναν καθοδών προς τη Σύρα ή σε κάποιο άλλο Νοσοκομείο. Σε ερώτηση του εκκροσώπου μας τι έγινε π.χ η περίπρωση Κόγια, γιατί και εγώ έφυγα σαν άρρωστος με φορείο απ τη Γυούρα, η Διεύθυνση με τη βεβαιότητα, οτι δεν μπορούσαμε να ελέγξουμε την κατάληξη του αρρώστου απαντούσε στεραιότυπα: «μετά την αποκατάσταση της υγείας του, ο ασθενής μεταφέρθηκε σε άλλη φυλακή», ενώ ο άρρωστος ειχε ήδη πεθάνει, μα και αυτούς που άφησαν την τελευταία τους πνοή στη κόλαση των φυλακών της Γυούρας .

Και οταν στην ίδια τη Γυούρα, εχουν αφήσει τόσοι τα κόκαλά τους, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσοι ηταν αυτοί που οδηγήθηκαν από κάποιο συνεργάτη, παρακρατικό ή χαφιές χωρίς αποδείξεις, αλλα ούτε καν και ενδείξεις οδηγήθηκαν στον Αγιο Πέτρο, ενώ αν δεν ειχε συλληφθεί και ίσως ευνοούμενος (όπως εγώ) από την ευννοια των Βιολογικών νόμων να ζούσε ακόμα. Το δεδομένο αυτό (υποθετικό βέβαια) στηρίζεται στο γεγονός οτι το Φευρουάριο του 1952, αν θυμάμαι καλά, η κυβέρνηση Πλαστήρα ψήφισε το Νόμο 2050. Ενα νόμο που έδινε τη δυνατότητα στον κάθε καταδικασθέντα αγωνιστή, μια εστω, αν οχι σε βάθος έρευνα στα στοιχεία της δικογραφίας τουλάχιστο μιας επιτροχάδην αναψηλάφιση της δικογραφίας και τα βασικά-κυρίαρχα στοιχεία πάνω στα οποία στηρίχθηκε η καταδίκη του.

Και ομως, με το Νόμο αυτό στους λίγους μήνες που λειτούργησε έστειλε αρκετούς ισοβίτες και πολλούς βαρυποινίτες στα σπίτια τους και απάλλαξε λόγω αμφιβολιών μερικούς από αυτούς που οι μεταπολεμικές

κυβερνήσεις, βιάστηκαν και έστειλαν άρον άρον «την Τρίτη Ημέρα κατά τας γραφάς», αν το συμβούλιο Χαρίτων δεν έκανε δεκτή την αίτηση αναστολής της άμεσης εκτέλεσης της ποινής στον Αγιο Πέτρο.

Και αν ο Αμερικανός πρεσβευτής Πιούρι Φόϊ, δεν απειλούσε την κυβέρνηση Πλαστήρα με την διακοπή της «βοήθεις» και πολλές αλλες παρεμφερή απειλές να ψηφίσει τον πλειοψηφικό νομοσχέδιο του ειχε ετοιμάσει το επιτελείο του Στρατηγού Παπάγου, που ηγούνταν από το 1951του Ελληνικού Συναγερμού με σκοπό την προκήρυξη εκλογών το Νοέμβρη του ίδιου χρόνου για να σχηματίσει εν όψη του ψυχρού πολέμου μονοκομματική υπό την ηγεσία του κυβέρνηση, ελάχιστοι θα είχαν μείνει. Και αν η αναψιλάφιση γίνονταν σε βάθος ή αν έκαναν έφεση οι φυλακές πολιτικών κρατουμένων δεν...

Δυό μήνες πριν της εκλογές σταμάτησαν να λειτουργούν αυτά τα αναθεωρητικά δικαστήρια και την επόμενη του σχηματισμού της κυβέρνηση, μια από τις πρώτες νομοθετικές πράξεις της ηταν η «αναστολή», κατάργηση του Νόμου 2050. Αν λοιπόν δεν ειχε μεσολαβήση αυτή η κυβερνητική αλλαγή και ολοκλήρωναν το έργο τους τα αναθεωρητικά δικαστήρια, οι φυλακές βέβαια δεν θα άδειαζαν, θα έμειναν ομως μόνο οι ολίγοι που καταδικάστηκαν με καλοδομημένες «αποδείξεις». Αυτοί ομωςπου καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν και στη αναθεώρηση αθωώθηκαν;

Οσον αφορά τη σύλληψη και τον τρόπο της σύλληψης μας το λέει ο κ Δελαπόρτας. Ο χώρος και ο τρόπος που κατασκευάζονταν οι ασφάλειες. Αυτοί που έδινα τις πληροφορίες οι χαφιέδες και αυτοί ακόμα οι προσωπικοί εχθροί που περιέγραφαν τα εγκλήματα «αποδείξεις». Και τα έκτακτα στρατοδικεία. Χωρίς την παρουσία και κατά αντιπαράσταση «μάρτυρα» χαφιέ και τον ασφαλίτη βασανιστή με τον κατηγορούμενο στηριγμένο σε αυτά και μόνο τα στοιχεία καταδίκαζε σε βαριές ποινές,

Και ο κατηγορούμενος χωρίς μάρτυρες υπεράσπισης για και αν ειχε η έδρα έλεγε «καλά καλά...»Μα και στο συνήγορος υπεράσπισης οταν υπήρχε δεν τον αφηναν να ολοκληρώσει τα στοιχεία διέψευδαν τα οσα του καταλογούσαν στον κατηγορούμενο. Και ο κατηγορούμενο οταν κάποια από τις σπανιότατες φορές παραβρισκόταν και απαρρύθμιζε τα εγκλήματα και ο κατηγορούμενος σηκωνταν να τον αντικρούσει η έδρα εξαγριωμένη φώναζε «κάτσε κάτω κατηγορούμενε...». Οσο για την ποινή προαποφασισμένη και οπωσδήποτε μεγάλη... Και η κυβέρνηση; τί έκανε η κυβέρνηση μπροστά σε αυτό το προσχεδιασμένο έγκλημα;

Η κυβέρνηση την εποχή που διαπράττονταν αυτά τα εγκλήματα; Η κυβέρνηση από κοινού με την Βασίλισσα Φρειδερίκη προσπαθούσαν να πείσουν τον Αμερικανό στρατηγό Μάρσαλ, με αφεηρία και ορμητήριο την Ελλάδα να κηρύξουν οι ΗΠΑ, καθώς κατείχαν και την ατομική βόμβα τον τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, με σκοπό να απελευθερώσουν τους λαούς που ζούσαν κάτω από τον κομμουνιστικό ζυγό.

Οπως ειναι γνωστό το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), δεν συγκροτήθηκε-δημιουργήθηκε με επιστράτευση οπως έγινε στον αλβανικό πόλεμο.

Οταν ο επιζήσας από την οικογένεια ΕΑΜίτης ή ΕΛΑΣίτης, κάποια μέρα στη διάρκεια του Αγώνα ή και μετά την απελευθέρωση, 12 του Οκτώρβη 1944 εστω των (53 ημερών) πριν την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων 4 Δεκέμβρη 1944, συνέπεσε να' ρθει πρόσωπο με πρόσωπο με τον Ταγματασφαλίτης η εναν από την πλειάδα των Εθνοϊσμών ή κάποιο χαφιέ, που πρόδωσε στους κατακτητές και η οικογένειά του ή μέλος της οικογένειάς του που εκτελέστηκε από τους κατακτητές ή στάλθηκε αιχμάλωτος στα στρατόπεδα της Γερμανίας ή συνέλλαβε την αγωνίστρια Μάνα ή αδερφή του τις οποίες βασάνισαν, βίασαν, κούρεψαν και διαπόμπευσαν και με προσωπική του απόφαση εκδικήθηκε. Μόνο αυτοί θα έμειναν στη φυλακή μετά το μόνο 2050 αν ολοκλήρωναν τον έργο τα αναθεωρητικά δικαστήρια.

Βέβαια θα ήμουν ο τελαυταίος που θα ισχυριζόμουν ή θα έλεγα οτι το σύνολο των καταδικασθέντων με χωρίς «αποδείξεις και ούτε καν ενδείξεις» ηταν άμοιροι ευθυνών «επαναστατικές απρέπειες, εκτροπές και ακρότητες» ή και για πράξεις απαράδεκτες από το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Από ενα Λαϊκό Εθελοντικό Απευθερωτικό κίνημα οπως ηταν το ΕΑΜ.

Ενας που άφησε εκτεθημένη πίσω την πατρική και την δική του οικογένειά του την εγκατέλειψε με υποθήκη την ίδια του τη ζωή ξεκίνησε με μόνο την Εκκληση των ΚΚΕ-ΕΑΜ να αυτοεπιστρατευόμενος να συστρατευφθεί και να συμβάλει στην απελευθέρωση της χώρας και σε λίγο έγινε στρατιά. Μια στρατιά που από το τίποτε «δίχως τάκς και αεροπλάνα μόνο μόλβους πολυβόλα και ψυχή σαν του Λάικου στρατού» και με το τίποτε δημιούργησε εναν ένοπλο Εθελοντικό Απελευθερωτικό στρατό τον Θριλικό

ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ, την Θριλική ΕΠΟΝ και τα Αξιοθαύμαστα **ΑΕΤΟΠΟΥΛΑ** τους Γαβριάδες της Εθνικής Αντίστασης 1941-1944. Ξεκίνησε να ...

Τα Αετόπουλα που σε άπειρες περιπτώσεις σημαντική ηταν η προσφορά τους στον πολιτικό και κυρίως στον ένοπλο αγώνα του λαού και της Νεολαίας και περισσότερα τα παραδείγματα ηρωϊκού που συνδυάζονταν με το τραγούδι και τον παιδικό αυθορμητισμό κατάκτησαν τη θέση για να ονομαστούν τα Αετόπουλα «Χαρούμενη εφεδρεία του αγώνα».

Συνεπαρμένα από την ολική άνοδο του απελευθερωτικού κινήματος και με τον ηρωϊσμό των μελών και των στελεχών της ΕΠΟΝ της μόνης εθελοντικής Εθνικής Πανελλήνιας Οργάνωσης Νέων, πολλά μέλη αυτής της «χαρούμενης εφεδρείας του αγώνα», πήραν ενεργά μέρος στον ένοπλο αγώνα στα βουνά και τις πόλεις σαν τσιλιαδόροι, σύνδεσμοι αλλά και σαν μαχητές, σαν τροφοδότες του ΕΛΑΣ σε πληροφορίες και σε οπλισμό που έκλεβαν από τους κατακτητές οργανώνοντας στην αρχή διάφορα ειδικά **ΣΚΕΤΣ** για την αρπαγή της κουραμάνας, για να κορέσουν την Λάμια πείνα και αργότερα με την παιδική εφευρετικότητα και μαεστρία και άρτια οργανωμένο σχέδιο απόσπαση οπλισμού και όποιων αλλων υλικών χρήσιμων για τον αγώνα.

Τα Αετόπουλα που πολλά οδηγήθηκαν στα έκτακτα στριοδικεία, καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές και πολλά αμούστακα ακόμα εκτελέστηκαν και περισσότερα ατιμάστηκαν, ομως αφήνοντας την τελευταία τους πνοή με το «**ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ**». Και επειδή και τη συμμετοχή «εγκληματική χρήση» των ανηλίκων στο απελευθερωτικά αγώνα θυμίζω στους κατήγορους και τους «αμφισβητίες της προσφορά αυτών αξιοθαύμαστων αγωνιστών», οτι οι αγωνιστές του Μακεδονικού αγώνα δεν παράλειψαν τη χρησιμοποίηση των τότε μικρών αγωνιστών. Στη ιστορία του μακεδονικού αγώνα υπάρχουν πολλοί αντίστοιχοι Γαβριάδες όπως η οχτάχρονη Οικονόμου που διακινούσε σημειώματα και προφορικές εντολες

Θυμίθηκα τη διατροφή, που και οταν ακόμα έφτανε αυτό που παραχωρούσε η πολιτεία, πενιχρότατο και χωρίς να προηγηθεί κάθ' οδών κάποιο διαπλεκόμενο μυαλό η χέρι... αρκούσε να σταθείς **ΟΡΘΙΟΣ**. Τους ανύπαρκτους ορους υγειηνής και τις δυό παμπάλιες κουβέρτες **μόνο** που παραχωρούσε η πολιτεία στους ανθρώπους που άρπαζε με την υπόδειξη κάποιου από την πλειάδα των Ελλήνων που συνεργάστηκαν: πολιτικά, ένοπλα και οικονομικά με τους κατακτητές, πολιτικά οικονομικά και ένοπλα παρακράτους και του προσωπικού ακόμα εχθρού. Αυτές οι τρείς μορφές συνεργασία ηταν που συνιστούσαν, για το σύνολο των συμμάχων του Αντιφασιστικού αγώνα: Πράξεις Δοσιλογισμού. Πράξεις για τις οποίες οσοι τις διέπραξαν έπρεπε να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη.

θυμίθηκα τη δουλειά-δουλεία. που υπό την απειλή των πολυβόλων και τους ροπαλοφόρους δεσμοφύλακες έπρεπε από την πρώτη ακόμα μέρα, που έφτανε ο κρατούμενος στη Γυούρα να συμμετάσχει στην πολύωρη και εξαντλητική δουλεία.

Στη Αρχή με μεταφορά από το βουνό, με επιλογή της πέτρας από το φύλακα που την ρίχναμε στη θάλασσα, ωστε να γίνει η **Ράμπα**, καθώς έλεγαν ειρωνικά να συνδεθεί η Γυούρα με τη Σύρα, ώστε να μπορέσουμε κάποτε να φύγουν οι κρατούμενοι μέσω της ράμπας. περπατώντας. Το τραγικό της υπόθεσης ομως ειναι οτι τις πέτρες που ρίχναμε στη θάλασσα την ημέρα χιλιάδες κρατούμενοι τη νύχτα τις έπαιρνε το κύμα!

Και κάποια μέρα σε κάποιου του μυαλό θρόνιασε η φαεινή ιδέα δίπλα στις τόσες αλλες μεσαιωνικές φυλακές που υπήρχαν να χτιστεί μια μεγάλη και ύψιστης ασφαλείας φυλακή στη Γυούρα. Και τότε άρχισε να αφθαιρετούν ασύστολα.

Αυτές οι αυθαίρετες και κατά το δοκούν συλλήψεις, ηταν που φράκαραν τις υπάρχουσες φυλακές. Οι ανθρωποι βρέθηκαν σε αδιέξοδο. Και τότε θυμίθηκαν τη Γυούρα, αυτό το άνυδρο απομονωμένο Νησί του Αιγαίου. Το Νησί που από την ύπαρξή του οσες φορές χρησιμοποιήθηκε ηταν με πρώτους τους Ρωμαίους κατακτητές που εξόρισαν τους αντιφρονούντες. Ο υπέρογκος αριθμός των συλλήψεων οδήγησε στο να ανοίξει το περίφημο κάτεργο της Γυούρας! Ομως αυτό γιατί και πως έφτασε ο αριθμός των συλλήψεων να μην χωράνε τους συλληφθέντες οι πάρχουσες φυλακές, αυτό το πρωτόγνωρο, θλιβερό και διαρκές ανεξίτηλο στίμγα θα μας το εξηγήσει στο βιβλίο του «Σημειωματάριο του Πιλάτου»ο Εισαγγελέας Κ Παύλος Δελαπόρτας.

Ο κ Δελαπόρτας, που όντας εν ενεργεία Εισαγγελέας, βίωσε αυτοπροσώπος αυτό, πρότυπο συμβάν το οποίο λειτουργούσε σε όλη τη χώρα και σε πολλές περιοχές με πιο επαχθείς όρους! Το ίδιο θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε γιατί και αυτοί οι μερικοί δοσίλογοι που οδηγήθηκαν στα ειδικά δικαστήρια Δοσιλόγων, οχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι, αλλα και ενταγμένοι προνομιακά σε θέσεις κλειδία στον μεταπολεμικό κρατικό μηχανισμό σαν οι, πιο δοκιμασμένοι αντι κομμουνιστές, οχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι αλλα και πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια τους Εθελοντές αγωνιστές της Αντίστασης.

Διαβάζοντας το βιβλίο του κυρίου Δελαπόρτα, οχι απλώς θυμήθηκα τα παλιά, αλλα ξανά έζησα, μέρα τη μέρα, χρόνο με το χρόνο ολα τα δεδομένα για πώς ξεκινήσαμε, πως φτάσαμε στην Απελευθέρωση της χώρας και κυρίως γιατί, μετά την απελευθέρωση φτάσαμε στα ξερονήσια και τις φύλακές. Ο κύριος Δελαπόρτα, με τον δικό του τρόπο εξηγεί πολλούς απ τους λόγους γιατί φτάσαμε εκεί: στις «Χάψες», τα Μακρονήσια και κάστρα του Κοραή μερικές χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο!

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δίνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά του ελληνικού κατεστημένου και των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη, προερχόμενα από τα ίδια τα σπλάχνα του ίδιου του δικαστικού σώματος. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή «γεύση», ομως αυτούσια και αναμφισβήτητη γεύση, για το πώς λειτούργησε το επίσημο μετά απελευθερωτικό κράτος και ειδικά η «ανεξάρτητη» και τότε «τυφλή» δικαιοσύνη.

Καθώς και το πώς οι εντός και εκτός δωσίλογοι έγιναν οχι μόνο «αγωνιστές» και «ήρωες» αλλά «κυβέρνησαν-διαχειρίστηκαν» για λογαριασμό των ξένων τη χώρα. Θα σταχυολογήσω μερικά δεδομένα από τα πολλά αναφερόμενά του, την περίοδο που υπηρετούσε σαν Εισαγγελέας στο Γύθειο. Από τον Οκτώβρη του 1945, έως τον Αύγουστο του 1946. Δηλαδή οσα συνάβησαν στους 10-11 μόνο μήνες που υπηρετούσε εκεί.

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μια εποχή που, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά, που έρτεμαν την απελευθέρωση του λαού για όλα, τα ανομήματά της. Μια εποχή που πουλούσε και την ψυχή της ακόμα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Είδε σαν σωτήρες της τους Εγγλέζους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς, με τους οποίους σενεργάστηκε σε όλα τα επίπεδα μαζί τους. Και πως η ελληνική ολιγαρχία από την αλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω στην κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε τους ξένους και εκείνοι τη στήριξαν, κοινός στόχος τους ηταν ο ανήσυχος και ανυπότακτος λαός.

Δυστυχώς στην πιο κρίσιμη στιγμή για το λαό και τη χώρα, και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης, αντί να προσεταιρισεί αυτό το λαογέννητο Λαϊκό κίνημα, στηριγμένη σε αυτό να ολοκληρώσει την αστικής επανάσταση, συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της. Τους βοήθησε και οδηγήθηκε η χώρα εκ νέου στο λάκο των λεόντων από τον οποίο λάκκο μόλις ειχαμε βρεί στι 12 του Οκτώβρη 1944 που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Η αστική τάξης της χώρας μας για αλλη μια φορά διέπραξε ενα τραγικό λάθος δίπλα σε αυτό του 1821, με την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας πολύ πρίν την κατάληψή της από τους Γερμανούς.

Ενώ γνώριζε οτι ύστερα από τη συμφωνία Τριώρτσιλ-Στάλιν οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραδίαζε τα ελληνικά σύνορα και ενώ το ΕΑΜ επί 53 μέρες, μετά την απελευθέρωση της Αθήνα, έλεγχε πολιτικά, οργανωτικά και ένοπλα ολόκληρη τη χώρα, με εξαίρεση ενα μικρό καμμάτι της Ηπείρου, σεβόμενο τη συμφωνία του Λιβάνου δεν έκανε καμία κίνηση να καταλάβει την εξουσία (κάτι που μπορούσε άνετα να το κάνει), στις 4 του Δεκέμβρη κάλεσε τους Αγγλους να επέμβουν ένοπλα για να της λύσει μονομερώς δια των όπλων το θέμα της εξουσίας.

Το κάλεσμα των Αγγλων να επέμβουν ένοπλα αποτελεί έμπρακτη ομολογία, οτι δεν ειχε καμιά ελπίδα να πάρει την εξουσία με την ψήφο του λαού οπως πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου. Ομως και μετά της δια των αγγλικών όπλων εξασφάλιση της εξουσίας, τη συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί δεν θέλησε να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, και στηρισμένο σε αυτό, γεγονος που θα άνοιγε ο δρόμος και στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά κόμματα. Αν το ειχε προσεταιριστεί η Ελλάδα, θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την Ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα ολων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονιζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιαστίκης Ευρώπης, περήφανη και αληθινα ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου της Αγγλίας και της ΕΣΣΔ κατά πρώτο λόγο, αλλα και στο πλευρό ολων των αλλων ενωμένων εθνών.

Με τη σοφία που μας πλούτησαν τα 64 αυτά σημαδιακά χρόνια, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-οτι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Ελληνες, να πάρουμε τα προβλήματά μας στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο εισαγγελέας κ Δελαπόρτας, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ενα συγκλονιστικό πίνακα. Ενα ζωντανό και αναμφισβήτητο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά Δεκεμβριανή Ελλάδα, οπως ακριβώς λειτουργούσε, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απαράλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα.

Σε μια επόχη που η χώρα επανασυνδέθηκε από ενα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, και μετά την απελευθέρωση, ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα κυρίως οι ενσυνείδητοι ένοπλοι, πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες των κατακτητών.

Τότε που οι επιζώντες θυμούμαστε, οτι οι συνεργάτες των κατακτητών, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι κιοτήδες, οι απόλεμοι, οι αδιάφοροι και οι προδότες. Αυτοί, που κατά την διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και την απρόσμενη βοήθεια των διαφόρων «προστατών», οχι μόνο δεν τιμωρηθήκαμε, οπως τους έπρεπε και οπως το περίμενανε και οι ίδιοι, αλλά γίνανε ξαφνικά «αγνοί» Ελληνες, καλοί «πατριώτες» και πολλοί μα πάρα πολλοί κατ' επάγγελμα «εθνικόφρονες».

Τότε που εντελώς κατά παράδοξο τρόπο, αντιστράφηκαν οι όροι. Οι αγωνιστές της λευτεριάς γίνανε «προδότες», «απάτριδες» και «εγκληματίες» ακόμα. Δηλαδή έγινε κάτι το πρωτάκουστο, το εξωφρενικό, το αφάνταστο, το απαράδεκτο. (Κάτι παρόμοιο συνέβει και το 21 με τους Νενέκους). Οι συνεργάτες-προδότες αναγορεύονται πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευτεριάς. Οι αγωνιστές της Ενθικής Αντίστασης, οι αγωνιστές του ΕΛΑΣ στις «χάψες», την Γυούρα και το Μακρονήσι και οι δοσίλογοι απελευθερωτές...

Κατηγοροί τους στις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τα στρατοδικεία, οι προδότες της κατοχής, οι συνεργάτες και οι μασχοφόροι στα διάφορα κατοχικά μπλόκα και τα ολοκαυτώματα, αφού βέβαια τους μεταμόρφωσαν κατά τρόπο μαγικό, από τη μια στιγμή στην αλλη σε «πατριώτες». Αυτό που έγινε τότε, δεν ηταν κάτι το προτάκουστο πατρίδα μας. Ειχε συμβεί και το 21. Να βραβεύεται το πνεύμα του δοσιλογισμού και της υποτέλειας, να τιμούνται και να καταξιώνονται οι πράξεις της εθνικής προδοσίας και να τιμωρείται ο Εθελοντικός πατριωτισμός.

Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-ειναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη.»Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που ειχε διαπραχθεί το έγκλημα, μιάς η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πιά συμμετοχή ειχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων ειχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνιμικών αρχών και, όπως ηταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Οσον αφορά στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91. Ενας εξ ίσου, αν οχι μεγαλύτερος αριθμός από αυτόν, ειχε συλληφθεί στη διάρκεια των Δεκεμβριανών και σταλει στην Αλτάμπα της Αφρικής.

Και επειδή στη διάρκεια της κατοχής έγινε πολλές φορές λόγος, για το τι σημαίνει και ποιός ειναι συνεργάτης-δοσίλογος. Οι ηγέτες του αντιφασιστικού αγώνα γνωρίζοντας, οτι σε κάθε κατακτημένη χώρα, θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και υποτελή καθάρματα και πολλά άδεια πουκάμισα που πρόθυμα θα εξυρετήσουν τον κατακτητή. Ανθρωποι, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς του

κατακτητή, αφού αυτός ειναι ο μόνος τρόπος να ανδειχθούν και να πλουτίσουν και με πράξεις εθνικής προδοσίας ακόμα.

Για να μην υπάρχει καμιά σύγχυση και καταβούληση άποψη και ερμηνεία για το ποιός ειναι δοσίλογος, εξέδοσαν ενα Μανιφέστο με το οποίο με σαφήνεια προσδιόριζαν ποιός ειναι δοσίλογος. Και με βάση αυτό το Μανιφέστο ο αρχηστράτηγος Αϊνζενχάουερ κάλεσε, τους κάθε είδους συνεργάτες να παραδοθούν. Μάλιστα τους έθεση και προθεσμία, μέσα στην οποία πρέπει να παραδοθούν και αν δεν παραδοθούν σε αυτή την χρονική διάρκεια έδωσε εντολή στην Αντίσταση να τους σκοτώνει.

Το Μανιφέστο έλεγε με σαφήνεια οτι: «Δοσίλογος ειναι εκείνος, που κατά τη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, όποιος ειχε σε κατεχόμενη χώρα: στρατιωτική, πολιτική ή και οικονομική συνεργασία με τον εχθρό θα θεωρείται δοσίλογος». Αυτοί λοιπόν, «που με οποιονδήποτε τρόπο συνεργάστηκαν με τον εχθρό ειναι υπόλογοι απέναντι στο λαό και πρέπει να λογοδοτήσουν στις αντίστοιχες χώρες για τις όποιες πράξεις συνεργασίας με τον εχθρό». Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας προκειμένου να λύσει αυτό το τόσο ακανθώδες θέμα. Συνέταξε μια Συνταχτική Πράξη, που βασικό της γνώμονα ειχε το Μανιφέστο, που εξέδωσε το συμμαχικό στρατηγείο.

Επειτα από τις συγκρούσεις 33 ημερών και εν όψη διαπραγματεύσεων στις 6 του Γεμάρη του 1945 δημοσιεύθηκε η Συντακτική Πράξη, που ειχε συνταχθεί από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Μια πράξη που αφορούσε τον δοσιλογισμό στη χώρα, καθόριζε και προσδιόριζε με σαφήνεια οποίος ηταν συνεργάτης και δοσίλογος και πρόβλεπε την σύλληψη και την καταδίκη των κάθε μορφής δοσιλόγων και συνεργατών κατά της χώρας και του λαού. Παρά τις τόσες προβοκάτσιες των Αγγλων, για να μην επεκταθούν οι συγκρούσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα, το ΕΑΜ δέχθηκε να αρχίσουν συνομιλίες ειρήνευσης στη Βάρκιζα.

Οι συζητήσεις στη Βάρκιζα άρχισαν στην έπαυλη του κ Κανελόπουλος στις 3 του Φλεβάρη το πρωϊ και κράτησαν μέχρι τις 3 το πρωϊ στις 12 του Φλεβάρη. Το έγγραφο που υπογράφτηκε στη Βάρκιζα και ονομάστηκε συμφωνία, δεν περιέχει κανένα στοιχείο μιας πραγματικής συμφωνίας, δηλαδή μιας πράξης διαπραγμάτευσης και κοινής αποδοχής δυο συμβαλλομένων μερών. Στο τραπέζι των διαπραγματεύεσων η ΕΑΜίκη αντιπροσωπεία δεν συζητούσε με ελληνική αντιπροσωπεία με δικές της προτάσεις οπως ειχε το ΕΑΜ, για πως θα λυθεί το ζήτημα της ειρήνευσης, τα τρέχοντα και τα μελλοντικά προβλήματα του λαού και της χώρας, τις εδαφικές διεκδικήσεις, τις πολεμικές επανορθώσεις κλπ. Αλλα με **ξένη δύναμη.** Με μια **αυτοκρορική ξένη δύνανη** που ανάβαζε και κατέβαζε κυβερνήσει, διόριζε υπουργούς και υπαλλήλους, οργάνωνε συμμορίες σαν αυτές του Σούρλα.

Και μια που ο λόγος για τις συμμορίες. Στις παραμονές του δημοψηφίσματος μπήκε στη Λάρισα ο Γεωργιος Σούρλας με τη συμμορία του και εγκαθίσταται στο γραφείο του Β! Σώματος Στρατού. Ο Διοικητή θυμώνει και τον διατάζει να φύγει, αλλα εκείνος δε υπακούει. Να το εγκαταλείψει. Το εγκατάλει μόνο και ύστερα από «σύσταση» του Αγγλου συνδέσμου με το Σώμα Στρατού!

Θα έλεγε κανείς οτι ειναι η Συμφωνία της Βάρκιζαν ηταν ενα έγγραφο υποταγής και παράδοσης της μιας πλευράς στην αλλη, ενα έγγραφο συνήθως υπογράφουν «δορυκτήτορες» μαζί με τους δορυάλυτους. Αυτή ειναι η συμφωνία της Βάρκιζας που, «συνομολογήθηκε» Εκείνο ομως που κάνει ακόμα πιο ζοφερή την εικόνα ειναι το γεγονός οτι την επόμενη της υπογραφής εξαφανίστηκε κάθε ίχνους εστω και αυτής ακόμα της «δορόκτηκτό-επιβαλόμενης δια των αγγλικών οπλών συμφωνίας στους δορυάλυτους», και το ελάχιστο σημείο συναίνεσης και υποχρεώσεων από την πλευρά των «δορυκτητόρων».

Ο Δεκέμβρης παρά την εξασθένιση των Αντιστασιακών δυνάμεων στην Αθήνα και παρά τις μαζικές συλλήψεις ΕΑΜιτών και τη μεταφορά τους στην Αφρική, παραμένει μια τοπική σύγκρουση, που οσες και αν ηταν οι επιπτώσεις της άφηνε άθικτο το μεγαλύτερο μέρος των δυνάμεων του ΕΛΑΣ και του ΕΑΜικού κινήματος. Παρά τις τεράστιες δυσκολίες που οφείλονταν στη κατάστραμένη οικονομία, το ηθικό του λαού ηταν ακμαίο, ενώ παράλληλα υπήρχαν αρκετός οπλισμός για αγώνα πολλών μηνών στη Αθήνα και για χρόνια στην υπόλοιπή χώρα.

Την «κυβέρνηση» στις διαπραγματεύσεις εκπροσωπησαν οι Ιωάννης Σοφιανόπουλος, Υπουργός εξωτερικών, Περικλής θ Ράλλης υπουργός εσωτερικών και ο Ιωάννης Μαρκόπουλος Υπουργός Γεωργίας, με τον τίτλο «αντιπροσωπεία της ελληνικής κυβέρνησης», ενώ απ την πλευρά πήραν μέρος μέλη της Κ Ε του ΕΑΜ με επικεφαλής τον Γεώργιος Σάντος. Ομως πριν ακόμα αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις η

«κυβερνητική» πλευρά με στόχο την υπομόνευση και τη διάσπαση του ΕΑΜ αξίωνε η αντιπροσωπεία της Αντίστασης να αποτελείται μόνο από ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ και μόνο του ΚΚΕ κάτι που βέβαια δεν έγινε δεχτό. Τελικά η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ αποτέλεσαν ο Γεώργιος Σάντο Γραμματέας της Κ.Ε του ΚΚΕ, Δημήρτη Παρτσαλίδη γραμματέα της Κ.Ε του ΕΑΜ και ο Ηλίας Τσιριμόκος Γραματέας της Κ.Ε της Ελληνικής Λαϊκής Δημοκρατίας (ΕΛΔ).Ο γνωστός για ενα διάστημα Προφυπουργός της χώρας μετά την αποστασία.

Το ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Αφού απαριθμεί του συμμετάχοντες αντιπρόσωποι... «συνήλθαμε εις διάσκεψην και από κοινού εξητάσαμεν τα μέσα και τον τρόπον της καταπαύσεως του εμφυλίου πολέμου και της συμφιλιώσεως του ελληνικού λαού και καταλήξαμεν εις την συνομολογηθείσα, συμφωνίαν.

»Η κυβερνηξτική αντιπροσωπεία εξεδήλωσε κατά τη σύσκεψιν ταύτην την σταθεράν θέλησιν της κυβερνήσεως οπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίση την θλιβεράν εσωτεριή κρίσιν, αποκαταστήση την ενότητα του κράτους (άρα υπήρχαν δύο) και επαναφέρη την εσωτερικήν ειρήνην και την πολιτικήν ομαλότητα. Ούτω μόνον θα δυνηθή ο ελληνικός λαός να αναλάβεη την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την ανοικοδόμησιν της χώρας εκ τωνε ριεπίων, τα οποία οι σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφο κτόνος πόλεμος εσώρευσαν.

» Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβη τον χαρακτήρα ενος κατάλυτου ηθικού συμφώνου, εκρφάζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του ελληνικού λαού , η κυβερνητική αντιπροσωπεία οπως δι' αυτούδιακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του λληνικού λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οπιάς ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και οι αποφάσεις της Τσχεράνης διεκληρυξαν και η συνείδησις των δι' αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθη.

»Κατά την διάσκεψιν διεπιστώθη πλήρη συμφωνία αντιλήψεων της αντιπροσωπείας του ΕΑΜ επί των αρχών τούτων. Τα Αρθρα που ψηφίστηκαν ητα 9. Ολα διέπονται και ειναι διαποτισμένα από το ίδιο δημιουργικό πνεύμα. Τα δύο από αυτά αφορούσαν υποχρεώσεις που θα αναλάμβανε να κάνει πράξη το ΕΑΜ. Τα υπόλοιπα εφτά προσδιόριζαν υποχρεώσεις που έπρεπε να σεβαστεί και να εφαρμόσει η κυβέρνηση. Επειδή η διατύπωση του κάθε αρθρού ειναι εκτετεμένη θα αντιγράψω αυτολεξή μόνο το πρώτο και τα υπόλοιπα από μιά περίληψη

Αρθρον 10ν. **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ.**

»Η κυβέρησις θα εξασφαλίση, σύμφωνα προς το Σύνταγμα και τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικάς αρχάς, τη ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον. Θα εξασσφαλίση επίσης την απρόσκοπτον λειτουργία των ατομικών ελευθεριών, ως του συνέρχεσθαι, του συναιτερίζεσθαι και της δια τύπου εκφράσεως των στοχασμών. Ειδικώτερον η κυβέρνησις θα αποκατάσταση πλήρως τας συνδικαλεστικάς ελευθερίες.

Αρθρον 20ν. Ο σρατιωτικός νόμος θα αρθή ευθύς μετά την υπογραφήν της παρούσης συμφωνίας. θα

Και ενώ ειχαν διατυπωθεί στη Συντακτική Πράξη με σαφηνεία ποιός ειναι δοσίλογος και πρέπει να συλληφθεί και να οδηγηθεί στη δικαιοσύνη, οι Αγγλοι Νεοκατατκητές ειχαν ήδη επιστρατεύσει αυτά τα άδεια που κάμισα, τα εξοπλισε με αγγλικά όπλα, τα οργάνωσε σε συμμορίες και τα εξαπέλησε αδιάκριτα, ανέθυνα και ατιμώτητα ενάντια στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Οπως στη διάρκεια της κατοχής ετσι και μεταπελευθερωτικά με επικεφαλής το μεταξικό και κατοχικό παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό με προεξάρχοντες τα πρώην Αγγλικά και και γερμανικά εσωτερικά στηρίγματα ηταν αυτά πλέον που κατείχαν τα Ινία της όποιας εξουσίας υπήρχε.

Μετά τις 4 του Δεκέμβρη στην Ελλάδα και ειδικά οι αγγλόδουλη δεξιά ενώ διεκδικούσαν εδάφη των γειτονικών χωρών αρνούνταν εθνικές διεκδικήσεις και την ίδια την Κύπρο. Το έγκλημα ηταν διαρκές. Μελοθάνατος οποιος δεν αναφωνούσε «Αβε Καίσαρ» στον εν δυνάμει δήμιό του.

Στη Βλαρκιζα το ΕΑΜ, δεν συζητούσε με Ελληνες, Το εγκάθεκτο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ηταν πράγματι νίκη. Η νίκη ομως ηταν του Τσιώρτσιλ και

του Τρούμαν. Νίκη του μεταπολεμικού ιμπεριαλισμού. Το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δεν πήγε με άδεια χέρια οπως η κυβερνητική αντιπροσωπεία.

Εκατόν είκοσι χρόνια ονειρεύονταν τη Λαϊκή δημοκρατία ο ελληνικός λαός. Τη διεκδίκησε το 21, τη διεκδίκησε μέ τις «ανταρσίες» και το σόλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε και στα 1843 και στα 1861. Τη διεκδίκησε και το 1909. Την ονειρεύτηκε π Ρόκος Χοϊδας και τα αλλα παλικαρίσια δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αρκετές δεκαετίες του 20ο αιώνα. Νόνισε οτι τη άγγιξε το 1924, με τη θνησιγενή και υποκριτική εκείνη την πρώτη «Δημοκρατία», που το λίκνο της βάφτηκε με αίμα ενός σκοτωμένου εργάτη- αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και την εθνοπροδοσίας της.

Χρόνια και χρόνια τη διεκδήκησε, πάλεψε, αιματοκυλίθηκε, υπόφερε χαροπάλεψε ο λαός με το όνειρο μιας δικής του ζωή, ενός δικού του καθεστώτος. Μα εύρισκε πάντα το δρόμο κλειστό και φραγμένο από την κομπραδόρικη και μεταπρατική πλουτοκρατική ολιγαρχία που άπληστη και κυνική και πουλημένη στους ξένους και συνερφαζόμενη και με το διάβολο ακόμα για να διατηρηθεί το αντιλαϊκό καθεστώς και τα προνόμιά της.

Με τα ψέματα ή με τα όπλα παρά τον αγώνα ο λαός έμενε μακρίά από το όνειρά του. Οταν δεν ζούσε αφιοσμένος το «Παπού τον Ντελιγιάννη» ή το «βενιζέλαρο» και τον «Κώτσιο βασιλιά», εύρισκε το ματωμένο Κιλελέρ και το ρετσινόλαδο του Γκλύξμπρουργκ-Μεταξά. Η Λαϊκή Δημοκρατία, υπερώριμη μέσα στις συνθήκες διαμορφωμένες του τόπου και την ψυχή του λαού τη στερούσε ο λαός μόνο με την τεχνική βία και την απάτη, περίμενε την ώρα της.

Η ώρα της Λαϊκής Δημοκρατίας ήρθε (και αυτό δεν ήταν σύμπωση) μέσα στην ποιό δύσκολη περιπέτεια του έθνους. Προδομένη από τον πεμπτοφαλαγγιτισμό, την ένοχη αδιαφορία ή το ταξικό πάθος της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας η χώρα σφάδαζε κάτω από την μπότα των τριών κατακτητών και των «Ελλήνων» οργάνων του που ηταν οι χειρότεροι. Μπροστά σε αυτό το έγκλημα ο ίδιος ο λαός ορθώθηκε, οργανώθηκε για το έργα της λευτεριά, αψηφώντας το αίμα του ,την υγεία του και για τα ρημάδια των καμένων χωρίων του και για αυτά τα ολοκαυτώματα ακόμα. Διεκδηώντας με την οπλισμένη γροθιά τους Αντάρτες του και με το τραγούδι «Μιας Νέας Ανάστασης Νέας Χτυπά η Καμπάνα» την διεκδίκησε, πιθαμή προς πιθαμή το μαρτυρικό της χώμα από τους Ιταλούς , του Γερμανούς και τους Βουλγάρους και τους «Ελληνες» προδότες, συνεργάτες και κιοτήδες. Ο ελληνικός λαός λιθάρι το λιθάρι παράλληλα με τον αγώνα για λευτεριά την έχτιζε.

ΤΟ ΕΑΜ ΣΤΗ ΣΥΣΚΕΨΗ ΕΙΧΕ

Η «προκαταβολή» της ηταν η **Ελεύθερη Ελλάδα** και η προοπτική του μέλλοντος, συσπείρωσε σε μια γροθιά σε ενα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό την πρωτοπορία και σε συνέχεια τη μεγάλη πλειοψηφία του Εθνος των Ελλήνων. Ενα απίστευτο ηφαίστειο ενεργητικότας και πρωτοβουλίας εκατοντάδων χιλιάδων Ανθρώπων, ενα σημαντικό φυτώριο καλλιέργειας ενός θετικού οργανωτικού πνεύματος σε ολες τις γωνιές της Ελλάδας και με μιά υπόσχεση, ενος σίγουρου μέλλοντος, αυτό ηταν το προζύμι Ελεύθερη Ελλάδα, που τώρα πλέον και από τους πολέμιους ακόμα τιμημένη Μάνα της Λαϊκής Δημοκρατίας.

Στις 15 του Μάρτη τουυ 1944 το εκλεγμένο Εθνικό Συμβούλιο της Εθνικής Αντίστασης ψήφισε ομόφωνα το πρόγραμμα για την μεταπολεμική Ελλάδα. Ο πολιτικός συνασπισμός των κομμάτων του ΕΑΜ ειχε προ πολλού παρουσιάσει στον ελληνικό αλό το «πισεύω»του. Ηταν το πολιτικό πρόγραμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας. Βασισμένο σε θετική, επιστημονική βάση το πρόγραμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας έδινε σάρκα και οστά στους πόθους και τις λαχτάρες του λαού. Εδινε λύσεις στα υπάρχοντα προβλήματα: Οικονομικά, πολιτικά, κοινωνικά και πνευματικά. Εδινε τη δυνατότητα στο έθνος να κάνει ενα τεράστιο εκσυγχρονιστικό άλμα. θα έφερνε τη βασανισμένη και καθυστερημένη «Ψωτοκώσταινα» στο ύψος των πιο προχωρημένων δημοκρατικών εθνών.

Η Λαϊκη Δημοκρατία, ανώτατος σταθμός μιας οδυνηρής κοινωνικκής και πολιτικής πορείας, θα εξασφάλιζε στο λαό, για πρώτη φορά στην ιστορία του πολιτικές συνθήκες Ελευθερίας. Θα καθάριζε μια για πάντα τη δοσιλογική κόπρο του Αυγείου. Θα ξεβρόμιζε τον τόπο απ το άγος του φασισμού. Θα άνοιγε τα παράθυρα του κρατικού μηχανισμού, του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας για να πλημμυρίσει μέσα σωτήριος, δημοκρατικός αντιφασιστικός αέρας. Μ παρά τις όποιες υποσχέσεις αρνήθκε να υπογράψε την

συνταχθήσα κατάπτυστη «συμφωνία». Οι Αγγλοι ομως επείγοντας αι ενώ οι Αγγλοι «εγγυήθηκαν» την απαρέγκλιτη εφαρμογή των οσων αμοιβαία θα γίνουν αποδεκτά.

Οπως ηταν φυσικό το ΕΑΜ

Ακόμα και στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων στη Βάρκιζα, η χώρα περνούσε από αυτήν την ιδιόμορφη και ακήρυκτη, εμπριστική σταυροφορία της αγγλο-ελληνική σύγκρουση στο μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, τον πόλεμο του οπλισμένου πλέον δοσιλογισμού εναντίον του ηρωϊκού Εθελοντή ΕΑΜίτη-ΕΛΑΣίτη, που ειχη σκληρά πολεμήσει τους κατακτητές και τώτα ειχε αφοπλισθεί.

Ανάμεσα στα θέμα που έθεσε το ΕΑΜ, ηταν και αυτό της πιό πάνω συνταχτικής πράξης και τον σαφή τρόπο εφαρμογής της. Οι Αγγλοι για να διασκεδάσουν τους φόβους του ΕΑΜ, διαβεβαίωσαν τους εκπροσώπου του, οτι με δική τους «εγγύηση» οι όποιες συμφωνίες θα γίνουν αμοιβαία αποδεκτές θα εφαρμοστού «απαρέγκλιτα».

Πως ομως να μην φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού σε αυτές τις κοινές διαβουλεύσεις αστυνομίας και εισαγγελέων, αντί να έχουν περιεχόμενο τη σύλληψη και την προσαγωγή τους σε δίκη των κάθε μορφής συνεργασίας δοσιλόγων κατά της χώρας και του λαού. Αντί γι αυτό οπως όριζε η Συντακτική Πράξη που δημοσιεύθηκε στις 6/1/1945, αυτές οι συσκέψεις διεξάγονταν για το πώς θα αντιστρέψουν τον όρο «δοσίλογο» σε δίωξη των συμμετοχώντων στην ΕΑΜίκη Εθνική Αντίσταση. Και κυρίως στόχευαν στο να διωχθούν και να συλληφθούν οσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές του ΕΑΜ. Για να το πετύχουν αυτό, τα αρρωστημένα μυαλά τους, οχι μόνο «βρήκαν» τρόπο, αλλα και αντέστρεψαν το περιεχόμενο της Συντακτικής Πράξη, και την αντιστροφή αυτή την εφάρμοσαν στο σύνολο και αυστηρά εις βάρος των ΕΑΜικών αγωνιστών. Αυτή ακριβώς η αντιστροφή ειναι που μετέτρεψε τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ηρωες».

Το εγκάθεκτο με τα αγγλικά όπλα κατεστημένο θεώρησε νίκη τη συμφωνία της Βάρκιζας. Και ηταν πράγματι νίκη. Η νίκη ομως ηταν του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Νίκη του μεταπολεμικού ιμπεριαλισμού. Το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, ενώ ειχε συγκροτημένη πρόταση για την μεταπολεμική Ελλάδα οπως : Διεκδικήσεις, Ιδιωκτησιακό, Τοπική Αυτοδιοίκηση, Δικαιοσύνη, Εκκλησία κλπ, δεν συζητούσε με τους Ελληνες ή με μιά αλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη μεταπολεμική Ελλάδα.

Πριν ομως, στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών, με απροκάλυπτη επίθεση κατά των δυνάμεων του 12ου συντάγματος του ΕΛΑΣ στις 13-1-45, παραβιάστηκε απροκάλυπτα από τις ίδιες τις αγγλικές δυνάμεις στην Πάτρα. Ετσι, παρά την ειδική συμφωνία να μην επεκταθούν οι εχθροπραξίες της Αθήνας και στην υπόλοιπη χώρα. Οχι μόνο οι Αγγλοι, αλλα και η Αγγλοελληνική τώρα κυβέρνηση της Αθήνας, οχι μόνο δεν εμπόδιζε την επέκταση των εχθροπραξιών, αλλα άφησε ελεύθερες και ασύδοτες τις παρακρατικές οργανώσεις και τα υπεύθυνα ακόμα για την τάξη όργανα, να εγκληματούν εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ χωρίς καμιά προστασία από το επίσημο κράτος.

Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονημένοι στη διάρκεια του 1945-46 από τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανα, Βουρλάκη και την πλειάδα των εθνοϊσμών, που οι ίδιοι οι εγγλεζοι οργάνωσαν, καθοδηγούσαν και παρότρυναν, να εντύνουν την αυθέρετη προσπάθεια. Από τις 12 του Φλεβάρη 1945, που υπογράφτηκε η συμφωνία της Βάρκιζας, εως τις 14 του Νοέμβρη 1945, δηλαδή μόνο σε δέκα μήνες έγιναν 780 δολοφωνίες, 5,677 τραυματισμοί, 28,528 βασανισμοί και 70,528 συλλήψεις από την ανασυγκροτημένη με τη βοήθεια των Αγγλων Δεξιά. Αφού μέσα σε δέκα μόνο μήνες είχαμε σε αυτή την έκταση συγκομιδή κάθε μορφής θυμάτων. Θυμάτων που αποτέλεσε το προζύμι του εκ παρατάξεως εμφυλίου πόλεμου Ενός πολέμου, που κρίθηκε σαν ο μόνος τρόπος και εργαλεία να «κονιορτοποιηθεί» το ΕΑΜ, που ηταν απαίτηση του Μέγα Τσιώρτσιλ. Ο καθένας αντιλαμβάνεται τη έγινε στην διάκρεια του εμφυλίου και σε συνέχεια μέχρι την πτώση του χούντας τον Ιούλιο του 1974.

Τα στρατοδικεία σκοπιμότητας που λειτουργούσαν πλέον σε 24η βάση για να καταδικάσουν αυτό το τεράστιο Στόκ των συλληφθέντων, στέλνανε στο εκτελεστικό αποσπάσματα με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων και κυρίως ψευτοαγανακτησμένες στα «μαύρα» χήρες και «ορφανών» εκαταντάδες αγωνιστές. Και οσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της εμπάθειας και της ψευδορκίας, για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορίας στα ξερονήσια ηταν διάπλατα ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για τη δημόσια ασφαλεια».

Θα πάει στο χώρο κονιρτοποίησηΓια την ιστορία, στο σημείο αυτό θα θυμίσω, πως οταν ο Τσιώρτσιλ σε συζήτηση που ειχε με τον στρατηγό Ουϊλσον, χαρακτηρίζοντας το ΕΑΜ μια «τυχοδιωκτικά οργάνωση» και τον ΕΛΑΣ «Γκάνστρερ», ο στρατηγούς Ουϊσλον που θα ειχε την ευθύνη να αναμετρηθεί με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνγστερ» του είπε: «Καλά με την Αθήνα και τον Πειραιά, με την υπόλοιπη χώρα τί θα γίνεις; Τη στιγμή που ολες οι πληροφορίες λένε, οτι την Ελέγχει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ»; Και σε ειναι σ' ολους γνωστή η ομολογία του Τσιώρτσιλ οτι «...μέρχι εκεί την ώρα δεν γνώριζε την πραγματική δύναμη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Ομως προκειμένου να «κονιορτοποιήση» το «καταραμένο» ΕΑΜ, δεν δίστασε. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος με τον άξονα, απέσπασε δυνάμεις από το συμμαχικό μέτωπο.

Αποτέλεμα της μη τήρησεις των συμφωνηθέντων στη Βάρκιζα, και η εμμονή των Αγγλων να επιβάλουν την Βασιλό- Ματαξική κλίκα κυβέρνηση, οι αγέροχοι Τζώνιδες τον Μάρτη του 1947, τα μαζέψαν και φύγαν ηττημένοι από τη χώρα μας ύστερα από μια δίχρονη αναμέτρηση με τους «τυχοδιώκτες» και τους «Γκάνστερ». Μα και η ήττα του Δημοκρατκού Σρατού που το εγκάθεκτο καθεστώς της Δεξιάς που με τα αγγλικά όπλα έγινε «κυβέρνησ» θεώρησε νίκη τόσο τη συμφωνία της Βάρκιζας οσο και την «νίκη» του 1949. Ομως από ό,τι αποδείχθηκε ούτε η Βάρκιζα πολύ περισσότερο η ήτταν του Δημοκρατικού Σρατού, δεν ηταν νίκη της Δεξιάς, αλλα του μεταπολέμικού ιμπεριαλισμού. Και ειναι σ ολους γνωστό το κόστος που πλήρωσε η χώρα, για να επανέλθουν οι Αγγλοι τοποτηρητές στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωση και σε συνέχεια οι Αμερικάνοι που με την ετεροδικία τα πήραν όλα.

??????????Το ΕΑΜ δεν ειχε στους κόλπους του ανθρώπους της επίορκης πεμπτοφάλαγγας και δοσιλόγους ή παράγοντες της κατοχικής περιόδους, που ταυτιζόμενοι με τα πιστεύω και τις φιλοδοξίες του φασισμού διακήρυτταν: «Πάς εγείρων τα όλπα κατά των Γερμανών δεν ειναι Ελλην» και «Εκ των ημετέρων απώλειε εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας», αλλα ούτε και θαυμαστάς του σχεζοφρενικού Φίρερ, που επί τη διάωσητου από τη δολοφονική απόπειρα πατριωτών Γερμανών, έστειλαν συγχαρητήριο τηλεργάφημα που δημοσιεύθηκε στην «Καθημερινη» στις 27-7-44, καθώς και την ευχαριστήρια απάντηση του Φίρερ στις 13-8-44.

Την εποχή εκείνη οπως θα θυμούνται οι ολιγάριθμοι ακόμα αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης-που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων-έχουμε ακόμα απομείνει απ τη μεγάλη, την αναριθμητη στρατιά των μυριάδων εθελοντών. Των Εθελοντών, που με τον τετράχρονο σχεδόν αγώνα, δημιούργησε το Αντιστασιακό Επος. Τότε που πάνω στη χρυσή τους Νιότη, οταν στη σκλαβωμένη πατρίδα, ολα τάσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά και ο λαός μας στέναζε κάτω από τη βαριά μπότα των βάρβαρων κατακτητών. Αυτό επιστρατεύθηκε και πολέμησε ο καθένας από το μετερίζι του, για να διώξουμε «από το άγιο της χώμα» τους ειδεχθείς εισβολείς. Μια εποχή αφάνταστα δύσκολη με απρόβλεπτους και καθημερινούς κινδύνους, αλλα και αφάνταστο ηρωϊσμό. Εναν ηρωϊσμό το μεγαλείο του οποίου δεν μπόρεσαν να διανοηθούν τότε, ούτε αυτοί που έκαναν αυτόν τον αγώνα.

Οταν οι αγωνιστές εντάχθηκαν στην Αντίσταση ξεκίνησαν μια πορεία. Μια καινούρια πορεία ίσως προς στο θάνατο. Τη στίγμη που αυτοί ξεκίνησαν την πορεία προς το θάνατο, αρκετοί Ελληνες εντάχθηκάν στο πλευρό των κατακτητών και από τις θέσεις αυτές, συνεργαζόμενοι σε όλα τα επίπεδα πολέμησαν μαζί με τους την Αντίσταση. Διαπράττοντας πολλαπλά εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας.

Αυτοί λοιπόν, οι παντός είδους συνεργάτες της κατοχικής περιόδου, μετά την απελευθέρωση, που πρωτοστάτησαν και διέπρεψαν στην κατάδοση, στα Μπλόκα και στα ολοκαυτώματα, με την απρόσμενη : ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944 και διαφόρων «προστατών», έγιναν κατάγοροι και έστειλαν στις εξορίες, τις φυλακές και στο εκτελεστικό απόσπασμα χιλιάδες αγωνιστές, οχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν, όπως τους έπρεπε και όπως το περιμένανε και οι ίδιοι, αλλα γίνανε ξαφνικά «αγνοί» Ελληνες, εκλεχτοί «πατριώτες και «ενθικόφρονες».

Τότε ξεχαστήκαν οι συστάσεις, οι υποδείξεις, οι κατηγορίες καθώς και οι απειλές και προειδοποιήσεις της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας του Καϊρου και των συμμαχικών κυβερνήσεων, για τη σκληρή και δίκαιη τιμωρία που τους περιμένανε, λόγω της συνεργασίας τους με τους μισητούς κατακτητές της πατρίδας στα χρόνια της κατοχής. Και ειδικά ξεχάστηκε η υπόδειξη και η προτροπή του τότε αρχηστρατήγουν του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα Ανζενχάουερ. Και την εντολή που τους έδωσε ενα μήνα προθεσμία να παραδοθούν και σε συνέχεια οσοι δεν παραδοθούν να σκοτωθούν.

??????????Η μετά τη Βάρκιζα εποχή, ηταν η εποχή της λησμονιάς, και της ιστορικής αμνησίας. Η εποχή που στην Ελλάδα, οι εγκαταλείψαντες λαό και χώρα, οι απόντες και οι συνεργάτες, οχι μόνο δεν έγραφαν την ιστορία αυτής της περιόδου, αλλα δεν κρατούσαν ούτε καν σημειώσεις. Και δεν την έγραψαν, γιατί ήξεραν, πως οταν κάτι δεν γράφεται ξεχνιέται, ετσι ωστε μέσα στην λησμονιά και την αμνησία. Να την στρευλώσουν και να την γράψουν στα δικά τους μέτρα, γεγονός που η τέτοια συγγραφή θα μπορούσε να γίνει και η μετάλλάξη των κάθε είδους συνεργάτων σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Σκοπός να πείσουν το λαό και κυρίως τις επόμενες γενιές: «Πως ολοι αυτοί μαζί σαν καλοί «πατριώτες», ηταν αυτοί που «πολέμησαν» και «έδιωξαν» τους τρείς κατακτητές από την Ελλάδα και στις 12 του Οκτώβρη 1944 απελευθέρωσαν την Αθήνα.

Σε αυτήν λοιπόν, την εποχή της λησμονιάς και της αμνησίας, έγινε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι το εξ ίσου πρωτάκουστο, εξωφρενικό και απαράδεκτο: Οι προδότες αναδείχθηκαν πατριώτες και προδότες οι αγωνιστές της λευθεριάς. Εκμεταλλευόμενοι δέ την ευκαιρία της ιστορικής συσκότισης, σχεδόν στο γόνατο συνέταξαν το Γ! Ψήφισμα, το νόμο 509, τα έκτακτα μέτρα και μια σειρά αλλα δολοφόνα διατάγματα. Διατάγματα που σκοπό ειχαν να πνίξουν τη φωνή του λαού στο λαρύγγι, και να ατονίσουν τη σκέψη για να του αμφισβητήσουν την προσφορά. Μια προσφορά με υποθήκες εδαφικών διεκδίκήσεων. Διεδκικήσεων που θα τάραζαν τον ύπνο του μέγα Τρσιώρτσιλ

Για να πετύχουν το σκοπό, ταύτισαν το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την Αντίσταση με τον εμφύλιο, ενώ παράλληλα οι χρυσοπληρωμένες πένες ακόμα και «αριστερόχειρες» έγραψαν μερικά βιβλία σαν την «Ελλένη» του Αμερικανού Γκατσζογιάννη και αρκετών άλλων, στα δίχτυα της Αράχνης, το σπίτι των «Ανέμων» κλπ, Εργα που ενώ τότε αποτελούσαν ιδεολογικό κεφάλαιο, όταν άρχισαν να έρχονται στο φως τα πραγματικά γεγονότα, αποσύρθηκαν από τις προθήκες των βιβλιοπωλείων και αργότερα πολτοποιήθηκαν.

Την ίδια εποχή ξεχάστηκαν οι έπαινοι και τα συγχαρητήρια προς τους αγωνιστές της Αντίστασης για τους πατριωτικούς αγώνες τους, καθώς και οι προτροπές και παροτύνσεις για τη συνέχιση του αγώνα με περισσότερη μαζικότητα και πείσμα από τις συμμαχικές κυβερνήσεις και του Καϊρου. Ξεχάστηκαν τα χειροκροτήματα και οι υποδείξεις να πυκνωθούν οι τάξεις των ανταρτών και οι τόσες πολλές μεταπολεμικές υποσχέσεις προς το μαχόμενο λαό για τη συντριβή του φασισμού και τη λευτεριά της κατακτημένης Ευρώπης και της Ελλάδας.

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν ειναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει από το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε κομμουνιστικό και σε συνέχεια προσχωρεί στην Γ Διεθνή. Την ίδια περίοδο το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Εκτοτε αρχίζει και η ιδεολογική αντιπαράθεση των δυό κοσμοθεωριών και κοσμό-αντιλήψεων. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (Διχασμός, απόστρατοι, Μικρασιατική καταστροφή κλπ). Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά στη διάρκεια της Μεταξικής δικτατορίας με τις συλλήψεις των κομμουνιστών, και δημοκρατικών παραγόντων και προσωπικοτίτων και κορυφώνεται στην κατοχή, με την ανοιχτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με τις μυστικές γερμανικές υπηρεσίες και τη Γκεστάπο. Και μετά απελευθερωτικά με τους Αγγλους κατακτητές πρώτα και τους Αμερικάνους μετά.

Και ενώ ο δοσιλογισμός υπήρχε και ηταν εμφανής και ειδικά στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς. Και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπέρ-τροφικούς; δοσιλόγικούς ιστούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επομένη της απελευθέωσης να απαλλαγεί από τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η Αγγλική ένοπλη επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944 με την παράλληση χρήση των δοσιλόγων στον Δεκέμβρη του 1944 και στον εμφύλιο άλλαξε τα δεδομένα. Μια επέμβαση που υπήρξε η πιο ωμή και η πιό ξετσίπωτη πρώτη ιμπεριαλιστική μεταπολεμική επέμβαση.

Μια κάθαρση που την πρόβλεπε το συμμαχικό Μανιφέστο. Αντί λοιπόν να γίνει η πολυπόθητη κάθαρση σε όλους τους μηχανισμού του κράτους, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος, στρατιωτικό και πολιτικό, οχι μόνο διογκώθηκε, αλλά μέσω των των «δικών» οπερέτες απαλλάχθηκαν των παρελθόντων ευθυνών. Αναβαφτισμοί και περιβεβλημένοι με τη «Ελεώ θεού εθνικοφροσύνη» μεταλλάχθηκαν σε πούρους «πατριώτες. Ανέλαβαν και άμεσα πλέον τη διακυβέρνηση της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 1974, ο οποίος και με την προσθήκη αυτής της περιόδου, δυστυχώς και τη φορά αυτή με την εφεύρεση του «στιγμαίου»

έμεινε και τη φορά αυτή στο απυρόβλητο και άθικτος! Ιστορικά αποδείχθηκε οτι αυτά τα άδεια πουκάμισα, ηταν το αυγό του φιδιού στα σπλάχνα της μεταπολεμικής δημοκρατίας.

Η Αντιστασιακή Γαλλία, κάνοντας πράξη το περιεχόμενο του Μανιφέστου, καταδίκασε σε θάνατο το μεγαλύτερο Στρατάρχη της που ηταν 90 χρονών. Τον καταδίκασε σαν σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ». Το πνεύμα της συνεργασία. Η καταδίκη του έρθε σαν κορωνίδα για τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο και άμεσες εκτελέσεις για δοσιλογισμό. Ολόκληρη η Ευρώπη άρχισε με την αιματηρή κάθαρση να λύσει το δράματος της εθνικής προδοσίας. Με σκοπό να θεμελιώσει πάνω σε δημοκρατικά θεμέλια τη Νέα της ζωή: τη δημοκρατία που αλλιώς δεν θα ηταν νοητή και αποδεκτή δημοκρατία.

Οπως ειναι γνωστό ο Μεταξάς, οχι μόνο στη διάρκεια της 4ης Αυγούστου, αλλά σε όλη τη διάρκεια του βίου του, οχι μόνο ονειρεύονταν αλλα και πρακτικά έκανε ό,τι ηταν δυνατόν να καρπίσουν και στην Ελλάδα οι φασιστικές αντιλήψεις. Αντιλήψεις, συνδεδεμένες με το εθνικιστικό πνεύμα που επικρατούσε στον σκληρό πυρήνα της Δεξιάς και τον Κλήρου. Η κατάρευση του μετώπου έκλεισε με τον σχηματισμό της ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας εκτός από ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που ειχε δομήσει με βαθιές ρίζες η 4η Αυγούστου.

Στηρίγματα πολλά, ισχυρά και πρόθυμα που τους βοήθησαν πολύπλευρα στο έργο τους. Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες του κατακτητή, ηταν η νέα μορφή του προδότη και εγκληματίας, ο ένοπλος συνεργάτης. Λόγω της φύσης του κατακτητή, η Γερμανό-φασιστική κατοχή για τον ελληνικό λαό, ηταν ενας από τους μεγαλύτερους κινδύνους που διέτρεξε ποτέ.

Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες-κυβερνήτες, αυτούς που με διάφορα διατάγματα και ρυθμιστηκές παρεμβάσεις, εν αγνοία του λαού. Αυτούς που με διάταγμα ενέταξαν την ελληνική βιομηχανία, και κυρίως τη μεταλλευτική, πολεμική βιομηχανία και τις εμπορικές επιχειρήσεις, στην πολεμική μηχανή του άξονα η μεταπολεμική εξουσία τους περιέβαλε με την αντίστοιχη στοργή που έτυχαν όλοι οι δοσίλογοι, χωρίς ποτέ να λογοδοτήσουν για αυτές τις εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Πράξεις για τις οποίες κανένας μέχρι σήμερα, δεν ξέρει ποιο ακριβώς ειναι το μέγεθος της οικονομικής ενίσχυσης του πολέμου από τις κατοχικές κυβερνήσεις.

Τα σκληρά κατασταλτικά και οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση με τη βοήθεια των συνεργατών ολων των αποθεμάτων, η επίταξη και η διαρπαγή της παραγωγής, σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό, ειχαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό το καλοκαίρι του 1941, και την πείνα που οδήγησε στο **ΛΙΜΟ** το χειμώνα του 1941-42. Για το Λιμό, που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους στο λαό και τον απείλησε με αφανισμό ενα μεγάλο μέρος της ευθύνης βαρύνει και την Αγγλίας, που με το επιχείρημα οτι οι Γερμανοί θα έπαιρναν τα τρόφιμα, ενέστειλε την εκτέλεσε των συμβουλίων που είχαν συμφωνηθεί να προγματοποιήσουν. Η χώρα οδηγήθηκε στην πείνα! Η πείνα δεν μοιάζει με μια φοβερή αρρώστια. Ειναι μια ύπολη και απολέμητη αρρώστια. Μια αρρώστια που απλωνόταν ολοένα πάνω από την πόλη, πάνω από την κατεχόμενη Ελλάδα.

Σε καμία αλλη κατεχόμενη από τον φασιστικό άξονα χώρα, δεν έγινε τέτοια και με τόσο μέσα και μορφές καταλήστευση του εθνικού πλούτου, οσο στην Ελλάδα, και κανενός αλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά οσο του ελληνικού. Κανένας άλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης δεν καταδικάστηκε από τους θηριώδεις χιτλερικούς, ετσι ενσυνείδητα στον θάνατο με την πείνα. Δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλάδες νεκρούς, του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-42. Ποτέ και σε καμία περίοδο της ιστορίας δεν επιχειρήθηκε παρόμοιο έγκλημα εις βάρος ενός λαού, με την απάνθρωπη και αποκρουστική μορφή της πείνας. Μια πείνα που επιτελικά και εν ψυχρώ οργάνωσαν και εξαπέλησαν οι χιτλεροφασίστες κατακτητές εναντίον του λαού της Ελλάδας. Η πείνα και τα 53 ολοκαυτώματα δείχνουν το μέγεθος του δράματος που έζησε η Ελλάδα και ο λαός της

Σε αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα, έβαλαν το χεράκια τους και τα εσωτερικά στηρίγματα. Ενα τέτοιο έγκλημα και σε αυτήν την έκταση, δεν μπορούσε να γίνει χωρίς αυτούς, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα! Και αν το ΕΑΜ, δεν οργάνωνε την Εθνική Αλληλεγγύη, το έργο της Λαϊκής Πρόνοιας, που δεν θέλησε να το αναλάβει το ελληνικό κράτος στη διάρκεια της κατοχή, οι νεκροί θα αριθμούσαν αρκετές χιλιάδες ακόμα. Η Εθνική αλληλεγγύη ιδρύθηκε στις 28 του Μάρτη του 1941 με επικεφαλής τον Παντελή Σίμο Καρακίση, ιδρυτικό μέλος Γ, Γ του Κεντρικού Συμβουλίου, τον Αλκιβιάδη Λούλη,

Πρόεδρο του Κεντρικού Διοικητικού συμβουλίου, την Διονυσία Κωστοδούλου Παπαδομιχελάκη και πολλούς άλλους αγωνιστές.

Και αν το ΕΑΜ δεν οργάνωνε την Εθνική Αλληλεγγύη, το έργο της Λαϊκης Πρόνοιας, που δυστυχώς, δεν θέλησε να το αναλάβει το ελληνικό κράτος στη διάρκεια της κατοχή, οι νεκροί θα αριθμούσαν αρκετές χιλιάδες ακόμα. Η Εθνική αλληλεγγύη ιδρύθηκε στις 28 του Μάρτη του 1941 με επικεφαλής τον Παντελή Σίμο Καρακίση, ιδρυτικό μέλος Γ, Γ του Κεντρικού Συμβουλίου, τον Αλκιβιάδη Λούλη, Πρόεδρο του Κεντρικού Διοικητικού συμβουλίου, την Διονυσία Κωστοδούλου Παπαδομιχελάκη και πολλούς αλλους αγωνιστές.

Η Ε.Α αγωνίστηκε και με πολλές δυσκολίες οργάνωσε τα λαϊκά και φοιτητικά σισήτια ένα έργο που έσωσε χιλιάδες παιδία και γέροντες από βέβαιο θάνατο. Με παραστάσεις στις κατοχικές αρχές και σε αυτόν ακόμα τον Γερμανό Διοικητή της Αθήνας, να διαμαρτυρηθεί και να παρακαλέσε να βοηθήσει τον λαό της Ελλάδας να μην πεθάνει από την πείνα. Για να πάρουν στην τρίτη παράσταση την απάντηση οτι: «οι πλούσιοι θα γίνουν φτωχοί, οι φτωχοί θα πεθάνουν και η Γερμανία θα νικήσει» και οτι «μόνο η υποταγή...» Μπροστά σε αυτό το καλά οργανωμένο έγκλημα, πριν ξεσπάσει ο Λιμός του 1942, μια Επιτροπή της Εθνικής Αλληλεγγύης, επισκέφθηκε τον Γερμανό διοικητή και του Ζήτησε-απαίτησε να συμβάλει, ώστε ο επερχόμενος Λιμός, να μην εχει τις προβλεπόμενες συνέπειες. Η απάντηση του ηταν οτι «Οι Γερμανοί θα νικήσουν και όσοι δεν υποταχθούν θα πεθάνουν».

Η Ελλάδα στον Αλβανικό, το Λιμό και τον κατοχικό αγώνα για να μην: κατακτηθεί, να επιβιώσει και να απελευθερωθεί το 7% σχεδόν του πληθυσμού της και από αυτήν την Σοβιετική Ενωση σε αναλογία με τον πληθυσμό της. Τα οποια αντίποινα στην κατοχή οι κατακτητές και μετά απελευθερωτιά και μέχρι τον Ιούλιο του 1974, εφάρμοζαν εκτεταμένα εις βάρος των αγωνιστών, χαρακτηρίζοντάς τους συλλήβδην προδότες, δολοφόνους, απάτριδες και άθεους!

Και ομως παρά τους τέτοιους αφορισμούς, η πίστη των αγωνιστών και του λαού στο δίκαιο του αγώνα δεν πτοήθηκε. Στο σημείο αυτό πρέπει να τονιστεί οτι και τον Απρίλιο του 1967, οι δικτάτορες στο κατηγορητήριο, που κληθήκαμε να εκτός από κομμουνιστές, περιείχε και τον όρο απόσπαση «μέρους της ελληνικής επικράτειας», Αρα και πάλι...

Και δεν πτοήθηκε γιατί λειτουργώντας και δρώντρας με τα πρότυπα των σύγχρονων και αρχαίων προγόνων. Δεν ηταν λίγοι αυτοί που ειχαν διαβάσει αυτά που έκαναν οι πρόγονοι για την πατρίδα και αυτά που δίδασκε ο Πλάτωνας, οσον αφορά τι σημαίνει πατρίδα με εκείνο το αξιοθαύμαστο απόφθεγμα, στο οποίο συγκρίνει και συμπυκνώνει την ιστορική και αθάνατη έννοια της Πατρίδας: **«Μητρός Τε Και Πατρός Τε Και Των Αλλων Προγόνων Πάντων Τιμιώτερον Εστι η Πατρίς».** Οι αγωνιστές γνώριζαν, οτι οι ιδεολογίες και οι ταξικό-κοινωνικές θεωρίες ακόμα, έρχονται και παρέρχονται, ενώ η Πατρίδα, ειναι μια και μοναδική. Αλλωστε γι' αυτή την πατρίδα, ο λαός πολέμησε το 21 για να την αναστήσει, το 97, το 12 και το 22 για να την επεκτείνει, το 40 να μην κατακτηθεί και το 1941-44 να απελευθερωθεί.

Ο ένοχος εθνικισμός μόνον τις αγωνίες και τις φοβίες των ανθρώπων μπορεί να καλλιεργεί. Η δημοκρατική προοδευτική, πολιτική προοπτική πολιτική ενότητας δίνει επέλπιδα, λύσεις και νέες δυνατότητες στους ανθρώπους

Ακόμα γνώριζαν οτι ο εθνικισμός, δεν ειναι σε ολες του τις μορφές κακός και οτι οι ιδεολογιες και ταξικό-κοινωνικές θεωρίες (με πρώτο τον Μάρξ) έρχονται και παρέρχονται ενώ η Πατρίδα ειναι μια και μοναδική. Και πιο βασικό για να εφαρμόσεις κάποια ιδεολογία και την πιο ιδανική ακόμα, πρέπει να υπάρχει η Πατρίδα για να την υλοποιησείς. Συνεπώς τα περί απάτριδων κλπ ηταν...

Και από καιρό τώρα, αρκετούς από αυτούς που τους συνελάμβαναν σαν «εγκληματίες, «απάτριδες» και «προδότες» ακόμα. Που τους προπηλάκιζαν, βασάνιζαν τους έστελναν εξορία στα Νησιά του Αιγαίου και τη Μακρόνησι. Που τους καταδίκαζαν με συναπτικές διαδικασίες σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση σε ισόβια και πολλές φορές εις θάνατο σήμερα ειναι μέλη της Ακαδημίας. Οι δημοκρατικές αξίες σφαγιάστηκαν από τους ένοπλους εθνικισμούς, τους δοσίλογους πολιτικούς, στρατοκρατορικού παραστρατιωτικούς και μη. Από τους αντιδημοκρατικούς ασυγκράτητους εξουσιασμού. Για μην ξεχνούμε πόσες καταστροφές έχουν προκαλέσει οι φανατικοί των διαιρέσεων, αυτοί που εκμεταλλεύονται τις ανασφάλειες, τις φοβίες που είχαν επιβάλει ώστε η βία να γίνει βίωμα του λαού.

ΔΥΟΣ ΠΕΣΟΥΣΗΣ ΠΑΣΑ ΑΝΗΡ ΞΥΛΕΥΕΤΑΙ

Η συνεργασία και προδοσιά, η όποια προδοσιά, ανεξαρτήτως μεγέθους και περιεχομένου παραμένει αιώνιο στίγμα στη ζωή του λαού. Η ιστορία είναι το σύνολο των μαθημάτων που πρέπει να διδαχθούμε.

Η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Και αντιγράφεται γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με Αίμα Ηρών Ζωντανών Αναπήρων και προπάντων Νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των Γονιών και των Ορφανών. Γι' αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός με σεβασμό πρέπει να επικεντρωθεί πάνω στο πρωτότυπο σε αυτούς. που μετατρέπουν το αίμα των λαών σε χρυσάφι. Και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους : Πολλών το **ΕΙΧΕΙ τους** δεν ήταν αντίστοιχο με το **ΕΝΑΙ τους,** μετά τον Αλβανικό πόλεμο, την κατοχή, τον εμφύλιο και την πτώση της χούντας. Πολλά κεφάλαια άλλαξαν χέρια και νέα Τζίακα εμφανίστηκαν.

Το μόνο δικαίωμα που εχει σαν συγγραφέας των οποιοδήποτε ιστορικών κειμένων, αλλα ταυτόχρονα και υποχρέωση ειναι να αλλάξει το χρώμα της μελάνης, μήπως κατά λάθος προσβάλλει το πρωτότυπο. Και οταν το λάθος αυτό ειναι ηθελημένο όπως έγινε και εξακολουθεί να γίνεται με την ιστορία της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίσταση 1941-44, τότε ειναι εκτός από πρόστυχο ειναι και έγκλημα. Και οχι μόνο έγκλημα, αλλα Εθνικό Εγκλημα. Και οταν το λάθος γίνεται για να βγάλει λεφτά ο συγγραφέας ή να εξυπηρετήσει διάφορους ιδιοτελείς ή ταξικούς, τοπικούς και ατομικούς σκοπούς, δε διαφέρει κατά τίποτα από τους ιμπεριαλιστές

Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Δε γράφεται για εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς, τάξικους και τοπικούς ακόμα σκοπούς. Γράφεται για να υπάρχει εμπειρία στις επόνενες γενιές και λαών. Η ιστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα απέδειξε οτι εχει τις παραξενιές της, αλλα και τα κλοθογυρίσματα, τα οποία κλοθογυρίσματα οι συγγραφείς, οι λαοί και οι ηγέτες των αγώνων πρέπει να προσέχουν και ανάλογα τα εκτιμούν και τα σέβονται.

Τα κινήματα που μένουν βαθιά χαραγμένα στην μνήμη των λαών ειναι: τα εθνικό-Απελευθεωτικά και τα κοινωνικά. Ξεφυλλίζοντας κανείς την ιστορία, θα βρει διώκτες ενός κινήματος να γίνουνται υπερασπιστές του και με αυτήν ακόμα τη ζωής τους. Κλασικό παράδειγμα ο Απόστολος Παύλος. Και υπερασπιστές του να γίνουν διώκτες. Όταν το 1917 επικράτησε ο Σοσιαλισμος στη Ρωσία σύσσωμος ο Δυτικός καπιταλιστικός κόσμος Ο Στρατηγός Γρηγοριάδης Νεόκοσμος, ηταν ενας από τους επικεφαλής της Ουκρανικής εκστρατείας που έστειλε η χώρα μας να συμβάλει στο σβήσιμο του αιφεστείου που εξεράγει στη Ρωσία πριν επέταθεί. Και ομως το 1945 πήγε και κατέθεσε γεμάτος συγκίνηση στεφάνι στο Μαυσολείο-μνημείο του Λένιν. Το ίδιο και ο Παγιώτης Κανελόπουλος «έκλεινε Γόνυ στους μαχητές του ΕΛΑΣ» και πολλοί άλλοι Ηρακλής του Στέμματος για λόγους ιστορικούς ή συγκυρίας μετατράπηκαν σε απηνείς διώκτες του Στέμματος. Υπάρχουν εκαταντάδες αν οχι χιλιάδες τέτοια παραδείγματα.

Ο Τσιώρτσιλ, ηταν αυτός που έλεγε οτι «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητας...» και ο Πρόεδρος Ρούσβελτ δεν ηταν αυτός που έλεγε: «Περισσότερο ίσως άξιος θαυμασμού...ειναι η σημερινή (εννοούσε την Αντίσταση) στάση του ελληνικού λαού που συνεχίζει τον αγώνα...Η στάσης αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' ολα τα έθνη». Και λίγο αργότερα δεν ηταν ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ αυτός, που έδινε εκείνες τις φονικές εντολές: «Ενεργήστε σα να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα» ; Η δεν ηταν αμερικανός ο Πρόεδρος Τρούμαν, που υλοποίησε αυτές τις φονικές εντολές στον εμφύλιο;

Ο εκλειπών Παναγιώτης Κανελόπουλος, που υπήρξε αρχηγός της Αντιστασιακής οργάνωσης ΠΕΑΝ, της οργάνωσης που ανατίναξε τα γραφεία της ΕΣΟΠ στην οδό 3η Σεπτεμβρίου, οπου και η προτομή του αγωνιστή Πιέρου, πολλές φορές Υπουργός, Αρχηγός κόμματος και πρωθυπουργός, ηταν και αυτός ένας από τους ιδρυτές της Μακρονήσου, αυτός που σαν Υπουργός της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας το 1944, εξαίρωντας την αυτοθυσία των ηρώνων του ΕΛΑΣ, ειπε εκείνο: «κλίνομε το γόνυ προς τους νοπούς τάφους. Οι άντρες του ΕΛΑΣ έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον. Αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μηχανοκίνητες δυνάμεις των Ούνων». Και : «Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού». Και λίγο μετά καλοσωρίζοντας τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, ειπε εκείνο το κατάπτυστο και αμίμητο «Ιδου ο στρατός Σας». Το στρατό που Ο Βάν Φλίτ εξόπλισε και καθοδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο.

Εναν εμφύλιο πόλεμο ενταγμένο στο γεγικότερο ιδεολογικό, πολιτικό και γεωστρατηγικό σχεδιασμό του καπιταλιστικού συστήματος. Ενα εμφύλιο που σκοπό και συγκεκριμένο στόχο ειχε να να εξοντώση οχι μόνο τους συντελεστές, αλλα και να ενταφιάσει και το τελευταίο ίχνος γραπτού λόγου, να πνίξει στο λαρύγγι του λαού τον προφορικό του λόγω. Τον λόγω που με οποιοδήποτε τρόπο, που εστω και κάτ' ελάχιστο, εστω και έμμεσα και υπονοούμενα έκανε αναφορά σε αυτό το ανεπάντεχο, πρωτότυπο και ανεπανάληπτο ελληνικό Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο.(ΕΑΜ)

Εναν εμφύλιο που τους εδραίωσε στον χώρο των Βαλκανίων και τη Νοτιοανατολική Ευρώπη, τους εξασφάλισε ένα ορμητήριο που τους βοήθησε στη απαρχή διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας και αργότερα

Και ομως ηταν αυτός ο ίδιος που στη δικτατορία της Χούντας των συνταγμταρχών τον Απρίλη του 1967, στάθηκε ενας από τους ποιό δεινούς υπερασπιστές της Αντίστασης. Μπορούσε και αυτός να φύγει στο εξωτερικό. Ειχε όλες τις δυνατότητες. Δεν το έκανε. Στάθηκε εδώ βράχος υπερασπιστής της Αντίστασης. Επισκέφθηκε το Πολυτεχνείο τις μέρες των φοβερών γεγονότων και πήγαινε πάντα ακλόνητος υπερασπιστής μάρτυρας υπερασπίσεως στους αγωνιστές της Αντίστασης στα δικαστήρια που δικάζονταν οι αγωνιστές. Δέχθηκε να μιλήσει σε κοινή συγκέντρωση της Εθνικής Αντίστασης και προσπάθησαν δυστυχώς να τον εμποδίσουν να μην μιλήσει σε εκδήλωση για την Αντίσταση, άνθρωποι που θέλουν να λέγονται αριστεροί και κομμουνιστές ακόμα.

Η ιστορία γράφεται όπως ειναι, και όπως εξελίσσεται. Δεν διαστρεβλώνεται γιατί οταν διαστρεβλωθεί δεν αποδίδει τη εμπειρία στους λαούς. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές. Η διαστρέβλωση ξεφεύγει τελείως στο θέμα της ηθικής και της αλήθειας που ειναι πάντα οι στυλοβάτες της ιστορίας.

Το 1943 το ΕΑΜ ειχε γίνει το αναμφισβήτητο σύμβολο και οδηγός του εθνικού αγώνα. Ηταν ο συνδετικός κρίκος της εθνικής ζωής. Στις πόλεις: Μια μυστική «παράνομη», αλλα πανίσχυρη, αληθινή κυβέρνηση του λαού, ενος λαού που δεν έσκυψε το κεφάλι. Και στη ήπαιθρο η πνοή της ελευθερίας μεγάλωνε το έδαφος της Ελεύθερης Ελλάδας. Η εθνική δράση και ο αγώνας για την επιβίωση, ολα ειχαν εναν καθοδηγητή : το ΕΑΜ. Γύρω απ το ΕΑΜ προσπσθούσαν να φυτοζωήσουν και σάπιζαν μέσα στη φλυαρία ολιγάνθρωπες πορέες που το μίσος για το λαό και η αγάπη του χρήματος τις σχημάτιζε. Οι ομάδες αυτές προσπαθούσαν να αποσπάσουν λίγο έδαφος από το σύνολο που ειχε κατακτήσει το ΕΑΜ. Ο ΕΔΕΣ στην Ηπειρο ο ΕΔΕΣ μέχρις οτου δεν ειχε υποπέσει και τη δεύτερη φορά, στη σαγήνη της συνεργασία τους ιδιους τους κατακτητές. Βέβαια κατόπιν εντολής του...Η συνεργασία ομως δεν παύει να ειναι συνεργασία η πρώτη και προδοσιά η δεύτερη. Η ΕΚΚΑ του Δημήτρη Ψαρού.

Βέβαια τα επιχειρήματα που επικαλέστηκαν ηταν πολλά. Θα αρκεστώ μόνο σε δύο. Στο Μάρκο Βαφειάδη και τη δολοφωνία του συνταγματάρχη Ψαρρού. Πράγματι ο Μάρκος Βαφειάδης ηταν Πρωθυπουργός της κομμουνιστικής κυβέρνησης στον εμφύλιο και αρχηγός του επαναστατικού στρατού. Τελικά ομως παρά την τέτοια διαδρομή καταστάλαξε στο ΠΑΣΟΚ και από τα έδρανα της Βουλής καλούσε...Οσο για τη δολοφονία του Ψαρού και τους «τρακόσιους…Μα τριακόσιοι δεν ήταν και ήταν…» θα θυμίσω στους όποιους συγγραφείς ότι το Κάϊρο όταν πήγε η αντι προσωπεία της κυβέρνησης του βουνό πριν τους καλοσορίσει με βάση τον θάνατο του Ψαρού την απόκάλεσαν…Β**έβαια η εντολή ήταν και αυτή του Σέρ και τους συγκραφής,** που οχι μόνο το επικαλέστηκαν αλλα και το χρησιμοποίησαν ευρύτατα οτι εκείνο που δεν έλαβαν υπόψη τους ειναι το γεγονός ότι μπορεί να μην…

Αυτούς που με τις γνωστές προφάσεις εν αμαρτίες, οχι μόνο αποδέχθηκαν οτι ηταν το ίδιο «ηθική και ελληνοπρεπή στάση η συνεργασία με τους κατακτητές» με αυτή της Αντίστασης. Αυτούς που ενώ ισχυρίζονται οτι δεν κάνουν προπαγάνδα, που δεν αναμοχλεύβουν το παρελθόν, που δεν απόβλεπαν σε κάποιο συγκεκριμένο στόχο ή προσωπικό όφελος και οταν ακόμα διαπραγματεύονταν ενα τέτοια: εθνικό θέμα χωρίς στο μεταξύ να αξιολογήσουν την σημασία, το μέγεθος και το εθνικό του περιεχόμενο.

Αυτούς που έγραφαν ή έλεγαν στεντόρεια τη φωνή « Με πείσμα και με πάθος. Με στήθος και με γόνα, για να αποτρέψουμε ενδεχόμενη αποδοχή της ΕΑΜικής Αντίστασης σαν

ΗΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΦΑΛΑΙΟ.

Από τα «κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη Γη των προγόνων μας.

Και η αλήθεια είναι γεγονότα. Και τα γεγονότα μόνο οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται εχούν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίγνεσθαι. Γι' αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση από οποιαδήποτε πλευρά και αν γίνει για να εξυπηρετήθούν κατοπινές σκοπιμότητες, ειναι πλαστοργαφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων. Και τα γεγονότα ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει ειτε οχι έτσι πως καταγράφτηκαν έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ολοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα κατοχικά χρόνια.

Για το οτι η κυβέρνηση του καϊρου ηταν ενα υποκατάστατο του Forein Offis ποτέ και από κανέναν δεν αμφισβητήθηκε. Ο Αγγλος πρεσβευτή Λήπερ ηταν αυτός που έκανε το γενικό κουμάντο χωρίς καν να ενημερώνει για τις πράξεις που αφορούσαν άμεσα ή και έμμεσα την Ελλάδα. Ηταν έας κυνικός ύπατος αρμοστής, που ούτε τον ίδιο τον Τσουδερό δεν ενημέρωνε για τα συμβαίνοντα στην Ελλάδα.

Ηταν τόσο απαράδεκτη και προκλητική η συμπεριφορά του για τα ελληνικά πράγματα και πλήρης άγνοια που ανάγκασε τον Πρωθυπουργό Τσουδερό στις 3/10/43 απευθυνόμενος προς τον κ Λύπερ λέγοντάς του : «Γνωρίζετε οτι από διετίας εκρατήθημεν παρά των αρμοδίων Βρετανικών υπηρεσιών μακράν πάσης επαφής με την ελλάδα και οι εκεί ενεργειές σας, είτε πολιτικής φύσεως, είτε επαναστατικής φύσεως, ήσαν και παραμένουν εις ημάς άγνωσται»

Μια ανάγλυφη εικόνα για τον τρόπο που απονέμονταν η μετά απελευθερωτική δικαιοσύνη μας τη δίνει ο ίδιος ο κ Δελαπότρας. Ο προκάτοχος του εισαγγελέας στο Γύθειο προφυλάκιζε τον κάθε «κατηγορούμενο» μετά την απολογία του, και σε αντίθεση ακόμα με τον τακτικό ανακριτή, τον πρωτοδίκη κ Αργύρη βλάχο, που, όταν διαπίστωνε οτι δεν υπάρχουν ενοχοποιητικά στοιχεία, πρότεινε την απόλυσή του. Αυτό ομως ηταν ανεπίτρεπτο για το «επίσημο» παρακράτος γι' αυτό και φρόντισε να δώσει ενα καλό μάθημα σε αυτόν τον τίμιο δικαστή. Ο κ Δελαπόρτας στο βιβλίο του γράφει :

«...τα επίχειρα της δικαστικής του ακεραιότητας και της προσηλωσής του στο καθήκον του, τα πλήρωσε παρά λίγο και με τη ζωή του. Μια Κυριακή βραδάκι, Σεπτέμβρης του 1945, κάτω απ την εισαγγελία, εκεί που καθόταν σε ένα κατάμεστο απο κόσμο παραλιακό κεντράκι, άρπαξε τον ανακριτή ένα στίφος παρακρατικών, ανάμεσά τους και ένας ανθυπασπιστής. Τον χτύπησαν άγρια με μπαστούνια, ρόπαλα και σιδερένιες λαβές πιστολιών. Γλύτωσε πέφτοντας στη θάλασσα. Ο εισαγγελέας την ώρα που γινόταν η επίθεση παρακολουθούσε τη σκηνή με ενα σαρδώνιο χαμόγελο. Δεν έγινε έρευνα για την ανακάλυψη των ενόχων. Εμειναν όλοι αδρανείς, καθώς και οι συνάδερφοί του. Εγώ πήγα στο Γύθειο δώδεκα μέρες μετά την επίθεση...(σελ 112,113)...»

Πώς και με ποιόν τρόπο τον προστάτευσε το επίσημο κράτος αυτόν τον ξεχωριστό και έντιμο δικαστή; Αυτόν το σπάνιο για την εποχή εκείνη Ανθρωπο; Η προϊσταμένη του αρχή τον μετέθεσε πρώτα στην Αμφισα και μετά στα Χανιά. Και σε συνέχεια ο κ Δελαπόρτας γράφει: «...εκεί που υπηρετούσε-στα Χανιά- τον έθεσαν σε διαθεσιμότητα και σε λίγο καιρό τον απόλυσαν από την υπηρεσία με το ψήφισμα και με μοναδική αιτιολογία τον τραυματισμό του στο Γύθειο...»(σελ 114)

Το ίδιο και χειρότερα συνέβει και με τον εισαγγελέα Τούμπα, που τον διαπόμπευσαν φρικτά στους δρόμους, για να αποδειχθεί στο τέλος οτι το μόνο έγκλημα που διέπραξε, ηταν που αγωνίστηκε από τη θέση του κατά των κατακτητών.

Γράφοντας τα πιό πάνω δεν ξεχνώ οτι και αυτοί ηταν άνθρωποι, οπως ολοι μας, με θετικά αλλά και αρνητικά. Ανάμεσά τους υπήρξαν και διαμάντια που τιμήσανε επάξια το λειτούργημά τους. Μια ξεχωριστή θέση ανάμεσά τους κατέχει ο δικαστικός Δελαπόρτας, ο οποίος οχι μόνο δεν υποτάχθηκε, αλλά και αναζητούσε την ελάχιστη ρωγμή που τους ειχε ξεφύγει να την εφαρμόσει υπέρ του κατηγορουμένου πρώτα και του καταδικασμένου μετά. Χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση εφαρμογής απ τον ίδιο του Νόμου των δύο τρίτων. Ο κ Δελαπόρτας, τον νόμο αυτό τον εφάρμοζε αδιάκριτα αν ηταν ποινικός ή πολιτικός ο κρατούμενος. Στις φυλακές το όνομα του κ Δελαπόρτα ηταν πασίγνωστο. Το μεγάλο πρόβλημα για αυτούς που ειχαν συμπληρώσει τα δυο τρίτα της ποινής ηταν, να βρούν τρόπο-μέσα να πετύχουν μια μεταγωγή στη φυλακή που ηταν εισαγγελέας κ Δαλαπόρτας. Αν κατόρθωναν οι δικοί του τη μεταγωγή η αποφυλάκιση μπορεί να αργούσε λίγο ηταν ομως αναμενόμενη.

Παρ' όλο που η ανεξάρτητη μετά δεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους

δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η Επιστημονική τους κατάρτηση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μείνουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μετά απελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελάχιστων φωτεινών εξεραίσεων, οχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιόριζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Οταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως οταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές από τους οποίους ο λαός περιμένει πιό σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρηση με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος ομως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ηταν ανύπαρτοι! Και ηταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ηταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» ειχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την απλή ρουτηνιαρική υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρμένοι, ακατάδεκτοι, αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που ειχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγούστου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ μετά απελευθερωτικά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα ήδη και μέλλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπου τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξης με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που ειχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανιζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάσταση πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίησει της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικού και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκτους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ενα δεκαωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μετά απελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύοντας την εξουσία της, οταν θεώρησε οτι εχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρη του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να ειχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες ειχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...Επειτα οι ασφάλειες είχαν και παράθυρα και ταράτσες...Ο Νόμος «2050 του 19955» επιβεβαίωσε ότι «τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω»

Δυστυχώς, πριν από μερικές μέρες έμαθα οτι Ο Ανθρωπος, που μου έστειλε το βιβλίο του Κ Δελαπότρτα, έφυγε από κοντά μας. Με το Σπύρο Μήλα ήμασταν εκτός από συναγωνιστές και συγγρατούμενοι και

πολύ καλοί φίλοι. Ο Σπύρος ποιητής και συγγραφέας, εκτός από το βιβλίο του κ Δλαπόρτα μου είχε στείλει κατά καιρούς μεγάλο μέρος από τα ποιητικά και συγγραφικά του έργα, που κοσμούν την Βιβλιοθήκη μας.

Ο Σπύρος αφού συμπλήρωσε τα 93 χρόνια και μερικούς μήνες από τα 93, που τα 29 τα πέρασε στη φυλακή και τις εξορίες. Τέσσερα επί της Αγγλό-Βασικό-Μεταξικής δικτατορία. Πριν από την Απελευθέρωση τον συνέλλαβε ο στρατηγός Γρίβας που ηγούντα ν της Βασικικλης οργάνωσης Χ και μετά την απελευθέρωση τον έστειλε ο υπουργός ασφαλείας Κ Ρέντης στην Αλτάμπας της Αφρικής και σε συνέχεια καταδίκη σε θάνατο και αφού δεν εκτελέστηκε αποφυλακίστηκε τέλη Σεπτέμβρη του 1963, για να συλληφθεί ξανά την αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 όπου στο Παρθένι της Λέρου κρατήθηκε αλλα 3,5 χρόνια.

Ο Σπύρος υπήρξε μέχρι την τελευταία του πνοή αταλάντευτος και δημιουργικά παρών στη ζωή, τα ελληνικά γράμματα, αλλά και το εξωτερικό. Ενας Ανθρώπος με κεφαλαίο, με ευγένεια ψυχής και λόγου, με αγωνιστική συνέπεια και προσήλωση στα Σοσιαλιστικά ιδεώδη. Για τα οποία ίδεώδη έμεινε 29 και πλέον χρόνια εξορία και φυλακή. Η στάση ζωής του, στη φυλακή, και οσο ηταν ελεύθερος αποτέλεσε αναπόσπαστο στοιχείο μιας ολόκληρης συλλογικής πορείας του ίδιου και χιλιάδων συναγωνιστών που λάμπρυναν την ίδια την σύγχρονη ελληνική ιστορία. Μια ιστορια που συνέπεσε στη δική μας γενιά να ειναι από τις πιο δύσκολες και αντιφατικές στιγμές αυτής της περιόδου.

Σε αυτές ακριβώς τις δύσκολες ώρες και για να αλλάξουν αγωνίστηκε ο Σπύρος οχι μόνο με το ντουφέκι αλλα και την πένα και συνέβαλε τα μέγιστα με το ποιητικό και συγγραφικό του έργο στο βαθμό που μπόρεσε στην πνευματική ανάπτυξη του τόπου. Και αυτό εινα το μεγαλείο του αγωνιστής στα δύσκολα να ειναι ενεργός πολίτης με υποθήκη την ίδια τη ζωή του. Γράφονταν το κείμενο του υποσχέθηκαν πως μετά τη δημοσίευσή του θα του στείλω αντίγραφο. Ας ειναι ελαφρή το χώμα της Αττικής που τον σκέπασε.

.«Ειναι εξαιρετικά σημαντικό έλεγε μια εντολή του Τσιώρτσιλ, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρις να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση». Και ολοκληρώνοντας την εντολή «αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι αυτό».(Αλήθεια ποιός έπαιρνε τις αποφάσεις; Ποιός κυβερνούσε); Και το Νοέμβρη του 1943 έγραφε στον Ηντεν:«Θα πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην ακτάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη η μέρα που θα άρχιζε βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου πίεζε τον στρατηγό Ουϊλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσει» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχο σας, με απόλυτη προτεραιότητα ειναι η νίκη στην Αθήνα».Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη».

Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελει εκδίκηση-κονιορτοποίηση. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Οταν έκρινε πως ηταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δίστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή :«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα».

Οσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλώνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιούσων, Αγάδων κλπ την επόμενη της απελευθέρωσης, ο κ Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών μπήκε επί το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής αυτούς που έκρινε σκόπιμο οτι έπρεπε να βγούν απ τη μέση. Ομως Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ηταν στην ύπαιθρο.

Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της Βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μια πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού Δημοκρατικού Σρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και γγλους Συνδέσμους, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Από την επόμενη ομως της υπογραφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες,γυναίκες και παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά από το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεγκτοι.

Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάριση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό, πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει ενα ατομικό του εχθρό «οτι ειναι κομμουνιστής» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσίων και τον βιασμό ακόμα.

Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος, γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοντώσεις ενα λαό ολόκληρο. Ενα λαό που οχι μόνο πίστεψε, αλλα και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις πιό αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα οτι θα δει επιτέλους τη πατρίδα του οχι απλώς απελευθερωμένη, αλλα και Ελεύθερη από τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί για αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κοιοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδοτη, ανεξέλεγκτη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.

Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού εχθρού: «του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίασμα, των εχθρών Ελληνων που καραδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα». Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, σε συνδυασμό με τη διαβεβαίωση οτι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές, θα αναγνωριστεί οχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα εχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα εχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση οτι οι πράξεις αυτές θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλής των συμμοριτών. Αυτές οι διαβεβαιώσεις, άνοιξαν διάπλατα το δρόμο σε αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ενα επικερδές επάγγελμα.

Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτού τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «πατριωτισμού» και του «έθνους». Σε αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των Ισμών παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεγκτα, να αναπτύξουν και μια χωρίς προηγούμενο άμιλλα ανάμεσά τους. οχι μόνο να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μετά απελευθερωτική Δημοκρατία, αλλα έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγανά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ένα πολύχρονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.

Ηρωποίησαν πρώτα και Θεοποίησαν μετά τον εαυτό τους. Εκαναν μαυσολεία

Σήμερα, εχει έρθει το πλήρωμα του χρόνου, ώστε να μελετήσουμε ολόκληρο το έργο, της Εθνικής μας Αντίστασης. Τις στρευλώσεις, ελλείψεις, παραλείψεις και κυρίως τα λάθη, στην προσπάθεια εφαρμογής στην πράξη, αφού μετά από προσπάθεια ενός σχεδόν αιώνα, με εντυπωσιακά γεγονότα που συνετάραξαν τον κόσμο, οπως η συμβολή του στην ανάσταση, απελευθέρωση του σκέπτεστε και την διαμόρφωση της συνείδησης. Μιας συνείδησης που οδήγησε στην ειρήνη το δίκαιο και την επέκταση του πολιτισμού

ΒΕΡΟΑΣ Κόγιας Νίκος